

JACK QUANTUM EGERE I-VI.

STEVE I VE

II. Lowekening

J Q E - JACK QUANTUM EGERE I-VI

STEVE I VE

II. Lowekening

J Q E - JACK QUANTUM EGERE I-VI

II. Lowekening

Szerző: STEVE I VE

Kiadás: magánkiadás

ISBN 978-615-02-3444-1

Minden jog fenntartva!

2025

*A Buddhától megkérdezték, hogy akkor ő most kicsoda,
vagy micsoda*

- én egy Felébredt vagyok, ezt válaszolta.

(Megvilágosodottnak is mondják)

William Blake,

MADÁRSZERELEM

"Hol a házad, mondd, madár! "Áll egy szép fa társtalan:
Ott búsulok egymagam.
Hajnal issza könnyemet,
Este nem hoz örömet." S este milyen tanya vár?
Milyen fészek, milyen lomb?
Óh, te rétek díszé, mondd!" "Én meg téged kívánlak,
Kincse-hangja a nyárnak;
Nappal erdőn kószálok,
Éjszaka sírdogálok." Énérettem sírdogálsz?
Engem kívánsz? Engem vársz?
Bánatomnak vége hát!
Óh, szerelmes jóbarát!"
"Gyere, hí csöpp lugasom,
Zöld falomb közt, magoson.
Öröm szárnyán röpködünk,
Virág alatt megülünk."

..." Nem Fog a Macska Egyszerre Kint S Bent Egeret."

József Attila

(EGY OK A MARADÁSRA, EGY ÚJ NŐ, EGY ÚJ CSALÁD)

A motivációról:

Amerika mindig bennem maradt, s visszavágytam. S lehet kissé cinikusan hallatszik, de ezt ki kellett próbálni, s itthon ragadtam. Mert sejteni lehetett, s ki is derült, ebbe a történetbe aztán sok megélt, meg elmulasztott dolog, megértése és újraértékelése belefért, - a gyerekkorom, a házasságaim, a disszidálás, meg némi Amerika. S természetesen az összes körülmény, ami ezt a helyzetet körülvette, a családomé.

ELŐSZÓ

NÉHÁNY SZÓ A SOROZAT KÖTETEIRŐL ÉS RÓLAM

BEMUTATKOZÁS

Hivatás és munka

Jórészt az itthoni közművelődésben,

Sikeres kultúrház igazgató, népművelő/könyvtáros, s az USA-ban arcivum kezelő a FACSEA nevű francia követség kulturális részlegében, majd építési vállalkozóként, és ezermesterként, - „mint hurrikán vadász, a katasztrófák utáni újjáépítés résztvevője. Családfői funkciómnak eleget téve, na meg pénzért. Mert annak kötelező nyűgétől, időben való szabadulás igyekezetében, hetven valahányszor költöztem, olykor két kontinens között is. E változások jó részének súlyos beteg feleségem s két felnövekvő gyermekem is időközönként részese volt. Az európai és amerikai kétlakosság és ingázások alatt számtalan, ma is fontos és aktuális témára koncentrálna, mint például a nagy társadalmi és kulturális változások, háborúk; szerelem, házasság, szexualitás, hűség, elkötelezettség, a betegséggel kapcsolatos mélylélektani elemzés és helytállás, gyermeknevelési példatár és a világon a legjobb élettér, ill. hely, kultúra fanatikus kutatása, ill. ki is lenne az ideális élet-társ, - áll többek között a sok kötetes krónika központjában. Az utolsó kötet 2015-ben zárul, de a nyersanyagul szolgáló naplók a legutóbbi időkg tartanak.

MEA CULPA

MAGYARÁZAT A STÍLUS KAVALKÁDRA, VAGY CSALAMÁDÉRA

annak is hívhatnánk, tudom. Olyan már volt, hogy valaki ezt kifogásolta. Nos, én ezt az egész anyagot a szabadidőmben, fáradtan, többnyire munka után, harminc év alatt gyűjtögetve, sok részt emlékezetből, kb. húszezer oldalnyi naplóm-ból vagy fecni feljegyzésekből, s a végén három évnyi munkával írtam. Soha, senki, semmiben nem segített. Néhány számítógémem bedöglött, volt amelyiket elloptak, a softwarek változtak, (Office, Word), S közben még nekem is ott volt a családom, a beteg nejem, meg minden, ami másnak is van – az élet bonyolult forgószínpada. De, sok sok éven át, éjjel nappal a számítógép előtt ültem, néha

jól összezavarodva, és mindent összekavarva. S a végén kijött ez a pár könyv, amiket minden elidegenítő tényező és külső segítség nélkül írtam

NÉHÁNY SZÓ A KÖNYV RÉSZEIRŐL

A könyvsorozat címe:

JACK QUANTUM EGERE I-V.

Készítette: Steve Ive

A Jack Quantum Egere című több kötetes regényciklus a „Kis-Nagy Ember-ről” szól, az általános névtelen, de többségben lévő valakiről, ki, mint korunk hőse megpróbálja a lehetetlent. Ugyan egyik jelentős költőnk József Attila szavai szerint a „macska kint és bent (egzisztenciális-esszenciális) nem foghat egyszerre egeret, ”Jack, a könyv hőse azt próbálja bemutatni, hogy erre olykor mégis van lehetőség. Megvívhatunk a félelmetes erőkkal önmagunk megtartása mellett is!

A részben önéletrajzi történet valóságos események közben, a főhős tudatából, érzelmeiből, benső olykor tragikomikus, nem egyszer groteszk, és abszurd helyzeteinek átéléséből van kivetítve, s a magyar és az amerikai újkori (1950 - máig tartó) változásokba beillesztve, melyeket lehetőleg elfogulatlanul, s árgus szemmel figyelt.

A keletkezés háttere

2011 - ben Hazatelepültem Amerikából, s nemrég sikerült befejeznem önéletrajzi regényem kéziratát, 75. életévemet taposom, s az életem értelme lett nem hírnévért és nem pénzért, a köteteket közzé tenni.

Kamaszkorom óta készülök erre, s minden, ami történt velem” az ezért volt”, s mint az indián a földet, tapasztalataimat – a fejem azzal a tudattal szeretném lehajtani, hogy a Dylan Thomas-i a „venni, hogy adj – ez minden” mély bölcsesség nevében a világ remélhető jobbulására visszaadjam.

MAGYARÁZAT A FŐCÍMHEZ

A könyv, az egész sorozat címe nem véletlen. Arra utal, hogy mennyire megváltozott a világ a Quantum fizikával, s még a java ezután jön. A régi newtoniban minden egyszerű és egyetelmű volt, az alma leesett a fáról, „s kész”. Az újban kiderült, s még máig sem tiszta mi is az a képtelenség, hogy egy részecske egyszerűen több helyen is lehet. A valóság többretegű! S még annál is több. S a „nagy

szavakat ugyan már mind kimondták, de körülnézve a jelenlegi világ rettenetében, néha mintha visszafelé mennénk. Valahogy „újra alkotni az emberi elme mértékét és szintaxisát”-. Ez se ártana

TÉMÁK:

Házassági hűség, barátság, kitartás, megbecsülés, igaz szerelem, céltudatosság, alkalmazkodó képesség más kultúrához, tolerancia idegenekkel, őszinteség, becsületesség, az egyetemes igazságok követése

KULCSSZAVAK

emigráns irodalom, kelet európai és amerikai politika, szociális esettanulmány, post kommunista történelem, kulturális és szociális különbségek, életmód vizsgálatok, átfogó családi tapasztalatok, morális összegeзések

KÖTETEK:

I. JACK ÉS JILL BALLADÁJA 1. 2. rész

Hová tűnt a szerelem, egy harminc éves házasság krónikája

II. LOWAKENINGS

új nők, új szerelmek

III. PACUKA –

Avagy az amerikai álomcitrom kicsavarása

IV. SZÜLŐHAZÁBA ZÁRVA

1. DISSZIDÁLÁS.
2. HARMINCÖT ÉV OTTHON)
3. AMERIKAI ÉVEK.

Ez a kötet mélyebb bepillantást enged a történet és a szereplők hátterébe.

V. LEHANGOLORSZÁG, - Ó, ÉDES HAZÁM! –

HAZATÉRÉS A SZÜLŐFÖLDRE

Avagy mi a tanulság? Ha van...

2006 AZ IGAZI TÁSKERESŐ KALANDOZÁSOK,
ÉS „VÉRZÉSEK” KEZDETE

IMOLA. ÚJ CSALÁD, EGY SOHA NEM TAPASZTALT SZERELEM

To be nobody but yourself
in a World which is doing its best, night and day, to make you everybody else,
means to fight the hardest battle which any human being can fight; and never
stop fighting.
/ e.e. cummings/

(Az, hogy önmagad lehess ebben a világban, amelyik teljes erővel, éjjel nappal
fáradozik, hogy valaki más legyél, küzdelmet jelent, a legkeményebb csatát,
amit emberi lény vívhat; és soha ne add fel.)

2006, MÁRCIUS, EGY VALENTIN NAPI TALÁLKOZÁS

Feloldódás, Imola első levele

Szia! Nem is tudom, de olyan szomorúság? Vagy mélabú áradt a leveledből, sokaknak nehéz megtalálni - ahogy látom- azt, akivel a belső köreikbe is beléphetnek. Bizonyára ez nem boldogít téged. Vágynál vissza a városba és mégis maradsz? Nem tudsz valamilyen áthidaló megoldást erre? Én Máriaremetén lakom a gyerekeimmel, nem tudom mennyire ismered, nem a város, de közel van, / Hűvösvölgy mellett/. Drámát és magyart tanítok egy művészeti gimiben és szerencsém, hogy szeretem ezt művelni. Olyan magadba burkolózottnak tűntél a leveled hangulata alapján és nem túl reménykedőnek. Fel a fejfel, én is szimpatikus, helyes pasinak látlak ezen körülmények közt is. Ha pedig valamit rosszul érzékeltem annál jobb. Mit csinálsz Szárszón? Mivel foglalkozol?

Jó éccakát, Imola

Egy visszaemlékezés Nagykovácsira

Ahogy Jack elkezdte a levelet olvasni, furcsa érzése keletkezett, s valami teljesen más út csillant fel előtte. Bár még mit sem sejtett abból a bonyodalomból, ami majd vár rá. Máriaremete, ó, hiszen csupán néhány éve, hogy nap mint nap ott rohangált a környéken, mikor a Nagykovácsi cég ügyeit intézte. Szinte minden dimbet-dombot, utcát, üzletet, ismert, Budakeszitől Solymárig, s persze eszébe nem jutott, hogy az ottani, bentlakásos remete lét után, ott- lét után, „alsó-Rózsa-dombon” fog valakit találni. Azt meg végképp nem, hogy mindez majd egész életét meghatározó változásokról, élményekről, szerelemről, a szex soha nem tapasztalt kiterjesztéséről, egy új családról, olyanról, amire mindig annyira vágyott, s sok szempontból jobbról, mint, amit most éppen elveszített. Ráadásul az is nagyon hamar kiderült, hogy az új kapcsolat tükrében milyen satnyán is néz ki az eddigi élete, s különösen a feleség, Jill. Az új nővel, s három gyermekével a dolog fatális találkozásnak látszik, egymásba habarodnak, s látszólag minden okés...

Jack első válasza,

Kedves Ilona,

Mindenképpen jól esik az érzékenység, amikor valaki "veszi a lapot", vagy ilyesmi. Sajnos az "Ilona" alapján nem sikerült tökéletesen azonosítani, kiről is van szó...)

Nos, a magam részéről nem igazán hiszem, van veszteni valóm, ezért mondok még valamit magamról:

Szegény gyerekként nekem az álmom mindig egy olasz, francia, vagy természetesen egy kisebb magyar udvarház volt. Ahol "minden van". amúgy Pesten

születtem, 22 éves koromig ott laktam). Nos erre pénz nem volt, ezért a nyolcvanas évek közepén, két kisgyerekekkel, meg egy asszonnyal "kitántorogtunk" Amerikába. Egy balatoni faluból, rendkívül sikeres népművelői munka, szolgálati lakás, s hasonlók. A házat kivéve "mindenünk" volt, jól kerestünk, de annyit nem, hogy átlépjük az áthatható és láthatatlan üvegmennyezeteket. Én egy "rendeset" akartam. Összejártuk az Újvilágot, New York, Monterey Ca; Charleston íSC), csak hogy a lényegeseket említsem. Aztán félidőben az asszony hazaköltözött a gyerekekkel, vettünk egy parasztházat, amit majd....

Én kijártam dolgozni, még tíz évig, egyedül, de tele reménnyel, minden jó, ha vége jó. Aztán a nejem rákos lett, ez négy évvel ezelőtt volt. Amikor hazajöttem építettem a házat, már majdnem kész. Nem palota, de nagy s kényelmes. Még van rajta sok munka, de az már "semmi". Nos, a feleségem békére és nyugalmira vágyik, s ezért elment Pestre a gyerekeinkhez, hogy is mondjam? Meghalni? Szörnyű ilyent leírni. Öt-hat éve nincs közöttünk semmi...Viszont jó barátok maradtunk, szépen, civilizáltan. Szóval itt vagyok ebben a nagy házban, a világ legszebb helyén, egyedül. Jóban vagyunk, de egy új életet kell kezdenem, ha nem akarok begolyózni. Sajnos a régi barátok szinte egytől egyig meghülyültek, ebben a szépújvilágban. Ez itt egy totálisan felszerelt ház, van vitorlásom, autóim, meg az összes ketyere, ami létezik, több mint ami kéne. Tizennyolc hold, meg minden. Egyébként Szárszótól kicsi beljebb van, egy kis faluban, nyolc kilométer. Látni a Balatont...Amúgy én tizenkét éves korom óta író akartam lenni, de nem volt rá időm, mert dolgoztam. azóta is erre várok..., s valójában s igazándiból, engem csak ez a "majom érdekel"). Kint népművelőből építési vállalkozó, asztalos, ács lettem. Nagyjából mindenhez értek, asszem. Sajnos meg nem sikerült gazdagodni, a lányom még mindig egyetemre jár, az asszonyt is támogatom...Két gyereünk van, egy fiú 26, meg a lány, 23. Ők is Pesten vannak, jó fejek, jóban vagyunk. Nagyon nem akartam, de ahogy mondtam, pár évig még dolgoznom kell, s az derült ki, hogy ez a nagyvárosban könnyebb. Ezért úgy döntöttem, hogy kiveszek ott egy lakást, s még egy kicsit feszengek. Tonnányi szerszámom van, itt egy jó műhely, meg minden. Remélem semmit sem hagytam ki. Egyébként a csontom velejéig optimista, a gyakorlatiasságom mögött meg végletesen idealista vagyok, mára buddhista, mert súlyos meggyőződésem, hogy a lélek, pontosabban a spirit, egyedül, ami fontos. A többi az mind kellék. Na, ilyenek.

Jack

Kedves Jack!Nehéz volt a leveled olvasnom,

s nem könnyű megfogalmazni mit éreztem közben, mert nem lehet ezt a fájdalmas nyíltságot egy - két megható ill. szomorú voltal nyugtáznom. Inkább hallottam, mint olvastam, ahogy töredékesen beszélsz magadról, magatokról, s közben az motoszkált bennem ezt már láttam, hallottam, s tudom előre mi lesz a

következő mondat, fordulat, de hiába is szólnék, hiába érzek együtt, a történetek alakulása tőlem független, annak ellenére, hogy erősen hat rám. Azt is elvesztettem közben, hogy miként terelődtünk mi ebbe a helyzetbe, s olyan zavaros lett a leveled elolvasása után a társkereső képlet, mert a hangod, stílusod közvetlensége közel hozott hozzám az olvasás alatt. Igen egyedül lehetsz, ám be ne golyózz, ha már meg kellett élned, éld át és túl. Miért akkora a szenvedés, hogy el tudjuk viselni? Kérdeztem és kérdezem magam annyiszor, de? Nem tudom a det. Nekem, persze a gyerekeim a túlélőpóznák. Fantasztikus vagy, hogy te így megvagy még!!! Az is jó, hogy ennyi mindent tudsz és hihetetlen erő, energia van benned. Olyan szívesen beszélgetnék veled, hátha másként tudsz dolgokat, mint én. Mesélj, miért mentetek el, most mit csinálsz?

Szia, Imola /Egyébként Ilona volt a művésznevem/

Kedves Imola!

Nekem is nehéz volt a leveled olvasnom. Mert úgy izgultam... De itt van, s mind a kedves s értő gondolat mögül, még valami meleg hang is árad, amit a botladozó szavak már nem képesek kifejezni, - de hogy mégis, valaki milyen lehet... Pesten voltam, most jöttem haza, s későn éjjel megpróbáltam válaszolni, de nagyon szétszórtra sikeredett, úgyhogy most reggel, kezdem újra. Először is köszönöm, meg minden. Aztán megpróbálok válaszolni, aztán a válaszban írok, valami mást is. Iszonyúan nem szeretnék elriasztani, valami akaratlan félreértéssel. Mert valami furcsa vonzalmat érzek irántad. Ez nem okvetlenül szerelmi valomás, bár az is lehetne. De legalább baráti. Hm. Először is a történet alakulása bármerre lehet. Minden determináció ellenére én mindig is hittem, hogy az ember szabad. S ennek ismeretében „könnyű” volt megtenni, hogy valahogy az is maradjak. Nyitottság, - tudom veszélyes játék – de az egyetlen normális lehetőség. A társkereső egy szükségszerű, működőképes, de valójában – nekem – agyament történet. De hát, modern korunk... Elméletileg, viszont, valahogy így lehet kimenni belőle, személyes levelezéssel. Én le is mondtam, elég volt. Döbbenetes mennyi ember van fönt, s most nekem ezt elég tudni. Remélem nem lesz rá többé szükségem...

Ha valóban érdekel, szívesen beszélek. Nem azért, - nem miért? – mert annyira szeretek magamban turkálni, pletykálni, mert valahol olyan pitiáner ez az egész, férfiatlan, de főleg túlhaladott. Röhejes is közhelyes is, legalább is nekem. Ugyanakkor kis kapocsok hiányoznak, amik ezeket a lepedőket itt-ott összetartják. Nekem volt egy képem erről az egészről, jó erősen hittem benne, „ó a remény, a remény be éget”), szóval Loránd Gaspar-osan „úgy tartottam kezembem életem, mint a hadifogoly a napi tíz deka kenyerét, s néha úgy megéhezem, hogy alig hagyok belőle...” Hittem benne, s ez elég volt. Még csak firtatni sem akartam, súlyos férfikór, nehogy kiderüljön, nem is úgy van.

S most jön egy-két igaz mese:

1985. Latina, Olaszország, menekült tábor:

az egész olyan volt, mint a „Meztelen ebéd”. Ez valami példa, mikor az ember „meglátja mi van a villája hegyén”), s mikor kiderül a turpisság, alkatától függően, netán megsértődik...S persze nem magam miatt, mert én még így is elég jól integrált vagyok: valahogy mindig vigyázni tudtam, - néha nagyon nehéz volt – hogy a benső világom, összhangban legyen a külsővel. Nem tudom, miért, talán a sok olvasmány hatására, azt gondolom, hogy enélkül rendes élet nincs. Aki nem ezt teszi, az vagy idióta, vagy barom állatiasan primitív), vagy hazug, csaló, meg ilyenek. A Jóisten adott neki egy életet, ő meg elszúrja – valami ilyesmi. Állítólag egy gyermek megszületésekor a hinduk... kezükbe fogják a kis testet, s rövid fohászt mondanak, valami ilyesmi: „drága kicsi test, tudjuk, hogy nehéz feladatot kaptál, mert hordoznod kell ezt a lelket, de kérünk, vigyázz rá...” Szóval odáig mindig rendbe volt minden, amíg dolgokról, meg magamról volt szó. S a másokkal is nagyon igyekeztem, de itt, akár ez lehet a bibi. Az emberi tényező könnyen kicsusszan az ember keze közül.) Nos a mese egy részlet a Naplóból, amiből van vagy pár tízezer oldal):

Íja igen, ezzel kellett volna kezdenem: nagyon örülök, hogy te vagy az „Imola”, mert mint mondtam, tetszett az a kép...)

Íme részlet a történetből:

„Ez a nőies, de kicsit közönséges kinézetű, harminc év körüli nő igazi meglepetés volt számunkra. Ő volt a női csavargó, tartással és elvekkel. Megjárta Amerikát, az Amazonas környékét, végig csavarogta Európát, s akkor éppen Indiába készült, mert „megsértődött Amerikára”. ” Nincs nagyobb érzés, mint egy idegen várost bevenni.” - ezt is ő mondta. Jól beszélt olaszul, s hamarosan a tábor igazgatójának a titkárnője lett. Egy nap egy piros Ferrariban jelent meg, egy testes olasz oldalán, akit Giordanonak hívták. Elkényeztetett aranyifjú volt, akiről később kiderült különös vonzalmat érez a kelet európai menekültek iránt. Egyik este a nő, hallva végtelen, naiv dumánkat az elképzeléseinkről, odasomfordált a kis szeméttel teli szökökúthoz, aminek szélén, mint a tanácstalan vándormadarak ültünk, s így szólt:

Na gyerekek, ezzel a szöveggel ti sehova se fogtok jutni. Jegyezzétek meg: itt mindenki két méterrel, Supermanként repült a szögesdróttal körülvett aknazár fölött, és Kalasnyikovval lőttek rá! Döbbenten hallgattuk mert kiderült, hogy nyugatra csak politikai menekültént lehet menni, s a gazdasági menekült, mint olyan, legfeljebb a régi szép világban létezett.Pl. Itt, Olaszországban is sok szegény ember menne, de nem tud. Kell találnunk valami elfogadható politikai indokot.Kicsit olyan handabandának hatott. Most jöttünk a kertek alatt, de annyira hülyének ne nézzon már bennünket. Az azonnali sokkból lassan ocsúdva nekem

már ez a „megsértődtem Amerikára” mondata járt a fejemben. Mikor rákérdeztem, szégyellősen elmosolyodott: - na ez biztos nem hiszitek el, mondta, s ruháját feltűrve, furcsa sebhelyeket mutatott a karján és a lábán. Mint apró égési sebek olyanok voltak.

Ezek piranha csípések, mondta. Az Amazonasból. Aha, gondoltuk, s vártuk a folytatást.

Na jó, mindjárt jövök, mondta. Egy adag papirossal tért vissza, köztük egy az Amerikai Konzulátus által kiadott körözőlevéllel, amely az ő braziliai eltűnését adta hírül. S jött egy mese, hogy ő mindig is látni akarta a nagy folyót, a dzsungelt, úgyhogy befizetett egy hajóútra. Aztán a tengernyi folyam közepén kiugrott, s a partra úszott. Két évig élt ott egy bennszülöttel.....?????..Ezt már később mesélte, az „állatias szexet az őt befogadó indiánnal, az esőerdők csípős legyeit, amik az ember bőre alá petéznek, meg ilyenek. Aztán „megunta a sok csúnya embert”, s visszatért az USA-ba. Pincérnő volt Los Angelesben, a főnöke és szeretője, aki mézes mázos szemétségével kihasználta, s ugyan Amerikában nincsenek svábbogarak, (?) ahogy mondta: a vége az lett, hogy „megsértődött Amerikára”, csalódott benne, hazug képmutatásával nem hozta az álmait. Mexikón keresztül Spanyolországban kötött ki, innen végig bolyongta Európát, papírok nélkül, s most éppen elhatározta, hogy Ausztrálián át Indiába megy, mert ez az utolsó hely ezen a földön, ami igazán más, mint a többi...? Néhány hónapos latinai tartózkodásunk alatt még megannyi életre szóló tanácsot kaptunk tőle, de később megtudtuk, hogy rendes papírok nélkül valahogy bajba került, otthagytta a Campót, bujkálnia kellett, valahova Németországba készült. Egy kis presszó teraszán találkoztunk vele, szomorúan nézett ránk, kicsit szörnyülködve, mint aki sajnálja azokat, akik arra készülnek boldogan, hogy belevágjanak valamibe, amiről csak ő tudja, hogy mi...Soha többé nem láttuk.

A szenvedésről

A szenvedésre idemásolok egy másik naplórészletet, amit ugyancsak rég írtam:

„Egyszer, olyan kilencvenhárom, kilencvennégy lehetett, a rendcsinálásba recesszió okán elbizonytalanodva, na meg unva az amerikai banánt, költői kérdést hebegtem egy magas, szép, idős hölgynek, akinek valami munkát végeztem. Híres festőművész volt, szóval gondoltam, hátha tud valami okosat. valamiért, hm, szeretem a nőket..., néha a legjobb dolgokat ők mondják...) ”

Vajon milyen különös oka lehet a végetnemérő szenvedésnek? – kérdeztem. Csodálkozva nézett rám, majd nagy szemekkel, szinte” belém” nézve ezt kérdezte:

Hiszel te valamiben? Azaz, Istenben?

Mondtam, hogy ja meg je.

Na, aszondja, s tudod, hogy is most először muszáj angolul mondanom, majd lefordítom):

Do you know, what the real suffering is? Tudod te mi az igazi szenvedés?)

Hááát, biztos nem jól, mondjad.

„The real suffering is, When a young couple wake up in the morning, without spirit in their soul”

Amikor egy ifjú pár arra ébred reggel, hogy a lelkében nincs szellem/spirit spiritusz) „

Te meg azért szenvedsz, mert valakinek fontos vagy, hogy tanulj”

Innentől kezdve fejtetetjére állt bennem minden, s minden okés azóta. Néha ugye felteszem a kérdést: na de ennyit, még ezt is? Nem túlzás ez egy kicsit? Viszont utólag, megnyugtatóan grandiózus, emberi értékrendszer épül. A Dylan Thomasnak van egy sora: „venni, hogy adj, ez minden”. Tanulj, hogy tudj tanítani, hogy enyhíteni tudd mások szenvedését – erre jó ez az egész. S van, akit szenvedésre „szemeltek ki”, van, akit segítségre is). Nekem jól van ez így. Jól jön az is, ha észreveszik, ami nekem is fontos, s amit én nem erőnek, inkább szívóságnak hívok. Olyan hányatott életű zuglói utcagyerek voltam, egyedül – az egyébként zseniális, s alkoholista anyámmal – szóval olyan pálutcais, de inkább Tom Sawyer-es, kevesebb nyállal, s szociális büntudat nélkül. Az később próbálkozott nálam, de gyorsan lesöpörtem. Igazán büszke vagyok a gyerekkoromra, sorsomnak hála. A mai gyerekek – szegények...Mindig álmodozó, meg romantikus voltam, s ma is azt gondolom, hogy ez az egyetlen szemüveg, amin keresztül a dolgoknak még van valami színe, szaga, íze. Csak hát, ugye, mindenhez – a kultúra is pénzbe kerül példájára) ehhez feltételek, azaz realitás érzék is kell, meg sok-sok hangyamunka, „van, aki készen kapja, van, aki napi nyolc óra munkával vásárolja meg az életét”), hogy az ember a játékszerét, kedves példámmal, a kertet fenntarthassa. Másképp kikerül az igencsak entrópikus külvilágba. „Otthon az, ahonnan az ember elindul”, mondja a T.S. Eliot, nos az meg arra kell. Így áll lassan össze a kép, valaki benső kertje, amiről majd még írok. A gyerekek jók, az ember egyéni életének a meghosszabbításai, kiteljesítése, normálisra faragása. Megint csak elengedhetetlen. S sokáig, míg fel nem nőnek, az ember szimbiózisban is él velük. De, miután még kicsik, kell valami, kellene valami más is, ugye. aztán furcsaság keletkezhet a történetben, mert ők nem csak mi, hanem ő is, szóval itt is szakadás keletkezhet..., bár nem okvetlenül.) Szóval nem vagy-vagy, hanem is-is. Nos, hogy mi van velem? Keresem a megoldást. Képzelt, meg valós lehetőségeim vannak, mint mindenkinek. Ebből kell kiválasztanom, elég nagy el-lenszélben, hogy miként és hogy is. Mennyivel tartozom még a családomnak, í a „rókámnak, amit megszelídítettem”) meg mit érdelek én. Valójában együttlétet terveztem, nem egyedüllétet. Nem akartam Don Quijote lenni. S most rám szakadt, mint valami boldog és elégedett rabszolgára a szabadság. Egyik reggel arra

ébredek, hogy nekem még vissza kell mennem A-ba, mert annyi himbilimbi, főleg egzisztenciális konzervdoboz lóg rólam. S nem szeretnék senkinek, semminek adósa lenni, rossz ember, felelőtlen, hazug, csaló, meg ilyenek. Mindig fontos volt nekem a Jóság. Szent Ferenc nem vagyok, Jézus lábát csókolgató apáca sem. Amennyire egy közösségi embertől ez elvárható. Aztán rámtör a másik énem, az esszenciális, hogy na de, ne izélj már. Felnőtt gyerekeket eltartani, meg minden. Meg a világ sorsával, amivel én lennék hivatott, jajj, jajj, jajj. Ott áll kint szakadt gatyában, s vacog a foga. Meg ilyenek. Csak, mivel – mindennek ellenére nem tartom magam zseninek – úgy vagyok ezzel, hogy szükségem van valami integráltságra, hogy az álmok mögött egy munkás is legyen. Ehhez meg szükségem van táplálékra, ezt tudjuk. S mivel „mindenem” van, tárgy, csak társam nincs, hervasztó, hogy az ember örökké magát látja, a hajtogatható tükrök labirintusában. S persze hogy nem adom föl, hogyan is tehetném. De ahogy már utaltam is erre, meg kell találnom, értenem az igény szintet, amit nekem még másokkal szemben, tennem kell. Mert majd az határozza meg, hogy mennyi pénz kell. A-ban nagyon sokat lehet keresni, de miután mindent felszámoltam, nem lenne könnyű. De meg tudnám csinálni, ez már megesett. Útálom azt a helyet, meg is sértődtem rá, meg is untam. Európa, itt az alsó végeken is, még mindig külön, emberibb. Lassan leketyegnek ezek a dolgok a családommal, s ez oda ment le, hogy vagy Pesten dolgozom, vagy itt a Balaton környékén. Pest jó, ott több a lehetőség, bár nincs nekem ott egy bázis, ami ehhez kellene. Kivehetnék egy albérletet, de ez is egy cirkusz. Itt maradni, vidéken, pénzben a legkevesebb, de az utóbbi hetek-hónapok oda juttattak, hogy ez is elég lesz. Megtehetem, s „megérdemlem”. Néha jó felmenni, de annyi. bár valakivel mennék én...ha). De van énnekem itt egy Tamariszkusz Kertem. S egész életemben ezért dolgoztam, s erre vágytam. S most még csak ott tartok, hogy a négy évszaktunkból sikerült hármat itt eltöltenem. S jön a tavasz, a „mindenható úrnő”. Nos, most már még egy maradt: Minden – úgymond – szenvedésem ellenére, baromira igyekeztem fenntartani magamban az ifjút. Meg is van. S utalva a te mondatodra, táncolni is tudnék, végeérhetetlen. Meg még sok más emberi dolgot. Ha lenne kivel. Remélem nem fárasztottalak halálra. Nekem az is elég meg szép, amit eddig tudok rólad, de, ha...

Üdvözléssel

Jack

Válaszolgatás, „magamról” Imola válasza a “szenvedésre”

Date: Thursday, Márc 23, 2006 10:18 PM

Már délután óta gondolkodom, amióta olvastam a leveled, rólad, az olvasot-takról. Figyelem, hogy körvonalmazódik bennem valami tapintható, jön- e hang belőlem, amelyik hozzád szólna, érdekelhetlek-e egyáltalán. Töredékeket tudok

magamból adni. A szenvedést fordítani, hogy másoké enyhébb legyen? Hm! Attól tartok az annyira magasztos és bölcsességet igénylő, hogy nekem nem erre telik. Tehát lenne célja a szenvedésnek, és ez? Én vagyok a tucatember, aki nem tanult, nem "nemesíti" a szenvedés, menekülne előle, s ha megúsza vállon veregeti magát. Nem képes vele szemben, mellette tartást, stratégiát teremteni magának. Persze "jó", segítőkész, az tudok lenni, hisz az olyan tetszetős és önhitt szerep, csak normális, na az nem. Tetszik, hogy te is egy kicsit "elemelve" írsz a valóságról, nem tudom, miért jó ez nekem, de ezt érteni vélem. Az jutott eszembe, hogy a családuknak, szüleink húzásait milyen szépen beesszük és másoljuk. Nekem, éppen, hogy sikerült, valahogy nem úgy folytatni, ahogy örököltem, miközben persze a fő ecsetvonásokat már az ő kezük vezette az életemben. Annyira remélem, hogy egy kicsit én is lehetek önmagam /bár nehezen tudnám elmondani milyen vagyok/, hogy valóban én is kitapogathatom szabadságom körvonalait. 44 vagyok, s csak mostanában érzékelttem, hogy nem éltem meg, csak mintha megtörtént volna velem az életem. Menetelt bennem az a sok akarat, vágy és nem tudom őket azonosítani magammal, nem szűrtem át magamon, nemhogy átélhettem, átérezhettem volna a tetteimet, a történetemet. Egyre butulok, egyre kevésbé vannak biztos ítéleteim. Nem sajnálom. Lehet, hogy riasztó vagyok, valószínű, ha beszélgetnénk lehetne árnyalni a mondandómat. Ide ennyit tudok tenni. Aztán sokszor föl villan bennem az a tudat, hogy az a legtöbb, hogy egyáltalán élhetek s ismerhetem a gyerekeimet, s másokat. S az egész szenvedés története csak az élők gögjének tűnik ilyenkor. Az a bajunk, hogy nem érezhetjük mindig jól magunkat, mert nem tudjuk sem érzéseink mibenlétét, sem tetteink következményeit bemérni? Nem tudjuk valójában mit akarunk. / Most már kezdek olyan lenni, mint egy hivatalbátottadt lelkész. Hát ezt a hangot inkább elhagyom. / Szeretnék neked másról írni, mást mutatni, de úgy látszik ez a "drámaiság" most közös volt/van bennünk, a levelünkben. Milyen kerted van? Nekem hosszú ideig volt egy kis paradicsomom, amit magam építettem, minden ághoz, minden földarabjához hozzáértem, formálhattam. Jobban fájt az elvesztése, mint a házunké. Mára már ez a ház is otthonos, de a kert az nem, nem is lesz olyan semelyikünknek. Mivel foglalkozol? Olyan klassz volt olvasni a leveledet, főként ahogy kibontakozott belőle valaki, te. Nem tudom ki vagy, de izgalmas így kapogatni és adogatni magunkból. Nem? Úgy érzem, hogy amit írtam te hívtad elő belőlem. Én most éppen egy Lázár Ervin mesét dramatizálok az egyik osztályomnak, mert amit idáig tanultak, próbáltunk, nem tudjuk folytatni, mert két lányka nem tartotta színvonalasnak, s átmentek egy másik csoportba. Így érettségi előtt, új darabot találni, megtanulni, szép feladat. Most ezen vagyok, hogy valami sikerüljön nekünk. Te nem unod néha írtóra magadat? Mert én igen. Olyan jó másnak megmutatkozni, akkor olyan is vagyok, amit kifejezetten nem tudtam. Ha nem mászol a falra tőlem ne légy rest, írd, hogy kíváncsiságomat is kielégítsd. Na, most kedvet csináltam neked?

Mi az, Hogy! Halálra váltam attól, amit írt.

Összetakarítottam az udvart, metszettem egy kicsit. Még a végén lesz ebből valami? Tétován nekiálltam egy másik levélnek.

- Közben rájöttem, nem mindenre válaszoltam, Válasz lim

. Tanítani, az már elég közel van ahhoz, amiről beszélek. Nehezen tudom elképzelni, hogy az csak pénzkeresés... Nekem „nem voltak szüleim”, otthonom, s így se értékrendszer, se kultúra, se tradíció, s hagyomány – szóval szabad voltam. Ami nyomasztott is, mert így szinte légüres térben találtam magam. S másokat látva nem volt nehéz fölfedeznem a különbséget. Arra is rájöttem, hogy különbözni – veszélyes, szóval nekem is kell valami. Viszont a szabadságom nagyobb volt, mint én, tehát a lécet még feljebb lehetett helyezni tetszőlegesen. S közben hamar rájöttem, hogy két alapvető értékrendszer van. Egy helyi, akárkié, ami az ő agyréme, meg egy egyetemes, ami nem lehet agyrém, ha az ember jól válogat. S „gyorsan” elolvastam a világirodalmat. Ez mára már nekem is egy vicc, nem tudom, hogy csináltam. Naponta ezer oldal. Szóval, valójában én egy fordított utat járok, ez a kívülről irányítotttság mindenre rányomta a bélyegét. Huszonnégy éves koromig ezt csináltam, aztán hogy ne csak álmodozzak, is a nyálam folyjon) nekiálltam „megcsinálni”. Mindenki hülyének nézett, de amikor kezdtek dolgok bejönni, s azokat nem lehetett – abszolút értelemben – megcáfolni, emberek kezdtek zavarba jönni... Valahogy én mindig először lenézek a völgybe, mellőtt nekivágok. Igen, totál igaz a szülők, meg a környezet értékeinek esetlegesége, különösen ebben a felgyorsult változásban. Én mindig büszke is voltam, hogy nem volt gyerekszobám, s sajnáltam azokat, akik arra voltak ítélve. Aztán meg fogalmam sem volt hogyan tudnának onnan kitörni, mert még ráadásul van az is, hogy ahogy az ember öregszik, egyre inkább öntudatlanul is utánozza őket. Mert az könnyebb. A lustaság nagy úr. Az anyag fárad. Ráadásul itt Mo.-on a félelem, a paranoia, az esélytelenség meg a normális bizonytalanság mindent összekavar. Mire az ember eljutna valahova, beugrik valami balhé. A 44 év az szép, akkor én Miami-ban voltam, s ezerrel nyomultam, hogy összeszedjem erre a házra valót. Előző évben volt a Hurrikán Andrew, s összedöntött vagy harmincötezer házat. Akkor már sok pofára esés is volt mögöttem, de még sok fényes szélben ragyogó út is. S egy évvel azelőtt, hogy a bizonyos hölgygel való beszélgetés megesett. Ezután még tucatjával elkezdtek rossz térképhajtogatások, kissé elnyújtott már, de még mindig működik. Emberek mondták már nekem, hogy beszélni tudnak, írni nem. Pedig, annak is vannak előnyei, az ember „látja” mit gondol-t. A másik is. Gyakorolni kell, meg koncentrálni kell. Végig gondolni a gondolatot. S itt van ez a számítógép, a kifogyhatatlan tintájával, papírával, el

lehet küldeni. Az elidegenedés – amúgy meg egy baromság. Önnön farkába harapó kígyó. S hidd el, meg anélkül is. S jobb. A fáradság, a biológiai kivül, a legrosszabb dolog. Fáradt az, akinek nincs dolga. S annak nincs dolga, aki nem ismeri önmagát. Mi kéne neki, mi nem, s így célja sincs. Unalmas taposómalom, önmagát is felőrli. Meg aki ehhez nem talál társat, életet, életteret, ahol a dolgok visszaköszönnek. Ahol önmagát, meg önmaga igazát, létét igazán megéli. Az anyaság, meg szülőnek lenni csak egy kis szelete, meg egyik pillére ennek. De az ember, egy sokkal komplexebb lény, akarja vagy sem. Nos, itt nem egy kert van, hanem harminc: szőlő, veteményes, rét, erdő, ültetvény, dzsungel, borospince, melegház, agyagbánya, kilátó, baromfiudvar, kinti kert, benti kert, még bentebb kert, üveges veranda, tele virággal, fősorolhatatlan. Tényleg, ez egy nagyon tagolt izi itt. Veteményes is volt, van, már nőnek a palántáim cserepekben. De van itt kemence is, amin van egy ágy, azon alszom most. Aztán kenyeret is szoktam sütni. Borunk is van. Van egy asztalos műhelyem, amiben gyakorlatilag bármit meg tudok csinálni. Itt van a Balaton, meg erdők meg mezők, a Varázshegy csöndje. Közvetlen szomszéd nincs, senki sem lát be, még a kertbe sem. De van betonút, villany, víz, gáz, telefon, parabola antenna, a falutól nyolcszáz méterre. Sorolhatnám tovább, de talán ebből is látszik. Ezeket én azért szedegettem össze, hogy kielégítsem az igényeim, ahol a környezet, meg én ua.

Volt egy Henderson az esőkirály c. könyv,

Ahol a főhős megkérdez egy afrikai királynőt, mit csinál, mikor bajban van? „Dolgozom”, - ez volt a válasz. Ez fontos. Én nem unlak, csak te bírnád az iramot. Ha nem írd meg, s abbahagyom. Elküldenéd azt a képet, ami a randivonalban volt, azt a csukott szeműt? E-mailbe, itt.) Az nagyon tetszett, s ami nem jelenti nem szeretném látni a szemed is...is igen: hány gyermeked van, s mekkorák? Én nagyon szeretem a gyerekeket, csak úgy mondom.)

Jack

Eltűnt a levelem? Imola válasza a Hendersonra

Valószínű valahogy elügyetlenkedtem az előző levelemet. Most olyan nehéz újra írni, mert másolni nem csináltam magamban. Azt írtam, hogy végre beszélgethetek, mert akkor is beszélek veled magamban, ha nem is írok. Meg sok mindent a gyerekkoromról, és az Esőkirályról, amiből, már jó régen kiírtam magamnak a méricskélésről egy részt. Szép lehet a "birodalmad", és mégha szereted is, akkor milyen gyönyörű. A családod az álmaidba bukkott bele? Hogy van a feleséged? Ma reggel ezekben a gyönyörű fényekben bukdácsolva menet arra gondoltam, jó lenne neked megmutatni milyenek a gyerekeim. Hárman vannak, a kislányom öt éves, a két fiam 10 és 12 évesek. Négy éve élünk külön, váltunk el. Küldök képet. Most lemerültem, zavar az ügyetlenségem. Meg az is, hogy így írni

akarok, hogy ennyire vágyom erre a beszélgetésre, a megmutattatásra. A versek, velük és bennük élek, minthogy tanítom is, rajtuk lebegek. Most a Szegény kisgyermek panaszait szeretem, mert azt mondják a negyedikesek majd az érettségig s minél többször hallom, mélyülök bele, annál inkább úgy érzem az enyéme, mégha először távolinak is tűntek. Imola.

S hát kész voltam attól, amit válaszolt. Küldött képet is. Hát ez egy tündér. Gyönyörű, nyami, fhú. Ez a kis nő nekem tényleg tetszik. Gyorsan közölnöm is kellett vele, s ezt írtam:

- Hhhu! Zavarban vagyok, nem is tudom. Szép vagy, komolyan tetszel nekem! Minden jó, amit mondasz, mindegy, kicsit nyugodjunk meg. Köszí a képeket, irigylem a kölyköket, az jó dolog. Az enyéme már - hajaj. Na jó, abba hagyom....

Aztán – merő óvatosságból, na meg persze hülye felelősségtudattól hajtva, s hogy beszéljünk valami lényegi dologról, egy levélbe kezdtem. - „mielőtt még „nem késő”. Próbáltam kifejtetni; - azt írtam, hogy nekem nincs pénzem, nem tudom eltartani. Ez egy jó érv? Remélem. Ezt írtam:

“Felelős” levél, Válasz lim

Te ugye, fiatal vagy és szép. Tizenegy évvel vagyok öregebb nálad. Állítólag jól nézek ki, az egészségem is oké, de. Kicsit kéne még fogynom, azzal nincs baj, az semmi. S most szeretnék szólni valami másról is, remélem nem lesz kiábrándítóan száraz, de a téma miatt igyekszem tárgyilagos lenni. Valójában utálok ilyenekről beszélni, de azt hiszem, ez is kell. Nos én nem vagyok gazdag, azaz nincs pénzem. Papírforma szerint, neked egy fiatalabb, jó egzisztenciájú pasi kéne, mert a gyerekek felnevelése még nagyon sokba fog kerülni. Szóval, nem tudom, hogy ezzel mi a helyzet. Nekem ugyan már „semmi dolgom nincs” a családommal, mindenki, aki ismer azt mondja, hogy eleget hajtottam, igazán törődhetnék magammal is. Megérdemlem, ez most egy divatos szó. S valóban, én is úgy érzem. De eltartani nem tudlak. Téged igen, de hát a gyerekeknek, nem győzőm eleget hangsúlyozni - sok minden kell még. Szóval – kaját tudok venni, azzal nincs baj, de annyi. Az én mércém szerint iszonyú sokat kerestem, de félre nem tettem semmit. Viszont mindent, de tényleg mindent megvettem, ami nekem ebben a földi életben kell, kellhet. Mindenből a legjobbat, komputer, videokamera, fényképezőgép, szerszámok, meg a sok kütyü. Meg lehetőleg mindenhez tartálékot, alkatrészeket. Nekem tökéletes, csak ámulok meg bámulok. De. Nem tudom, más, hogy lenne ezzel...Szóval – eleséget tudok venni, azzal nincs baj, de annyi. Nos, ha ezzel így, valami gubanc lenne, akkor marad a barátság vagy a bigámia. Viszont én nem szeretek valakivel osztozkodni, valójában mindig monogám voltam. Ami nem jelenti, hogy prűd lennék. No nem. Szóval, valahol középen. Igyekszem nagyon óvatos is lenni, mert sok veszély van ott künt. Low profile, ahogy ezt angolul mondják. Ez van kifele. Érzelmileg, testileg, szellemileg, meg rettentően vágyom valakire, szemlátomást rád. Most már kimondom. A barátság,

itt, ebben az országban? Ez nem Franciaország...De, persze, az is több mint a semmi. Nem tudom. Nem szeretek bujkálni, hazudozni, sunyizni. Jó, egyenes, büszke szeretek lenni. Ezért dolgoztam, meg is van, működik, meg ilyenek. Szóval, nem tudom, hogy a társkeresés mellett még milyen más motívumod van, lehet...A feleségemmel totál elhidegültünk egymástól, s tavaly május óta minden illúzióm is szertefoszlott. Én itt, mint egy kicsit Zorba szeretnék élni, mert annyira vágytam erre. Tenni-venni, sütni-főzni, dolgozni is, táncolni sokat, zenét hallgatni, hülyéskedni, bukfaceezni, sétálni, hajózni, pecázni, hangosan verseket felolvasni, meg regényeket, meg megosztani, ami bennem, bennünk van, összebújni, lelkiekben együtt gyarapodni, meg fogni valaki kezét, meg megsírogatni a haját, meg nézni a szemébe, s fordítva. S mind a többi, meg többi.

Jill, úgy hívják a feleségem, egy tabularáza volt, mikor találkoztunk. Kispolgári család izgága lánya. Kérdeztem tőle, van e valami célja az életben, s azt mondta, igen, velem lenni. Mondom, oké, akkor próbáljuk ki a Blake-i képletet, hogy majd én megtanítom. S' tanult' is szorgalmasan, egész jó művelt lett. Tucatjával hordtam neki a világirodalmat, s élvezte is az új világot, amit feltártam előtte. Igen, ez a jó szó, „élvezte” mert izgatni soha nem izgatta, s pont ez teszi a különbséget. Ha most, eddig, amit te nekem mondtál, eltizedelnénk, körülbelül összesen annyi volt az intellektuális közösségünk. Nos, a gyereknevelés forgatagában, világgá menve s hazajöve, rengeteg más teendő is volt ezen kívül. S abban valahogy elvultunk. Beszéltünk gyakorlati problémákról, meg ilyenek. Aztán az itt eltöltött tizenhárom év felétől, szép lassan elkezdett hazamenni, a kishokedlis panelba, amitől én hányok. Mindezt persze takargatta, csak hát hazajövéen az egész lelepleződött. De még ez is elment volna, gondoltam, majd én elmélyülök a művészetekben, magamban. Mert hogy az utóbbi években elég bunkó lett belőlem. Van mit behoznom, s minden porcikámban iszonyú vákuum van ettől – valójában más nem is érdekel. De, ennél még kiábrándítóbb lett a helyzet, úgyhogy végül eljutottunk oda, hogy külön megyünk. A feleségemmel totál elhidegültünk egymástól, s tavaly május óta, mióta végleg hazajöttem, minden illúzióm is szertefoszlott. Hivatalosan nem válunk el, mert az egy kupleráj. Anyagilag is. Én tényleg határtalan boldog vagyok, hogy 26 év bolyongás és magány után itt-hon lehetek. Egyszer még azt is mondtam, hogy úgy tele van a búrám, hogy ha valaki, (mint az asztalos a Hölderlinnek) dobna nekem is egy-egy pogácsát, cserébe megegyezhetnék, hogy soha többé nem lépek ki a kertkapun...Itt, így, nagyon kevésből is meg lehet élni, ez a lényeg. Valahogy úgy képzeltem, hogy én befejezem az egzisztenciális küldetésem, jöjjön az esszenciális...) Ez az ingatlan meg a gyerekeké, mi csak úgy vagyunk benne, mint az indián a földdel, kölcsön kapta...Nos Jillnek jó dolga volt, s ő végig élte mindazt, amit én most szeretnék. Tizenhárom évig, mint egy amerikai nő, úgy volt itt, küldtem haza a dollárt. Mindebből a legjobb. Gondoltam, hazajövéen nekem is természetes jogom van ehhez,

s szép csöndben elleszünk. De mikor egy ellenséges légkörben magamra maradtam itt, s a végén „kiöregedett” mellőlem, s itt hagyott, rájöttem, szükségem van valakire, aki legalább alapjaiban pótolni tudja azt, akibe egész életemben bíztam és reménykedtem. S akkor, a legnagyobb meglepetésemre jöttél te. Borzasztóan tetszel, s nekem semmi baj nincs a gyerkőcökkel, ezt már mondtam. Kicsit zarathustrásan is érzem most magam, fönt a kötélén. Mindig ez a baj, ész is van, szív is van, mindig az utóbbi a lemaradásban.

Kész, megállt az agyam, s most itt fogok gubbasztani, mint egy beteg holló, halálraváltan, - mi jön most? Azért még egy. A Corsonak van az Üvöltésben) egy verse, abban meg egy motívum: „ha volna egy valószínűtlen nő, mint amilyen valószínűtlen vagyok én, a házasság sem volna valószínűtlen”. S itt a házasság behelyettesíthető. Ugyanakkor a szívemben valami azt súgja, hogyha tényleg te vagy az igazi, én akár itt hagyok érted mindent, ez halál komoly, képes vagyok rá. Ha kell.

„A lélek ártatlan és halhatatlan s nem pusztulhat el istentelen egy felfegyverzett tébolydában” Ginsberg, Üvöltés)

Engem személy szerint az se érdekelne, ha nyocvanéves volnál. persze igen, mert szép vagy..., jajj, nagyon is.), de érted. Legjobb, persze, ha egyben minden megvan, na jó, már nagyon előre megyek. Egy monknak, egy világinak – két dolog kell: „szabadság és szerelem”, nem? Én még nőről, mint te, csak mindig álmodtam...Kész. Várok. Nehogy valamit elkapkodjunk! Jack.

Aztán itt vártam a válaszra, s nem írt.

Aztán jött egy rövidke levél.

„örülök annak, amit írtál, Iml

Valóban, ezek hasznos információk, s jó, hogy gondoltál rá. Az anyagiak miatt nem kell aggódnod. A gyerekek apja egy gazdag ember, jókora vagyont örökölt, fogszívósan, de havonta gondoskodik az anyagiakról. Emberileg viszont egy nulla, s természetesen így mindannyian vágyunk, szükségünk van egy valódi emberre...

Ennyi. Ez jó, kicsit megnyugodtam, de vártam valami folytatásra. Hosszasan semmi. Már megint kezdtem pánikba esni, mikor egyszer csak felhívott. Jó sokat beszéltünk. Hát ez egy csiribiri függőségben vergődő, elvált nő, három gyerekkel. Nagy házban, asszony, gyerektartással, tanít, élvezi, fest, meg minden. Futkározik. S imádja a verseket, az irodalmat. S megbeszéltük, hogy találkozunk. Egy „komplett” férfit akar. Má’ megint, mi ez? Én az vagyok! -fülem-farkam a helyén, Jézusom, mi lesz ebből? S hát már nem is tudtam megállni, mondtam találkozunk. Mindenki zavarban volt, de vakmerően - jellemző módon átvágtunk minden a bozóton. Vasárnap reggelre kilenckor.

Közben – ugye – tündéri leveleket ír az Jégnező. Itt van egy sms:

„A lányokkal jól kipletyiztük magunkat, szájtátva és irigykedve hallgatták a történetünket, egyhangúlag drukkolnak értünk, csók.”

Gyorsan improvizáltam neki egy sms-t :

„Megyek Veresegyházára megnézni valami munkát.”

Is-is? Ezt a sok nőt?! Jön az Elana, jön a Szandra. De hát szét vagyok esve. A Jill valamire készül. Ne tudom mi lesz. Valahogy jó lenne a személyes, lelki életmet rendbe rakni, ez biztos. Végül is jól szétszórtam magamat, sokat nem törődtem ezzel, s most majd mindez másképp lesz. Aztán ezt írtam: Hú! – ez jó ,

A műveltség jó oldala Válasz lim

Nagy kő esett le a szívemről. Némileg felbátorodva, most hadd szóljak másról is.

- Talán ezt a címet lehetne ennek adni, természetesen terjedelem híján lemondva a várható plecsnikről. Az ember születéskor kap egy gombolyag fehér cérnát, hogy az ő, meg használja valamire – (Ferlinghetti, Egyes szám negyedik személyben), s aztán elindul, s szedegeti össze, s fűzi rá föl a dolgokat. Olykor persze akaratlanul leejti, s koszolódik, de még így is, s pont ezért, egyfajta versenyfutás kezdődik, tartalom és forma, minőség és mennyiség között. Is valaki, mégiscsak megpróbálja, - ami az Attila szerint lehetetlen, hogy a „macska kint is bent is egyszerre fogjon egeret” ...) S az a saját őspáfrányaiból, meg a kollektív tudatalatti ősmocsarából kipottyant génkupac, nekivág a kalandozásoknak. Van, aki „csak úgy”, van, aki tematikusan, s a többi meg valahol ezek közt. Az állatok tudják, az ember nem. Az állatok tudják, hogy „ők” kik. Nagyjából be is tartják. A zsiráf az zsiráf, a zebra meg zebra. Az ember nem tudja, hogy ő ki. Ennek ellenpontozására, kiegészítésére viszont ott van az írott, festett, faragott, komponált kultúrája, s ha a nagy szavannai bulin épp nem tudja, mi az ábra, magán keresztül, mint valami lencsén visszanézhet a cérnájára, ami, önmaga, a civilizációja, a történelme, - feltéve, ha műveli ezt az emberállatos tevékenységet. Kedvenc példám szokott lenni, hogy fogok egy botot, elviszem egy kicsit arrébb, leszúrom, s közlöm: itt nem rólam van szó, hanem „arról ott”. Ha meg akarsz érteni engem, azon keresztül kell nézned. S ha te is azt csinálnád, én is láthatnálak – benne. Láthatnám a cérnádat. Magát a lélek szövetét, meg mi van rajta...Aztán amit szintén sokszor kérdezek mostanában, az ez: „mit nem lehet itt tudni?”

ANNAK IDEJÉN MARCO POLO,

híres s még ifjú velencei nagykövete a nyugatnak, elbattyog a Kubla Kánhoz, aki, miután átépítette fél Kínát, s most a földön olykor elérhető legnagyobb hatalom pompázatában a Colaridge által ábrázolt xanadui kéjpalotájában unatkozik.

Pontosabban azon tűnődik, hogy mi a fene van még, ami neki nincs. Leülnek, s kérdi a harcsabajszú, hogy mondja csak, van e valami az övéhez hasonló odakünn a nagyvilágban? Hohó, hát van néhány dolog, - s az ifjú mesélni kezd – városokról. Ilyenkről: Vágyak Városai, Hirdető Táblák Városai, Sovány Városok, Városok és az Ég, Városok és Halottak, Folytatólagos Városok, Rejtett Városok..., meg az (Emberiségnek) ígért képzelt Városok: New Atlantisz, Utópia, the City of the Sun, Óceánia, Icaíra stb. S mikor olvastam a Calvino-nak ezt a gyönyörű kis könyvét, az jutott eszembe, hogy én ezt tudom. Borzongatóan ismerősnek tűnt. Tehát, én többet tudok, mint a sok ezeréves kultúrákat Kínát, s némi Indiát) meghódító nagybajszú tatár. Miközben! Egy névtelen kis senki vagyok, s ahogy ezt egyik kedvencem, az Emily Dickinson, nekem oly precízen helyre tette, mert amit eddig én tapasztaltam, emberek elvesznek az aktualitásokban, jelenben, önmaguk kis ködeiben, feldolgozható, de feldolgozatlan ontológiájukban:

"I am Nobody! Who are you? Are you - Nobody - Too? Then there is a pair of us?

Don't tell they advertise - you know!

How driery - to be - Somebody! How Public - like a Frog - To tell ones name - the live long June - To az admiring Bog!"

Szóval, én csak amolyan befogadó, gyűjtő stb. Lényecske vagyok, meg a kincseim. Vannak neked is – ilyenek? Biztos szép, jó, mert abból válogattunk, hm? Megosszuk? S igen, emlékszem! Hogy itt nem csak pofázásról, smúzolásról, más fontos dolgokról is szó van. Egyetérték. De, hogy szeressek én valakit, aki – nem érti, mi az a „livelong June”? Se magyarul, se angolul. Mit kezdjünk mi egymással, a Zebra, meg Én? valami szempárra vágyom, végtelenre nyíló ablakokkal, ami, nem mindenkinek van...)

Jack

Nem tudom milyen kincseim is lehetnének, iml

Ami ne létezne egyébként, ha képes vagyok rá, láthatni belőlük. Sokféleképpen lehet szólni és olyan lesz körül-belül minden, amit ezekkel a szavacskákkal kiokádtam magamból, és közben motoszkál, hogy nem egészen erről, nem egészen így voltak bennem a valamik, gondolatok, képek, érzések. A hiány. Persze megmondhatom a magamét máskor másként, de a többiekről mintha azt olvasnám le mégiscsak mindig ugyanarról dumálnak, a belső történetük folyamából halásznak ki szavakat. Kétszer nem léphetsz ugyanabba a folyóba? A mérési adatok sosem pontosak. Ugyanaz és egészen más? Én tényleg nem tudom mikor jó nekem. Az egóm nélkül, hogy a bánatban tudhatnék az érzéseimről, annak persze csak részéről, mint írtad volt, hogy ismerhetném meg önmagam? Önmagam nem vagyok. Van a fú, fa s ahogy azt látom, az vagyok. S hogy tudom, hogy ez a

részemmé lesz /vagy fordítva, de az nem tudja /, ez az egóm? Az lenne egómentes, ha nem tudnám. Pedig azt mondják, hogy az ego szükséges ahhoz, hogy "megszabadulhassunk" tőle. Meg azt is, hogy ne magad nézd a víztükörben, hanem a vizet, s akkor látod meg magad és vesztetted is el ezt a valamit. Azért is kell elveszteni, mert fáj szenvedni? Paradoxonokkal fejezik ki ezt a bölcsek. Fáradt vagyok, nemrég értem haza. Örülök, hogy írtál. Próbálak elképzelni benneteket külföldön a két gyerekekkel. Holnap akkor várlak.

Imola

A nagy út előtt

Itt ülök, s nézem a hajnalt. A szólótőkék között még csak a rózsaszín enyhe tejét látom. Viszont fönt egy repülő már a nap melegebb színét húzza maga után. Valahonnan délről jönnek, vajon honnan, Indiából? Eszembe jut, hogy hányszor, ó, de hányszor néztem fönről a közeledő Európát hazafelé jövet. Harmincszor? Aztán jött az iszonytató landolás meg egy csésze kávé Párizsban, Zürichben, vagy valahol. Imádom a hajnalt. Zakopanében képes voltam a mínusz 25 fokban kilopódnai, mint egy tolvaj, otthagyni az egész alvó KISZ-es óvodámat. Nekem, ha fényről van szó, semmi sincs ennél szebb. Lehet ezért is szeretek korán kelni, ezért az életen át tartó tisztaságért? Remélve, hogy majd a nap - mindig - így folytatódik? a gyerekkor, mikor még az ember egy kis géniusz volt, s képes volt, akár milyen korlátolt felszereléssel - a lényegét látni, magát a létet? Mindig mondom: az ember egyedül akkor volt normális...)

Jött egy leveled, de nem merem kinyitni. Hogy lettem én, edzett ordas ilyen szentimentális, képtelenség. Ugye nem tévedek veled? Aztán kinyitottam, s íme, tovább jön ez a meleg hang, ez a finom fuga, ez a puha illat. Na jó, készülődöm, s indulok.

Márc. 26. Első találkozásunk pesten, Imolánál

Aztán eljött a szerda reggel, s nem nagyon emlékszem, hogy mikor voltam ilyen boldog...fantasztikus volt. Fantasztikus, és ijesztő. Nagyon szép, meg nagyon félelmetes, hogy mi lesz ebből. Mert az egész egy képtelenség. Mint egy zavarodott csibe szaladgáltál, s mutattad hol lehet meredek utcádon parkolni, mert az egész úgy vibrált köröttünk, mint egy lángoló képtelenség. Szóval az, jajj, elveszttem a szavakat - hogy mi a nyavalya történik itt, valami mozgat bennünket. Az első pillanatoktól ahogy kijöttél eléem, az első akadályhoz, s átevickéltünk rajta, mindjárt lábakat-karokat, az érzékelés csápjait összefonva. Ügyesen-ügyetlenül, de ahol nem az a fontos, hanem valami más. Aztán jött a kis műszaki, szerelgetés, „amit csak egy férfi tud megoldani”, - normális most ez? – össze-össze ütközve, kicsit összeölelkezve, szembe nézve, simogatva, az első szerelmes szavak..., ott az asztal körül, meg alatt. S ahogy mentünk, mentünk? – kiröppentünk!

-a pulóvered a fejemen, meg a kezed a kezemben, meg mind jobban egymásba, - mozgásába, gesztusaiba, hangjeleinkbe, képeinkbe, taglejtéseinkbe bonyolódva, simulva. S ugráltunk, mint a kecskegidák! S ahogy hátrált a külvilág, mintha nar-kósok lennénk, az a sok hülye étterem, hideg és koszos, a szar kajájukkal. Meg a sok bamba vasárnapi bábú-ember, a szellem-párok, meg átlátszó családok, aki-ken keresztül nézve kidőléssel küszködő fákat, tétovázó havat, a világot fátyol-drapériába burkoló könnyű esőt kaptunk, óraátállítást, kihalt úttörővasút peront, lengyel?) Turista párt, skubizó szellem-fiúkat párás szélvédők mögött, vasutas pajtásokat kis Whitman dalokkal a pacifik mozdonyról, hogy ártatlan szemük előtt suttyomban találkozhasson kicsit a testünk. A lassú, kis kattogásban dülön-gélve. Az ügyetlen kis üsző kalauzt, aki leejtette a jegyünk, s persze hogy naná nem ismerve a közös ismerőst, nehogy valami hülye társalgásba bonyolódjunk. S addigra már mind bezártak a nyilvános vécék; a tánc és pisilések az esőben, huncutkodás a telefonokkal, megint az óra!), mert idő van. S a távolban a gyere-kek csalogány hangjai. Mikor már kellett hazamenni, kezdtünk behisztizni, mintha egy francia szerelmes filmben lennénk, úgy húztuk-toltuk egymást, mint két szédült csimpánz. Nem tudtunk szétszakadni, hogy találkozzunk, osszuk meg az örömet, s együtt vacsizzunk. S a kapuban a három kölyök, egymást túl-kiabálva, mindentudó, irigy mosollyal az arcukon, de gesztusaikban valamiféle együttműködés keresgélése. Az volt a feledhetetlen s örök sejtelmek órája, meg villámlássú összeolvadása világoknak. Szerintem így születtek az első önrepro-dukáló, párosodó, bizbasszal, algák, s lett az élő.

De tényleg, mi volt az ott a Normafánál?

Amin még most is ámulok, hogy micsoda éhség, micsoda farkas üvöltő sze-releméhség van bennem, s ó egek, ebben a kis szexi nőben is. Megtaláltam a pá-rom? A Normafáig vezető úton csacsogtunk, mint a rengetegben egymásra talált óvodások, kézen fogva, kart lengetve ugra - bugráltunk a sétányon lódörgők el-néző mosolyát gyűjtve s a nagy fánál a zuhogó esőben egymásnak dőlve úgy csó-kolóztunk, mint megvadult, hormontúltengéses tinédzserek.... faltuk, téptük, za-báltuk egymást. Én, ötvenöt, te negyvennégy évesen? . Mintha, tényleg, egy fran-cia szerelmes filmben lenne az ember. S igen, a kölykök. - Szépek, nagyok, jól neveltek, szemük tele rettegéssel, örült anyuka, örült hapsi, a felnőttvilág min-dent elsöprő viharra, jópofáskodás, de furcsán otthonos, meleg együttműködés, közvetlenek, kedvesek, próbálok nagyon természetes lenni, mutatom, hogy kell felvenni a kamerával. Latolgatás a megoldásokról. Egymásnak dőlve, egymás szemébe feledkezve, mintha mindig is együtt lettünk volna....Hosszú idő óta az örökre elveszettnek hitt otthonérzés áradt szét bennem. Mi lesz ez, egy új élet? Ó, Istenem, de hogyan? Miből? Búcsúzáskor kérdezem Imolát, hogy milyen voltam. Azt mondja szuper..., mint egy férfi, mint egy apa, mint amilyenek szerinte egy

pasinak lennie kell. Nabazdmeg. Örömmel fedezem fel újra: szeretem a gyerekeket. Kicsit félttem ettől, vannak hülyegyerekek is, fafejűek, akik csak gyűlölködni tudnak. De ezek bájosak, s érzékenyek. Az jó, akkor szabad utat kaphat a szeretet. Hazafelé aztán bohócbugyogóban, csörgősipkában cigánykerekezett az idő, ahogy lefele ereszkedtem Budakeszi felé, s pedig tudtam, hogy valahol nem messze a háttérben, ott van a szíven lőtt, elveszett Jégnéző, szegény.

Válaszok vélt kérdésekre, lim

- Szeretnék segíteni neked, úgy a megértésben, mint a megoldásban, ha tudok: tehát: mi fontos neked, ha be tudsz dugni egy- általad már ismert – kis dobozba; azt, hogy miben hiszek, milyen vagyok testi valómban is), mim van, vagy azt is fontosnak értékeled, hogy mik a céljaim, meg hogy mit képviselek? Ha a globális képet szeretnéd rólam, az nem könnyű. Bár, senkiről sem az. Ha jól tudom. Nálam, talán az zavaró, hogy van ugyan elég sok tény, túl sok is, de, a „minél többet ismerünk Amerikáról, annál kevesebbet tudunk róla” c. eset – keletkezhet. Meg, hogy én elég tudatosan beszélek – is – róla? apropó – ez kölcsönös, - én mit tudok rólad?)

- Te is ugyan mondtad, hogy „mire kellek én neked”, az szép, de az mit jelent? S van itt, - nagy veszély az intellektuelekre, - egy kép – nem is olyan rosszul fest, de az se egy utolsó kérdés, hogy menedzselhető e? Azt hiszem, hogy vannak igazán tiszteletre méltó emberi teljesítmények, amikor emberek sokat, sokfélét képesek csinálni. S mondták már, hogy ez nálam, már mindjárt az elején az ambícióimmal kezdődik. Bizonyos szempontból ugye kétféle ember van: az egyik, akinek „minden mindegy, a mások, akinek „semmi sem mindegy). Nos, mondanom se kell, én az utóbbiba tartozom. Aztán jönnek az adottságok, képességek, meg egyebek. S hinni, meg akarni kell, s persze dolgozni is érte. Amit én csináltam, az szél ellen volt. Soha egy fillért sem kaptam senkitől. „Olyan nagyon” nem is értett velem egyet senki. Elfogadta, amit kapott tőlem, jó nem? Én mélységesen hiszek az összefogásban. Két ló nagyobb, nehezebb szekeret tud elhúzni, ha ugyanarra húznak. Mondjuk kicsit furcsán – de nagyon szeretik a fűgét. Tehát mennek, mint a barom – a fügefá felé. Ha éppen nem is értenek egyet a jobbról elhaladó templom tájolását illetően. Valami. Elsőre, én egy jó pacit láttam benned, aminek egy része annak a vágynak a kifejezése volt, hogy valami rendeset. Kereket, egészet, igazit, vidámat. Ezek a szavak nálam sokat számítanak. Ugyanakkor emberek szavakkal játszanak, akarva, meg akaratlanul is. Emberek vágynak is dolgokra, fantáziálnak is dolgokról. Amit ezzel kapcsolatban én tudok mondani: én utána mentem, eléggé jól dokumentálható módon az álmaimnak. Valahol már biztos meséltem ezt a történetet, de nem lehet elégszer mondani, s most megint ide illik; a lakókocsim hátulján volt egy varjú, vándorboton pogácsás kendő a vállán, s a felírat: „I am a Dreamer and I've been everywhere”. Nem én raktam rá, de mindig örültem neki...S halál komolyan azt gondolom, hogy álmok nélkül az élet ez pice

of shit. Má 'elnézést. Még egy. Talán ez egy nőt jobban érdekel. No ideology. A *feeling*, töltés a roládban), az érzés, a rázkódásmentes, megkent, sima, puha utazás, kellem és kellemesség, smúz, intelligens mozdulatok beszéd közben, helyes testtartás fontos alkalmakor, power wordok kritikus helyzetekre, back-up-ok kiépített rendszere: ügyvédekkel, orvosokkal, bankszámlákkal, érdekkapcsolatokkal, s más hasonló klisék támaszok és sablonok. Még hosszú a lista, ki-ki kedvére összeállíthat kis csokrokat, batyukat, meg más műületet belőle. Nos, én nem félek. Az én erőm abban van, hogy mindig igyekszem differenciálni a dolgokat, s ebben a „kupiban” is eligazodom. Ami – legfeljebb csak kifelé az, mert olyan komplett, szerteágazó, de én tudom, hogy mi az ábra. Hogy az értéktáramban, - valós és vélt – az van, amit szeretek, építek, s nem valami kívülről jövő, vagy egyéb, mű. Még akkor is, ha ez nem minden szempontból illik a környezet, vagy kor elvárásainak. Ez se az, másik se volt, egy abszolút kor. Egyetlen abszolút van, ha ismered magad, s ahhoz csinálsz egy kertet, aztán abban élsz. Na jó, ezt már itt kezdem unni. Ha szükség lesz, majd visszatérünk rá később.

A szőlőmetszés, Kérdezted az milyen?

-Hááát, az olyan, mint kis pingvineket iskolába küldeni, mint sáros flamingó békákat karbantartani sártenger átkeléskor, nektárt nyalogatni egy kolibri csőréből, ünnepi koncerten kikeresni a kilazult hangfal vezetéket, gégemetszést végezni vészhelyzetben, szülni, meg kenyeret sütni. Na jó. Hülyeség. Jó dolog. Mintha élő-körmöt vágna az ember. A bálna fogát, sziláit tisztítaná, ritkítaná. A Noé haját fésülné. Elég.

Engem baromira nem érdekel, hogy milyen ostobaságot gondolsz magadról, én akkor is bátran és hősiezen) kifogok állni az igazamért, ami szerint te egy jó, szép, igaz, s fííinom tündér, csibész, professzionális drámaköltő, hegyhágónő, lökdösődő és kötekedő erdei támadó, különösen esőtől kihalt úton támad!), meg egy puha, illatos, édes amóba vagy, ami-aki úgy elnyeli az embert, ha nem vi-gyázz, mint a pinty.

- Nesze neked tükör. Az evésről már beszéltem. Egyél, a fene egye meg..., semmi gyomorideg, engem nem vágsz át, jó? S nem kell ez a hátulról mellbe, csak simán, hami-nyami) Te nekem nem vagy idegen, okkhhhhé? A vízőzön óta ismerlek, nem emlékszel, mikor együtt..., azaz másképp honnan tudnánk? Lehet, soha nem is ismertem, mást. Még mindig...itt kavarog, zúdul bennem a lényed. Jack

Márc. 30 Aztán vidámkodó hangon hívott a Jill.

- Hogy akkor ugye nem felejtettem el, hogy holnap reggel kilenckor jön. Hogy a bránerba felejtettem volna el? Elsőre úgy tűnt, nem lesz azzal semmi baj, hogy

elment. Ez az első alkalom, hogy itt jár, mióta elköltözött. Szóval ez egy vízválasztó. S adtak emberek nekem mindenféle tanácsokat, pl. Hogy ne is engedjem vissza...s miután alapból nem vagyok egy ilyen előre defenzív izé, persze, igen, ha kell, ráérzek. Valamire. Reméljük, most majd megint csönd lesz, meg béke, meg minden.

Csók.Jack

Úgy szeretem a leveleidet, Iml

Öröm őket kapni, böngészni a sorokat. Jó lesz együtt olvasni, hallgatni, egyáltalán együtt lenni a versekben is és más szépségekben. Látod igazán sajnálom, hogy nem vagyok költő, hogy mutathatnám, ha lenne mit. Csupán a szavak kotyvalékába lubickolok, és ilyenkor is érzem, bár ereszkedhetném a hallgatás mély rétegibe. Abban az öntudatlan oszlásban, bomlásban mibe testem rántott már /hja a vénülés! /most még hantolatlan minden veszteségem, s így a múltat várom. Meghalni csak úgy szeretnék, - nem előre elbukva - én olvadnék inkább bele, érezve- tudva ahogy szív a föld, lefeküdnék, mocsarasodnék, kásásodna testem, aszalódna el bennem a szellem, vinne át a nembe. S közben mibe estem-keveredtem, hogy akarva akaratlan készen áll a nyitva - csukva. Kínos tüzek emelnek, a tudatom tart, s benn messze- messze sejlik honvágó a vágyra, valahol ugyanitt föl-meg nem állva? Lehetséges, hogy még ez legyen? Miért pingáltad ide a térképet, ha nem akarnád, hogy megtaláljalak? Félsz és vársz, közben te is figyeled mi zajlik benned? Helyzetjelentések gyártasz, hogy legyen mibe fogódzkodni. Én lennék csibész? Jó, hogy elmúlt a nyakadról a pirosság, mert nem tudtam, hogy vajon nem a vérnyomásod lett-e túl magas és az okozza. Megnyugtattál, maradsz még itt egy kicsit tépelődni. Tetszik nekem a szőlőmetszés. Érdekes, ahogy te értékeled magad, ahogy értékeled. Nekem természetes az, hogy vagyok amilyen, még ha van is, amit nem szeretek magamban. Már mutatod a tükröt, amibe rég nem néztem. Valóban nézegethetem a benned alakuló képet. Meglepett, hogy ilyen közeli a feleséged elköltözése, s hogy már valakire akadtál, de persze, érthető, a helyére, a házatokba bemenni egy idegennek még visszas lenne. Az is oly megható, hogy evésre bízatsz. Mit is akarsz te tőlem? Klasszak vagyunk, hogy így kitartunk magunk, egymás mellett. Nem? Szeretlek.Im.

Salinger után éberen, Válasz Iml

- Mint két bolsevik, a Salinger után éberen, átélve s tudatában, a szimultán külső és benső léte, úgy célozva. S írott történelmünk is van már...megmondta az Attila „aszongya az Attila”, ne! ez az ember mindent megmondott? Attila a mi Wilink?) Kint is, bent is egyszerre a macska nem foghat egeret”, pedig én pont azt próbálom! S most itt vagy te is. Szóval, a két kis Salinger könyv után, meg már

biztosan tudtam, van ilyen. Van ilyen hatodik érzék, ez az atmoszféra, de elég, nem akarok mások segítségével üdvözülni, pedig igaz. Te meg érted, amit én írok, nem?

És ha veled van a néember, iml

- Akkor reggelente ezeket hallgathatja és ágyba hozzák a dalokat? És lehet, hogy ő is szól mert van kinek és miért? S ha veled van az ember lánya nem kell álarcot erősíteni arcára, hanem nézhet úgy, hogy láthatja, aki akarná mi van benne? Így?

Imola

Válasz, azaz nem mellé beszélve, Válasz lim

sasszem, ezt már reggel adom föl, hogy ne székáljalak, de olyan jó itt lenni, pötyögni, ebben a langyuló tavaszi éjszakában. Tökmagot rágok...)

Majd fogok írni, Válasz lim

- Dolgokról, képeket, amikor „csinálok valamit”. Előzeteseket. Hogy „lássál”. meg részleteket a Naplóból, ott is van bőven) Aztán majd úgyis pontosodik, szeretném is, nagyon. S ahogy ez eszembe jutott, máris ide tényleg mi a nyavalya ez? Fate?) Sok ez, túl sok. S ki ez, Jézus jut eszembe, aki, ki tudja, hogy az mindig is volt, de mégis ő majd minden nyugati ember istene. Frappánsan összerakva zsidót-keresztényt. S persze jó haverom, ott lóg az ágyam fölött. Buddha meg ő, mit csináljak? Ez van.

Szóval az, jajj, elvesztem a fonalat, - hogy mi a nyavalya történik itt, valami, vagy valaki mozgat bennünket.

Mindennek „ideje” van. S ezekkel a formákkal, ahogy te mondtad szőlőmet-szés) lehet „megjelölni az időt az időben”. S ezek már mink vagyunk, éberen, mint két bolsevik, átélve s tudatában, a szimultán külső és belső létet.

Kedveském! Muszáj írnom, olyan édesem, kedvesem kiscsészém borlevesem vagy. iml

- Mintha regényt olvasnék, amit nekem ajánl a jeles szerző. Érted, értedértedérted? - Igen, értem. Ez inkább nyelvi szokás, mintegy pihenő kötőszó, amíg még egyszer végig pásztázhatod a mondottakat. Zavarba hoz, s bárgyún kell rá mosolyognom, miért ne érteném? Nehogy leszokj róla, én most szokom hozzá. Engem, mint akit oltalmaznál, úgy végy öledbe! Hisz te tudod ezt is ! Ott biztos elengedne a félelem, megbújnák, s mint a csontból a hús lefoslana a modor, manír, stíl, lemorzsolódnának a rám kövesedett fájdalmaim, szégyeneim, bizonytalanságaim. Beborítasz, betakargatsz a szárnyaiddal? Ne kelljen félnem a

rémről. Te vagy az első olyan férfi, aki erre is képes lenne, eddig mindig én védtem, óvtam, én voltam az erős. Melletted gyenge is lehetnék. Fantasztikus lehetőség! Gyermeki vágy!?Lehet nem vagyok elég nő, nem tudom mit látsz, hogy fogadom, azt a sok kedveset, amit rólam, nekem mondasz, írsz. Annyira boldoggá tesznek, s talán nem éreztetem az örömöm, de elfogódott leszek és zavarba is jövök tőlük.Növekszem szavaidban, bomlanak a hajtásaim, terülök, omlok, burjánzom., sütkérezem. Hányféleképpen mondhatnám azt, hogy szeretlek?

Metafizika, és környéke Válasz lim

persze, „az valójában nem az, csak egy „felfoghatatlanul” komplex halmaz, mint az ég egyik szuperbigyusza, na meg valami szuperfókuszs, speciális lencse, ami valamit észrevesz, mikor mi, balga népek csak állunk, s „nem látjuk a fáktól az erdőt”, vagy fordítva...A Rilke meg az Apollinere, meg kissé keletebbre az az öreg, mindent látó apó, a Rumi, nekem ilyenek. S persze ez a bátraknál is bátrabb intellektuális bátorság, s magabiztosság, ahogy megragadják, s átnyújtják. Néha, úgy sajnálom érzéketlen embertársaim, micsoda javakból, gyönyörökből maradnak ki...Valójában megráz, amit a halálról mondasz. Értem, csak bután – nem is tudom miért, hiszen másban hasonlóan gondolom, s „végül is mindegy), de az első gondolatom az volt, mikor átnéztem innen tőlünk a túlsó dombra, ahol a temető van, hogy Édes Jó Istenem, hát akkor majd ott lesz nekem jó puha, föld ágyam. Néztek is rám az emberek rökönyödve. Aztán jött A Jill, aki egy pogány, van ilyen, egy pogány nővel ennyit élni?) Hogy öngyilkosnak kéne lenni. Meg jó lenne egy kis privát kivégzés neki. S mint frappáns ellenérzés, távolba hessegettem a dolgot, hogy na, ezt most ne. S most, hogy mondod, igen, látod, milyen jó vagy, egyből valami fontosat adsz nekem...Mert igen, az atomjaim, meg ionjaim, meg a kis rügyeim meg az öreg bogaim meg a kohóim, gyárain, a cirkuszporondok és körhinták, kémközpontok és kínzókamrák, a konyhák és éttermek, amik feltétel nélkül, s nyitva mindig, meg az egész, felmérhetetlen örökkévalóságom, valahogy, fájdalommal vagy anélkül, de mégis eljártssa az előadást, én, meg ők, meg mi mind együtt, az én egyszeri, megismételhetetlen drámám.Fasza. Így gondoltad? Én így értem. Ez jó. A térképet azért pingáltam, másképp már utaltam erre), mert eljárt a, jaj, most eszembe jutott, az a nagyon, nagyon finom...) szád, s eszembe jutott, valahogy láttalak, bolyongani a somogyi dombok között, tuskodva fényekkel, bukkanókkal, csalóka távolságbecslésekkel, őzeket, nyuszikat, s kóbor kutyákat kerülgetve, városi Imola a tájban, falusi kocsmákban lökdösődve, s ami a lényeg, mert hogy már nekivágott, akkor meg miért, s mi okból távol, távol, távol? Hogy én félek? Várok? Miért, te nem? Mit izélsz itt velem?

- Helyzetjelentés, hm.

Most, hogy mondod..., de tényleg, az ilyen? Nahát, ez az, ez a dictionary, ez az értelmező szótár egyeztetés, még ez is – bizonyos pontokon – hátravan. De

végül is tök mindegy, gondolkodom, amit mondasz, jó, whatever. Igen, se felelőtlen se felelőtlennek tűnő nem szeretnék lenni a szemedben. A sajátomban sem. Senkiében sem. S a lélek nem a gyomorban lakik...Én – ilyeneket mondtam neked-rád: hogy egy angyal vagy. Aztán hogy egy angyali gyermek vagy. Enfants terrible..., vásott kölykök, Meg hogy tündér. Meg – ha emlékezve az életedre, meg amit meséltél nekem, ahogy mondtad, súlyoztad, néha bizonygattad, hogy te is kispipi, s közben, nagy, hétmérföldes gumicsizmákkal vágtaal át hét tengeren, rengeteg erdőkön, néha még az égen is, de ott már balettcipőben, mi van? Idézzek? Csibész? Mi van nem jó szó? Én azért mondtam, mert mind a ketten. Énnem nagyon-nagyon tetszik, hogy ilyen vagy. Mi volt az az ölbe ugrás nyilvános helyen, vasárnap csúcsidőben? Ha? Mi van az anderseni mostohákkal, női és férfi Rambókkal, akiket kicseleztél? -Te, mire gondolsz, mi szeretnél lenni, kékharrynya? Hófehérke, vagy Hamupipőke? Én meg a disznófejű? Beauty and the Beast. Jajj.

Nem bírom, égek. Iml

-Mennem kell, s folyik, zuhan bennem a sok- sok szó, árad, előnt az mindenemű-féle, fajta érzés. Neked beszélek, ébren, alva. Jaj, nem bírok magammal. Igen, érzem, értem, akarom, hogy együtt építsünk. Te biztos szerettél volna a kis-kölköddel a méhembben is, nem azt élted volna át, hogy elveszek tőled valamit. Adni akarok, azért, hogy együtt egészek lehessünk. Szerencsére rád is bízhatom magam. Szülni akarok neked

Az én sms-m:

-Nyugi, van itt éppen elég gyerek, a szerelmed kell, s most kicsit hagylak, minden oké.

Március 29 szerda, második találkozás, Tác

-Kilenc fele, elég nyugodt vagyok, semmi semmivel. Abban a hiszemben, hogy most akkor minden rendben, csinálom a munkához a szórólapokat, megyek nyomtatni még, lassan összeáll a fejemben a kép, mit is kellene csinálnom. Fölhívtam az Elenát is, mert megakadt a szemem egy levelén, ahol valakit ajánlott. Munka, munkán járt az eszem. Aztán jött egy levél az Imolától, hogy nem dolgozik, s én mit csinálók? Hát itt telefonálok! Neki! Hogy találkozzunk! Azonnal. Mi lenne, ha félúton? - Miért vagy ennyire lelassulva, beszélsz ilyen vontatottan,” – kérdi.

Mert azon gondolkodtam, hogy levélben megkérdezem, mi lenne a, ha találkoznánk, s megcsókolnálak?

-Az jó, lenne, jött a válasz. Kész. Félúton találkozunk, tizenegykor. Du. Háromig van idő, négy óra. Esik az eső, viharos szél fúj. Mi ezt szeretjük..., szemlato-

mást imádjuk a balhét? Mint két hülyegyerek...Eltéved, mindenfelé bonyodalom, én is késtem öt percet, pedig már százötvennel is mentem.Éppen indulnék, mikor Joti a munkásom egyszer csak kelletlenül megjelent, tüzet rakott, s azon rettegettem, leég majd a ház..., visszarohantam, elküldtem a náthásba, szétvertem, rugdostam, csápoltam a tüzet, szitkozódva, mert majd emiatt a barom miatt elkések, életem legnagyobb, jajj.) ...Kimegyünk a táci útra, a Gorsiumhoz. Vetés, belvíz. Rohanunk egymás felé a pocsolók között, s a nyakamba ugrik. S elkezdődik. Szabadkozások, minden jó. Szeretjük egymást, a hibáinkkal is. Ő mindenben benne lenne, elég egyértelmű. A kocsis koszos, poros és szőrös. Visszatartom magam. Mondom: nem itt, s nem most, nem szeretném, ha megbánnánk. Kicsit olyan Antonioni minden, a Vörös Sivatag jut eszembe, a Monica Vitti nagy, vergődő szemei., micsoda gyarló is az ember, hogy így el tud veszni egy csupasz magyar határban is. A szerelem kis madara itt verdes közöttünk, teljes erekióm van, hú, micsoda egy szenvedélyes nő, milyen finom...közben nyomul, mint az állat, a kis dúvad, begerjedt vadmacskája. Tudom szégyen, de egyelőre rajta tartom lábam a féken, mert nagyon megindultunk ezen a lejtőn. Benyúlok a lába közé, forró, mint a parázs. Ő meg elkapja a nadrágon kidagadó farkam. A szemébe nézve mondom.Nyugi bÉbi, ez mind a tiéd, csak ne itt a szántásban...

De olyan jó lenne, húzza el kicsit a száját. Már ezer éve nem voltam pasival.

Persze, tudom, én se nővel, de hidd el úgy lesz a jó.

Na jó, - sóhajt fel, aztán lehajol, s kicsit becÉzgeti a megvadult szerszámot.

Szeretném, ha átjárná a dolog, ha nem csak a szenvedély vinnÉ ezt a dolgot. - teszem hozzá.

S ó, hát vigyázni kell a nőkkal. Micsoda baromság ez már meg, régen ilyen nem volt.... Ugyanakkor mély öröm árad szét bennem. Micsoda nőt találtam, micsoda egy nőt?! Milyen jó lesz együtt! De van idő, lesz még idő, „időd, időm, időnk”, mindenre, párosodásra” is! Beszélgetünk is, mutatok neki a családról képeket, meg a munkáimról. Azt mondja, van egy fél telke, valahol az északi parton, rajta egy pajta, elkéri a másik felét a férjétől, s építsek rá valamit, s adjuk el. Lakjak ott. Lakjunk ott, mindent egyszerre, hurrá. Na tessék, még csak ez hiányzott...Atyagatya, van ilyen?

A jÉgnező is felajálta vesz egy lakást, most meg ő?

-„Mindent megtesznek értem a nők. Szeretnek a nők.” Minden megoldás non-szensz. Mi folyik itt, meg akarnak venni?

Pár nap alatt óriásit tettünk Válasz lim

Mindenfélét csinállok, s olyan, mintha a külvilág nem is lenne. Pedig szép, lehetne kint, azért azt látom, érzékelem. Nem tudom, hogy két ember illó, helyes viselkedése milyen szabályoknak kell megfeleljen. Van-e ilyen általános, vagy ide illó szabály. Persze, nekem van erre elképzelésem, s az az, amit csinállok. Ez valami meggyőződésből fakadó, folyamatos törekvés. Őszinte, lényegre törő, gyors,

meg az alapvetően igaz alap keresése. Amit hogyan lehet másképp? Én nem tudom – még elképzelni sem. Nekem bele kell magam élni, tiszta szívből, meg minden egyéből. S azt is látom, hogy te is ilyen vagy. S szerintem, pár nap alatt olyant tettünk, amit mások egy életen át se képesek, azaz soha. Szóval ez most megvan. No de, tényleg megvan? A jövőnket is össze tudjuk fonni? Én a magam részéről tudom mit akarok.

0401 az Imoláék először Kötcsén

De aranyos vagy, ahogy itt vársz bennünket!

Ezzel a mondattal ugrott ki Imola a sok gyerekkel és teljes menettfelszereléssel teliszúfolt autóból. Kellemes tavaszi napsütés kezdett kisikeredni, s mély csöndem azonnal megtelt gyerekzsivajjal. Mindenki mindenkivel civódott, a rácso-dálkozást kérdések özöne szőtte át, ilyen helyen még nem jártak. Kora délelőtt volt, tehát jó korán indulhattak. Kiderült, hogy tegnap késő estig pakolták lázasan a cuccokat. Én persze már hajnalban keltem, s jól felfűtött kemencében nagy parasztkenyeret, s zöldségekkel körített tepsis húst sütöttem. Aztán kiültem a borospince elé, ott vártam őket. Miután a gyerekek körbe rohángálták belül a házat, javasoltam, hogy menünk egyet sétálni, megmutatom a környéket. A szomszédos erdőben lévő Csillogó kilátója felé bukdácsoltunk, a szomszéd frissen szántott földjén keresztül, mikor a gyerekek kicsit lemaradtak, mert a két fiú elkezdte cipelni az öt év körüli lánytestvérüket. Pár percre elhalkult az örült csevegés, s ekkor az Imola kajánul megjegyezte, hogy

Te, mi lenne, ha mi meg megszöknénk. Itt hagynánk ezt a szekáns bandát?

A félig viccesnek szánt mondat persze az egész úton nem veszítette el aktualitását, meg a tizenkét, s tíz éves két fiú egyfojtában „anyázott. Vagy a kisebb testvérüket cipelték, vagy az anyjuk nyakába csimpaszkodtak. Én végig kameráztam, úgyhogy beszélgetésre nem nagyon maradt idő. A vaslépcsőn a két bátor fiúval fölmásztunk a rettenetes beton kilátóba, a lányok lent maradtak. Mindenki lelkesen kattangatta menő fényképezőgépét. Hazafelé már mindannyiunk éhen akart halni, a gyerekek elkezdtek nyafogni. Látszott rajtuk, hogy kicsit meg vannak szeppenve, hogy valójában mi is történik itt. Hazaérve aztán mindenki lelkesen segédkezett a terítésben, aztán mint a sáskák nekiestünk az ebédnek. Délután a gyerekek az udvaron hancúroztak, én meg körbe mutogattam Imolának a házat. Tetszett neki. Aztán bekupacoltunk a jó meleg kemence ágyra, s úgy bújtunk össze, mintha mindig is egy család lettünk volna. Éjszakára külön szobába fektettük a gyerekeket. Mi meg a nagyszoba jókora ágyán bújtunk össze, hogy először végre, kulturált körülmények közt felfedezzük egymás szépséges rejtelmét. Késő éjszaka lehetett, mire egymásba csimpaszkodva sikerült alaludnunk. A reggelinél másnap reggel a gyerekek nagy szemekkel, de szótlanul néztek ránk, nyil-

ván sejtették, valami nagyon fontos dolog történt az anyjuk és én köztem. De valahogy kicsit meg is nyugodtak, már nem érződött a tegnapi féltékenység. Búcsúzáskor már a jövőt tervezgettük, hogyan fogunk együtt élni.

Elismerésem.iml

Csak ámulok és bámulok, hogy egyszer kenyeret másszor lekvárt kapok. Nem is beszélve uraságod nagyszerű irományairól! Meg, egy nagy író elismeri szerény kis stílusom! Ennyi minden! Ma direkte azt akutyaszőrös, nikotin áztatta pulit vettem föl, mert a te emberszagod érződik rajta. Sajna fürödni fürödtem, te pupák.

Na-na, nem azért, lekvár Válasz lim

Tudod miért adtam a lekvárt, hát a kenyérhez!!!
jobb késő, mint soha) Erre jött egy sms,

„tudod azon gondolkodtam...” iml

Megyek a suliba. Tudod azon gondolkodtam, milyen lenne veled ott élni, találnék e ott munkát, nagy hajlamom van a menekülésre, persze a gyerekek ide kötnek. Amire én ezt válaszoltam, hívé, szerda van...Na ez az, ilyen ember kell nekem, aki addig nem nyugszik...Mindenre van megoldás, s ketten együtt megcsináljuk! Kicsit kómás vagyok, most 6 óra van, s lefekszem.

0402 tudtok pihenni, remélem... Válasz lim

Remélem minden oké veletek, meg hogy te is kicsit lefekszel. Jajj. Egyfolytában rád gondolok, meg hogy milyen jó lesz. Jack

Vissza a hétköznapiakba, iml

Hihetetlen elfáradtunk, a gyerekek is én is. Most csak a Peti ment iskolába, s mint valaha, valahol másutt volt így más okokból, s olyan szar érzés is. Csabi itthon marad amíg én benn leszek az iskolában, mert Lili beteg. Tegnap este már hatkor elaludtam, de fel kellett kelnem. S így nyolctól egyfolytában aludtunk, mintha kómában lennénk. Úgy látszik mindannyiunknak fárasztó volt, pedig nem csináltunk semmit, csak voltunk. Azóta, mint gondoltam te vagy a hős, igazi isten, félisten, aki férfi létére jó, kedves, mindenhez ért, mindene van. Nálad sokkal jobb, mint itthon s így tovább. Egyfolytában rólad beszélnek, elemezték pontosan minden részletét az ottlétünknek. Azon vitatkoztak hányfélt főztél. Csabi szerint, ami igazi megfigyelés, neked azért lehet jó, mert szabad ember vagy, azt csinálsz, amit akarsz. Hát igen, a gyerekek veszélyes üzem. Én sem bírok magamhoz térni a kimerültségből. Nem tudom mit mondtam, nincs erőm - lehet, hogy

a sok bor és cigi is - de fizikailag olyan fáradt vagyok, hogy visszafeküdnék megint aludni. Drága vagy, örülök neked, drukoltam, hogy sikerüljön a munka. Intézd a kocsit, mégha rossz is ezzel foglalkozni és nehéz autó nélkül mozdulnod. Most megyek a dógomra, öllelek.

0403 hétfő reggel, Válasz lim

Valamit elidétlenkedtem, s ezt a levelet nem jól küldtem el. Most jöttem rá. Tegnap délután óta abban a hiszemben voltam. Fenébe is. Kell pihennünk, de azért akartam, hogy tudjad mi van. Most reggel van, forog a fejem még mindig, de minden úgy van, ahogy megbeszéltük. S én, "legalább is" szeretlek, ugyanúgy, jobban. Olyan jó voltál, olyan jókat mondtál, s olyan jó volt. Az a kép sokszor eszembe jut a kis születő Angyalkánkról. Egyfajta látás, egyfajta világ. S ez az enyém, mítosz is valóság is, ahogy kell. Szeretlek.

Hol kezdődik a normális?

jó, mi?)

Azért mondom ezt, mert tudom, a normalitás ott kezdődik, ahol a neurózisok, meg kompenzálások véget érnek. Mikor az ember végre megkapja, jóllakik, kielégül. Így ilyen volt, mikor oly finoman, de oly szépen az ölembe ültél, hm, s megállt, jaj egy örökké váló pillanatra, nekünk, a pörgő világegyetem ...) S még jó, hogy ez nem mindennel van így, mert az agyhalál lenne. De, nekem biztos vannak – viszonylag – ártatlan agybajaim, neurózisom is, mert pl. A dolgok ízét hol érzem, hol nem. Mert évtizedek óta nem tudok nyolc órát egyfolytában aludni. Mert annyira „vágyom egy nő után”. Bár az mindig van, volt-lesz, , ezzel nincs baj. De például itt van ez sok beszéd, ugye, beszédkényszer..., szokták egyesek mondani, csúfolódva. Mert vannak emberek, akik „anélkül is tudják”, apriori, Kanttal szólva. Aztán meg már mégjobban. Kimennek, egyszer belerúgnak egy lócitromba, s feltáruul minden bölcsesség elfőttük. Úgy irigylem őket...Most jut eszembe, hogy ez egy amolyan megnyugtató levél akart lenni, hogy nyugi-nyugi, nem lesz ez mindig így, majd nem zörög, zizeg így a levél, remeg a pókháló, fodrozódik a víz, kevereg a por, a pára meg a szmog, meg a többi ilyen szimbóla. S akkor, majd akkor, elkezdődhet végre az alkotómunka. Szóval – ne félj – majd megnyugszik a beteg, s római arcéllal smúzolunk, nagy egekre s türkizkék mélységekre nyíló távlatokban. Na, ez elég uzsonnára, hm? kimegyek, befűtöm a kemencét, aztán tetyek-vetyek. Remélem nem csöngetnek.)

Jack

0404 Kedd, szerda Táncolni szeretnék veled...iml

Épen azon morfondíroztam, hogy valójában már csak két nap van és.... Mert ott a szerda meg a csütörtök ésakkor pénteken ... Láthatjuk egymást. És táncolni

szeretnék veled és mindent, és halálra dumálni, és sétálni, hujaj nem is tudom mit mondjak. Kitaláltam már mit csinállok ebben a két napban. Nem tudom, Az sms-Ednek az a menekülő sora valami gombot megnyomott bennem, úgy éreztem, szükséged van rám, oda kell mennem. Aztán mikor rájöttem, nem szerda van, nem szabadnapod, s nyakig el vagy merülve a munkában, jól megijedtem, hogy pont az ellenkezőt csinálom, mint kellene. Ahelyett, hogy békén hagynálak...De nem tudtam, hogyan visszakozzak. Nem kellett volna azt a sok levelet sem küldenem. Más kibújom nincs, mint ez:..."a szerelem, mint a regös is, vak ő is." (Lorca)

Jack

Ápr. 5 feszegetés meg a Dylannak, levél a nőkről, Válasz lim

Hhhhát, ez nem olyan egyszerű, mint gondoltam. Értem, de így kapásból nem tudom, nincs lefordítva?

I want you, c. Szám?

Nos akkor majd személyesen. Mindenesetre most ideteszem, angolul. Elmagyarázni eltudom, egyébként fantasztikus, még annál is több. "

<https://www.youtube.com/watch?v=-iIS6ZZ9RVA>

The guilty undertaker sighs
The lonesome organ grinder cries
The silver saxophones say I should refuse you
The cracked bells and washed-out horns
Blow into my face with scorn
But it's not that way
I wasn't born to lose you
I want you; I want you
I want you so bad
Honey, I want you.

The drunken politician leaps
Upon the street where mothers weep
And the saviors who are fast asleep
They wait for you
And I wait for them to interrupt
Me drinkin' from my broken cup
And ask for me
Open up the gate for you
I want you; I want you

Yes, I want you so bad
Honey, I want you.

Now all my fathers they've gone down
True love they've been without it
But all their daughters put me down
Because I don't think about it.

Well, I return to the Queen of Spades
And talk with my chambermaid
She knows that I'm not afraid
To look at her
She is good to me
And there's nothing she doesn't see
She knows where I'd like to be
But it doesn't matter
I want you, I want you
Yes, I want you so bad
Honey, I want you.

Now your dancing child with his Chinese suit
He spoke to me, I took his flute
No, I wasn't very cute to him - Was I?
But I did though because he lied
Because he took you for a ride
And because time was on his side
And because I.
I want you; I want you
Yes, I want you so bad

Honey, I want you. itt a levél is:

Full, Válasz lim Ez jó. Szerintem menjünk el kirándulni Ti-hanyba, ebédelünk, s ágyba bújunk.

Az erdőben túrázunk, aztán ebédelünk egy étteremben, meg ilyenek. Meg sokat leszünk az ágyban, a tánc közben. Meg főzhetnénk valami egyszerűt és finomat együtt. S persze lepcsélünk sokat. Meg zenét hallgatunk. Meg van pár baromi jó filmem, amit szeretném, ha megnéznél. Hhhu, ez jó. Most ez jutott eszembe, meg ami a sorok között van. Aztán ez jut eszembe, hogy én pontosan tudom, hogy van hibánk. De az nem mindegy, hogy csak hiba vagy affinitás is van. Mert

azt gondolom, hogy az egy plusz, az egy bónusz, az nem mindenkinek van. De még ez sem elég. Én imádom minden porcikád, ezt kipróbáltam, semmi kétség, ez, az. Egy jó alap. Viszont van valami más. Lehet, ez valami férfias, vagy csak férfi dolog, amit, én erről gondolkodom). De te nekem egy társ, barát, s egy értékes lény vagy, attól, ahogy azonosulni tudok veled abban, amit szeretek. Te, meg az szereted, ami én szeretek. S ez már tényleg ritka. S a guta kerülgetheti az egész világot. Mert nagyon-nagyon szerencsések vagyunk, kiváltságosok, s abszolút értelemben Krózusok, ilyen nagyon keveseknek adatott meg. Ezt nem árulják a piacon.... Őszintén, szeretetben, egyetértésben, full. Te nekem egy komplett nő vagy, s szeretnék, remélem, neked én is az.... Meg vágyom utánad.

Jack

Művész és A fordító, Micsoda véletlenek..., érdekes, nagyon érdekes.

Ez egy hétköznapi magánvélemény akar lenni s nem egy tanulmány ebben a témában. Írtak erről már sokat. A végeredmény hasonló, mint amit a művész és a kritikus esete kínál. A legelső komoly irodalmi élmények óta, voltam vagy tizenhat, komolyan gondolkodom azon, hogy vajon mit is szólna az író ahhoz, amit én csinállok, amiben én vagyok, amit én gondolok. Szerintem majd minden nap gondolok erre. S persze a kép változó, ma már ez different, mint régen. Ma már vannak ünnepelt, jómódú alkotók, luxus házakban, miegymás. De, az a kép let máig sem változott, hogy „pokolra kell annak menni, aki dudás akar lenni”. Ráadásul nem is turistának. Bizony, bizony. Az irodalmi alkotásnak persze nincs konkrét célja, pontosabban az egy korrajz, mint tudjuk. Korrajz, amibe viszont – ez a jó mű lényege, bele van sűrítve mindaz, ami előtte történt. Mint tudás, mint tanulság, mint kritika stb. De a kor története, az egy milliószorosan összetett, s egyre bonyolultabb szövevénné válik, tágul is, mélyül is. Úgyhogy: „Deeper I go, darker it gets”, éneklí a Peter Gabriel. Ugyanakkor a tudás, az eszközök, gyarapodása a feltárást mind inkább lehetővé is teszi. Azt meg már végképp ne keljen bizonygatni, hogy az emberi lét, az emberi civilizáció mily kis mértékben van lekódolva. Az én saját megítélésem szerint, olyan egy-két százalékban. Ráadásul ennek elosztása abszolút nem egyenletes, van, ami nagyon, van, ami egyáltalán nem. A „nagy szavakat ugyan már mind kimondták” ezt is tudjuk, már ezt is nagy alkotók tucatjai elsütötték. De az is újra és újra kell írni, fogalmazni, pl. A kornak megfelelően. Amit a Bob Marley mond, milliók életmentő tápláléka, nap mint nap. Pedig az mind, vagy majd mind ott van a Faulkner könyvekben. Meg még sokhelyen, másutt. A nagy könyvek újra írt sűrítmények, ahol valahol valaki, agyilag, valamibe mind többet és többet belepakol, beletölt. Ezért is van, hogy az író-fordító egy aránytalan felállás. Mert, az ámbra ízt nyílt óceánokon, a

szillákon locsogva átszüremkedő élményt nem lehet egy Várra néző luxuslakásban, konyakozgatás közben azonosítani. Azt csak a bálna tudja. Is én meg fogom nézni azt a fordítást, közelebbről. Az eredetivel együtt. Mert, komolyan gondolom, hogy annak a pojacának semmi köze a Kerouachoz. Semmi, nulla. Mert, annak hiteles fordításához minimum három dolog kell:

A nyelv alapos ismerete ez ugye lehet oké)

A nyelv használatának ismerete, de meddig, hol élt ő kint? s ily módon hogyan lenne még halvány fingja is az „spontán próza elemi szabályairól”, amit a Jack, a Charlie Parker hallgatása közben, egy feka lebuiban, a földön vonagolva értett meg,). A helyzet megközelítő ismerete, amiről a mű szól is volt abban, amiben a szerző? Abban, amiről azok a könyvek szólnak?! Netán befizetett egy turistaútra?) A fordítás, az egy iszonyú felelősség, s nem passziója valami milliomos okostojásnak. Nagykovácsiból...Lehet, csak nem mindegy, mit. Kerouachoz végképp nem. Ráadásul egyik jó barátom, sajnos már nem él, az F. Mihály rengeteget kérdezett erről, s ő igazán jó fordító volt. S tudom micsoda bénázás van ott a háttérben, hogy hányszor és hányszor kérdezte tőlem, hogy mit is akar pl. A Dylan ezzel, meg azzal mondani... Én egész életemben úgy éltem, mint a pasi. Voltam ott, Big Sur-i kunyhóban is, a Henry Millerében, amit kölcsönadott neki az írásra. S a New York-i Richmond Hillben abban az utcában laktunk, ahol az anyja, s ahova mindig hazatért, s találkozott a Ginsberggel, s így tovább. Éltem, s stopoltam is kint. Éltem, mint csavargó, ismertem, személyesen ilyeneket stb.) S azt gondolom, hogy – nagyon jól ismerve az író – iszonyúan, csak így látatlanul is ki merem jelenteni, - föl lenne háborodva, hogy egy luxusban élő, nyálbela az ő dolgához csak úgy hozzányúlt. Pont a Kerouachoz!? Aki minden álságnak vészett ellensége volt? Hát nekem ez rettenetesen felháborító. Azt az embert törvény elé kéne állítani, Irodalmi Törvényszék elé! Miért nem fordít valami seggfejet, mint ő? Aki úgy, úgy gondolkodik, valami – ohh, no. Szentségtörés, szentségtörés, szentségtörés! Nem is tudom ezt tovább folytatni, totál ki vagyok akadva. S meglehet, megtudom ezt jobban is fogalmazni, de egy dolog máris biztos, hogy bennem nem szövetségesre talált. S lehet, ennek az dolognak még nincs is vége...Nyilván, ez most itt egy személyes vélemény, egy levél, semmi más. Csak akartam, hogy valamit hallj erről. Abszolút nem készültem, de meg lehet tenni, semmiből nem áll. Pár napot kell vele eltölteni, annyi. Én, nagy mértékben őmiatta mentem ki, vállalva, ami történt velem. Bizony, bizony...Rohadt életbe. S nem kell hatalmas, nyílt vitát kezdeni erről a tévében. Elég csak egy kis magánvélemény, egy kis újságcikk, egy irodalmi lapban. Amit majd ő elolvas...Nem most, de nemsokára.

KAPITALISTA ELLENES GONDOLATOK, DÉLEN, LANGYOS ESŐBEN, LEVÉL A BORISZNAK, (2003)

Valahol nagyon fontos volt, hogy a Boriszt redukáljam. s írtam, megírtam neki. volt, hogy válaszolt. A legjobb válasza ez volt: " neked írnod kéne, biztos van, aki ezt szereti"...) Akkor volt a Jill kint nálam, kevesebb, mint fél éve, a Szandra meg jött egyszer látogatóba. Ezek amolyan hőbbörödött, nemritkán piás kirohanások voltak, amolyan lélekmentő csónakok, kint a nyílt tengeren. Semmi különös, szép csendes eső esik, a felhők délről jönnek, mindennek olyan Florida szaga van, az első este, amikor nyitott ablaknál aludtunk. Anya meg a Szandra valami faszomfütty zenekar koncertjén voltak, akkor is esett, de mint később kiderült az esemény bent volt. Én közben itthon folytattam áldásos buzizáson a fadarabokkal. Kis fúrócskák, kis csavarocskák, negyven valahányadszor próbálok valami toldott-foldott, használati tárgyat, - "jó az úgy is, úgyse leszünk itt sokáig", s lassan eltelik az életünk ebben. Az ember tud alkalmazkodni, már megint a mihez képest, nem lehet eldönteni, tényleg milliókhoz képest jó dolgunk van, komfort mint az állat, tényleg minden van, komolyan minden, de minden, még a szar is ál-szar, s néha teljesen rám szakad az a groteszk kép, hogy valójában állandóan úton vagyunk, állandóan ideiglenes, ez nem a miénk, maradék fadarabokból eszkábált szarok, ötven idióta csatorna a tévében, az internet agresszív hirdetése, hókuszpókuszok, mindig eszembe jut, ha Olaszországba bemész egy falusi fűszerüzletbe van száz féle elképesztően finom sütemény, olyan előre csomagolt is, ffriss is, s ugyan ez mindenre, s az embernek az jut eszébe, hogy az egy fejlettebb kultúra, nem adták föl, a nemzet tovább él, nem eszik illatosított füvet, ízesített hungarocell, szivacsokat, s egyéb színesre festett kutyaedelt. Persze van itt hús, mindenkinek tele van a fasza vele, már régen hülyére ette magát, mert nincs sehol senki, akivel a lélek csodáit meg lehetne osztani zabálás közben, mert az is, az ivás is mind a szociális életre üres ürügy, ahol az emberek összedughatják a fejüket, megmelegedhetnek egymás szeme fényében vagy utálkozásában. Ez egy kijárat nélküli erkély, sznob kiállító-terem, ahol paranoiás és magányos lelkek áznak. Semmi nem történik. Pénzt csinálunk, s amennyire lehet csökkenteni, igyekszünk ezt a legrothadtabb fajta elidegenedést, tárgyakkal és táplálékokkal, de mindig eszembe jut, nem lenne jobb valami nemes eszméért szegényebb részen lenni a világnak, vasutat építeni Szibéria fényes jövőjéért, traktort szerelni, vagy földet szántani egy emberi közösségben, amelyik bizakodik, hisz és tökéletesen elégedett a főtt krumplijával, sült szalonnajával és finom borával? A kapitalisták szétbaszták a világot. elbaszták a kommunisták álmait, szeméttelappé tették az országaikat, szétzilálták a nagy eszméket. szép házakban, szép autókban, szép ruhákban cél nélkül kóvályog a világ, a képnek megannyi rétege van, szép, mint egy Dali kép, tökéletes színekkel, víziókkal, de alatta Munch alakja kiállt, Van Gogh színei imbolyognak, lassan eltűnik az összes

reménykedő és reményteljes emberi közösség, amit minden középkorok óta az ember zseniálisan összehordott, a családi tradíciókat, a szüretet és az aratást, a késztetést a kellemre, a gyönyörű és reménytelen és véget nem érő vágyakozásokat. "itt van minden bazdmeg, most már fogd be a pofád, s let's fuck. Hát ez nem az én világom. az én világom az egy Chagall kép, kék tehén a háztetőn, hegedős a templomtornyon, Cézanne gyümölcssei egy intellektuális tájból, s a forradalom, a szegények forradalma, mielőtt az eszéért cserébe egy darab ízetlen csirkecomb adtak, s azt majszolja most Majakovszkij, aki egyszer azt ordította az ördögi kapitalistáknak: "beleköpök a képetekbe". Kis pöcs fogyasztókká finomultunk, mintha nem lenne elég baj még mindig. Mintha a sok korrupt, igazát eláruló oportunista rossz példája elijesztett volna bennünket. mintha az adakozás, a jótékonykodás megoldaná a dolgokat. a Castróról azt próbálják bebizonyítani, már vagy ötven éve, hogy egy szemét, mert öldösi ezeket a kis genny-gubókat. Fingjuk sincs a forradalomról. Ez a technikai forradalom kell, mert nem kell „felesleges szenvedni” dolgokért, szarni a bozótba, mosni a patakba. De az embernek egy ponton ki kell szállni, s ahogy egy Albert Schweitzer mondta egy jó monkra hivatkozva: you don't, aim the skype, you have to, aim the dirt. Persze ennél sokkal bonyolultabb. A kiszállás ideje még nem jött el, itt baszkódunk, még fel kell aprítanom egymillió kilométer amerikai lumbert, falakat és tetőket, szekrénykéket kis elkényeztetett patkányoknak, aranyozott wc ülőkéket és rozsdamentes mosogatókat összeszerelni illatosseggű és elérfiasodott agyú housewife-oknak, *work beanchet* nőies businessmeneknek, hogy nevelési célból összeszerelhessék kis nyálfiukkal az egy milliomodig hajó és repülőmodellt az ágyú ürességű church service előtt, vagy után, a granulált Mcszarral a hasikájukban, hideg Colájukat *japán* pandamacis szemekkel szipóztatva. I am a service man. I can give a good service for them, Anyának meg körbe kell még vezetni Miss. Millit hatszor a föld körül, s százszor fölnyalni a nagy amerikai előszobát, összehajtogatni fél mellű nők melltartóit, öreg zsidók gatyáit, szőrszálakat szedegetni dohos fürdőszobákban, kakarucsokat üldözni, s locsolgatni a gyönyörű kertjére emlékeztető K-Mart virágokat, a száműzetés virágait...Mert valamit vissza kell tarhálnunk a pénzből, amit elloptak a Natasától és az Aliósától Leningrádtól Dnyepropetrovskzig, akik ölik az ősidók óta a folyónkban élő halainkat, a Tiszavirágot, s hazugsággal töltik meg a lábasainkat. S ha a Jóisten továbbra is így segít bennünket, egyszer majd hazatérhetünk, s elkezdhetünk egy emberhez méltó életet. Valójában egyszerű. Egy nagy csalás és csalatás) az egész, mindenki hazudik mindenki lop, kapitalista szabadság, csak előre, csak vigyázz dezső, itt jövünk mi is, kis genyók! Csak ne szenteskedj itt nekem. Minél előbb ki tudsz szállni, annál jobb. Minél tovább része vagy ennek a sickhnesnek, annál jobban elhúzod a vegetációd. A történelem kártyái nem a mi kedvünkre lettek kiosztva, okééé, But

sorry, de bocsánat, ne basszál már ki ennyire) velem.„**kapitalista ellenes gondolatok langyos amerikai esőben, délen.**”-mondjuk ilyen címe is lehetne, ennek a - levélnek.

love apa

Olvasókönyv, íml

-Téged olvasni, élvezet. Alig várom, hogy ideülhessek és számat táthassam. De mindig akarnak tőlem valamit, most úgy érzem, s idegesítenek. Már ott ülök a beszűkülési csúzdán. Te vagy a dolgom. Pedig a többiek nem érdemlik meg ezt, jól ismerem ezt a folyamatot, nem csak magamon tapasztaltam. Itt ülök és persze annyi a dögöm. Nem tudlak viszonzni, mármint az írásban. Kérlek ne orrolj meg rám. Jaj, nagyon jó lesz. Együtt. Megyünk, megyünk dumálunk és minden. Megyek a mosáshoz, Lilihez, a kertbe, hibernálom magam. Gyönyörűen írsz. Szeretlek.

Határok, íml A beléd olvadásban veszélyes vagyok

Annyi minden van, annyi sziporka s annyi üzenet, jelentés, hogy fel sem tudom fogni. Árad, árad, ekkora energia! Úgy tűnik mintha olyan nagyon határozott lennél, de mégis úgy hozol döntéseket, hogy a szöveg, a beszéd jól köbe folyja, át meg átjárja, s nyílt beszéd, az egy-két szó, csak utólag, visszafelé igaz. Nekem az a legnagyobb bajom, hogy hiszek a szónak, formálisan, s csak a könyvekben vélem érteni a szavak együttesét, az én alóságomban egy- egy mondat, szó külön hullik le, úgy értem, mert nyilván úgy akarom tudni, látni a valóságot. Nem szabadna, olyan kacifántos mindenki, főleg most nekem te. Amit tegnap mondtál, hogy én is azt gondolom, hogy más is tudhatja azt, amit én., ez minden bizonnyal igaz rám. Sokáig tartott, míg ez meglett, hogy egyedül tudok lenni, így a világban. Vigyáznom kell veled, mert lüktet felém, hogy hívsz és olvadjak, szűnnek meg. Könnyem ment ez nekem eddig, mégsem kellett már ebben a halmazállapotban, habár erre hívtak. Lennénk szimbiózisban? Muszáj lenne ezeket a halmazállapotokat változtatni tudnom. Nem ismersz, nem tudod milyen vagyok, ha átalakulok. Megmutatnám, de oly annyira tartok tőle, s láthatatlán már belőle, összezavarodom, és azonnal terhes leszek a számodra. Önállóságomat elfújhatod, fújod könnyedén. Nem fogok neked úgy tetszeni. Magamnak sem, lehangoltság kíséri, mert érzem, hogy nem ez kellene, de nem ismerem az árnyalatokat. Veszélyes vagyok.

Addig is, Válasz lim

Nos, ezt a két utolsó leveled, az ágyamra tűzöm. Még ilyent! Jóságos Egek, még ilyent?!! Figyelj ide, de most komolyan. El tudod te ez képzelni? Mióta csak az eszemet tudom, hat-hétéves korom óta, bennem mind a hét tenger ördöge, s

kalóza, ez viháncol. Valami túlfejlett szómirigyem van, vagy mi. Csak egy kicsit kinyitom az ajtót, máris kint van az egész állatkert. Határok nincsenek, legfeljebb, mint az EU-ban. Mindenki megy, amerre akar. Például, mint most, ömlik belőlem, de mi ez ahhoz képest, amit érzek? S ez nekem soha nem fáj, soha nem zavar, sőt, elképesztő gyönyörűség. Mára már azt is tudom/sejtem, hogy mik a nagy premisszák, paraméterek, s még javítani is tudnék rajta a nagymestereimtől, ha mondjuk leülnék, s olvasnék. Mert voltak évek és évtizedek, amikor nem vettem a kezembe kalapácsnál, fűrésznél egyebet. Aztán el kéne jutni a Klee-hez, meg a Giacomettihez. Kafkához, Beckett-hez stb. Az enyéimhez. Én nem vagyok az, csak alkatilag, mert hogy eddig nem értem rá, hm. Nos, a képlet az, hogy az író a legmagányosabb állatfajta. Ül a faszom) papírja előtt, s messze jár. ide - nyilván - jó neki), ezt utólag írom ide: J-vel soha nem mertem ezt megcsinálni. Mert féltékeny volt. Mert lógott rajtam, mint egy csecsszopó, mert irigy volt, mert félt, mert üres lelkű materialista volt, hitetlen, pogány, jajj. S te tényleg nem tudod, hogy mit beszélsz! de az, amit mondasz, nekem, hányadszor is?!, az pont az ellenkezője, az AZ!- Nekem pont az a gyönyörű arany metszés, ami kell. Értem, tudom, látom, érzem, minden-minden. Ha kell megindokolom..., kínzást, inkvizíciót, mindent vállalok, meg százmillió agyafúrt hétpróbát.) Én azt gondolom, mélyen-mélyen-mélyen meg vagyok győződve, hogy te vagy az ideális író feleség. Miért? Ne kelljen - most - ezt magyarázni. Amúgy meg, a szünetekben? Én, remélem, amolyan reneszánsz mindenestül vagyok, ebből is láttál már sokat, s még jajj! mennyit fogsz. A vadbaromtól a tündérmazsoláig, asszem. Mi ezzel a baj? Akarnál egy kocka fejű faszfejt? Szóval, én azt gondolom, hogy az egész csak időbeosztás kérdése, meg tevékenységé, meg anyám tyúkja. De, nekem s majd neked is, az számít, hogy a másik ott van, ott, kéz, test, csók, szó, szeretet távolságnyra. Már csak egy. - Engem baromira nem érdekel a múltad, a géned, az utad, semmi. Fogalmam sincs, hogy jutottál ide, hiszen "semmi nem történt veled, sehol sem voltál", de - mint a Márquez, aki kilenc éves korára "kész" volt), tudod. Csak így, szimp-lán, jól, igazul, szépen, s nagyon - amit én szeretek, visszhangzunk egymásban, sziporkázunk egymásban, vagy csak melegen fénylünk. Ha nem lenne tested, nekem úgy is jó lenne. De, micsoda öröm, még az is van, s én csak imádom. Biztos azt gondold, ez *bullshit*, csak azért mondom...Tényleg? Akkor, akkor, akkor, akkor, miért rázol meg mindig, mint a rája? Nem hiszem, hogy olyan van, olyan, hogy imádjuk az okos nő testét, én biztos nem. Nálam az okosság nem szexi, az más. A test, meg a lélek együtt, az már igen. Nyugtod lesz, hagylak, te lehetsz, nem kérek semmit, megnyugszunk, mert mindjárt megnyugtatóan megtaláljuk egymást....

Addig is szeretlek, mint az "állat". Jack

Elsőprő, iml - Ne húzz ránk sémákat

Mi határozza meg ennek a folyamatnak a gyorsaságát, a megismerés fonák-ságát, kiterőit, fordulatait? Nem értem a felállást, egyikőnk sürget, én ? Lassú lennék. A vágyaimat kell megnézni, mert olyan szimplán "boldogságra " vágytam. És ez a vágy csak amolyan egy-két dimenziós álom, a valóságban nem egészen az és úgy van. Miért horkansz? Nem érsz rá, hogy legyen, ha sürgetnélek, ha sürgetsz menekülni kell mégha a tökély lenne velünk, egymással. A saját világod határoz meg egyedül? Arra vágytam, hogy a saját kontextusomba kerüljek, vonzódom és most is csak veled lennék, izgat, felkavar, tudni akarom milyen vagy, mi ez. Kérlek ne húzz ránk sémákat, pontosabban rám, ne ítélkezz mert elbotlunk benne. Értem a te öntudatodat, de az én létem éppúgy érvényes, mert létezem. S ha csak addig is, de vagyok. Nem hoztam létre semmit csak magamat, és a porontyaimat. Én akarok lenni, saját magam ebben a kapcsolatban, de ezt képviselni explicit nehéz nekem, s ráadásul te fergeteges vagy, elsőprő. Nem kell engem meggyőzni, nógatni, választok, ahogy tudok. Az is olyan lesz amilyen én vagyok. A mindentudásodba nem férek bele? De ez az egész tök jó, mert ezt ki-nek írhatnám, ha nem neked?

Imola

Nem tudom, nem tudom, , milyen sémákról... Válasz lim

Miféle sémákról beszélsz te itt, honey? Nógat téged a rosseb..." Ez így durva, vagy vicces? Én nem nógatlak, én biztatlak, főleg, hogy higgy magadban, bennem, meg a jónkban. Ha? Próbálok másképp. Természetesebben", egyszerűbben, érthetőbben, jó? Én úgy látom, hogy két ember találkozik, ennyi idős korban, mármint mindenféle, bonyolult előzményekkel, akkor végtelen variáció jöhet létre. Néztam a neten azoknak a nőknek a képeit, na mondom ez érdekes. Rán-cok, ki tudja mitől, kitől. Kutyusok az előtérben, meg háttérben. Volt, aki a virágait hangsúlyozta, vagy előttük, vagy közöttük vagy mögöttük feküdt, ült, állt. Mert szereti a virágot, s aki ezt teszi, rossz ember nem lehet? Jajj. Aztán voltak rámenősek, meg lasuk, meg álmatagok. S gondoltam, - na de atya-gatya, mi van emögött? Hogyan, mikor, meddig, hányszor összerakni az én mögöttesem meg az övét? S hiába vagyok én is ő is csinos, smúzolunk majd, mint az állat, éreztet-jük milyen rendesek vagyunk, a légynek sem ártunk, tudunk mi viselkedni, még ha el is váltunk. Aztán tétova lépések, - s mond, merre van a fürdőszoba? -mint a Corso versben. Aztán főzünk, vagy étterem, s a többi és a többi. S mindig fölállt a hátamon a szőr. Mindig az jutott eszembe, hogy ez nonszensz, képtelenség. Megalázó, kényelmetlen, kellemetlen. Tudom, hogy te nem úgy ahogy én, de én gondoltam, „na, ez az, ez más”. Gondoltam, én őt szeretném, má’ most itt a képen megsírogatni. Aztán mikor már szóltál, akkor megölelni. Úgy hittem benne, hogy ez nem valami banális, joviális, öreges buzulás lesz, hanem pont az ellenkezője.

Mintha húszévesek lennénk, tele szenvedéllyel! S úgy is lett! Szerintem filmezni kellett volna, mondjuk a Bertoluccinak, hogy mindenki tanulhasson belőle. Reménykedhessen, van ilyen. S tényleg ötösével szedjük a lépcsőket. De megint, ha visszagondolok, hogy milyen reménytelen, olcsó, unalmas, erőltetett, nyavajába keveredhet az ember, s ráadásul tudva, semmi sem lesz belőle. Hogy még el sem indultunk, máris zsákutcák tömkelegében bolyongunk. Idő, pénz, vesződés meg a sok sokk, ami marhára nem hiányzik. Csak tetézve mindent. Aztán mintha fiatalodnék, mintha egy régi kereszteződésben újra kezdhethném, mikor nem arra, hanem másfele indultam, öntudatlan, véletlen, ki tudja. Azidőtájt, könnyen bedőlt az ember, jó kis hormon illat, meg a többi s a többi, s kész, semmi tőkölés, vágatunk valamerre. S még az se baj, ha ez a „*Road to nowhere.*”. Most meg? Csökkent esélyekkel, törött szárnyakkal, sebhelyekkel, okosabban, bölcsebben, most aztán tudva, mi is a szerelmes szív, milyennek kellett volna legyen, gyerekekkel, elvesztett párokkal, vizsla szemű barátokkal, rokonokkal, már akinek van), szóval ezzel az egész határ batyuval, az ember ott toporog a téren az óra alatt, s ötpercenként váltogat, maradjon, vagy menjen. Tévedni még egyszer, na, azt nem. Soha többé, elég volt. Csak az igazit. S milyen az igazi? Rendes. í?) Nem, nekem nem! Nekem az igazi, az belevaló. Jó fej. Vagány. Ügyes. Talpraesett. Jólelkű, jószívű, lelkes. Vágyódó. Milyen jó kis szavak, s mennyire nem érnek semmit önmagukban...Még így együtt sem. Aztán láttam csoroszlyákat, simogatják, nyalogatják, szopogatják a kezem, ülünk a kandallónál, a lámpa ég, s Koncz Zsuzsát hallgatunk. S három és fél perc múlva szörnyet halok. Mer'má'aaaaannnyit szenvedtünk, igaz drágám? Ismered azt, mikor az ember mondja, hogy jaaaaaa, ha újra kezdeném, másképp csinálnám. Csak hogy rövidre zárjam ezt a dolgot kicsit. *Short cut.* Én szeretek újra kezdeni. Szeretem a váratlan dolgokat. Mindent, ami előre megy, keveset, ami körbe. El sem merem mondani neked, mit szeretnék. Ismered a Byron verset?

Byron Többé nem csatangolunk már

„Többé nem csatangolunk hát
Ily holdas éjbe már,
Bár a szívünk csöppet se lomhább,
S ragyog még a holdsugár.

Kadról lehull a hüvely
S lélekről a mell,
Nem liheghet szüntelen:
A szívnek béke kell.

Bár az éjben érzelem gyúl,
S túl hamar megtér a nap,
Nem csatangolunk ezentúl
Holdas ég alatt.”

-Nahát, én azt gondolom, hogy de igen, én már pedig csatangolok! S fölrugom a varangyokat, amik megakarják enni a harapdált szegfűmet... Talán ez jött be legjobban az ön-hirdetésemben, „örökifjú”. Minden nő egy örökifjút akart, ha jó, nem? De ez még mind semmi. Minden – ezen a jogos romantikán kívül is – szeretnék lenni, ami a vitalitás címszó alatt van. Gondok, pénzek, existencia, kis és nagy gyerekek, jól rávagyunk itt ízélve. De. Mi lenne, ha vajon mi lenne, ha most újra kezdenénk? Mi lenne, ha - persze alapfeltétel a jó partner, - most már jobban, másképp, szebben, ízesebben, okosabban, szerelmetesebben, vidámabban, előrelátóbban, teljesebben, szerényebben és vadabban, mindent bele csak semmi balhé, s jobb helyen, s csak szebb helyen, csak jobb évszakokban, s nem rövidülő, de táguló s soha véget nem érő időkben. Tágabban is, mélyebben is. Mindent, ami még volt, s mindent, ami jó volt, - rakjuk össze. Segítsük, tanítsuk, erősítsük, vigyázzuk, toljuk-vonjuk egymást. Húzza mind a fél falu bolondját. Meg a magunkéit. Mert mi együtt, nagyon jók vagyunk...Hát most ennyit erről. Mindenhova férne még ezer mondat, de már elég jól alakul. Nem gondolod? Neked nincs fantáziád? Hiszen olyan gazdagok vagyunk, annyi mindenünk van, olyan jól állunk, lényegében, szerintem, rajtunk múlik. „itt a megnevezés a tévedés, vagy tétovázó visszatörpanás”.

„amúgy” se jobb...

Jack

ÉJ ÉS HAJNAL SENKIFÖLDJÉN, LIM

Megjegyzés: ezt akkor írtam, mikor a családom elhagyott, s egyedül maradtam Kötcsén

-Ó, ez a szabadság!

Ez a mozgás szabadság. Felkelési szabadság. Szomszédatlan szabadság. Senki sem lát szabadság a kutyák igen, idegesít is, mert mindig néznek...) Ó, ezek a falak, milyen jó, hogy vannak. Ó, ez a meleg, ami jön a gázkonvektorból, kemenéből, ebben a nagy bűdös hodályban, ami az otthonom lett. Ó, ez a sok ágy, ami-ben szabadon gyűrhetem a lepedőt. Ó, ezek a gondolatok, amik éjjel háromkor, mint pattogatott kukorica kezdenek fejemből kipattogni. Ó, ez az elnehezült test, amely aludni akar, én meg szabadon kávéfőzni a konyhába vezényelem. Ó, ez a falusi csönd, amelyben tisztán ki lehet venni a jeges februári szél tusáját a fákon, ablakokon. Ó, ezek a cigaretták, a vágató öntudat abrakos zsákjai. Ó, ez a hideg

esőktől lucskos fú, amelyben szabadon huzogozhatok egy jót. Ó, ezek a szobanövények, amelyeket valaki ráhagyott. Ó, ez a sok szerteszét heverő gönc, amit Amerikából hazacipeltem, hátha megóvnak majd a büntudattól s a szeretetlenség vacogásától. Ó, ez az éj, amelyben elaludt a Kataton zongora, s amely mellett lábujjhegyen járok. Ó, ez a képernyő, amellyel vak kutakba látni. Ó, ez a billentyűzet, melyet ujjaim vezérelnek. Ó, ez a forró kávé, a dzsungel melegével. Ó, ez a drót, ami összeköt a külvilággal, ahol mindenki alszik. Ó, ez a hajnal, ami késik, s most valahol Kisázsziából erre vágat. Ó, ez a nap, ami majd rám dobálja az órák kartondobozait. Ó, ez a szabadság, hogy elkezdhetem mondani, amit jól tudok, de nem tudom, hogy. Ó, ez a sok nagy fekete szemeteszsák, melyben az életem lett gyömöszölve. Ó, ezek a csöndek, melyben egyedül a szív kalimpál. Ó, ez az ajtó, mely borzongató új életre nyílik, ahol netán megelhetem valaki által önmagam. Ó, ágaskodó lét melyet milliónyi kis hangyám cipel bennem rajtam velem imbo-lyogva. Ó, én vén marha, hát még mindig itt vagyok. Ó, mily érdekes, milyen érdekes.

Jack

Jó, hogy vagy, iml

Kisó, nagyó belebújhatok mindbe, elvackolhatom magam akár. Sirathatom a szóközök semmijét, s a minden kitaposott, vedlett jajongását. Padlaskacatok avas ismerősége, ha hasonló akkor már közöm van hozzá? Hogy nézzem? A te magányod meg az enyém eredője nem munkál idegesen tovább, ha mutogatjuk egymásnak? Mássá lesz, mint az én is jártam ott?

Imola

Ápr. 7. Sms-ek:

Sms: Jack A hűlyeségünkkel atomenergiát lehetne termelni...

Sms, reggel, a vers után Imola: Jaj, hol vagy?

Sms, Jack: Fát hordok be, jó neked legyen neked holnap...

Sms, Imola: De klassz, alám is gyújtasz majd, ha beteg lennék segítenél?

Sms, Jack: Mint a flamingó a békijével, feltépett erekkel...

Sms, Imola, ápr. 9 választás napja, este, azután, hogy hazament innen: Mit tészel?

Sms, Jack: Nézem a választási hablatyot, s rád gondolok. Nézd meg a képeket.

ALAPÍTÓ NYILATKOZAT Húsvétkor Válasz lim

Én,

José Aureliano Buendia, az én Ursulámmal, ünnepélyesen létrehozzuk Macondot. Meg van hozzá az egész szereplőgárda, meg az én vízióm, s az egész, áldott kupleráj.

HALLELUJAH!

Névfelvételi nyilatkozat, Válasz lim

Kötcse, 2006, Húsvét

Én kurvára nem viccelek Ursinak foglak hívni, te meg engem Josénak. Ne is vitatkozz.

José

Forgatom, Válasz lim

Elkezdtém gipszet keverni, de má' megint itt vagyok.

Itt van egy könnyebb megfogalmazás.

ide - neked kéne tudni, megmondani, mi az ábra, én nem kételkedem...) Van a "jó lenne "Meg van a jó, ha van. Meg a kell. S hiába van az egyik, kell a többi is. Ideiglenesen az ember tud örül-getni, de. Aztán ahogy jönnek be sorba, az ember már - az ide vonatkozó szinonima fokozatok szerint, - kezdi elhinni, kezd örülni, meg minden. Ráadásul itt van az elkerülhetetlen fázis-eltolódás kérdése. most jövök rá, mennyit szenvedhetél..., de hát nekem könnyű, szarházinak) De mindez csak azért lehetséges, mert mi ketten megtaláltuk egymást. Neked még mindig mi a fene bajod van velem? JÓ, Jó, jó, csak hülyéskedem....

José

Április 10? 1001 éjszaka..., Válasz lim

Drága Ursulám, Nakérem. Most akkor erre válaszolunk.

Most jöttem be, lemostam a gyerekágyat, meg minden. Mondom, kicsit leülök. Sokszor eszembe jutott már, hogy mi van a te bizonytalanságod mögött. Írtam, mondtam, annyiszor, hogy én mit gondolok, érzek veled kapcsolatban. S végül is az lenne a legokosabb, ha most erre nem is nagyon térnék ki. Én nem azt szoktam mondani, nem csak azt, hogy milyen jó veled, lenni. Nem csak azt, hogy milyen jó veled beszélgetni. Tehát nem csak ez az összképi ízé. Ez az általános feeling. Ezek az emóciók. Is mondod a Hendersont, meg másokat, de már nem pontosan emlékszel, miért. Hát így, nehéz) ínágyon kell figyelni a vesszőkre, mármint az olvasásnál!!!!) Persze, ezt is. S ez se rossz. De, annyira azért nem lehet nehéz ezt végig gondolni, ha csak ez lenne, nem tudom mi lenne. Nézzük, hogy is néz ki ez. Ha ugye csak ez van, akkor kell jónéhány szituáció, te és én az asztalnál, az ágyban, az utcán, valami tevékenység közben, s mondjuk vegyünk szituációkat - a legfontosabbakat, x alkalomkor, s ha még mindig jó, hátakor nincs mit tenni. A másik lehet, könnyen lehet, valószínű elképzelhető, minden bizonynyal, miért is ne? szerencsére, hál'istennek.A. végül is, jaj, de jó stb. Statisztikailag jó, bááár, kituggya, máskor, más helyzetben, később, másokkal, máshol, másban, lehet majd, más). Szóval a bizonytalanság ott marad. S mintha ezt mondanád nekem. Olykor totál meleg, édes, kedves, jó vagy, olykor meg bizonytalankodsz. Én

ezt valahogy úgy értékelem, - tényleg nem tudom másképp, - hogy én valamit keresek. Van egy "listám". Persze fejben, de lehetne kézben is. Van egy képzeletbeli, tudott, tanult, épített, sok-sok mindenféleből álló listám. Kelljen ezt felsorolnom? Hát, nem tudom, mennyire vagyok erre képes. Csak úgy kapásból. S ezen a listán kissé elvontabb dolgok is szerepelnek, mint amire te kérdezel, meg amit válaszolsz. S én ehhez a listához keresek valakit, s megnézem, "mit lehet rá alkalmazni". Hú, ez elég nyersen hangzik, pedig...Próbálok egyszerű lenni. Azt hiszem, hogy két részre lehet ezt osztani: Az egyik, egy kompenzálása másik meg, hogy valójában mi. S nyilván, a kettő együtt. Hogy milyen arányban? Hát jobb, ha minél kevesebb a vészhelyzet, hiány, s más negatívumok okozta vágy, s több a "régi", valódi, alap, kifejlődött, eredeti, igazi stb. Kívánság. Valahol mindenki kreál dolgokat. Agyilag, képzeletileg, meg minden. S ebben sok-sok minden segítségére van. Műveltség, tudatalatti, tapasztalatok, mások tapasztalatai, elvárások, igények, ki és beírányuló tükrözések s tükröztetések, s így tovább. Ez a kép, ezek a képek, nyilván egy intervallumban elhelyezkedő, formavilág-tartalmilag körül határolható, számszerűsíthető stb. Image-ek, kinek-kinek más. Az ember úgy gyúrja össze az elképzelt nőket, s férfiakat magának. Na, csak hogy idáig értünk...De hát, ilyen nincs. Minden egyes kis biszbaszt csak szimplán nem lehet megtalálni...S jön valaki más, s azt a hatmillió alkatrészt, alkotórészt, amit nem is tudunk, amivel nem is szoktunk annyit foglalkozni, azt most újra kell sorolni, besorolni, millió és millió összevetést tenni, mire valami össze kezd állni. Aztán ott van a sok kudarc. Meg előítélet. Meg klisé. Meg a másokéi. S amik sokszor jók, van, amikor nem annyira, meg nem. Tehát itt valami mentális részecskegyorsításról van szó, amikor az ember talál valakit, s a sok bigyuszát, a padlástól a pincéig, mind szépen beillesztgeti - ide-oda, mindenhova. Példák: "Ismertem egy Joet, kicsi, kövér, hazudós, de a virágot szereti stb. Ahány szakállast én eddig ismertem, az mind hülye volt...Én csak gazdag emberhez/szegény emberhez megyek hozzá, járok, mit tudom én. "Nos, én ezt mind nem nagyon tudom. Nekem nincs ilyen klisséhalmazom, készen, előre, sok okból. Viszont van egy image gyűjteményem, egy túlfejlett értékrendszerem, meg az a képességem, hogy ezeket mire, hogyan, s miként kell alkalmazni. S akkor kell egy alany.

Ebben az esetben egy jó nő). Tehát, ha mondjuk megvannak a női alkatrészei, meg más külső elvárások, azok jók, kellemesek stb. Akkor kezdetünk "befelegenni". S van bátorságom kimondani, hogy ezzel a külsőséggel az ember, nagyon intelligensen, már nem annyira maximalista, legalább is a normális részünk nem az. Példa: elfogad bizonyos elkerülhetetlen biológiai szépséghibákat, miért, mire gondolt?), bizonyos elhanyagoltságot, még kis jellemhibákat is, s főleg, ha azok korrigálhatók. Az ember megértő, de nem hülye. Ja, valójában ezt a köznyelviséget többe kéne alkalmazni. Néha ezek a kis dolgok, nagyokra utalnak, s hajjaj. A toplákság, benső igénytelenség is lehet. Van, aki még örül is ennek, én nem. Aztán az idő múlásával, jajj, az is a baj, hogy nincs általános recept, az

enyém más, mint a tiéd) de azért folytatom, szóval az idővel az eredő, folyamatosan változik. Mehet erre is, arra is, a kör bármely pontja felé, meg még térben is. A gömb bármely pontja felé, de még körbe, spirálba stb. S. Megint pl: lehet egy benső tulajdonság felfedezése majd feledtetni a bizonytalansággal kerített külsőséget. Vagy fordítva: előhozza. Jót vagy rosszat, vagy a kettő közt. Hhhu. Próbálok itt nagyon bizonytalan, sznob, megjátszós, zavarodott, komplexusos, tétováságában izgága, vagy izgágaságában tétova, jaj, ez megint egy kis-sikátoros betérő, s hány ilyen van?), átlagnőt célba venni, merthogy a kor meg a körülmények meg a valóság, meg a - jajjjjj. Merthát az ember nem lehet hősökbe szerelmes. Sztárokba se. Festményekbe se, szobrokba se. S lehetnék sokkal szebb, jobb, gazdagabb, szabadabb, kedvesebb, önzetlenebb, okosabb, intelligensebb, tájékozottabb, rendezettebb, s-így-tovább. De mivel én olyan okos, ügyes, gyors, kifinomult, hétpróbás stb., vagyok, egy pillanat alatt láttam, hogy ha egy jó kis bomba nőt szeretnék, hát akkor itt van'a! S mivel neked nincsenek meg a fenti tulajdonságaid, - pontosabban azok rendszeres vád és önvád könyörtelen hatására egymillió kilométer vastag rádióaktivitás, tarack, fenyőtüske, guanó igen, nem tévedés), ipari és kereskedelmi hulladék, egyéni és társadalmi büntudat, kakofonikus hordaléka alá temetődtek, mint egy Mükéné, mint egy Trója, azt exkaválni kell, arra várni kell, hogy tavasz legyen, s beinduljanak az energiák, várni kell, hogy egy félelemmel teli szem pihenten újra kinyíljon, agyráncokat kell vasalni, mert még az se hiszi el, hogy ki. Aszisz, az nem ő, az valaki más. Mert eddig egy hablatyjóska hablatyotortája mélyén, a rá mért ezer átok halójának gubancában élt. Aztán az is baj, hogy eddigre már az ember nem is tudja, merheti e. Meg előbb kellett volna. Akkor jobb lett volna. Meg minek is ez nekem. Meg Biztos? Meg mi lesz, ha kiderül, ha mondjuk később kiderül.... Vagy nem inkább egy....kéne? Vagy jobb lenne egyedül. Bárki mással. Megengedhetem-e magamnak. Bírom-e. Hiedelemek, képzetek, hamis tudatok, előítéletek, amik jönnek egy élet hordalékaként, ahol a tanult, a képzelt, a szeretett meg a valóság ezer felé szakadt, s most kaptunk egy alkalmat, újra összerakni. Nem könnyű. De gyönyörű, nem? Kell hinni benne. S akkor még a gyakorlati dolgokról nem is sokat beszélünk, mintha azok nem is lennének. Mert persze, mi, te meg én, - tudjuk, az már "semmi". Megoldjuk. Az a könnyebb. De, legalább is nekem, egy nőt, egy embert találni, mint te...! nahát ez az. na. Ezt én itt meguntam. Túlestem a bűnbeesésen, elkaptam a szerelem lábát, szorítom erősen, s megyek "kristálysobát" gyártani hozzá. Baromi egyszerű. de ne félj, megvárlak, most már mindig így lesz, - „majd még”.

José

Ápr. 10. hétfő, 1001 éjszaka kéne még – Imola válasz levele

Belőled sohasem elég. Már rég aludni akarnék, de írok, hogy írj, sokat, mindent, ami az eszedbe jut, olvasni lassacskán csak téged olvaslak. Nem tudom miért, de olya klassz beszélgetni veled. Te gondoltál már arra, hogy ez nem megy majd., hogy valami fatális tévedés lennénk egymásnak vagy, hogy nem az vagyok, akinek látsz? Kétkeldestél Beném? Ezek a rossz érzések a belebonyolódással járnak együtt? Vannak kételyeid velem kapcsolatban, hogy úgy látsz, amilyennek látni szeretnél, s nem a "valóságot"? Kell, hogy ez is legyen, nem? Na én gyömszölöm vissza magamba ezeket a bénító, zavaró érzéseket, ha fölmerülnek. Mert ugyebár olyan nagyszerű a mi történetünk idáig is, és elképzelni is csak így tudom a továbbiakban. Kidőlök. Csókollak

*Iml***ÁPR. 11.A JILL ELVITTE A HAJÓ MEG AZ AUTÓ PAPÍRJAIT.**

A Borisszal titokban jöttek, nem voltam itthon, szabályosan ellopták. Gondolom, hogy nehogy nekem valami jó legyen, amikor itt összeállok egy nővel, akinek gyerekei vannak, netán még majd mindent lenyúlok, s átjátszom az új családomnak?

Ápr. 12. szerda, Kedves Szandra, itt sűrűsödik a balhé vissza kell mennem Amerikába..., ☐ ls

Nem is tudom hol kezdjem. Te jutsz eszembe. Talán azzal, hogy anya elvitte a hajó meg az autó papírjait.

A Borisszal titokban jöttek, nem voltam itthon, szabályosan ellopták. Gondolom, hogy nehogy nekem valami jó legyen, amikor itt összeállok egy nővel, akinek gyerekei vannak, netán még majd mindent lenyúlok, s átjátszom az új családomnak? Nos, mint tudjuk, az autó anya nevéen van, de közös. A hajót meg a te nevedre írtam, de közös megegyezés szerint az az „enyém”, Persze mindannyian használjuk, mint eddig. Nem tudom mit akar ezzel. Jelen pillanatban te vagy, aki a legtöbbet tudja rólam, meg akinek őszintén beszélhetek. Még jó, hogy van valakim. Először próbálok itt egy vázlatot összehozni, aztán részletezem. Nos, minden meg semmi sem igaz, ami mások által ram dobált ezernyi közhelyre vonatkozik. Van, aki értetlenül néz rám, van, aki imád. Számomra is érdekes. Mindjárt itt az elején úgy tűnik, hogy azok imádnak, kiknek én számítok, s azok utálnak, akiknek a pénzem kéne. Az előzők azt nézik, hogy mi van velem, ki vagyok én, honnan jövök, s mit akarok, szeretnék, mi lenne nekem jó. A másodikkok meg hogy nekik mi lenne jó. Én nagyon szeretném ezt az egész rothadt kuplerájt mindenestől megoldani, s pont ez volt a lényege mindennek, amit az utóbbi húsz évben csináltam. A disszidálástól a mai napig. Egy általános megoldást találni,

ahol mindenki jól jár, mindenki happy, szeretet is van, összetartás is van, pénz is van, s mindenki megkapja, amit szeretne. Még én is. Amit én annak idején Zamárdiban megértettem, hogy ezer és ezer féle részleges megoldás van, de mind embernymorító, ennél több kell. A sokak által zseniálisnak tartott népi, s egyéb megoldások, csak úgy, nem válnak, nem válhatnak be. Átfogó megoldás kell, mindenre kiterjedő megoldás kell. Visszajövén, miközben magamnak sem ikerült ezt létrehoznom, ezen a hazai pályán semmi mást nem tapasztalok, mint hogy a fenti igazságom nagyon is igaz. Inden nap újabb és újabb bizonyítékokat kapok ez. Először is szükség van pénzre. Ez egy undorító tény. Szegényen is – elvileg lehet – de én még happy szegény embert errefelé a világnak egyet sem láttam. Mert kell ház, lakás, ruha, autó, iskola, berendezés, meg minden. S ha még ehhez a jót is akarjuk, ahhoz még több. Kezdjük a nővéreddel, a Rékával. Súlyos pénzeket kéne neki adni, ahhoz, hogy kielégítsem Anna frankos komplexusait. Legutóbb megkérdeztem tőle, hogy mit szeretnek, mit hozzak, ha legközelebb jövök, s azt mondta egy éves állatkerti bérletet neki, meg az unkámnak. Amivel semmi baj, de most nincs rá pénzem. Kb. 70 ezer forint, ha jól tudom. Ezzel egyidőben megfenyegette a saját anyja, hogy ha szóba áll velem, kidobják a lakásból, ami a féltestvéreé. A híres és hírhedten jó nevelőapja viszont kitarat mellette. Nos, nincs pénzem, nem tudok neki igazán még segíteni, de többször kinyilvánítottam, hogy fogok. Felhívtam, s megkérdeztem, nem akarnak el eljönni húsvétra, s elmeséltem, mire számíthassanak. Hogy találtam valakit, akit szeretek, aki szeret, s van három gyerek. Azt mondta, hogy ez se nekik nem lenne jó, s én közöltem, hogy megértem, akkor majd máskor. Közben viszont elkezdett visítozni, hogy különben meg baromira nem bízik bennem, - a Borisz is ezt mondta – a töke tele van velem, s a Franci nevű nevelőapa az igazi. Mert én soha nem törődtem vele, adtam neki, s az összes szörnyű gyerekkoros történet. Ja igen: a férje egy szörnyeteg, nem fizet, zsarol, egy bűnöző, s így tovább. Én úgy látom, hogy az egész egy pszichózis, amiből nem lehet kikeveredni.

A nagyobbik lányom, a nővéred egy rabszolga, ☐ ls

megvették, illetve soha nem is volt az. Pszichológushoz jár, aki iszonyú felelőtlenül, abból az elfogult, s nagyon hiányos információból, amit elé táal, ítéletekkel és jótanácsokkal dobálódzik. Szóval, ide sok pénz kéne. Hiába mondom neki, hogy szeretem, akarok vele, meg az unokámmal törődni, fogok, csak adjon egy kis időt, amíg rendezem magam, ez nem hat rá. Azt gondolja, hogy titeket totálisan elkényeztettelek, őt meg mindig leszartam... S ezt csak hatalmas áldozatokkal lehetne jóvá tenni... Értem, látom, itt más megoldás nem nagyon van, de ezzel sokat most, s lehet soha többé, nem tudok mit tenni. Nem tudom, hogyan csináljak már sok pénzt. Mikor arról beszéltem, hogy milyen boldog vagyok, mert találtam valakit, akit mindig kerestem, azt mondta, hogy nahát ettől ő „hány”. Tudom, hogy ez egy nehéz kérdés, de én mélységesen hiszek benne,

hogy a szeretet egyik alaptétele, hogy szeretem azt, amit a másik szeret. Ha mindenki ezt teszi, az körbe ér. Vegyünk téged: neked is sok pénz kéne. Szenvedsz, tudom. Nem emiatt, csak, s talán te vagy az egyetlen ebben a családban, aki egyensúlyt tud ebben a kérdésben tartani. S én ezt nagyon nagyra értékelem, s soha nem felejttem el. Anyának biztonság kellene, ami szintén pénz. A Boriszt is meg "lehetne venni", legalább is ezt érzem. Ha kapna egy zsák zsozsót. Lakásra, autóra, miegymásra. Nos neki sem tudok adni. Ez a ház, belátom, nem olyan jó. Nyaralónak, vidéki háznak stb. Igen. Anyának jó, ha valaki eltartja-finanszírozza az ittlétet. Akár azzal, hogy küldi rá a pénzt, akár azzal, hogy itt keresi meg. S kellene neki pénz meg paripa. Nos, kiderült, hogy minden iszonyú hibám ellenére, vagy azzal együtt, van, aki szeret engem. Lehetséges ez. Ezek a nők, akikről meséltem, tudják miben vagyok. Semmit sem titkoltam. Igyekeztem nagyon őszinte lenni. S mindenki segíteni akar, mindenki azt akarja, maradjak, mindenki azt mondja jó fej vagyok, szeretetre méltó, kedves, férfias, emberi. Mindenki volt itt, látta mi van, tudja nincs pénzem, meg van családom, beleértve a Rékáékat is. S én nem játszottam meg magam, ellenkezőleg. Mindenkinék arról beszéltem, hogy ki is vagyok én, mit is szeretnék, s mindenki – kivétel nélkül értette. Csak senkinek sincs annyi pénze, olyan forrásai, lehetőségei, megoldásai, hogy átütő dolgot tudjon nyújtani. Engem is nagyon zavar ez a dolog, soha nem kértem ilyesmit senkitől, lényegében mindig én, többnyire egyedül próbálom megoldani a család dolgait. Nem nagyon fényes, tudom, de ennyire futja. Másoknak is van baja, szóval nem kívánhatjuk, hogy más oldja meg a mi problémánkat. Háromezer forintom van. Itt van egy csomó számla.

Kötcse 2006. 04. 12.

Apa

Nincs munkám, az autónak elvették a forgalmiját, mert anya nem figyelt oda mikor jár le.

A levizsgáltatása közel százezerbe kerül. Anya követelődzik, fenyeget zsarol. A Borisz is, elküldött a franchba. Te itt sírtál, hogy milyen nehéz. Én nem szeretnék senkit kihasználni, megzsarolni, manipulálni, semmi ilyesmi. Ilyen körülmények között, ennyi követelés – jogos is jogtalan is – hatására, igencsak bizonytalanná válik, hogy én rendbe tudom magam hozni, épkézláb ember tudok lenni, s meg tudom azt a nem könnyű feladatot oldani, hogy mindenkit kielégítsek, mindenkinék adjak, mindenki boldog legyen, s ez a család boldogan együtt éljen. Bizonytalanságot, fenyegetettséget érzek, kényelmetlen a saját házamban, a saját életemben, ami sohasem volt, sohasem valósult meg. S a tétel még mindig igaz, én voltam az, akit soha nem tartottak el, s aki hülyére dolgozta magát, másokért.

Ápr. 13. Csütörtök-Húsvéti kavalkád

Csütörtökön jöttek az Imoláék.

Jó későn, már tiszta hülyét kaptam. Volt vagy este fél tíz, mire ideértek. De hát nem könnyű. Három gyerekkel elmenni egy hétre. Viszont alig, hogy megérkeztek, boldogan birtokba veszik a házat. Ez a második alkalom, hogy itt vannak, s most tényleg sikerült kinek kinek felkészülni rá. Imola elmegy a vásárolni a siófoki Tescoba, meg ajándékért a gyerekeknek. Sütés-főzés. Mintha mindig együtt lettünk volna, körbe üljük az asztalt, mindenki nagyon élvezi a nagy házat, a gyerekek föl-le rohangálnak.

Ápr.14. péntek. Közben jön a Jill és nem engedtem be

Másnap délelőtt egyszer csak rápillantok a kis monitorra, ami a bejárati utat mutatja, s látom ám, hogy a Jill áll a kapuban. Halálra válok, hát, ezt most nem! Legutoljára azt beszéltük meg, hogy ő legalább egy hónapig nem jön ide! Pesten lesz a gyerekekkel. Kristály tisztán látom, hogy ha beengedem, az mindent tönkre tehet. Én személy szerint soha nem voltam ellensége a barátkozásnak, de tudva tudom, hogy mindenki másnak ez katasztrofális lehet. Gyorsan a kapuhoz sietek, s mondom a Jillnek, hogy ne haragudjon, de ez most nem jó alkalom. Teljes döbbenet, s felháborodás ül ki az arcára, megfordul, s elindul visszafelé. Rohanok utána, s könyörgők, hogy hadd magyarázzam meg. Meg hogy miért csinálja ezt, hiszen nyomatékosan kértem, hogy beszéljünk meg mikor jön. De rám se hallgat. Még egy darabig loholok mellette, de aztán föladam. Valójában nem lehetett tudni a mit is gondolt. Valószínű arra már nem volt energiája, hogy a folytatást végig tudta volna gondolni. Pedig mondtam, hogy én nem tudok, s nem is fogok egyedül maradni! Ott álltunk a Hugiék pecsenyesütőjében, s nyomatékosan, A Jillnek célozva elmondtam, hogy ha ismer engem, márpedig harminc Hugi házasság után kellene ismernie, az egész történet arról szól, hogy nekem valaki kell, nem kívánok egyedül maradok! Ne is álmodozzanak arról, hogy remete életet fogok élni! Sőt, mikor lekicsinylően kinevettek, „hogy te, ezzel a vén fejjel”? – akkor a félreértések mindenkori elkerülése végett arra is céloztam, hogy annyi nőt tudok fölszedni, amennyit akarok...de, sajnos, ennek a fontos mondatnak csak a fonákja, a kicsinyes, s most tragikus elferdített és bunkó változata maradt meg, az infantilis hencegőé. Egy ilyen sablon. Hiába van nyitott könyvként az életem, hogy van, amiben nem ismerem a tréfát!

úgyhogy, mikor rádöbrent, hogy hoppá, most a meg itt van egy másik nő, iszonyú féltékeny lett. S kezdetét vette egy végeérhetetlen – bizonyos tekintetben pitániér, amúgy meg egy minden görög tragédiát fölülmuló dráma. Később kiderült, lement a postára, s elvitte a leveleket. Meg vagyok szeppenve, ez most nagyon hülyén jött ki, mert persze az Imola észrevette mi történt, riadt, kérdő

arccal néz rám. Mondom, hogy leszaladok az Elenához tanácsot kérni. Szerencsére a legnagyobb bajt sikerült elkerülni, a gyerekek nem is látták a Jillt. Az Elena rögtön közli, hogy semmi okom a pánikra, jogom van ehhez. Amúgy meg legjobb lenne megváltani a Jillt, ha más nincs, fölvenni valami kölcsönt. Persze a dolog nem múlik el nyomtalanul. Este mást feszültség van, s csak valami ügyetlen szeretkezés jött össze. Másnap megjön a nyuszi, a gyerekek önfeledten játszanak, de az Imolán látszik, azért erre nem számított. Hiába mondom, én sem. Hogy levezzük a dolgot, elindulunk kirándulni, körbe a Balaton körül, át a Bakonyon, meg vissza. Az Imola megdicsér, hogy milyen jól vezetek.

De előtte kitör a cirkusz. Az első. Próbálok javasolni, hogy megegyezhetnénk, nem csinálunk nagyobb cirkuszt valamiből, mint kéne. Nem érti. Személyeskedések. Mindenki mindenben másért.

Mindig megbeszélünk, tisztázunk mindent. Egyet ért, csak hát ugye a nagy értelmező szótár még nincs köztünk kidolgozva; az, hogy ki, mit, s hogyan értelmez. Így ez csak üres pofázás, miközben mindenféle sötét árnyak. Jó késő érünk haza. Ettünk, aztán kis zenehallgatás, aztán ügyetlen szeretkezés. Másnap lemegegyek az Elenához. Fölrakok neki karnist. Elmondtam neki az új nőről a mi újságot, amit persze már tudott. S nem haragudott. Sőt. Mintha kicsit ő is megkönnyebbült volna. Megbeszéljük, hogy innentől kezdve valamiféle báty-hug viszonyt ápolgatunk. Azt ajánlja váltsam meg a Jillt, vegyek fel rá kölcsönt.

Ápr. 17. Elvisszük az autót a szerelőhöz. A jégnező ajánlata

Jövő héten, ha igaz, lesz kész.

Várok az Imolára, aki elment vásárolni. Már kezdek izgulni, jó későn jön vissza. Közben az Jégnező telefonál. Odavan. Mondom, sajna, mi történt; találtam egy hozzám valót. Azonnal kapcsol, s kapásból ajánlatot próbál tenni. Anélkül, hogy tudná mi a helyzet közli márpedig higgyem el, vele jobb lenne, neki is van ám pénze, s mindent szépen megoldunk. Mondom ez szép, de sajnos elkésett. Barátok maradunk, s persze találkozunk is majd, fűzi hetykén hozzá. Közben megérkezik az Imola meg kell szakítanom a másik nőt, ciki is. Hulla fáradtak vagyunk, pofázás-pofázás. Szeretkezünk is. Nem nagyon jó, azért haladunk. Nagy nehezen megnézzük kedvenc brazil filmememet, az Én, Ti, Ők-et. Ettől aztán kiborul. Menekülne, nem tudja. Vagy maradjon inkább? Futna, Jó nagy kupi, mintha szétterpesztett lábbal állna a szakadék két szélén. Holnap lesz Pesten a tárgyalása, az ex pénzt követel tőle s retteg, hogy a James majd még mivel vágja át.

Ápr. 18. Másnap rohanunk Pestre,

Dolgozni viszem a suliba, nem szívesen megy, de a fuvart nagyon élvezzi, dül a szerelem. Az Üllői úti panelházak árnyékában, alig tudunk elválni. Mert persze

dúl a szerelem. Megyek vissza a házba, nincs otthon senki. Jó ez a nyitott madárház, csiszta amerikai, fölül meleg, alul hideg, egybe a konyha, a wc zajaival, a szagokkal, nyikorog a falépcső, egy pisszenést is mindenki hall, egy Amerikában réges-rég megismert, s már itt is honos, modern elmebaj. Nekiállok új családomnak ebédet főzni. A vadiúj „amerikai konyhában” nem találok semmit. Próbálom elképzelni itt az életet, hát, nem lesz könnyű. Kínosan vigyázok a rendre, tisztaságra, megterítem az asztalt. Aztán először ebben a házban ledőlök, s a nappali heverőn alszom egy órát. Kicsit kábán a sok újdonságtól, a kis hegyi utcákon lecsurgok a hűvösvölgyi végállomáshoz. Ősrétről ismerős hely, a juhtúrós zsömle, friss, piros retekkel jut eszembe, valahol itt egy padon, édes jó anyámmal és az én galamblelkű dédnagyanyámmal itt piknikeztünk. Jön a régi jó, 56-os tujával, s nyakamba ugrik. Tetszik neki az új komfortcskája. Jön érte az új pasija, s felveszi a végállomásnál.

Kirándulás Pilisbe,

Kirándulás Pilisbe, feszingős vacsora. Férj hív. Lili cirkuszol, férj cirkuszol, többi gyerek cirkuszol. Auchan. Balhé a pénzen, a kaján, jajj, jajj.

Elindulunk a Kékszakáll vára felé, ami egy jóval magasabb hegyen van. Férj először rájön bizony itt egy pasi van a dologban. Elkezd üvöltözni. Visító leánygyermek nem akar ott maradni. Feszengős vacsora közben a férj hív. Ha a gyerek nem akarja, akkor márpedig ő sem akarja, hogy ott maradjon. Miközben a Jég-néző hív, állandóan hív. Még mindig megvan a nő? – kérdi. Találkozni akart, ki van akadva. Akkor minek mondta a barátnőinek. Mondom neki már bocsánat, de én nem ígértem az ég világon semmit! Tanácsokat ad, mit csináljak a Jillel. Óva int a nőktől. Vigyázzak, a nők rafináltak, - mondja. Dugjak el árulkodó jeleket...? Meg még mit?

Ápr. 19 Gannai kirándulás

Auchan. Rám néz, mintha most fedezne föl. Tanakodik mit is vegyen. S aztán kitör a balhé a pénzen, a kaján, jajj, jajj, úgy látszik kifutok mindenből. Körülményes pakolás után hosszan kanyargunk a kis hegyi faluhoz, ahol a hétvégét fogjuk tölteni. Én vezetek, de mikor odaérünk, már mintha ott se lennék. Feszültség van bennem, s kicsit bánom, hogy elmentem. Útálom ezt a kiszolgáltatott helyzetet. Itallal próbálom csillapítani magam. Az Imola a gyerekekkel ökörködik, aztán meg a haverokkal anekdotázik. Egy tuskón ülök kint a kertben, mikor kijön.

Hát te meg mit csinálsz itt? - kérdi.

Semmi különös, csak élvezem az estét.

Az jó, - mondja, s visszamegy a házba. Éjjel hátat fordítok neki, mire próbál békíteni. Karomat akarja a derekára fonni. De elegendem van. Arra ébredek, hogy

megfulladok. Négykor felkelek, hátha egy kocsmá nyitva van. Séta a hajnali utcákon. Haza kéne mennem, aztán meg A-ba. Nem fog ez működni, semmi értelme semminek. Fázom. Fáradok. Megint rámtör a magány. Írok egy sms-t az Jégnezőnek, hogy „sokat gondolkodom rád”. Szegény visszir, hogy ő is, meg jajj, meg nagyon...Francba is...Aztán visszamegyek, s jó darabig a sötétben bámulva fekszem.Már hajnalodik, mire sikerül elaludnom.Reggelre viszont mindent másképp látok. Nekivágunk a falu nevezetességeit fölfedezni, hatalmas szél fúj a csupasz dombokon, de nincs hideg. Az Imola nagyvonalú velem, ad pénzt, hogy én fizessek a társaságnak a kocsmában. Nekivágunk a tájnak, amiből nagy, csoportos kirándulás kerekedik egy forráshoz, a gyerekek uralják a terepet, s felváltva igyekeznek a figyelmünket elterelni. Néha hiszti tör ki, mindenki keresi a helyét, ebben az új felállásban. Aztán egy erdőben bókászunk, a kölykök persze élvezik, de az Imola arcán végig árnyak, valahogy nem tud engem kellően beilleszteni a barátai közé. Visszatérve a bérelt parasztházhoz tábornözet rakunk, de a nő végig, mintha ő is egy kölyök lenne, a kicsikkel hancúrozik, fogócskázik, birkózik, én meg ülök egyedül, s a tűzbe bámulok. Éjjel aztán megint odabújjuk hozzám, nyikorog a nagy parasztágy, de sikerül valami nagy taos szeretkezést előadnunk. Édesen, egymás karjaiban alszunk el. Mikor semmi nem térít el bennünket, akkor nagyon szeretjük egymást, ez már biztos. Másnap játszótér, ebéd a kertben. Aztán indulás hazafelé, Tihany, komp, majd újra itthon, hullák vagyunk. De megint szeretkezünk, immár külön szobában, vadul, ájulásig. Ebben az összeölvadásdiban elég jó, haladunk. Hétfő reggel, az Imola küzd az idióta pasijával, aki variál, hol vagyunk már, s ettől szegény nő jól összezavarodik. Mindenfelé baromságokat válaszol, próbál kibújni, hogy „ne bántsa már, mert ő még egy gyerek. Aztán hogy ő milyen ügyes felnőtt, hiszen itt van, mindenkit épségben hazahozott.”Hogy ő egy érett nő. Ezt már nekem is mondja. Hát persze, az vagy, - válaszolok. Este nagy kefézés, na, ez már igazi. Gyöngéd, odaadó, figyelmes. S kész, szerelmes, talán soha ilyenje nem volt. Mánap reggel tüsténkedés a kertben, szörnyű. Kakaskodás a házi és kertimunkán. Szomszédasszony átszól. Nagydarab kiszőkített parasztliba. Ahogy áthajol a kerítésen, félig kilógnak a csöcsei. Néha kiszalad a környéken dolgozó közmunkásokhoz; rázza a seggét, lötyögteti a dudáit. „Nincsenek kitömve, eredetiek”, kacarászik, s valóban majd kidurranak a hormontúltengéstől. Úgy látszik a kis seggdugaszk keletázsiai pacákja nem elég neki, de az jó, hogy fut mindenre a kiskereskedésből, még nagy, piros amerikai sportkocsira is, azzal száguldozik.Mi meg közben a kis villanybortva Fűnyíróval buzizunk. Iszonyú sok beszéd.Kifaggatja Imolát nekem vajon mekkora a farkam. „Nekem pont jó”, - válaszolja. Hú, de jó neked, mondja, s engem is méreget, mintha kipróbálna. Úgy látszik ránk is hatással van ez a füledt erotika, mert, mert amíg a némbér délután a gyerekeinket bébiszitteli, mi meg mintha a viharos tengeren egymást mentenénk, gyötörjük, kéjesen gyömszöljük egymást, s ez a lotyó annak is örül. De azért invitál, menjünk át hozzá egy italra,

de az már nem hiányzik. Már így is félő, bele fogunk ebbe dögleni. Szegény gyerekek, már alig figyelünk rájuk. Akarja maradjak. Vagy vigyem a kocsit, vagy ő hoz másnap, vagy, vagy. S a végén eljövök vonattal.

Ápr. 20. Bólyák, avagy a mi kis ügyefogyott mítoszkánk, Válasz lim

Érdekes, hogy ez a "szar ház" mennyi mindenre ad - még ezek között az előre nem látott körülmények között is - lehetőséget. Bérleti díj nincs. Az utolsókat rúgó, saját farkincájába keveredett, enyhe idegösszeroppanásos anyja egy jókora, elamerikaisított parasztházzal rendelkező Hendersont neve José) faszolt mindezennek, aki: szerető, sofőr, szakács, bejárónő, ügyintéző, karbantartó ezermester, bébiszitter, lakáj, házipszichológus és betegápoló, diétás nővér, magántanító, tréner, nevelő, társasági és társalkodó partner, kultúrbuzi, erőművész, agytröszt, társalkodó, idősebb nagyfiú gyermekekhez, pót-pót apa, szerelő, meg minden. És hogy ha véletlenül ez sem jó, akkor "majd legelhetjük a temetők fűvét" és különben is „eső veri, szél fújja, csoda Telumét” A sötétség hercegnője meg feneketlen kukák mélységein mereng, háborús gondolatokkal. Pénzzel megvásárolható fényes jövőt szövöget. Nos, ez a José most hozzá készül, csak sietnie kell a házimunkával), s ő, he) nem tudja, hogy újjazdag, rózsadombi, keselyű tollakból rakott madárfészkén mivé válik szabad madara. Trilla lesz, vagy vijjogás. She) Csillag gyűjtő kosárájával, puha bársony alsóneműjében, hiéna perre megy előbb, ahol majd kiderül, hogy ex hiéna társa hol és hogy verte át. Josénak most mennie kell, mert jól aludt s mint egy élsportoló, vagy hadvezér csatára kész. Finom női haj és szőrszálaktól, női hormonoktól, testmelegtől, kéjes és gyönyörélményektől, mirigyek és más szervek váladékától, nyögésektől és sóhajoktól finoman összekent ágyukban, most már mindörökre harcra kész fegyverével. Csak kicsit aggódik, ahogy vajon ez egy előrelátó harcoshoz illik-e, hogy magára hagyott, tüzes Amazonja jól kaszabol, vágdat, rúgdat, nyerít-e a liánok, mérges pókok, kígyók-békák, hínárok, varázslatok, hétpróbák, s más trükkök harcművészein. Amíg majd legyen-lészen a győzelemre kiszemelt haderők végképp, s legyőzhetetlenül egyesülnek. Finom, csillogó sziruppal leöntött, Szeretetlen-szerelemben.

Ápr. 25 Álmoslevél, harcos vagy egyszerű jóember? Iml

Amilyen otthonos a jelenlét és a közelség, most olyan ijesztően, válik el az a világ a mienkévtől elképzeltek úgy, ahogy leírtad magad éscsakmegerősíti azt a képet, ahogy én láttalak magam előtttanítás közben amint iszogatód a sörödet és egyszerre vagyjamboremben meg az a napfénybe hevenyészve várakozó elérhetetlenségével eltelt hapsi, akiről leolvasható hogy senkire nincs szüksége, hisz oly teljes önmagában én is álmodtam valamit, de csak egy képnél volt, hogy el akarsz menni, hát mentél jó ez az álom, mármint a tiéd, mert olyan egyszerű

nyíltsággal fedi fel a benned szorongót most itt a gép előtt nyomorgok , annyira szerettem volna még írni neked, de márnem bírok a fáradsággal kiszámíthatatlannak - aki mindig tartogat valami izgalmat ,felfedezendő - és teljesen megbízhatónak akarlak gondolni tudni, olyannak egy kicsitmint amilyennek egyszerű, ifjú istenidea keresők az ő istenkéjüket, mint a mikulást, na tessék, erre futja most tőlem, ölellek csókollak

Imola

Háááááát, április 30 problémák előkerülése az Imolával

Valami történik. Csavarodás? Olyan ez az egész, mint két gyerek fantáziajátéka. Amibe aztán egyre nagyobb mértékében tör be a valóság, s az egész kezd valószínűtlenné válni. Elkezdtünk komolyan veszekedni. Ami most abban kulminált, hogy éjjel fél egykor felriadva itt ülök a nappaliban, teljesen idegennek érzem itt magam, s nincs hova mennem. Van éjjel, itt ülök, s nincs hova mennem, nincs hol aludnom, s az az érzésem támad, hogy minden hasonlóságunk ellenére olyan szakadék választ el bennünket, ami áthidalhatatlan. S akkor vége? Máris? Erőszakos vagyok, vagy mi. A régi jó öreg lemez. S lehet igaz, de hát bassza meg, nem vagyok én egy mindenbe belenyugvó, bólogató, minden mindegy Huffnager Pisti. S hol van ez még a valódi „semmisem mindegy” meggyőződésemtől! Jó lenne már végre valakit találni, aki ennek a jelentőségét végre megértene, s akarná, s bírná is a gyűrődést. A saját vágyaimhoz képest így is csak fél gázzal berregek itt.

Mi is történt lent Floridában az Andrew után, Válasz lim

Többnyire nekem lehetetlen nem léteznek. Baromira nem szoktam aggódni, ha magamról van szó. Megyek, s kész. S megcsinálom. **Látó ember**, ezt a címet lehetne adni. A történet valamikor a kilencvenes évek elején játszódik, a helyszín Florida, a Hurrikán Andrew alatt. Charlestonban már hónapok óta csak vegetálunk mert recesszió volt, amikor bejött a Hurrikán Andrew Miamiába, ahol előtte sohasem voltam. Ezer kilométerre délre. Kb. Fél óra alatt kiderítettem, hogy a sok milliós városban van egy magyar templom. Fölhívtam a rendfőnököt, aki egy székely pap volt, s kiderült, beszél magyarul.Kérdem tőle, hogy campingezhetnék-e pár napig én ott valahol a templomkertben. Kérdezi miért? Mert jön a hurrikán, össze fog dőlni a város, s lesz munkám. Csak rövid időre. Aszondja a pasi: de hiszen itt semmi nincs, süt a nap, nem érte. Persze, benne volt a tévében, én is onnan tudtam, már vagy egy órája. De, tette hozzá, hogyha nagyon akarom, hát jöjtek. Körülbelül két óra alatt összekavartam, s először az életben amikor pár napnál hosszabb időre otthagytam a családot. Már vagy hat-hét órája mentem, mendégéltem, azon a végtelenbe tűnő autópályán, Georgia, Florida, lassan leszállt az éj, s egyszer csak egyre jobban lökődött a nagy szél. Olyan százötven

kilométer per órával fújhatott akkor, tudtam meg később. A célállomásomnál Miami-ban vagy háromszázzal. Hát, megálltam egy kicsit, távolabb asszem a Daytona Beach lehetett. Egész éjjel hánykódtam, a kis teherautómon ülő camperemben verődtem, mintha egy hajó lett volna a viharos tengeren. Ugyan elsüllyedni nem tudott, de léghajóként elrepülni az Everglades aligátorjai felé, igen. Másnap a felhők a földön kavargtak, s mint egy bűgőcsiga- lavórban locsogott minden. Az ablaktörő képtelen volt letörölni a szélvédőt. De szemem kimeresztve addig addig nyomultam, míg másnap délután, fél szemmel a térképet skubizva, valahogy odaértem a magyar templomhoz. Alig lehetett bemenni, mert akkora volt a kupi. A hurrikán már mögöttünk, a már említett mocsár fölött vágatott, itt meg jól helyben hagyott bennünket. Ami eddig szépen elrendezve a helyén volt, az most mind a földön, kóróként meredező fákon, háztetőkön csüngött, himbálódzott vagy hevert. A villanyvezetékek, épületek és tetődarabjai, bútorok, tele döglött állatokkal, szeméttel, meg minden. Ebben az eldeformálódott templomkertben, egy atlétatrikós, hosszú, felhajtós sötétkék nadrágot viselő, Géza nevű, horvát-magyar pacák tüsténkedett. Szemmel láthatóan elég ráérősen. Ott lakott az egyik udvarra néző apartamentóban, s ismerte a járást. Pár perces beszélgetés után, mikor is néhány szóban egyeztettük a közeljövőnkkel kapcsolatban, segített stabilizálni a helyzetem. Mondta hol parkolhatok, adott áramot, meg ilyenek. Másnap a templomban istentisztelet. Mentem én is, s azt hallom ám, az én pirosposztgás, erdélyi papom, mikor meglát az ajtóban imigyen szóla - „Kedves gyülekezet! Ez az ember tudta! Ez az ember tudta, hogy ez lesz.” Emberek úgy néztek rám, mint egy jelenésre. Két nap múlva volt floridai biztosításom, engedélyem, s munkám. Fél évig voltam lent, lényegében abból álltunk talpra, meg még sok más minden.) Az akkori helyzetem ismertetéséhez egy kedvenc könyvrészlet jut eszembe, amit az „Univerzális Minimum, Ala-Henry Miller” -nek hívnék: híres önéletrajzi regényében, a Ráktérítő kezdődik valahogy így: „Se jövedelmem, se pénzem, se reményem. A legboldogabb ember vagyok a föld kerekén. Amerikai ugye. Még otthon hazájában volt valami munkája, nem is rossz, de egyszer csak kisétállt, felült egy repülőre, megérkezett Párizsba, s ott állt az utcasarkon. S a fenti sorokat mondta. Ja igen, már akartam mondani, hogy valószínű, „nekem könnyű”, mert nagyon gyorsan, tíz újjal, s vakon tudok gépelni. Hm). Szóval, a szabadság. Neki volt, legtöbbünknek – így, ilyenünk – nincs. Mindenki depis és elkötelezett. Mert, pl. „Everybody has to serve somebody”. Oké, oké. Valójában nálunk túl vagyunk a nehezén, mind a három gyerekem, így vagy úgy felnőtt, - ha segíték, segíték, ha nem nem. S most nagyon szárazon fogok fogalmazni. Az asszony elmenésekor eleinte még naivan azt gondoltam, hiszen meg egyeztünk! Az egyezségekhez pedig én mindig tartom magam. A lelkiismeretem is tiszta, hiszen igazán a véremmel, meg minden egyébbel tápláltam őket, különösen, ami a gyerekeket illeti. Nagyjából értik is, illetve kezdik. Szokják. Hogy a fater is egy ember. Szeretetre, társra vágyik, így vagy úgy. Szóval, nekem A Jill

az egyetlen, aki, valahogy – lóg rajtam. A fogaival, a körmeivel. Merthogy itt van ez a ház, s úgy szólt az egyezségünk, én támogatni fogom havi ötvenezer forinttal, s akkor elmegy. Csere-bere. Ami nekem A-ból nagyon piti szokott lenni, biztos van olyan ábra, mikor itt is az, el tudom ezt képzelni. Kint, ennyit szoktam keresni naponta...Hú, ez a dolog nagyon hervaszt. Végig se gondoltam, úúútálom, de úgy sejtem, pár összefüggés még mindig hiányzik. Megpróbálom röviden idemásolni, amit akkor erről írtam:

Jó baromi sok pénzzel jöttem haza, még dolgoztam is valamit.

„De ez az egész szétszakadás dolog mára mindent megevett. S dolgoznom kéne. Az elmúlt télen volt itt egy érdekes munkám, itt helyben, valami faramuszi cégnek. Olaszba kellett kijárni, tolmácsolni-tárgyalni, afféle műszaki seftelések. Meg, mondták rengeteg fordítani való van, egy cég alapításához szükséges szövegek, kézikönyvek, prospektusok stb. Na mondom, azzal kihúzom a telet, aztán majd. S nagy meglepetésemre, baromi jól ment, s kerestem is vele. Aztán egy hónapja ez befuccsolt. Mikor a legfontosabb dokumentumokat megcsináltam, azt mondták kössz, ennyi. De még ezt megelőzően, már az ősszel elkezdtem minden féle kapcsolatokat fölvenni, Vadász György, Makovecz, híres magyar építészek, na meg ennél egyszerűbb emberek a szakmából. De mikor jött ez az állás, abba hagytam, mondom, majd tavasszal. Kicsit útálom már az építőipart, az az igazság. Jó néhány szakmám mellett ács is vagyok, asztalos is, kőműves, víz, villany-szerelő, meg ilyenek. Ezeket mind szeretem, de nem a megélhetésért. „

Rohannék hozzád, de a mi speciális helyzetünkre kell szabni a dolgokat, s ahhoz hoz pénzt kell keresnem.

Nos, amihez értek, s pénz is van benne, az nagyon szerszámigényes. Itt minden van, telephely,

hely, meg minden. De ha erre indulok, ebbe ragadok. S akkor nem tudom mikor látjuk egymást. Hétvégéken? Ezt egyikünk se szeretné, azt hiszem. S persze, a birtoknak szüksége is van rám, ez olyan. Valahogy – ahogy pedzegettük, meg is lehetne osztani, de anyagilag az a nehezebb. Iszonyúan rühelem ezt az egészet, mert ha előre tudom, hogy ez kell, akkor föl tudtam volna rá készülni. Valójában én egy barátnőt kerestem, akit hébe-hóba látok. Balga módra. S téged találtalak, ami a legszebb álom. Csak hogy? Már az is eszembe jutott, hogy vissza kéne mennem kicsit A-ba, de már nem tudok. Ott percek alatt helyre pofoznám a pénzügyi dolgokat. Ahhoz, hogy szabadon ott legyek veletek, meg itt is működjön, ki kell elégíteni az asszony igényeit, mert kezd bevadulni. S a balhé nem kell. Sejtí, hogy van valakim, erre a nőknek jó orra van. S okés is, ha ezt a feltételt teljesítem. Többnyire, a legutóbbi időnkig nagyon civilizáltak, KULTURÁLTAK szoktunk lenni, de nála ez ide ment le, mindenki érti, én is, nincs mit tenni. S akkor nagy ritkán jön csak ide, amit össze lehetne egyeztetni. Szóval, itt TIPRÓDOM, hogy vágjak e neki a helyi munkának, vagy mi. Dógozni hol? Vagy írni a diliházban? Megint

ez a felelősség dolog. Ha találkozunk, bebújunk az ágyba, azt már látom, hogy a kockát úgy elvetjük, hogy kész, vége, ész érvek ott már nem lesznek. Rajtad is látom. Meghülyülök ettől az egésztől. Szóval, nem tudom. Ott, egyértelműen sokkal több munka van, több pénz is, de nincs műhelyem, elmehetnék valami céghez, de az nem az én stílusom, ha csak... Aztán vállálhatnék kis munkákat, s ha valamit gyártani kell, akkor meg idejövök, a műhelybe megcsinálom, felszállítom, s kész. Jövök megyek. Már az is felmerült, itt hagyok csapot-papot, csak hogy veled lehessenek. De ez valahogy teljesen szürreális. Ez a vagy-vagy nem megy, az is-is az igen. De valójában, be kéne menni a diliházba, s írni... Jajj. Nem tudom, lehet erről beszélni veled? Tudsz ilyenekre gondolni? Hú de nem akartam ezt. S persze, az, ami eddig volt, az mind igaz, s tiszta hülye vagyok, úgy szeretlek. Hogy mondjam? Na, most meg majd itt félek, mit fogsz mondani.

Jack

S amíg várok, látom én, hogy ez nem lesz egy könnyű, hogy ez egy huzavona.

Ahogy ezt én látom, valójában itt két szegénysorsú gyermek egymásra találásáról van szó, akiknek ugyan sok mindenük van, de az mind kevés ahhoz, hogy egy szuperszonikus éltet hozzanak létre. Nincs átütő megoldás, mert mindkettőjüknél túl sok olyan tényező van jelen, amit ezt megakadályozza. Három kis gyerek – ugye, egy nehézsorsú anyával, aki – úgy ahogy, fent tudja tartani, amilyen van. Valójában segítségre lenne szüksége, de az elég nyomorúságos. Nekem már írnom kéne, s nem Zrínyiként kirohanni. Abból meg pénz nincs. S mindez a gyakorlatban szép lassan egyre jobban kibomlik. S ugye, mindig fennáll a veszély, ahol dolgok veszélyesen összekeverednek, ahol az egzisztenciális értékek esszenciálissal keverednek. Ha pénzzel nem lehet megoldani, akkor az illető, nem is olyan jó. Aztán az ember elkezd szerény lenni. Kezd alkalmazkodni. Egy nap ez többször is előfordult. „nem találok az egyensúlyom”, mondja az Imola, aztán mikor elmegyünk sétálni, játszom a gyerekekkel, jópofi vagyok, hajót, kikötőt nézünk, cukiba megyünk, - ahol ő fizet – akkor minden helyre billen. Vacsoráztatjuk a gyerekeket. Kullancsot szedünk ki a Matyiból, beszélgetünk, rólam is, az írásról. S itt van a jó este, a családi harmónia, béke, idill. Bizakodunk. S persze kísérelkezés is az egész. Alvás semmi. Szex se. Már nincs rá erőnk, időnk. Nekem meg főleg nincs kedvem elkapkodni.

Ápr. 30. Az Imola „megváltó”, s kiverltkutyadala egy hét után...

Álmatlanul, „hová viszed a batyud? Mindig újra és újra? Ki kell találni, bele kell adni. Hová mész, hová viszed a batyud? Látod, semmi voltál még egy hete is, s mostanra rám terült a szövétnek, hiába nem járta be még szemem-kezem az egymásba fonódó hálószeleteit, már fenn a vitorla. Már vonít bennem az a

kivertkutyadala, hogy leszel, miért kell 55 évesen eladnod magad, amikor másra, másfelé is terelődhetne az erőd, figyelmed. Szép reggeli áhítatod már alá kell, hogy szálljon. Legyünk együtt, és beszéljük meg. Hátha segíthetek kitalálni mindannyiunknak elfogadhatót. Jaj, féltetek, óvnálak. Ma rosszabb lesz nekem, mert ma nem tanítok, szabad vagyok, s ugyebár annál elviselhetetlenebb nincs is. Mit csinálsz? Imola

Hááát, nekem életemben ilyent még soha senki nem mondott.

-Se az apám, se az anyám, se a felségem, se a gyerekeim, senki. Na meg hogy valaki, így, a leg lényegét megragadná számomra a legfontosabbat, azt meg pláne nem. Ilyesztő, és borzongató, s persze hihetetlen. De már a fölvetésért is örökre hálás leszek neked, köszönöm.

Jack

Március 31 elveszik a forgalmi, nincs többé autóm, Válasz lim

- Szóval, először elég ártatlannak tűnt. Ment ide-oda, orvoshoz, anyjához, húgához, elvitte az autót. Aztán du. Majd a parton találkozunk. Aztán egyszer csak hív a mobilon s mondja, baj van. Kértem, mi. Azt hittem beteg az anyja. Aztán kiderült, hogy gyorsan hajtott, s elkapták a rendőrök. Elvették a forgalmi, meg a zöldkártyát. Mert hogy lejárt. „Én is hibás vagyok”, igaz, ott volt a táskájában, de én vagyok a hibás, mert nem gondoltam rá! Különben is, csak három napja járt le.”. De hát a te neveden van, - válaszoltam te használsz egész évben, nekem ott vannak a kinti autók.” Az nem tök mindegy”? - Ez volt a válasz. Most nincs autóm Eltorzult arcukon látszott, - a Hugi, mint egy rongybaba ott állt görbén mellette - ez az egész nem jó! Tudta, forgatta a szemét a behúzott nyakán hátra billent arcában, párat pislogott is, máskor még meg is hatott volna, de most kifakadtam, s Hugihoz fordulva mondtam, hogy olyan nekem a nővére, mint ha átok ülne rajtam. Itt van a munkám, s nem tudom csinálni. A nő görcsösen vigyorgott, meghúzta a vállát, nem tudott mit mondani. S szépen elvonultak, otthagyván nekem a kocsit, amivel nem lehet közlekedni! Nem, hogy elveszítem a munkát, de még majd többszázezer forintba fog kerülni, büntetés, vizsgáztatás, minden. Kedves és aranyos vagy, s majd valamit kell is csinálnom, de hát nem előre, hátra meggyünk. Igazán röstellem, s ezek után talán nem kellene törnöd magad értem. Nem hiányzik neked ez a cirkusz, tudom...Nem hiányzik ez a cirkusz.

Valahogy, „segítenék átgondolni”, iml

-Nem tudok mit mondani, értem és kész vagyok. De hát szeretlek, csak veled és semmi. De mi lesz? Segítenék átgondolni, ha tudnám. Hihetetlen, képtelen va-

gyok. Most gyorsan valamit iszom, nehogy odamenjek. Nem akarok ártani neked. Mindketten kibírjuk, nem?Egymás nélkül? Gondold át amennyire csak tudod, mi jó nektek.Add meg, amit Jillnek, ami kell. Kibírom.

Szeretlek.

Imola

Háát, szégyellem, de ez jól esett. Válasz lim

-Hááát, ez a baj teveled, hogy te érted. S nagy baj ez nekem. Mert most itt - megduplázva "az égő kisgyerek halálát", most ketten röstelkedünk. Eddig legalább titokban csak én buzeráltam magamban. 55 éve így sose voltam. Rendszerint egy-két nap, s valamit kitalálok. Most meg itt tipródom. Stupid én. Ha olyan okos vagyok, miért nem csináltam másképp? Van itt valami kis, vékony vonalacska. Azzal van a baj. Ami, elválasztja a jóságot a gonoszságtól. S legtöbbszörnek megkülönböztethetetlen. Nem gondolom, hogy hülye, - iszonyú mennyiségű töprengés, több száz oldal szól erről, hogy mi van A Jillel, s összefüggésben ezzel az én életemmel. Tavaly húsvétkor két napig elfelejtett. Itt ment a dínom-dánom, én meg ott kint, a világ végén ültem az üres képernyő előtt, egyedül, alsónadrágban, s vártam egy szót. Aztán másnap! - írt, s elnézést kért. Meg azt mondta, "azért" szeret. Ezzel nehéz, ezzel a képmutatással, sunyisággal, ezzel a hazugsággal. Aki beteg, az azt csinál, amit akar? Az akkor is jó, ha rossz? Nos én elhittem, hogy minden jó, egész addig, míg haza nem jöttem. S egyszer csak vettem a nagy baszom lélegzetet, s belenéztem itt a kukákba. S kész.Azóta próbálok ezektől a kígyóktól s békáktól szabadulni. A leveleidben te tényleg egy tündér vagy. S soha, senki - nem is tudom – így nem fordult felém, nem akarok itt nyáladzani, - de hát, akivel évekig éltem, ismerhetett, az se értett.Persze, sokan szerettek, majd mindenki - valamiért. De ez nem ugyan az. Igen, minden, amit csinálunk, együtt, ölelkezünk, eszünk, pofázunk, az nekem arról beszél, hogy te más vagy, te érted, ki vagyok. De hát pont ez a baj. Nekem van egy képem, hogy én egy karcsú, Hölderlint kántáló nagymedve vagyok, s nem egy ilyen kis piti medvebocs. Szégyellem magam előtted, s nem tudom mit csináljak. A helyzetünk is jó kurva bonyolult. De hogy hagyhatnám el azt az embert, akinek persze hogy vannak hibái, de mindenkinél jobb ezen a földön? Legyek egyedül? De az meg miért jó? Nem tudom, jókat írok- e. Maga, ez az írás, hogy jó - e, az nem érdekel. Tudom, hogy nem jó. Tudom, hogy tudok írni, de ez semmi. Tudom, hogy jó fej vagyok, de az is semmi. Ez egy szakma. Ezt művelni kell. Annak idején elodáztam a rövid műfajt, a versírást, pedig valójában én egy költő lehetnék. „Nagyvonalúan” egy menkölttábori kukába dobtam az összes irományom, amit harminchat éves koromig írtam, Hirtelen s nagy erővel lobban belőlem a láng, s mindig, ebben a tűzben kellene rögtönöznom. Az epika - nos, az egy másik tészta. Igazándiból erre mennék. De ehhez idő, csönd, béke, s végtelen türelem kell. Pénz. Magány millió. Ezt akartam a világgá menéssel létrehozni, nagy részben ezért vállaltam

az egész örültséget. Hogy kisikeredjen egy teljes élet. A vacogó költő nyomorát soha nem tudtam volna a családra rakni. Gondoltam, majd a könyvtárosság meghozza az eredményt. De hát, ott is nyomorogtunk, s az a fajta nélkülözés az agyamat békjába fogta, s ma is vallom, hogy olyanfajta alulnézetből elvétele jön ki valami érdemleges alkotás. Bátram belevágtam, messzire jutottam, jól éltünk, van egy szuper házunk egy csodás helyen, s ha a nejemmel nem történik ez, minden okés lehetne. Sajnos a szerencsémhez képest későn kezdtem. Szerintem fél tucat ember helyet dolgoztam, s amit csak lehetett, szellemi, fizikai, lelki, húztam, cipeltem, vonszoltam, inamszakadtáig. Mikor a Jill elhagyott, az egész álmom összedőlni látszott; - mindent egyszerre nem lehet. „Kint is, egyszerre, a macska nem foghat egeret”. Alkotni is, élni is? Sajnos a maximalizmusom végzetes lehet. Mindazok után, amit megéltem, nem hiszem, hogy naiv lennék, de most valami lázári feltámadást érzek. Valószínűtlen az egész, de volt már ilyen, nem? Persze, többnyire nem alantas körökben, s most itt a kifejezés legtágabb értelmére gondolok. Az biztos, hogy először is nekem kéne összevarkanom magam! Boldogan felvállalok bármilyen nehézséget, s így, ha mindketten hiszünk benne, szerintem meg is lehet csinálni. Egy biztos, tisztellek, becsüllek, és csodállak, amit értünk teszel.

Jack

Kedves, szeretetre méltóéhes, édes krumplileves vagy iml

Persze te ezt igenis jól tudod, mint mondtad, mert számtalan nemem béli tett erre félreérthetetlen célzást/, s mondanom oly felesleg, de lebíráthatatlan vágy űz háremedbe. Mit szoktál csinálni esténként? Most törőd a fejed? Küzdesz a démonjaiddal? Gyönyörűeket építettél, jó volt nézni őket. Milyen ügyes a te két kez az építésben is. Ne félj semmitől! Arra gondolok, már annyit tettél ide-oda, formáltál, alakítottál, hogy azt a rajtad túl nőző életerőt használd arra, amire leginkább vágyasz. Vagy félsz, hogy nem lesz jó, maradandó, amit írsz - ahogy ezt szokták volt mondani?

Mintha az agyam legszentebb cellájában suttognál hozzám...

Válasz lim

-Hát nem tudom, hogy mit érne ez a piacon, de nem, mégis tudom, - ez tiszta, s mély költészet, ami jön belőled. Gyönyörű. Olyan, mintha az agyam legszentebb cellájában suttognál hozzám. Huhh. Nem, nincs semmi, szentségtörés. A nejemmel öt-hat éve nem vagyunk együtt. S úgy, fél-testben is akár) meg lélekben soha nem is voltunk, mint veled, mikor a mi kishormafánk nálam bújtál az esőben. Ó, be jó is, hogy esett. Én azt érzem, hogy én te vagyok, te meg én. Még mi lehet? s sok hú, meg hó, meg ha. De pont ez a lényeg: a zsarságokat a könnyű

megcsinálni-megtalálni, a költészetet nehéz. Ahhoz agy, szem, szív, akarat, kitar-tás, szellem, spirit, hit, szívósság, elszántság, s más magasabb rendű képességek kellenek, - ami, nem mindenkinek adatott meg. S hogy menjek el mellette? Mi vagyok én, vagy inkább, nem akkor lennék egy idióta? Lemerem ezt írni. Szaba-dok vagyunk, te egy tündér, én egy manó, mint a népmesékben. „Otthonra lelni egy népmesében.” S térkép, ház, út, falak, ágyak, napszakok vannak, meg még sok minden más. De a dolgoknak ideje, helye, mértéke, ritmusa, meg egyebe van, ha nem káosz. Húszévesen az ember kevesebbet mérícskél. Igazad van. De nem csak a hév, nem csak a láz, nem csak a hormonok, - figyelj, neked van negyven-négyszáz láb, nekem ötvenöt, s mégha ezek nem is pontos számok, de többek, mint a húsz, meg ilyenek. Szeressük annyira magunkat, meg egymást, hogy megyünk egymás felé. Egész éjjel fönt leszek, s a leveleid fogom olvasni. Amíg nem tudom szívből. Aztán remélem ártatlanul elalszom. Bár, legjobb lenne örökké, álmatla-nul s folyamatosan - bárhogyan veled lenni. Még mindig

Jack

Látótávolság...iml

-TE! Hogy van ez? Törékenyek vagyunk! Szeretlek! Jaj, hogy tudsz félni te is! Ez, ami van, ebben tényleg pucérok vagyunk, és még inkább azok leszünk. Ke-zembe szeretném venni a félelmed. Nem tudok most, nem tudtam írni neked, de szerdán már igen. Most még nyomtat a masina, aztán én is alszom. Elhúztál afö-lött, amit az időről, öregedésről meg a gyerekkorról figyeltem meg. S láttam, bu-taságnak tartod, hogy én sok dolgomat a gyerekkoromból indokolok. Pedig egyre jobban megerősödik - éppen téged kitapintva is - hogy az a fene nagy szabadsá-gunk, hihetetlen erősen csak az első pár évünk mintái közt alakulhat. Gondold el, hogy te mennyire azok közül a lehetőségek közül választottál alapvetően, amit a szüleid mintája rajzolt meg számodra. Nyilván nem ugyanazok a választásaid, ám a keretet, ők adják. Merj csak erre ránézni. Nyilván ezt is addig tudom látni benned, amíg nem leszek már látótávolságon belül. Amikor majd fordítva lesz, hogy te nem tudsz írni nekem, és én hiányollak vinnyogva, kérlek, érts meg! Olyan szép, ahogy így folyamatosan szűrődnek át meg át rajtunk a gondolataid, érzéseid. Szeretlek olvasni is. Írj, addig is amíg én nem tudok annyit, amivel el-telhetnél. Szeretlek

Látod, nem tudom így sem abbahagyni a sok szövegelést...Vá-lasz lim

Az jutott eszembe, hogy én mennyire szeretem, ezt a tájat, amiben te élsz. Most, érzem, azonosul veled. Lehet nem vagyok normális. Jó, mi?) Azért mon-dom ezt, mert tudom, a normalitás ott kezdődik, ahol a neurózisok, meg kom-penzálások véget érnek. Mikor az ember végre megkapja, jóllakik, kielégül. Így

ilyen volt, mikor oly finoman, de oly szépen az ölembe ültél, hm, s megállt, jajj, nekünk, minden világegyetem egy örökkévaló pillanatra...) S még jó, hogy ez nem mindennel van így, mert az agyhalál lenne. De, nekem biztos vannak – viszonylag – ártatlan agybajaim, neurózisom is, mert pl. Dolgok ízét hol érzem, hol nem. Mert évtizedek óta nem tudok nyolc órát egyfolytában aludni. Mert annyira „vágyom egy nő után”. Bár az mindig van, volt-lesz, , ezzel nincs báj. De például itt van ez sok beszéd, ugye. Beszédkényszer..., szokták egyesek mondani, csúfolódva. Mert vannak emberek, akik „anélkül is tudják”, apriori, Kanttal szólva. Aztán meg már mégjobban. Kimennek, egyszer belerúgnak egy lócitromba, s fel-táruul minden bölcsesség előttük. Úgy irigylem őket...Most jut eszembe, hogy ez egy amolyan megnyugtató levél akart lenni, hogy nyugi-nyugi, nem lesz ez mindig így, majd nem zörög, zizeg így a levél, remeg a pókháló, fodrozódik a víz, kevereg a por, a pára meg a szmog, meg a többi ilyen szimbóla. S akkor, majd akkor, elkezdődhet végre az alkotómunka. Szóval – ne félj – majd megnyugszik a beteg, s római arcéllal smúzolunk, nagy egekre s türkizkék mélységekre nyíló távlatokban. Na, ez elég uzsonnára, hm? kimegyek, befűtöm a kemencét, aztán tetyek-vetyek. Remélem nem csöngetnek.)

Jack

Amíg az ember vár, - a kocsira, forgalmira, - addig is csinálhat valamit. Bébiszitterkedjek? Válasz lim

Fölhívtam az okmányirodát, még egy két nap, amíg megkapják az elvett cuc-cot. Utána hoznak egy határozatot, amivel lehet vizsgáztatni a járművet. Ott van valami ismerős, aki majd előre hozza a dolgot. De mindenképpen várni kell valamennyit. A füredi Annabella Szállónál a famunkával kapcsolatban sok mindent nem tudok csinálni, pár nap lesz, amíg hívnak, akkor, ha minden oké, megbeszél-lek velük egy találkát, szóval a hét második felénél nem előbb.

Namármost. Addig is próbálok megoldást találni a bajokra. Szóval, én, egy - mostantól keveset evő bébiszitter vagyok, fizetést nem kérek, csak ágyat. Más do-log hilyán, ha akarod segítek, ott nálad. Semmit nem muszáj vagy kell velem csi-nálni, el tudom látni a munkámat, van gyakorlatom, erkölcsöm, eszem, szívem meg lelkem. Tehát, lehet menni, dolgozni, s főleg mert nekem nincs állásom, még, s mert kb. Hatvanhat okból kár lenne, ha te föl-, ki-, elborulnál. Néha a dolgok megoldása csak fantázia kérdése, néha fordítva, de azt most - pont azt - tegyük félre. Nekem, egy gondom van, a két kutya, de azt megoldom, meg tudom itt helyben, aztán majd másképp is oldani. Szóval, nem kéne azt az egyszeri esetet eljátszani, hogy amikor a tejeskávét felszívja a zsömle, akkor azt nagy mérgesen odaadjuk a kutyának. "te megetted ezt, hát akkor te meg Ed meg azt! "s kicsit várunk, hogy a mérleg nyelve beálljon, legyen autóm. Aztán azokon a napokon, amikor más is pihen, megyek intézem az én dógom, meg dógom a dógom. Hogy legyen Válasz lim, s veszítsük el a tudatunkat. Én itten tudok menni minimum

két-három nap. Innen-oda, ha nem utálsz engem, ez így van. Amúgy, én szoktam vinni a legnagyobb kuplerájt a világon, s mindig-minden működött benne. Béna gyerekek, játszadozó-beteg asszony, itt-egy ház, ott-több albérlet, tengeren túli kégli, számlák, mindenütt, biznisz, 60-70- óra folyamatos munka egy héten, minden különösebb gond nélkül. Eddig nem tudtam, hogy veled, vagy nélküled, - hogy mit, hol, mennyire, mennyiért, minek, hogyan, kivel, hányszor, csak forgott a fejem a nyakamon körbe. Most tudom, elkezdtem rajta gondolkodni. Nagyon gumi vagyok, erős, szívós, mobil, meg minden. S a puszta gondolat: én tudni menni gyerek vigyáz, te tudni menni dolog. Right now. Ha délután ott vagyok, megyek vonat, busz, fütyörések, s itt ott kiköpők, érezni nagyon jól, nagyon boldog, nagyon erős magam, mert mostmá' van énnekem dógom, s ez jó. Totálisan tele vagyok tenni akarással! Új értelmet kapott az életem! Meg minden. Meg mert szeretnek, ha ez még mindig igaz.

Jack

A két kis Salinger könyv után, tudtam, van ilyen. Válasz lim

- Van ilyen hatodik érzék, ez az atmoszféra, de elég, nem akarok mások kárára itt üdvözölni, pedig igaz. Te érted, amit én írok, nem? Én tudjad, te tudjam. Én majd, mint egy nagyfiú..., Majd, mint egy nagyfiú, fogok mesélni, hogy milyen ügyes vagyok én még, mindennel eldicsekszem, nem mintha ez számítana, talán csak törlesztés gulágokért, meg szeretet éhségből, mert az igazi szeretet, amikor szeretjük, amit a másik szeret... Persze, csak apránként. Aztán majd jön egy másik Elisium, ahol te majd fogod a fát, amit én elvágok. Fölmegyünk egy dombra, meg lejövünk, elrúgjuk a labdát, s utána futunk, összemaszatoljuk magunkat, aztán lepucoljuk. S építünk mászókat meg hintát, meg erdei lakot, meg szalma fészkeket, magunknak meg másoknak. Meg majd össze-vissza kensz egy vásznat, én meg csukott szemmel, s zsibbadt hajjal hallgatom. Kész, elég. Jack

Jó, rengeteget fogok írni, A Legacy-ről – Michael Wood Válasz lim

- Van egy sorozatom, film, amit kint a Public Televízió-on láttam, s rögtön meg is vettem. Egy Michael Wood c. Ember csinálta, az a címe, hogy Legacy. Örökség, ilyesmi. S a nagy civilizációkról szól: India, Kína, Irak, Egyiptom, na meg a West. Mindegyik baromi jó, de. Az Indiainak ez a címe: „The Empire of the Spirit”. A szellem, a lélek, s spirit birodalma. S úgy kezdődik, hogy egy film pereg, amint a legelképesztőbb emberek, hamuval bekent meztelen emberek, meg innentől kezdve minden, minden megy, hömpölyög az úton, a Gangeszhez. S ez mondja a pasi, mint narrátor: „This is the biggest human gathering on Earth, sixty million people”. ...Annyi megy fürödni. A szent folyójába. Hol van még ilyen ezen a földön? Beszéltem már a spiritről, lélek, szellem, nincs jó magyar szó rá.

Minden fennkölt emberi, „mind”, azaz tudat is. Nos, ha még egyszer kezdhethném, agykutató lennék. Mert ugye az derül itt ki, hogy ez a legmagasabb rendű dolog az Univerzumban. Namármost. Ha innen elkezdünk visszafelé menni, a jelen-tése, a funkciója, meg miegyebek felé, nekem az rémlett valahol fel, hogy itt meg kéne állni. Mert akkor az. Ha én, itt, ebben az egy tudatos létemben, a legtöbbet akarom, már pedig miért is ne, s beszélek itt szépségről, nagyságról, komplexitásról, miegyébről, akkor ehhez kell közelítenem. Hogyan? Magamban, meg másban. Nos, innentől kezdve, s egyre inkább engem ez érdekel. Magammal jó-ban vagyok, s keményen dolgozom, élvezem, minden nanoszekundumom. De kell valaki más, ne kelljen beszélni a megosztás jelentőségéről, fontosságáról, tudod mire gondolok. Ez egy szűrő, ez egy lencse, ez egy szemüveg, én mindent ezen keresztül nézek. az író ilyen?) A természetet, a társadalmat, a Kozmoszt. Mikrót és makrót. A földön vannak küldetések, nagy menetek. Valahogy én úgy érzem, a megértés szempontjából. Na jó itt álljunk meg. A megértés, a tapasztalás, meg ahogy ez visszagyűrűzik, s kibogozhatatlanul elvegyül, s fejlődik a saját ontológiámmal. Azaz, „kiérdemlem”, amit a világtól, teremtmőtől kaptam. Mert ha van szemem, hát lássak is. Ha van agyam, hát használjam. Ha van kopogtató a lét ajtaján, hát kopogjak be. Ha kinyílik, hát be kell mennem. S ha van egy másik ilyen lény, hát az az enyém, én az övé, s ez nincs másképp. Ez egy must. Muszáj. Mindent meg kell tennem. Még akkor is, ha ezer sárkány, ezer kígyó, s ezer pestis akar elemészteni. Én egy senki vagyok. Az Úr vezérel. S ha hiszed, ha nem, én téged is ilyennek látlak. Te nem csak te vagy, te valakinek a küldetése vagy, mert egyszeri vagy, speciális vagy, s mind a többi. Meg ember vagy, aki ezt cipeli, hordozza, magába zárja. Szóval egy eszmeiség, meg egy szeretetre méltó gyarlóság. S én ugyan ez, csak ismerve ennek a jelentőségét!

S persze megpróbálok everybody lenni.

Ahogy a híres könyvnek is ez a mottója, hiszen nem véletlenül kezdődik Így) a **Finnegan's Wake**, pontosabban végződik és kezdődik, mert a mondat körbe fut, de mégis inkább a végén, először angolul:

A way a lone a last a loved a long the és innentől visszamegy a kezdősorba,) riverrun, past Eve and Adam's from swerve of shore to bend of bay, brings us by a commodius vicus of recirculation back to Howth Castle and Environs.

Ahol, az utolsó szavak kezdőbetűi, azaz HCE bizonyos áttételek szerint az is jelenti, hogy Itt Jön az Ember.

„Az út a magányos az elveszett a szeretett a hosszú folyófutásban, elhagyva Éva és Ádám helyét, a váratlan partoktól az öböl hajlatán át visszahoz bennünket az örök érvényű körforgás által a Howth Castle and Environs-hoz.” annak környékére, azaz vissza a civilizációba...)

-Ami egy földrajzi hely Dublinben, meg még ezer más jelentése is van. Szóval, az ember, az örökké, s mindenhol van, mindenki egy ember, s hogy ezek a törvé-

nyek mindenkire érvényesek, vannak általános igazságok, amiket meg lehet ragadni, amik léteznek, s amik talán a legfontosabbak. S pont a körforgás, a születés, a halál, ez a sok milliárdnyi ember, aki jött és ment, az mind ugyanazt az utat járja stb. De hát ez csak satnya körülírás, magyarázat egy zseniális művészi ábrázolásra és megoldásra. Én csak egy kisinas vagyok, de legalább ez is megadatott. S látom testvéreim a kerítésen kívül...Szóval, ez vagyok én, s ezzel kell élnem. De, oly jó ez.

Jack

Nézem a leveled, teleszórva az éjszaka szavaival. Válasz lim

-Mint csillagok a bársony égen. S próbálom elképzelni a részecske gyorsítót, a centrifugát, a Waterloo-dat, mikor mind a hadvezérek kint állnak sátraik előtt, sejtve ez egy nagy nap.S itt majd most valaki, megállítja a filmvetítést. Hányszor történhetett ilyen emberekkel? Amikor közlik a kutató értelemmel, hogy rá most nincs szükség, s átveszik a katonák a terepet. Beindulnak a háborúk, hullanak a bombák, meg minden. S az emberekben fejlődik, a túlélő gén mélyén valami, valami ösztön, s mindenkiben másképp. S most majd ezek az idők jönnek. Eltűnik a kellem és a szellem, s sebzett, büdös hiénaként kukázunk újra. S azt csináljuk, amit ez a barom őrmester mond.Fasza. Szeretem a titkaid, s hatalmas megtiszteltetés, amiért rám bízod őket. Ígérem jó helyen lesznek, s minden nap locsolom őket. Nekem ők szép virágok. Ez egy bombabiztos hely, semmilyen féreg ide be nem juthat."valami marad, s nem is rossz ízű", mondja a D. Thomas. Van, akinek nem jut más, mint a "moslék kotrás kutya tányérja alján", s azt hiszi ez a természetes, s ahogy él benne, amilyen, azzá válik ő is.Nekünk megadatott, hogy másunk is van, s megéri dolgozni érte. Utolsó szavaink is majd erről szólnak.

Boldog születésnapot!

ja, mondtam már, hogy gyerekkorom óta a 44 szerencseszámom? addig szoktam számolni, meg ilyenek. Az 55 meg, mindig valamire rám volt írva, Körülöttem volt. Szerintem két elég szép szám.)

Na, még küldök én is egy "csukottszeműt", ahogy én a te fatális képedet hívom....

Valahogy azt érzem, hogy itt vagy a karjaimban, s ez jó. S addig is majd olykor felemllek "drága társ, hogy messze láss, hogy messze láss".

A következő a "kockás takaró lesz". Burns)

Jack

Ui. Kicsit megállt az agyam. Kisütött a nap, megyek szőlőt metszeni.Jack

Nana, hatalmókényszer-járszma...iml

Ó, Te! Remélhetem, te nem azok fajtájából való vagy, aki, ha szeretik, hatalmat szimatol, mert úgy érzi függnek tőle?

-Kell ez nekünk, ez az öntudatlan játék, --hogya ne adjuk meg magunkat, mert még vásári portékává zsugorodhatunk? Az is lehet, hogy ez kikerülhetetlen és játszuk is akarva-akaratlan. Elolvastam uram - nem csak két ízben - legutóbbi levelét, csakhogy értsem, nem szeretnék egyetlen szót sem szem elől téveszteni. Amennyit tudhatok, annyira a várakozásnak, az érzéseidnek forgatókönyve szerint történtek a dolgok idehaza. Na látod, milyen jól tudtad! Úgy szeretlek olvasni! Nem tudom meddig fog tartani - de lehet, hogy ahogy már velünk ezelőtt is megesett - majd ez a közelség, amit érzek /immáron másodszor! És inkább/valamikortávolság lesz, de ahhoz nagyobb utat kell megtenni. Csak legyen mindenre időnk! S ez meg miért megy ilyen csiribábú ripsz-ropsz? Ma már úgy ettünk mintha ezredszerre tettük volna. Honnan ismerlek? Van még időnk arra, hogy eltávolodjunk egymástól?

-Idefigyelj, magyarázd meg te szószerző, hogy miért torpangatsz, miért nem érted, amit írtam erről a helyes kis játékról tegnap? A hatalmókényszer-játszmáról. Hogyaszondja, ez már olyan szépjó, hogy gyanús is? Megöllek? Értem, ahogy akarom? És az a garmada megérdemlem? Jóembervagyokén? Szégyellem magam? Libikóka a tündéresdivel, megajdemegértesz költőien elegyítve. Mit akarunk? Most itt van ez. Próbáljuk meg megtudni, hogy mi is ez kívülrőlbelülrőlalulról és mindenholon? Hol vannak a határaink? Ennek kitapintására vagyunk-e kárhoztatva? Láttam, úgy éreztem tegnap, hogy ahogy az én nevetésemet hallod, és érzed a megadásomat, oldódásomat, a jóember- felelősség veti föl a fejét, motoszkálgat az agyadban, ami ahogy én tapasztaltam, miközben marha fasza, hogy nem oly ösztönös, - mellesleg jószerep, mert ugyebár te vagy a megfontolt én a plankton - hamisításra kényszerít. Talán mindketten felnőttünk, talán azért vagyunk, hogy legyünk és folytonosan pusztuljunk bele magunkba, egymásba, ebbe a nagy bűdös semmibe. Úgyis elvisszük a balhét! Már vasárnap olyan bizonyosságot akartál tőlem, ami itt aztán! és úgy van! Életfordítóvágó! Ez hogyan, s aztán fintorgunk, nana ez a hamari? Buta-csúnya vénbanya vagyok? Vagy a kis véglénytündér? A namost aztán látszik, hogy hülyeliba? Ezt gondolod? Kibírod, hogy ez van, ami? A csakigazánnak is van - legalábbis a mi nézőpontunkból - kezdete és vége, meg a közte. Nekem is vannak Jilljeim. Törpedjvagy ne, bele a mába! Szép is, ami, ahogy veletek van, mert baromi lehetetlen, szerintünk. Bűntudat melegágy. És abszurdnak látszik, hogy el kell viselni, pedig elviseljük.

Imola

gőt. Azt hiszed hülyéskedek? Komolyan. S persze már eddig is. Ennyit ne. Elveszítem az iránytűm. S még ha csúfolsz is, ha viccelsz is, netán elhiszem. S persze, ez se úgy van. S nem tudom látod e, figyelj figyelj, hogy mennyire, s baromira nem érdekelnek ezek a közhelyek, ezek az olcsó smukkok, az ünnepek, a körítés, aaaaaa. De a pulóver az jó volt, a'má igen. Nem hagyhattam ki ezt. De mitől ugrik ki a kisnyuszi? Csak úgy, csináljunk egy olyan fölsorolást? í...s te, ezt, hogy szeretted?) Érted-értem. Értem-érted. Itt nem dicsérnek, ha nem szűrnak le, az az. Kint igen, majd erre is mesélek egy két dolgot. Én szeretek játszani ezzel, bírom mikor emberek ráébrednek saját maguk nyúlványaira. De, az bizony mégiscsak igaz, mikor a Keep Smiling- ról van szó. Mi is kiakadtunk, régi közhely, hogy: "minek mosolyogjak, mikor nem úgy érzem", kérdeztük fölháborodva. Nos a válasz ez: "mert az ember mindig a legjobb arcát mutatja a másik felé". Pont. Na, ezzel - ugye - nincs mit kezdeni. Iszonyú jól, ahogy - te kis zseni - tárulsz föl előttem. A lelked, az agyad, jó tudni, mit tudsz, mire vagy képes, mert ez biztonságot okoz, erőt ad, s ezek már túl is jutnak a 99 számon. Az tudod mi...? a Kabala?) már régóta motoszkál bennem a Kosztolányi vers is, az Akarsz e játszani..., is) Tudod, mikor ottan félpucéran összeakaszkodtunk, - itt motoszkál az ujjam hegyén, mondjam másképp is, de, de most csak így, szóval az nagyon-nagyon, ja. S itt valamit hozzátennék, merthogy nem a bőr, meg az érintés meg a bársony, meg a meleg, csak. Hanem te, a lényed, ami mindezt átítatta, az, az, az. S mikor azt mondtam "megölsz", erre is céloltam, mert le vagyok tőled - bombázva. zzzmmmm.

-Képek, 1, „ez az én kis Provanszom” én” én, azt szoktam mondani.

Cézanne - után egyenesen. Ő, meg a másik két „post” után, még egy pasi van, a Brueghel, aki ilyen hatással volt rám. Szóval, megjárva Pompeit, Rómát, Nápolyt, Caprit, New Yorkot, San Franciscot stb. Én ezt mondom, pont. Pompei volt a legjobb..., ott már mindent tudtak, ami kell, hogy milyen az ideális élet. Emberi élet.No bullshit. Itt vannak a képek, Egek, „fogalmam sincs, hogy jött össze” semmi, ez egy

- Hely. Ez itt, a legjobb hely, ezt minden itt lakó mondta nekem. Még képek. Figyelj..., egy Attila, egy Odüsszeusz, az nem megy le egy liter bortól, ha? A férgek, a kígyók, a Küklpszok, - emlékszel, ez nem egy olyan dolgozószoza béli izi... itt minden este ilyen ég van, nnnnnnnnnnaaaaaaagy, végtelen, határtalan.

Csak szépek Értem, ...” vagytok, te meg a képeid”

-Idefigyelj semmi nyáladás, ok, semmi közhely, ok, nem írok semmit. Csak szépek vagytok te meg a képeid. Állandó esti /is/ olvasmányom te lettél. Rajongód vagyok. Nem tudok nélküled ágyba bújni. Nézlek, nézek magamra s csak a

nahát. Beszúkültem, remélem a fáradság is teszi. Várom a holnapot, s ahogy magam előtt látlak mosolyognom kell. Nincs ennél jobb! Szerethetlek? Mondtam, szigorú leszek magamhoz, nem írok gejl semmit. Ó, te görög nagyszerűség, ámde a bor mégis más, mások lesznek a szavaid. Te nem is sejtetted mit szeretnék a leginkább veled. Aludj jól, nélkülem.

Látóember, aki mindenre kész.

-Többnyire nekem lehetetlen nem létezik. Baromira nem szoktam aggódni, ha magamról van szó. Megyek, s kész. S megcsinálom. Mesélek egy storyt. Nagyon röviden: - Az „elfújta-szeles”, híres tengerparti városban, Charlestonban vegetálunk mert recesszió volt, amikor bejött a Hurrikán Andrew Miamiába, ahol sohasem voltam előtte. Ezer kilométerre délre. Fölhívtam egy magyar templomban egy székes papot, amit a tudakozóból kaptam meg. Kértem tőle, hogy lehetnének én ott valahol a templomkertben. Kérdezi miért? Mert jön a hurrikán, össze fog dőlni a város, s lesz munkám. Csak rövid időre. Aszondja a pasi: de hiszen itt semmi nincs, süt a nap, nem érte. Persze, benne volt a tévében, én is onnan tudtam, már egy fél órája. De, hozzátette, hogy hát, ha nagyon akarom, menjek. Két óra alatt összehajigoltam, s először az életben otthagytam a családot. Mentem, mendegéltem, közben jött a nagy szél, megálltam egy kicsit távolabb, egész éjjel hánykódtam, mint egy hajó, s másnap délután ott voltam. Alig lehetett bemenni, mert akkora volt a kupi. A hurrikán már elment, de minden a földön: villanyvezetékek, épületek, tele döglött állatokkal, szeméttel, meg minden.

Másnap istentisztelet. Mentem én is, s azt hallom, az én papom ezt mondja, mikor meglát az ajtóban: „S kedves gyülekezet, ez az ember tudta, ez az ember tudta, hogy ez lesz.” Emberek úgy néztek rám, mint egy jelenésre. Két nap múlva volt floridai biztosításom, engedélyem, s munkám. Fél évig voltam lent, lényegében abból költöztünk haza...)

Meggyőződni valakiről, hogy az-e, akit majd tudok szeretni?

Miért csinálnék ilyent – akárkiért? Ugyanakkor pontosan tudom, hogy vannak, akik számára más dolgok a fontosak, s ebben a fogyasztói, jogosan-jogtalanul elszállt világban van is egy elég nyilvánvaló, általános trend. Az univerzális minimum, ala-Henry Miller. Van a Henry Millernek pár sora: elég rossz fordítás, az eredetire meg már igazán nem emlékszem. De mégis visszaadja – legalább a hangulatát: „se jövedelem, se pénzem, se reményem. A legboldogabb ember vagyok a föld kerekén”. Amerikai ugye, volt valami munkája, nem is rossz, de egyszer csak kisétállt, felült egy repülőre, megérkezett Párizsba, s ott állt az utcán. S ezeket mondta. Ja igen, már akartam mondani, hogy valószínű, „nekem könnyű”, mert nagyon gyorsan, tíz újjal, s vakon tudok gépelni.). Sorry. Szóval, a szabadság. Neki volt, legtöbbünknek – így – nincs. „Mindenki elkötelezett”. Meg Everybody has to serve somebody. Oké, oké.

EGYIK NAP A BIZTONSÁG KEDVÉÉRT, FELHÍVTAM A BARKÁT,

-Kérdelem mit csináljak, van egy új nő. Aranyos. Figyel, segít. Mikor megtudja drámatanárnő, kiakad, szó sem lehet róla. Mondom nagyon jó fej. Három gyerek. Szó sem lehet róla, ne hülyüljek meg. Mondom van pénze. Ja, akkor az más, akkor jó. Akkor csináljam. S kérde, nekem ilyen intellektuális dolgoktól áll föl a farkam? Mondom nem, ha megfogok egy női mellet attól is. Igaz ez? Ja, az jó, már attól félt én egy olyan pasi vagyok...Na, nem.

Barka: Te egy jó pasi vagy -S még ezt mondta: „figyelj ide Jack, te nem tudod még azt milyen jó pasi vagy, s hogy az ilyennek, mint te milyen kereslete van itt. Te egy meleg, emberi, intelligens, férfias pasi vagy, s tudod hány nő rohangál odakint, s ilyen pasit keres?

Hát igen, sejtettem. De baszhatom. Aztán hazajöttem a dühöngő szelekben, lefeküdtem egy órára, majd arra ébredtem, hogy semminek semmi értelme, totál kilátástalan az egész. Kimentem metszeni, de nem találok a helyem. A naplóm nézegettem. Emlékeztetek. Küldtem egy részletet az Imolának. Írt egy sms-t, hogy szeret..., s persze én rögtön válaszoltam:

Küldök egy verset, durván ez lehet a címe:

HORGÁSZNI TÚNTEM

A Magányos Férfiak) Dala, Elveszett szegény) Férfiak) Dala, ez is lehetne. Egy olyan lírai hangvétel a Chris Reától, s ami az utóbbi évszázadokban, olykor-olykor eszembe jut:

Horgászni tűntem
Pecám is van
Semmi sem múlik rajtam
Úgyhogy időm van bőven
És te se így, se úgy soha nem leszel boldog
Így horgászni tűnök
S máris indulok
Horgászni tűntem
Őrülnék hangzik, tudom
Fogalmam sincs a horgászatról
De csak figyussz engem
S mikor majd időm közeleg
Visszanézek s látom a
Békét a mólón
Akár én is lehetnék
Egész életed azzal tölthetted

Hogy elvárásoknak megfelelj
Csak szabad nem leszel soha
Vagy netán horgászni mész

<https://www.youtube.com/watch?v=Wt0nFwtQZGc>

Egy izgat, Válasz Lim Nehogy komolyan vedd az előző levelet, a horgászt,

Csak hülyéskedek. Ugye nem a hétvége miatt, miattam van baj? Vagy izi, vagy, nem tudom, jajj, Fhúúú, meg a többi. A tanítást nem kéne abbahagynod, az neked fontos, kell, élet, nedv, erő, meg minden. Az erő, mely zöld száron hajt virágot, az ott van, meg az fölfele, közben kell valamit tenni. Nem az egyik főhajtást levágni. Pihenni kell, még aludni, rendezgetni, s akkor minden helyre áll. Ilyenkor nem kell dönteni, minden piszlicsáré részletben. Majd később. Hagylak, de jó lenne tudni, miben tudnék segíteni. Fogjam be a szám? Engem csak egy izgat, se így se úgy ne veszítsek el...

Jack

Rossz egyedül, jaj, mi a baj? iml

Miért ez a veszteséges hangulat? Mindenhol voltunk, most lettem kész, és még le kell írnom a negyedikeselek darabját. Szép az a szöveg, miért sértődnék? Mit csinálsz? Úgy szeretem a leveleidet! Holnap még nehéz napom lesz, aztán már semmi különös. Tényleg segíteni akarsz? Sajnálom, hogy nem olvastam előbb a leveled! Csak a holnapot kell még megoldanom. Egész nap a fejemben jártál, beúsztak a képek, a szavaid, a hangod. Folyton más és más idéződőtt föl belőled. Jaj, de jó nekünk! Muszáj most még dolgoznom a holnapi órákra. Jóccakát!

Ötelpuszi hallgatálmétkodvaatehíved

Nem könnyű, május-02 anyagi problémák előtérbe kerülése

Elmentünk közösen a hatalmas ősgesztenyefákkal koronázott Sárközi kertbe. Az Imola már látta, s nagyon nem élvezte az egészet. Végig szomorú és bizonytalan volt. Azt mondta, keresi az egyensúlyt. Aztán elmentünk fagyizni. Ahol én nagyon jópofi voltam. Játsoztam a gyerekekkel, főleg a Matyival, aki a nyakamba csimpaszkodott, egy pillanatra sem hagyott békén. Néha kezdett bevadulni, s birkozás közben egy tizenöt éves fiúra azért már nem árt odafigyelni. Este jó kis vacsora, ahol én végig, mint egy örült főztem, mosogattam, pakoltam. S aztán

persze megy a gyerekezés, nem sok idő maradt rám. Azért sikerült legalább megmutatnom a Naplóm, hogy néz ki. S beszéltünk az írásról. Aztán no szex, mert hogy hullák voltunk.

Minden nap esett, másnap május 1-én is.

Beszorulunk ide, főzünk, gyerekezünk, s sokat dumálunk. Végül is az derül ki, hogy nincs átütő megoldás. Nincs pénz, bár sok mindenünk van. Az Imola adott húszezret, tizenhárom ebből az olajcsere volt az autón. Én meg az én pénzből költöttem nyolcat kajára. Nagy lezserkedünk, de valójában megyünk lefele. Fogy a pénz, bizonyos értelemben az Imola nyakán élek. Kihasznlalom. Hogy majd mindjárt dolgozom, de nem tudom, hogy hogy. Hiába vagyok rugalmas, ha nem derül ki, hogy mit, hol. S ez a rugalmasság is inkább egy elmélet, fogalmam sincs a gyakorlatban mi derül majd ki. Minden oda megy le, hogy a gyerekeknek kell a Waldorf iskola. Minden innen ered, s ez meg is köt mindent. Sokat akar a szarka, de nem bírja a farka. S persze iszonyú vonzalom van egymás iránt. Szerelem? Lehet. Azt mondja az Imola: „megfognak bánni, hogy ennyit pofázunk, ahelyett, hogy többet basznánk”.

Ez jó. Tetszik nekem, csak hát persze. Problémám van nekem majd minden-
nel.

A hajózással is. A gyerekekkel? Kicsik, kényesek, szörnyen kiéhezettek.

Ó, Sába Királynőm, Hajnali kiáltás, Válasz lim

Végül is hatig bírtam, a finom hajnal már el is múlt, bár a nap szoknyáját látni csak még. A zöld energia ezerrel megy, derékig ér a fű a szőlőben. Az udvarban, mintha le se lett volna vágva. S a kutyák, s az a másfélszáz liter pimpósodó bor, amit át kellene fejteni. S te mondtad, én meg balga férfiaggal elhittem: "oké, akkor menj, s maradj ott péntekig, s csináltasd meg az autód stb." Fogalmam se volt, szerelmem próbálják. A gyógyszerem se sikerült, már bezárt az ízé. Holnap legközelebb. S ó, - kezdődik ez az ózás éjjel háromkor majdnem felkeltem, s óztam, de aztán visszanyomtam magam), dede. S az anyakollegád, aki aggódva jött, s mondtad máma. Szerettél volna bemutatni? Ó, a gyerekek napszakai, mikor ágyak alatt keresgélnek. Ó, a magányos éjünk, ahol olvadásnak indult motorunk kikapcsolva zuhan, s a hajnali föld felé vitorlázunk.

Ó, Sába Királynőm, a hadsereget vezessem, vagy az udvartartást? Kardom vegyem vagy a lantom? Ó, Kleopátrám, mi legyen Rómával? Hagyjam az ármányban elégni? Ó, hol legyenek, harcos indiai elefantom egyirányú utcában noszogatva, vagy izmos szerecsen baldachinod alatt? Melyik folyón hova úszik fogaim közt a szerelemmel. Ó, mi a férfi dolga? Ó, hogyan bújjak úgy beléd, hogy a zsenge fácska ne haljon meg a túl sok tápanyagtól? Ó, ezek a folyadékok bennem, mind teljes üzemre kapcsolva, lüktető várakozásban. Ó, ezek a ráncok az agyamban, kezed, leheleted, pillantásod, ajkaid, indáid simítására, kulcsolására

vágyva. Ó, ez a csenevész realitás, a felkelő nap blöffjével a szememben. Ó, mikor tudod meg, hogy micsoda egy mívész szabólegény vagyok is én? Ó, mit csináljak, hogyan álljak a fiúk a hadsereg) elé, s mondjam: - elnézést, de ma más a dolgom? Vagy csak simán lelépjek, elnézést se kérjek...? Nos, nézzük, mint mond erre a Lorca:

"Kimegyek én pucéran az Útra, elhullt versekkel érten az éjben", vagy; „elme-
gyek én hozzád, varangyoktól harapdált szegfűim se érdekelnek. S cipelem a szá-
marakat is, sebzett lábaikkal, ezeket az állatvilági buddhákat", átvágok minden
bozóton, vízmosáson, csak hozzád! Hova döfjem a lándzsám? Menjek, beszéljünk
meg, maradjak, vagy veszni hagyjuk? Nem tudom. De halni, se élni se szeretnék
nélküled..., Segítesz? Mit csináljunk?

Jack

Egyszerű dolgok magyarázata: Válasz lim

Akár ki is derülhetett volna, én egy olyan becsületes csávó vagyok sicc), meg akarok lenni. Ís pont ez az: voltam én vadász is, csibész is, loptam is, hazudtam is, ó, de még mennyit.) De abbahagytam. Jó játék volt, menekültem a valóság elől, de aztán elmentem dolgozni, hogy megérkezzek, s most itt vagyok. S talán ez tesz engem egyenessé, megértővé is. Talán ez tesz megbízhatóvá. Tudok én most is „játszani” dolgokkal, s csöppet sem vagyok – még mindig – szívbajos, átme-
gyek a behajtani tilos utcán, de nem akarom, kerülöm, 99.9 százalékban. S ebből kö-
vetkezik, azt szeretem, ha nekem tartoznak, én soha. Úgy értem, soha. De hát gyarló vagyok én is, meg a szegény gyerekkorom, meg a többi, s a boldogság édes madara ott lebeg a szemem előtt, s ezt be is merem vallani. Fájt nekem minden mézesmadzag, mert mi van, ha nem sikerül. Jobban szeretem a valóságot, ami kisebb, de legalább az, ami. Annyi szép és jó van a világban, lehet azt másképp is, nem kell ahhoz bűvésznak lenni, sarlatánnak se, szélhámosnak se. Teljesen a másik irányba mentem, s nem hiszek a változtathatatlanságban. A változásban hiszek. Az ember nőhet is, tanulhat is. S persze, ott marad az a régi sebhely, de pont azért, olyan világ kell, ahol ettől lesz még kerekesebb. baj idején meg fantasztikus hasznos, ne feledjük...) Szóval, most valahogy átgéjt, hogy szeretsz, hogy tényleg jó vagyok neked pedig ezt oly keveset részletezed, de ezt is sikerült meg-
értenem/tolerálnom), úgyhogy, mint az ágyban, már nem érzem, hogy bujkál-
nunk kéne, többet, mint muszáj. Hát elkezdtem „beszélni”. Kezünkben van az életünk...

ELMENT A JILL KÖTCSÉRŐL ELMENT A NŐ,

minden jó, semmi balhé, kultúra, e-tikett, tényleg semmi baj. Ez volt az első alkalom, hogy mióta elment, itt járt. Szóval ezek olyan vízvázlasztók. S adtak emberek nekem mindenféle tanácsokat. Néha csak néztem, de egy sem kellett. Nem bánom, mert nem vagyok egy ilyen előre defenzív izé, persze, igen, ha kell, ráérezek stb. Valamire. Na ebből ennyi is elég. Bocsánat eddig is, most majd megint csönd lesz, meg béke, meg minden. Csók

A PASIK:

James

az előzmények, Mindhárom komolyabb pacákja egy *odball* volt, valójában rendkívül éles ösztönnel rátapintva a kis „didibaba” érzékeny pontjaira. Indiai szextemplomokon ábrázolt karcsú nő, gyönyörű körte mellekkel, a pacákra halálos ölelésben ráfonódva. Sötét tűzben égő szemek, nem tűzpiros, de lila! ajkak, s hatalmas bozont a lábai közt. Ugyan a három ürge megannyi dologban nagyon különbözött, de egy valamiben pontosan ugyan azt gondolták.

A költő-keresztény üzletember

Az első egy árja motívumokkal gazdagon díszített, szabadkőműves páholyból fedezte fel, majd próbálta irányítani ezt a kreolbőrű népek furcsa keresztelkedéséből született, kis páriát.” Csak ne lett volna olyan szexi, sóhajtott föl a katolikus rendbeli „Csak ne öregedne meg ez is, mint a többi, nyögte a második, aki pedig úgy megöregült a saját fajtabelinek, mikor a kollega kínjában átpasszolta neki. „De mielőtt még ezt tette, muszáj volt valami hasznót húznia a kis „szemétkéből”, úgyhogy napi rutinná tette, hogy magatehetetlen anyja ápolására kényszerítse. Mert hát hosszas huzavona után kiderült, hogy nem lehet gyerekük. Ugyan jelek arra mutattak, hogy a férfi miatt, de ezt inkább konkrétan már nem is akarta kiderülni. S hogy még a gyanút is elkerülje, szidta és szapult a még mindig feszes kis virágszálat, s enyhén kreol bőréhez illő sötét haja és szemei miatt hol

büdöszsídozta, hol koszos cigányozta.

kéne egy tenyész? Bika

A két férfi valahonnan ismerte egymást, s a csenevész keresztény látva a jófelépítésű zsidó kollega nőzéseit, gondolta a teherbeesésnek ott több esélye lehet, s ily módon megszabadulhat mások, s önmaga vádjaitól is. Meg is szervezett egy kirándulást. Tombolt a tavasz, s a budai hegyek üde rétvén az egymásnak

frissen bemutatott ifjak valami kis idilli zugba el is kanyarodtak. S hát barátunk sejtése bevált, kis" böbebaba" nemsokára elkezdett gömbölyödni. Eleinte minden jónak nézett ki, hiszen a nagy szocreál csóróságban jóhiszeműen csinált ennek a kis bájgombócnak egy gyermeket, ami odáig még rendben is lett volna. „Ha már annyira akarta ez a kis kurva,”- jegyezte meg nemegyszer. Aztán kezdődtek a bajok: ez a kis *pária* örökölt is, s mint egy barom elkezdte túrni annak a pest környéki háznak a kertjét, kertésznadrágban, mint egy maszatos kis-vakond, malterosan, mint egy alkalmi munkás, s ő csak megrökönyödve nézte. S hiába épült és szépült a jókora parasztház, neki ehhez semmi köze, ez a nő egy komplett örült, gondolta. Dolgozó szobát is csinál neki, de ki kérte rá? minek? A Nobel díjas regény megírásához neki egy panellakás kis hátsó szobája is elég, az se baj, ha a szomszéd ház tűzfalára néz.

Ekkor történt, hogy az istene által szaporodásra olyannyira felbízott első jóember, hívjuk innentől Jamesnek, felkavaró hírt kapott.

Imola güzül

JAMES IS ÖRÖKÖL –

S egy szép napon, mit ad isten, mindeközben! – mintha csak a sors őt igazolná, ő is örökölt, csakhogy ő sokat. Hm. Mert ő milliomos lett. Egy titokzatos nagynéni valahonnan a déli részéről a nagy amerikai kontinensnek közölte vele a szörnyűséget. Egy pillanatig csodálkozta nézte magát a tükörben, nem e valami rossz vicc áldozata lett, az is felmerült, hogy nem e talán örülni kéne, de aztán végigviharzott rajta, micsoda felelősséggel is jár ez, s majdnem belerokkant a gondolatba. Zsidó lévén ez talán érhető, s megbocsátható – gondolta, mert, mint a debilek általában, ennyire tisztában volt önmagával. Mondta is, „na, én jól ráfáztam.” Pedig milyen büszke is volt képességeire, ami a számok frappáns világában olyan jól eligazította, hogy mennyire kitűnően mozgott a játékelméletek virtualitásában! De ez itt most egy paradoxon. Itt a lóvé, , muszáj menni, s még ott a kórházban rádumálta egy világkörüli utazásra. Alighogy Imola kikecmergett a gyerekágyból, már mentek is. Az egyik ilyen híres hely volt a Karácsony Szigetek, aminek tengert bámuló szobrainak titkát nekik sem sikerült megfejteni. S hát túl gyorsan történtek az események, teljesen megzavarodott, s a biztonság kedvéért nyomatékosan megígértette a nővel, hogy valami fogamzásgátlót kell használnia. Aztán ahogy mondta, „ha liba, akkor legyen kövér”, mintha nászúton lennének, az egész utat végigkefélték. Imola az anyaság bódulatában szinte nem is emlékezett az egzotikusabbnál egzotikusabb helyekre.

A másodig pocagömbölyödéskor viszont a férfinak már kezdett elmenni mindentől a kedve. Nem is mentek messzire, csak ide le. Az olaszországi Velencébe. Imolában nem is maradt más, mint hogy süvített a hideg őszi szél a borongós lagúnák fölött. Két nap után haza is mentek, s végig üvöltözve az egész utat.

Aztán persze, minden igyekezet hiába, a nő harmadszor is terhes lett, s a gyermek szőkeségével egyikükre sem ütött. Gyanús lett neki a kis néember. Hiszen, ráadásul ő már nem bízott a kis hörcsögben, nagyon vigyázott, s minden alkalomra tisztán emlékszik, ahogy ő időben kihúzta. S ez a kis csafka nem megint vemhes lett? Ráadásul most meg ott volt egy teljesen hirtelen szőke, ragyogóan kékszemű baba. S azt gondolta, ez nem az övé lehet, sőt biztos, az nem az! Ez a nő valakivel mással szűrte össze a levét. Úgy érezte, ha nem akarja, hogy szétrobbanjon a feje, ki kell engednie a gőzt. Úgyhogy már ott, a gyerekágyban olyan jelzőkkel illetve, amittől egy másik szituációban ő maga is szégyenkezni kényszerült volna. Neki is kínos volt, de saját jól felfogott érdekében, könnyítene kellett magán. Ráadásul Imola mumpszot, vagy skarlátot, vagy mi a szart kapott, s ahogy ott feküdt felpuffadt, kiütésekkel tarkított arcával, őt mérhetetlen utálkozás öntötte el. – te, kis lötytyedt, ragyás görény, hogy nézel ki? Mondtam nem, hogy vigyázzál? Kirohant a kórházból, tudva, hogy most azért valami nagyon súlyos dolgot csinált, s erre még saját felsőbbrendűség tudata is hitvány magyarázat. Föl le kóválygott az éjszakában, s ebben a nyomorúságos állapotban persze, hogy eszébe jutott, hogy már pedig őt el akarják vinni katonának. Nahát azt már nem. Fogalma sem volt, hogy jutott a sziklához, amit oly sokszor próbált hiába megmászni, pedig annyira nem is volt magas. Halványan emlékezett odalent mi van, folyondárral benőtt hegyoldal, bokrok, meg ilyesmi, s ezért igyekezett jól elrugaszkodni. Estében még olyan érzése volt, mintha a hegy mérgesen karmolászná, aztán elsötétült minden. Szerencsétlenségére megúszta, legalább is ő ezt gondolta. Viszont a lába szilánkosan eltört, s sóhajtozó anyjánál töltött lábadozása közben azt gondolta, hogy remélhetőleg a honvédséget is. Mikor Imola meglátogatta, azt gondolta, hogy még milyen jóképű, s hogy ez a férfi mégiscsak a gyermekei apja. A két fiúval az oldalán, legkisebb leánygyermekével a karjában ott állt az ágya mellett, és mosolygott. Mikor az kinyitotta a szemét, csak egyet morgott, s a fejét csóválta. Mikor pedig megszólalt, ezt mondta: „azért ez tényleg egy nagy rábaszás.” Szeme a gyerekeket pásztázta, s alig hallhatóan ezt tette hozzá: „azért én még mindignem értem, hogy foganhatott ez a sok gyerek”. Nem is költözött haza, s alighogy járt tudott, neki is indult, hogy tisztázza ezt az egészet. DNS vizsgálatot kért az apaság megállapítására. Még szerencse, hogy van pénzem, gondolta, amíg várt. Aztán megjött az eredmény, amiben az állt, hogy bizony ő követte el a dolgot. De hiába. A megdöbbenése olyan mélyen leülepedett benne, hogy a mai napig úgy érzi, ezek nem az ő gyerekei, ez nem az ő családja. Aztán elege lett a sápadt anyja sóhajtozásából, és sértődött arccal mégiscsak hazaköltözött. A két nagyobbik fiú kint volt a kertben, s a földet túrták, meg a füvet ették. A kicsi egy mózeskosárban ordított. Imola a japánkert termésköveit igazgatta. A házból egy csapat közönséges kinézetű s festékes ruhájú ember tódult ki éppen, kiderült épp befejezték belül a mázolást.

Megcsináltam a szobádat, az már száraz, menj mindjárt én is jövök, mondta Imola. Az internet is működik. James Megkönnyebbülten eltűnt a jókora ház bel-sejében, s élve az internet adta lehetőséggel, neki is állt nőket hajkurászni.

S hát nem ő az első, aki emiatt bajba keveredett. Pedig mennyire a lelkére kötötte annak a sok szerencsétlennek, hogy az nem elég, hogy szegénye kultúrájukból eredően oly fantáziátlanul széteszik a lábukat, cserébe a kifizetett adóságo-kért, luxus életet jelentő mosógépekért, nagy képernyős tévékért cserébe, de kus-solni is kell, nem leleplező tartalmú leveleteket küldeni, erotikus pózokat tartal-mazó mellékletekkel, s félre nem érthető célzásokkal James férfiúi kvalitásaira, s bőkezűségére. Mert egy szép napon, úgy felkavarta neje gusztustalan búcsúzó-dása egy félcigány munkástól, hogy dühében kocsijába ugrott és elviharzott. Ott-felejtve az árulkodó képernyőt. Mikor visszaért Imola a kertben feküdt, arcát a frissen kapált földbe temetve.

- szóval, te kurvázol, szólalt meg, mikor James a hátára fordította.

S hát hiába volt minden érv a szegényekről, a mosónőkről, a magányosokról, a gyereket egyedül nevelőkről, az asszony ellökte magától, s már egészen visz-zataszító kezdett lenni, ahogy taknya-nyálát kenegette sáros arcán. Lassan mindketten kiabálni, majd cáromkodni kezdtek, megjelentek a gyerekek is, s sza-bályos földháború kezdődött, - marokszámra dobálták egymásra a kertiföldet. Egy ponton aztán mikor Imola undorító, gerinctelen hernyónak és kallódó pu-hánynak nevezte, ideje volt megmutatni, hogy már pedig ő nem az. S fogta, s kituszkolta nejét, a két tíz év körüli fiúval, s az egyel kisebb lányával együtt az utcára. Bement, bezárta az ajtót, s a hátsó fürdőszobában megengedte kádba a vizet. Így nem hallotta a kintiek siránkozását. Mikor legközelebb kinézett, már esteledett, de szerencsére családtagújai eltűntek.

Jack előtt is lassan feltárulnak részletek. Na meg a sunnyogó ex

Végül is én pénzt nem tudok adni, de mást igen. Pénz, olyan sok valójában nem is kell, más kell. S itt van ez a James nevezetű ex, aki nagyon ügyesen meg-szabadult ettől az egésztől. S az is egy kérdés marad, hogy ezt mennyire kellene neki – ebben a mértékben biztosítani, hiszen „jól ráfázott, rászakadt egy sok-sok milliós örökség, valahonnan a világ másik végéből. Miközben tele van lével. Drága ajándékokat vesz haveroknak, ismerősöknek befolyásért? -de a családját elszámoltatja a kosztpénzzel. A milliomos faszi, aki saját bevallása szerint, most egy porosz diktátornő pórázán „sunnyog”.

Amolyan hülye-rendesnek néz ki ez az új mandarin, de az biztos, hogy ezt aztán már nem fogja eltartani. Ennek a „kis lotyónak” el kell számolnia minden fillérrel. Lehet azt tudni, hogy az mennyi.

S meg kéne egyezni vele mi legyen Köveskállal

A sunnyogásban ugyan is ide jutott, az a nő állította meg az ámokfutást, amit kishazánk kiszolgáltatott női között végzett, s persze emiatt szakítottak. De a pénz – szigorú feltételekkel – tőle jön. És bele is pofázik mindenbe. Valahogy meg kéne vele egyezni. De alapból csípi a szemét, hogy vagyok. örül, hogy „rendes vagyok,” – főzők, vigyázok a gyerekekre, „de nem szeretne engem is eltartani”. Nem lesz könnyű megtalálni a megfelelő hangot. És ugye van egy Rózsa-domb- alsói ház, jókisház, bejáratott, közel a sulis, meg ilyenek. Először, mikor az Imola felajánlta, hogy a mecénásom lesz, mindezt abban a hiszembe tette, hogy van egy hatvanöt milliós háza. Ami elég nagy, s kisebbre cserélvén megoldunk sok dolgot. Aztán van itt egy telek menőfalván, kidőlt bedőlt kőépület, jó-kishe-lyen. Aztán szép lassan kiderült, hogy a ház egy negyede csak az övé, a köveskáli rom nem ér semmit, sőt, még az Imola tartozik neki mindenféle költségekkel. Négyfelé elosztva.)

Nana, hatalmókényszer-járszma...iml

Idefigyelj, magyarázd meg te szószerző, hogy miért torpangatsz, miért nem érted, amit írtam erről a helyes kis játékról tegnap?

A hatalmókényszer-játszmáról.

Hogyaszondja, ez már olyan szépjó, hogy gyanús is? Megöllek? Értem, ahogy akarom? És az a garmada megérdemlem? Jóembervagyokén? Szégyellem magam? Libikóka a tündéresdivel, megajdemegértesz költőien elegyítve. Mit akarunk? Most itt van ez. Próbáljuk meg megtudni, hogy mi is ez kívülről belülről alulról és mindenhol? Hol vannak a határaink? Ennek kitapintására vagyunk-e kárhozthatva? Láttam, úgy éreztem tegnap, hogy ahogy az én nevetésemet hallod, és érzed a megadásomat, oldódásomat, a jóember- felelősség veti föl a fejét, motoszkálgat az agyadban, ami ahogy én tapasztaltam, miközben marha fasza, hogy nem oly ösztönös, - mellesleg jószerep, mert ugyebár te vagy a megfontolt én a plankton - hamisításra kényszerít. Talán mindketten felnőttünk, talán azért vagyunk, hogy legyünk és folytonosan pusztuljunk bele magunkba, egymásba, ebbe a nagy bűdös semmibe. Úgyis elvisszük a balhét! Már vasárnap olyan bizonyosságot akartál tőlem, ami itt aztán! és úgy van! Életfordítógó! Ez hogyan, s aztán fintorgunk, nane ez a hamari? Buta-csúnya vénbanya vagyok? Vagy a kis églénytündér? A namost aztán látszik, hogy hülyeliba? Ezt gondolod? Kibírod, hogy ez van, ami? A csakigazánnak is van - legalábbis a mi nézőpon- tunkból - kezdete és vége, meg a közte. Nekem is vannak Jilljeim. Törpedjagy ne, bele a mába! Szép is, ami, ahogy veletek van, mert baromi lehetetlen, szerin- tünk. Bűntudat melegágy. És abszurdnak látszik, hogy el kell viselni, pedig elvi- seljük. Imola

Sms: keressél mást

A tegnapi cinikus, jeges szar nagyon megdöbbsentett. Az előtte lévő végletek is. De megérttem. Keressél valaki mást. Minden tartozást pár napon belül megpróbálok visszaadni.

S köszönök mindent.

MÁJUS 7 VASÁRNAP – INNENTŐL PESTEN ÍROTT DOLGOK, -NAPLÓ

Mindig a Géza jut eszembe, mikor egyszer eljött hozzánk Charlestonban.

Korán volt még, épphogy csak pirkadt. Nézem, hogy hol van ez az ember, hát nincs sehol. Meg nem léphetett, autója nem volt, Miami ezer kilométerre, tömegközlekedés meg ugye itt nincs. Főztem egy kávét, s nézek ki a nappali ablakán, hát látom ám, hogy karba tett kézzel az utcán sétál. Fehér nejlon ing, sötétkék, hajtókás nadrág, fekete bőrcipő. Fején egy baseball sapka. S nézelődik. Mintha az utca a biztosa lenne. A Miami külvárosi millióhoz képest, ahol már évek óta élt, ez mégiscsak közelebb állt a balkáni falujához, valahol a Bácskában. Talán a madár is több, itt ebben a kevésbé forró tájon, ahol vegyes lombú fából is több, nem úgy, mint ott délre, Amerika nyaralóhelyén, az azáleák, pálmafák között. Kiálltam az ajtóba, s szóltam neki. Kicsit zavarba jött, mosolygott, s kényszeredetten bejött. Feszengett is a műbőr heverőnkön, ami a nappaliban volt. Ivott is mindjárt egy felest, úgy mindjárt könnyebb. Nos, kimennék én is az udvarra, s keresnék valamit, valami igazit, valami élő, valami jószagút, mint az istálló, mint az ólak, mint a kert zöltség zeneművei vagy kerti gépek szolipszizmusa. S persze ilyen már nincs, de nem felejtjük, micsoda egy élmény, micsoda elementáris élmény, mikor egy jófelszerelt turisztikai helyen, betévedünk egy istállóba, ahol lovak, tehenek vannak, s más jószágok vannak. Micsoda egy ősemlék felhozatal...

S persze mondhatnánk mást is, valami rendes foglalkozást: egy asztalos, kovácsműhelyt, valami műtermet, fejjűzemet, bármit, ahol valamit tényleg előállítanak, gyártanak, ami nem blöff, turisztikai látványosság, kiállítása valaminek, ami nem is olyan rég még az ember valódi környezete volt. Évszázadokig. Manapság ilyen már nincs. Képtelenség fenntartani mindezt, se nem gazdaságos, idő sincs rá, s nehéz lenne találni valami igazi indokot a fenntartására, a kellemes érzeten kívül, amit okoz. Nem éri meg, idejét múlta. Innen megyünk hát visszafelé. S ha valójában közelebbről megnézzük ezt az egészet, tehetünk egy idegenforgalmi túrát, más az első, a székelykapun belépve. Mit keres egy székelykapu a városba? Mit csinálnak a parasztbútorok zsúfolt luxuslakásokban, parfümöktől átítatott, divatos cuccokkal telezsúfolt fiókjaikkal és polcaikkal? Mit csinál a rokka, szövésszék a nappaliban?

Május 7-14 fűvágás Pesten, kész az Opel, bútorok Kötcsére,

Péntek-szombat lent vagyok Kötcsén, vágom a füveket a szőlőbe, meg a ház körül. Várom A Jillt, de egész szombaton nem jön. Este aztán elindulok a fűnyírókkal Pestre. Levágom a füveket, az Imola ad 150 ezret, hogy na akkor most majd én megyek Kötcsére, s elkezdek dolgozni...Megvan az Opel, ugye. A gyerekek elmennek kirándulni, csak a Lili marad. Hétfőn az Imola elmegy dolgozni, s hogy ott legyek a keddi kutyaoaltáson, s megegyezünk, hogy mi hárman leme gyünk Kötcsére. Összepakolunk egy csomó dolgot: bútorokat, edényeket, szép dolgokat, na meg a csocsót, s az edzőbiciklit. Odaérünk, minden oké, kipakolunk, s bebújunk az ágyba, hogy majd...

Május 8. A Jill ellopja az autót. Kutyaoaltás

S egyszer csak azt vesszük észre, hogy autózúgás, meg fény. Május nyolca dika, éjjel fél tizenegy. S hamarosan rájövök, hogy ellopták a bezárt udvarból az autót. S A Jill írja is az sms-t, ő vitte el, majd beszélünk...Rémés éjszaka jön. Másnap leesik a tantusz, a kutyákat kell vinni oltani. Rohanás, hogy valakit találjak, sehol senki, kötélből pórázgyártás, lerohanok a faluba. Kocsma, Veszprémi Csaba. Földobáljuk a három kutyát a platóra, irány Nagycsepely, már csak ott érem el. A Feledy beoltja, s visszafelé Kötcsé központjában, látom ám, hogy ott sétál A Jill...Megállítom az autót, leugrok a kutyákkal, mikor Jill meglát, beszalad a polgármesteribe. Mindenki mindkét bámul. A falusi kisboltnál kötünk ki. Mondom, ha nem mondja meg hol az autót, innen nem megy el. Erre lefekszik a földre. Népek jönnek mennek, a fél falu minket bámul, de minden hiába, Jill nem árulja el hol az autó. Kicsit gutaütötte, a három kerge kutyával fölcaflatok a dombra. Szerdán följövök a Petiért, na meg az Imola autójáért. Az Imola készül haza, nem halad a szerkesztése a könyvnek, mert naná, ezt az egészet trágyázzuk éjjel-nappal. Mondom lerohanok kajáért, nincs a kutyáknak se semmi. Ahogy jövök visszafelé, látom ám, hogy a kutya fekszik az út szélén, nyüszít, s nyaldossa a hátulját. Kiderült, hogy utánam szaladt, úgy látszik engem nevezett ki gazdának, persze, az Imola ki nem állhatja. Hát ez az, amit végképp nem akartam. Valószínű elütötte egy autó. Nem látszik rajta semmi, de nem tud lábra állni. Ahogy felnyalabolom beleharap a kezembe. Telefonálok a helyi állatorvosnak, följön, azt mondja meg kell röntgenezni. Rohanás Kilitibe. Kutyadokihoz. Kapok egy tetanuszt, a szerencsétlen jószág is egy nyugtatót. Fekszik az ölemben, órák óta várunk.Szerencsére nincs komolyabb baja. Majd az egész napom ezzel telt. Mindenki ki van akadva. Az Imola sötéten néz maga elé, nem tud elmenni, itt marad péntekig. Pénteken följövünk, elég jó, S mielőtt elindulunk, megjön az ügyvéd levele, válás, vagyonmegosztás. Hívom az Elenát, elvállalja az ügyem. Hétfőn este hétkor fogunk találkozni. Elme gyünk a Lilivel az Auchanba bevásárolni. Másnap főzök, az Imola kétségbeesetten próbálja a korrektúrát csinálni, de annyit

nem tudok segíteni. S persze, agyat szétrepesztve a dolgainkat is próbáljuk bogozni, Mindenben nem tudok neki segíteni...Este elmegy színházba, én vigyázok a kölykökre, Csillagok Háborúját nézzük. Gyönyörű holdjáték van, aztán egy jót szeretkezőnk. S tényleg összetartozunk, szeretjük egymást...

AZ IMOLA FELEAJÁNlja – MEGVÁLTJA A JILLT, DE FELE KÖTCSE AZ Ő NEVÉRE MEGY...HÚHA, HIRTELEN SE KÖPNI SE NYELNI NEM TUDOK. A MEGVÁLTÁS 8 MILLIÓ, A HÁZ MINIMUM HUSZONÖTÖT ÉR.

Hívom a jégnezőt, beszélek az Ivánnal. Szörnyülködnek.

2006. május 18. születésnap i kesergő: Szerintem, megfogok halni..., egy el nem küldött levél

Szerintem, megfogok halni, perzsa királyfi, elveszítem birodalmam, elhagyatva ebben a perverz világban, nem nekem való, bár piroslik a cseresznye, virágzik az orgona, s az egyre mélyülő zöldektől vért köhög a lelkem. Megfogok halni, mert sírnom kell a jóság és szépség és igazság elvesztésén, ebben a rihonya, patkányszagú, elsilányult világban. Kicsit szomorú dolog ez, mit tudnék mondani, tele jó, s veszett lelkekkel. Pedig vannak, igenis vannak jó világok. itt énekel ez a Dalaras, meg ezek a kubaiak, ó, ó, ó, jaj.) Valójában szerencsétlen dolog ez, mert nyilatkozatot kellene írnom: „Mentsétek meg Kötcset”, címmel. Ehelyett itt nyáladzom én, Pipogya királyság Pipogya királyfia, s hagyom veszni, „ami öröme volt e napvilágon” ...De, nekünk, kicsiknek, zavarodottaknak, szúk agyúaknak csak ezek a parányi keresztmetszetek jutnak. Ezen a Balkánon, a mi-énken, nyomorúság virágzik. Ahelyett, hogy összefognánk, pusztulásra ítéljük egymást, állaténál is nyomorúságosabb létre. Hamis célokért, hamis környezetben élünk. Megfogok halni, mert eddig a mély csontvelőm, az agysejt készletem, a legbenső szívmelegem, a lányékom gyümölcseit, osztogattam, szerelemmel, viszonzatlan. S itt van ez a tökéletlenül tökéletes ház, kertkölteménykezdemény, befejezetlen, megíratlanköltésszettel – itt sorakoznak a polcomon – irodalommal, ezek a falak mind visszhangozzák, világokat kerenggető zenékkal, ezerszeresen Összehajtogatott történelmi, társadalmi szemlélettel, finomabbnál finomabb kaják művészi remekeivel, felülmúlhatatlan kényelemmel, s komforttal, s most meg meg kell halnom..., a világ legjobb filmjeivel, legjobb könyveivel, egy világándor tapasztalataival, ez az egész, komplex, naiv, kelet-nyugati életérzés, életvitel, filozófia; -ez mind halálra ítélt...Sehol senki. Sehol senki, aki föl vállalkozna – ezt mind, amit én oly jól kitaláltam. Ezt a jobb világot, még kész sincs, de valahol, ha máshol nem, valaki hülye agyában létezik. Idáig. A legnagyobb baj, hogy már Amerikába sem tudok visszamenni, mert félek eladni alólam a házat. Valami gondom lenne, s kész, annyi. Meg egyáltalán. S az Imola az egyetlen ember ezen

a földön, aki azt akarja nekem, amit szeretnék, soha senki ilyent nem akart. Csukhat ő is ki van, neki is annyi baja van. Stb. S persze szükség lenne itt rám. Olyan vagyok, mint egy hülye apuka, egy bejárónő, meg egy nagypapa keveréke. Szeretkezni már régóta nem. Mert lassan izgul fel, s mikor nekem a múltkor jó volt, akkor megsértődött. Hm. S ez a ház, ez a nyitott emberkalitka, egy nightmare. Minden pisszenés kihallatszik.

Május 14-21 kavarognak a dolgok, na meg Pesten az ügyvédnél

A kocsit nem adják vissza, váljunk el, s adjuk el a házat. Az Elena is ott van, de minek? A gyerekek is megjelennek, de nem beszélünk. Fel kell értékelni a házat. Azt mondom, netán felveszek egy kölcsönt, s „én nem válok”.

Gyerekezés az Imolánál, első balhé a Matyival,

utálatos velem, gondolom az anyja hatott rá. Az Imre mégegszer meghülyít, elviszem a számítógépet meg a hangfalakat. Napjaim, mint egy háztartási alkalmazotté, találkozom az jégnezővel, elmegyek az Ivánnékhoz, sok sikert kívánok. Szörnyű nap a Samuval, se nekem, se magának nem talál munkát. Pénteken lejövünk az Imolával, a gyerekek az apjuknál. Nagy szeretkezések, egymásra találások. Az Imola szerelmes, de. Keresi a helyét, elég otromba módon. Semmit nem dolgozunk, megjelennek az Elenáék, buli, halászlé. Együtt fürdünk az Imolával. Szörnyű erőszakos, mindenáron meg akar fürdetni, mintha én is egyik gyereke lennék? Babázni, velem?

Megbeszéljük, eladjuk a házát, a telkét, megváltjuk Kötcset.

Jön a ház becsüs.Érik a cseresznye. A ház körül millió munka lenne, de semmit nem csinálunk. Kupleráj, lehet hülyeség ez az egész?

Vissza kéne mennem Amiba, lehet ez az én végzetem?

Nem sikerül kibújni ez alól. De hogyan, miből, s így tovább. Rothadt egy helyzet.

A másik oldalon meg ott van a lehetőségekben gazdag Kötcse, de abból pénz nem jön. Mint azt majd később látni fogjuk.

Így aztán az sem segít, hogy férfi hősünk, világhírű építész – ugye.

Szakmailag okés, szerszámmal is, tapasztalattal is. Jártas az amerikai mindenfélében, a magyaréban is úgy-ahogy. Leleményes, rámenős, körmönfont, s hamar tanul. Semmilyen hazai engedélye, építészethez szükséges szállító járműve itt nincs, de ez megoldható. Elmehetne máshoz dolgozni, találhatna munkát, kereshetne sok kis pénzt, de valami baj van ezzel a képpel. Többnyire az ilyen

jellegű munkák két dologgal járnak: az egyik maga a tevékenység, az se könnyű, de hősünk kemény fickó, ha az egész jópofa, akkor meg még azabb. Mert a másik része az ízinek, az a stressz. Image problem. Szóval, az ilyen magánjellegű balhéval, azt ki lehet iktatni, s minden oké.

„S most mit csinál majd ez a Jack? Hát nézzünk egy napos változatot: Válasz lim

„S most mit csinál majd ez a Jack? hát kínjában fantáziál?

Hát házakat épít, szekrényeket gyárt, fúr és farag, ír is közben, dugázik és babázik, kuktázik is, meg sófíroz, meg vannak még mindenféle jobbnál jobb más szeánszokra alkalmas tulajdonságai, szóval minden oké.”) Felvetődik tehát annak a lehetősége, hogy kezdjünk ebből, mint egy neylonszatyorral megérkező kis kínai, pénzt csinálni. Aztán majd mindig nagyobbba, emelve a tétet, kölcsön se kell. Namármost. Nyilvánvalóan ehhez is pénz kell, két dologra. Anyag, munkadíj, engedélyek. Meg hősünk kiadásai: azaz kaja, benzin, asszonytartás, meg vidéki házának rezsije. Valójában tehát, ez lenne az ő „munkadíja”. Az anyag, olyan 1- 2 millió forint – első lépésként. Ha mindent ő, meg egy-két culáger csinál. Először is ott kell lakni. Erre többféle lehetőség van. Az ex férj szomszéd háza, ami-ben csavargók laknak. Mi lenne, ha átvinnénk – nyilvánosan, vagy fű alatt a terpet? Ha odajön a dezső, átugrunk a kerítésen. Ideiglenes lakó, szerszám, anyag épület, bentlakásos. Telik-múlik a nyár, halad a munka. A dőlésfélbe lévő pajta épület lassan stabilizálódik, s nyár végére már körvonalazódik valami. Tető kerül rá, víz meg villany meg miegyéb. Innen lehet kompozni, arra is van bérlet, mert a kötcsei házra olykor rá kell nézni. Néha hétközben, néha hétvégeken. Nos, még a télvizek beállta előtt, elkészülhet a legolcsóbb megoldásokkal előadott, házikivitelezésű remekmű. S eladjuk. Kis kínaink megveheti majd első butikját, addig, tekintettel a jó időkre, egy standról árul, nincs ezzel semmi baj. Nos, amikor eladásra kerül a sor, olyan tizenöt Millára lehet számítani, mint tiszta pénz. Ezzel már lehet valamit kezdeni. Mondjuk Kötcsén. Építeni egy-két kéglit, amit majd következő évben ki lehet adni. S még arra is jutna, hogy szerényen, de a telet ki lehessen a kemence mellett húzni. Tavasszal meg jöhet a parkosítás, mire jönnek a dzsőmenek. Nahát, ez egy vázlat, megyek vissza az ágyikóba, mert még csak fél négy. Nos, ugyan így, lehet más vázlatokat is gyártani. S például, csak a kíváncsiság kedvéért, föladhatnánk pár napra egy hirdetést, hátha jó marha sokat adnának a házadért. S lehetne ott a közelben, ha van ilyen, venni egy elég nagy lakást, vagy mi. Ha nem is jut másodikra, de marad egy kis lim, már attól is működik. A végső rossz gondolat ezzel, ízet mindig eljátszom), hogy veszítünk pár zsetont. Hát bassza meg. De erről szó sincs. Nem vagyunk hülyék, bénák se. Na, elküldöm. Netán, kölcsönt is vehetnénk föl, netán mindent egyszerre, szóval, egyáltalán fölvetem ezeket a dolgokat. S persze még mérlegelhetjük...

Gondolatok a kényesség-beidegzésekről, lim

Valamit hadd említsek, ami már régóta izgat. Figyelem a nőket, ahogy szavak, tettek, mimika, testtartás, tények, mögé néznek, kutatnak, szaglászhatnak, tapintanak dolgokat, s egyfajta hatodik érzékkel keresik a valóság rejtett dimenzióit, mert az sokszor csalóka. Nos ezzel nincs baj. Normális, ezt kell tenniük, ebben jók, ez az, ami másnak nincs, „ezért vannak”, s mára már tudjuk, hogy vannak ilyen dolgok. Viszont az is tudjuk, hogy mennyi tévedés fordul elő, amikor nem jönnek be a rá, bele, elő, s után érzések. Vannak kézzelfogható információk, s vannak kevésbé azok, amikhez – persze hogy – különleges szenzorok, meg speciális földolgozó szerkezet, a női agy kell. Ez is jó. Viszont, sokszor megfigyeltem egy járulékos tevékenységet, amikor szublimáció történik. Amikor a nem tudott, nem megoldható, nem szeretett! nem kedves, nem jó, nem várt stb. Nem talál magának megfogalmazást, szavat, tettet, sablont, klisé, megoldást, - s akkor jön a nagy csavarás: másra fogjuk a dolgot. Másra sugározzuk, ruházzuk rá, magyarázzuk, a rothadt életbe! Még ha fíííínomíkodva) tesszük is. Mert például „tapintatosak” vagyunk, mert nem akarunk „bántani” valakit, - mert, hogy is mondjam, azt szeretnénk, hogy a káposzta is megmaradjon, meg a kecske is jóllakjon. Például nincs pénz, de nem – mondjuk a munkáról, pénzszerző tevékenységről beszélünk, hanem alanyizálunk... Ez egy nagyon kényes téma. De én is félek. Most egy kicsit igen. Addig mondod, addig mondod, míg valami gyanú ébredt bennem. Másként miért mondod ennyit? Olyan, mintha egyszerre tetszenék, meg egyszerre taszítanálak. Valami csavarja az orrod, a külsőm, a környezetem, ki tudja, miközben jó dolgok is vannak. S itt jön a csavarás. Azt mondod, hogy félsz önmagadtól, hogy én nem ismerlek, túlzok a jószágodat illetően stb. Mert attól tartasz, hogy át kell lépni valami udvariassági határt, valami kellemérzést, valami fenköltiséget, amit én mindig pofázok, s rá kell térni valamire, amiért majd én megharagszom, s persze rád. Akkor majd csalódnai fogok benned), rájövök, hogy micsoda i?) Oldalaid vannak. Így, ilyen rothadt körmönfontan..., farkincájába harapó kil-gyó. S akkor most – még mielőtt, te figyelmeztetsz engem, ami így ugye egy teszt is, hogy miként reagálok. Ha jól, akkor az a baj, ha rosszul, akkor az. Kibonthatjuk ezt is, de most ne. Mindegy. Én nem akarom ezt sokat részletezni. Az, hogy te mennyire vagy velem/magaddal őszinte, egyenes, vagy tisztában magaddal, a küszöbjeiddel meg a korlátjaiddal, azt se. Én a jóra igyekeztem koncentrálni, elfogadom a hibáid, a próbálok a magaméin javítani, - valahogy már előre átlátva, hogy az jó lesz, elég lesz stb. Nálad viszont, először, - azt veszem észre, hogy nem tudod. Nem tudod, hogy te képes leszel-e annyit engedni, vagy elnézni, ha én, hasonlóan ezt teszem. Nem tudod, hogy majd a szint elegendő lesz e. S ez az a forrókása, amit kerülgetünk. Másképp. Az én ifjúkori, babázós köreimben, mindenféle emberek voltak. A Zsuzsi nevű, egyébként kicsit

rád hasonlító hölgy, szintén három gyerekes, totál és teljesen műveltség centrikus volt, ült a kupi közepén, s meséket olvasott. Kosz is volt. S volt, aki ezt szóvá is tette. S ezt mondta neki: „figyelj, ha nem tetszik, fölmoshatod”. Vagy ne gyere ide, - ezt nem mondta, de abban benne volt. Meg is esett. Ha erről van szó, én megértelek. Az én tapasztalatom, hogy ez annyira nem fontos. Ezek kis karcolások, s igazándiból nem számítanak. Sőt. De ha te mondjuk erre fogod, hogy valami más nemtetszésed van, ide tereled, - például mert valami rajtam nem tetszik – nos ez baj. Ez baj forrása. Én azt gondolom, hogy tökéletes környezet az nincs. Illetve van, gondolok én itt tisztaságra, higiéniára, rendre, szervezettségre, előrelátásokra, pedánságra, miegymás. Hol? Rockefellerérnél? Miért, mert ők ambróziát esznek, s illatosakat szellentenek? Óh, nő. Én nem akarlak semmibe belehúzni, kínos döntések elé állítani, megzavarni stb. Ami engem illet elég lezser vagyok, ha ez egy jó szó. Az ember kell, hogy koszt egyen. El kell tudni igazodni a kupiban is, kell szerezni immunitást, kell növelni a fájdalom, tűrés stb. Szintjeit, s így tovább. Az ember – szerintem többet kibír, jobban alkalmazkodik, ezek elvont, elszállt, elesztétizált meg Sub dolgok. Mert, elveszünk a részletekben, mert egyszerre vagyunk urak és szolgák, mert egyszerre félünk és örülünk, mert egyszerre próbálunk lenni bátrak és óvatosak, görcsölünk meg oldódunk. A fenti negatív dolgok nem célok. Azzal nem értünk egyet, azok szükséges rosszak, amit kibírunk, elviseljük, hogy legyen időnk másra. India, emlékszel, a Gangesz. Én tényleg hányok, mikor Indiáról valakinek a kosz jut eszébe, csak. Valakinek eszébe jutott, s víz mintát vett a folyóból. S persze ott van. Iszonyú. De a nép rettenetesen felháborodott. S változatlanul, ahogy ötezer éve, mégiscsak tisztulni mennek ide. Minden évben, hatvanmillió ember. S persze, van tudományos, meg mindenféle más igazság is. Intervallumokként. Az igazság is egy rendszeren belül igaz, máshol lehet nem. Van amikor ezek a rendszerek érintkeznek, belenyúlunk egymásba, átfedik egymást, s ez azt az illúziót kelti, hogy ugyan az. Aztán kiderül, hogy csak kisebb-nagyobb részben. Szóval, én nem tudom, mi ez a hatalmas tépelődés, habozás, félelem. De nekem valami azt mondja, hogy valami nem tetszik. S lehet – részedről – jogos is. Fene tudja, te tudod. Jó volt a kaja, de valami mégsem stimmelt? Kidobtad a paprikás krumplit? Nem tudom. Én utálok a paranoiát, a dekázásokat, s felhívom a figyelmed, hogy ha ezzel akarnánk szórakozni, a végtelenségig tudom sorolni a te mulasztásaidat, tévedéseid, trehányságod stb. De én ezt az egész témát, hogy is mondjam, - nem ez nem én vagyok. Durván fogalmazok, nagyon direkt? Hát, nem is fogom apró cetlikre széttépkedni, s telerakni vele az összes létező zeget és zugot, hogy elszürküljön. Csak találgatok. Lehet pénzről van szó, anyagiakról. Más körülményekről, háttérrel, viszonyokról, problémákról, amiket megint ide-oda szublimálunk. Ahe-lyett, hogy nem kevernénk ezeket a dolgokat össze!!!!!!!, hanem ott, helyben izolálnánk a kis Eboláját, s vernénk szét a rohadt pofáját egy szívlapáttal! Nézd, voltál itt, sok titkom nincs előtted stb. Neked kell eldöntened, nagylány vagy.

Akarod, vagy nem. a szeretném, az nem elég) JACK, want you, want you bad. van a Dylannek egy ilyen száma, Jack

Teherautóval orgonahangversenyre...lim

1970 nyara. Akkor éppen sofőr voltam a Volánnál, egy öttonnás IFA teherautót vezettem. A dolog nemsokkal azután történt, hogy valahol Pettend és Baracska között elütöttem egy megvadult fehér lovat, amely még az utolsó pillanatban behajolva a szélvédőmön, arcon csókolt. Dinnyét szállítottam a raboknak, s természetesen faszoltam néhányat belőle, örök ide, örök oda.

Nos, ezen lédús gyümölcsöket voltam hivatott, teljesen feketén, csak a balhé kedvéért Pestre szállítani, a haverjaimnak. Mindenki Tihanyba egy Bach orgonakonzertre készült, s csak rám várt. Szép meleg nyári délután, hétvége. Lepakoltuk a dinnyéket, s nekivágtunk az M7-esnek. Az összes stoppost felszedtük, olyan ötvenet. Természetesen ez tilos volt. Úgy feküdtek hátul, mint a heringek. Aztán leparkoltam az Apátság előtt, - akkor még lehetett, s miután leömlesztettem mindenkit, mentük a koncertre.

Jack

A HAJÓ ELLOPÁSA

Aztán elmegyek, s rájövök nincs ott a hajó. Az Hugi van ott, azt hitte, letettem a vízre...

Hazajövök, felhívom A Jillt, s elküldöm a búsba:

„mégis, hogy képzeled ez” - kértem tőle. Elkezd az ügyvéd történetét. Figyelj ide: azt szeretném mondani, hogy baszódj meg. Menj oda az ügyvédedhez, s baszódjatok meg mind a ketten. S soha többé ne hívj, ne írn, s soha többé nem akarok látni”. Leteszem a telefont. Egész éjjel nem alszom. Be fogok golyózni. Ez már sok, ez a személyes szar. Aztán kedden próbálok megnyugodni, fürdök a gyerekekkel. Soha nem gondoltam volna, hogy a strandon fogok unokázni...De mind egy, jó ez így. Nem tudom mi lesz. Beszélek a Matyival, hogy viselkedjen az apjával. Meg menjenek táborba. Egész nap nem hívja az apját, be sem kapcsolja a telefont. Azt javasoltam, mondja azt, ami van. Jól érzi magát stb. Aztán este mégiscsak észreveszem, hogy az ágyból hívja, suttogva beszél vele. Furcsa érzésem támad. Egy kis spy? Hülyeség.

Az Imola a párjának tart, hm, én is őt. Csak működjön.

Május 26 péntek kupleráj. hirdetés kirakás.Jót akar nekem, a ház felbecsülése

Tegnap lerohantam Kötcsére, megetetni a kutyákat, meg megnézni a házat, minden oké-e. Az volt. Aztán elmentem Köveskálra kitenni eladó táblákat. Valamelyik nap jól összevesztünk a takarón, mert szétszedte a kutya. Az Imola úgy viselkedik néha, mintha megőrült volna. Én is így szoktam? Tisztaság mániás, formalista, stiliszta, meg minden mai kell. Minden, amit utálok. S persze ott van a rengeteg jótulajdonsága is. Nagyon-nagyon hasonlítunk egymásra. S – persze – szeretem, szeretném szeretni, szeretném, ha szerethetném, ha ha ha. Aztán reggel megint az jutott eszembe, hogy vissza kell mennem. S mondtam neki, hogy kész, ez nem megy, szerintem hagyjuk abba. Erre elküldött a francba, minden gyenge pontomat eltalált. Visszakozott is. De előző este nagyon durva volt. Kimosott engem a szarból. Ilyeneket mondott. Hát ez nem kéne. S itt van ez a sok gyerek meg az őrült apuka. Meg minden. De hát az Imola nélkül, már rég a kukába lennék...Persze biztos nem. S nem is értem, hogy miért is sajnálom ennyire magam. A legnagyobb baj, hogy már Amerikába sem tudok visszamenni, mert félek eladnák alólam a házat. Valami gondom lenne, s kész, annyi. Meg egyáltalán. S az Imola az egyetlen ember ezen a földön, aki azt akarja nekem, amit szeretnék, soha senki ilyent nem akart. Csakhát ő is ki van, neki is annyi baja van. Stb. S persze szükség lenne itt rám. Olyan vagyok, mint egy hülye apuka, egy bejárónő, meg egy nagypapa keveréke. Szeretkezni már régóta nem. Mert lassan izgul fel, s mikor nekem a múltkor jó volt, akkor megsértődött. Hm. S ez a ház egy nightmare. Minden pisszenés kihallatszik. Fölhívtam az Jégnézőt, kicsit panaszkodtam. Ma mondta meg a becsüs, hogy mi a bráner van. 25.6 millióra becsülték föl a kéglit. Ami egy bullshit. De mit lehet csinálni. Nekem is kéne egy? Az Elena nem tudja. Senki sem tud semmit. S lehet egyáltalán nem kell senkinek az a köveskáli ízé. Jajj, jajj. S itt van ez a pesti kégli, de ezzel ugyan az a helyzet. Sok minden vár még ránk. Ma megyünk Kötcsére. A Csabi szerepel, de én nem mehettem el, mert akkor az apja is hozza a nőjét...S nem is tudom, hogy valójában ez e a helyzet. Érdekes. Rühellnek? Nem akarok erre gondolni, nem könnyű. Mert ez mindig a fájó, érzékeny pontom volt. A semmibe vevés, a lenézés, meg a hasonlók. A napjaim úgy telnek, mint egy kismamáé. Főzők, jövők-megyek, takarítok. Gyerekezek. Fasz kivan. S az ég világon semmilyen kilátásom nincs semmire.

Május 26.Kismama vagyok, diszkriminálnak

Jajj, jajj. S itt van ez a pesti kégli, de ezzel ugyan az a helyzet. Sok minden vár még ránk. Ma megyünk Kötcsére. A nagyobbik fiú is szerepel, de én nem mehettem el, mert akkor az apja is hozza a nőjét...S nem is tudom, hogy valójában ez e a helyzet. Érdekes. Rühellnek? Valamiért nem illek bele a képbe? Nem akarok

erre gondolni, de nem könnyűk. Mert ez mindig a fájó, érzékeny pontom volt. A semmibe vevés, a lenézés, meg a hasonlók. Azt hittem ilyen soha többé nem lesz. Közben a napjaim úgy telnek, mint egy kismamáé. Bevásárlók.Főzők, takarítók. Gyerekezek. Fasz kivan. S az ég világon semmilyen kilátásom nincs semmi normálisra.

Máj.27-30 Gyerekpecázás gyereknapon, meg az éjszakai telefonok

Szombat reggel, gyereknap. Esik az eső. Az összes pecabot a padláson. Az Imola írni akar, hezitál, hogy mit is csináljunk, ill. Jöjjön ő is, vagy ne. Jön. Szerelések. Kisüt a nap, megyünk Nagycsepelyre a tóhoz. Se kapás, se hal. Mindenki unja, majdnem otthagyjuk. Aztán majdnem fogunk egy pontyot, de én elszúrom. Maradunk. Cirkusz. Délután fogunk mégiscsak egy nagy pontyot. Mindenki happy, az Imola is. Bográcsban halászlét főzünk. Nagy nehezen sikerül végig gondolni mi is a nagy fene helyzet. Valahogy össze kell tennünk amint van. Elrendezni, másképp. Óriási a feszültség. A Jill hív, vakerászik a kutyákkal. Szeretkezés az nincs, ill. Én korán lefekszem, az Imola még takarít, mos. Kimossa a tegnap kimosott nadrágom. Aztán éjjel elkezd a lábával birizgálni, nincs rajta bugyi, dugunk, mint az örültek. Végül is ez jó. Nem szed óvszert, így aztán., szóval lehetne jobb is. Reggel emiatt nem találom a cigimet. Lemegyek a boltba, zárva. Aztán az Imoláékhoz, az Imre ott van nála. Főzők. Rántothús, rakottkel zöldbabbal. Megint minden mindennel, meg semmi semmivel. Elindulunk haza. Végig játéka a kocsiban, aztán egy majdnem a szokásos örületbe torkoló lefektetés. Írjuk a szart, de kifekszünk. Hétfőn reggel óriási cirkusz a Lilin. Merthogy nem akar oviba menni. Elviszem, megtöröm. Nagyon kemény, alig bírom. Aztán föl hívom A Jillt, hogy miért hívott előző este. Találkozunk, s felajánlom, kap hét és fél milliót, s lemond a ház feléről. Elmesélem neki töviről-hegyire a helyzetet. Furcsa módon érti, harap is rá. Az Imola vizsgálta az osztályát. Jól sikerül, úgy néz ki nem is rúgják ki. Nagyon örül. Furcsa az egész. Nem is akarja, hogy felvegyem. Sétálni akart, de lementem érte. Furcsa az egész. Aztán én elviszem a gyerekeket zongorázni. Ő elmegy szülőire. Én csinálom mindent. Aztán megint furcsán viselkedik. Nem tetszik neki a pénzes történet? Ki tudja. Valami búzlik Dániában. Meglátjuk. S igen, reggel beszélünk, beszélénk, de olyan tudatbeszűkülésem minden. Semmi más nem érdekli, mint ez a korrektúra. Meg a vizsgáztatása, azaz a munkája. Én meg csináljam a gyerekeket, ezerrel a korrektúrát, s biztos azt gondolja, jól meg vagyok fizetve. „Kösszzzz”, ez lesz a vége. El kell mennem Amerikába? S az is érdekes, hogy mondja is. Mondja. Kellene egy másik nőt keresnem, akinek nincs ennyi gyereke, van pénze stb. Miért mondja ezeket? Unja az egészet? Túl gyors vagyok? Ahogy ez lenni szokott. Nem könnyű partnert találni ahhoz, aki én vagyok. Lehet nem is lehet. Mindenesetre ez egy jó tapasztalat volt. Ren-

geteg minden kiderült belőle. Például, mi is van ma itthon, mi kell a beilleszkedéshez, mire is vágyom én. Mi az, amivel be, s az, amivel nem érem be. Sok-sok minden. Tetszett tegnap A Jill hozzáállása. Mert pozitív volt. Mert valami minimális szeretet volt benne, törődés, aggodalom. Ezzel már el tudok menni. Nem megy tönkre minden. Még dolgoznom kéne. Még kéne pénz. Szegény Imola, jól beleélte magát, de ez kevés. A beleélés kevés. Arra jövök rá, hogy én egy művész vagyok. S sokan kívánnak még azok lenni, de ez nem úgy van. A polgárból, s különösen a kispolgárból soha nem lesz az.

Na ennyi, majd folytatom.

Jún. 1. Kötce veszélyben, Megint egy hétvége

Nekünk nincs rá pénzünk, más se tud segíteni.

Kb. így fest a dolog. S minden, ami körötte van, az csak kapálódzás, semmi semmivel. Nem tudom mit csináljak. Aki látta, tapasztalta, mind azt mondja, hogy kár lenne érte. De, hogy miként lehetne megmenteni, azt senki sem tudja. Esik az eső. Csütörtök éjjel lejöttek az Imoláék. Három gyerekekkel. Pontosabban pénteken hajnalban, azaz fél kettőkor. Szegény Imola átment a Terihez, tanácsért, s be is ittak egy kicsit. Aztán pakoltak, józanodott, majd életveszélyben levezetett. Másnap fájt az egész karja, úgy szorította a kormányt...Főztünk, ettünk, sétáltunk, fagyiztunk, birkóztam a Matyival, fogócskáztam, beszélgettünk, hempergettünk az ágyon, de sokat nem dugtunk. Menstruál. Ami midig olyan so-so. Hívt az Jégnező, alig tudom lerázni. Aztán hívott A Jill, de csak veszekedtünk. Nem hozta vissza az autót, semmi-semmivel. Nem tudom mi lesz. Fölmerült, hogy vissza kéne neki jönni, és? Miből fogjuk ezt fölntartani? S hogyan lesz nekem valakim? Miből? Ma föl kellene menni Pestre, mert mindenféle gyermek programok lesznek. A Petinek. Aki meggyógyult. Itt a jó levegőn. Megyek, felkeltem az Imolát. Hát, sokat beszélünk, Aztán el kellett a Petit vinnie Pestre. Fölmerül, hogy én is megyek, ill. Hogy menjünk együtt, de egy kicsit gyanúsán, nem akarta. Egyedül akart menni. Végül is a történet arról szólt, hogy nem tudni A Jill mit tervel, de mi minden kompromisszumot megteszünk, hogy az egész működjön. Iszonyú erőfeszítés kellett, hogy rávezessem a nőt, de a végén sikerült. Meny nyi múlik a helyes kérdésfelvetésen! Arról volt szó, hogy kellene egy autó. Egy mikróbusz. Amivel én tudnék dolgozni, meg amúgy sem lenne az rossz a családnak...S persze itt is tudnék bútorokat gyártani. pénzt keresni. Aztán fölhívt A Jill, hogy vagyok. Nagyon gyanús az egész. Mintha arra lenne kíváncsi, hogy hol vagyok. Azaz itt vagyok e. Próbáltam vele beszélgetni, megtudni, hogy valójában mit is akar tőlem. De nem választolt, s valami olyasmit mondott, hogy ő nem foglalkozik ezzel, majd az ügyvédje megoldja. Kezdttem bepöccenni, s mondtam neki, hogy ne hívjon többet. Aztán fölhívtam az Elenát, s hosszasan tárgyaltuk ezt az egészséget, s valójában mindenben egyetértett velem. Jól csinálom, s hogy ő

sem érti. Már az nyáron nem lesz válás, majd ősszel. Hónapokig is eltarthat, s még akkor sincs semmi. Mert a vagyon megosztás.

Az Imola az Elenánál

Aztán lementünk ebédelni az Elenához. Gulyásleves. S az Imola nagyon furcsán viselkedett...Bármit is mondott, ellent mondott nekem. Nagyon realista volt, ahogy az Elena később megfogalmazta. „Mi legyen a házzal, - szempontok és dilemmák”. S nekem baromire nem tetszett az egész. Aztán este még jó sokat dolgoztam: megsütöttem az aranygaluskát, meg kenyeret megint. Este vittem az előbbiből az Elenának, s kicsit beszélgettünk. Azt ajánlta, hogy ne hagyjam, az Imola megvegye a fele házat... Pat. Mert hogy igaza van. S így megy körbe ez az egész. Nem értünk egyet, mindent csinállok, csak nem írok. Gyerekezek. Vissza-mentem, csak hogy alkalom legyen átgondolni újra ezt az egészet. De nincs megoldás. Majdnem, de mégsem. Éjjel aztán szeretkeztünk, jó, nagyon jó, bár...S most reggel azt gondolom, hogy nekem lenne a legjobb, ha eladnánk ezt az egészet, lenne 20-30 ezer dollárom, visszamennék amiba, vagy vennék itt valamit, s írnék. Néha csapoznék. Kb. Ennyi.

S most erről kellene beszélni az Imolával. S nagyon félek tőle.

Jun 1.nehéz esők, majdnem elválunk, azaz válás 1. Visszamegyek Pestre Fehérvárról

Az Imola hazajön az iskolából, s nagyon pökhendin jól néz ki), felbuzdulva a sikeres munkáján? foghegyről beszél velem. Nem volt jó a leves, amit főztem. Meg vagyok rökönyödve. Eddig mindig jó volt? Csinált valamit, ellenem? Megsértődik. Lemegy, átveszi a konyhát, ad enni a gyerekeknek. Próbálok vele beszélni, nem lehet. Sőt elküld a francba. Próbálok újra és újra. De nem megy. Írja azt a szart. Nem ér rá. Végletekig feszül bennem minden. Végül mondom neki, elmegyek. Oké, csak várjam meg amíg a gyerekek lefekszenek. Lassan pakolga-tok.

Fölhívom az Ivánt, nem vihetem oda a cuccom.

Aztán az Jégnézőt, ő sem tud segíteni. Az örület környékez. Lassan eljön az este. Még egy utolsót tangózunk az erkélyen. Nem megy. Próbál visszatartani, de nem enged. Aztán jön az örült kipakolás. Elmond mindennek, zsarol. Már-már úgy tűnik nem is tudok elmenni!?! Iszonyú félelem keletkezik bennem, egy örült nő csapdájába estem. Nagyon mérges vagyok magamra. Meg a balhé, de végül odaadja a kocsiját. Volt, amikor az utcára kezdtem kihordani a cuccot..., hívok egy taxit, aztán majd lesz valami, csak el innen, el, el, elinnen! De aztán mégis belátja, nincs mit tenni, totál ne hülyüljünk meg. Ennyivel csak tartozunk egymásnak. Szerencsére befér minden. Valami jó. Elindulok, eléggé ki vagyok.

Fehérvárnál jön a hívás: menjek vissza. Könnyörög. Mondom nem. Próbálja újra és újra. „Gyere vissza, mindent eladok, csak gyere vissza, nem lehet ezt csinálni, a gyerekekkel nem lehet ezt csinálni”. Tácnál megfordulok. Nincs matricám, alig van benzinem. Veszek egy üveg bort. Szeretkezünk. Jó. Reggel elindulok, s hazahordom a cuccot, ami a kocsiban van. A gyerekek „nem vettek észre semmit”. Kötcsén a balhé folytatódik. Zuhog az eső. Jön a Sanyi fúróért. Az Imola hangjában bizonytalanság. Visszamenjek, vagy csak holnap? Délután jön az Szandra. Megvárom. Nem beszél, gyorsan összepakol, elviszi az Alexet. Követem A Jilléket. A Sz. Gyula is benne van az autólopsában? Miért is ne. Kérdelem, persze hogy tagadja. Rohanok Pestre, felszedem az Imolát, a Petit meg a Lilit. A Csabi megy az apjához. Trópusi esőben autózunk Kötcsére. Nagyon szeretjük egymást, hosszasan dugunk. Szombat reggel. Boltba kell mennem. Előtte receptek. Szárszó, bevásárlás. Tíz rongy. Főzés. Alvás, dugás. Fagyizás Lellén. Kicsit kisüt a nap. Füvet vágok, iszonyú nagy mindenütt, de az udvarban sikerül. Az Imola írja az izét, este beszélgetünk. Felkavaró. Jó nagy a különbség köztünk. Hogyan lehet ezt áthidalni? Közben hív az Jégnező, A Jill, üzenetet hagy. Sms-t ír. Nem válaszolok. Mi lehet már megint. Az Elenáék itt vannak, de Nagycsepelyre mennek utcabálra.

Vasárnap. Borús reggel. Tele vagyok szorongással.

A vevő a telekre – pénteken – nem hívott. Mi lesz, ha nem veszik meg a telket? Nem tudjuk A Jillt kifizetni?

A Jill az Elenával próbálkozna? Éjjel A Jill írt egy sms-t. „Fölhívnál?”, ez volt benne. Reggel hívtam. Kicsit megijedt. Miért nem válaszol az Elena? Mondtam: dolgozom rajta. 2006 Nagykovácsiban laktam..., összefüggésben az Imolával, aki előtte ott lakott, őjröngött, hogy otthont teremtsen a fasszal. Különös, eszünkbe jutott, hogy évekkkel előtte én is ott laktam, s mi lett volna, ha találkozunk., persze semmi, de azért mégis érdekes eljátszani a gondolattal.

Jun. 1.Fölhívtam a jégnezőt-t. Minden oké, elmeséltem neki mindent.

Majd találkozunk.

Beültem a kádba, lemosni az út porát.

Jun. 6 napló-részlet 2006-ból félek Imolának megmondani

Visszakellene mennem Amerikába, s meg kellene ezt mondanom az Imolának. De nagyon félek tőle...

Jun. 6.Időficamok, hogy is van ez?

A dolog lecsengése A Jillel

Nem lehet ezt végig gondolni. Lehet, de nem lehet.

Ez az elherdálása a fele birodalomnak, ez nem megy.

0607 szerda személyes, beolvasott levél a Jillnek cirkusz az Opel körül

Hát, éjjel, egész éjjel gondolkodva, morfondírozva, mit is kéne csinálni, oda jutottam, hogy írok A Jillnek egy személyes levelet. Reggel aztán felhívtam, s beolvastam neki. Az Imolával is volt néhány menetem. Lelkizett, de erre nem vagyok nagyon vevő. Hogy küld pénzt. Meg lejön. Meg menjek én azonnal föl. Aztán fölhívtam az Elenát, aki mondta ad húszezret, s azonnal váltsam ki a gyógyszerem. Lerohantam, a Vali odaadta, s aztán fölöttem a tízes busszal. Az Elena azt ajánlta, hogy küldjem el a levelet. Nos, ettől fogva ezen tököltem, részletesen leírva az autó körüli eseményeket. Aztán elküldtem. Semmi válasz, azóta sem. Itt vagyok, s nem visz rá az jóérzés a pusztításra. Amiről a levélben beszéltem. Várok, hátha mégis történik valami. Reggel aztán megint volt egy asszónk az Imolával. Kiderült, hogy ő is kemény csatában van a Jamessel. Nem akar fizetni gyermektartást, mert hogy hárommillióval – állítólag – tartozik neki. De meg fogja kapni, mert az önkormányzat kifizeti. Írt egy gyönyörű levelet, amire én valami racionalist válaszoltam. Aztán fölhívtam, de még aludt, s bágyadt hangon válaszolatott. Aztán ő hívott föl, s mondta, hogy ő igen is rengeteget gondolkodik, csak hát nehéz. Bízattam. Mondta, hogy menjünk el Amerikába, együtt. Mondtam, ez nem olyan egyszerű, s különben is nehéz megfutamodni. Meg nem is érdemes. Dolgoznom kéne. Hogy legyen pénz, hogy érezzük, milyen rendes emberek is vagyunk. Azt mondja, hogy őneki nincs ereje már ehhez a sok szarsághoz. Meg hogy nagyon szeret, hiányzom, csak velem, meg ilyenek. Az jut eszembe, hogy nekünk is megvan a magunk haszna a mások baromságából. S nemcsak erkölcsileg. Ha A Jill ezek után sem hozza az autót, megint elkövet egy hibát. Nekem kellene valahogy túljutnom, hogy semmi más, csak az Opel. Kellene venni egy másik autót. Vagy csak egyszerűen várni. Valójában tudok én dolgozni, nem kell ahhoz semmi. Sőt, az lenne a jó, ha mindig itt lennék, az Imola meg jönne, mikor csak tud. Meg én is mennék, amikor csak tudok...S akkor el tudnék kezdeni bútorokat gyártani. Ötpercenként kinézek, állandóan hangokat hallok. Hogy hozzák az autót. Fogalmam sincs mi történik, pedig valami biztosan. A Jill elmegy az ügyvédjéhez? Ez az Elena aranyos, de...S a Jimmy is rá fog szúrni, kihagyja a gyerekeket a játékból, s azt gondolom, hogy ez pedig az ő Achilles sarka. Közben takarítottam az udvart, tegnap is rengeteget kaszáltam, ahelyett, hogy valamit tönkre tennék. Levágtam a száraz ágakat a fűzfáról. Végre szépen süt a nap, a Balaton fehér tej színű, az életnek szépnek kéne lenni. Szegény Imola megy dolgozni. Iszonyú teherterhelés van rajta. S nem lehet nem látni, mi csoda hatalmas erő lakozik abban a piciny természetben. Persze én tudom. Nincs kedvem sehova sem menni. Se Pestre, s máshova. Itt akarok lenni. Védni a váram, dolgozni, írni. S úgy tűnik ezt az Imola tudja nekem megadni. Más nem

érdekel. Biztos nehéz lesz, és? Mi könnyű Utoljára mondtam neki, hogy kapaszkodjunk erősen egymásba. Azt mondta, az jó. "Kötcse, az nem egy földrajzi hely, nem egy ház, egy filozófia". Ezt A Jill mondta az Elenának tegnap. ennyit felfogtak azért belőle, aztán ellenem használják?) S igen. Szerintem is az. Egy életelv, meg ilyesmi. Kicsit megmagyarázom. Nekem van, s mindig volt egy vizóm az életről, a helyről, ami kell. Ahol élni lehet, s érdemes. S nekem, bármilyen balfasz is, ez az. S most úgy tűnik, hogy ezt senki sem érti, sőt. Mindenki ezzel akar baszkódni, használni, kihasználni, - s ez valahogy nekem mostanra oda megy le, hogy akkor nem értik, akkor nem érdemlik meg, akkor erre nincs is szükség. S hála a Jóistennek, nem ér többet...hát nem is fog. A Henry Miller elment Párizsba, szidta, mint az állat Amerikát, nehéz, botrányos könyvekben, aztán hazament. S hova? Egy erdőbe, a Csendes óceán partján, amit Big Surnak hívnak. a Kerouac is ott írta a könyvei egy részét...). Szóval ennyi kell. Egy kunyhó volt az egész, körötte erdő. Semmilyen szupermarketben található illatbokor, látványpékségekben termesztett látvány cserje, moha, pitypang, s pattyping. Semmi atonális kolibri hang, úrhajós szörp, szín és illat, csak a honos páfrányok, fák, cinkék és rigók, Nos én álltam ott, és sírtam. Néztam a nagy ködöket a Csendes óceán fölött, s egy szikláról belelógattam a lábam. Azóta - mint a Márqueznél, "nem történt semmi". Mindaz, ami történt velem, nem velem történt, hanem másokkal. Szerettem, adtam, s törődtem másokkal, elfeledkezve magamról. Meg hogy mi is nekem ezen a földön a dolgom A nőm megöregedett, a betegségében beleőrült, a gyerekeim felnőttek. Mutogattam a mívem, de senki sem érti. Miniállatkertet, bazárt, meg más faszágokat látnak benne. Mert nekik azt kell, az emberek bazári majmok. S én is, mint egy jó majom, besegítettem. Aztán éjjel nyakon szúrtak egy vattacukor pálcikával. S most itt vérzem. Hát most elég. Holnap reggel, - most is tehetném, az éj gyönyörű csendjében, ahogy ezt mások perverzkedik - de nekem jobb az ízlésem. Szóval reggel majd mondom A Jillnek, hogy a rózsabokrokkal kezdem. Fölteszem rá a Loránd Gáspár verset, amit annyiszor olvastam neki, miszerint: "rózsa, nem kellene elmondanom, de elhervad az élet", aztán leöntöm benzinnel, s felgyújtom. Vagy csak többől kivágom. Így kezdődik majd a tereprendezés, ház átalakítás, egy benső terv alapján. Amikor én kimaradtam ebből a játékból, mindaz a grand design, amit én a családnak itt futtában összekutyultam, saját léből, ugye, egy genyadék lett. Elmentek, szívatnak, hát akkor nem kell, tovább nincs rá szükség. Adok két nap haladékot A Jillnek, hogy visszahozza az autót. Mert utána jönnek a szeretett, alsóbonnyai agyrémmel őrzött szilvafái, a szőlő, az összes többi virág. Pénzem nekem ugye nincs. De minek is. Raktam én ebbe elég anyagot. Csak ki tudok szedni ebből egy kunyhóra valót...Vannak itt ajtók, ablakok, csapok, meg padlók, kádak és bojlerok, berendezés is. Nekem ez a ház tovább nem kell, majd építek én egy jó kis kunyhót, kilátással - most nem egy Pacific Óceánra, hanem egy Pannon Tóra. Nekem ez kell. A kemencében is

van pár jó samott-tégla...aztán valamit majd csak összepöcsölök kenyérre és szalonnára, azzal, amim van, azzal amit tudok - minden látszat ellenére. S itt van ez a józsefattillás defektus, hogy "egész népemet". Mert engem senki sem ért meg. Nemnem. Se az, aki vagyok, se az, amim van, nem kell senkinek. Hát akkor baszszak meg. Elegem van ebből a "majdnem, de mégsem" létből, emberekből, s állatokból. Ebből a magyaros faszágából. üdvözljön mindenki, ahogy tud, én is. Na, ezek jutottak most eszembe. és remélem ez az utolsó kis gyengeség, mikor neked ezt írom, mert még, mielőtt elhagyom ezt a világi életet, a "régi hazugsággal", még szeretném, ha valaki értené. S ki az, ha nem te? Ha válaszolsz, ha nem...)

Jack

0606 szakítás, már megint. Milyen érdekes, a 0503-í szakítás olvasta után...

Mert, hogy a többi a kis gépen van, volt. S ahogy kinyitottam, ez akadt a szemembe. Dili. Most keltem föl, már kétszer aludtam ma. Idegösszeroppanásom van. Az ember dönt, valami magasabb szempont szerint, aztán kész van. Aztán az ember beleveszi, mindazt a kellemetlenséget, amit közben van, kis, pitiáner? – dolgokat. S mindez már olyan, mintha háborút, vagy békét kiváltó ok lenne. Súlyos, nagyon súlyos érvhalmaz, vagy csak egy bolond ember cikkázása, álhatatlansága, instabilitása. S ezek – amolyan lélektani jelenségek, s vannak súlyos, közgazdaságiak. Pénzügyiek. Tények. Helyzetek. Meg az összes többi determináció arról, hogy mi a helyes, mi a szükségszerű, megtoldozva morállal, mai maga is bullshit. Így az ember, ilyen tökéletlenül, ilyen bénán, ilyen hiányosan. Nos, elment az Imola. Várom a levelét, nem is tudom miért. Szeretném, ha írna, meg ha nem. Ha hagyna, kicsit békén hagyna, meg ha nem veszíteném el, nem veszítene el. Ha minden megmaradna, de csak a jó. Mindenből a jó. Hogy lehetne ez? Ide rakom a kis gépről, ami hiányzik, aztán írom, folytatom. Nehéz. Nagyon nehéz. Végül is nem ide raktam, fölültre, a laptopon írottakkal együtt. Közben hívott az Elena. Beszélt A Jillel. Állítólag kész a megegyezésre, valamire, más hangot ütött meg. „Kötse az nem csak egy földrajzi hely, nem csak egy ház, az egy filozófia”, ezt mondta az Elenának. Egész földobódottam ettől. Valami megoldásféle alakul ki bennem. Közben elküldtem egy e-mailt az Imolának, egy Waits idézettel: put my klarinét bénítás your bed, until I'll get back in town. Most meg itt rettegek, mit fog válaszolni, mert nem fogtam fel mennyire félreérthető ez...Nézem írt e, de nem. Jajjaj. Szeretem ezt a nőt. Ahogy táncoltam, az örület ellen, ő jutott eszembe. De jó lenne vele lenni. Hogy kéne írni neki mennyire szeretem. Valahogy így: nem vagy teljesen normális, teljesen örült vagy, sugárzik belőled, de ez csak egy mindent felkavaró fény, szeretett lényed köré. Ebbe bele kell pusztulni? Kimentem kaszálni. Nem bírok magammal. Majdnem este lett, közben valaki, valószínű A Jill kétszer is hívott. Kivitem ezt a szart telefont, de nem működött.

Ja igen. Reggel szépen bebuszozottam Szárszóra. S a maradék pénzemen, rettegve, hogy nem lesz elég, hát nem volt. Föl is hozott a busz. Azt gondoltam, végső esetben éhségstrájkot kezdek. Az még mindig jobb, mint kútba ugrani. Valami gandhis dolog, hm. Még van másfél doboz cigim. Kaja az van bőven, de a számlák? Vajon mit kapcsolnak ki először? Minden nap esik az eső. A kert egy nagy dzsumbuj, szörnyű. Kaszálok. S az jutott eszembe, hogy én mindig – valójában – mint a barom csak dolgozom. Vagy ezt, vagy azt, vagy ezen vagy azon. Írtam A Jillnek egy sms-t, de most felhívom. Aztán megyek aludni. Fáradt vagyok, mint az állat.

Jun. 7-ig bolond egy nyár

Hát, nagy nehezen befejeződött ez az Álmoskönyves örület...

Az Imola itt van a Lilivel. Én 4-én felmentem az Autócitybe, s adtam a kispasinak tízezret, hogy szóljon, ha van valami...Aztán gyerekeztem, az Imola meg éjjel-nappal írta ezt az izét. Csütörtökön délelőtt aztán nagy nehézségek árán kész lett, s vége. Le is mentünk a strandra, s jó volt. Mind a ketten nagyon happyk. Fürödtünk, Liliztünk, este meg pizza sütés, meg lecsófőzés. Jót szeretkeztünk, s a boldogságtól nem látunk. Egyre jobban egymásra találunk. Közben lassan fölmerül, kéne gondolkodni mit is csináljunk a házzal. Hogyan osszuk meg. De hát iszonyúan nehéz. Sok pénz, meg minden. Vissza kéne kapni a hajót, kéne építkezni, meg komoly terveket készíteni. Nem könnyű. A fiúk táboroznak, de mindjárt itt lesznek. Az Ágota nevű nőhöz is kéne menni, vagy jön, vagy mi. De mindezt egyeztetni A Jillel, jajj. Alakul, de. Majd, ha tudok valamit, leírom. Kicsit furcsa volt ez az Ágota dolog. Az utolsó pillanatban tudom meg, rám nem tartozik? Ez az a nő, akinek pénze van. S aki majd megment bennünket, azzal, hogy kölcsön ad. Kocsira, meg amire kell...? Ha igaz. Aztán kiderül, hogy „baj van vele”. Mi? Beteg? Van egy fia, aki szintén megy nyaralni. Lényeg, hogy elrohanok – mint egy örült autóversenyző a gyerekekért, Mosonmagyaróvárra. Úgy volt, hogy az Imola megy, de aztán még is én. Tombol a nyár, a fiúk meglepődnek. Könyvet veszünk, a Matyinak most van a tizenharmadik születnapja. A fiúk ölik egymást, elég gusztustalan, keményen rajuk támadunk. Az Imola egyetért. Ezt a durvaságot én nem tudom elviselni.

Az Imola főz valami szörnyű gulyáslevest, takarít, mint egy örült, tortákat gyárt, foci világbajnokságot nézünk. Másnap fürdünk, birkózunk, megsérül a lábam ujja. Egyfolytában szeretkezőnk, amikor csak tudunk, piálunk is. Alvás semmi. A Jillel tombol a cirkusz. Most rögtön, de azonnal. Akadékoskodik, ahol csak tud. Hosszú telefonálások, ordítózás, próbálok megoldásokat találni. Mi lesz, ha ápolásra szorul? Kéne neki egy hely, egy ápoló, pénz, hogy mindezt meg lehessen csinálni. Vissza kéne menni kontraktorba. Fizikai munkásba. Mert hogy

nekem, az egyszeri zsidó Jimmyvel ellentétben nincs pénzem. Sajnos nincs. Szörnyű, ami körül vesz bennünket az Imolával. Ő tart el, de mindent valami szörnyű bizonytalanság, s titokzatosság vesz körül. S jön egy rohadtt nap. Egész nap alszom, szét van menve az agyam, a lábam. Nincs cigim. Fölhívom az Elenát, hozzon valaki cigit, megígéri, de nem hoz senki. Fölhív az Jégnező. Magyarázom neki a bizonyítványom. Képtelenség. Minden vasat a tűzben tartani...Írnom kéne, de hogyan, mikor? Aztán jön egy telefonbeszélgetés, egész nap nem tudtam az Imolát elérni...Közben lemegyek a faluba, a Matilda hoz vissza...Magyarázom neki a dolgainkat, el van képedve...Ez van. A Jill ír egy sms-t, még sem jön, orvoshoz kell neki menni. Itt van egy csomó számla. Szóval felmerül, hogy az Ágota nem is akar adni pénzt. Beteg? Eddig nem volt? Az Imola a telefonba azt mondja, hogy a kocsira azért meglesz a lóvé. S akkor jön, hogy a James elviszi a gyerekeket Horvátországba. Most kedden. Aztán mennek a nőjével Kínába. Eredetileg az volt, hogy kedden idehozza a Matyit, meg itt hagyja a kocsit, tudjak intézkedni. Ebből semmi se lett. Közben rettenetesen panaszkodik, nem akar az Ágotánál lenni. De aztán kiderül, nem is olyan rossz az...Megy a tanakodás, odaadjuk e a gyerekeket ennek az őrültnek. Főleg a Lilit. Végül oda lukadunk ki, hogy igen, s mi elmennénk valahova, ketten. Minden felmerül: Izsák, Szeged, Szlovákia, Pest stb. Rohadtt szerencsétlenek vagyunk, így mi ketten. Kéne valamit csinálni, valahogy kikecmeregni ebből. Dolgoznom kéne, akár mennyire is furcsa. Csinálok egy zenei válogatást, egy őrület. Minden egy kupleráj. Amerre csak nézek. Semmire sincs idő. De most legalább tudtam egy kicsit aludni. Szegény Imola, szegény Jack. Jobb életet érdemelnénk, jó szarra van az ember így kárhoztatva, a lehető legrosszabbra van ítélve. A szar jön ki belőle. Ezzel a világutazó buzeráns-sal szemben, nekünk tényleg meg lenne mindaz, ami egy tartalmas élethez kell. Intelligencia, jóság, tartalmasság. De ehhez is pénz kellene. S persze meg lehet csinálni, de így baromi nehéz. Ha magunk lennénk is az lenne. De így – ezzel a sok barommal körülvéve – még nehezebb. Szinte képtelenségnek tűnik. De könnyen azért nem fogjuk feladni, én nem.

0608 hebegő, válasz lim

Hiába keresem, nem írsz nekem semmit sem. Ez az szerelmi-érzelmi élet, ez a sok-sok hullámvás, vonaglás, mintha kendővel bekötött szemmel megforgattak volna, és most, akárhány percenként változhat, értelmeződhet át az egész műsor bennem. Mindenféle, fajta hangok, kiáltások mondják ezt meg azt, kérdeznek, kiáltanak, tagadnak bennem. Most folyamatban vagyok! Szerettem volna idevénni valamit, amit csak most és csak neked, de csak ez az imbolygásom állandó. Néha annyira nem értem, hogy kerültem ebbe az egészbe bele, aztán meg azt, hogyan és miért nem lehetünk együtt, ki merészeli ezt tenni velünk? Te? És so-rolhatnám az unalmasabbnál unalmasabb szövegeimet. Vagy vagy nem vagy?

Furcsán csengett a telefonban a nevetésed, nem tudom miért neveltél olyan zavartan, olyan bizonytalanul, mintha az öröm nem is a tied lenne, olyan "nem lehet azt érezni, hogy biztosan örül-e annak, hogy beszélünk, hogy hívom, hogy szépeket gögicsélek a fülébe" módon. Nehéz írnom, amikor beszélhetnénk is, de te nem hívnál engem, mert miért? Persze, most letaglózottan üldögelek még itt és várom, hogy eszembe jut-e valami olyasmi, amit még feltétlen ide kéne írnom. Ám mint oly sokszor, csak ez a mindennel minden gondolatfoszlányok, érzésreszelékek, képek bucskáznak itt az orrom előtt. Nem tudom meddig leszünk még ebben a kocsis ügyletben, de erről is már hatfélélt ötöltem ki. Olyan kár, hogy azt a szép, okos fejedet és más egyebedet is lehúzza, nyomja, köti ez a szörnyedelem. Hogy tudtál így erre rákapni, el fogsz fáradni annyira, hogy élni sem lesz már kedved, hagyni kéne már ezt az egészet, vagy nem is, csak a helyét kellene megtalálni magadban. Olyan mintha most behúztak volna még inkább a múltadba vagy nem is tudom mibe. Ahelyett, hogy beszélnék, ölelnék egymást, ott, abban a kisparadicsomodban kamikázézol. Mennek, holnap dolgoznom kell és a többi. Amikor ennyire elfáradok, felötlenek a szavak aztán még mielőtt leírnám őket elolvadnak, értelmüket, erejüket veszítik. Végül is ez is jó, mert az, hogy egyébként olyan hatalmas erővel küldünk egymásnak szavakat, a szavainkat nagyobb hatalommal ruházza föl, mint amivel szerintem bírnak, már a hétköznapiakban. Örökre ott maradsz? Látlak-e még? Nekünk nincs alanyi jogunk szeretni egymást? Hm? Üres az ágy, én belül fekszem, reggel is odanézttem, nem vagy-e itt, aztán Lilike volt a helyeden. Jó éjt, kedveském!

Paranoia@.hu

Megérkeztem, fölföldobottkő. S ha majd megkérdezik, milyen itt lenni, valószínű ezt mondom majd: "hááát, hogy is mondjam? - érdekes!".

Létérdek, válasz lim

Nos, valahogy úgy vagyok ezzel, mint a módosított kismacska a dermesztő éjszakában. Ugyan én is megnézem az NDK) karórám, s azt mondom: még egy kicsit b....k, aztán megyek szárítkozni

JÚNIUS 10. IMOLA MÁSODIK AJÁNLATA KÖVESKÁLRA

Immár 2-3 óra alvással be kell érnem, nem értem, több nem megy. Te szegény, előttem vagy kínban, hogy magyarázkodol, hogy kígyóbékázol? Hajaj, sok-sok keseríz! Komolyan azt akarom, építs arra a köveskáli telekre és gyere nézd meg velem, kell-e még a másik is. /hátha meg tudok egyezni az én fekete árnyammal erről is! /Persze ez nem gyorspénz. Nehéz nap lesz neked ez a csütörtök. Szegény, kedves öreg medvéim. Hát ne a műfajon, hanem ami jön! Nem-e? Özönlik, hömpölyög belőled, ilyen-olyan ritmusa lesz, van és formálódik. Ó, a női bölcsselem!

Persze már mondtad, hogy pfuj ösztönök! Majd kipróbálunk egy érdekes dolgot az írással kapcsolatban, ha lesz rá kedved és merszed! A hétvégére, ha nincs jobb dolgod gyere el hozzánk! Pénteken itt alszik az egyik barátnőm, de a másik két nap rád vár. Szombat este ugyan színházba megyek, ezt is ki kellene bírnod s a gyerekeimet még! Medvécském ne tipródj, oldódik bonyolódik. Zikkzakk, zaka-tol magától. Tsókol a te édes tündéroroszlánod

2006. KÖTCSE, JÚNIUS 13. AJÁNLAT JILLNEK A HÁZMEGOSZTÁS- RÓL, MEG EGYEBEKRŐL

Felajánlom, hogy ideiglenesen a következő módon osszuk meg a házat. Későbbiekben beszélhetünk további részekről is:

Megkapjátok a középső két szobát, Szandra, Borisz szobái) a hozzátartozó fürdőszobával.

Használhatjátok a konyhát.

Nektek adom az Opelt.

De még mielőtt odaadnám a kulcsokat:

Erről ügyvéd által hitelesített végzés kell

Kérem vissza a hajót, átíratva az én nevemre

Az én nevemre is át kell íratni a házat

Közben is, s a későbbiekben is, szó lehet az egyéb ingóságok igazságos megosztásáról.

A ház további megosztása egyéb megosztások függvényében történik, ill. A ház más részeinek lakhatóvá tételének arányában. Ezen gondolkodni kell, ezt egyeztetni kell, s ez is szerepeljen, határidővel, az ügyvédi papírokon.

A ház fenti részének igénybevétele csak olyan előzetes megegyezés alapján lehetséges, amikor mindezt barátságosan egyeztetve, s mindenkinek kielégítő, időbeni beosztás történik. Elkerülhetetlennek tartom, hogy ezt közösen, kulturáltan megbeszéljük. Jack

u. JACK. : amit lehet, az Elena ingyen megcsinál.!

A Jill válasza

Tekintettel arra, hogy az elmúlt fél év összes tárgyalása, megbeszélése, egyeztetése semmilyen eredményt nem hozott, hogy soha egyetlen pontja semmilyen szóbeli megegyezésnek nem lett betartva, hogy ezek a beszélések, telefonok, találkozások komoly érzelmi, szellemi, pszichológiai teherrel ill. "terror"-al járnak, főleg rámézve, de a gyermekeink felé is, azt kérem, hogy az összes újabb ötleteddel, ajánlatoddal, ultimátumoddal stb. Az ügyvédemhez forduljál és ezt az értelmetlen, személyeskedő, sértegető és komolytalan "kétoldali" kommunikációt fejezzük be.

Én fel akarom adni, Imola meg valami káprázatba kapaszkodva, ragaszkodik.

S felmerül – ez neki érdeke, s jó behúz a csőbe. Megpróbál beállítani a sorba, valami dobozba, s egy sokkal jobb világot igyekszik felfesteni, mint ami van. Álmodozik, mintha régi magamat látnám. S ismerős a kép, s ezért kedves? Nem akarom régi magamat bántani? De már azt is próbáltam, kemény lenni vele. De ragaszkodik „hozzánk”. S persze itt van A Jill is. Az is mindig bekever... Megmeglódul a dolog, aztán megtorpan megint. Hol van pénz, hol nincs pénz. Játssz-mázunk? Vagy tényleg így van. Ez a titokzatos Ágotázás...Néha olyan, mintha A Jill meg az Imola összejátszanának...; a nők hasonló rugóra járnak? A lényeg az, hogy valami iszonyú aránytalanság van a lehetőségek meg az igények között. Kiderül éppen, hogy csak van pénz az autóra, de még az se. Mert még nincs autó. Felhívtam a dílérnél a kis ürgét, de semmi semmivel. Ezen kívül is kéne jó párszáz ezer forint. Építkezni, itt is ott is, kitartás, meg ilyenek. Ha nincs pénz, akkor meg robot. Amit már nem szeretnék. S itt van ez az ellentmondás, hogy az Imola is erről beszélt. Én meg jól beleéltem magam. S tényleg az lenne a jó, mert már elfáradtam. Itthon – ráadásul. Még a hátamon is feláll a szőr. Magával a munkával nincs bajom. De nem mindegy, mi. A két házat szívesen csinálnám. Szó volt valami kégliről, ami ki lenne adva. De semmire sincs pénz. Mindenki betart: a James, A Jill, az Ágota. A James beperelte az Imolát, hárommillióra. A Jillel tisztázatlan minden. Az Ágota nem akar adni csak kevesebbet, mint ami elég lenne. Pár százezer hiányzik, azt hiszem. El kellene adni a pesti házat, s abból kiszedni valami pénzt. Úgy néz ki, hogy majdnem, de mégsem. Mint az embereknél lenni szokott. Nos most a tárgyakkal is így van. Egy balfasz történet. Ez a keltészta csak nem áll össze. S persze az Imola nagyon akarja. Főleg a gyerekek miatt. Hiúságból? S persze én is toporgok. Szeretem, tetszik, s iszonyú egyedül, nem is bírom. Nem is akarom. S az ő szempontja is érhető, hiszen neki sincs senkije, se rokona, se barátja. Amit A Jillel már annyiszor megtettünk: kitököltük mi a helyes arány, barátokkal, rokonokkal, ismerősökkel, az itt még nincs kimunkálva. Lehet, így jó, ahogy van? Sokat haladtunk, de. Végül is eljutottam addig, hogy úgy jó a nő, ahogy van. Én is neki. Megalkudtunk. De ez nem elég. Ha kevés a pénzünk, nem megy. Fenntartani ezt a sok szart. Olykor nagyképűsködünk, hamis mítoszokat gyártunk, fő a szerelem, meg ilyenek. De félek, a legnagyobb szerelem is tönkremegy a túlnagy nyomás alatt. Kemencét pucoltam, füveket vágok, az ujjam javul. Takarítottam is. A Samu meg a Bingo jó haverok, legalább ez jó. Az Szandra bejelentette, szeretne ide jönni. Vasárnap, amikor én nem lennék itt. S „nem akar beszélni”. A Pafi sírját szeretné látni. Meg pakolgatni a szobájába. Írtam neki, hogy szeretem, de beszélünk kéne. Meg hogy nem vagyok jól. Azt írta, ő sem, de mégsem akar beszélni. Nem tudom mit tegyek. Az Imola azt mondja, nem vagyok

felelős. Nagyjából egyetértek, de teljesen nem. Nem tudom mit tegyek. A három gyerek megy az apjával Horvátországba. Mi meg az Imolával valahova – világgá, ez a terv. Nem tudom, helyes-e. Viszont, mióta együtt vagyunk, nem voltunk kettesben. Lényegében. Ez az egész ügy iszonyú determinált. Bele lehet szakadni. S egyrészt ki kéne próbálni, másrészt, egyénileg is jó lenne. Hm. Ha igaz. Lehet – nem. Má viszi föl a gyerekeket Pestre, állítólag ötre jön a James értük. Aztán jön ide, előtte bevásárol. Egy biztos, iszonyú pénzeket költ – mindenre. Az élet drága. Ez is zavar, mert nekem kevés is elég lenne. Bele vagyok rángatva ebbe, s nem tudok mit csinálni. Mint a fagylaltozásnál: én nem is kérnék, de a többiek miatt...Meglátjuk.

Végül is megbeszéltünk mindent, megnyugtattuk magunkat? De ez nem elég. Ha kevés a pénzünk, nem megy. Fenntartani ezt a sok szart. Olykor nagyképűsködünk, hamis mítoszokat gyártunk, fő a szerelem, meg ilyenek. De félek, a legnagyobb szerelem is tönkremegy a túlnagy nyomás alatt.

Mintaházaspár voltunk a Jillel

Beszélek a D. Edittel, ki van akadva, mit történt velünk a Jillel. – „szomorú, tudod, ti messze földön fogalom, afféle minta házaspár voltatok...”

0621 Szerda van, pakolok, ma megyünk Pestre, a gyerekeknek van a bizonyítvány osztása. tervezgetések

Furcsa dolog ez, bizalomépítés...Közben kiderült, hogy az anyját hívta a Csabi. Nagyon hiányzik mindenkinek, körül rajongjuk, mikor megjön. A gyerekek egymás szavába vágva ecsetelik a vízi bunyókat. Mindenféle terveket szővünk, hogy eladjuk az ő házát. Hogy megcsinálom Köveskált. Amit majd eladunk. Neki vannak is tervei, hogyan osszuk be. S azon majd elkezdjük a vállalkozásomat. Együtt. Sok pénzünk lesz, s élünk, mint Marci a hevesen...Aztán egy órára, külön-külön, mind a ketten lefeküdtünk. Én előbb keltem föl, s odamentem a kemencéhez, ahol horkolva aludt. Majdnem hét óra volt. Szépen keltegettem, s mikor kinyitotta a szemét, ezt mondta: „figyelj ide: ez az egész egy nagy szar, s jobb, ha most abbahagyjuk”. S mindjárt elkezdett pakolni. Hát ez már sok. Ott hagytam. Dúlva-fúlva jöttem-mentem, azt hittem rögtön megüt a guta. Ő meg, mintha hülye lenne, kiment a gyerekekkel a cseresznyefához olvasni. Én kezdtem el a Petinek a felolvasást a Kétévi Vakációból. Mert, hogy ő alig haladt benne.

Be is izgult a kölyök tőle. Mennyi mindent adtam én már ennek a családnak...?!- Szeretetet, persze, amit, hm, én generáltam...Jó nem? - gondoltam. S mit kaptam én? Egyszer csak meguntam. Hívtam az Imolát. Kéne beszélünk. Mondta, hogy oké, de előbb elolvassa a, mit? De a Peti segített. S onnan folytatták, ahol abbahagytam. Pár mondat után a nő abbahagyta, a gyerek magához vette a könyvet, s csendben olvasta tovább. Lehet már unta a fölolvast, igen, az Imola

sohasem igazán tud odafigyelni, miből mennyit, s mikor. Az az érdekes, hogy ő, aki...Megindult befele, én meg utána.

IMOLA EL, JILL HAZA

S mondtam neki, hogy ennyi, vége. Úgy döntöttem. Menjenek el. Kiakadt, de a végén elmentek. Bejöttek a gyerekek is, sírtak együtt. De nekiállt pakolni...Olyan féltizenegy felé kész is lett, nagyjából. Közben felhívtam A Jillt, hogy akkor is hazajönne e, ha én maradok. Kidobtam mindenkit! Visszahívott. Ezt az előzte meg, hogy nagyon kiakadva, teljes elkeseredéssel arról beszélt, hogy nagyon elege van, s szeretne hazajönni, vagy valami ilyesmi. S eszembe jutott a hajó. Hogy végül is el tudnánk adni. Az Elena is visszahívott, s egyetértett velem. Ahogy szokott. Nos, itt tartottunk, vártam, mikor mennek el. Amikor az Imola megint odajött hozzám, s elkezdett variálni. Egyfajta támadó érvelés, még mindig nem jött rá, hogy ez nem működik. Majd reggel mennek el. Fog fogadni egy fuvarost, hogy el tudja vinni a cuccát. Mondtam, ez baromság. Kötöttem az ebet a karóhoz. De végül is belementem, hogy maradjanak. Azt se akartam, hogy valami bajuk legyen. De azért a hajam az égnek állt. Mert tudtam, további balhé vár rám. Lefeküdtünk, én a nagyszobába, ő a kispalotya szobába a gyerekekkel. Föltámasztottam a kilincset egy bottal...S valamikor, hallottam, jött is. Próbálta kinyitni az ajtót, azaz bejönni, de aztán elment. Felfoghatta, ez nem megy...Reggel aztán, mint egy őrült, ahogy én szoktam, nekiállt pakolni. Közben takarította az autót. A két cigi hamar elfogyott, ami nekem maradt. Mondtam lemegyek, de nem akarta odaadni az autót. Aztán meggondolta, de akkor már én nem mentem. Mondtam, menjen ő, de ő se tette. Mindenki átment paranoidba...Fölhívtam az Elenát, aki a Valiékkel küldött cigit. Fél tízre készült el. A Peti odajött hozzám, elbúcsúztam tőle. A Lilitől is, aki akkor már az autóba ült. Az Imola elment a végeérhetetlen zuhanyozásába. Ültem a folyosón. Mikor kijött, megkérdezte, mit csinálok ott? Mondtam, rá várok. Minek? Hogy say good by. Mondta, hogy minden jól. Kiment, elindította az autót, s miközben a gyerekek integettek, én biccengettem, kitolatott, s elhajtott. Felhívtam A Jillt, de a Borisz vette föl. Mondta, az anyja fél óra múlva jön, lement a boltba. Hűvös udvariasság volt a hangjában.

Pesten, kocsi és út keresés

Hát, ez egy dili. Nem tudom, változatlanul, mit csináljak. Megy az örület, tovább. Hol hót szerelmesek vagyunk, hol meg a szakításon gondolkodom. S valószínű az Imola is így van vele. Egyikünk bolondabb, mint a másik. Nagyon sok mindenben egyezünk, de van, amiben végzetes különbségek vannak közöttünk, áthidalhatatlanok. S itt van ez a pénz. Azt a végleges megoldást, ami minden valószínűség szerint mindkettőnknek jó lenne, nem tudjuk megcsinálni. Ami elég nagyvonalú, elég igényes stb., mert ahhoz sokkal több kellene. Elment az Imola

dolgozni, hogy viszi a Lilit is magával. Én meg nézek autót. Egész héten fent voltam Pesten. Ő süített valami ehetetlen krumplis pizzát, jajj. Aztán a Lilivel elmentünk autót nézni, s találtunk egy Wolksvagent. Jó öreg. Meg egyet Bólyon, iszonyú messze. Aztán elmentem az Autócity-be s adtam árajánlatot. Ott mentem el az Ivánék mellett, de nem voltak otthon, Szentendrén jártak...Aztán hoztunk ki filmet, a Dogville-t. Jó nagy cirkusz lett belőle, mert a gyerekek egyfolytában féltékenyek. Amúgy is felkavaró volt a film. S persze kiderül, hogy az Imolával igen-csak különböző a műveltségünk, a tapasztalatunk, az érettségünk, az ízlésünk, s így a hozzáállásunk is a dolgokhoz. Végül is az derül ki, hogy nagyon speciális vagyok, s nincs olyan ember, aki jó lenne nekem. Tanulás ez, a javából. Aztán megnéztük a Bazi nagy görög lagzit, azt hiszem elég sokkoló volt mindenkinek. Ilyet még nem láttak...Lezserség, könnyedség, ez az, ami iszonyúan hiányzik némelyekből...Ezerrel gondolkodom, mi a szar is van most...Kimentem, sétáltam egyet, fél öt van. Gyönyörű a hajnal, pedig borús, sehol a nap. Tombol a nyár. Este elmentünk a reptérre sétálni. Én kérdezgettem a nőt, hogy mi, meg hogy is volt előttem. Iszonytató egy történet, olyan, mintha sakálokról szólna...Aztán az Imola azt mondja nekem, hogy neki nehezebb, mert hogy A Jill. Na ettől berágtam, s mondtam, hogy nekem se könnyű. Összevesztünk, s megint a pénzre ment le minden. Hajszál hilyán megint eljöttem...Fölmentem aludni, de utánam jött, s aludtunk. Reggel próbáltunk békülni. Hogy mégiscsak kéne az autó. Aztán azt volt, hogy ketten az Imolával lejövünk. Jött az ex, de mindjárt meg is bukott az egész. Hogy vigye a Lilit is. De az a fasz mindjárt előadta magát, hogy az Imola egy bűdös kurva, lökdöste a Lilit. Az Imola kiment egy kimonóba, amiből ki volt a feneke. Kurvaannyázás. S a végén bejött a kislány, s azt ismételgette, hogy „hogy az apja elmebeteg”. Öt éves. Aztán köztünk ment a cirkusz. Az Imola, mintha nem is akarna jönni, mert én javasoltam, hogy oké, akkor menjünk Kötcsére. Aztán telefonált a fasz. Próbálta a fiúkat, de nem mentek. Aztán huzavona, őrült pakolás, s mégiscsak elindultunk. Feszültség, hát persze. A Csabi mindenkit próbál kiosztani. Leszúrom, nagyot fékezek, s félrehúzó az autópályán. Hegyibeszéd a vezetés biztonságáról. Kicsit kómásan érünk le.

A szeretkezésből megint nem lesz – majdnem semmi. Előző este is „otthagyt” engem, fölizgattam, erre leszart. Elment a kedvem az egésztől. Az marha jó, hogy én valakinek, állandóan jót csinálók...S majd az nekem jó, s az is elég.A régi lemez...Hát ez már nem megy. Aztán bementünk a Tescoba, s minden persze az Imola pénzén. Végül is se a telek, se a ház nem lesz eladva. Hívott az Elena, nem tudjuk mi történik A Jillel. Utoljára azt mondta, hogy majd hivatalos úton megtudom. Hívott, „csak úgy”, de mondtam neki, ne tegye. Aztán megbántam, ill. Nem tudom. S itt volt – érintetlenül – a ház, gyönyörű, bűdös, de még mindig a legjobb hely a világon. El is olvadt mindenki. Aztán másnap reggel lemegyünk fürödni. Minden sok pénzbe kerül, az Imola nagyon agresszív. Egrecéroztatni próbál. Ez nem fog menni. Ne gyújtak rá a kocsiban, én meg elküldtem...Aztán

megsértődött, majd kioktatott. Elmentünk fagyizni, de mintha a pénzzel nagy baj lenne. Hát persze, jogos, megértem. Az Imola nagyon ellenzi, hogy megalázó, főleg fizikai munkát végezzek. Én se szeretném...Még nincs kocsi. Ki kéne bírnom odáig. Más megoldás nincs. Kéne kocsi, dolgoznom kéne, kimászni a szarból, s aztán meg segíteni az Imolának. Visszafizetni a tartozást. S akkor még nem is tudom, mi van A Jillel...Lehet az egésznek semmi értelme sincs. Ez az egész, úgy ahogy van, kezd nem érdekelni. A ház, a hajó, a nő, a többi...Az egész életem.Amiért eddig éltetett. S azért ez szörnyű. Nem tudom, mi lesz. Szép nyári nap kezdődik, csöndes, kivéve a madarak. Hétfőn aztán elment az Imola dolgozni. Busszal. Levittem a földvári buszállomásra. Aztán bolt, kaja, meg gyerekedés. Kóválygok egész nap, iszonyú a hőség kint. A gyerekek veszezszenek, a Lili próbálkozik, ordítok vele, hogy elhallgattassam az ő ordítását. Erre azt hajtogatja, hogy „Mama, verd meg a Jacket”. Aztán kibékülünk. Délutáni fürdés, nagy bunkózáások a Balatonban. A Lilit dobálja a vízbe, fölmászik a nyakamba, onnan ugrál. Nagy attrakció vagyunk.Végül is jó. Utána mindig fagyit eszünk. A fiúk jól leégnék. Reggel elmegeyek Szárszóra, kaja, meg leégés elleni kenőcsért.

MENTSÜK MEG KÖTCSÉT!

ötlött fel bennem. Mintegy hatalmas tacepaót láttam lengeni az égen. Szétmegy az agyam, ahogy az Éjszaka Hadait próbálom rendezgetni. Egy élet hordalékjából összerakni a jövőt. Ráadásul nem csak az én életemét, másokét is. Nekem, igenis van egy elég erős képem – magamról, meg mindenről. Szóval, többnyire azon kell gondolkodnom, hogy mi van a többiekkel. Kezdem tehát azzal, amit én gondolok, - azaz, hogy mi van velem. Aztán majd ehhez fokozatosan hozzáadjuk a többi hozzávalókat. Mert hogy kellene itt sütni valami finomat. A D. H. Lawrence jut eszembe, mintha nézne, mintha az ő szemei előtt csinálnám, csinálnánk. Mondjuk én vagyok a liszt. A többiek meg mind az a sok más fontos elem, finomság, ami valami jobbhoz, szebbhez, s élvezetesebbhez kell. A társadalmi háttérrel kezdeném. Magyarország egy súlyos hely. minden hely súlyos) Mikor elmentem tudtam ezt, most is tudom, közben is tudtam. De én mindig is akartam egy „jókishelyet”. Egy életem át szedegettem össze, eszmeileg ezt. S naná ez egy filozófia. A következőket akarta, akarja tartalmazni: csak hogy néhányat említsek:

A vidéket; Lawrence, Rousseau, Tolsztoj próféciait. Mindazokat a kulturális javakat, amivel 56 évem során találkoztam, s az alábbi helyeken összeszedtem: Izsákon, Kiskunfélegyházán, Zamárdiban, Görög és Olaszországban, na meg az USA-ban. Magyarország, Görögország, Olaszország, s Amerika tehát a forrás, a helyek, ahol jártam. S persze mindazok az olvasmányok, amik nagy hatással voltak rám. Azok, ahol megtaláltam, amit kerestem. Kemény áldozatokat hozva,

együtt az egész családommal vállaltam ezt a dolgot. Természetesen, megfelelő a mai trendnek, azt akartam, hogy másnak jó legyen. Kihasználva remek alkalmazkodó és tűrőképességem, magamra vállaltam ennek a dolognak a nehéz részét: azt az igazán megalázó, s alkatomtól teljesen eltérő fizikai munkát, távollétet, amit nehéz lenne az én nagyszerű életemnek tekinteni. Mindezt pedig annak az álomnak az ígéretében, hogy majd nekem is egyszer jó lesz...Beismerem, hogy ez a feladat nem sikerült. Van bőven mentségem, de hiába. Egy olyan helyzetet sikerült csak létrehozni, ami a családom és köztem lévő komoly eltérések következtében nem oldja meg a rendes életet. Ez a hely még nincs kész. Milliós lehetőség rejlik ugyan benne, de egyik sem az igazi. S ha ez a fentiekből nem derült volna ki, hozzátenném, hangsúlyoznám, hogy ehhez mindenkinek alanyi joga van. Nagymértékben befolyásolja viszont az a látásmód, ami – különösen a két gyermekünk esetében, nem az összefogást, hanem s széthúzást eredményezi. Annyit nem sikerült összekapálni, hogy így is mindenkinek jó legyen.

Mind a négyünk között – egyenként is – nagyok a különbségek. Lényegét tekintve, nagyjából egyetértünk, hogy ez egy zseniális, s fantasztikus hely. Szerencse, sok munka, sok pénz is van benne. S mindenki lát is benne bőven fantáziát, tudná használni stb. De, amikor a részletekre, s a gyakorlati használatra közelítünk, ez az egész darabokra esik szét. Itt már szinte semmi sem közös. Nos, nekem a kötcsei küldetés még nem ért véget. Kétségbeesetten próbálok megoldást találni, semmi mással lényegében nem foglalkozom. Pénz kéne. Egy élet kéne, mindenkinek. Tehát valami olyasmiről van szó, hogy mit lehet most, és majd ebből kihozni. Hogy ne tönkre menjen, hanem fejlődjön. Hogy mindenkinek legyen ebből valami jó, kijöjjön ebből valami jó. Most is, majd is. Jelen pillanatban egy csomó adóság van, a kert és a ház pocsék állapotban, illetve olyan problémák merülnek fel, amit nem áll módunkban megoldani. A szőlő, a kert el van gázosodva. Kellene egy traktor. A pincében, a melegházban, katasztrofális állapotok uralkodnak. A jeep. A Wartburg. A hajó. A műhely is csak félig alkalmas munkára. A ház külsőjén iszonyú mennyiségű hiba, tökéletlenség van. A kemence nem működik. Kémény kell hozzá. A fűtés nem jó, nem lehet a házat itt hagyni. Változatlanul egy észszerű megosztást látok kivezető útnak. Időben és térben. Ütemtervet kéne készíteni, időbeosztást. Valamint a helységek igazságos elosztását. Ezen kívül: lehetne – ide, vagy a gyerekek szomszédos telkére is építeni, s én ezt mind megcsinálnám. Ingyen. De így, tekintettel, hogy a család önerőből – összefogás hiányában – szinte semmire sem képes, ez egy elég savanyú disznószar. Nem érzem kötelességemnek, hogy a továbbiakban is magamra vállaljam Kötcse fenntartásának minden terhét. Arról nem is beszélve, hogy bizonyos fejlesztések nélkül, az is tönkre fog menni, ami van, ill. Pl. A kemence esetében dolgok nem használhatóak. Marad tehát a külső segítség. Szerencsére”, van valaki, akinek van „érdeke” ebben, tehát nem pusztán mecénási okai vannak. Ennek a nőnek a helyzete, jól felfogott érdeke azt kívánja, hogy ebben keressen megoldást. Ez –

lényegében – az én személyemben rejlő „lehetőségeknek” köszönhető. Itt mindjárt meg kell említenem, hogy ez nagy mértékben összevág az én saját elképzeléseimmel. Ez egy folyamat, amelynek számos stációja van. Valahol azzal kezdődött, hogy ő lehetőséget látott a mi bajunkat „fölvásárolni”. Ezt a leghatározottabban visszautasítottam. Valójában úgy is fel lehetne vetni, hogy nekem jónak kellene lennem neki, „tokkal-vonóval”, ahogy ezt valaki megfogalmazta, úgy, ahogy vagyok. Minden nélkül is. Errefelé mennek a dolgok. Ami a puszta személyemen túl, mint tényező felmerül, az két dolog. Egyrészt nekem, magamnak is vannak „érdekeim” ebben.

Az Imola helyzete se nagyon rózsás. Mindkét ingatlana egy bizonyalom, nem lehet velük mit kezdeni.

. Nincs a gyerekeinek apja. Neki társa, Fejletlen, kialakulatlan, bizonytalan, de nagyon ambiciózus.

S szintén vágyik egy jobb életre. Megérti a helyzetünket”. Együttérzek. Miu-tán iszonyú magányos voltam-vagyok, nekem is szükségem van valakire. Kell dolgoznom, s a munkámhoz bizonyos befektetésre, s kitarásra van szükség. Segítségre is. Kell egy van, nem árt, ha van egy pesti telephely, lakhely stb. Kell pénz anyagokra, s kitarásra ahhoz, hogy elkezdhessek bútorokat gyártani, amihez még van kedvem. Addig is ki kellene használnom a nyarat, ill. A jó időt, s valami munkát vállalnom. Jelen pillanatban egy fillérem sincs, még cigarettára se. Itt van egy csomó számla...Nekem, egyedül, Kötcse „túl sok”, De semmiképp nem akarom eladni, az a mi két gyerekünkkel. Nem akarok – túl sokat – kertészkedni, földet túrni, füvetet vágni, házat építeni, kubikolni, javítgatni, fűteni, havat lapátolni, autót javítani, építőiparban dolgozni stb. Nem akarok túl sokat gyerekezni, ennek a nőnek a lelki bajaival törődni, dada, bebisittereskedni, nevelősködni, jó fej lenni, szociális életet élni, szórakozni, eljárni, főzni, mosni, takarítani, bevásárolni, ügyeket intézni, szaladgálni, eljárni, pereskedni, kurvaannyáznai, s másoknak túl sokat megfelelni. Velem – lényegében nem törődik senki. Kivéve ezt a nőt.kivéve”. Valamiért, neki fontos vagyok, az, aki vagyok. S ilyen se volt még, ha komolyan bele gondolok. Legalább is nem olyan, ami a mostani életemnek megfelelne. Lényegében, amit én szeretnék, az egy benső élet, de úgy, hogy senkit sem hanyagolok el, semmit sem hanyagokok el. Semmi fontosat. Sőt. Hogy rendezetlen dolgokat be tudjak fejezni, pl. A ház. De szeretnék olvasni, írni, zenét hallgatni, pecázni, hajózni, sétálni, beszélgetni, szalonnát sütni, rendet rakni, meg ilyenek. Mi van a két gyerekünkkel? Akarnak ide jönni? Miben tudnak segíteni? Kell a hajó. Fel kell íratni a házra. Az Opel nem kell. Kimondottan utálok ilyenekről írni, biztos meg is látszik itt ezen.

Júl. 22-ig Kötcsén, egy hét kettesben az Imolával, kiderül Köveskál semmit sem ér...

Aztán megjött az Imola.

Barnán, csinosan, mint egy vadvirág. S persze tele minden jóval. Mindenféle finomakat főztem, ittunk, táncoltunk, ültünk a padon, s aztán be az ágyba. Nekem nem volt „olyan” jó, de nagyon szerettük egymást. Lehet a sok izgalom, magány, pia, kaja, meg minden. De nem is ez a lényeg. Kettő volt mire elaludtunk, s reggel fél hatkor már fönt voltam. Hiába. Gondoltam, hogy így lesz, de mostában tényleg aludtam egy csomót. A hülye agyammal. Változatlanul nem tudom, mi lesz. A családommal. A pasi az Autócity-től nem hív. Nem akar ez a dolog összejönni. S nyár van. Kesergek az Imolának, jókat mond. Feldobhatta a barátnője, az Ágota. Mert nincs gyereke? Kiéletlen energiák? Jó tanácsokat ad, próbál lelkesíteni, homályos ígéreteket tesz, hogy ő ki tudna bennünket segíteni, ha...Ha mi? Ha jól viselkedünk? Végül is mindig ide megy minden le.

Hol is voltunk? Tihanyban kirándulni. A strandon. Siófokon. S lényegében állandóan a problémákról beszéltünk. Kétszer kihoztunk videót, de mind szar volt. Sokat szeretkeztünk, végül is, azzal nem volt baj. Iszonyú fárasztó ez az egész. Mennyit ér Köveskál? Aztán ma, elmentünk Köveskálra, kiderült, lényegesen kevesebbet ér, mint gondoltuk. Tizenöt helyett hetet, ha...Ettől aztán teljesen kiakadt, gondolom szégyellte magát, amiért ennyire nem tudta mit ér amilye van. Ami azt is jelentheti, hogy engem felültetett. De azon is dühöngött, hogy az ex átverte, mert valami osztozkodásnál az ő részét sokkal többre értékelte, s most kiderült, hogy ez nem

igaz. Ez a düledező pajta alig ér valamit, s a mostani piaci helyzetben még eladni sem lehet. De mindezt nem mondta, csak iszonyú arrogáns lett, s mindenbe belekötött. De ez már sok volt, s mondtam, hogy engem az egész nem érdekel. S hagyja abba. Mikor kérdeztem miért nem a valódi okokra koncentrálsz, megint másra terelte a szót, s jól összevesztünk. Péntek van, megjöttek a gyerekek a nyaralásból. S az Imola nem is tudott rám figyelni. Többször simogattam, nem reagált. Becézgettem, nem reagált. Aztán elkezdett egy sérelem felsorolást, tudatbeszélgetést, jellegzetes nőies. Vádol. S olyan, mintha bolond lenne. Hazaértünk. S teljesen kiakadtam. Elkezdtem inni. De nem küldtem el. S persze nagyon ciki lett volna. A gyerekek előtt. Meghívta a barátait is, az Ágiékat, akikkel egyszer együtt voltunk. Semmilyenek. Szóval, mindenki előtt nagyon ciki lett volna. Hogy ő mindig befuccsol. Mindenkiel összeveszik. S persze nem akarja. Én is elég durva voltam vele, mondtam neki, hogy a „hülye agya a baj, félrehúzza a fejét”. Meg hogy „nem tudja eldönteni, mi is

Kell neki, én, vagy mi?

JÚN 22-29 A FONAL ELVESZTÉSE, S MEGTALÁLÁSA..., S EZ A MI KAPCSOLATUNK IGAZÁN „NEM RAJTAM MÚLIK”. TAN-GÓZÁS AZ IMOLÁVAL.

Az Imola begolyózik

Az Imola nagyon hülye, gúnyolódik rajtam, aztán belém köt. Nem tudom lerázni. Azt feszegeti, hogy mi van a családommal. Máskor meg hogy miként lehet harminc évig fenntartani a szexuális érdeklődést. Dél előtt valahogy összefogott, rendezettek a gondolatai, de délutánra minden kezd szétesni. Olyan mintha begolyózott volna. Nem ül be az autóba, s szó szerint fölfut a dombra. Egy szál papucsba. Mert megijedt, én vittem fel a gyerekeket, s már a kádban ültek, mire felért. Bolond, mint én...Jajj.

Július 13-ig, egyedül Kötcsén

Viszont szörnyű ez a hőség, idegösszeroppanásom van. Alszom, mint egy mormota. Utálok mindent. Milyen jó is lehetne...A gazok az égig érnek. Az udvarban – úgy ahogy – lekaszálok őket. Próbálok dvd-t írni, nem sikerül. Csináltam egy cd-re való zenét, elveszett. Még jó, hogy a kis mp3 lejátszóra elmentettem, a nagyját. A technika – jajj. Azt is utálok pakoltam, kínlódtam, nagyon magányosan.

Júl. 23 Hááát, furcsa ez az Imola..., meg A Jill sírása...

Tegnap jó későre járt, mikor megjöttek az Imoláék. . Aztán én hamar eluntam, el is mentem – éjfél fele – aludni. Külön aludtunk, a gyerekek a sátorban. Reggel az Imola elvitte a Matyit – mert hogy kiderült ótvarja van. Már a Peti is kezdi elkapni. S megint, ha itt van valaki, eszméletlen hülyén viselkedik. Nem igazán van kedvem élni. Úgy érzem, mindenki önző, beszűkült, tele van hazugsággal, öncsalással. Nincs különösebben ellenséges indulatom, inkább el vagyok keseredve ettől. Mert ettől aztán iszonyúan magányos lettem megint. Senkim sincs

Autót venni Pesten?

Hétfőn aztán hosszas toporgás után, nekivágunk Pestnek, hogy mégis csak kellene venni egy autót. Be is megyünk Budaörsre. Van három autó, két Opel, meg egy Ford Escort. Hátha. Elhatározzuk, hogy személykocsit veszünk. Neki érettségire kell mennie. S valójában nem tudom mit is csinál közben...Jó marha meleg van. Tombol a nyár, valójában Kötcsén kellene lennünk. Na, ilyenek, Jack

Jill akárhogy is haza akar jönni

Aztán fölhívott A Jill. Látszólag kiakadva, hogy nagyon szarul van, s szeretne – legalább pár napra – idejönni. Mondtam – oké. Megsajnáltam. Meg hogy odaadom a forgalmi. Meg hogy ne féljen, szeretem. Meg fogok vele törődni, meg megoldjuk, meg minden. Aztán egész délután e gondolkodtam, töprengtem. Akartam beszélni az Imolával, de nem volt lehetőség. Aztán este mégis ezt tárgyaltuk. Azt ajánlta, hogy járjak a hivatalos úton, ne dőljek be, mert kisemmiznek. Végül is én is így gondoltam, ennek fennáll a veszélye. Amit A Jill csinált, már nem sok bizalomra ad okot. Másnap reggel aztán lementem az Elenához. Ő még keményebb volt, s azt mondta, semmi semmivel. Hazajöttem felhívni A Jillt. Közben az Imola megint elvitte a két fiút, kötézésre. A Jill, ahogy várható volt, megint kiakadt. Hogy akkor ő most nem jöhet holnap. De elmagyaráztam: amit elszúrtunk, azt vissza kell csinálni. Azt mondta megint, hogy nagyon nem jól van. S már semmi sem érdekli, akár, hogy is csak vissza szeretne jönni. Mondtam neki, hogy egyezzünk meg, mi ketten szóban. Aztán menjünk oda az Elenához, aki majd mindazt leírja. Aztán szüntesse meg az elajándékozási eljárást. Aztán újra menjünk az Elenához, aki majd minden hivatalosít. Az S akkor majd jövő héten jöhet. Elenát is felhívtam, mondta részéről ok. Mindenben nagyon készséges volt, mindenre hajlandó. Aztán főztem. Ja igen, közben megjött a síófoki bíróság döntése: szeptember 8-án tárgyalás.

Válás, vagyonmegosztás, asszonytartás, ötvenezer forint havi tartásdíj. A Jill azt mondta, hogy ez egy hülyeség. Nem akarja már. Mindent visszavon, mindent visszacsinál.

Szóval főztem, levest. Aztán jött az Imola, s lelkiismeret furdalása van. A Jill miatt. Hogy ő egy imposztor. Elmegy. Majd meg szakadtam, hogy elmagyarázom, ez az én ügyem, ő meg a vendég. Aztán elmentünk én az Imola meg a Lili fürödni. A fiúk meg itthon maradtak. Aztán vacsora, Bud Spencer, meg ilyenek. Az Imola csinált túrótortát, nekem meg megállt az agyam. Valójában szeretkeznünk kellene, de hullák vagyunk. Hosszú forró nyár, meg a következményei...Valahogy minden ekörül forog. Hurrá nyaralunk, ez a mottó. Senkinek sincs semmihez sem kedve. Itt van ez a mindennapos cirkusz, hol A Jill, hol az James, a két szekagép.S mindenki nyűgös, persze, hol az Imola, hol a Csabi, hol a Peti. Hol meg én. Váltogatjuk egymást, körbe-körbe. Az autó eladási forgalom, a ház eladási forgalom, minden lelassul. Az ország egy része kétségbeesve nyaralni akar. Kivéve persze a kolbász sütőket, akik izzadnak. Mi is nyaralunk. Millió dolog lenne, de valójában pancsizunk. Ami jó, csak hát egy felnőtt embernek, hm. Még mindig úgy van, hogy ebben az országban senki sem akar dolgozni. Végül is jól elvagyunk az Imolával, még hozzá annyira, hogy megengedhetjük magunknak, hogy hülyék is legyünk. Pihenés ez? Na, megint lett egy nagy veszekedés.

A nőbeteg, s én vagyok a hibás

Odafeküdtem hozzá, el is szenderültem, aztán felébredt, ellenkezett, s elküldött a francba. Hogy neki a cisztájából kifolyólag véres folyása van, gombával. S én, szemét állat nem veszem ezt rendesen figyelembe, nem tisztálkodom, s ezért van. Hm. S mondtam, hogy mint a fogamat, már reggel is este is szappannal mosogatom a dolgot, s egyként soha az életben nem volt semmi bajom, még mit csináljak? De minden hiába volt. S persze kiborult a bili egyéb tartalma is. Azzal a konklúzióval, hogy most akkor ő elmegy... Mondtam, hogy menjen. De e helyett kiteregetett, aztán meg kellett rohanni a Matyival az orvoshoz, kötözésre. Közben én palacsintát gyártottam. Rettenetes kulturális különbségek vannak közöttünk, s elképzelhetetlen miként is lehet ezeket áthidalni. S most van a sűrűje. Többször elmondtam, hogy ha mi ketten nem tudjuk egymást szeretni, akkor ezt az egészet érdekből nem tudjuk összekötni, összetartani. Közben, miért ne, többször telefonált a Jill. Lényegében beismerte, hogy tévedett. Teljes alázat. Bármire képes, s a végén nagy nehezen kiszedtem belőle, itt akar lenni, Itt akar élni! Vidéken, a város egy borzalom. Hát ezt nem tudom. Nem tudom, hogy lehet valakit így hülyíteni. Tiszta bolondot csináltam az Imolából. Nem tudom mi lesz ennek a vége. Amúgy is nagy a feszültség köztünk. Odamentem hozzá, átöleltem, s mondtam, hogy mások is veszekszenek, lehet, el kellene fogadnunk, hogy van ilyen. Beletörődni, engedni. Nem szólt semmit, csak sírt. Ezt csinálják a nők. Most el kell mennie, de majd gondolkodik. Kíváncsi vagyok mi lesz, ha hazajön.

Nincs víz a Balatonban.

Bokáig ér a víz, itt-ott iszapkupacok, még soha nem láttam ilyen csúfnak a tavat. Valaki kicsit elszámolta magát a síófoki zsilipnél. Ennek ellenére mindenki a saras vizet pacskolta, hiszen tombol a nyár. Köztünk meg itt van ez a rohadtt feszültség. Lassan kiderül itt, hogy az Imola „meg szeretne venni magának”, de nem tud. S így aztán ágyban is van valami probléma... Jó lenne, de mégsem jó. Jó lenne, de nem megy. Hányszor is volt már, hogy ne hagyjuk abba, mindent megtesz, mindent megcsinál, mindent elad, csak maradjunk együtt. Aztán mindenről kiderül, hogy csak üres szöveg. Én honnan tudhatnám, hogy milye van, mire képes? S itt van a családommal is a történet. Engem meg akarnak venni, így vagy úgy, de végén mindig kijátszanak, ki akarnak nyírni, s minden a kettő közt. Azzal ébredtem, hogy most aztán kéne valamit csinálni. Valamit a házon, valamit magammal. A dolgaimmal. De semmihez sincs kedvem. Ha nincs kivel, akkor semminek sincs értelme. Ez nem megy. Ez a ház nem az enyém, semmim sincs. S mielőtt eladnánk, nyilván?) El fogok menni. S hova? Vajon hova? Az utcára? Amerikába? Rossz volt ott, de lassan kiderül, itt még rosszabb. Kapkodás, bizonytalanság, éretlenség, üres vágyak. Rengeteg az ellentmondás. Egy szavát se lehet hinni senkinek. Elvileg menne, de nem megy. Ha volna pénz, biztos menne.

Azért olyan jó lenne, valakivel beszélni, mit tegyek. Félek, minél jobban belekavarodok ebbe, annál nagyobb fogok tanyázni. Hogy túl sem élem. Nem akarom magam sajnálni, de azért jó szar ez az egész. Ez lett a sorsom. S persze felmerül, hogy ha már szar, akkor hogyan tudnék legalább erkölcsileg győztesen kikerülni. De attól félek, ez sem megy. S attól félek, a Vencel szöveg jön be: „Amerikába később is vissza lehet menni”, ez lesz a csapda? Viszont Kötcse nélkül, ha ezt elveszik tőlem, nem akarok egy új életet kezdeni. Se az Imolával, se mással. Elég volt. S mi vár rám? Írni? Hol? Az árokparton? S ha nem tudok? Ha abból se lesz semmi? Akkor mi lesz? Lehet kár volt belemenni ebbe az egészbe. Ezek a faszom langyos dolgok...minden, mindenki langyos. Húz le ez langyos hínár, de ez nem fog menni. Mit kéne tennem? Visszatérni a családi rémtörténethez, vagy valami gazdagabb nőt kellene találnom. Kellett volna. Aki megváltja ezt az egészet? De már mondtam, azt aztán végképp nem! Vagy valami mást, de mit? Ha jól látom, most ott tartunk, hogy A Jill sem akarja eladni a házat. Visszajönni, persze. De mit akar az ügyvédjével? Kigolyózni? Tényleg? Mit keres a mi életünkben egy ügyvéd? Kint volt egy olyan halvány sejtelmem, hogy valami nem stimmel. Kellett volna pénzt félreraknom, magamnak, baj esetére. De erre nem gondoltam. Mindenem odaadtam a családnak. Hogy így nem lehet, nem tudok hazajönni. Micsoda egy egy naiv fasz vagyok. Remeg bennem minden. Egyszerűen nem akarom elhinni. Az Imola alszik, mit mondjak neki, ha felkel? Érzem én, látom én, hogy mennyire szeretné. Mit össze kapálódzik. Mennyire hülyíti magát, engem is, a gyerekeket is. Hogy milyen jó lenne neki egy férj, apa a gyerekeinek, mások szemében stb. S álmodozik. S persze szerencsétlen, szeretne jó lélek lenni, jó ember. De ezzel is baj van. Annyi szarság gyülemlett fel benne, hogy hiába igyekszik: mindenhol kilóg a lóláb. De valahol erről is írtam már. S akkor mi lesz most, egy nagy balhé? Az se lenne jó. Nem tudom, mit csináljak. A dilemmának a Jill hívása vetett véget, találkozunk. Mindebből egy kép bontakozik ki a fejemben, jöjjön vissza A Jill. S persze előtte alkudjunk meg. Az ellenem való összeesküvés elméletből lehetsemmi sem igaz? Ez a satnya reményem maradt.

AUGUSZTUS 2 REGGEL AZZAL ÉBREDTEM, HOGY MÉGSEM KÉNE AMERIKÁBA VISSZAMENNI, HA...

Ha tudnék venni egy furgont, akkor minden jó lenne. Odamentem az Imolához, s egy nagy veszekedés lett belőle. Hogy ő „nem az én bankárom”, meg az összes nyomorult ocsmányság. Kínjában, persze. De legalább tiszta víz lett öntve a pohárba. Hogy a James meg az Ágota mivel fenyegeti, ha bármit – értem – vagy a mi érdekünkben mer tenni, - azzal, amilye van. Telekkel, házzal, autóval. Előtte néhány napja meg fellebbentette, hogy eladja az autóját, ha kell mindenét. Persze, lehet tudni, mi van a dolgok mögött. Nyilván meg akar tartani.

Amúgy meg semmilyét nem lehet eladni, egyik sem jó semmire.

Beszéltem az Elenával, hogy tudnék én egy autót szerezni. Halványan bízott.

A Samuval is. Hogy majd mindjárt elfogadják az újítását, s segítsék neki házalni vele – Amerikában! A fő gondolat persze mindig az, hogy a káposzta is a kecske is. Ne vesszek össze senkivel. Hátha mindenkire szükségem van. Lassan – persze veszekszünk – az Imola is kezdi megérteni, mi az ábra.

Pesten:

Aug. 2-án közlöd velem, hogy „te nem vagy az én bankárom”. Többek között.

A te, előzetes javaslatod alapján, bizonytalanul fölvetem: ha eladnánk az autót, tudnék venni egy van-t...Ez az utolsó szalmaszálam, hogy maradjak. Magam se gondoltam komolyan. De a reakciódra sem számítottam...)

Aug. 3-án volt az a híres szeretkezésünk, az erdei séta után), „mintha fiatalok lettünk volna”. Emlékszel? S valahogy – minden bajod – magától elmúlt. Előző napon arról beszögtünk, hogy nincs pénz dokira..., nőgyógyászra.

Aug. 4-én voltatok nálunk a Petivel és a Lilivel. Akkor nyolcezerért vettél nekem kaját a Pennyben.

Aug. 3-ig elment az Imola, de akkor még nem tudtam...

Elmentünk Földvára, mi négyen: az Imola, a Csabi, a Lili, meg én. Esett, fagyiztunk, aztán összevesztünk a játék automatákon, amit tilos használni. Igyekeztem elmagyarázni az Imolának, hogy bizony-bizony, nem az ilyen tiltásokon múlnak a dolgok. Olyan néha, mintha semmit sem tudna... Visszakozott, mintha megértette volna. Mondta, menjünk el a Matyival, s játszunk...Mutassam én, hogy kell. Aztán erdőben is sétáltunk, jól összecsípett a csalán. A Csabi lóg rajtam, valamelyik este még puszt is kért tőlem...Aztán egyik nap kimentünk a levágott búzaföldre, repülőt röptetni...Az Imola nagyon boldogan nézett bennünket. Este, furcsa módon elmúlt minden baja, a menstruációja meg a folyása is, s szeretkeztünk. Azt mondta, olyan, mintha fiatalok lennénk, s tényleg jól beavadultunk. Közben fölmentem a Habostortára, csak kíváncsiságból. Szemlátomást még mindig kapós vagyok. Csak hát az egész egy nagy képtelenség, ugye. Mert ha az Imolával szarban vagyok, mással is. Egy nagy *fucken gambling* ez az egész, néha iszonyúan elegendem van mindenkiből...Van egy két nő, de, hülyeség. Változatlanul azt gondolom, hogy ki kéne mennem. De hát oda mindig lehet, - mondta a Vencel. Közben A Jill írt, hogy jönnek az Szandrával. Mert hogy harmadikán volt a Pafi halálának az évfordulója. Fölhívta az Elenát is, sírt, vissza akar jönni meghalni. Csak fokozatosan...Mindent nem akar egyszerre visszaadni, mert. Csütörtök reggel mondtam csak meg az Imolának, mi újság. Ki is akadt. Elege van. Hétfőig akart maradni, mert akkor viszik el a gyerekeket. A fasz. Csalódott volt, „mert itt

mégis csak jó volt kenegetni a rühes kölyköket”. Szó szerint, semmi áttétel! Iszonyú pipa volt, dohogott, mint egy őrült. Hogy ő többet ide nem jön, elege van mindenből. Meg hogy én szép lassan be fogok dőlni, s A Jill papucsos lesz, ahol nekünk már nem marad hely. Neki biztos nem. Kár volt ebbe bele menni, meg mind a többi. Ilyenkor szörnyű. Próbált halk és finom maradni, de közben rettentő dolgokat mondani. Hiába bíztattam, valami tudathasadásos állapotban van, tud lenni, mint minden másban. Teljesen megbízhatatlan. Szeretem, ezt is mondtam neki, bírjuk ki, jó lesz. Majd biztos változik, de nehéz tudni. Végül is felfogta, hogy én milyen nagy szarban hagy itt, s elmentünk a Pennybe. Sezer valahányszázat költött rám. Aztán hat felé elmentek. A gyerekek lógtak rajtam. Előtte még sikerült a Lili biciklióráival dűlőre jutni, s nagyon büszkén és boldogan magától megy... azt hiszem egy életre megszabadítottam egy súlyos fóbiától. Jó ember vagyok, jó faszi, de mire jó ez, minek ez? Ha nem tudunk együtt lenni. Az jutott eszembe, főzés közben, hogy nekem kéne lenni a legokosabbnak, s összefogni ezt a sok kallódó lelket, életet lehelni beléjük...

Be szép... Mi vagyok én, nők áldozata? Az Imolának vége

Hát, ment a gyürke A Jillel. A ház eleje az övé, meg az Szandra is ragaszkodik a szobájához. Legyen valami leválasztás. Nem tetszik az egész. Közben A Jill azt mondja, neki nem kell a konyha. Rábeszélem. Én úgy is elmegyek, nem? Az Imolának írok egy levelet, amibe részletezem, meg biztosítom, hogy szeretem. Délutánra nagyjából megegyezünk A Jillel. Aztán nem sokkal mielőtt az Elenához kell menni – aki meghívott bennünket vacsorára – megint felhívom az Imolát. Bizonytalankodik. Megérzem, valami baj van. Kettős ügynök. Az utóbbi időben ezt játssza. S közli, keresnem kellene valaki mást. Ő nem akar beleavatkozni valaki életébe. Sajnálja. Először még nem derül ki, de biztatom: köpje már ki. Hát kiköpte. Sokat nem cicizünk, mondom akkor szia. Mondja ő is - szia.

Valami „secondery rape” . -Kicsit rendeztettem a dolgaim, s találtam itt egy ilyen kis feljegyzést..., 2001- ez egy gyógy ország

Nem tudom. Most éppen kicsit ki vagyok akadva. Nem bírom ezt a hülye országot. Ha az ember kicsi, föld alatt lakik, s követ eszik, akkor nehezen bírja az állófogadást nagystélyis hölgyek között egy felhőkarcoló tetején. S a sok pezsgő, jércemállyal töltött fénix madár, meg a riadt tekintetek, hogy melyik pillanatban dől össze az épület, ez már sok. Ez persze csak egy pl. olyan ez, mintha kihúznák az ember összes fogát, s adnának neki egy harapókészüléket, ami valójában jobban működik. Vagy az eper műanyagból lenne, de az íze vitathatatlanul finomabb. Vagy mit mondjak. Ha az ember szeret száz dolgot, s azt mondja a főfelügyelő, hogy na már most pistukám ennek a felét kicseréljük másra. S mind az ötven olyan, amit még életemben nem láttam. Mondjuk a citrom szörpöt mangó

szörpre, az is finom, de mi a fasznak? Látják, hogy fintorgok, erre azt mondják, hogy oké. S adnak még sárgarépa, hagyma, feketeteretek, torna meg papsajt szörpöt. Finom, tápláló, s ez az ő nemzeti italuk. Megsérteném őket, ha nem. Na jó mondom, s mikor éjszaka felébredek, nem találom magam, ki kell mennem, felkapcsolni a villanyt a slozin, hogy biztos legyek én vagyok. De még akkor is minden olyan mintha esne az eső a tükörrre. Nem lehet ezt elmondani. De mondok egy kicsi történetet.

SECONDERY RAPE – MÁSODLAGOS NEMI ERŐSZAK?, VAGY MI A BRÁNER.

A főnökömnek van egy háza, amit kiad bérbe. S lakott ott egy kis nagy, kerek fejű, rendes melós gyerek, jó kocsival, nagy busszal, amiben a profi szerszámaikat tartja. Olyan mindenese. Belevaló. A környező házakban diáklányok tömkelege. S zajlik az élet, dínom-dánom. Aztán egy nap, jön egy rendőr. Kérdezget. A Józsi (Jim) sehol. Másnap megint egy rendőr. Kérdem, ti nem tudtok egymásról, vagy mi fene? Harmadnap egy harmadik. Kérdem mi a hézag? Szégyellős a langaléta drágám, de végül megsúgja, secondary rape. pontosan én sem tudom itt mit jelent a szekonderi, de az egész az erőszakos nem közösülés körül forog. Jönnek mennek a zsaruk. Bujkálnák a bokrokban. Néha intek nekik, finoman nehogy zavarba jöjünk. Aztán egyszer csak ott áll mellettem Józsikám. Mosolyog, jópofáskodik, megkínál cigivel. Körülnézek, zsaru sehol. S mondom neki, bár megígértették velem, hogy titkos legyen ám, meg hogy jelentsem, jah, szóval mondom neki, hogy Dezsőkém, bazdmeg drága szívem, a világ összes fakabátja rádjár. Lefagy a mosoly a kerek képéről, de látszik nem nagyon érti. Jó gyerek ez, nem kétség. Egyszer megmutatta az aranyhalait, gyönyörű akvárium, hatalmas, tele minden féle csiribiri egzotikummal, s mondta, hogy ezek az ő bébijei. Szépek, mondtam. Ami viszont tényleg lenyűgözött, hogy egy görög templom képét rakta mögé, s mintha a drága arany) halak abba úszkálnának. Még én is büszke lennék magamra ilyen ötlettől. S ami már tényleg nem semmi. Egy ilyen talpraesett melós gyerektől. Megyek telefonálok - mondta, miután azt is elárultam, hogy itt valami olyan kettyintés volt, ami valakinek, valamiért nem tetszhetett, hogy nagyon finoman fogalmazzak. Azóta nem láttam. Egy rendőr még elhúzott a marha nagy cirkálójával, mosolyogva intettem neki. Kabd be... Mondtam magamban. A dezső meg bent lötyögött. Ja, én a házat kívül javígtattam. Szóval másnap reggel megyek, s kiderül, hogy a kölyök a sitten van. Előzetesen, ami a jail. Százezer dolláros óvadékot kértek, ami persze nincs. S ilyenkor, egy, rosszabb esetben két Évig is eltarthat, amíg, bent vagy s kétszáz kilós feketék babájaként élvezed a komuniti életet. Tárgyalás nincs. Itt-ott nyomoznak.

Válasz lim

nincs, a hivatalból felfogadott ügyvéd néha telefonál egy másik ügyvédnek, meg ilyenek. A helyes kis macskája meg jön, és nyávog. Az aranyhalak meg csak néznek, mert engem nem ismernek. A bevásárló szatyrok a földön, tele kajával. A szobanövények még zöldek. Aztán nagy, fekete, ipari neylonzsákokba összeszedjük a motyóját: sütitet, husikat, zsömléket, az aglegénység készételeit, kis borotválkozó készletet az arcvízzel, szétdobált gatyákat, meg a jobb cuccokat a szekrényből, a nyakkendőket, is, fényképeket, bútort, minden lófaszt, s kidobjuk a kukába. A szomszéd lányok meg azt mondják, hogy egy tök jó fej, volt, az egyik sír, azt mondja, hogy már több mint két éve ismeri, olyan mintha a bátyja lett volna...mi történt - kérdezem. Tágra van nyílván a szemük, nem tudják. " de valakit itt a szomszédba pisztollyal leütöttek, s elvették a többszáz dollárját, azóta nagyon félünk". Ez csak egy véletlen - mondom, minden oké. Nem kell félni. S most haza hoztam hetven kiló kaját. Felsorolhatatlan. És tökéletesen tele van a tököm. S azon gondolkodom, hogy el kéne menni meglátogatni a Dezsőt, de félek. Soha nem voltam még sitten, meg minden. S lehet, hogy a lelkem bűnös, megrépázott valami kis virágszálat, pedig az csak hüppögött. Nem tudom, de valahogy mégis hányingerem van ettől az egésztől. Mert - ilyen egy rohadt, szabad ország ez. A Sztálin alatt csak eltűntél. De az normális volt. Van, amikor évek alatt jön rá az ember, de ha kell egy másodperc milliomodrésze is elég, hogy megérted, ez bizony fucken terror. De ez demagógia. A legrosszabb, amit valaha ember ezen a földön kitalált. mert "egyébként minden jó", Amerikában? mi is lehetne más?) Rothadjon el a cápa foga. Lehet ez a fiú most mindenki örök emléke lett?

Na, ilyenek, Jack

Séta Földváron, esőben. Az Imola- mire lennék én jó?

Itthon aztán két sör. Ilyenkor mindig az Ágotára hivatkozik, mintha az ő altergója lenne...Hogy majd segít, de legalább csináljam meg a csatorna bekötését. Be lehetne cserélni az autónkat, egy, furgonra s úgy majd – talán – segít a nő...Már megint...Asszem ebből elég lesz. Érdek-játszmázás ez az egész. Itt van ez a kupi, s én meg mindennel foglalkozom, csak a munkával nem...De mindennek eljön majd az ideje. Hajjaj. Itt volt ez a gondolat: hogy ha már úgy is meg kell halni, előtte legalább legyen egy kicsit jó is. Más, legalább is. Meg kell csinálnom az életem, valahogy. Önzőnek kell lennem, először életemben. Ha az Imola átvág, hát mással. Jó vele, jó lenne vele, de nem minden áron. Munkáról, dolgozásról nem esik szó. Megígérttem, hogy itt lehet a héten, de mi a poén nekem ebben? Remélem, valami. Minden vasat a tűzben. Beszéltem A Jillel, hm. Igyekezzünk, azt mondta.

Aug. 7-9 megpróbálom Angliát, aztán mégiscsak Amerikába...

Ezután, valaminek a kapcsán, hetente-kéthetente jön elő az Amerikába menés ötlete. Egész, amíg el nem jöttem. Valójában, senki sem tartott vissza...S itt vagyok én, a nagy „ínyenc”, túrok itt a mocsaramban. Mindez persze arról kívánná szólni, hogy itt nem valami abszolút, s személyes tévedés, rosszlátásmód, fafejúség a fennforgás. Az is van, kinél nincs? De mindeközben tudtam s tudom én, hogy mi van, mindig is tudtam. További tonnányi adalék van az útkeresésemről. Azzal, hogy nem dolgoztam eleget? Hoppá, ki mondja nekem ezt? Hogy nem jól csináltam? Nos, beszélgethetünk erről is. Mindenesetre itt nem sértésről, s sértettségéről van szó. Én nem veszem annak. Itt sokkal mélyebb tartalmi dologról van szó. Neked, mindig is látom, meg kell felelni valaminek, amik ellen hol tiltakozol, hol belesimulsz. Miközben keresed a megoldást, ami jobba tenné a helyzetet. Helyzet az meg van, személyes is, társadalmi is. Mi is történt valójában? Az, hogy „kimentél”. S az amúgy sem fényes magyar valóság fejedre ugrott. Mint egy keselyű. S csipkedett is. S elgondolkodtál rajta, s szép hasonlatokkal, meg szimbolizmusokkal, költőien megfogalmaztad a tapasztalatod. S látom én ezt, pontosan látom. Igen, van ott egy nagy társadalmi feszültség: neked valahogy a felsőbb osztályhoz kéne tartoznod. Sokszor reagáltam is már erre, asszem tudom miről van szó, veszem is a lapot. Tudom mi az ábra. Nekem is volt/van egy ilyen vágyam. De itt sok trükk nincs. Ez sok pénz, ilyen egyszerű. Azt gondolom, nem először, hogy ebben a helyzetben egyetlen megoldás van. Akár mennyire is hihetetlen, de itt a „szerelemnek kellene győzni”, ha valakinek ez „annyira” fontos. Csak ez a hiedelem rendszer tudja ezt a szekeret húzni a mocsárban).

S megint nem először, azt érzem, hogy kétségbeesetten próbálsz ezt mindig kidobni az ablakokon, újra és újra, még ha vissza is jön mindig az ajtóréson. Mert látod, valahogy ez létkérdés. Nem okvetlenül az, de valakinek az is lehet. Nos, nekem is vannak ösztöneim, férfiakra is van. Ráadásul itt van ez az én női lelkem, szóval van ez is az is. S „érzem”, hogy mennyire szeretsz. Érzem, hogy mit össze szenvedsz, milyen hősieken harcolsz, s milyen bölcsen próbálsz felülemelkedni. Meg értem is, hiszen mondod. S valahol, ugye a képlet az lenne, hogy pikkpakkpukk. Kijövök, s „mindjárt kész”. Más most jó, lehet látni, érezni, tudni, dől a Válasz lim, s ha nem is mondja az ember, de tudja. Tudva tudja. S akkor jó, akkor lehet, akkor érdemes. Lehetne így is, ez is benne van a pakliba. Még lehet is. De az is, hogy nem pikkpakkpukk. Hogy elhúzódik. Mert előbb-utóbb egyszer csak, mégiscsak, s minden ellenére ott fogok lenni, élni Magyarországon. Lehet, most ez hihetetlennek tűnik, de csak mondom. A kérdés az, ezt érzékelem tőled, hogy na jó, akkor most ez így is jó e? Én nem akarlak téged nyomorúságba dönteni. Sanyargatni. Én, valahogy makképp látom, s persze „könnyű nekem”. Bár ezen is lehetne vitatkozni. De mindegy. Nekem az szerelem, a mi sokat emlegetett összetartozásunk-egymásra találásunk a cél, az eszköz, a mindennap, az erő,

a motiváció, az étel és ital. Másképp éhen s szomjan halok. Én nem tudok, s nem is akarok semmit eldönteni. Hogy mi legyen velünk. Azt mondod, meghasonlást kelt benned a szerelmes levelem. Értem. Bennem meg a hűvösséged. S ez így nem van jól. S mondod, ezt is értem, hogy „na, azért ez nem úgy van”. Szeretsz, csak nem akarsz megmerülni..., értem. Én húsz évig nem olvastam, mert nekem még az is veszélyes volt. Hidd el tudom, miről szól a megfelelni a történet. Sokszor megígértetted velem, hogy nem hagylak el. Oké. De óhatatlanul felmerül bennem, hogy már most „megtehetem”, hogy betegségnek nyilvánítom a mocsarsító ingyencsém, ezt leírtad, ott van, s lehet rajta szépíteni, de nem sokat...Csak annyit hadd mondjak, önvédelemből, hogy én csak egy finom lelkű, de szegény ember vagyok.) S ahogy már mondtam, bármennyire is fáj, s lehet beledöglök, azt szeretném, ha neked jó lenne. Ha tudnál találni más megoldást, ami neked jó. Megteheted, feloldozlak. Nyilvánvaló, ez a mi dolgunk, „csak úgy”, majd nem ér véget. Nem tudom, hogy lesz. Asszem, én tudok, majd, nagyvonalú lenni. Volt már ilyen...Nyomás hatására, zivatar, tűz, ár idejére az emberek ideiglenesen bemenekülnek valahova. Oké. De aztán mégiscsak, előbb-utóbb visszatérnek, rendes otthonukba.

Előttünk az élet. Jack

Aug.Zavaros szerelem

Itt van a nő. Nem vagyok egyedül. Piák, kaják. Unatkozunk. Szeretkezünk is, végül is jó.

De persze, megy a balhé, A Jill keveri a kakát. Az Szandra is benne van. Este táncolunk, ilyenkor nagyon szeretjük egymást. Iszonyú lenne egymást elveszíteni. Iszunk pár fröccsöt, aztán beszédülünk az ágyba. Megint jó. Terveket próbálunk, félünk a jövőtől. Nehezen áll össze a kép. Az Imola újra és újra próbálkozik, mi lenne, ha nem mennék el. Nincs e valami megoldás. Hát nincs, én meg újra ezt bizonygatom. Sok pénz kell. Namost, aztán volt egy jó kis megerősítő beszélgetésünk, hogy az Imola mennyire szeretné ezt az életet itt. Azt mondja igen, nagyon. S persze vannak aggodalmaim ezzel kapcsolatban, de meglátjuk. Nincs más hátra, nekem, mint előre. S most valószínű elmegyünk Pestre, dolgokat megcsinálni az ő házában. Az jó lesz. Úgy is kell várni, hogy A Jill szerezzon pénzt. Ha. Mindegy, do something!!!Össze kell pakolni, esőre áll, legyen pénz a két autóra stb. Meg anyagra. Csóri séta bogláron az imoláékkal, Ez nem ide való!!!! Nem tudom.

Este Boglárra mentünk sétálni,

Elakadtam egy bolíviai együttesnél, tényleg jók voltak. Az Imola nagy szemekkel nézett, aztán megjegyezte: „azért fantasztikus, hogy te, hogy tudsz mindennek örülni”. Hát igen. Az utolsó pénzünkön vettünk is egy cd-t tőlük, ami később a fiúk kedvence lett. A Lili kapott egy olyan világító szélforgót, viszont

utána már annyi pénzünk se maradt, hogy egy fagylaltot tudjunk venni a gyerekeknek. Az Imola szenvedett, a gyerekek is. Lent a kikötőben azért egy jót fogócskázunk. Imola egy padról bámult bennünket, aztán síró hangon egy monológban kezdett: „az ördög ellenünk van, az ördögi emberek. S mi vagyunk a rosszak, mert jók vagyunk.” A régi lemez. S persze „kell nekem az Imola”. Szükségem van rá. S igazán nem volt könnyű oda kijukadni, hogy elfogadja a helyzetet, s ne vesszünk össze. Itthon megint ittunk, bebújtunk az ágyba, s no szex. Mert hogy a baja. Cisztája is van, mi lesz ebből, is, rák? Pedig tényleg marha jól kijövünk, szeretjük egymást, minden örület ellenére is. S ilyen meg nincs is. Mi lenne, ha jól lennénk? Ebből az ágas bogas létből mégiscsak az jön le, hogy miben nőtt fel az ember, meg milyen alkata van. S ebben nagyon egyformák vagyunk. Ha a rárákódott hülyeségből pár dolgot még lenyírbálnánk az Imoláról az lenne, ami én. S persze ez nem megy egyik percről a másikra. De jól halad, nagyon jól halad. Hallgat rám. El kéne hagyni, amit állítólag a gyerekei apja mindig ráolvasott, ezt az „egyszeri bojárnes hajlamát”, amivel hajlandóságot mutat mindent mindig tönkre tenni. S persze, hogy mindenkinek joga van élni, s naná, hogy mindenki másképp üdvözülni. De nekünk is jogunk lenne ehhez. Én „bebizonyítottam” már elégszer, milyen fasza gyerek vagyok. S hogy szerettek, s mennyien! Hányan látták bennem jó önmagukat... Önmagammal kapcsolatban semmi kétségem nincs, jól érzem magam, igazam van, s tiszta a lelkiismeretem. Egy jólelkű bohém, azt gondolom magamról. S főleg a nők szeretnek. A pasikból irigységet váltok ki. Ez a sok kis pity gazember... Nos ma volt az utolsó kötözés, aztán el is mentek. Néhány napig távol leszünk egymástól, hm. Remélem kibírom... Már kezdtem kicsit örülni, hogy egy kis nyugtom van, mikor tovább folytatódtak az események, mert hogy

Jill: Miért nincs a nőnek több pénze?

Felhívtam A Jillt, s mondtam neki, lehet kicsi gond van a kölcsönkéréssel. Felháborodottan visítozni kezdett, hogy miért nincs a nőnek több pénze! Felhívtam az Elenát, aki azt mondta, keményítsek fel, küldjek neki írásban egy ajánlatot. Írtam is egyet, szűkszavút, hogy kérem vissza az autót, jöjjön vissza, s én meg vállalom a ház fenntartását. Semmi válasz. Felhívtam az Imolát, tíz óra volt. Az apja akkor vitte el a Petit. Mondta, hogy sok a dolga, majd hív. Egész nap nem hívott. Hétkor, többszöri alvás után a mobilján próbálkoztam. Azt mondta otthon vannak, most kente be a Csabi lábát. Előtte hívtam az otthoni számon, senki sem vette fel. Amúgy is nagyon kelletlen mindenben. Mondta, most vágta le a füvet, meg kell fürödni, de egy fél óra múlva föl fog hívni. Addigra kész lesznek. Most negyed kilenc. Nagyon furcsa érzésem van. Átvág engem ez a nő. Legszívesebben azt kívánom, hogy többé ide se jöjjön. Persze dülőre kellene jutni. Nem tudom mi történik. Nincs pénzem. Két szék közül a pad alatt vagyok. A vicc meg az, hogy délután hívott a Jégnező. Menjünk Lellére, fürödni... Nem válaszoltam.

Nem tudom mit tudnék vele kezdeni. Úgy érzem meglehetősen. Sőt, mintha máris megbolondultam volna. Valahogy nem értem, az egész világ összeesküdött ellenem. Megyek le a lefolyón? Mit csináljon az ember, ha ennyire semmi sem működik? Már az öngyilkosság gondolata is itt motoszkál. Olyan jó lenne valakinek panaszkodni, még olyan sincs. Rühös kutya lettem. Nincs. Van ilyen? S nemrég még minden oké volt. Létezik, hogy ez a nő, három gyerekkel így átvág? Vagy csak szokás szerint naiv, azaz nem normális. Ennyi idősen ilyen nincs. S ez a se vele, se nélküle – észbontó. Itt ülök, alig tudom megállni, hogy megint ne hívjam, az örület környékez, de meg kell állnom. Szép kis napok, már megint. Nagy nehezen visszafekszem, hűvös, esős idő van. Amerikán gondolkodom. Az esélyeim, mit is mondjak, s kinek. Amerikába mindig vissza lehet menni... Most jött el az ideje? S ekkor hívott az Imola, hogy jönnek a gyerekekkel, s majd beszélünk. Jó későn értek ide,

Vissza a családhoz?

Én meg mondom A Jilléknek. Hohó, akkor minden fasza, egyesült a család! Aztán lementünk az Elenához, s mondom neki: kész, lejárt a megbízatása, nincs rá többé szükségünk. Köszönjük szépen. Kis magyarázkodás, mindenki ért mindent. Sok pálinka, sok körömpörkölt, éjjelre majdnem elalszom. Nos, előtte, mindjárt az Imola után, felhívtam az Jégnézőt. A Kossuth téren volt, valami nagy zajban. Örült. Találkozzunk holnap. Menjünk el a Káli medencébe. Mondtam, legfeljebb csak ide valahova. A Kati a tanárnő is írt, de hogy abból mi lesz, azt nem tudom... Aztán ma reggel A Jill közölte, hogy semmit sem segít. Nem kér kölcsön, ő nem tud adni semmit. Szóval, egyedül maradtam. Végül is, azt meg tudom oldani, hm. Mondta, hogy mindenki csinálja a maga dolgát, s rajtad a világot szemeztette hozzá. S persze ez ugye azt jelenti, hogy oldjam én meg a dolgokat. S itt van ez az idézés a bíróságra. Elegem van ebből. Szépen visszazivárognak, elüldözik a nőmet, s most én oldjam meg a problémákat. Nem látom én még az egészet át, de ez jó. Végre, ezt is megéltem, csökken a felelősségem. Valószínű soha nem fog megszűnni, de már ez is valami. Mindenben van valami jó. Nem akarok junkie lenni. De tényleg nem. Léha, lusta emberek, sumák emberek áldozata lenni. Délután elmegy A Jill meg az Szandra. Leviszem őket a vonathoz. Puszi-nyuszi. Minden jó lesz. De mégiscsak a Jillnek kell kölcsönkérni pénzt, mert nekem nincs kitől. Pár héten belül visszaadom.

Megjött A Jill. Kiizzadva, éhesen, fáradtan.

Pár szót beszélünk, s már el is akart menni. Rábeszéltem, maradjon itt, netán beszélhetünk az Elenával. Lezuhanyozott. Lementünk a faluba, először az Elenához, aki nem volt otthon. Elmentünk a sörözőbe. Útközben láttuk, hogy egy aranyos kis ház eladó. A Jillnek nagyon tetszett. Közepes kert, négy szoba

összkompót. Később, mondtam a Imolának azt kéne neki megvenni. Egyet is értett. De most a Jillel jól éreztük egymással magunkat. Kicsit megviselt bennünket, ami történik. Csináltam hamburgert, aztán megöleltük egymást, s lefeküdtünk. Love- you, love -you. Reggel még beszélgettünk, ahol azt ajánlta, hogy inkább fokozatosan építsünk a gyerekek telkére, s az építkezés alatt lesz hova átmenni. Gondolkozik, azt mondta. Kiderült az Elena Pestre kellett menjen, „sok a dolga, lehet nem is jön, majd csak később.” A Jill elment az ötös busszal, ő is visszamegy Pestre összepakolni. Aludtam, aztán lementem a falunapra. Szörnyű. Átmentem az Elenához, nemrég jött meg, a Samu már ott volt, s most alszik. Ellenséges hangulat, nyilván látszott rajtam is, hogy nincs jó kedvem. Eljöttem, nem is tartóztatnak. Az Elana még utánam szólt, hogy majd a vadásból hagynak. Hazacsámborogtam, szörnyű hangulatban. Felhívtam az Imolát, valakinél, valami Pankanéninél voltak. Később visszahívott, s érződött rajta, valami nem stimmel. Szörnyű éjszaka következett. Másnap reggel – vasárnap – megint felhívtam. „Panaszkodott” az Ágotára; miszerint, az jól leszúrta, hogy milyen felelőtlen, mert szóba áll velem, mert rám költi a pénzét, ahelyett, hogy bérelt volna egy nyaralót. Ő nem arra adja a pénzt, s különben is, hogyan adnánk vissza? De ma találkozik a nővel, s majd igyekszik meggyőzni... Mondtam, februárig visszafizetjük a lét...

2006. AUGUSZTUS, AZ ELMENÉS ELŐTT, MEGOLDÁS A PÉNZKÉRDÉSRE, NA MEG A JÉGNÉZŐ NÉV EREDETE

Azt gondoltam, hogy nekem ez a sorsom, menni, s harcolni. Egyelőre legalábbis. Nem pedig bukfacezni, locsopacsizni, főzőcskézni, asszonnyal entyepentyézni. Csak keményen! Aztán fölkelek éjjel s fölkeltem a Jillt. Kiderült ő se nagyon aludt. Mi lesz velünk, kérdi.

Van egy ötletem. Tudok valakit, aki tud adni pénzt. Igen, kicsodát? S ekkor Jack kényszeredetten, de nagy megkönnyebbüléssel elmesélte egy nővel való megismerkedésnek a történetét, persze bizonyos kihagyásokkal. Na és hol sikerült fölszedned? Ó, hát ez, különleges. Lent a Balcsin. Mi? Igen, egyszer teljesen kiakadva a balhéinktől, valamikor februárban, lementem a szemesi mólóra, hogy kiszellőztessem kicsit a fejem. Egyszer csak látom ám, hogy kint a jégtorlaszoknál valami van a jégen. Mikor közelebb értem, akkor láttam, hogy egy nő hasal ott, s fényképez. Kérdelem tőle, hogy ez most itt mi, előkészület egy sarkutazásra, meg egyáltalán jól van? Mondta, hogy jól. Megkérdezhetem, hogy fényképész, vagy netán jégkutató? Nem, nem, egyik sem, mondta, kicsit zavartan. – csak még ilyent nem láttam. Tényleg érdekesek voltak az egymásra csúszott jegek, de csak a szokásos téli jelenség, semmi rendkívüli nem volt benne. Itt Jack elhallgatott. Ennyi? Lényegében igen. S van pénze. Most örökölt, meghalt az apja. Ó, értem, s már olyan jóba vagytok, hogy kölcsön is tud adni? Azt hiszem, igen. S mikor? Néhány napon belül, ha minden jól megy. Érdekes, szóval egy csodatevő Jégnéző nő,

azért hülye dolgaid vannak neked, nem? Lehet, válaszolt Jack tétován, - de most ez kínálik az egyetlen megoldásnak, nem? Hát, ezt neked kell tudnod, válaszolt lehángoltan Jill, a másik oldalára fordult. Végül is egyszer már lehet valami haszna a hülyeségeidnek, na, jóéjszakát, én alszom.

Aug. 10. Drámaországban drámakapcsolat

Vége az Imolának, most aztán tényleg? Meghalt az Jégnező apja. Aztán itt a másik; elmebeteg férj, rühes gyerekek, Azért ez tényleg egy dili. Úgy lett, ahogy sejtettem. Hív az Imola. Hogy beszéljünk. Azt mondja, nem alszik. Meg semmit sem tud, minden össze vissza van. S miközben beszélünk kap egy hívást, James, az ex férj. Vitte az M7-esen a gyerekeket – mint később kiderült Révfülöpre – amikor leesett a Peti biciklije. Ráment egy másik autó, föltekerte, s tönkrement...majdnem tömegkarambol lett, órákig állt a forgalom. Ott ült a három gyerek, halálra váltan, mikor az Imola értük ment, s most ide menekültek. A Csabi szájáról nem múlik a rüh, a Petinek nyirokgyulladás van. Szegény rózsadombi gyerekek. Kikerültek a melegházból, ebbe a keményebb falusi világba, s kész, elég lesz kikupálni őket. Nem hiába fél, félt az az anyjuk.

Aug. 10. CSAK SZÁJ VAGYUNK iml

Csak száj vagyunk. Ki zeng a messze szívvel,
mely ott dereng minden dolgok közén?
Nagy lüktetése bennünk hull szerény
ütésekre. Fájdalma túl nagy ívvel
hajol felénk, az ujjongása szintúgy.
Ezért, hogy mindig újra eltaszítjuk,
s csak száj vagyunk. De a nagy dobbanás
titkon betör, s ott van egyszerre nálunk,
és felkiáltunk -
és lét vagyunk és arc és változás.

Tandori Dezső fordítása

Hát igen. S jöttek a telefonok,

sok értelmetlen beszéd, veszekedés, szakítás, soha többé, meg ilyenek.

Anglia? S felhívtam a Fekete Pétert, tud e valamit. Mondja, Anglia. Adott egy számot. Csináltam egy önéletrajzot, elrontottam, megint megcsináltam, elküldtem. Soha nem lett belőle semmi...

AUG. 11. KÉSZÜLŐDÉS, HARMADSZOR AMERIKÁBA, EGY FURCSA SZAKÍTÁS ÉS AZ ELMENÉS KRÓNIKÁJA

Hirtelen elhatározással följevünk pestre

Aug. 12-15 minden napra egy balhé.

Hirtelen elhatározással fölöttünk Pestre, két autóval. Hoztam a szerszámokat, hogy most aztán csinálók neki valamit, mielőtt elmegyek. Most ez oda megy le, hogy mielőtt elvállunk. Mondta is, igaz is, hogy őt „csak úgy” nem lehet ott hagyni. Sötét egy nőszemély. S ami a legszörnyűbb, hogy nem lehet látni, hogy meddig tart az érdek. S ugye, színész akart lenni. A másik oldalon meg ott van az én hiszékenységem, ami nem hülyeség, csak akarása a szeretetnek, valami kapcsolatnak, valami enyhület a magány ellen. Ez az én átkom. S ma reggel, ahogy cigizek itt a Rózsadomb nyomortelepén, az jutott eszembe, hogy az én Jóistenem elhagyott engem. Tegnap, egész nap a szarokat javítottam. Szörnyülködik, hogy micsoda kosz, micsoda kupi, micsoda zaj, mennyi szerszám, milyen erőszakos vagyok, durva stb. S hát előző este meg ott volt a hatalmas cirkusz. Nézzünk filmet. Szex filmet. Az én ötletem volt. A gyerekek ugye csak másnap jönnek, a bal eset után az apjuk most próbálja vissza szelídíteni őket. Ez az utolsó éjszakánk. Hozok kettőt. Többször megkérdem, biztos, hogy minden oké ezzel? Mondja igen. Állítólag soha nem látott ilyent. Persze nem hiszem. A James utálta, mert hogy primitív..., ő a nagy szexőrült. S most meg itt van a betörtlen nője, s ahogy végig morgott, egyre idegesítőbb lett. S most először, rendesen elküldtem a francba. Káromkodtam, szitkozódtam, mindent túlozva. Aztán el akartam menni, de nem volt meg a kocsis kulcs. Állítólag elrakta...Itt aludtam a kis szobába. Mióta is nincs szex közöttünk? Reggel aztán jópofát vágva, hogy milyen nehéz is nekünk., nekiálltam dolgozni. Főzött nekem egy nagy kaját. Hiába kértem, ne. Ne lehessen megszólalni. Aztán megjöttek a gyerekek. Egy órát beszélgettek a Jamesszel kint. Néha az az érzésem, hogy vissza akar menni hozzám. Bujkálnom kellett, persze, mert hogy majd tőle kéne kérnie pénzt. Merthogy nincs. S ha én vagyok, akkor hogyan? Szar dolgok ezek. A gyerekek a nyakamba ugrottak, persze. Nem értem én őket. Aztán jött a szutyakolás, még mindig rühesek – itt ott. Az Imola süttött valami iszonyú kaját...Aztán kihoztam egy filmet, vidám, jó színész, állítólag. A gyerekek nagyon örültek. Először a Peti, hogy jajj de jó, s hogy már látták. Aztán a Csabi. Hogy szeretem-e én ezt a palit? Mondtam, ja. Fogalmam se volt. Az Imola suttogva telefonál a nappaliba. Várunk. Aztán ötösbe elkezdjük nézni. Szörnyű. Morbid, fahumor, s perverz, s iszonyúan trágár. Nem is bírom, otthagynom. Közben az Imola odajön, gúnyosan megsírogat, s megkérdi, nem akarok-e lefeküdni...Feszültség van, nyilván látja rajtam az undort. De nem szól a gyerekeknek. S a kérdésre, hogy hova mehetnék, közli, hát a kocsiba, a

Terihez, a kertbe stb. Hát ez nem vicces. Nem akarok feltűnősködni, először egy kicsit ledőlök az ő szobájába, ahol semmim sincs. Se párnám, se takaróm. Lent véget ér a film? aztán tovább tetvéskednek. Fölosonok az emeletre. Egy szörnyű ágyra. Egy lidérces éjszakába. Tegnap az Imola egész nap azt kérdezte, hogy ma mikor megyek el. Mert találkozni fog az Annával. A félredugó, hétgyerekes nővel. Nagyon unom ezt az egészet. Csak azért, mert annyira szükségem lenne valakire, még nem kéne hülyének lennem. S itt van ez a hihetetlen történet: milyen más az Imola Kötcsén, s itt. S persze: a tudat határozza meg a létet...Még megcsinálom a fürdőszobánál a villanyt, aztán megyek innen...Valamelyik nap mutatom az Imolának a tavalyi pénzeket, amiket kint csináltam. Tátva marad a szája. Az ilyesmi az nagyon hat rá. Szegény pára. S délután, mikor beindulnak a telefonhívások, el is kezdi. Hogy ő beszélt a Terivel, kér kölcsön százezer forintot, tíz százalékos kamatra...Mondom jó. Végül is nem lenne rossz. De már látom, hogy mi lesz ebből. Könnyen lehet csak egy mézes madzag. Csak azon gondolkodom, hogy milyen kurstikli lesz ebből. Hogy legyen is, ne is legyen...

Aug. 15-16, eljövök az Imolától – utoljára? meg A Jill..., beindul az elmenés verklije. Az Imola megpróbál kihasználni

Este aztán sikerült megint jól összevesznünk, mondom – ne hívjon többet. Nagyon elegendem volt. Mindenért én vagyok a hibás. Hát nem. Melyik szék közül a pad alá? Aztán reggel felhívtam A Jillt, hogy mégiscsak Amerika. Végig gondoltam. Lemegyek hozok egy cigit, egy kenyeret. Közben – már reggel – az Imola főlhív: „leljenek hozzád?”, - kérdi. Szimultán tárgyalások a nőkkel. Mondom – jöjjön. Félek. Félek, két szék között a pad alá esek. Félek, hogy két nő között elveszítek mindent. Tegnap hosszasan beszéltem az Jégnezővel. Az apjáról, aki meghalt. Azt mondja, hogy lesz vagy ötszázezer forint a temetés. A Jill keményít. Azt is mondta, hogy ő nem akar engem eltartani, nem akar velem lenni, ki van, kész van, rosszul van, fizikailag is. Megint mondtam, hogy a hajót vissza, a házra ráírni a nevem, meg megszüntetni a pert. Nagyon nem is válaszol. Tudatbeszűkülés. Már azt is állította, hogy én a halálát akartam. Állítólag mondtam is. Ez azért már szörnyű. Gondolkodom ezen az Amerikán. Nem merem felhívni a Norwelt. Félek. Kurvára félek. Persze, majd csak lesz valahogy. Ugrás a sötétbe. Jön az Imola. Nagy nehezen elindult. Még majd bemegy a Tescoba. Konyakot venni nekem... Mosok. Takarítok. Pakolok. Fasz ki van. Süt a nap. Semmi semmivel. Nem érdekel, mi van a világban. Múltkor az a pesti kirándulás az Imolával nagyon kiakasztott. Néha eltűnődöm, miért is iml az ember. Mire jó ez az egész. Sehogy se jó. Semmi se jó. Ennél tényleg sokkal jobb volt kint. De szép álom is volt, bassza meg.

Aug. 16 hüm hüm, válasz lim

Most sikerült telepíteni ezt a vírus meg más nem tudom micsoda frissítéseket.

Biztosan alszol már, én pedig, ahelyett, hogy nyugodnék békében eleddig folyton folyvást csinálok valamit. Aranyosak a gyerekek, mert újult erővel, vágygál szeretnének mindendemindent, hogy így magunkra maradtunk. No persze nem nagy gond, ma mindenképpen alszom valamennyit. A Startlapról kell telepíteni ezeket vagy állítólag onnan lehet, érdemes - a fájlokat: Spybot és az AVG Free Control Center, valamint az AVG Free Vírus Vault és az AVG Free Edition for Windows. Itt ezek működtek, ingyenesen letölthetők, azt, hogy hogyan kell ezt tenni, te jobban fogod tudni, nekünk nem ment olyan jajde könnyen. Hát bizony, hogy úgy mondjam igencsak szokatlan ez a mi új felállásunk. Állóvízben mocsarasodom, reménykedem, hogy alakulhat bennem valami, ami majd - mint oly sokszor elhangzott - belülről irányítja a gépezetemet. Most csak potyog a sok potyadék. Holnap elmegyünk a barátnőmhöz és szombaton jövőnk majd haza. Addig is szép, csendes kert kotorgatósabb időket kíván hív barátnéd.

Mit jelent egy emlék, a lila tojástartó egy balhé megint, kell ez nekem?

S egyszer csak észrevettem, hogy a kis lila tojástartó egyike össze van törve. Kiszedtek dolgokat az amerikai emlékekkel teli üveges tálalóból. Először azt hittem, hogy a Peti tette, szóval rá néztem, de valójában az Imolának mondtam, mennyire nem értek ezzel egyet. Nem kiabáltam, de tényleg rosszul esett. S elküldött a francba. Hogy én milyen egy kis pitiáner gazember vagyok, mikor ilyen kis tárgyakért nyavalygok. S hogy őt nem érdekli a múltam. Ez aztán odáig ment, hogy közölte: „bújjak vissza A Jill p...ba.” Meg „ugráljak a dagadt p. a barátnőmmel a stégről...” Nos ez már elég volt. Mondtam, hogy egy hülye zsidó cafka, akit semmi más nem érdekel, mint a pénz. Erre elküldött mindenhova, lebunkózott, leparasztozott. S hát, mondtam neki, hogy azért észnél legyen, másképp kitessékelem a kapun. S hozom a neveletlen gyerekeit is. Persze, mindezt nem tettem, csak gondoltam ideje meghúzni némi válasz volát. A finom kajából, amit végül is együtt főztünk, én nem is ettem, ők viszont igen, mintha semmi sem történt volna. Úgy látszik nem egyforma a világképünk. Ő már a gyerekekkel játszott, olvasott nekik, amikor behajolva a könyvespolc mögül, rámosolyogtam. Rondán nézett vissza. Aztán mondtam, hogy menjünk fürödni. A gyerekek kórusban kiáltották, „igeeen!” . Oda is mentem hozzá, s fölé hajolva, hogy a gyerekek is jól hallják, bocsánatot kértem tőle...De azt mondta, hogy ennek vége. Otthagytam, elég volt, - hulla fáradt voltam. Szerintem ő is. Az a kevés sör könnyen megártott mindkettőnknek. Közben egyfolytában az motoszkált bennem, hogy ez most aztán igazán jó alkalom lenne az elválásra. De valahogy nem ment már a lelkem se, a nyelvem se. Pitiáner élet, vagy egy nagyvonalú?- a régi dilemma, azaz vele vagy nélküle. Ugyanakkor ez a rohadt nagyüzem, ez a huszonnégyszáz huzavona, gyerekezés, főzés stb., na meg a gyerekek elmesélhetetlen s örökös szekálása, –

terrorja! a millió meg nem értés, s folyamatos szeminárium ezzel a tizenkét évvel fiatalabb nővel, ez mind azt súgta, hogy abba kéne hagynom. Semmi jó nem lesz ebből, semmi jó nem jön ki ebből. Egy kupleráj az életem, egy perc időm nincs magamra, írásra meg végképp nem. Miért is csinálom én ezt? Egy igencsak más kultúrájú zsidó nővel – aki, hm, nem is olyan jó? Valójában egy közönséges kamaszlány...Vulgáris, s tapasztalatlan, szűklátókörű.Jajjaj. Szerencsére föl kell mennie Pestre, valamit elintézni az iskolában. Végre, kicsit egyedül lehetek itt a házamban.

Nem válaszol az Imola, én viszont csak írok..., „dal”

Egy izgat, Nehogy komolyan vedd az előző levelet, a horgászost,

csak hülyéskedek. Ugye nem a hétvége miatt, miattam van baj? Vagy izi, vagy, nem tudom, jajj. Fúúú, meg a többi. a tanítást nem kéne abbahagynod, az neked fontos, kell, élet, nedv, erő, meg minden. Az erő, mely zöld száron hajt virágot, az ott van, meg az fölfele, *közben* kell valamit tenni. Nem az egyik főhajtást levágni.Pihenni kell, *még* aludni, rendezgetni, s akkor minden helyre áll. Ilyenkor nem kell dönten, minden piszlicsáré részletben. Majd később. Hagylak, de jó lenne tudni, miben tudnék segíteni. Fogjam be a szám? Engem csak egy izgat, se így se úgy ne veszítsek el... Jack

Kapitalistaellenes gondolatok, Válasz lim

Eszembe jutott valami: én nem akarok elbűvölni téged valamivel, aki nem vagyok, de igenis el akarok azzal, aki vagyok. Ráadásul azt sem magam miatt, hanem amiatt, - az érték - miatt, amiért azzá lettem. Festészet, költészet, érzékenység? Hívja mindenki, ahogy jól esik. A másik. Én nem fordítok nagy írókat. Én, regény ide, vagy oda, a nagy író vagyok. Csak, ez a különbség, semmi más.Nos, ez egy levél volt, a fiamnak, most meg neked. Nos, valahol nagyon fontos volt, hogy a fiam edukáljam. S írtam, meg írtam neki. Volt, hogy válaszolt. A legjobb válasza ez volt: “apa, neked írnod kéne, biztos van, aki ezt szereti”...) Akkor volt A Jill kint nálam, kevesebb, mint fél évig, az Szandra meg jött egyszer látogatóba.

Ami egy bullshit. az Jégnézőt, kicsit panaszkodtam. Ma mondta meg a becsüs, hogy mi a bráner van. 25.6 millióra becsülték föl a kéglit.

De mit lehet csinálni. Nekem is kéne egy? Az Elena nem tudja. Senki sem tud semmit. S lehet egyáltalán nem kell senkinek az a köveskáli ízé. Jajj, jajj. S itt van ez a pesti kégli, de ezzel ugyan az a helyzet. Sok minden vár még ránk. Ma megyünk Kötcsére. A Csabi szerepel, de én nem mehettem el, mert akkor az apja is

hozza a nőjét...S nem is tudom, hogy valójában ez e a helyzet. Érdekes. Rühell-nek? Nem akarok erre gondolni, nem könnyű. Mert ez mindig a fájó, érzékeny pontom volt. A semmibe vevés, a lenézés, meg a hasonlók. A napjaim úgy telnek, mint egy kismamáé. Főzők, jövök-megyek, takarítok. Gyerekezek. Fasz kivan. S az ég világon semmilyen kilátásom nincs semmire.

Kellene egy másik nőt keresnem, akinek nincs ennyi gyereke, van pénze stb.

Miért mondja ezeket? Unja az egészet? Túl gyors vagyok? Ahogy ez lenni szokott. Nem könnyű partnert találni ahhoz, aki én vagyok. Lehet nem is lehet. Mindenesetre ez egy jó tapasztalat volt. Rengeteg minden kiderült belőle. Például, mi is van ma itthon, mi kell a beilleszkedéshez, mire is vágyom én. Mi az, amivel be, s az, amivel nem érem be. Sok-sok minden. Tetszett tegnap A Jill hozzáállása. Mert pozitív volt. Mert valami minimális szeretet volt benne, törődés, aggodalom. Ezzel már el tudok menni. Nem megy tönkre minden. Még dolgoznom kéne. Még kéne pénz. Szegény Imola, jól beleélte magát, de ez kevés. A beleélés kevés. Arra jövök rá, hogy én egy művész vagyok. S sokan kívánnak még azok lenni, de ez nem úgy van. A polgárból, s különösen a kispolgárból soha nem lesz az. Na ennyi, majd folytatom.

Az Imolánál lakni s pénzt kérni a Jégnézőtől?

Persze, az egész háttérben az Jégnéző áll. Ha megtudja az Imolánál lakom, akkor annak annyi. Vége, passz. S más így is gyanús vagyok neki. Szóval, valahol arra kellene törekednem, hogy ő oldja meg. S ott van, akár milyen furcsa, az apja kéglíje. De – most halt meg, s ez elég gázos. Nem tudom. Mindenesetre ma össze kell pakolnom mindent, s vinni föl a szerszámokat. Nem tudom, mit csináljak az Alexxal. Föl kéne hívnom a Szandrát, s mondani neki, mit tervezek. Bár, még egy pár napig, hétig, végül is ezt is meg tudom oldani. Na, megyek pakolni.

Kedden aztán már arról van szó, hogy ő lejön a holmijukért.

Összeesküvés elmélet? Jó, mondom, akkor én kérek kölcsön pénzt, s fölviszem a motyót. Esik az eső. S persze belemegy. Közben hív az Elena, hogy van ott valami kutyakaja, lemegyek, vagy fölhozzák? A Jill is hív. Mondom neki mi-ben sántikálok. Megérti, persze, menjek. Ő nem jön ma haza. Mint egy güzü, már megint, nekiállok pakolni. Szomorú történet. Mesélem az Elenáéknak a visszamenést. Valami kaját hoznak a kutyának. Sírás-rívás. Mondom, hogy

ÉN MOST MEGYEK A SZENTFÖLDRE MEGHALLNI A SZERELEMÉRT.

Micsoda egy hülyeség.

Aztán a Jégnézőtől kapott pénzen elindulok Pestre.

Kettőre érek oda. Meglepődöm, milyen jó kis dagi az Imola. Kis barna zsidó-lány. Elég hűvös, leginkább azzal törődik, hogy senki sem lásson meg. Nem vagyok jó party? Elkezdünk borozni, ömlengés. Hogy mennyire szeretjük is egymást, milyen szerencsétlenek is vagyunk, meg minden. Bebújunk az ágyba, de persze semmi. Mondja, hogy ő mennyire is megérti, ha nem áll föl valakinek. Őneki sincs mindig kedve. De egyfolytában cikiz. A lukas zoknimért, a pocakomért, mindenért. Állandóan kilóg a lóláb. Nincs is kedvem semmihez. Menjünk valahova. Nincs egy hely a városban. A nihilból balhé lesz, majdnem rám is átkerjed. Nagy nehezen elindulunk Nagykovácsiba. Szerencsére zárva van a villanegrás büfé. Tétova szarakodás, menjünk az Eurómalba. Nabazdmeg. Az Imola állandóan baszogat, hogy hogy vezetek. Nyikorog az autó. Hogy kanyarodok. Milyen gyorsan megyek. Kiderül, hogy a görög étterem nem jó, mert az exxel oda szoktam menni, rossz emlék. A mozi is, mert az exxel oda is szoktak járni, s soha nincs jó film. Elvisz a plazába. Amerikai hodáj. Mint egy nagy bolgár pályaudvaron eszem egy giroszt. Már eleve piásan vezettem. Nem vagyunk normálisok. Rosszul vagyok, nincs levegő. Nézzük a moziműsort a parkolóban. Természetesen egy jó film sincs. Az Imola egyfolytában süketel. S azt jut eszembe, hogy végül is semmi különbség nincs közte, meg az Jégnező között. Béreljük egy videót, vegyünk piát. Lemegyünk a Sparba. Megint előadja magát. Hogy mit kéne nekem ennem, innom, hogy kéne viselkednem, s hogy milyen kemény világ jön, mert majd megnevel engem. Még náluk azt javasolta, hogy menjünk föl az „én szobámba”, ami már rég nem az enyém, sohasem volt. Biztos félt, hogy összekenyjük a kis szűzi ágyát. Föltelepítette a komputert. Az én asztalom, meg az egyik párnával kint van az erkélyen, padlásra készen. Minden szarozik. Vegyünk sajtot, de milyent. Vegyünk mogyorót, de milyent. Milyen kenyeret ehetek. S így tovább. Az agyamra megy. Aztán elindulunk haza. Látszólag minden békés. Kicsit rosszul vagyok. Megálluk egy dombon, alattunk pest kőrengetege, fölöttünk elképzelhetetlen luxusvillák. Fönt meg lent. A nagy sápadt telihold az egyetlen normális dolog a tájban...Az Imola szid mindenki. Honnan van ennyi autó? Beépítik a természetvédelmi területeket. Stb. Alulnézet. Egyszer csak hív A Jill. Hol vagyok? A Jill is számonkér, Pesten, mondom. Az Imola ki akar szállni, de intek, csak maradjon. A Jill föl van háborodva, miért nem vagyok már otthon. Mert, hogy ez az ő élete is, az forog kockán...Mondom, minden rendben, minden a régi. Megyek Amerikába, nem csak ő miatta, nem csak az Imola miatt, hanem mert ez van, nincs pénz. Ezt hol neki, hol az Imolának magyarázom teljes gőzzel. S az Imola kiakad. Teljes erővel rám támad. Hogy A Jill milyen jó játékos, hogy én milyen idióta vagyok, amiért is megengedtem, hogy szétbassza az életünket. Mindenünket. Hát ez már sok. Próbálom leállítani, de csak balhézik. Mondom pont olyan, mint A Jill. Ösztönös hasbeszélő. Na ezt nem kellett volna.

Mégjobban őrzöng. Megállunk a Shell kútnál, kell neki cigi. Kérdi, vegyen e nekem is. Mondom, nem kell. Ez a nő komolyan azt gondolja, hogy megvesz engem. Ja, igen. Még otthon kiderült, lehet ettől nem állt föl, hogy megvan a képlet. A Teri ad pénzt, de majd csak bankfordultán, 22-én. De szép. Mézesmadzag. Fuck this shit. Kijön, dirigál, merre menjek. Ahogy közeledünk hozzájuk, kérdi, nem veszünk ki filmet. De addigra már valami elhatározás érlelődik bennem. Jó lélek-tani pillanat. Mondom nem. Mit akarok, kérdi óvatosan. Elmennni. Ajjaj. De persze, a pökhendi agyával mondja, oké. Odaérünk. Nem akar kiszállni. Én szedem ki a motyót. Gondolkodik. Most aztán mi legyen. Tudja milyen kemény fickó vagyok, nem lesz könnyű. Ráadásul elkezdem kipakolni az Opelből a cuccát. Megint kérdi, én meg kicsit óvatosabban mondom: elmegyek. Csak ne legyen balhé. Elkezd kérlelni, na ne, meg maradjak. Hogy most ez hülyeség. Mindketten megbánjuk. Hajthatatlan vagyok. Most vagy soha. Végül is érzem, hogy tudom irányítani a dolgot. „Csak be kell nyomnom egyet a gyomorszályaiba”, s máris enged. De próbálom finoman, a vérzés nem kell. Behordjuk a cuccot. Látszólag minden simán megy. Most jön a neheze. Az én holmim. Elkezdem az én ruháimat kiszedni az akasztósból. Leesik egy ruhája. Mondja majd ő. Hagyom. Fölmegyek a fényképalbumokért. Könnyörög maradjak. Nem sok meggyőződés, őszinteség van benne. Ráteszek egy lapáttal: „nem elég, hogy ilyen szarban vagyok, még az életemért is küzdenem kell, hát ez már kicsit sok”. Nem érti. Viszem ki az albumokat, zokniban, jó nehéz. Ki akarja venni a kezemből, hogy majd ő kiviszi a kocsinhoz. Nem hagyom. Félreugrik. De segít. Föl-le mászkálok, közben morgok. Morcos pofával, nehogy elmúljon a lehetőség. Kérdi kell e egy zsák. Nem. Bedobálom a ruháim a kocsiba. Aztán jön a lenti cucc. A kávéfőző. Meditálok, hogy otthagyjam, de meggondolom magam. Félek nyekeregni fog, de nem. S ott vannak a szerszámok. Kúler, merő műszer. Egyszer csak megszólal, jó lett volna, ha én mérem ki a csatornát. Megállok, töprengek, s mondom, gondolkodom rajta. Megint kérdi, hogy nem kéne e felülemelkedni ezen. Mikor megyek el. Mondom, remélem, még a héten. Akkor majd nem is találkozunk többet. Nem szólok semmit. Nem is akarok. Tényleg elegendem van. Mondom neki, hogy ez most nagyon rossz volt. Hogy fel kéne neki nőni. Hogy azt gondolom, hogy nem ért semmit. Meglepetésemre elismeri. Még bocsánatot is kér. De nem engedek. Kint még egyszer megpróbálja. Hogy „szerinte ez most nem helyes”. Én meg azt mondom, hogy szerintem meg igen. Vége. Nem találja a riasztót. Nehogy elvigyem... Aztán megvan. Kinyitom a kaput. Ügyetlenül megöleljük egymást, kis piszi-puszi. Még egyszer kér, megrázom a fejem. Elenged. Beülök, gyorsan elindítom az autót, ne legyen semmi kétség. Csikorogva kimászok a dombnak. Jön egy autó lefele. Vissza kell tolatnom, hogy félre álljak. Följebbi jön még egy. Aztán lassan kimászok. Hatalmas megkönnyebbülés van bennem. Sikerült. Végül is sikerült megszabadulnom ettől az egésztől. Félttem, nagyon félttem ettől. Aztán otthon, éjjel kiderült, hogy az óráam ott maradt... Mert levette, teljesen feleslegesen az ágyban. Ahogy a

mellét fogtam. Hm. Fölvom A Jillt. Hogy most megyek haza. Elnézést kér, hogy ő nem akart engem szamon kérni... Mondom, nem semmi. Tényleg mindenki idióta? Mondom húsz fillér van a telefonon. Letesszük. Gyönyörű telihold követ hazáig. Zenét hallgatok, nem hív az Imola remélem megértette, ennek vége. Kurtán-furcsán. Bassza meg. Hullva vagyok, megyek az ágyba. Reggel jön egy sms. Tegnap délután meghallt az Jégnéző apja...Hát nem egy örület ez?

Aztán még az éjjel, ezt írta az Imola:

Bim-bam, eltörött a Matyi csuklója, - meg az elhidegülés jelei, iml

Most jöttem meg a kórházból, Csabi ráesett a jobb csuklójára, az orsócsontja eltörött és az egész több irányban kimozdult a helyéről. Tegnap este a megérkezésünk után történt a baj, ma Vácott az ottani kórházban két fémet akartak beültetni a karjába, de aztán mégis úgy döntöttem följövünk, és az ügyeletes gyermek-kórházban kötöttünk ki. Ahol szerencsére a jártasságuk nagyobb lévén az ilyen baltörténetekben, altatásban visszahúzták a csuklócsontjait, nem ültettek be semmit, csak ma éjszaka kell ott maradnia, sha minden ilyen klasszul megy, holnap ki is jöhet. Hát ennyi. Soroljam még? Nem lep meg végül is az, amit írtál, hisz érezheted te is: ennek így kell lenni, hiszen az esetek nagy többségében minden játszmat meg szoktunk izlelni, mégha azoknak unott hiábavalósága kísért is levakarhatatlanul bennünket. Nemdebár mindannyiunknak van önérzete, büszkesége? Meg áldatlanul szűk képzelőereje! S milyen élvezetes is akár amőbányi hatalomnak vélt nyomorerővel csöpögő orrokat folyni hagyni. No, ezt jól kifejtetem, nemde? Nem tudom, nemtudom mi mire is jó, alkalmazkodom.

Pápápá

Aug. 18. Az elidegenedés kozmája, válasz lim

Valójában nem tudom mit írok. Ha te mocsarasodsz, én meg fásulok. Ha egyáltalán ezek még a normálisság szavai. Jó nagy balhék vannak. Kedves nejem teljesen paranoid, s eszement. Többször el akart menni, alig tudtam visszakönyörögni a kapuból. Mindegy, gondolom, rohadtul nem érdekel ez téged. Összevissza csinállok mindent, pl. A tűző napon kaszáltam a gazt a szőlőben. Miközben mindjárt kikapcsolnak mindent, pénz az alig, s ez a kurva Amerika messze van. Nagyon mennék, mennék, dolgoznék, csinálnék végre valamit. Ez az össznépi toporgós tényleg kezd az agyamra menni. S persze minden nap - egész nap - te jársz a fejemben, s az már "hagyján", hogy mennyire hiányzol a takaró alatt, de hogy mi lesz velem az egyetlen normális ember nélkül, az már egy nehéz ügy. Semmi mást nem látok, mint jóképűségű de agyament embereket, akik jó nagyokat képzelnek, aztán Rohaddtul feszengenek a piti valóságuk kényszerzubbo nyában. S látom a veszélyt, hogy már én is belezupálok lassan ebbe, ahelyett,

hogy dolgoznék, meg minden. Ez tényleg az elmebaj forrása, hogy semminek sincs értelme, minden tevékenység olcsó időpocsékolás, s minden fölött a dög-unalom, fásultság, s elidegenedés kozmája lebeg. Jó nagy trutyiban úszik ez az egész, deklasszált ország. Húúúúú és huhu. Ez fasza volt. Na jó, erről ennyi elég. A dolgok "csodálatos félelmekkel színeződnek", jelen pillanatban ezt látom.

Jack

Aug. 19. válasz lim, három szomorúság

Sajnálom, ami a Matyival történt. Meg veled, el tudom képzelni. Biciklivel esett el? Reméljük minden oké lesz. Ügyes voltál, hogy nem hagytad! Érdekes, amit mondtál a csöpögő orrokról, meg amőbányi nyomásból eredő élvezetekről, hm, így is lehet nézni. A szűkös kezelőerő hiányából eredő empirizmus legalább valódi, s nem a valóságra izomból ráerőszakolt izmus, félelem, s más defektek okozta terror, avagy hatalomerősítette mánia. Én úgy sejtem, tudom mi-mire is jó. A szeretet szeretetre, a pénz kiváltságok vásárlására, a kalapács meg szögeket beverni. A gondot épp ott látom, ha valaki banánnal akar szögelni. Most valahogy úgy érzem, a halállal nézek farkasszemet, olyan nagyon nem félek, rosszabb, hogy megalázó. Azoknak vagyok kiszolgáltatva, akik félreértenek – bármily okból. Félig, s hm, létérdekből? Mert annyit azért nem tudnak „rajtam segíteni”. A másik felét nekem kell összetarhálnom, ha az életesélyem nem akarom messze a mínuszba vinni. Hogy én segíthessek! S persze, el lehet vágni a gordiuszi csomót, s az egész Emberiség-emberiesség lezuhan. Nos, nekem ez nagyon nem tetszik. Inkább megyek a Szentföldre maltert keverni. Van, aki így, van, aki úgy üdvözl. A harmadik a félelem, ami elfojtja a szeretet, s fénysebességgel kialvó Szupernovává halványítja kis jázminod lüktetését. Szomorúságra hajt. Hahó-hahó.

Egy emlékezetes aug. 20. Filléres gondok

Elfogyott a cigim, a gáz, nincs a kocsiban benzin. Kiverem a balhét, ma van a névnapom. Azt se mondják, habakukk. Adnak négyezer forintot. Lemegyek az Elenáékhoz, piálás, vihar, lakoma. Leviszem a kis grillezőnket. A. A Jill halálosan megsértődik. Reggel, 21-én kérek az Ágitól pénzt, tízezret. Nagy nehezen. Elmegyek tankolni, rohanás haza, a Jill éppen indul az Pankával. Nem fogadja el a tejet meg a kiflit, amit hoztam neki. Semmit sem ettek a csirkéből. Másból sem, mert hogy az az Imoláé, meg az enyém. Nagyon-nagyon elegendő van mindenkől. Szörnyű ilyent leírni, de a családomból.

Hív a Borisz, hogy oldjam meg a jegyem magam.

Ő keresett, de, ennyi. S fizessem én ki. Aztán majd jön az Anyja, s odaadja a pénzt. Drágábbak a jegyek..., állítólag. Este lemegyek az Ágihoz, meghívott va-

csorára. Csinálok nekik egy fotós cd-t. Nyomi hangulat, lakodalmi kaja. Mindenkinnek annyi baja van. Közben az Imre megint kirukkol az amerikai turnéval, de béna az egész. Már nem lesz rá idő? Még senkinek nem írtam, mert nem tudom mi van. Kész örület. Van pár napom. S most meg az jutott eszembe, hogy nem e a Jégnézővel kéne nekem lennem? S az Imola? Próbálok ezt végig gondolni, de képtelenség...tényleg az. Ha az Jégnéző venne egy van-t, akkor tudnék dolgozni, fel tudnám újítani a lakását, tudnék ott lakni, meg minden. Ma lesz az apja temetése. Ma nem is tudok beszélni vele. De hát ez is csak az egyik képtelenség. S félek baj lenne csak belőle. Még nagyobb kupi. Gondoltam, kéne beszéni az Elenával. De miről? Nyilván már az agyára megyek, úgy-ahogy vagyok. Majd az lesz, hogy ők akartak segíteni, de nekem nem lehet. Aztán meg van egy olyan kör, hogy meg kéne szabadulnom ettől az egészszől. Ettől a sok örült nőtől, függő viszonyoktól, pénztelenségtől, családom örületéből, s valami új életet kellene kezdenem, mert ez egy zsákutca.

Csak annyit..., talán még egy hetem van, válasz lim

Úgy tűnik, még egy hetem van itt, s aztán megyek, még augusztus vége előtt.

Tudom, hogy nehéz neked, csak akarom mondani, hogy szeretlek.

Jack

Egy hét múlva mész, iml

Megyek a gyerekekért Nézsára, Matyit kihoztam a kórházból, jól van, már ahogy így lehet. Este írok. Hogyhogy egy hét múlva mész? Szeretlek.

Miért, együtt, legalább úgy, mint a szárnyshangyák, iml

Valószínűtlen a reggel, sírva ébredtem, teljesen értelmetlen, hogy nem kelhetünk föl együtt. Nem vagyunk mi sem lánglelkű ifjak, sem eposzi hősök. Nem ülhetünk együtt az asztalnál, még csak úgy sem lehetünk el együtt, mint azok a szárnyas hangyák, amik most is rajzanak. Hát nem bírom, nem értem, nemnemnemnem

Aug. 18-22 ennek soha nem lesz vége. Imola, Jill, Jégnéző, Elena, Samu, - Amerika kétfelé, - zsákutcák tömkelege. Szóval akkor mi?

Elmegyek, ugye találkozom az Jégnézővel. Javasolja menjünk el Boglára, aludjunk ott...Miközben pénzt kéne kérnem...Mondom, ez most nem megy. S ekkor fölhív A Jill. Az Jégnéző látja, miben vagyok, szerencsére. Oké, akkor vigyem el Szántódra fürödni. Előtte föl-le megyünk a földvári mólón, fényképezget. Idegesítő ez a nő, olyan, mint egy csöves a nejlón szatyrával...Nem is mond semmit.

Aztán a szántódi állomás előtti kis parkban – ide szokott lejönni leül egy padra. Kérdem, akkor ad pénzt? Kérde mennyt? Próbálnám elmagyarázni, de közbe vág. Azt mondja ad négyezer dollárt. Meg hogy ő egy gazdag nő... Most, hogy örökölt, meghalt az apja... Akár maradhatnék is. Kell vinni az Szandrát a vonathoz, megy Siófokra osztálytalálkozóra, amit ő szervezett. Ilyen kis szervezkedések. Mintha más nem is lenne. Nincs egy fillérem se. Úgy van, hogy elmennek. Aztán az Panka bekever, ő viszi Pestre őket. Jack

Aug. 22 Ki mikor nevet, még nincs vége, válasz lim

jegy még nincs

ÉS PERSZE MAJD SZÁNOMBÁNOM SZÉGYENLEM ÉS NYUGSZOM ÉS MIEGYÉB ÉS NEM TERHELLEK MÉG ÉN

IS jelen pillanatban minden teljesen és totálisan bizonytalan, a repülőjegy nem. Azaz, lehet a híd alatt kezdem az életet újra. Merthogy szeptemberben felmennek a jegyárak, s akkor még az sem lenne. Nos, már mondtam neked, én nem félek. "annyira" nem. S emlékszel, mit mondott a hősöm: "minden, ami meg akar ölni, csak még erősebbé tesz". Hát ez van.

S gondoltam már én, hogy ez egy nagy, naiv dajkamese, de már így marad. Aztán meg az nevet, aki a végén nevet. Még nincs vége. A játéknak még nincs vége.

Jack

Aug. 23 a Jill nem írja vissza a házat, megyek az Imolához Pestre, meg maradok?

Mielőtt elindulok, felhívom A Jillt, délre kellene mennünk az Elenához. Aláírni a papírokat, miszerint fele ház az enyém... Meglepődik, majd visszahív. Azt utolsó fillérjeimen megyek Pestre, hogy majd találkozom, holnap az Jégnezővel, s ad – valami – pénzt. Négyezer dollárt ígért, de olyan valószínűtlen az egész... Olyan furcsa volt. „Hogy ő még megadja nekem ezt”, bár jól átvágtam... Hm, végül is, attól függ honnan nézzük. Ha nincs ház visszaírás, maradok! Aztán hív A Jillt immár megint nem megyek?) Hogy ő már bizony semmit sem ír alá, minden marad a régiben. Azonnal rávágom, oké, „akkor nem megyek sehova”, s leteszem a kagylót. Fölhívom az Imolát, mondom neki. Az Elenát is. Így nem tudok elmenni, mindenki érti. Ez tényleg egy örület... Röhöghetnékem támad, ahogy így végre kibújt a lóláb. S elkezek újra Magyarországon gondolkodni...

A Jégnéző pénzt ad kölcsön, kamatos kamatra - megint a kimezésre

Az Imola erről persze semmit sem tud, azt hiszi, hogy valami titkos uzorás van a dologban...Nagy nehezen lejön az Jégnéző, előtte mondja,ne izguljak...Pénzről egy szó se. Aztán fölhozom, muszáj erről beszélünk. Végül is a háttérben ott az Imola, ha ő nem ad, ott a kockázat, tőle kérek majd? Fene tudja, sohasem tudom meg. Az OTP-nél hosszas pöcsölés, de végül megvan

Aug. 25. Monológ Egy Kínai Páfrányhoz, Válasz lim

Kiugrottam Erre A Világra - Pont Ahogy Te,
Csak Én Bátran...,
Mindjárt Ott Delphi Tövébe,
Aztán a Folytatásban Végig
Meghajolva,
Mondván, Oké
Én Ezt Mind-Mind Akarom,
S Szeretném.
Mintha Én Lettem Volna
Hírhozó
Világfija A Létező Világoknak -
Marco Polo A Nyugat Küldötte
Mert Ne Felejtjük, A Nagybajszú Előtt, Akkor Ő Volt Minden Korok
Leonárdója
Picassoja Van Goghja Brechti Előhírnöke
Esszenciája
Élő Szimbóluma
Egy Nagyobb Valóságnak.
S A Nagyúr Taknya-Nyála Összefojt.
S Most
Itt Vagyok Én
Ugyanezt Téve
Orromon Egyensúlyozva
Neked
Az Én
Asóka
Birodalmam
Lépj Be Hát
Te Vendég
Lehetsz Az Én Társam

Szerelmem
Bekattant
Lelkünk
A Szabad Légbe Dobva,
Sirályoknak, Albatroszoknak
Repülj Velünk
Te Büntudat Kőasszonya,
Te Reinkarnációja
Tiltott
Szentjeinknek!
Te Húsom S Vérem...
Képzeletem Minden Úrén-Átsuhanó
Győzelmi-Zászlós
Másik Hazavágyó-Énem

Na ide figyelj! Imola válasza

Félek, hogy fölhasználsz majd ellenem, amit írok. Hogy mennyire is hiányzol és hogy mennyire szeretlek. Büntudat Kőasszonya, én? Hajaj! Nem így képzelem azt el. Miért nem vagy épp most itt, velem? Hm? Persze, persze nekem írtad! Egy ilyennek, mint én?

Aug. 25-27 szórólapkészítés, osztás. Válasz lim

Kész a szórólap, huhum
TE, ÖREG TYÚK A KŐTOJÁSODON, NE GONDOLD, MINDENBEN IGA-
ZAD VAN.
NA, ENNYIT AKARTAM MONDANI.
Jack

Paranonia.hu, Válasz lim

Jó. Látom, azért tartod a távolságot. Nem neked írtam, hanem kinek? Ez már megint érdekes. Se így nem jó, se úgy. Hogy miért nem vagyok veled? Ez egy kérdés? Látom én már a mindent átítató invitálást Paranoiába, meg a tömeget, aki nem alszik, s másnapi sakjátszmáján töpreng. Ez itt egy muszáj lett úgy hiszem. Látom a "hogy vagy", a kérdés előtt hátratántorodott embert, hát hogyne. S én is mondhatom: ezt majd biztos felhasználják ellenem, de én vállalom: azért vagyok itt, mert dolgoznom kell azon, hogy dolgozhassak. Dolgozhassak, hogy legyen miből élnem. Dolgozhassak, hogy kifizethessem az adósságokat, amiket életemben másodszor felhalmoztam. Azért vagyok itt, mert itt van mivel elkészítenem a szórólapot. Azért vagyok itt, hogy megjavítsam a tetőt, ami beázik. Azért vagyok itt, hogy védjem, ami az enyém. Azért vagyok itt, hogy válaszolhassak valakinek, hogy miért nem vagyok ott, s eltűnődhessen azon, hogy miért tesznek

fel ilyen kérdéseket. Meg hogy miért mondják szerelmes versemre –, hogy „magamnak írom” - még egy tűnődésre okot adó dolog. Érdekes, nagyon érdekes. Jó ez a hűsítő lehelete a három lépésnek, ettől majd elmúlik a lábizzadásunk, az álmatlanságunk. A barátság, a szerelem, a családi élet, a szeretet is. Mást se látni. Aranyos, ahogy gazdagszik ez a nép, ahogy prosperál, s ahogy pitizünk...S "ilyen az élet", ezt is látom már, s lassan majd én is ezt teszem?

Hááát, jól el vagyok bizonytalanodva..., Válasz lim

S tényleg kimehetnék a csúcsforgalomba közvéleménykutatót tartani. Hogy vajon ez normális? Netán, én, az vagyok-e? De hát tudom mit mondanának. Százalékra, pontosan. A „tömegek most végre tényleg fellázadtak”, s a többség azt mondaná: ja, meg je, kell pénz. *Fuck*. S ez elég szörnyű Végül is, a naplóm meg a leveleket is beszámítva, az idén írtam vagy ötszár oldalt. Nem mondhatnám, ez szépirodalom, de hát azt a négyszázazernyi betűt is le kellett valakinek pötyögni. Álmoskönyveket nem számolok. Aztán itt volt ez a sok pofázás. Ez a sok oda-vissza költözés, felesleges autózás, cirkusz, semmittevés. Szóval, elmondhatom, elmondhatnám, hogy keményen dolgoztam...értünk? Produktum meg, rendes, semmi. Majdnem semmi. Minden mindennel, s semmi semmivel. Sok húhó semmiért. Bénázás, amikor az ember akár hatszor annyit is dolgozhatna, tehetne, alkothatna, de nem teszi. Nem azt teszi. Pofázások. Létértelemezések guberálás, hogy hátha van ott – mégiscsak – valami kincs. Valami kicsi, de mégis jó élet... Szerencsejáték. Tenyérjósítás, zaccjövendölések. Pénz. Az a rohadt pénz.

Most mi van? Válasz lim

Hány oldalt, levelet írsz még, hogy kicsikarjál belőled egy kis-mukkot?
Jack

Aug. 25 ölelő, iml a munkakeresésről

Ó, te hatalmas ego, magunknak verset író, bizalmatlanság homályhercege, az én érdeklődésemet felkeltené ez a szórólap, szerintem klassz. Jóccakát, te drága! Kül - és beltéri, azt hiszem így kellene ezt írni.

Imola

Aug. 27.Búbánat, iml két álom motoszkált bennem

Nekem sem volt hosszabb az éjszakám, egyszer csak pár órája fölébredtem és tűnődöm itt. Valóban mindenünnen ez nyomul, ömlik ránk, mi lecsúsztunk /ha egyáltalán/, és üres a zsebünk. Igazából nem is tudok mit hozzátenni, még képem sincs több erről. Két álom motoszkált ma reggel bennem, az egyik a veled a világba, fűbefábföldbe vetetten létezni. S hogy ínunk szakadtáig tenni valamit, hogy elfáradván megállapíthassuk, hogy ez így jó. Ám, ha akarjuk, ha nem mégis

tudjuk mindketten, mást is csinálhattunk volna ugyanilyen erővel, de ez nem számít, mert megértettük nem vagyunk istenek, a teremtés részekben a miénk. A másik kép, arról szól, hogy megállok és látom, nézem, érzékelem a mindent, ami körülvesz, amiben vagyok, egész lényemet áthatja. Érzem benne a helyem, látom világosan, "megragadom" az egészet, de természetesen tisztában vagyok vele, hogy ez nem megy. Állok az erdőben, a fényekben, fekszem és nézek fölfelé, és tudom ennyi csak mi megfogható, átfolyik rajtam is az idő. Erre futja most belőlem. Szeretlek.

Aug. 28. Hogyan, iml a James nem segít, old meg magad...

Édesem!

Annyira elkésérít, hogy tehetetlen vagyok, hogy ez ilyen szarság lett, megalázottsággá nyomorult a munkakeresés. Mit adhatok? Szeretlek és várok és veled vagyok. Eltompultam és homályosan sejlenek fel a kapaszkodók, a "mi múltunké", amiben így-úgy másképp, mást kellett, lehetett volna tenni. Bánt, hogy nem mentem el hozzád, mert talán együtt ezt "vidámabban" csinálhattuk volna a gyerekekkel. Nem csúszunk volna bele a mocsarasságba. Egész éjjel a tegnapi döcögött az agyam, aztán most beszéltem megint Jamessel, de megközelíthetetlen, cinikus, őtöle kérni nem lehet. Magamon kell segítenem, mondta, vagy segítsen, aki akar. Erről ennyit.

MI lesz veled? Mit fogsz csinálni?

Augusztus 28-31 Az Jégnéző pénzt ad, Bujkálás az Jégnéző elől, most akkor van munka? na meg be és kiköltözés az Imolától...fogy a jégnéző pénze

Megírom híres ajánlatomat A Jillnek. Pontosabban előtte megpróbálom megbeszélni vele a részleteket. Elküldöm, délután hívom, nem veszi fel. Aztán visszahív. Elküld a búsba. Az Imola autójában valami baja van: nyikorog. Kérdelem, felmenjek? Mismásol. Aztán elviszi a szerelőhöz, s fék rossz, harmincvalahányba kerül. Tehát nem kell mennem, pedig úgy szerettem volna. Hívom az Elenát, mit csináljak. Nyugi, mondja. Fogy az Jégnéző pénze, megint kezdek begolyózni. S persze állandóan követ, merre megyek, mit csinálok. Össze-vissza hazudoznom kell, már a múltkor is majdnem lebuktam az Alexon. Aztán jött egy huzavona az Imolával. Menjek, vagy ne. Akarja vagy nem. Én legszívesebben nem mentem volna. Valamit csinálnék, jutott eszembe. Rá is harapott: csináljam a járda követ a ház körül. Nos, megint jó sok pénzért, felmentem. Szeretkezünk, nem volt egy nagy szám, - csoda még képes vagyok rá – de a simogatásomra nagyon emlékezett. Hihetetlen milyen nyitott könyv ez a nő. S hogy milyen zavarodott. A nő tényleg ennyire a jelenben iml ?Fel is hívott később, állítva én őt soha nem simo-

gattam még meg! s így tovább. Meg hogy mennyire szeret. Vagy szereti, ha simogatják? Múltkor ugyan úgy beszélt a dugásról...Most majd mit kell tennem? S tudom e? Kitalálom e? Jól csinálom e?

Római parton a jégnézővel

Aztán a Velencei tó helyett egy nyomorúságos Római parti kirándulásra megyünk. Szörnyű ez a nő. Buta, csúnya, dagadt. Főleg így napfényben. Össze-viszsa rohangálunk a forgalomban.

Aug. 31. Munka egy románnak

S egyszer csak, másnap reggel hív az Jégnéző. Hogy a „Maruszja” nevű nő, akivel együtt buliztunk Boglárán, tud valakit, akinek lehet kellenék. Hívjam fel...Felhívom, a pasi teljesen rám bukik, találkozunk kettőkor a MOM parknál. Vágom a köveket az Imolánál, megetetem a gyerekeket, aztán rohanok. A pasi késik, de aztán megjön, s hihetetlen. Román, 35 éves, kint volt Amerikában, négy évig. Jól megszédhette magát, mára jól menő felújítási biznisze van pesten. A „kockás” Rubik úr alányúlhatott. Tőle bérel egy házat, meg barlangokat, meg ilyenek, raktárnak és műhelynek. Nagyon tetszünk egymásnak, bukik az amerikai technológiára is, oda van. Ad kilencezer ötszázat naponta. Tíz órai munkára. Meg is mutatja, semmi különös, egy várra néző dombon, a Déli mögött tetőtér beépítés. Kész, megegyeztünk...Boldog vagyok, szédülök. Hívom az Imolát, furcsa. Mintha nem is örülne. Mondom nem megyek ki...Iszonyú dugón keresztül jutok csak haza, több mint egy órán keresztül tart, egy motoros összeütközött a villamossal.Közben vettem pár sört, egyet megittam, mogyorót zabálok. Milyen jó...Aztán hazaérek. S jönnek az Imola kifogásai, hogy illik egy munkás a képbe? Miért olyan keveset kapok – „ja persze, több, mint a semmi”. Azt szeretné, ha több pénzt keresnék, s elvinném őt külföldre...Ha Kötcsén tudnánk táncolni, s szeretkezni, mert ott minden olyan más, olyan jó, olyan szabad, olyan fesztelen stb. Aztán kell fúródnom. Mikor veszekednek a Matyival, mert az Imola akar először fürödni, a Csabi megjegyzi: „persze, mert a Jackkel akarsz beszélgetni”. “Nem, az Jack már alszik”, - mondja neki, ami nem igaz. Néha lelapulok, hátha a gyerek benéz, s úgy teszem, mintha tényleg aludnék. De nem jön oda. Aztán jön az Imola. Mutogatja a melleit. Aztán lefekszik, s el kezd olvasni. Mert hogy ő szokott. Már rég el kellett volna ezt olvasnia, de miattam nem tudta...Előtte arról is beszélt, hogy milyen keveset csináltam én a házán. Kezd sok lenni. Aztán könyvvel a kezében, elkezd arról beszélni, hogy micsoda nehézségekkel kell majd szembenéznie. Már előtte is láttam az arcán, valami nem stimmel. „Igaz is, meg sem kérdeztem”, - mondom neki. „Tényleg”, válaszolja. Egyre rosszabb érzésem keletkezik, bár az egész humoros akar lenni. De ahogy mindig, kicsit mindenhol kilóg a lóláb. Folytatódik az előadás. Már eleve az is kifogása volt, hogy én majd napi tíz órát dolgozom: „micsoda hülyeség, ennyi pénzért”. Aztán jön

az, hogy én mikor szoktam enni. Hogy a gyerekek kettőkör jönnek haza az iskolából, akkor esznek főttételt, este már csak hideget. Aztán jön a főzés. Hogy – mi az, hogy én főzök? S ugye – az „ő házában”, főzni? Na ne? Kint főz, - azt is én csináltam, egy rossz asztalon, - hátul a teraszon. Hogy ne legye büdös. S itt van, most föl is hívott. Menjek oda. Félreértettem őt. Próbáljuk meg. Nehezen, de mondtam nem. Most nem. Mindent, ami maradt, ami van, azt is tönkre tesszük ezzel. S azt jut eszembe, hogy a Jóisten akarta, hogy nem menjek el Amerikába. Küldtem volna neki a sok pénzt, jó behúzott volna a csőbe. Kösssss...Önzőbbnek kell lenne. Azt mondtam neki, hogy ha más nincs, akkor minden nap hazajövök a kocsival, csak tudjak dolgozni. Huszonnégy órát dolgozni szeretnék, be-dolgozni magam a pasinál, kinyalni a seggét, s így tovább. S persze hát, „nem tudja, mit beszél”. Azt szerte volna, most hívott az előbb, hogy odamenjek, de!!! De, s jönnek a kifogások. Próbáltam elmagyarázni, hogy most ez kurvára nem jó. S végül is könnyű, csak egy kicsit kell durvának lennem, s máris működik az egész.

Szept. 1 „mégiscsak” hozzád költözöm. Azok a munkás napok..., no szex, meg ilyenek.

Szeptember 1-től, dolgozom Pesten...

4-kor keltem, még össze kellett kapkodnom a ruháimat, adtam a kutyáknak enni, aztán indulnék, de hopp, kiderül, nem ég a hátsó lámpám. De sikerül. Aztán végül is elég időben odaérek. S rám szakad ez az egész mindenség. Az Jégnéző keres. Az Imola bizonytalankodik, de mehetek, mondja. Mondom a jégnézőnek van kégli, a pasinál. S majd csak később jövök rá, hogy ez bizony nem jó, mert hogy a Mariszja mindent tudhat, az meg elmondja az Jégnézőnek. Tehát ezt majd meg kell változtatni...Lehet már gyanús az egész. Jó veled levelezni, hú, nagyon.

Szept.2-3 egy boldog hétvége együtt, Kötcsén. Kertészkéddel...

Mindenféle ellentmondások, ahogy kezdődik az iskola, a munka, meg újra együtt az Imolával.

Piti munka piti környéke. Kihalt a szombat reggel a Tétényi úton, csak a hajnali bábaasszony fontoskodik a kövér boltosasszonnyal. Mert hogy ő tud egy kitűnő nőgyógyászt: fiatal, profi, a legjobb. Majd hoz egy névjegykártyát. Miközben a pénztárosnőnek fogalma sincs mikor is ér majd rá valami karbantartásra. Magyarországon mindenki reggelizik, főnökünk is, aki késik. Nagyon el vagyunk késve, bizony-bizony. Kevés a pénz? Sok a munkabér? Többször közli, hogy segít, de aztán mindig eltűnik, anyagért, de azt se hozza rendesen. Chip shit. Hát így nehéz lesz. S közben kötözködik. Dicséret persze nincs, jó magyarosan. Lassan telik a nap, szombat van. Iszonyú sok vágás, kínlódás, egy buher az

egész. Valahogy át kéne változtatnom ezt az egészet. Nem ezért jöttem ide, kulinak. Arról volt szó, hogy főnök vagyok, leszek. Az egész nap nem hív, azt hiszi, nem lehet. Fél hatkor szólok, na jó, én lelépek. Elengednek. Mindjárt indulunk is Kötcsére. Az Imola fél a kocsiban, lassan keresi a helyét, újra velem. Nem akarja az ő kocsiját, nehogy elromoljon... Lemegyünk a partra, sörözünk a naplementében. Maradni akar, élvezni a szabadságot meg az együttlétet. Menjünk el vacsizni. Jó fáradt vagyok, s még vajon mi vár rám? Az ágyban, otthon? Nem törtek be? Nincs ott senki. Mi van a kutyákkal? Otthon alig mer kiszállni, látszik rajta, hogy zavarban van. Nekiállok főzni, ő meg sörözik. Lecsós sültkrumpli. Aztán be az ágyba, s kezdődik a haddelhadd. Minden oké. Rossz alvás, korán kelés, ezerrel mennek a gondolatok. A Jégnezővel muszáj sumákolni, A Jillel semmi hír. Tetyek-vetyek, takarítok, az Imola nem tudja mit csináljon, végül kimegy – nagy gyönyörűségére a kertbe. Boldog. A legtöbb nő ősi ösztöne. Én meg? Bent főzök, csirkepörköltet, a gyerekeknek, akik az apjukkal vannak, s majd jönnek haza. Egy fele elindulunk. Visszük Pestre a kaját. S hát, kellene beszélni az Imolával. S nagyon félek tőle.

Szept, 3. egyedül Kötcsén, naplórészlet

Nagy nehezen visszafekszem, hűvös, esős idő van. Amerikán gondolkodom. Az esélyeim, mit is mondjak, s kinek.

Amerikába mindig vissza lehet menni... Most jött el az ideje? Meglátjuk.

Aug. 4. Imoláék elmennek mert jön a Jill

Aug. 5-én kölcsönkértem a Valiéktól 10 ezret, cigire.

Közlöd velem, keressek egy másik nőt...

Péntektől hétfőig semmilyen életjel nincs tőled. Akkor kapod meg a pénzt?

S beszélünk, akkor kértél a Teritől pénzt...

Aug. 9-én felviszem a cuccot. Elmegyünk a bevásárló központba, eszünk, összeveszünk, aztán eljövök.

Másnap elküldöd a „Csak száj vagyunk” c. Verset...

Aztán jött az angliai ötlet. Egy napig tartott.

Majd újra Amerika.

Aug. 11-13 kettesben nálunk vagy Kötcsén, jókat szeretkezünk, meg mondd, hogy ne menjek el. Felmegyünk Pestre, akkor dolgozom a házón.

Akkor mondtad, hogy „te mindig velem leszel”.

S adtál hatezer forintot.

Aug. 20. A Jill meg az Szandra ad négyezer forintot.

Aug. 21. Az Elena ad tízezret – elég cigire meg tankolásra..., matricára már nem.

Aug. 23-án a „megyek Amerikából”, „nem megyek” lesz újra, mikor útban hozzád fölhív A Jill, hogy nem ír alá semmit. Ez eldönti, hogy úgy nem megyek...

24-én kapok 150 ezer forint kölcsönt.

Aug. 25-27 szórólapkészítés, osztás.

Aug. 28-31 be és kiköltözés hozzád, a román ürge, azaz van munka. Csak szembe kell nézned, hogy egy munkás költözik be hozzád.

Szept. 1 „mégiscsak” hozzád költözöm. Azok a munkás napok..., no szex, meg ilyenek. „sajnálod a munkást az ágyadban”.

Rumcájsz menni készül, válasz lim

Háááát, Folyton-folyvást rád, rátok gondolok...Milyen egy izi, meg milyen jó lesz. Tegnap néztem a csillagokat, most meg ezt a kék eget, s téged látlak. Van valakim. Amúgy nincs semmi. Ma próbálom összeszedni a gondolataimat. Még mindig ugyan az van, kell mennem, A Jill belátja, érti is. Végig kell rágni a pénz-szerzési lehetőségeket. Közben gondolkodom, mit is írok a Norwelnek.Máris hiányzol. Szeretlek.

Jack

Imola, Kötse, vihar miatt elmaradt Szántódra, Pestre menés,

Hív a Jégnéző, aggódik. Végül visszaviszem, aztán megyek az Imolához. Már nem is szeretkezünk, sétálunk, lefekszünk. Hullá vagyok. Ő is. Aztán elindulok haza. Azért jó, hogy van pénz, fogy is. Bemegyek a fehérvári Auchanba. Aztán haza. Iszom, bekajálok, aztán alszom. Mondom neki, lejöhetnének. Nos ebből óriási balhé lesz. Felkeveredik benne a múlt. Hogy én milyen szemét voltam, milyen kegyetlenül hideg. Teljesen beleéli magát. Próbálom leállítani. Semmi sem működik, az örület környékez. Aztán lassan megjavítok mindent, meg megcsinálom ezt a nyavajás flyert. Hív az Jégnéző, találkozzunk Szántódon, „aludjunk” ott, szerezzek szállást. Dugni akar? Ajjaj. Óriási vihar jön. Pesten is. Kölcsönösen lemondjuk a dolgot, micsoda szerencse...szombaton bemegyek, s kalandos úton módon megcsináltatom – olcsón – a szórólapot. Előtte éjjel levelet körmölök az Imolának. Magyarázatokkal. Reggel megint egyet. Egy csomószor hív, hogy szeret. Lassan igazodik a dolog. Veszek egy palack gázt, befizetem a számlákat. Hív a Szandra is, éppen a tetőcserepeket igazgatom a tetőn. Az Imola is, hogy elromlik az autója. Mondom, oké, akkor felmegyek hozzá. Óvatosak vagyunk, nyomi az egész, ki tudja mi lesz ebből. Gondolkodjunk..., mondja. Ő is óvatos. Ilyen ritkán látjuk majd egymást? Mi lesz ebből?

Átver az Imola? A Teri se ad pénzt

Ja igen: előad egy zavaros történetet, hogy a Teri szomszédja nem adott pénzt. Hogy pitiznie kell érte? Mi a rosebb ez már megint. Mondom nem kell a pénze. Hát igen, fogalmam sincs mi lesz. Közben kiderül, hogy valami hurrikán helyzet van kint...Mégiscsak, előbb utóbb el kell mennem? Mondom is neki, hogy akkor az jó lesz, mert mégiscsak gazdagok leszünk.Ez tetszik neki. Jó nagyot kínlódom a tetővel, nagyon beázott legutóbb. Egy jó nagy kupi van ott fent. Mindenütt jó nagy kupi van...Hogy lehet ezt megoldani? Egy nyomor ez az egész itt.

Szept. 5-6. Még utoljára, mint az egyszeri háziasszony, Imola Pesten

„még ezt is, még az is” csináljuk gyorsan megy. Még könnyezett is az Imola, hogy a „fene egye meg, hogy ő ezt nem tudja megfizetni, s úgy kell könyörögni” ..., ilyenek. Aztán ebéd, aztán aludtam egyet. Aztán pakoltunk, beszélünk, szomorkodtunk, próbáltunk összegezni dolgokat, meg ilyenek. „Ő mindig velem lesz”, ezt is mondata. Arra, hogy mondom neki: „azért jó, hogy valakire majd legalább tudok gondolni”. S nem tudom, hogyan tudom ezt különválasztani, mármint a szart a májától. Hogyan válik majd el...Mármint a pénz, az érdek, meg a többiek. Ez mindig is baj volt vele. Valami mindig gyanús. Valami érdek minden mögött van. Vagy lehet ez így rendes, így normális? Ennek valójában így kell lennie? Azért, ezután a sok örült után, reméltem, hogy egy rendes pasim lesz, s nem egy ilyen amerikás...” - ezt is benyögte. Én meg mondom, hogy én nem a Woody Allan, vagy a másik kis zsidó jóska Pista vagyok, hanem én egy ilyen nagydarab, jószívű, félnótás stb. Pacák vagyok. Megint főzött valami szörnyű ételt. Nagy nehezen bepácoltam mindent, nahát abból. Hideg tésztás saláta, s társai. Adott hat-ezer forintot...Kis befektetések? A Jill telefonált, hogy akkor jövök, vagy mi? Aztán menet közben az Jégnéző, hogy ott van Simontornya mellett a bátyánál, mondom én meg már majdnem Siófokon. Kár, mondja. S persze szeret, meg ilyenek. Jajj. Elbúcsúztam a gyerekektől, szegények, nem értik.

Iml. Utolsó levelei itthon

Mi van veled?

Mész, maradsz?

Imola...

Szárszói szórólapozás közben: menjek, vagy maradjak?

Mindenki másképp áll hozzá, ím), Válasz lim

Közben itt van ez a csiklandozó kérdés, de tényleg: menjek ki, vagy itt? Minek van értelme, mi éri meg. S ez, még mindig, óránként változik. Mindenkinek más a véleménye, érdeke, önzése, óhaja, vágya, mindenkinek máshol viszket, s máshol fáj. Teljesen őszinte nem is lehet, csak az, aki megteheti. í s ez is ebből a szűk keresztmetszetből jön. S persze, ott van a kérdés, mennyi kell? Valahol még egy válasz is van, de így: 3-20 millióig. Szép, nem? S semmi sem kell most rögtön, jó „részletre is”. Mert, hogy nem az utcán lakunk, vagy mi. Mondjuk, én látom a nagy különbséget. Ami lényegében, az alulnézet itthon, a felülnézet kint. Középút nincs. A magyarnak ráadásul nagy a lelke. Afféle lélekmegnagyobbzásban szenved. Ez afféle lelki downkór. jól írom?) Tehát; azasszonyok, gyerekek, szomszédok, anépek. Nagy nehezen elindulok Szárszón, mindenféle ócska nyaralóknál, ahol még levélláda sincs. Ide-oda dugdosom a

szarokat. Ócska, rossz minőségű szarokat. Félóránként változik bennem: menjek, ne menjek? Milyen jó lenne itt. Ha lenne jövedelem. Pénzem. S persze mindig felmerül: csak azért érzem olyan jól magam az Imoláékka, mert szarba vagyok. igen ám, de az Jégnézővel nem...). Szóval, mindent másképp csinállok, mint aki normális. Mint egy meghülyült ló, vágatok össze-vissza. Nagyon megalázott vagyok. Méltatlan ez az egész. Gondoltam én erre kint, de itt van, most kell megtanulnom, hogy micsoda egy szívás. Szar világ van itt, nem kétséges. Nyomott. Nem is bírom sokáig, dél körül hazajövök, megcsinálom a székelkáposztát, konyakozom is, közben felhívom az Imolát. Mondom neki, végül is ő egy kispolgár, egy konformista. Elismeri. Kérde, kellek-e én neki, ha? Nem e jobb lenne, ha. Ha elmennék, ha beszélne a Jamesszel, hogy hagyja már békén: hagyja eladni a telket, lenne pénz stb. Mindenre azt mondja: nem. Érdekes volt reggel. Azt mondta, ne menjek autót szerelni, mindig azt mondja, menjek röplapokat ízélni. Lefeküdtem, jó volt, mint egy medve. Most rosszul vagyok, esett. Sötét felhők. Valami hurrikán közeledik Florida nyugati partjához. Kezdek kicsit begolyózni. Loosing control. Magam, meg a dolgok fölött. S azt is látom, ahogy távolodom az Imolától, pontosabban, egyre nagyobb távolságot helyezek közénk. Nem könnyű leszakadni róla, s főleg leszakítani magamról. Micsoda egy képtelenség. Hogy tudnánk szeretni egymást...De más az is felmerült: igaz ez az egész? Nagyon félek elmenni. Félek, a bumerágom utolér. Minden szempontból utol ér. Amit emberekre dobtam. Ha ez igaz. Kész, meghülyültem. Fogalam sincs mit csinállok. Közben írt az Jégnéző, hogy Szentendrén van, „nézi a művészeket, csak egy dolog hiányzik, de az piszkosul” Ettől a nőtől is „meg kéne szabadulnom.” S közben pénzt kérni tőle..., nem örület ez? Egyre inkább erősödik bennem, el kell mennem. S közben, a halál szelét érzem. Bizony, bizony. Rohadt dolog ez. Azt mondja az Imola, menjek dolgozni, azaz terjesszem ezt a szart. Igaza van, bizonyos szempontból igen. Délelőtt, mielőtt nekivágtam, megálltam az Elenánál. Nem jött ki, nem válaszolt a telefonomra. Dugtak a Samuval? Biztos unja már a banánt velem. Igaza van, neki is.

Munkakeresés Szárszón, folyt. Hat emelet, padlót fogva itthon, világgá menés előtt, Válasz lim

Tegnap ennyit estem lefele.

Ázott, bűdös, kivert kutyaként róttam kis papírkáimmal az utcát, s emberek nyaralóihoz somfordáltam, dugdosva suta ajánlatom. S végig azon gondolkodtam, ez nem én vagyok. Mindaz, amit egész életemben építgettem, mindaz méltóság, emberség, tartás, lassan szét van itt turmixolva, lötytyent egyet, ki a cipőmre, ruhámra. Amig végül úgy nem néztem ki, mint egy disznó. Közben próbáltam valamibe megkapaszkodni, valamibe, valakibe, de nem volt se ez, se az. S elég súlyos belső vérzésekkel tértem haza: a konyakosüveghez, a cigihez, meg a kábítószeres álmhoz. Most ülök itt ebben a pirkadatban, s változatlanul azt

gondolom, az ember az nem egy állat: tervezhet, remélhet, bizakodhat, csak legyen mögötte valami. Valami, ami összhangban van azzal, ami belül feszül. Végül is lehetett – volna – ezt látni, ide mennek le a dolgok. Az „ember ennyi idősen, ennyi minden után, ilyen helyen, ilyen dolgokkal körülvéve”, meg minden. Nem sikerült „átvinnünk, fogunk között a szerelmet a túlsó partra”, csak ide-oda úszkáltunk, ide-oda az örvénylő folyón. Most itt állunk, te az egyik, én a másik parton, csapzottan, fáradtan, s majd kiderül, mi történt, mire is volt ez jó...S tudjuk, a folyó sohasem ugyan az. Ráadásul.

Egyfolytában utaztam hozzád. Búcsú.

Kutyaszánon hóesésben, gebémtől vonszolva a sárban, számárháton, koszos munkásvonatban, kölcsönként, biztosítatlan, rozzant autómobilokban, s újra és újra átéltem azt a megrázó pillanatot, mikor kinyitod az ajtót, s én bárgyún mosolygok rémült szemeidbe. S úgy éreztem, hogy folyik ki belőlem az élet, hogy ez méltatlan hozzád, hozzám, s mindenhez, amiben hiszek, hiszünk. Abba kell ezt hagynom, ha túl akarom, túl akarjuk ezt élni. Kell hagynom annyi erőt, neked is-nekem is, ami elég lehet – valahol máshol, egy jobb környezetben – az újrakezdéshez vagy a folytatáshoz. S elnézést, meg bocsánatot kérek mindenért „Vége van a nyárnak, hűvös szelek járnak, nagy bánata van a cinege madárnak”, valami ilyen baromság. Mítoszتان s pátosztalan itt az élet, s főleg annak, aki ezért nem tett eleget. A miénk, ahogy én látom, valami határeset. Majdnem, de mégsem. Még dolgozni kell rajta, - ha egyáltalán. Eszembe jutott a focimeccs, Ahol valaki – a siker, a dicsőség, s mind a többi „birtokában,” lefejt valakit -s vége lett. Az a pillanat mindent szétkefélt.Egyébként egy kitűnő játékos. Nos, én nem szeretnék ide jutni. Kis vagány voltam, s az „erőm zöld száron virágot hajtott”, s jó lenne, ha ez így maradna. Nem kéne eltékozznom. Megijedtél s megijedtem a satnya lehetőségektől, ami ránk leselkedik. Kell látni a különbséget a játék, meg a szerencsejáték között. S valójában az utóbbit egyikünk se szereti, s teheti. Azt hiszem. Fogalmam sincs, hogy megyek ki, hogyan oldom ott kint meg, mi lesz belőle. Most odáig nem látok. De azt tudom, hogy itt nem. Ehhez már – mindenféle bazárban – előttem az összes töltényem. Azzal a pár golyóval, amim maradt már valami rendes vadat kell lőnöm, ha öreg testem, s megviselt lelkem még engedi. Sajnálom és bánom a keserűséget és bánatot, amit okoztam neked. Nagyon szerettelek, s szerettelek – volna.

Jack

Letépted magad rólam, iml hova mész, várnak?

Nem megy semmi, nincs mit írnom. , csak az van, ami tudható volt, szarul vagyok. Hát mára kifogyott a tartalék oxigénem és roppantul sajnálom magam, mint dögletes hulla bűzölög itt, hogy egyedül vagyok. S hogy ezt bírjam össze kell szorítani, el kell varrni minden egyes érzékemet.

Büszke vagyok magamra, hiszen az önsajnálatot már tökélyre emeltem. Téged is sajnállak, de hogy így letépted magad rólam most még artikulálni sem tudom, ami ez lett bennem. Remélem össze tudod szedni magad, és úgy mégy el. Légy szíves részletezd néhány keresetlen mondatban, hogy hova, mikor, várnak-e kinn stb. Ölel Imola

Egyre feszültebbek lettek, szeretkezésnek híre hamva. Felületes kedveskedés, valójában a gyerekek voltak a legjobbak. Még a Peti is odajött, s hozzam bújt. Aztán szerda reggel elindultunk az Imolával, miután elvittük a Lilit az óvodába. Kalandos út volt, egy borongós reggelben. Szorongás és feszültség volt az Imola arcán, miközben arról győzködött, hogy milyen szerencsés is vagyok én, amiért őt, egy ilyen fiatal nőt választottam. Ez egyike azoknak a tényeknek és közhe-lyeknek, amit érdemes megemlíteni, s gondolni rá.

Az Imoláéknál, a Jégnéző eltűnik, pénz?

Az Imoláéknál mindenki nagyon boldog. Iszom kis konyakot, aztán sétálunk. Mikor végre befekszünk az ágyba, olyan mintha idegenek lennénk. Aztán a sötétben mégiscsak egymásra találunk, s vad szeretkezés lesz belőle. Istenem, milyen jó is az...Aznap volt az Jégnéző apjának a temetése.

Másnap már jó ideges vagyok. Elmegyek sétálni, nyolc óra. Kilenckor próbálom az Jégnézőt hívni, semmi. Újra és újra semmi. Végül írok egy sms-t, kóválygok az utcákon, tíz óra. Teljesen meg vagyok győződve, ebből nem lesz semmi. Ez a nő hülyített engem. Aztán már az Imoláéknál jön az sms. Visszafeküdt, aludt. Találkozzunk. Azt mondom, hogy az Alexet el kell vinni az Szendrának, fél tízen kettőkor.

Szept. 14. Csináljunk magunknak egy rendszert, Válasz lim

Természetesen nem tudok aludni. Annyi ugyanis a dolgom... Mint a Corso szegény hősének. Most, így, vénülve, arra jövök rá, hogy "annyiféle" igazság van, mindenkinek van egy csomó, s ez olyan szép. Igaz dolog a kerék, igaz dolog a rézfütyülő, a tehén farka, valaki réműlete hajótöréskor vagy hirtelen ködbe ér-ven, a bálnák mélytengeri szimfóniái, a kerti törpék is igazak, meg az elhagyott tejeskanna a réten is az.S demokráciában ez össze is áll, működhet is, legitim is lehet, engedéllyel vagy anélkül, ha egy rendszer. RENDSZER. Összeállt, vagy va-laki összerakta. A forgalmi dugó is egy rendszer: van, mozog, működik. "Semmi értelme", de - ez van. Senkinek sem tetszik, de ez van. Semmire sem jó, de ez van. S ilyen falusi bölcsesség - lehet - a szerelem is, valaki élete, valaki hiedelme, valaki bizonyosságai evés, fürdés, fülpiszkálás, túrés vagy mondjuk elvárás ügy-ben. S ebben a fogyasztói társadalomban má' majd mindenre van is eszköz, mód-szer, sablon, meg minden. Amire nincs, az meg házilag elkészíthető. Csak nézd meg az embereket a villamosmegállóban! Micsoda egy torzókavalkád. Mennyi

forma, kényelmetlenség, kényszer, csomagolóanyag, illat, meg ilyenek. De mindenkinek lehet joga, jegye, uticélja, dolga, s fölszállhat a tujára. Mehet ide-oda. Na, valahogy így. S itt vagyunk mi, két, összegabalyodott törpe világegyetem, nagyon tiszta, nagyon cizellált, nagyon fííinom "birodalmi" céllal, képpel, látomással, pontosan tudjuk, pontosan immár) értjük, hogy mi, "s nehogy már" ne tudjuk megcsinálni? S mi van helyette? Micsoda agyament "tárgy" - százlábú vonat, bizsuékszer, s művirág? Azt az életet akarjuk? Tényleg? S az mire jó? Drágám, csináljunk már magunknak egy jó kis életet!

Annyit törtük kis blake-es madárfejünk, az "ártatlanság dalaiban", a hosszú éjen át.

"Hol a házad, mondd, madár!
S este milyen tanya vár?
Milyen fészek, milyen lomb?
Oh, te rétek dísze, mondd!",

"Áll egy szép fa társtalan:
Ott búsulok egymagam.
Hajnal issza könnyemet,
Este nem hoz örömet."

"Én meg téged kívánlak,
Kincse-hangja a nyárnak;
Nappal erdőn kószálok,
Éjszaka sírdogálok."

"Énérettem sírdogálsz?
Engem kívánsz? Engem vársz?
Bánatomnak vége hát!
Óh, szerelmes jóbarát!"

"Gyere, hí csöpp lugasom,
Zöld falomb közt, magoson.
Öröm szárnyán röpülünk,
Virágok közt megülünk."

Szept. 15. Subject: merre az Imola kezd rájönni, hogy elmegyek. Akkor még Kötcsén vagyok, azután, hogy csúnyán lerázott Pesten

Hol vagy már? Mi van veled! Megörülök, hogy egy

Szó, egy hang nem jön tőled! El sem búcsúztunk, S most sehol sem vagy! Teljen már az az idő és Hívogass már föl, tetetetetet

Figyelj! – mennyit ér ez az egész? Iml

Nagy kalandok, hősi túrák, önfeláldozó szentek menete a felszínen. Ám elbukunk a kérem vegyük figyelembe, hogy együtt élünk? Látványosabb a sértettség és a magány heroikus választása, mert hogy kérdésessé válik, hogy én nem azt csinálom, amit akarok? Emlékezz csak a fiadra, amikor bezárkózott és hazatelefonálgatott, ott tudtad mi az ábra és elmondásodból ítélve, vele nem túl finoman értetted megcsajnálom, hogy te nem érsz rá velem a mi dolgainkról beszélni. Persze nem nagyon volt ez különben sem ígynkre és éppen ezért tartunk itt, ahol. Ahogy elképzelem, s ahogy látszik is rajtad, tele vagy sértettséggel, miközben sértegetsz engem. Azt hiszem, neked ez lehet a túlélési stratégiád, a látszatmegoldásokba burkolódzni, s elbújni a valódi kérdések előtt. Még egyszer szeretném elmondani és felhívni a figyelmed, hogy én nem bántottalak, nem állt szándékomban ezt tenni, de baromi nyomasztó, az ahogy válaszoltál mindenre. Azt is fontosnak tartom, hogy ne becsmérelj, hogy én nem értem, mi történt, mert akár-hogy is, azt mondtad: hogyha nem tudok tovább segíteni, pénzt adni, akkor a feleségedtől kell kérned és mivel az ti házatokban vagyunk, mehetek. Ha tudtam volna adni, akkor másként lett volna? Egyébként azt gondolom, hogy a szerelem nem addig kell tartson, amíg pénzem van. A kölcsönről, pedig annyit, hogy azt te semminek tekinted, rendben. Ám én ezenfelül is minden megtakarított pénze-met a házadra és a többire fordítottam, és azt hiszem, sohasem mondtam neked, fizess ki az útiköltségünket, mert hozzád megyünk. Ha kételkedsz, ebben, hát tegyed. Az egész pénzhistória, ami végig kísérte a mi történetünket, bizony sok oldalról mutatott be téged is. "Magadtól úgysem tud senki megmenteni."

Szept.15. A Kötcsére indulás előtti reggel

Nem tudom, hogy van, hogy lesz... Tegnap este az Imola megint eljátszotta, - a mit? – egy szerepet?

Hogy ő milyen mérges, meg majd, hogy be fog számolni, meg hogy ő „nem egy pária”, meg én milyen szemét vagyok, meg csak érdekből, meg játszom, meg ilyenek. Mintha a leveleket nem is írtam volna. Női ösztönök? Lassúság? Ezek a klisék, ezek a sablonok. S ugye, rám költötte a megtakarított pénzét, -zsebpénz-nek is lehetne hívni, ami az Ágotáé volt? Aztán innentől kezdve, az Jégnező tart el, kölcsönöz, még azt is felajánlta, hogy ha baj van A Jillel, akkor szóljunk neki. Este A Jill azt mondta, hogy „jó lesz, ha vigyázok, mert olyan naiv vagyok, a nők meg olyan ravaszok, s kihasználnak”. Szóval, nem tudom, hogy mire van az Imola olyan nagyra. Mindenesetre keményen gyomorszájon vágott, szokása szerint. Rettenetes hajlama van a pusztításra. Néha úgy viselkedik, mint egy idióta. S már az is felmerült bennem, hogy én is az vagyok, mikor örülök, ha valami

normálist mond, akkor mindjárt azt gondolom, hogy az...Ez az örökös keverés...Valami, ösztön? intuíció? titkos meggyőződés azt súgja, hogy abba kéne hagynom. S aztán jött az sms, már aludtam majdnem: hogy aludjak azért egy kicsit, kedvesem...Játék, hülyeség, éretlenség, kapkodás – vagy szerelem? Szerelmes hiszti? Egy veszélyes, nagyon veszélyes játék. S aztán volt egy beszélgetésem A Jillel is. Meséltem neki, - már megint – hogy mennyire ki vagyok akadva, mindattól, ami történt. S hogy ez most már nem így lesz. De nála is kilóg a lóláb, ugye. S tényleg, össze kell szednem magam. Meg kell erősödnöm. Mindenki bolond, kicsi, számító, lusta, buta, korlátolt. S valójában senkim sincs, iszonyú egyedül vagyok. Mostanában azt szoktam gondolni, hogy meg fogok halni. S ha már meg kell halni, akkor tiszta lelkiismerettel, valamit csinálva, az meg Amerikalett. Dolgozni, haladni, igyekezni. Építeni valamit, valami hasznosat, s most már magamat, a magam igazát is figyelembe véve. Egy új jövőt, ami én, hm, meg valaki, valaki más is benne legyen, hogy ne legyek magányos, meg az igazam, az én igazságom is benne foglalva legyen. Ha még ilyen, egyáltalán létezik, ilyen megoldás.

Szept. 14.Pakolok, meg néhány gyakorlati dolog „a lényegről már épp elég beszéltünk” ...)

Nos, hát ez megint egy sziszifusz volt. Iszonyú kiszúrás ez a súlykorlátozás. Három extra csomagba épphogy csak befértem. Rohadt életbe. Szóval lesz öt plusz egy táskám...Közben néha idejövök, valamit mondani neked – átgondolni ezt az egészet, már amennyire ez most lehetséges. Szóval: úgy tűnik nekem, hogy így, s most, én itt mindent meg fogok oldani. Sitty-sutty. Beszéltem a Ferivel, be fog tenni egy cirkót, meg még radiátorokat, olyan négyszázötven körül lesz, cakumpúder. Ablakokat is az ebédlőre, ahogy beszéltük. Na meg a padló, meg ilyenek, még beszélünk erről. Már beszéltem a Vali Sanyijával, a lenti dzsungelírtásról, hogy előkészítsem A Jillnek a házhelyet...A kocsit még nem tudom, hogy. Azon is gondolkodtam, hogy kellene kint venni valami szép mikrobuszt, sokszemélyest, vagy ilyesmi. Az is lehet, előtte veszek itt egy használt, de még jó személykocsit. Persze az Opelt tudom használni...Mindegy, még beszélünk ezekről...Nem tudom mikor tudok valamit mondani, igyekszem majd, hogy minél előbb legyen internetem, meg telefon, meg ilyenek. De valahogy egy-két napon belül felhívlak. Gondolom még este beszélünk, még mindig kell készülnöm. Szeretlek

Jack

Szept. 15-ig. Pakolás, jegyszerzés, pénzszerzés 850 ezer, hogy kerrek legyen, azaz egymillió) és váltás, Jillel az Elenánál, azaz a ház átíratása.

Fölhívom A Jiltt, megyek haza, összevesztem az Imolával.

Whao! – kiáltja, te nem szarozol.Hát nem, már nem. Hét óra. Elég gyorsan mennek a dolgok. Otthagytam a vadi új olasz kávéfőzőt...Fél kilenckor érek haza, majd elájulok. Egy kis sör, egy kis kaja. S kész.

Válaszkezdemények a „figyeljre”, Válasz lim

Mennyit ér ez az egész?

Ezt én is kérdezhetném.

“Nagy kalandok, hősi túrák, önfeláldozó szentek menete a felszínen.”- Ezt nem értem. “Ám elbukunk s kérem vegyünk figyelembe, hogy együtt élünk?” - Ezt se, bááár, ez nekem így hangzik: vegyünk figyelembe, hogy én a te házában, a te gyerekeiddel élek, ó, én galád) úgyhogy még mielőtt ott élnék!) Gyorsan szögezzük le a szabályokat..., amik, ugye a tied. S mindjárt soroltad is, vélt sérelemiid, miket itt elszenvedtél, igazolásul?) Arra, amit te most majd, jól megmondasz nekem, hm.Látványosabb a sértettség és a magány heroikus választása, mert hogy kérdésessé válik, hogy én nem azt csinálom, amit akarok?

“Emlékezz csak a fiadra, amikor bezárkózott és hazatelefonálgatott, ott tudtad mi az ábra és elmondásodból ítélve, vele nem túl finoman értetted meg. Sajnálom, hogy te nem érsz rá velem a mi dolgainkról beszélni. Persze nem nagyon volt ez különben sem ínnyunkre és éppen ezért tartunk itt, ahol. Ahogy elképzelem, s ahogy látszik is rajtad, tele vagy sértettséggel, miközben sértegetsz engem. Azt hiszem, neked ez lehet a túlélési stratégiád, a látszatmegoldásokba burkolódnai, s elbújni a valódi kérdések elől. Még egyszer szeretném elmondani és felhívni a figyelmed, hogy én nem bántottalak, nem állt szándékomban ezt tenni, de baromi nyomasztó, az ahogy válaszoltál mindenre. Azt is fontosnak tartom, hogy ne becsmérelj, hogy én nem értem, mi történt, mert akárhogy is, azt mondtad: hogyha nem tudok tovább segíteni, pénzt adni, akkor a feleségedtől kell kérned ésmivel az ti házatokban vagyunk , mehetek.”- Nos, ez nem az én házam. Ez az én s a feleségem háza. S én, - azóta már voltam párszor nálad, ha jól tudom önként - s nem azt mondtam örökre, ahogy erre próbálsz tekerni, hanem akkor..., s ott, s azért. Ideiglenesen. “Ha tudtam volna adni, akkor másként lett volna? Egyébként azt gondolom, hogy a szerelem nem addig kell tartson, amíg pénzem van. A kölcsönről, pedig annyit, hogy azt te semminek tekinted, rendben. Ám én ezenfelül is minden megtakarított pénzemet a házadra és a többire fordítottam, és azt hiszem, sohasem mondtam neked, fizess ki az útiköltségünket, mert hoz-

zád meggyünk. Ha kételkedsz, ebben, hát tegyed. Az egész pénzhistória, ami végig kísért a mi történetünket, bizony sok oldalról mutatott be téged is. Magadtól úgysem tud senki megmenteni” -

Köszönöm, ez is jó volt. Ezt kell csinálni, belerúgni a fekvőbe, s leköpní. Szép volt...Majd gondolkod rád. S megint csak a pénz, a pénz. Én soha nem kértem tőled pénzt. Oké? Pár hétig elfogadtam, ez igaz, nem volt szép tőlem, bánom is! Vissza fogod kapni, ne félj. S ott van a Teri féle pénzhistória..., ahogy össze-vissza hazudoztál, semi se let belőle, s hát én, azt se kértem. Aztán igen, elindultam, hogy valahonnan szerezzek. Kértem a családomtól, az se adott, "csak úgy", sehogy sem. Nos, az én megoldásom? "Látszatzmegoldás"? Mi, a házam? Az itt áll. Akkor is itt áll, ha el akarták - a felét - venni tőlem. Akkor is az valakié lesz. Mi még a látszat? A munkám? Nos, én embereknek dolgoztam, akik szerették, amit csináltam, s ki is fizették. Sajnos ez nem olyan jól megfizetett dolog, ja. S "nem sokra jutottam", ez is igaz. De negyvennégy évet húztam le. Akkor kezdtem, mikor megszülettem. Erről ennyit. Ezen a világon majd mindenki kapott valamit, örökölt - én semmit. Tiszta kézzel és tiszta szívvel, sok sok milliós otthont építettem, kiiskoláztattam a gyerekeimet, s lehet valakinek ez lenézendő, nekem nem. S senkit se szeretnék hagyni ebbe belépni, sáros lábbal. Most mit akarsz te ezzel, ebből csinálni? Hogy gondolkod? "Persze nem nagyon volt ez különben sem ígynkre és éppen ezért tartunk itt, ahol."

Ez volt benne a legszebb. Bravó. Csak ezt a magad nevében mondd, jó? „Mennyit ér ez az egész? “- Ezt én is kérdezhethetném. „Nagy kalandok, hősi túrák, önfeláldozó szentek menete a felszínen “.

Ezt az olcsó, ömlengő packázást a történetünkkel, ezt végképp nem értem.

„Ám elbukunk s kérem vegyük figyelembe, hogy együtt élünk?

Ezt se, bááár, ez nekem így hangzik: vegyük figyelembe, hogy én a te házában, a te gyerekeiddel élek, ó, én galád) úgyhogy még mielőtt ott élnék) Gyorsan szögezzük le a szabályokat..., amik, ugye a tied. S mindjárt soroltad is, vélt sérelelmeid, miket itt elszenvetél, igazolásul?) Arra, amit te most majd, jól megmondasz nekem, hm. Látványosabb a sértettség és a magány heroikus választása, mert hogy kérdésessé válik, hogy én nem azt csinálom, amit akarok? Azok után, amit írtam, mondtam, ez az egész egy nagy humbug, képzelődsz, fantáziálsz, a butaságodat vetítéd drágám. S hagyjál engem ezzel a faszszággal békén...

Szept. 15 17. Utolsó napok, Itthon Kötcén a Jillel. Meg a pénz-szerzés

Itthon az asszonnyal ölelgetjük egymást, aztán elmegyünk a sörözőbe, majd hozunk haza négy sört. A Jill fizeti. A kétezer forintot ő vette fel, amit nekem küldött. Fasz nem? Mindenkit segíték, de magamtól, ne várjon senki, semmit. Veszekszünk, a múlt emlegetése nélkül nincs semmi. Elmegyünk, kiváltjuk a

gyógyszerem. Megint hatalmas balhé. Mondom, ne várjon senki semmit tőlem. Mindenkinek segítek, de magamtól. Kész vagyok, elmegyek aludni. Aztán főzünk, paradicsomos káposztát, far-hát levest, s végre eljutunk odáig, hogy kezd körvonalazódni valami terv: hogyan kéne kölcsönkérni, visszamenni, mi a biztosíték stb. Végül is sokat segít, hogy még mindig ő érti legjobban, mi van... Aztán átment a Matildához, de csak pofavizitre. Ott volt egy csomó unoka.

Búcsú, ha erre mennél, Válasz lím

Azóta, hogy elengedtük egymás kezét, részproblémákra esett szét a világ. Mindenféle aktualitásokkal meg baromságokkal foglalkozom, de még azt se rendesen. Gondolom te is. Kicsit jaj nekünk. Itt van A Jill, de olyan, mint egy szellem. Akár egy bejárónő is lehetne. Teljesen és totálisan kibújt, s most már szűgyig kilóg a lóláb, s persze mindez - innentől kezdve - hozzád képest. Ezt nem tudom elkerülni. Micsoda egy lomha, lassú, tehetetlen, s képtelen világ. Meg micsoda egy tökelütött voltam, hm. Veled minden, de minden más lenne. Akár mit csinállok, akár merre járok, akár mire gondolok, te jutsz eszembe. Hogy veled ez milyen más lenne, milyen jó lenne, mennyivel egyszerűbb lenne, mennyivel gazdagabb, telítettebb, színesebb, izgatóbb, melegebb lenne. Felsorolhatatlan. Nekem te tényleg egy élő ember vagy, olyan, mintha féllábon kellene ugrálnom, félszemem csukott lenne, fél fülemre nem hallanék, nélküled... Nagyon nem tudom elképzelni, hogy ez elmúlna. Olyan, mintha a testvérem lennél, s persze annál is több... Valakivel, akivel mindig együtt voltam, akit ismerek, aki megért engem, aki hiányzik a hétköznapiakon, s ünnepeken egyaránt. Az, ami elválaszt bennünket, egy rohadt idétlen dolog, s biztos nem lesz könnyű összehozni. De valahogy úgy képezem el, hogy ahogy majd haladunk, főleg én, előre, egyre jobban hiányzol majd, egyre közelebb s közelebb kerülünk egymáshoz. Csak olyan jó lenne, ha te is így lennél ezzel, erre mennél, hm. Tudom száraz most ez az egész, de még is le akartam írni, akartam, hogy tudjad. S azt is tudom, milyen nehéz neked, s úgy szeretnék segíteni. A gyerekeknek is a bajban, támogatni, szeretgetni őket. De ez úton is, sokat gondolok rátok. Ahogy a valóság pókhálót szaggatod. Látlak magam előtt, ahogy föl-le mászkálsz szaggatva a valóság pókhálót magad körül, a házban, az autóban, képtelen helyeken, s olyan jó lenne átölelni, cipelni a cuccot, meg téged. Elkezdtem a kimenéshez pakolászni, kicsit hajmeresztő az egész. Máris attól rettegek, milyen fontosat hagyok itthon. Az élethez minden nyavalya kell: kisolló, meg lábos meg párna meg papucs, szerszámok felsorolhatatlanul, ja, meg je. Pakolok, búcsúzik, mindenbe beverem, lehorzsolom a szívem. Néha nem bánnám, ha bunkóbb lennék. Az biztos jobb lenne. Nos, ilyenek jutnak eszembe, nem sok.

Jack

NAGYON BÁNT, VERSES VÁLASZ IMOLÁNAK

Nagyon bánt, hogy nem tudok aludni
Hajnali három s a pimasz hajnal még bezzeg alszik
Nagyon bánt ez a tolakodó éj ahogy bebámul minden ablakomon
Nagyon bánt ez a magány, amelyben ezt a magányos irományt lötypölöm
agyam bögréjében s ami lehetne vers, de még az se
Nagyon bánt, hogy ime itt maradtam a minden létező lehetőségek
legközöségesebbikében, ahol a nagyon bántnak sincs már semmi értelme
Nagyon bánt a saját testem, ahogy itt feszül nekem
Nagyon bánt a cigarettáktól bűdös szám
Nagyon bánt és rosszul esik nekem
Ez az uzsorán vett állapot, ahol megpróbálok a groteszk nagyon bántból
kitekinteni
S megkapaszkodni valamiben
Nagyon bánt és rosszul esik nekem, hogy másoknak is ilyen rosszul esik a
nagyon bánt, amit én okozok nem elég, hogy nekik is van bőven elég s már egy
dekát sem kérnek belőle
Nagyon bánt ez a bántástól csupaszra égett hús melyet mindenki oly
előszeretettel mutogat
Én is
Nagyon bánt, hogy ily pipogya vagyok s csak két labdával tudok zsonglőrködni
s azokat is folyvást leejtem le a porba
Le a koszba le a megnevezhetetlen képzelet rémeibe s nincs mivel őket
megtisztítanom
Nagyon bánt ez minden jószándék és igyekezet ellenére megváltatlan része a
világnak, ahol magányra ítéljük buta mindenhatóként egymást
Újra és újra
Az is nagyon bánt s elszomorít amikor a város mocskába szorult gyermekeimre
gondolok
Az szintén nagyon bánt, hogy egy ember ki harminc évig a társam volt a bezárt
lépcsőház mögötti kukákat szagolgatja a mély éjszaaaaakákban a kókadt
nappalokban
S kotorászik a bosszú levesének répiáért
Mert hogy ő rákos
Nagyon bánt s rémülettel tölt el anyám jeltelen sírja valahol
Nagyon bánt apám luxusmagánya a francia Riviérán
Egy angol nő pincsijeként
Nagyon bántanak kutyáink, akik most odakünn áznak s éhesek mert nem
adtam nekik enni az este

Nagyon bánt az értetlen csodálkozásuk hirtelen rosszemberségemen, hogy még
mindig

Nem mentem el

Amerikába

Amerikába Amerikába

Amerikába Amerikába Amerikába

Amerikába Amerikába

Amerikába

Ennyiszer próbáltam másfél év alatt visszamenni második hazámba
Nagyon bánt, hogy egy nő nem szerette volna, ha elmegyek Amerikába s most,
hogy itt maradtam „zsíros” férfinak kíván látni

De nem tud

Nagyon bánt, hogy a férfi, akinek igaza volt most lenéz engem
Mert itt maradtam szégyenszemre odadobva a sors háрпиáinak az olcsó égetett
szeszek rossz gombalevessel töltött söröskannák vágóhídi nyesedékből s
hulladékból készült kolbászok gumicsizmáktól erjedt savanyúkáposzták
kiseggelt autók s cifra nyomorúságában őrültre üdvözült népem háрпиáinak
S most

Ügyvédek és végrehajtók lesnek rám kampójukkal

Nagyon bánt, hogy elszáradt öreg rózsám leesett feslett gomblukamból s már
lerázni sem tudom róla az apró bogarakat

Nagyon bánt, hogy új s mindennél szebb s igaz virágom köhög mert megfújta
az augusztusi szél s modellező repterek kilátóin sóhalyokká szaggatja szívét s
rendezett életeket bámul

Nagyon bánt, hogy azért nekem segíteni akar

Nagyon bánt, hogy néha majd ehetek nála s így spórolhatok a kaján
Nagyon bánt, hogy néha majd aludhatok nála, hogy másnap majd eltűnhessek
hosszú időkre

De ez majd később lesz most itt dekkolok ezen a fapados reptéren, ahonnan
kitiltották a gépeket s az ablakokon papírpénzből gyártott repülők
rovarantennái kaparásznak

S hálókat foldozok mert nekem is el kell kapnom párat

Röpiratokat gyártok papírhozar kapkodó profizmusom bizonygatva

Amit majd fákra telefonoszlopokra buszmegállókra aggatok

Meg majd minden emberek levéllukába betűzködve düledező nyaralócskák
kiskapuiba, hogy végre már prosperáljak én is

Végre ne legyek ez a pária ez a hadovászó senkikoktél

Ez a messze veszett kelekótya fickó

Akinek lassan lejár a szavatossága

Nagyon bánt, hogy rendezetlen életemben nem jut szeretetemnek illő hely

S hiába ácsoltam annyit
Üres minden ágyam hideg a kemencém
Kihalt a csöndem
Nagyon bánt enni ezt a bolti cipót
Nagyon, hogy egy öreg rózsza ily ártalmas lehet egy ilyen cipókba sütött rozsdás
kalaptű
S az is nagyon bánt, hogy rájöttem, amit mindig is tudtam, hogy én valójában ki
nem állhatom a rózsát s nem azért, mert anyám Rózsza volt na nem...,
Mert igazándiból én a pipacsot jobban szeretem s lehet még az is túlzás s
egyáltalán nem vagyok egy virágbuzi
S persze jó, hogy vannak

Szept. 15. FERIHEGY, az indulás előtt.

Csak vegyünk mindent előlről, szépen sorba...

11 óra. Well, még egy cigi, aztán eszembe jut, hogy ott van az Unikumom, a kis bomba, félig tele. S most mondták, hogy semmilyen zselé, paszta, és likvid, azaz folyadék nem lehet veled. Ez új, s nehéz fölfogni. Mi volt ez, fogpasztás megölkő? Bajban lehetnek a kiszáradósok, ezek a paranoid bábik, akik újabban folyvást a műanyag vizespalackjaikat szopogatják. Na persze meg mi, piások, akik magunkkal hozott hazaival próbáltuk kiegyensúlyozni a légitársaságok újkori sóherségét. Mivelhogy többé nem adnak piát a gépen. Nehogy berúgjunk? Ez is hülyeség, mivelhogy pénzért adnak., öt dollár egy szeszesital. Akármilyen. Szóval, mondom A Jillnek, mindjárt jövök, s másodszor is elmentem a szlozira. Le is húztam a közel kétdeci torokkeserút. Hát ez majd érdekes lesz, gondoltam. Nos, még egy cigi, a kilencórás, s persze több tortúra előtt. Mert még annál is több lett, amire vérmes számításunk engedett következtetni, s amit persze még nem tudtam. A röntgengépek előtt iszonyú sor. Oldalt egy tükör, teljes falmagasságig. Nekem, naiv léleknek fel sem tűnt volna, nem szeretek minden szemétséget észrevenni, de egy furcsa pár, - öreg, charmos pasi, kövér titkárnő szeretővel, kiszúrta. - Hát azért ez nagyon meredek, mondja a nő.

Ennyi. Hát tényleg, ott ülnek a Gézák, s lesnek bennünket? Ki a gyanús. Big Brother ide is elért – újra. Tényleg, másképp nem lehet? „Olyan nagyon”, engem nem érdekel. Lassan átszoszogunk, itt legalább nem kell a cipőt levenni. Bent fölpillantok a táblára, harmincas kapu. A legutolsó, naná. Csak hogy rohanni, gürölni keljen, jó messze a dohányzótól. Gyorsan elszívok két cigit, a tizenhatosnál, beljebb már nem lehet. Jó hosszú sor áll. Beállok én is. S itt van ez a hihetetlen kavalkád, úgazdag magyarok, minden választékban. Két hidrogénezett, kissé életes szókeség. Az egyik mankóval, a másik, a bögyösebb, fejére tolt napszemüvegben, állandóan telefonál. Helyzetjelentést ad, mindenkinek tudnia kell, ő most itt áll, s Ámerikába készül. Nyújorkba. S itt van ez a vén hülye, a lötytyedt nyanyájával, vajon hány éve házások. Magyar Keresztapa? Lehet sok gyerekek, s tucatnyi

unokájuk van. Az öregén cowboykalap, cowboy csizma. Bőrszíjon kis koponya. Magas ember, széles vállal. Markáns arcban, hatalmas orr, erőszakos áll, vékony ajkak, lapos fejtető, szürkés-kék szemek. Egy farkas s egy hiéna keveréke. Az utóbbinak talán nem kéne lenni, de itt, Európa-Alsón? Itt muszáj. S szegény néne. Minden van rajta, ami drága, s hivalkodó. Táskaszettek, aranyak, naná, rózsaszín haj, ráncztalanítás mögött is látszó iszony, manikűr, pedikűr, meg Mucsakúr, már ami a ruhát illeti. Rózsákkal, muskátlikkal, herendivel bőven beszótt, kirakott, festett, kivart, hímezett, kis kendőkkel, rúzsokkal, mű körmökkel, púderokkal bőven összetákolt öreg szalmazsák. Aztán itt van ez a hordár kinézetű butiklánc milliomos, alig tud menni, olyan kövér, fújtat, krárog, s egy rúd téliszalámit szagolgat épp, mikor cowboyunkkal észreveszik egymást. Micsoda kényes véletlen! Héj! Héj! Próbálják a Hi-t, de nem megy. Pedig tényleg, ők tényleg kijárnak, vásárolni?

Na mi van Józsikám? – kérdi a hórihorgas.

Semmi Tónikám, te, tényleg nem lehet vinni téliszalámit? Imádom a téliszalámit! S újra megszagolja.

Tóni nem válaszol, a zsebében kotorász. Bögyös Icuka válaszol. Mindenki ismer mindenkit, ezek, mint egy nagy család. Egy-kéthavonta itt találkoznak...

Ó, már rég nem, mindenki tudja.

Akkor meg minek árulják?

Nincs válasz. Tóni nem találja, amit keres, s Józsihoz fordul:

Te, van pár ezresed apróban?

Hát persze, - mondja kaján mosollyal,

S ahogy azt lóvásárokon láttam utoljára, kihúzza a zsebéből egy marék arannyal összefogott bankót. Tóni finnyáskodva kihúzza a párat.

Vegyél csak, amennyi kell. Kint úgysem ér semmit – mondja köpcösünk. ...

Már éppen elkezdik a beszállítást, amikor megszólal a hangosbemondó, s szerencsére még értem is... Jack V keresik a tizenhatosnál. Sürgősen fájradnak oda!

What? Mi a franc van? S miért a tizenhatoshoz? Nem értem. Húha, még vissza is kell érnem, ha ha ha majd tisztázom, ezt a nyilvánvaló félreértést, ami – hiába, fogalmam sincs mi lehet... Szóval, rohanok, vonszolom ezeket a nehéz kizsitáskákat. Pár utaskísérő sűrűg-forog. S kiderül, hogy az az én gépem. Rohanjak, mondják... Rohannék én, mindenki szabadkozik, miért indul egyidőben két gép – egy Malév, meg egy Delta New Yorkba... De, még a motozók jól rámbuknak. Jól beletúrnak mindenembe. Gyanús lehettem, hogy a másik géphez mentem? De, mint a szegény postás esetében, aki ugye hasznos, de más, engem is megugatnak ezek a kuttyák. S majd még hányszor, akkor még nem is tudtam! Lényeg a lényeg, fönt vagyok. Hely, az ugye semmi. Nézem hátrébb, s egyszer csak észreveszek egy üres sort középen, kettővel hátrébb. Hoppá! ez akkor a miénk lesz. Valaki már szemezett vele, ezt tűnt föl, de hát, ugye bátraké a világ. Ők már ott ültek, rám vártak, s mikor látták előrébb van a helyem, elkezdtek, lelkiekben készülődni. Én

meg testiekben is, s azonnal átvettem az egészet. Figyelj! kilenc óra, ti még nem tudjátok, milyen az...Nos, a főkajához végül is adtak piát, egy vörösborot kértem. Középen ültem, s hol jobbról, hol balról faszoltam valamit. S még egy extra konyakot is kaptam, rendes volt az a kopasz magyar srác. Aztán a szokásos alvás, kínok kínja, merthogy az övek, meg minden. Aztán egy rémfilm jött, Poszeidón, lekvárral leöntött hajókatasztrófa. Iszonyú uszodai rémbalhék, aztán pár hős, aki megérdemli, s így megmenekül. Aztán jött egy bugyuta, mexikói vígjáték, csupa szándékos antihőssel, még az is jobb volt, mint az előző. A szokásos nyomor, végtelen órák. S valami viharban leszállunk. Semmi gond. A pilóta csávók tudják a dolguk. Magyarok, persze.

2006 JÚL. VÉGE A MÁSODIK MAGYARORSZÁGI TURNÉNAK.

Egy szörnyű hétfője után, úgy döntöttem, hogy elég volt. „Még pár napig baszok,” aztán elmegyek Amerikába szárítkozni... Utoljára még egyszer megbeszéltük az Imolával, hogy nem megy, aztán lefeküdtünk. Aludtam, végül is egy jót. Aztán olyan három felé elkezdtem tökölni, hogy mi, meg hogy. S ez lett a vége. Most négy óra, megkönnyebbülve, már a kávémat iszom, fasza.

Szandra sms-e

A hétfőgén, mondjuk vasárnap le szeretnék menni Kötcsére, nem akarok beszélgetni, meg semmi, csak nagyon rámtör a honvágy, s a szobámba szeretnék pakolászni egy kicsit, meg megnézni a Pafi sírját.”

A válaszom:

Kislányom, szeretnék normális kapcsolatot mindenkivel, én is improvizálhatnék, de jobb hilyén előbb beszélünk kell. Nem vagyok jól...Szólj, ha kész vagy erre. Szeretlek”

Szandra: igazándiból én sem vagyok jól, s nem is száz százalék le tudok menni, csak a dolgaimat akarom összerendezni, kell pár könyvem, beszélgetni nem akarok, még majd írok.”

Július 1. Az Imola bankettja..., két balhé egy csapásra, átadom Kötcsét, kérem a hajót, alkudozás a Jillel

Elég zavaros körülmények között, az Imola hazament. Itt maradtam a gyerekekkel. Jó nagy vihar is volt közben. tizenegyre ígérte az Imola, hogy ideér. De nem jött. Közben aludtam. Két óra előtt pár perccel írtam neki egy sms, hogy nem akarom zavarni, de mi van most? Még el sem tudtam küldeni, mikor megjött. Parfümtől illatozva, szédülten, s mikor szamon kértem, még el is küldött a francba. Szeretkeztünk, de nem volt neki jó. Pedig megjött a nénikéje, szóval nem

kellett kiszállnom. Persze jó fáradt voltam, aztán valamit aludtunk. Reggel hagytam kicsit, aztán előjöttem a kocsi üggyel. Iszonyú feszültség volt mind a kettőnkben. Aztán A Jill hívott, csináljunk valamit. Aztán visszahívtam, s mondtam neki, hogy átadom Kötcsét. Csak adja vissza hajót. Ez így ment egész nap. Aztán felmerült, kellene főzni, a gyerekek éhesek. Ők is érezték a feszültséget, nem tudtak magukkal mit kezdeni. Állandóan veszekedtek, vagy a nyakunkon lógtak. S it-tunk pár sört. Talán nem kellett volna?

Júl. 2 a Jillnek elege van

Aztán megint hívtam A Jillt. Mondtam, minden oké. Arról beszélt, hogy leg-szívesebben most lejönne, elege van mindemből. Még mindig legjobb velem...De holnap lesz az Szandra születésnapja, s megígérte, süt neki valamit. Mondtam, a ház tulajdon jogát le kell rendeznünk, azaz engem is föl kell íratni. Az autó övé lehet. De a hajó az enyém, azt is át kell íratni. Azt mondta oké. Csak szeretné már látni, hogy kedden is egyedül leszek...

Mondtam, ettől nem kell félnie. Azóta eszem, meg alszom. Hívtam az Elenát, de nem veszi föl. Nem is baj. Teljes agykárosodásom van.

Megváltani A Jillt? Miből?

Végül is lefeküdtem, aludtam egyet, de nem valami jól vagyok. Mi a fene lesz ebből, nem tudom. Na, majd folytatom.

A héten kétszer is úgy összevesztünk, hogy kész, vége. Rendszerint a történet úgy megy, hogy az Imola estére kitalál valami extrémét, nekem támad, én berágok, átmegyek a Borisz szobájába aludni, azzal, hogy holnap kész, vége. Az Imola reggel elmegy. Egyik este még az autóba is kiment aludni, szerintem azon medítálva, hogy most aztán távozik. De aztán bejött, lefeküdt. S reggel, néhány óra gondolkodás, idegtépő pofázás után meggyőző arról, hogy együtt kell maradnunk. S közben keményeket szeretkezünk. Igazikat. Fantasztikus. S közben itt van velünk a két gyerek, a Peti meg a Lili, s látják a balhét, s mit sem értenek. A Csabi, hál' istennek. Az elment biciklitúrára az apjával. Németország, Ausztria, arrafelé. Hatalmas gazok nőnek a szőlőben, komoly veszélyben van. Mindketten érezzük, hogy valamit kéne csinálni, kitörni valamerre. Fogy a pénz, nem keresek semmit. Az autószerzés nem megy. A Jill beadta a válópert, ami nem érkezett meg. Szerencsére. Egyik nap lemegyünk a kocsmába, a Juventusba, ahol ott ül a Gyula, bejön utánam, de nem beszélek vele.

SZEPTEMBER ELSŐ KÜLÖNVÁLÁS JACK VISSZAMEGY AMERIKÁBA

76. OLD.LEVELEZÉS FOLYTATÁSA AZ IMOLÁVAL. II.SZEPT. 17- TÓL, USA.

Nos hát, itt vagyok újra. Határ. Kérde a dezső, meddig voltam oda? Húha, ez – szerencsére – eszembe se jutott eddig. Végül is, csak maradjuk az igazságnál. „Másfél évig”. Tényleg? – őszinte meglepetés van a hangjában. Valami kicsi él is van a hangjában. Mögöttem gyorsan nő a sor. Föladja, - „s jó volt?”, - engedi le a hangját. Persze, nagyon, - mondom vidáman. „Oké, welcome home”. Na ez az, ezt akartam már oly régen hallani! Ezt az udvarias kijelentést, ami ugye most oly sokat jelent nekem, megint. Rohanás a futószalaghoz. De, mit fogok én csinálni ezzel a sok málhával? Kell egy hordár. Ott állnak, mind fekák. Mondom egy öregnek. Jön is a nagy kocsiával...Földobáljuk, loholunk. Bent már hosszú sor áll. Mert hogy újra be kell mindent adni. De az én fekám csak húz előre, el mindenki mellett, s megáll egy „Oversized” feliratú futószalag előtt. Az én katonai zsákom meg ki van nyitva, s félregombolva. A hülye magyarok nem tudták, hogy kell..., gombolni, csatolni egy amerikai katonazsákot. Furcsa én mindjárt rájöttem, pedig se itt se ott nem voltam katona... Később, talán ebből lett a baj? Az, amik se mind tudják? Talán soha nem derül ki. Kérde tőlük: „de ugye nem kell ezért ráfizetnem?” Tudálékos pofával néznek rám, hát nem érted? Ez egy trükk a hordároknak..., kiskapu, vagy mi, ez van a szemükben. Mehetek mondják. Guberálom az aprót, dolcsi. Hát lett volna a két kis kocsi, amire ráfértem volna, ha. A fekám felháborodva néz rám. Oké, még adok neki egy egydollárost. Valami tiltakozó gurgula jön ki belőle. Erre már válaszolni kell, s mondom, a helyzet az, hogy pillanatnyilag le vagyok robbanva...Csóválja a fejét, mint magyar kollegája, mindenhol ugyan az a shit. Ennyi? – kérde. Ja-te-szemét helyzet, de nincs mit tenni. Ez se jött be, szóval kész, mehetek. F 25 ez a kapum. Rohanás. Odaérek, hosszú sor, mindenütt hosszú sorok. S lassan kiderül, semmi sem működik. De előtte még van fél órám, mert hogy ennyit késik a beszállás, mondom kéne egyet szívni. Dohányzó az nincs, miért is lenne? Ki kell menni...Hol a kijárat? Igyekezzek, mondja egy zsaru, mert tizenöt perc múlva ezt lezárják. Rohanok, szó szerint. Lóg a belem. Kint egy kis spanyol áll. Magyarázom neki, fogalma sincs hol van Magyarország. De a bagózást érti. Kinézek az árkádok közül, fekete felhők tusakodnak odafönt a sötétülő égen. Vajon Cleveland felé is? Hány magyar él még ott? Még egy cigi, szédülök. Oké, rohanás vissza, pedig nem is kéne. De ekkor ezt még nem tudom. Még van közel húsz perc. Gyorsan egy kis kínai, műanyag tartóban. Falom, csak úgy állva. Kit tudja még mi lesz?

New York reptér

Egész Amerikában a kínai a legolcsóbb, tápláló kaja, reptereken a legdrágább, de még mindig ez a legjobb. Mást se látni csak repülőügyi dolgozókat, ezek tudják, s kell nekik a protein. A nők csak kis adagot kérnek, nincs kiírva, én is tőlük tanultam...Négy óra. Lassan nyilvánvalóvá válik, a csatlakozást már nem fogom elérni. Egy nagydarab intéző, iszonyú spanyol akcentussal próbál a pult mögött segíteni. S persze nem tud. Emberek állnak, mint a birkák. Háromszor is előre megyek, de csak azt érem el, hogy emberem bepöccen rám, s mondja, oké, beírt engem reggel nyolcra, közvetlen járat Norfolkba.

Adsz egy hoteljegyet?- kérdem.

Nem.

De hát hol aludjak?

Ahol akarsz, Itt.

A földön?

Szőnyegen.

Ez szőnyeg?

Széttárja a karját.

Biztos?

Meg vagy te örülve, nem fogok adni az egész végtelen sornak szállodát! Időjárás miatt soha.

Well, súlyos érv, jobb, ha feladom. Végtelen bonyodalmakra nyíló ajtót látok magam előtt...Átállok a 24-es kapuhoz, ahol már végleg elintézik a birkákat. Három felhergelt fekete nő a pult mögött. Egy óra alatt senkit sem intéztek el. Visszamegyek az spanyolomhoz. Elküld a francba. A sorban állók is rámszólnak, tegyem, amit ők. Álljak be. Vissza a huszonnégyeshez. Előre sunyizok. Egy fiatal csaj kiszúr. Rámszól. Segítségért fordul a mellette álló nyúl Bélához, de az csak nyögök. Már harmadszor vagyok itt, értse meg. Nem érti. A pult mögött ülő fekete kalauznő is rákérdez, oké, ki következik? Én, zengem ellentmondást nem tűrő hangon. Enged. S már magyarázom: ez nem időjárás, ez volt rossz gép! Honnan tudom, nézi a képernyőjét – itt nem írják. Érdekes, pedig, biztos az. Ő nem tud semmit csinálni. Visszamegyek, bebújok a szalagkorlát mögé, leülök, szétmegy a lábam. Jön egy főnői, ordítva kizavar. Mert hogy ott épp beszállás van Bostonba. Ő a fő jegyszedő, és placcfőnök. Innentől minden félórába elhalasztják a beszállást. Kinézek a páras üvegfalon, kint örvénylik, kavargó a hó. Atya – gatyá, mi lehet a kifutópályán, fent az égen?A tömeg egyre nő. Emberek fekszenek, ülnek. Mindenféle, tarkabarka népek, teljes a felfordulás. Mindenki telefonál. Kisebbségi balhé, felháborodott emberek, rémült tekintetek. Egy nő, akit már elintézték, jól elintézték, ki kell szedni mind a csomagját, foglaltak neki egy szobát, milyen rendesek, 160 dollárért! Az ő költségén. Teljesen tanácstalan. Gondolkozom, mondom neki, mi lenne, ha beszállnék, olyan helyes kis ducika. Megfeleznénk a

160-at, innánk pár koktélt, s majdcsak kihúznánk reggelig. De aztán észreveszem, hogy valahonnan kihálássza s húzza maga után ijedt pacákját. Most elviszik a csomagokat reggel? Szétnézek. Kosz és kupleráj. Riadt emberek a világ minden tájáról. Itt aludni? A világátátjáróháza szőnyegen? Jaji, csak azt ne. Aztán este nyolckor kiderül, mégiscsak megy a gép Clevelandba. Oké, nosza menjünk Clevelandba, ott biztos adnak szobát, tiszta ágyikóval, az abban szépen benyomjuk a szunyát. A csomagok meg menjenek, ahova akarnak, majdcsak találkozunk valahol. Akkor még nem tudtam, milyen bonyodalmak lesznek is ebből. Az a vidéki, rendes Amerika, ott minden másképp van. Milyen érdekes ez az én nagy vonzalmam a kuplerájhoz, pedig hány ilyen történet már velem, s sosem tanulom meg, nem is fogom, s szeretem New Yorkot. Oké, de melyiket? Egymillió arca van...Majd mondom, ez mechanikai probléma volt, nem az időjárás! Biztos beveszik, s adnak egy szobát. Kilencre minden kész az indulásra. Csupa öreg, meg egy nagyon jópofa kis fekete utaskisérő nő. Javában kedélyeskedik, de egyszerre ő is kifogy mindenből. Ülünk, aztán kilenctől tizenegyig!) Araszolunk a kifutópályán, mire fölszállunk. Én egyfolytában bóbiskolok: lábgörccsökkel, idegrángással, folytó, száraz köhögéssel. Dől be a kerozin gáz. Dohányozni nem lehet, mi van ezzel a görénybúzzel? Rohaddékok, kétszínű faszom világ. Aztán fölszállunk. Viharfelhők slisszannak el ezerral mellettünk, háttérben „New York vak panorámájával”, az utcalámpák sziporkázó kis csillagéival. Néha feltűnik valami hasonló pöttyös folt, emberek élnek odalent. Félúton a kapitány közli, enyhe füst jön valahonnan, de ne szarjunk be, már csak fél óránk van. Egy gép öt perc alatt üstökössé válhat, s csak egy nagydarab szén esik le az égből, benne kozmás mindannyiunkkal. De odaérünk. Ájuldozom a fáradságtól. Ezért az egyórás út nyolc órába került. Fél négytől fél tizenkettőig. Ennyi idő alatt jön keresztül a nagygép az óceán fölött...S félek, iszonyúan félek, mi vár majd rám. De, végül is finom paplanos ágyban alhatok, vagy két órát. Először egy kis spanyol került elő, de új lehetett, se az angolt, „angolomat”, ugye, se a szabályzat útvesztőit nem értette. De jön egy kis fiatalon kopaszodó amerikai, szemlátomást ő vágja, s átveszi a terepet. Mesélem neki a kalandjaimat, különös tekintettel a gépi meghibásodásokat, ami igaz, tehát itt nem rossz időről van szó, amiért ugye nem fizetnek... Rendesnek látszik. S talál egy közeli hotelt, 44 dollár, ennek mindketten nagyon örülnek?! Meg ad egy vauchert, kaja jegyet, hét dollárról...Minden zárva. Csak egy bagel shop van nyitva. Fiatal, pufi, fekete lány áll mögötte. Menne már ő is haza szegény. Öt dollárt kap óránként. Próbálom kideríteni mije van. Egy mukkot nem ért. Előveszen az ízesebb déli akcentusom, most egy kicsit jobb. Egy olíva bogyós-hagymás, meg egy kolbászkarikás buci. Megmelegíti a mikróban. Még egy kis orange juice, s kész, egy húszat még rá is kell fizetnem. Viszem a zacskócskámát, bagózni kell. Félig sem szívom el, jön a hotelbusz. Gyalog is mehetnék, itt van a közelben, de már nem merek elindulni. Még kirabolnak, vagy mi. Több ezer dolcsi lapul a zsebemben, nem? S van dohányzó szoba! Hihetetlen.

A folyosón kihelyezett csetres. Elcsórom a só és borstartót. A Sheratonban. Ó. Ó, ezek a szállodák! De utálom őket. Na, majd folytatom.

Szept. 16. Cleveland, másnap reggel, tovább utazás előtt.

Hajnali 6 óra 12 perc, kint még sötét van. Ekkor, a reptéren kezdtem ezt írni. A tegnap este kajajegyen vásárolt pizzásra varázsolt, kihűlt „bagel rollomat” eszem. Már nem nyúlik a hullára merevedett sok, olcsó sajt, ezt mindenki ismeri, aki evett már másnapos pizzát. Nem esik, kell egy könnyű kis kabát, akár otthon is lehetnék. De megint itt vagyok. Amerika lett a végzetem? Föl kellett vennem a Columbiámat, úgy le voltam izzadva. Mikor kimentem cigizni. A „dohányzásra kijelölt helyen” a bejáratnál, ahol a nagy, homokkal töltött betontartályok pere-mén, elkobzás előtt, gondosan, s kicsit viccesen odahelyezett, olcsó öngyújtók gyűjteménye volt. Későt nálam is találtak egyet, igen, egy kéket, ami már átment jónéhány ellenőrzésen. Mióta elindultam Kishazámból, mikor? – harminc órával ezelőtt? Ezt még ki kell pontosan számolnom. Viszont újra szabadon Írok. Végül is, így meg és felszabadulva – miből? – rabszolgaságból, a kommunális létből, nem tudom. Mindegy, nem kell most ezt itt értékelnem, ráérek erre. Azért az jó, hogy ilyen gyorsan, s vakon tudok írni. Sőt, mikor ennyire fáradt vagyok, s nem működik a nagy tudat kontroll, még jobban megy... Pont most jelentették be, hogy felemelték a biztonsági előírásokat. Már én is meglepem magam. Hogy még élek. Több dolog történik velem egy nap, mint mással egész életében. Szerintem. Aztán kimegyünk, olyan közepes gép. Tele van. Egy nagydarab pacák mellett ülök, katonai rendőr volt, keresztbe-kasba a világon. Közvetlen, így, hogy most egymás mellé kerülünk. Másodpercekkal a felszállás előtt, a kis, szomorú, sovány utaskísérő pacák leül hátul. Mindjárt felmegyünk a felhők fölé, mindjárt minden vidámabb lesz. De egyszer csak felugrik a srác, „valami füstöl” mondja. Próbál hátulról telefonálni, de nem tud. Előre siet. Visszafordulunk, s megállunk, aztán vissza a kapuhoz. Kezdődik minden előlről. S persze a legnagyobb bajom, hogy nem tudok bagózni. Valakinek már ez is elég lenne, hogy elrohanjon innen. Persze főleg az én fajtámból. A mi fajtánkból. Állítólag a légkondicionáló romlott el, s – állítólag – a kispasi szerint, - remélem nem ő befolyásolja hamis irányba a többieket – hamar javítható. Átírnak egy későbbi gépre, s most itt ülök, várok. Fogalmam sincs mi történik. Begolyózok ettől az egésztől. Annyi jó volt, hogy a szomszédom megengedte, hogy használjam a mobilját. Hívtam a Jimit a norfolki főbérőlm mandínerét, de csak az üzenet rögzítője volt. Próbáltam rányökögni, mi történt, remélem értette. Sok türelmem nincs most ehhez, de majd folytatom.

2006 SZEPTEMBER 17. ÚJRA EGYEDÜL, AMERIKÁBAN

Szept. 17. Norfolk, reptér De hát, a történetnek itt, természetesen nincs vége...

Hát itt vagyok újra. Természetesen senki sem várt. Természetesen nem tudom hova mehetek, mehetnék. Természetesen nincs telefonom. Természetesen alig álok a lábamon. Természetesen elvesztek a csomagjaim, ill., itt van három kartondoboz, szétmenve, lógnak ki belőle a szerszámaim. Vajon hány vészelt el? Szürke az ég, fojtogató pára odakint. Szóval, megint itt ebben a bőr viaszosító, gatyarohasztó, mű világban. Vagy ez az igazi világ, Prosperia? Ahol minden, de minden baj ellenére dolgok működnek? De hát nekem most személyes gondjaim vannak, s valamit – ha másképp nem, ösztönösen ki kéne találnom. De mit? Például rá kellett volna gyűjtanom, de az utolsó, nagyon emlékezetes motozásnál azt az egy öngyufámat is elvették, ami még maradt. Egy fekete ruhás, fiatal kövér, seszínű nő ült kint egy fehér virágtartón. Egyszer csak felállt, s mint később kiderült elindult egy másik bejáratnál lévő virágtartó felé. Azt már először is láttam, hogy jó nagy, kerek mellei vannak. Kiderül, hogy jókora farmotorja is. Mindegy, ez is jó lenne, valahogy majdcsak megoldanánk. Vártam, hátha rágyújt, de nem, s ahogy felemelte a fejét, egy durva s mogorva arc nézett a fejem mellett a semmibe. Hú, ezt talán mégsem. Ez egy nemdohányzó kint ülő. Ilyen is van, az élet másnak se könnyű... Visszamentem a csomagellenőr nőhöz. Ez a US. Airways. Hát, átküldött a Deltához. Nem tudják. Magyarázom, hogy az úgy volt, hogy volt egy vihar New Yorkban, megállt az élet, a csomagjaim erre menetek, mutatom, én meg arra. Én velük, a batyuk veletek. Vagy mi. Visszaküld. Van kézikocsitok? Nincs. Megint vissza. Nekik van. De meggondolom magam. Mert mit csinálók én három kurva nehéz, szétment kartondoboz szerszámmal az utcán? Azt se tudom, hova kell menni. Meg egyáltalán. Mi van, ha senki sincs itthon. A Bahamákon campin-geznek? Kérdelem az ürgét, van e gyufája. Merthogy mindet elvették. Nincs. Vissza az UA nőhöz. Neki van, neki is kéne szívni. gondolkodnom kell, mit csináljak. Kérdelem, mi lenne, ha kicsit telefonálnék az ízijéről. Mondja oké. Hagyok egy üzenetet a Jimmynek, eltűnt a nagy szemét, hogy itt elérhet.

2006 SZEPT. 18-21 BEKÖLTÖZÉS, KOCSIVÁRLÁS,

“Tartalak téged sugárút”

Eszembe jut a tulaj. Illik ilyenkor zavarni? Fölveszi. Bill, ez a neve. Bill, neheztel. Tudom én, hogy kicsit, most én szívatom őket? Mondom, sorry, olyan hirtelen, minden olyan hirtelen, tudod. Az a baj, hogy a Jimmy, a karbantartó meglepett, s még nincs is kihuzzintva a kégli, szóval ő se tudja. Nekem így is jó lesz... Oké,

te tudod. Mi a cím? Mert most én odamegyek. Mond valamit. Első spelling test. Egy mukkot sem értek. Mondom, mihez van az közel. Mondja. Próbálom leírni, fingom sincs. Aztán eszembe jut, van egy térképem, otthonról hoztam. Én úgy értettem Holdyou avenue. S persze ilyen nincs. Mondom a nőnek, hogy ez a címem, ide hozzák a motyót, majd, ha mind itt lesz, nekem mennem kell. Szóval, mi a cím? Holdyou ave. Majd be szarik a röhögéstől. Tényleg ilyen nincs. „Tartalak téged sugárút” – hátbazdmeg. Már bánom, hogy mondtam. Kicsit fáradt vagyok – mentegetődzöm. Elnéző mosoly, jó poén. Nézem a térképet, aha, Hullview ave. What a fuck is that? Hall, úgy kell mondani. Hull, az a hajó vízben levő teste, hm. Végül is. Kimegyek taxit nézni, lesz, ami lesz. A nagyseggű megtalálta a nyomorek nagynénijét. Azt intézi, még mindig sötét felhők az arcán. Ilyen fiatalon? Visszamegyek, még egyszer telefonálok, Jimmy sehol. Beszélek, megint a nővel. Szóval, tudod a címet? Óh, persze, „Holdyou”, ja, meg je. Összeröhögünk. Ez az, ami fantasztikus Amerikában, ez a megalapozott hülyeség. No győtrelem..., mint mifelénk. Valami majdcsak lesz, mindig lesz, only in Amerika...Megyek a taxihoz. Nem viszek semmit magammal. Azért mégiscsak bizonytalan vagyok jó e. Ahhoz elég biztos, hogy csak úgy, szólóban odamenjek, de a cuccot nem merem kockáztatni. Mi van, ha mégsem? Hova rakom? Egy nagydarab, nyilván lomha fekete, meg egy vagányabb szakállas csávó áll az egyik taxi előtt. Meditálok, melyik lenne jobb. Nem lehet tudni, kié az első kocs...S azon gondolkodom, melyiket is szeretném most. Talán a feketét? Volt már ilyen, de ezt most fáradtan nem tudom végig gondolni. A feka mégiscsak megnyugtató lenne. Talán irritálna most a fehér-vagányság. Nos, ez soha nem derült ki, a feka volt az. Szerencsére érti, hova kell menni. Az angolom el van folytval. Próbálok egy-két mondatot. A feketék soha nem kalandszeretők. Nekem ez a tapasztalatom. S főleg nehezen értik, ami fehér, a magamfajta ufókról nem is beszélve. Mondom neki, kéne egy kis beer. Ezt érti. Seveneleven. Az egy lepra kis store, mindenütt van, ahol szegény emberek élnek...

-/-

Megvan a kégli.

Kicsit rettegek, hogy vajon, hogy néz ki a kégli, de egyszer csak ott vagyunk. Egy különálló kis ház, ami jó. Rendezett környék. A szomszédban kidugja a fejét egy öregasszony. Telefonált a Bill, húsz perc múlva itt lesz. Föl le mászkálok az utcán, igyekszem nem feltűnő lenni. Aztán egy gyönyörű nővel megjön a tulaj. Bemutat. Welcome back in Amerika. Másfél óra telt el. Nyom a cipő. Tojnom kell. Szomjan halok. S egyáltalán, mindjárt összesek.Megvan a kulcs. Adok kilencszáz dollárt, egy deposit, egy lakbér. Szerencsére hoz egy matracot, egy kispárnát, törülközőt. Várom a csomagokat. Nem hozzák. Nyitva hagyom az ajtót. Meleg, pára, kosz. Telnek múlnak a napok, valójában pihenéssel, gyógyulással, ráadásul megfáztam az úton.

Szeptember 18. Imolára gondolk, csak kell egy kis cenzúra?

Well, nem tehetek róla, de minduntalan az Imolán jár az eszem. Hogy egy idióta. Meg én is. Hasonló lelki alkat. Szóval, én is az vagyok? Lehet. Biztos. S nekem is vannak – számára – furcsa nyúlványai, meg neki is nekem. Patt. S sorolom itt a kifogásaimat: hogy kicsi, hogy nem eszik, hogy hasra húzik, ímint én), hogy mennyi furcsa, csúnya) arca van, s bizony, az milyen meztelen, s a nagy sűrű bozont mélyén megbúvó bíborvirág, ajjaj, attól tényleg mindig vérszemet kapok, s jön a sok mantra, meg a tangó, meg a bugik, dobpergések és halálugrások, sírás és kacagás...), hogy a mellei, mindjárt lógnak ide imádom őket, ahogy fölém hajol) hatalmasok, s nagyon érzékenyek a mellbimbói, s barnák, igen az egész nő barna, a bőre, mintha néger lenne, vagy cigány, - tényleg, van benne valami a hindu Déva lányból igen, hát azt mondtam, szeretem őket..., félek is tőlük persze, a szörnyű közönségességükért, s tényleg az Imolában is van valami, ami annyira lenyűgöz mindig, s ami annyira meg is nyugtat mindig, csak egyszer-kétszer volt kiábrándító, amúgy – ezek biztos a „más” tényezők. Ez az, ami Rohaddtul izgat, s mindig feláll, a zászlórúd, s ő a zászló, ahogy illik rögtön rám is csavarodik, vagy a bálnavadász szigonya, s ő a felszúrt bálna, s hagyja, meg adja, meg ó, mind a többi...) S a szörzetel! jajj, az a jó kis bozontja. S az a helyes kis feneke, s azért minden tévhit ellenére meg lehet fogni, s persze, jajj, ez is milyen jó, abszolút nincs útba, mindenholnan hozzá lehet férni, oldalról, „hátról”, pedig az ember csak kicsit félrefordul, s szabad az út, s máris lehet nyomulni meg keverni. S jobb lenne a terhesség előtti - na nem? Akkor mindjárt el is mennék, így is gond van ezzel. Arról nem is beszélve, hogy mennyit tanult – e rövid idő alatt – s máris, ha jó formában van, tudja „markolászni”, szorongatni, s szopogatni ott bent a földi nirvánában, vagy a mennyei Omega forró központjában. S elkezdett nyögni, s lihegni, bár ezzel még gondok vannak. A sérülések barlangjaiból, a múlt kéngőzös múltjából még nem tör föl teljes gőzzel a gyönyör gejzírje, a gyönyörök megfogalmazott kavalkádja. De ez is, mi lesz, ha belendül? Mi lenne, ha bepörögne? S igazán nem szép, azaz attraktív, de van benne valami kis vadvi-rágos csinos, mindig jól éreztem vele magam. De tényleg. Szép s jó kis pár vagyunk...S van, amikor tényleg szép, sok nő szex közben megszépül, s kinyílik, mint egy virág, s főleg vagány, s azért van, hogy belendül és bevadul s máris, mint egy begerjedt dervis, a parázson táncol, s bízató szeme izzik és vigyorgunk, mint az állat és fogja a kezem, mint a kipörgetésnél s forgunk, mint a dervisek körbe körbe - hajaj, azt meg nagyon szeretem.

AZ IMOLA JILL ÁLTAL UTÁNAM KÜLDÖTT LEVELEI

Másnap aztán nekiálltam az ügyes-bajos dolgok intézésének. Végül is küldtek egy karbantartót, akivel szerencsém volt. Mondtam neki, hogy majd én megszerelem helyette a sok apróságot, vigyen el inkább egy kocsit venni, s azt én külön megfizetem. Egy fekete volt, neve Derrick. Szélesen vigyorgott, tetszett neki az ötlet. Vettem újságot, s a város túlsó végén találtunk is mindenféle használt van- t azaz mikróbuszt. Fehér Ford, tíz éves, haza is száguldottunk vele, mindenféle papír nélkül. Másnap aztán sikerült elintéznünk rá mindent: biztosítást, műszakit, rendszámot, forgalmi, az egész volt vagy nyolcvan dollár. Ja, meg plusz a jogosítvány megújítás, az volt harminc. Na, ez csak itt, Amerikában létezik ugye. Aztán még aznap délután vettem az ágyamhoz faanyagot, s ácsoltam egy jó masszívát. Felfűjtam a hatalmas gumimatracom, s kész volt az ágyam. Estére már működött az internetem is.

aztán a legnagyobb meglepetésemre ott várt egy csomó email a Jilltól. Amiket nem ő írt, ő csak egy apró megjegyzéssel továbbította: „mi van a nőddel, nem tudja hol vagy, mit csinálsz?”

Hát, úgy látszik nem. Tudja, de mégsem. Megáll az ember esze

„Hol vagy már? Mi van veled! Megörülök, hogy egy

Szó, egy hang nem jön tőled! El sem búcsúztunk, s most sehol sem vagy! Teljen már az az idő és mondj valamit! „

Aztán még egy pár:

„Jack!!!!!!!!!!!!!!iml.

Ó, jaj, hogy eltűnt minden! Vigasztalhatatlan Vagyok. Nem értem, miért rontjuk még jobban, ami. Reménykedem, tudom, biztatás kell. Biztatni Akarlak, mert szeretlek, s ez az egyetlen Lehetséges válasz, itt és most. Átléptél a mese, a mítosz világába. Mindamellet, hogy az a világ éppoly létező lesz, ahogy ott töltöd az idődet, mint akármelyik másik. Itt kavarg bennem a minden. Elzártál magadtól. Hiába próbálom a te szempontjaidat a magamévá Tenni, nyűszít bennem az én. Jaj, úgy remélem, hogy bírható élhetőlakható Élet vár rád odaát. És még találko- zunk. Addig Bennem reked az íraskiáltásvinnyogás. Hiányoztál, hiányzol, te vagy nekem. Ez most olyan, mint a drámákban, úgy rendeztük Be, meg, elér majd hozzád a palackposta? A te mindened...”

Meg még egy:

Subject: holloh?iml

„Jajjjj, annyira borzasztó, hogy nem vagy sehol aszámomra elérhető! Te vagy a fejemben állandóan,

Olyan extra vagy, annyira más, mint a többi kis Tapasztalatlan gulágnemjárta szenvedők. Annyira

Szeretlek, azt szeretném, hogy ahogy olvasod majd, amit írtam, keljen benned életre a Szerelmem. Szeretlek.”

Egy másik

„Hol vagy már? Annyira várlak már! Mi történt? Nem hívsz, nincs Internet, csak várlak és semmi. Remélem nincs semmi baj veled, nem tudom Elképzelni mi történt. Szeretlek és várom a Hívásod, a leveled: Imola

Megint egy: Subject: várakozás hétfő reggel van, Csabi osztálykirándulásra ment, én meg várom a reggeli készülődés kezdetét. Tegnap Lili azt mondta, az apja és annak lánya Előtt, aki most Indonéziába megy egy évre Ösztöndíjjal, hogy az én apám is elutazott egy Évre. Liliben ez a kettős apaság bolyong és Keveredik a maga módján. Remélem mihamarabb megtaláljuk egymást, mert nyomasztó ebben a tapintható vaksötétben várakozni rád. Úgy szeretnék hallani, látni. Csabi is izgul, ahányszor csöng a telefon, Biztosra veszi, te hívsz minket. Már ezerszer írhattam, de folyamatosan a Fejemben, a képeimben motoszkálsz, érzem a Pillanataidat, a hangulatodat, a feszültséget, Ami áthathat téged. Várok, várok, öllelek.”

Még egy: Jó, jó jókislány leszek - vagyok.

Nem hibáztatlak majdan mindig tégedet, hogy hogy is írtad, hogy nem vagy az én nagy megváltóm. Különböznél miért nem?!!!Jó lenne. Szeretném és akarom. No de ezt most hagyhatjuk. Azt mondd nyugodjunk meg, rendben. Nem panaszkodhatom, egyszerűen rendes asszony leszek. Ám akkor miről írok? A gazdaság - ház -munka -gyerekek állapotijáról: nem lehet semmi kis lelkiélet, kis szomorka, is vágyakozás? Komolyan gondolod? Hajaj!Ma olyan napom volt, a hormonbiggyesztésem miatt, hogy energiáimat veszítve, mégis hajtottam a dolgokat, hogy legyenek, menjenek és közben igencsak furcsállottam, hisz lehetetlenség, hogy cselekvőképességem veszthessem. Nem tudtam benne lenni sehogy sem a teszteszettekben, csak úgy mentek el mellettem a feladatok, de persze mivel jöttek hozzánk vendégek kénytelen voltam rendezkedni. Közben Matyit szálaltottam, majd érte mentem, valahogy semmi sem volt bennem ma a helyén. Jó bután írtam le ezt az állapotot, de most nem vágok neki újra, mert valószínűleg nem akkor sem lenne érthetőbb. Bennem ez a" sehová sem tartozó, együtt bókla-szók"- mondjuk a tengerparton vagy bárhol, de ahol még eddig nem jártunk, ahova nem köt minket semmi, nem ismer senki - képe iml most rólunk. Talán, mint két gyerek, de nem feltétlenül, inkább ahogy, amilyenek most vagyunk. S így, ebben a képben is csak vagyunk, nem gondolunk semmikülönösre, de minden bennük él, zsiszeg, amink van. Elvagyunk, mondhatjuk így is. Nem feszíté-nek megoldásra váró nagy életfeledatok. Egyszerűen, elmélyülten sétálunk cél-

talán. Még hallom, ahogy reggel-délelőtt mondtad nekem, cicusomcicusom, látom - hallom, ahogy ezt itthon mondod, ahogy bűgyögsz nekem, velem. Én? Volnék? Cicus? Eleinte fölállt a szőr a hátamon ezt hallván, mára már jól bírom, nem olyan idegen ezt hallani. Képzeld, nekem ezt még senki sem mondta. Egyáltalán semmilyen állatként, mint mókuskám, nyuszikám nem becéztek. Ez nekem szól, vagy ha szánni való a kis buta nőd vagy édes, neked ezt brüngyögi ajkad? Hú! Most, azt gondolom, nekem is kéne valahogy neveznem téged. Csakhogy nekem ez nem volt szokásom, mint neked. Ezt a megváltóst, talán arra érthetted, hogy élt bennem az a vágy - és a te föllépésed is erre engedett következtetni -, hogy tebenned megtalálom, akár az apukámat, akár a mindentudó istenkét. Nem így történt. Szerencsénkre, habár néha még átborzong rajtad ennek a szerepnek a csábító szele. Nyilván most magyarázkodhatnánk, hogy ez ezért meg azért van-volt bennem, de azt hiszem ez nem érdekes. A jó, hogy nem vagy te más, csak az én szerelmem. Öllelek szeretlek, meg minden!

Nem vagyok az apád...Válasz lim

Mindig mellbevág mikor ezt mondod.

S olyan aranyosan felháborodott tudsz lenni ilyenkor. Elbűvölően észbontó. S van itt némi fogalomzavar, netán rendet kéne rakni...Mert ugyan sok állatnak négy lába van, a kutyanak négy lába van, de azért a puputeve nem kutya. Pedig emlője meg farka is van mind a kettőnek...S ugye ott van, hogy valójában mi is van a dolgok hátterében. Ami szemlátomást téged oly könnyedén nem érdekel. Ezek az elsősleges, szenzori dolgok. Mi, a két „bántó ember”. Be szép is...Mi van, ha úgy hívjuk, hogy mi vagyunk, akik törődik, törődött veled, hm? A szeretet bárgyú formáin túl is? Te, te nagy szabad ember, a szabadság fantomja...Valahogy úgy látom, hogy csokorba kéne szedni a dolgokat, elnevezni őket, rendszerezni, meg ilyenek. Jajj, ez a minden, meg semmit tudás. S nézzük csak, mi mindent nem csináltunk...Volt egyszer egy olyan gondolat, hogy egyszer elmennék, mentem volna a Széchenyi Könyvtárba. Hát nem mentem. Moziba sem voltunk. A „Jazzt” se néztük meg. Olvasni sem olvastunk, én legalább is nem, te se sokat. Verseket meg pláne. Egyszer nem sétáltunk is e „holdas éjbe”, se holdtalanba). Egyáltalán, mi is történt? Virágozzék száz virág. Ahogy visszaemlékszem, nem is tudom mi történt. Még szerencse, hogy főztem pár paprikás krumplit, van mire emlékezni. Persze, volt Ágota, meg Jameska, meg Krisztike. A Váczi is el, ki, meg lemaradt. Egyszer az „Elena” is azt mondta, hogy elvisz valahova, mint kísért. Ezt sohasem értettem, de mindegy. Még jó, hogy karácsonykor bukfenceztünk egyet, az jó volt. Szóval, itt van ez a nagybetűs Élet, a sok muskátlijával, kéne azt minden nap élni. Jöttem meg mentem, vittem a gyereket az óvodába, hányszor is? Azt mindig szerettem: amikor a gyese anyuka kiszabadul...Bótokba is voltam. Szereltem is, „legalább volt valami hasznom” ...Pakoltunk ide, meg oda, minek is? Még jó, hogy nem néztünk bizonyos filmet. Milyen okos is voltam, ó-ó-ó!

Úgy tűnik két ekkora hülyének háromszor annyi idő, meg ötször annyi élettér kell, mint közönséges halandóknak. S persze így olyan kicsi, meg piti, meg nyomi minden. Gyesen lenni férfi módra Rózsadomb-alsón. S jön haza az asszony, s húzza a kupin az orrát...Nekiáll, dül-fül. A két világ végén, magunkban szóval, én itten készültem, odarepestem, becserepesedtem, s visszatípegtem ide, s most itt vagyok egyedül, „húgyfoltokkal a gatyámon”, mindenki happy, csak én nem. Taknyom nyálam szó szerint összefolyik, ráz a hideg, izzaszt a láz. S ott vagy te, verdeső kis madaram. Van erre valami jó recept, ha? Vagy mi is csak olyan buták vagyunk, mint a többi?

Jack

Szept. 24 Dühöngők itt. nemkellessznekem?) Hátmiafasztcsinálókénitt???első levél Imolának

Te tényleg agyament vagy. Csúfolódsz rajtam? Szegény őszike, magányoska, elmereng a szar múltján? Na menj a bránerba, oké?!Én nagyon büszke, s elégedet vagyok magamra, s a múltamra. Ezt már sokszor mondtam! Magányos az vagyok, s ez egy vicc? Te ezzel viccelsz? Normális vagy te? Magamra rántottam ezt, értünk, s te így kipecázol belőle? Mi vagy te, egy Rágalmazó? Nem értem, te tényleg szórakozol velem, s néha közel vagyok, hogy megunjuk, s kész. Imola, én nem akarom – komolyan – hallani ezt a bullshitet. Azt se, hogy majd jól beolvasgass nekem, ezeket az annyiszor visszautasított, felháborító rágalmakat) mert annyi minden van a kis tarsolyocskádban. Szerintem én egy szupernormális ember vagyok, legfeljebb egy kicsit gyors. Ha ez hiba, akkor oké. Ha lassú vagy, hát várok. Van, amelyik hamari hamvasnak szaros a valaga. Mi van, provokálni akarsz? Valójában te ezt gondolod, MAGADRÓL, azokat a dolgokat gondolod magadról, vagy csak attól félsz, netán én – titokban, s sunyin – azt gondolom rólad, s ki akarod a nyuszikát ugratni, ki vagy te, Vakera Maca, feszegetsz, tesztelsz, próbára teszel?S én meg majd bedőlök egy ilyen ócska trükknek? Tényleg, komolyan gondolod? S ne gyere nekem ezzel az ártatlan dumával: igenis durva, érzéketlen, ízléstelen s bunkó, amit csinálsz, s igencsak nincs rá magyarázat. Figyelj: sokszor elmondtam már mindent. De mondom újra. Igen, azt gondolom rólad, amit annyi féleléppen írtam rólad. Sok-sok minden van benned, s én is sokat látok. S ahogy ez mindenkinél lenni szokott, hol ez jön elő, hol az. De valóban, a legjobb-bak, nem mindig. Van, ami meg még nincs is, most keletkezett, most fejlődik stb. S sokszor úgy vagy vele, mint a D. Thomas versben: „egy darab el nem használt élet kicsap még a régi hazugságból, s itt hagy engem megvakítva félig, ősi rettegés az éjben...”. Annyiszor de annyiszor mondtam, te sokkal jobb vagy, mint amilyen. Ott van benned a lehetőség, a sok csíra, a sok hajtás, itt-ott egy lomb. Ezt onnan tudom, hogy mindig, de mindig, de mindig, s biztosan, s egyértelműen, s kézzelfoghatóan, ha egy jobb környezetbe, egy szabadabb térbe, egy lazább helyzetbe, egy lehetőségbe kerülsz, amikor megkapod, amit tapasztalatban talán

nem, vagy soha, de szárnyaló képzeletedben, makacs és titkos vágyaidban, összhangban nagy természetteddel, eredeti intelligenciáddal, akkor virulsz, élsz, virágozol, növekedsz, körvonalazva egy szép nagy fa jövődöbeli képét. Hát ez az, ami engem életet, noszogat, biztat, s feléd hajt. Ez önzés? Komolyan? Jó, hát legyen az. De ezt, ezzel a felsorolással együtt mégiscsak úgy gondolni, szerintem komoly szellemi fogyatékoság...Hogy amikor nincs az a rohadtt, szemét, agyament, kicsavart, hókuszpókusz perverzitás, ami oly hihetetlen következetességgel végig kísérte – majd – egész életed, akkor szinte azonnal veszed a lapot, ráadásul az esetek nagy többségében pont !)

Azt a lapot, amit én szeretek, s mész, mint a golyó.

Élsz, mint aki újjá született, élsz, mint valaki, aki belül erős, magabiztos, minden látszat ellenére, töretlen, valami belül töretlen. Elképzelem, ahogy ültél ott, kis bébi Buddha, kis copf-ócskáiddal, parányi termetteddel, hülyékkel és hülyeséggel körülvéve, nagy lelked abban a pici testben, s ötpercenként megértettél minden történetet, amit mások egy életen át sem. S lassan nővé értél, szépséges keblekkel, szépséges érett s szuperérzékeny mikrokozmoszokkal a végükön, dús bundácskáddal karcsú lábaid közt, hindu-Déva lány lettél, s felébredt benned a vágy, a szenvedély, amit – ha jól értettem – valójában soha senki sem elégitett igazán ki. Mert, nem tudták ki vagy...Mert a test meg a lélek egy homorú és egy domború tükör vibrálása, s a szerelemben a kettőnek találkoznia kell. S mint az indiai legendában nem véletlenül meséltem ám!), be van zárva abba a szegény kis testbe a lélek, s törődnie kellene vele, vigyáznia rá, meg minden. De, nem így volt, s ott voltak a fogdmegek, a kínzó pallérok, a veszett kutya, az inkvizítorok, a maffiózók, a pederaszták: „akiket felcsigáztál, akiket megerőszakoltál, akiket kiraboltál, akiket elhagytál, akiket becsaptál, felültettél, kijátszottál” te, Hófehérke, mentáltörpékkel körbevéve, soha se látva egyetlen normális embert, szajhaskodással, impotenciával, rihonyasággal, levágott mellekkel, öngyilkossággal, csapodár farkakkal, nevenincs szeretőkkel, kétkulacos ügyvédekkel, aljas bírókkal megküzdve, kimenekültél három magzatoddal alsó-Rózsadombra, az ónsötét éjben. S most itt állsz, velem szemben, s nem tudsz, hiába is, nem tudsz, normális lenni... Hisz annyit vertek, köptek, rángattak, aláztak, pereltek, fenyegettek, s azok a féltéglák, amiket éjjel az ablaküvegedbe basztak. És végeérhetetlen szidtak, szidtak, s ócsároltak, jajj, azok a szavak, jajj azok – s hú, amiket én nem is láttam... A DNS vizsgálat, a gyerekekről, brrr, még most is beleborzongok. Hogy lehetett az? Téged, aki olyan szende, annyira szepeg, meg minden. Meg hogy a hasad, meg a puncid, meg a melled, meg az eredeted, meg a szagod, meg a, mega, mega. Micsoda egy förmedvény, micsoda egy gusztustalanság tömkelege. Férfiak és nők micsoda egy válogatott forgataga, az emberi aljasság micsoda egy következetes és piszkos és állandó jelenléte! Alulnézet, falsszemlélet,

ferdültvélemény, sunnyogás. Azaz! Sunnyogás! A Sunnyogó! Az aztán az igazi világ bajnok pederaszt! Az volt a te szerelmed, társad, férjed, a gyerekeidnek ő az apja? A szívtelen apád, anyád, húgod? Meg, mind a többi. Kicsik s még kisebbek, le az embertelen ócskaságig? Mindezek után, én mit is remélhetek? Hogy tudsz te ettől elszakadni? Hogy tudsz te ettől elválni? Hogy tudsz te valódi önmagad lenni? Miközben! – édes Jóistenem, miközben, valahol a mélyben, emberi szemnek láthatatlan lélek mélyén, valami sugárzik, valami fel-felbukkan, s nem csak ott, de ott a felszínen, ott bandukolsz beszűkített kis ösvényeden, pöttyösre álcázott gombád alatt, a moralitás kiskéseivel, kis porszívócskáival, feltörlő rongyjaival, félelmetes menzás technikáddal, zsebkendőcskéddel, amivel a lépcsőt törlöd, hogy megfelelj a fölötted hunyorgó Damoklész-szemnek, miközben éjjelente lényed igazi tábortüzénél, vad és izgató táncot lejtess Sharon Rózsája, s örökké ki-elégítetlen szerelemben összeforrva egy normális Férfival. Ezt nem tudod velem se el, se lejátszani. Lehet mafla, s persze naiv bugyuta vagyok, életed bűnözőihez képest. De vigyázz! Nem annyira. Ha kell, hetet szoktam ezekből reggelizni. De csak bevetéskor. Amúgy nem is reggelizem, s inkább elkerülöm őket, mert hányok tőlük. S tolerálom én Anna frankod, tényleg, mert szeretem a tested, a lelked, a szellemed piszkos ruhád alatt. De előbb utóbb azt le kell vetned. Le-le. Van itt másik. Biztos meg is szoktad ezt, furcsa neked egy ilyen tiszta lélek, mint én. Azt hiszed, hülye vagyok. Azt szoktad meg, hogy az élet egy trutymózás. Azt gondolod, hogy aki nem trutymós, az béna, egy balek. Hát csak úgy, tapasztalatból mondom, hogy igen, igen, de vannak kivételek. Vannak még normális emberek. S persze, vágysz, vágynál te egy jobb, tisztább, ártatlanabb életre, tudod te mi az. valahonnan tudod). De mikor felajánlom, akkor nekem esel. S ugyan azzal a metodikával, ahogy téged mocskoltak, esel nekem is. Mi vagy te egy cigány? Ó, nem az égbeszálló tábortűz csillag hívója, hanem a csatorna nyílásban végérvényesen leromlott, az állhatatlan, sikamlós, minden mindegy, a sehogysejő? Mit akarsz te voltaképp?

Én a saját mítoszom élem

Óva intelk; sokáig ki szoktam tartani, hihetetlen makacs és szívós vagyok. S bírom, tovább, mint bárki emberfia. De talán pont ezért, amikor elszakad, akkor megszűnsz, nincs tovább. Eltűnsz az űrben, semmi nem hoz vissza. Óva intés ez, s nem fenyegetés, még egyszer mondom. Meséltél nekem arról a világkultúrából összehalászott, hasznos, és jobb életről, s egyetértettünk. Hittem szávaiddban. Végtelenül boldoggá tett, hogy micsoda egy zseniális nagykövetét találtam a jónak. Reménnyel töltött el, hogy veled megvalósíthatom az életem. „ha egy kis időre is, de mégis”, te mondtad Miért mondtad? Mert harapok rá? Használod a gyöngéimet? Játssz velem? Szórakozol? Ne tedd. Néha, úgy tűnik, hogy ezen a senkiföldjén, két távolodó part között, hápogsz és csipákolysz, lihegsz és köhögsz,

s majd úgy jársz, mint az egyszeri bojárné: senki sem figyel majd rád. El kell döntened, hogy a jó, vagy a rossz oldalra állsz. S ha így folytatod, darabokra hullik az egész személyiséged. Velem, vagy nélkülem. Nem sürgetlek, de valami jelet kell adnod. Nem csak dumát, nem kell ez az üres „szeretlek”, de kell terv, kell látomás, kell szenvedély, kell cselekedet, akció, tartás, mimika, gesztus, odaadás, következetesség, iránytartás, célorientáltság, sok-sok detail, finom részlet, amiből kiderül s felfeslik a valóság valódi arca. Nem kell ez a higany- bullshit. A maszatklisé, a fapoén, a cinizmus lócitromjai, ez a nyálás csigaszar. Én nem akarom bizonygatni: nem vagyok az az állat, akinek titulálsz. Úgyhogy hagyjuk ezt. Én nem folytatom a mélyanalízised tovább. Nem tudom jó volt e, sok minden biztos. Mondom ezt tudván, „emberek nem túl sok valóságot bírnak el...” Álom a bűn, álom a jóság, de minden álmnál több a valóság”, ezt meg a Karinthy mondta.) Szóval, biztos van hibám, defektem, gyarlóságam, meg minden. Segíthetsz is, de ezzel az „őszikés” buzisággal menj a p...ba. Soha. Én most is ezerrel vezetek, én most is átlövöm az ondóm az az ágyunk felett, én most is kidolgozok, kipofázok, szétgondolok bárkit és bármit. Én már rég a sörömet iszom, mikor még mások a lámpáknál egymás bűzében szendebendéznek. Én bármikor lefekszem s azonnal elalszom. Én bármikor felkelek, mikor még az egész világ tente babázik. egyszer nem akartak kiengedni cigizni egy klinikáról, s kihúztam magammal az egész, belecsimpaszkodott nagyzenekart. De ha más nincs, eltűnök, kibújok a tű fokán is, vagy leharapom a lábam, mint a csapdába esett róka. Velem senki ne gecizzen...) S ötévesként fogok meghalni. Ártatlanul, mint a Lili. S „minden, ami meg akar ölni, csak még erősebbé tesz” ...

S én élem, tetszik vagy nem, a saját mítoszom.

Aki akar, beszállhat.

Jack

Semmi üres szeretlek, iml

Mindent elolvastam gyorsan, mert mennem kell dolgozni és még előtte valami kaját itt kell hagynom a fiúknak. Rendben van, jól elküldtél a franchba, megértettem, hogy elegend van belőlem. Mindent értek, érzek a te szempontjaidat is beleértve. Tudom, gondolom, hogy ahonnan elindultál ahhoz viszonyítva hatalmas lépéseket tettél felém, önmagad felé. Én nem tudom csak a te szemeddel látni, érezni a mi ügyünket. Dühöngsz, haragszol, ijesztgetsz, mert nekem nem kell a szégyenérzés. Én nem kísérhetlek ki, én nem tudhattam mikor jössz-mész, én nem állhattam melletted, mert én ki vagyok? Én nem lehetek jelen az életemben, csak, mint egy távmaca. Többször, mint viselhető megértem már ezt, Úgy fest még csak el sem mondhatom, - mert szűk agyúnak vagyok akkor véve, ha érzem, és biztos vagyok abban, - hogy nekem hogyis lenne jó meg tisztességes, mert számodra ez elfogadhatatlan, nincs mit tennem. Igenis biztos vagyok abban,

hogy engem vállalni kell, és úgy jó nekem. Aki hozzám tartozik, az hozzám tartozik annak minden következményével, az velem van, engem vállal éppúgy, ahogy én. Nem akarok szerető lenni. Baromira fájt, hogy akkor is úgy gondoltad mielőtt elmentél, hogy a hétvégén még elsütkérezünk, s aztán majd jönnek azok a dolgok, amik már nem tartoznak rám, mert kellemetlen lenne a jelenlétem. Jó, ha neked nem megy tovább, hát nem megy. Sírní fogok. De semmilyen csúsztatást nem engedek, éppen azért, amit te is írtál rólam. Sajnálom, ami volt, volt, úgy ahogy. Visszafelé nem módosítható. Én viszont nem a mesékben akarok létezni, hanem a valóságban. Fáj, fáj ez a sumákolás, de el fog múlni, bízom benne, a nyomasztó érzés. Velem nem lehet játszani, vagy legalábbis mindig tiltakozni fogok ellene. Egyszer előhúzni, aztán eldugni a szekrény háta mögé. Ijesztgecss csak bátran. Ha nem akarod velem ezt megküzdeni, teheted. Én maradok így, és föl akarom emelni a fejem, nem bujdokolni. Egyébként jó munkát és semmi üres szeretleket.

Imola

Örökbe fogadnál- az lenne a jó nekem, iml

Remélem tegnap jó napod volt, sikerült a munkát megszerezned és nem lombozódtál le.

Átálltál már? Tudsz aludni? Megy az autó? Milyen az a másféle hétköznapi arrafelé? Nekem igen nehéz, napom volt. Valahogy állandóan fölhívja a lelkem? Idegrendszerem? A testem? A figyelmemet arra, hogy nem megy nekem már a nagy érzések, érzelmi hullámok megélése, a megrázkódtatások, bizony kipendítenek a kicsike kis nyugalomból. Tegnap reggel olvastam a leveled, s nem is fogtam föl, hogy ez majd az egész napomat meg fogja határozni. Valahogy túl gyenge lettem, lesüllyedtem, valami regresszív, gyermeki szintre, mint aki elveszett, dekoncentrált lettem. Az hullámozott az agyamban, mint vágycépek sorozata, hogy az lenne az igazán jó nekem, ha te mintegy örökbe fogadnál. Elmenekülnék innen, hátra hagyva mindent, el sem köszönve, és odacsapódnék hozzád és te vigyáznál rám, nem kellene semmit sem csinálnom, nem kellene megjelenem az emberek között, az öledbe kuporodnék és semmiről sem akarnék hallani, aztán egyszer úgyis vége lesz mindennek. Különben sem tartoztam sehová sem, mindegy hol halok meg. Baromi rosszul, nyomasztva éreztem magam. Fizikailag is halálosan fáradt lettem, az egész testem törődött. Arra gondoltam, hogy egyszer csak vége kell, hogy legyen ennek az állapotnak is, és próbáltam felidézni mennyire bele tudom élni magam a feladataimba, a gyerekeimbe. Tegnap bárhogyan erőlködtem, mindenem kívül maradtam, szerencsémre ma visszaállt a régi én, és érdeklődésem is újjáéledt. Most ezzel nyomattalak téged is, muszáj volt írnom. Öllelek, Imola

Lehet, Válasz szept. 26 intézkednem kéne, de rág gondolk, Válasz lim

Nem tudom mit csináljak. Lehet be fogok tőled golyózni. Itt van, millió dolgot kéne csinálnom, s dolgoznom persze, de nem tudok. Egyszerűen megszakadok beléd. S Rohaddtul egyszerű lenne – ilyen opciók mindig vannak, mindenre, mindenkire, - megjátszani a hülyét, cinikusnak lenni, mást hibáztatni, téged. Magamat. Másokat. Körülményeket. De, már réges rég, úgy öntöttem, hogy én nem megyek le ezen az úton. Én nem ezen megyek. Megérteni szeretném a dolgokat, mégha olyan könnyű is hülyének lenni. Pedig úgy elgondoltam, olyan alaposan, volt neki egy annyira szép kis szerkezete, s olyan finom, kényelmes, logikus, puha és meleg, meg minden, de minden volt: hogy akkor most annyi, te egy hülye vagy, képtelen nőszemély, az akkor majd én megyek, p. án rúgom még a Sanchot is, aztán később majd nézek egy egyszer majd nekem való nőt. Most sem vagyok annyira szar, asszem, de majd még jobb is lesz. Mindjárt kihuzintok, s kész. S gondolkodtam, hogy mondjam, vagy ne mondjam, hogy igen, megvan a munka, kb. Egy hónapig fog tartani. S tizezer dollár marad belőle...Több is lehetne, de kell vennem egy csomó mindent: létrákat, szerszámokat, rothadjon meg. Tegnap elköltöttem négyszáz dollárt, csak apróságra. S tényleg millió dolog van, vettem egy printert, azt installáltam, olyan mindentudó fajtát: scennel, faxol, nyomtat, meg másol. Kilencven dollár volt. Lényegében azért kell, hogy az ár-ajánlatom meg tudjam csinálni, ami a computerbe van. De persze majd jó lesz másra is. S az lett a vége, hogy kinyomtattam a kedvenc fotódat. Amit majd berakok a briftasnimba, vagy kitűzöm az ágyam mellé, vagy fölcsíptetem a homlokomra, a szemem elé...Szóval, visszatérve, az dereng bennem, hogy te egy nő vagy. Nagyon? Minden hiába. S szédületes, ahogy azzal a hatalmas női mágiáddal – totál tudománytalanul – tipródsz. Hogy ezek az érzelmek, ezek az ösztönök mennyire előntik az agyad, az agyad, amelyik – igen, nyomás alatt – oly gyorsan elküldött a francba. S ez az egész, ez nem egy szimpla, s bosszantó kérdés, nem egy légy, amit el lehet hessenteni, vagy csak agyonütni. Nem, ez nem így van. Ez – szerintem – úgy van, hogy találkoztunk, de neked is, nekem is meg kell csinálni a hétpróbát, mint a népmesékben, ahhoz, hogy együtt lehessünk. Bizony, bizony. Én elkezdtem, nagyon is konkrét dolgokkal foglalkozni, hogy ezt megoldjam. Te, meg azt hiszed, hogy pusztá lélekkavarással, okoskodással, nagy beleélésekkel, s ráadásul most, azonnal, gyerebucibekaplak. Vagy, apukám, kopj le. Itt, most még, rajtad múlik. Iszonyú sok minden kell ehhez. S ahogy gyűlik majd a pénz, lehetőségem lesz választani. Te, vagy más. Veled, vagy nélküled. S nagyon hamar eljön ez, pár héten belül. Már eszembe jutott, hogy felmegyek a Habostortára, hm. Nem tettem. A képed nyomtattam ki. Az ár-ajánlat még nincs kész, azt kéne csinálnom, ehelyett meg...) Azt mondtad, hogy én szeretőnek akarlak? Ez egy vicc, ugye. Gondolod, hogy nem találók? Na ne... persze – tényleg imádlak,

ahogy más, s mindig mondtam. Nem csak a tested, de azt is. Hanem azt az agybontó kavalkádot, ami a lényed. S amit úgy, hm, imádok! Nem szégyellem kimondani. De ellökhetsz, el tudsz lökni, el is megyek. S amilyen hülye büszke vagy, amilyen én is vagyok, össze tudjuk ezt ketten szépen hozni, biztos. De komolyan a legfontosabb dolog a büszkeség? Más nincs? Az a baj, hogy én rohadt gyorsan meg tudom csinálni, hogy átállítom az agyam. Eddig legalább is így volt. Úgyhogy...De még nem szakadtam le rólad. Itt van ez a sok csinos nő, magányos nő, nézem őket, de mindig azt gondolom, hogy azt nem, nekem egy jobb van...Ne játszsz ezzel, veszélyes játék.

Jack

Várlak, Válasz lim szept. 26

Nos, próbálok válaszolni a kérdéseidre.

Abszolút nem lombozódtam le, sőt, totál részeg vagyok a boldogságtól. Pontosabban, hogy milyen jó itt. Milyen természetes, milyen egyszerű, még ha a világ legnagyobb kupija is, elkezdni egy új életet. Egyszerűen felsorolhatatlan, mi mindent kell csinálnom, egy nap. Aludni, éppen tudnék, de, te egy kicsit bekeversz, ráadásnak. Úgyhogy kettőkor rendszeresen felkelek, s rajtad gondolkodom. Rajtunk. Lassan egy hete meg van az autó, de arra nem volt időm, hogy megkerüljem, s beállítsam a jobboldali tükröm. Valamelyik nap vittem egy darab görögdinnyét egy hűtő ládába, s elfelejtettem, hogy ott van. Valójában ezer dolgot kell csinálnom minden nap, de itt minden megy, mint a karikacsapás. Úgyhogy csak nyomulni kell, annyi. Telefonok, Internet, villany, autóvásárlás, vizsgáztatás, olajcsere, mosás – eddig kádban, printer vásárlás, installálás, most megyek, s veszek egy öreg mosómedvét, meg szárítót, amit majd be kell kötnöm) kaja, millió apró tárgy összeszedése, szerszámok beszerzése, s persze a munka. Tárgyalni öreganyámmal, boltokba járni vele, hogy kiválassza a motyót, meg ilyenek. Ez egy nagy villa, háromemeletes, s kell benne csinálni egy fürdőszoba felújítást az emeleten. Meg újra festeni az egész külsőjét: ablakokat, ajtókat, ereszt, korlátokat stb. A falat nem kell, mert az cédrus zsindely. Szóval, reggel elrohanok, s egész nap megyek, mint a kergebirka. Az autót többször szereltem: fújtam a torkába köhögés elleni tisztítót, állítottam a gyújtáson, valamelyik nap lerobbantam a lámpánál, csúcsforgalomban. Szétesett az aksim. De lehúztak, egy bevásárlókoszival végig rohantam három bevásárlóközponton, vettem egyet, beraktam, s puff, elrobogtam. Próbálok szerezni munkást, itt van néhány igazi proli család, mindenki ért mindenhez, s ágalva jelentkeznek. Még nem tudom. Ha minden igaz, mindjárt lesz Pannon-om, azaz olcsó telefon. Voltam yardsale-ezni, vettem kis szekrénykéket, pár edényt, ebédlőasztalt székekkel, de még mindig nincs fakanalam, merőkanalam, tepsim stb. Föl kéne hívnom valami végrehajtót, mert addig nem lehet rendes mobilom, míg nem intézem el a rothadékat. Ez csak

amolyan kártyás, megveszi a pénzt, s itt fizetni kell azért is, ha téged hívnak... Le-mostam a van-t, mert mindenféle maradék feliratok voltak az előző tulajtól. S be kell rendeznem, polcok, meg ilyenek. Varrtam bele egy függönyt az ülések mögé, hogy ne lehessen belátni, meg betapétáztam a hátsó ablakot. Ki is kén takarítani. Pórszívóm sincs, felmosóízém se, de tegnap este vettem lavórt, amibe tudok áztatni. Amíg nem kötöm be a mosómedvéket, - kicsit bonyolult lesz – addig a szárítókötelet használom, amit tegnap este raktam föl végre. Ez az örökbefogadás dolog azért szép is, érdekes is, nyugtalanító is. Értem. S szeretném. Szívesen ten-ném. S nagyon vigyáznék rád, meg szeretnék. Előbb-utóbb oda is érnék, de hát te nem tudsz várni, most rögtön, vagy soha? Mit csináljak?

Jack

Szept. 27 van, iml „piaci alku tárgya szerelmünk”

Ma lefestettem alapozóval az erkélykorlátot, közben csináltam mindent, ami szükségeltetik. Még mindig elég meleg van ahhoz, hogy akár így estefelé is ki lehessen ülni. Kimentem a teraszra cigizni, néztem az otthonunkat az üvegen át, lehetne, akár boldog embereké is. Aztán följöttem, hogy írjak neked. Azt mások is mondták már, hogy nem vagyok egyedül, mert a gyerekek... Sajnálom, hogy így érzem, mert talán, azt fejezi ki, nem becsülöm meg magam, de mégis iszonyú, egyedül vagyok. Azóta, hogy elmentél még inkább, mert nem általában vagyok így, hanem éppen nélküled, a te hiányod növeli ennek holdudvarát. Jaj, annyira elszomorít ez a felnőtt, vagy hogyis mondjam számítósi, nincs már idő, piaci alku tárgya szerelmünk. Hogy lehetne engem kicserélni? Röhöghetsz ezen, ám mégsem foghatom fel. Úgy éltem meg magunkat, hogy egymásba maródtunk, s lehetetlen ennek szétrombolódnia. Édes Istenem, veszed a kalapod és itt sem vagy? Akkor az egész szart sem ér! Nem lehetek hülye? Túlmentem? Így teher-tel lettem neked? Nem tudom elhinni, elfogadni, hogy ez van. Annyira másnak tapasztaltalak, ízleltelek. Olyan jó volt hallani az egészséges, kedves bizsergető nevetésed. Biztos vagyok abban, hogy nem levélben sokkal könnyebben megér-tenénk egymást. Látlak magam előtt, ahogy berendezkedsz az új életedben, ahogy megfigyeled az embereket, jegyzetelsz, szimatolsz. Nem akartalak akadályozni semmiben, sőt. Simogatnálak, gondoskodnám, annyira, hogy talán már elegend is lenne. Van benned valami átmeneti józanság, számítás, ami segít abban, hogy megállj a helyed. Én nem nagyon tudnám. Annyira szerencsém van, hogy taníthatok! Csak ezt tudom csinálni. Azt is megfigyeltem, hogy ez a talpraesettség olyan gomolyfelhős nyomokban virul a fejedben, gyakorta mi sem áll távolabb tőled, mint ez. De most erre van nyilván szükség, hogy munka, pénz legyen. Na-gyon ügyes, hogyne mondjam fantasztikus vagy, hogy így kilibbentél, átálltál és valóban meg akarod a jövőt teremteni. Az öledbe ülhetek? Képzeld, ha elmerü-lök valamiben, néha arra rebbenek fel, mintha áthullámoznál a tereken, a köze-lemben vonulnál, megértenél, a jelenléted érzem. Úgy szeretnék odaosonni és

látni, miben vagy. Most az tűnik elő nekem, hogy persze, ha akarjuk, ez a sok nehézség jó volt valamire, de kevésbé tanultuk egymást meg a hétköznapiakban. Ott nagyon kibírhatatlan? Elképzelhetetlen, hogy egyszer ott maradjunk? Jack, maradj, aki voltál nekem: a fantasztikus esendő férfi, ne butáskodj, ne félj.! Nem hiszem, hogy ennyire nem bízol bennem, lehetetlen elválnunk.

Imola

A két nő szakadéka, Válasz Iim

Sok mindent nem tudok mondani. Értem a sértődöttséged, hogy ott a végén azt gondoltad, hogy én nem vállalak. De a dolgok, ez biztos, nem nem fekete s fehér. A kettő közt.

Én nem vagyok egy regényhős, nem is szeretnék lenni. S A Jillel volt egy házasságom, 33 év, s azt nem lehet csak úgy kidobni a szemétkébe, mint egy üres zacskót. Meg az a helyzet, hogy én azt gondolom, hogy ő egy ember. S hihetetlen, de csak most, hogy elolvasta a balgán odaküldött leveleidet, fogta föl, mi is van. Hogy ő már nem. S én, groteszk módon könyörgök neki, hogy értsen meg. Pont úgy, mint neked. Hogy ez nem azt jelenti, mindennek vége. Legyünk barátok. Kb. Ennyi. Neked meg azért, hogy legyél a Mindenem. erre azt írod, hogy azt szeretném, hogy a „szeretóm” legyél) Micsoda egy ostobaság. A Jiltől folyamatosan hozzád közeledek

Nos, ha tovább látnál, kicsit a sértett orrocskádánál, látnád itt az átmenetet. Ahogy A Jiltől, hozzád megyek, fokozatosan. De te most akarod – holott, nagyon jól emlékszem, egyet is értettél ezzel, hogy az emberi út, az bizony nem ez. A helyzet az, ha így gondolsz, akkor az a fajta – önző – ember vagy, akivel nem szeretnék együtt élni. Aki nem ért meg másokat. Ugyanakkor hangot szeretnék adni annak, hogy én ezt nem, vagy csak részben hiszem el. Ennyire hülyének ne nézzél...S sokkal inkább azt gondolom, hogy az igazi ok, hogy nem tudsz, s nem akarsz várni. Hogy mindig ide tereled a szót, s nem úgy, mint már annyiszor, tervezel valamit, no nem. Te nem tervezel semmit, ha most rögtön és azonnal nem, hát akkor nem. Van ilyen ember is, értem. De akkor ezek a szerelmeslevelek, ezek mik? Képmutatások, vagy skizofrénia? Ha ez neked nem ér ennyit, keresünk valaki mást.

Jack

Tényleg?nem a pénztelenség meseszöví ereje, iml

Hú, a végére, persze ha egyáltalán odaérünk, nem fogom szeretni ezt a gépet. Pedig, pedig. Annyira szeretném, ha azonnal válaszolnál, mint mindig. Ahogy mindig jó sokat dumáltunk. Te, szerinted, itt már, ennyi idősen nem kell, hogy álmom, illúzió legyen a szerelem? Csak mérlegelés, méricskélés létezik, az irracionális részletek az évekkal már törlődtek? Most nem a mi pénztelenségünk való-

ságos meseszövvő erejére gondolok. Miközben a férfi dolgozik vagy nőket hajkurász, az asszony csak epekedik...Valóban le tudnál pillanatok alatt törölni a lelkedről? Csinálj fényképeket a lakásról, látni szeretném hogyan vagy. No meg magadról is, téged is szeretnélek látni. Annyi minden gomolyog bennem, alapvető kérdések magamról, a kapcsolataimról, rólad. Meghökkenett a tegnapi leveled, fenyegetve, zsarolva érzem magam. Miért írod ezt a most vagy soha az én választásomra vagy viselkedésemre? Ahogy nekem neked is van határozott képed a párkapcsolatról, a szerepekről nyilván nekem is létezik ilyesmi, s benne foglaltatik a szólásszabadság is. Ahogy pénzed lesz, zsebre akarsz engem is tenni? Valahogy ezen a feketefehér látszaton, vagyis, hogy idesorolsz engem, túl kellene lépned. Nem így van. Nincs valami sejtésed arról, gyanúd, hogy netán az érzéseim, a vágyaim nem egy örülté lehetnek. Nem simulhatnának egybe az elgondolásaink? Nem is képzeltem, hogy így fogsz rám gondolni, ha mint írtad szabad leszel. Lám mégiscsak te akarsz másik nőt, nem én akarok új pasit. Rágós vagyok, én irányítani akarom az életemet, ha már eleddig jól elcseszttem. Ki vagy te? Idáig nem ilyennek látszottál! Mit akarsz tőlem, hogy nyomjam vissza magamba a vágyaimat, még csak ne is szóljak róluk? Miért nem értesz meg? Miért haragszol?El akarsz valóban hagyni? Ne lebegtesd ezt tovább! Sajnálom magunkat. Én nem tudom átállítani ripsz-ropsz az agyam, de az már az én bajom. Mi lesz így?

Integrálni, Válasz lim „minden nap jön tőled egy hullám”, s közben a hétköznapiak

Well, ezer dolgot kéne mondanom, de hát dolgozom. A mosómedve még mindig a teraszon van, odáig birkóztam tegnap reggel. Nagy naivan átslattyogtam, hét után, hogy nehogy elmenjen már dolgozni a Frank nevű dezső. Aki egy olyan, valakinek dolgozó munkásféle. S van egy neje, már tudom a nevét is: Szandra. Csöngetek, senki. Hát elindulok hazafelé, amikor a nő éppen dugtak?) Kikiabál, hogy izi. Mindjárt, most kelt föl, adjak neki egy pár percet, amíg lezuhanyozik...Mondom oké, csak „take your Time”. S slattyogtam tovább, mondván, majd csak betuszkolom azt a pléhmedvét, aki mos. Jó nehéz a dög. S még mindig naiv vagyok, mert látom, hogy a dezső átsurran az udvaron, valami lapáttal. Gyorsan és idegesen. Ő is késik. Szóval, nem szóltam. Az ajtón már nehéz lett volna, így maradt kint. Aztán jött ez a – kicsit fogatlan némbér, annyi idő, mint kiskegyed – valami festékes szerelésbe, mert hogy amúgy munkanélküli. A csávó is csak itt-ott-amott. De hát valójában még nem nagyon voltam ready, hogy munkálgassak, így a fele nap baszkódással ment el: bár ügyesen segített fölszerelni a vadiúj tető-csomagtartót a van-re, aztán anyagokat vettünk, meg ettünk, meg ilyenek. Délután aztán már festett is a lellem. Elég gagyi, de meglátom. A csávó fogja a magas izéket festeni, tud valami 40 feet-es létrát, szóval nem kell venni négyszázért. Meg amúgy is, már kinőttem az oda-a-francba fölmenésből. Amúgy is itt van a fürdőszoba szétrobbantás-összerakás nemes feladata. Aztán hazajöttem, s nekiálltam

egy kondér hagyományos spagetti szósz főzésének. Amitől enyhén piros lett itt ott a fal. Aztán ittam pár feka sört, maltlikőr, az a neve, itt így hívják azt a lőrért, ami öt fok fölött van. Szesziesital, úgymond.

Szóval, egész nap rajtunk háttér őrjögve, meditálva, mi az, hogy MI?

persze, meg a nagy adag spagetti, már nem hagyott arra időt, hogy székelypáposztát is főzzek, s vacsorázzak, s nyolckor bedöntött az ágyikóba. De megfűrödtem! Éjjélre aztán kisimulhattak az agyhullámaim, nekiálltam kiganézni, a hőleadásom is kiegyenlítődőtt, s most itt pötyögök. Mindenféle marhaságot persze, mert nem tudom, hogy vágjak neki – már hányadszor – ennek a kásahegynek, ami a „MI.” Az első levelek olyan jók voltak, aztán jött az utolsó, s mintha nem is beszélünk volna telefonon. Hm. Meg kell ezt emésztened, mi? Kell még kis idő, ugye? Jó. Már tegnap a kádban azon töprengtem, ha lenne időm, össze kéne szedni egy regényre valót a leveleimből, s azt a címet adni neki, hogy: Az Imolák dicsérete. Két része lenne, tematikailag, s ezek párbeszélnek. Az egyikben, ahol egyes részeket fokozatosan építve kitérünk az alkatrészeidre, azokat lassan összekombináljuk-fűzzük, a másikban meg lennél te, mint re-, azaz az, amit te mondtál öt mondatként rám, szidalmakba, káromlásba, jajgatásba, kerservbe, s búbanatba staneszlivel. De hát, mondom, kinek van erre ideje? Majd egyszer, ha. De azért azóta is ezen tűnődöm, enyhe kifejezés! hogy hát mit is mondjam, ha az sok után sem érted? Másképp mondjam? Hhhhú. Aztán tegnap még hosszan csevegtem a Pannonos hölgyel, neve Anikó, s aki írt, is, miszerint otthonról is hívhatna valaki engemet, az én számlámra. S ami marha olcsó. 0.059 cent. Ami nem tudom mennyi, de jól hangzik. Csak az oroszok tarifája kevesebb. Meg Izraelé...Nos, ezt még tanulmányoznom kell. A mosómedvék bekötése egy sziszifusz lesz, mert mindenféle technikai problémák. De addig is mosok a kád-vizemben, s csináltam kint egy szárítót. Kéne még vennem száz gatyát, száz trikót, száz zoknit, ja. Próbáltam, - mond meg a Matyinak, letölteni a skype-ot, de már megint a technikai elmaradottság, ez a Windows, a 98. Kevés. Akinek az van, az gyorsan hagyja el a site-ot. Ezt írták. Mégiscsak kell vennem egy másik laptopot is. Amúgy is azt gondoltam, hogy ezt, neked adnám...Ha elfogadja kegyeskéd...A Ezt se sikerült letöltenem, pont úgy, mint otthon a Matyival, úgy látszik van, amiben erősen korlátozott vagyok. A pénzem totál lement nullára, próbáltam csekkel fizetni az anyagért, de mondták, ilyen újonnan jött csekkel nem lehet. Szóval el kellett menni a bankba, kivenni, mert hogy csak cash. Jó sokat költöttem, tudtam így lesz, de szerszám nélkül nem lehet szilvát aszalni. Az örülte környékez minden létravásárláskor. Hogy má' megint, a rohadt életbe. Megszámlálhatatlan mennyiségű rohadt egy lajtorját hagytam szerteséjjel...Merthogy nem férnek be a bőingekbe. Persze van ám még pénz, csak nem akartam öreganyámat mindjárt lerohanni... így is az volt. Depersze, majd kérek. Ad is, egy drága lélek.

Mert, nem sikerült még összeraknom a helyes s kedves imidzset erről, hogy „tetszik tudni ez úgy van, hogy az elején kell a sok, mert kell venni, meg ilyenek”. Általában, az utóbbi években eljutottam oda, hogy nagylezseren én szoktam meg előlegezni, meg ilyen bullshitek. S ezt nagyon szokták csípni. Ez olyan jó... De hát most, kicsit szakadt vagyok, még, meg yet. Na, mégiscsak – muszáj belevágnom. Szóval, minden nap, olyan hatszor, kb. Jön egy hullám. Tudom, érzem, várom, látom, készülök, de hiába. Fölkap, meghemperget, nyelem a sóst, s ott maradok, szemem-szám tele izsappal. Mikor rád gondolok. S baromira félek. Mert ugye van itt két kép. Az egyik, hogy majd meg halok, úgy szeretlek. Úgy szeretnék szeretni. Olyan jó lenne, ha a kép, hogy mennyire szeretlek én téged, meg hogy te az vagy-e, fedi, s mennyire egymást. Na, hú, valahogy így.

Olyan jó lenne, ha nem inganál ennyire. Az okos, mint te kell, hogy tudja!

Nem baj, ha vannak tartományaid, de ha az az Imola, aki, aki, aki, aki, aki., olyan jó, olyan kedves, olyan fontos, olyan minden nekem, az lenne ott elől, az érvényesülne, az sok közül. S perszehogy! Együtt kéne lennünk. Együtt experiencezni. Én ezt már rég tudom, az az igazi. Kivéve, kivéve, kivéve, ha. Ha. Ha. Ha valaki, mint te, valaki olyan smart, olyan okos, olyan fantáziadús, olyan izmos agyilag, olyan hívó, olyan lelkes, olyan reménnyel telt, fohásza annyira telt, vágya pufi, s áradt lélek, hogy tudja! Tudja, mert belelát. Tudja, mert ott van, s lehet tudni. Tudja, anélkül is tudja, milyen másnaposnak lenni, hogy az egész hajnali matróztornus Meszelyben nem kell, hogy a slozi mögött összehányja... Tudja, mennyit ér a küldetés, a munka, a pénz. Tudja, hogy mi miért van. Tudja, hogy egymegegyazkettő. Tudja, hogy finggal nem lehet tojást festeni. Meg ilyenek. Na meg, például, nincs felháborodva, ha ódákat zengenek hozzá, nem ugrik hátra, ha megkérdezik, hogy van, nem csak a hulló gyerek elől nem...), kitalálja a hozzá szakadatlan ömlő szerelmes szavakból, himnuszokból,- mindezt kombinálva nem is oly rég emlékekkel, mikor a simogatások, becék, egyéni s ráirányuló s megkülönböztetett figyelmek, aggályok, és törődök, ölelek és fonódok, s más ölbeültetések – szóval, mindezekből, hogy őt, a nőt, a kedvest, a szerelmes asszonyát ember csaknem hagyja csakúgy, ott.

Nemnem. Csak ha ő, igen. De még az se biztos...) Mi van az iskolába, mesélj nekem erről. Mit tanítasz? Meg, meg, meg, mit fogunk, mi, te meg én, csinálni? Majd, mindig együtt?

Love,
Jack.

Celinnel az automatáknál

Támadt egy ötletem, vers, az lenne a címe, hogy „éjszakai séta a Celinnel, az automatákhoz.

S megy az ember, szerte a világban, az Amerikákon keresztül, Európán, Ázsián, amit csak lehet tudni, s megnyomja a gombot. Mint egy marslakó. S várja, hogy valami kijöjjön, valami, ami reprezentálja az adott kultúrát. De csak egy paradoxon jön, mindig elő – miközben az öreg Célin, az éjszaka mélyéről jőve, s mindentudón, mesél arról, minek is kéne előjönni...kijönni. Ülünk a kihalt nagyvárosi utcán, éjjel, amolyan vijjunosan, kutya vonít, macska oson, patkány surran. Ő beszél, én meg egy biokomputerbe, írom...tanulok

Most ő az épp soros, nagy tanítóm!

Jack

Artikulálatlan szénakazal a szívnek...avagy ágaskodó kérdések zsetonjai

Annyi nagy remény, korán fölfogott s megsejtett illata mélyutaknak, eső utáni kis pocsolyáknak, soha meg nem értett szobák, mely mögött valami ricsaj, a csukottak mögött rejtelmekkel teli némaság és emlék-doh, s ezek a kis emberi csúfságok: emóciók sejtgócai, meg agyunk viszkető inspirációja, meglátni a jeleket, s fölfogni jelentésüket, azaz, megérteni kövek mélyedéseit, fák odvát, felhők csipkeit, állatok szemének kútjait, s mind a veszett sóhajunkat. Mi végre volnánk is itt. Látni és megérteni, felfogni? Mire jó, mire van ez az egész? Vajon mit lehet kitalálni, ittlétünkhöz méltó célnak, tartalomnak? Hová dörgölődzek, hová simuljak? Csak pár kérdés, ezer oldalra se férne rá. S mióta kistökösként itt botladozom, a kérdések szénakazla csak folyton s folyvást gyűlik, csapongó szelekben borzolódik, mert nincs időm válaszolni rá. Noszogatom, halogatom, toszogatom, csak hiába. Egy lépés előre, kettő meg hátra.

S van már egymillió szín a zsetonokból, s a kaszinó rég bezárt. S itt vannak ezek a műanyag érme hegyek, valami szimbólumai, s ha nyitva a bazár, valamit érnek. Másképp, meg itt ülök némán, a zöld plüssszőnyeg felett, az azon gondolkodom, hogy mindazok a dolgok, amiket ezen vehetnék – mondj, gondolj te most valamit! – vajon tényleg kellenének? S többnyire oda lyukadok, hogy bizony – nem...Nem kellenek. S újra és újra az jut az eszembe, hogy ha volna valami más, valami újszerűség, mondjuk jól megmarkolni a lényed.

Szept. 29 estimese, iml

Hogy működik a biokomputered? Ma mit császkáltál-mászkáltál össze? Hány embernek szereztél nagy jószágokban, apró, jó érzésekkel szórt örömeket? Már csinálod a fürdőszobát? És vettél valamilyen kütyürét gyermeki hívságokban? Ha ide bekukkantana a nagy titkok tudója mi följegyezni valót találna számodra?

Sikerült bekapnom a gyerekek dédelgetett víruskáját, s most ilyen gyomorcsikarás, láz, torokfájási nyavalyám lett. Itt lappangott már, de nem számítottam arra, hogy nekem is marad belőle. Nem szeretek beteg lenni, ha nem alhatom, mert akkor a rossz közérzetemet mindenre és-kire rányomatom. Kellemetlen leszek. Hát most ez van. Legalább nem nyeled te is le ezt a kórságot.

Ma Szent Mihály van, aki arkangyal és mérlegre teszi a lelkeket,iml

közben taszítja le a gonoszt, mert a sárkány persze az egekig hatolna. Az iskolában ezen a napon kitesznek egy nagy rézserpenyős mérleget, pontosabban fölakasztják az aula közepére. A gyerekek visznek magukkal egy-egy követ és beteszik a jót jelképező serpenyőbe. A rossz már óriási kövekkel lehúzta a mérleg nyelvét. A 300 gyerek sorba rakosgatja a köveit, figyelve, átbillen-e a mérleg nyelve. Ma átbillent, de volt olyan év is, amikor nem sikerült ellensúlyozni a mérleg rossz felét, akkor lett riadalom, a konyhások futottak és tették a követ, hogy a jó győzedelmeskedhessen. Mihálynak mindig vissza kell tartania a gonoszt egyik kezével a másikkal pedig méri a holtlelkeket. Akármilyen felszínesnek is tűnhet, de így az évek alatt már hozzászoktam, hogy ez történik és megkedveltem, mert akárhogy is, de a tisztaságra való vágyakozást játsszák el évről évre ilyen nagy csoportban, s ez az élmény - éppen az ismétlődés és hogy sokan működnek benne közre -megragad a gyerekek lelkében. A mérlegelési szertartás után ezen a napon minden osztály mást csinál, nincs tanítás. A kisebbek az erdőben sárkányoznak, vagy sárkányt eregetnek, vagy valamilyen bonyolult, esetleg akadályokon keresztül is valamilyen célig kell eljutniuk a nagyobbaknak. Matyiék, már hetedikeseek lévén, a várost kellett "felfedezzék". Ott voltak feladataik. Mit gondolsz, hogy ezen a szép napon, ahol nehézségeket győznek le szimbolikusan és a gyakorlatban is, mi történt az én fiammal. A van, akinek jó, mi meg csak szívjuk.

Vörösmarty téren bóklászva a csoportjával egy nagy üvegfal mellett mentek el és mögötte, ki más, mint édesapja, éppen kiállítást nézván a nőjével. Már nem akarom tovább írni, hogy mit érzett a gyerek, csak a történet szépsége ragadott meg. Én meg irtó irigy lettem, hogy ezek ezt csinálják, mi meg szívunk. Na, ilyen valék. Megsajnáltam magunk baromira. Még elmenni sem tudok sehova sem, de aztán mint lenni szokott elmúlt a fölindulásom. Sétáltunk Samuval, reptettük a repülőket - miközben fáztam a láztól - és most írok neked, hogy kézbe vehessem az arcodat, és tartsam, felmutassam, jó, hogy vagyunk egymásnak. Mi van a családoddal, Szandra, hogy érzi magát? A fiad hová ment, Jill elköltözött már Pest-ről? Édes kőmorzsolóm, aludj jól, egészen reggelig, Imola

Ja, jóllátod, azaz tényleg, nem normális, vagy szupernormális?

Válasz lim

Persze, meglep, s ha szépen csinálod, szeretettel-érzéssel, ahogy írsz a lehet, valóban?) Meglévő infantilimról...

A hülye jóság, az önzésből adok-törődök, meg ilyenek. Az önsajnálát, az örökös öinigazolások, öntömjénezések, meg önjutalmazások. Ja. S ettől, elgondolkodva, elég furcsán néz az ember a tükörbe. Mi van, hülye vagy Dezsőkém? – kérdi. Viszont, a másik oldalon, meg csak az jut eszembe, hogy oké, lehet nem normális vagyok, hanem szupernormális. Ha egyáltalán – van ilyen. Ez nem megingt egy izi...De hát, - nem szégyellem, nono nem, egy ideje nem – vannak ilyen nyúlványaim, s sokan meg azt mondják, hogy én vagyok az egyetlen normális. Hm.

Neked viszont feltétlen jogod van, jogod kell legyen, - ezt is értem – arra, hogy baszogass. Tükröt tarts elém. Megmond. Láss – engem. Neked hiszek, benned megbízok, talán te vagy az egyetlen. Azért az olyan jó, hogy a barátom – is – vagy, meg plusz az én kis szexibéim. Az is olyan jó, hogy mi csak olyan lazán tudunk beszélni a nemiségünkről, szexualitásunkról, ha ez a kettő nem ugyan az...Persze még sok téma van itt, de amit csinálunk, az nekem jó.) Szeretem a maximalizmusodat, nagyon-nagyon! S persze megértem, hogy a látszólagos habókosságommal itt-ott bizalmatlan vagy, mit mondjak, én is! De tudok én kocka is lenni, s valójában ez valami végtelenül nyitott dolog akar lenni, ahol „mindenre gondolkodik, mindennel törődnek”, de azért egy rendszer legyen, menjen előre. Valamire föl legyen fűzve, legyen cél, dolgok kapcsolódjanak. Ami biztos furcsa lehet neked, hogy itt van ez a barom, én, ezzel a sok tapasztalatával. S igen, mondtam már, sokan, nagyon sokan próbálták ezt, hogy bedugjanak valami skatulyába. De ha ez nem nyitott, legalább egyik oldalán, akkor biztos nem megy. S itt vagy te, te kis – tényleg – zseni, a te kis életkéddel, s próbálsz, nagyon óvatos lenni. Értethető. Annyi a szélhámos, kókler, kontár, répázó, meg minden. Hátha én is csak az egyik vagyok, ja. Igaz, igaz. Szóval, kell helyzet, kell idő, alkalom, tapasztalat meg kiismerés. Adjunk ennek helyet, időt, lehetőséget. Aztán az is egy kérdés lehet, hogy ki, mitől üdvözül, vagy, legalább is mitől kerül egyensúlyba. Valaki benyom egy habosfánkot, nagy kolbászt, s kész. Jól van. Sétál, alszik, dug egyet. Kis tartományok kis lovagjai. Viszont hidd el, baszogatom én magam. S nem vagyok olcsójános. Nem is dőlök be magamnak. De szabadnak kell lenni. Bokorba se keljen szarni, patakba se mosni, szégyenkezni kinézet miatt, tülekedni, szar-evést gyakorolni, meg ilyenek. Útálom a kompenzálást. De túl kell esni ezeken. S szerintem, csak egy úgy van: betömni az agy, a lélek, s a gyomor gyomrát, „mindenkinek” megadni, ami jár, befogni a pofáját – s majd, akkor keletkezik valami sima, kiegyensúlyozott, finom normalitás. Én itt tartok. S miközben itt már me-

gint kitárom magam, eszembe jut, - mostanában sokszor – hogy valójában mennyire is nem ismerlek én téged. Pedig, kéne. S olyannyira jó volt ez a két utolsó leveled: a mérleg az iskolában, meg a munkád a telefonbeszélgetés is ide tartozik), szóval, kellene erről beszélned. Ismerkednünk kéne, nekem is veled...Bízzál bennem, ne féltsd magad tőlem. Tudom, hogy ez csak szimplán sok neked, de azt is, hogy nőni szeretnél, nőni oda, ahhoz a náladnál nagyobb emberhez, aki bened él. Csak akkor leszel majd boldog. S mi ketten meg tudjuk csinálni. Mert szeretjük egymást. Iá kiállításnézők, meg menjenek a p...ba. Lelkitörpék. Nekünk itt van ez a hatalmas tárlatunk, bennük óriási tablókkal, ami a mi lelkünk fergeteges víziója. Mi ezt „nézzük”, s egyszerre alkotjuk, benne is vagyunk, s nem okvetlenül kell unatkozva, fanyalogva, elidegenedve megvásárolni tudni – valamit, magunk helyett. Ott künt. Én sajnálom ezeket az embereket, s ahogy maga az ex mondta, jól rá is b...tak. Ki vannak zárva..., záródva, hihi.)

Jack

Szept. 30 Meskete, iml

Most már háromszor olvastam el a leveledet, szeretném megérezni a hullámzásodat itt is, a fejedben, a szávaiddban. Próbálok koncentrálni. Hogy valóban azt írjam, amit szeretnék kifejezni, elmondani. Tudod úgy érzem, hogy az idők kezdete óta rendezgetem a világomat, tisztogatom, fényesítgetem, hogy benne minden a helyén legyen. Hogy nyugodtan, biztonságban érezhessem magam, amíg egyáltalán itt lehetek. Nem értem egészen pontosan, hogy hogyan is, de ez valahogy magyarázni akarja az én "rendmániámat". Amióta az eszemet tudom mindig erre a saját tiszta, rendes, kellemes világra törekedtem, ahol mindennek -akár összevisszaságban is - van helye.

Nem tudok hosszú ideje naplót, meg semmit sem írni, mert nincs saját terem, helyem hozzá. Úgy érzem magam emiatt mint, akiben akadály van, nem tud áramlani, élni---és mindez csak a megfelelő, hely hiánya miatt. Itt is valami, félig érthetetlen nem is értem rendhiányról lehet szó. Valóban furcsa, hogy mint írtad, nem ismersz, de inkább nem ismerjük egymást. És mellette természetesen igazán, ízig-vérig tudjuk ki a másik. Ahogy összegabalyodtunk abban az ősrégi bizalom, szeretet, tisztelet, szerelem nyílt ki, mert annyira egyek, hasonlóak lennénk. Így kapcsolódtam én a te szabad szélfúttá világodba, és így lettél te pillanatok alatt a gyerekeim apja. Ám vannak más szép tartományok, melyekben megmutatkozhatunk. Ha most dönthetném el, hogy az idők végezetéig mely lélek társaságában bolyongjak a nagy semmiségben, biztos mondhatom, hozzád vágyódnék, veled szeretnék keringeni. Hú, képzeld vettem fafestékeket, átfestem a padot is, ami az előszobában áll. Meg mindig rendezkedem. Kiválogatom a felesleges könyveket, de megválni nem tudok tőlük, csak a padlásra viszem őket fel. Tényleg kettesben leszünk? Lesz rá pénz, hogy elutazzunk valahová? Nagyon szeretném, de azt is meg kell beszélnünk, hogy ez nem felelőtlenség-e. Nem kell-e

másra inkább, mint erre az a pénz. Egyszerre szeretnék veled menni, és tudom mennyi. Minden szükségesre köllene. Hát mondd meg te, mi a jó, a helyes! Valahogy olyan kényszerpályás volt a mi életünk eddig. A kilátástalanság, a pénztelenség okozta, hogy így bezárkóztunk? Valószínűleg. Pedig én is ugyanúgy, mint te, szeretek kószálni, megismerni. Két üzőtt kiskölök a nagyvilágban? Ezek voltunk mi? De most a fiú elment szerencsét próbálni és Juliska leveheti a kötenyét, hagyhatja a tűzhelyet, mehet szabadon nézde-éldegélni? Hm? Ez volt?

Ölel a te Kis Julisod

Juliska az analitikusnál, Válasz lim szept. 30

Na persze, igen. Ez a rendmánia. Annyi, de annyi mindent meg kéne érteni. S itt vannak ezek a dolgok, amire nincs iskola, ill. Egy van, „az élet iskolája” sicc., akár menyire kilett ez ízélve. S ki, mit ért rend alatt. Meg mi is a rend alapfogalma. Nyilván, valami a káosz ellenfele. Ellenszere. A „lét dadog, a törvény a tiszta beszéd”, itt van ez is. S ha körül néz az ember, mást se lát maga körül, mint sok kis rendre vágyó, vágyakozó társát. Mindenki ezen güzül és buzul. Mindenki fél a kaszástól, s tűz körül ólálkodó bestiáktól. A balesettől. Most halottam: egy öreg-asszony, nagyon magányosként felköltözött az addig utált hűgához, a szomszédság egyik házába. Elmentek együtt enni egy sütit, sétáltak át a zebrán, ahol halálra ütötte egy autó. Hm. Azért ez friki, nem? A véletlenre ugye mondják, hogy fel nem ismert szükségyszerűség. De rettenetes ellenérvek vannak. Iszonyúak. Mert az örökös előre tervezés, látás, dekázás, szarevés sem védheti meg az embert a baszdmegtől. Ez az egyik. A másik, hogy az illető valahol egy kis kocka lesz. Eszembe jutott, hirtelen, egy fiatalkori versorom:

„nem állok le szarakodni

Bár a perspektíva csodás

De csak nem veszem be,

Hogy megoldás a

Biztonságos szarakodás.

Jé, milyen érdekes, s ma is igaz. Hát, most ezt, hogy vagy tíz százalékban jól megbeszéltük – itt vannak az elioti sorok, a Négy Quartett-ből: a fiataloknak kutatóútra kell menniük..., meg hogy a f...a mennyire tele van az öregek bölcsességével stb.)Ugrok. Hogyhát kell rend. De csak érdekes, hogy ja. S azon gondolkodtam, hogy ahogy te is, én is az akarom. Azt is akartam. De hát más a cipőspolci rend, eccájk rend, meg az élethez szükséges – mondjuk elvont dolgok rendje. S érdekes elgondolni, ahogy ott ültél, te kis babus, s vártál. Sohasem értem meg, hogy tudtál egész gyerekkorodban – nem rossznak lenni...Nem játszani. Ez hihetetlen. Remélem ez nem valami rosszat jelent, s majd kiderül...Aztán jöttek azok a szegény évek, robotoló évek, semmi-semmivel évek: remélve, vágyva, nőként. S puff, a Jamessel egyszer csak, sikerült „megvenni” mindent. Te is örököltél, te is nyertél a lottón, s meglett mind a millió kócerájod: ház, autó, berendezés,

s három gyerek. Egyet kivéve: a Férfit. S Kisaranyoskává avanzsáltál. Kisaranyoskává, aki karcsú, fitt, illatos, finom, visszafogott, steril, s se nem eszik, se nem iszik, se nem ...izél. S akkor minden olyan – hogy is mondjam, stüftig így kell?). S az ember megszentesül a nagy feladatba, megidvezül a sok visszafogottság nehéz munkájától, megtalálja nemesebb önmagát, tök mindegy, hogy amúgy, elismerten, s ősidők óta tudottan, az emberi élet nem erről szól. Az ember nem lehet önmaga ellensége. S az egésznek van valami fordított logikája, mint a „savanyú a szőlő” esetében. A legnagyobb nem igazság, a kisaranyosság. Mert itt valami nagyon hideg, genyó, penge, diktatúráról, zsarnokságról, egyfajta katonaállam, mindenki vigyázba áll, jelent, s hessapicsába. Hát persze, cserébe a sok alul létért, alulnézetért, kicsiségért, s pitiségért.

FIGYELJETEK IDE IDIÓTÁK! NA NE HIGGYÉTEK, ÉN NEM VAGYOK A SENKIVAGYOK SEMMIMINCS, VAN ÉNNEKEM EGY BIRODALMAM, TELE, TELE, TELE, MINDENNEL, AMI SZEM-SZÁJNAK INGERE.

De a magány, bármikor képes – bármilyen szívárványt lerántani. Ezt sokan nehezen tanulják meg. Van, aki soha.

De hát,

„szörnyű egy ló éjjel
Vár egy karóhoz kötve
S nyerít és nyihog -
Míntha valaki pucéran rajta ülve
Forró combokkal szorítaná
Egy éhes édes érdes
Magányos dallamot”

FERLINGHETTI

íze egyike azoknak a szemelvényeknek, a „Világ legjobb verse”, c. Kötetből. Ferlinghetti, én fordítottam...) nos, így látom én legtöbbünket, szörnyű, éjjeli lóvoltunkban...S innen már bármi lehet, nem? S visszagondolok, a hangos, nem-egyszer oltári vulgár elmélkedéseidre, hogy hogyan is hagynád te ott cizellált kis fellegrád, - egy akárkiért...

Nem is szabad, s senkiért, Isten őrizz, édeslányom! Nehogy ilyenre add a fedjed, most, most, mikor már mindened megvan?!hhu, ez jó volt).de, de, de de, de, lehet nagy, DE is, ha ha ha ha mégis, akkor akkor akkor, lehet, lehet-lehet, igen, de, de de, jó, de, - nem – be, be, be, be, bebebejölne, s kinyitottad az ajtjad, elém is szaladtál! egyből bebújtál velem az asztal alá, madzagokat szerelni, s aztán odatartottad az orcád, meg – mindened. Na. A nagyságot manapság, már rég nem kilóra mérik. S csak azért, mert az a „szegény kicsi test” amúgy, bőven el látva női bájjal), valaki lelkének a háza, ne jelentse azt, hogy most aztán majd én

megmutatom, átesünk a másik felire!!!De legyen csak, egész ember. Se nem ördög, se nem szent.

Jack

A rendünk, iml okt. 1

Ez klassz, azt vártam egy kapcsolattól, hogy megmutatkozunk egymásban, végig gondoljuk magunkat úgy, hogy a másikunkat föltérképezzük. Eszméletlen szépen fordítottad le azt a részletet, és a versed is igazi élő, változó, önmagát meghatározni akaró művészléleké. Fordíts még, ez fantasztikus.

A szakadás a nyár végétől, azaz mi volt a döntéseim indoka mögött?

Középre állni veled, ez a dilemma iml

Hát bizony éjszaka olvastam még el a leveled, s végig gondoltam a renddel való küzdelmemet. Nem tudom, hogy mennyire érdekel ez a kis mese, de inkább arról írok, ahová jutottam. Le kell szögezmem, akármilyen ellentmondásos is, nyilvánvalóan rendetlen vagyok. A rendem látszat, felszín. Amit leképez, az inkább a törekvés, hogy egyáltalán lehessenek, mert a belső rendem torzók, befejezetlen, félig elhalt, oszladozó hullák ijesztő mocsaraslápos territóriuma. Konkrétan, visszatekintve, sehol, semelyik lakásban, korszakomban nem voltam ennyire szigorúszöszszedő. Láttad Kötcسن is megcsináltam nagyjából mindent, de nem halálos kényszerben. Nagykovácsiban sem mászkáltam a földön szimatolva. Ez egyrészt attól függött, hogy nem voltam egyedül, meg hogy az nem csak az enyém volt. Úgy ahogy a te házad sem az. Ám itt, itthon, ez csak az enyém, kényszeresen lüktet bennem, hogy itt rendnek kell lennie. Külső okai is vannak. Ezek, hogy kicsi, minden azonnal látszik, kirakat az egész, nem érzem igazi háznak, amolyan babatanya inkább. És itt vannak az én gyerekeim is, akiket rendben kell tartanom, és nem tudnék egy leborult környezetben élő, szétesett anyaképpel azonosulni. Meg, ha mélyebbre megyek, látom amikor én vagyok a házam, én nem tudom megoldani a legfontosabb dolgaimat. Kudarcs, hogy elváltam, a szüleim, a húgom. Minden kapcsolatom egy rakás szar. Mellette egyedül vagyok, nem söpörhettem ezt sehova, szembesülnöm kell vele. Igazi otthonra vágynék, ki akarnék lépni magamból, ebből. Lásd a folytonos menekülési vágyamat. Hogy tegyem mindezt rendbe, hogy temessem el a hulláimat? Már így is félig beléjük pistultam!A másik, milyen kislány voltam? Magányos, félős, de nagyon. És a felnőtt világában "játszottam". Hogy én vagyok az, aki kis ügyeske és mivel szégyenli a szülei életmódját, hát megcsinálja helyettük, hogy ők is elfogadhatók legyenek. Én nem a James óta vagyok visszafogott kis aranyoska, mindig az voltam, mindig meg akartam felelni, ha már senki más a környezetemben nem tud szocializálódni. A Jameset is idegesítette az én alaposságom- a gyerekektől, a Petitől számítva testesült ez igazán meg.James egy elhagyatott proligyerekek szá-

mított, attól is odavolt, ha kétféle ételt főztem, merthogy minek. A visszafogottság, az elidegenedés önmagamtól, hát az nem most kezdődött, lefejteti egészében nem hiszem, hogy lehetséges. A személyiségem szerves része lett. Keresem a helyem továbbra is ebben, hogy tudjam mit érzek, szeretek, akarok, s hogy rendbe tegyem a bensőmet is egyszer végre. Meg kell mondjam nehezen képviselem magam őszintén, nem merek szemben állni senkivel, csak ha már kard ki kard van, azt meg már iszonyatosan utálok. Ehhez kapcsolódó az is, amit neked itt pötyögtem, hogy mennyire vágytam arra, hogy mindenhogyan felvállaljon, akár örökre fogadjon valaki. Te ezt értelmi képességeim csorbult voltának tekinted, hogy a helyzetedet nem fogom föl. Nem. Szó sincs róla. Ez a vágy most is itt él bennem, és utat keres magának, Én csak azt szerettem volna, ha te ezt fölfogod és jelzed, hogy érted, megteszed értem, elismered az én szükségletemet. Nem tudom mit tegyek ezzel, de most félre tettem ezt. Okos leszek?! Az a kérdésem, hogy te valóban hamis embernek látsz engem? A kis aranyoska, netke stb. Elfogadhatatlan számodra? Mert te a saját életedet, életmódodat, szemléletedet tartod egyedülinek, te oké vagy? A visszafogottka az nem kövér, mint más nők, ezért mint az esetünk is mutatja eladható. Könnyen lehetnék olyan, mint az Elena, s a kutyának sem kellettem volna, mert nem vagyok messze attól az idegbajtól sem, hogy ezerkilós legyek. Középre állni nagyon nem megy, mindennapi kemény önuralom, fegyelem szükségeltetik ehhez. A szélsőség karakteresebb, könnyebben átfogható, követhető. Ahogy megismerkedtünk, te azonnal alsórózsdombipicsával azonosítottál. Ennek a jellemzői már a te fejedben, a te múltadban, előítéleteidben vannak meg. Ezen neked kéne dolgoznod. A középre állásban egyetértek, és törekszem is rá, és igazán nagyon remélem, ha nyomokban is, de van bennem erre lehetőség még. A cizellált fellegváram a gyerekeimé, ez megmozdíthatatlan bennem. Nagyon jól látod és szépen is fogalmazod meg, hogy a ló semelyik oldala sem kóser. Igen, tétova keresők vagyunk mindahányan.

Imola

Alanyiség, Válasz lim okt. 1. vasárnap reggel

Első gondolatom az volt, hogy hát ez tényleg fantasztikus?! – van nekünk egy rendünk, Rendünk, mint a szabadkőműveseknek. Nekem soha nem volt. Szellemi-lelki, mint veled. Nyomtam a sódert, azért nem úgy, mint az a barom, aki ezt műsor címnek otthon kitalálta), de valami hasonló. S mások meg figyeltek, s az agyuk nem mozdult. Könnyű is meg nehéz is. Annyi haszna azért, szerintem, mindkettőnk esetében van, hogy most aztán jól megkövültünk, - pontosabban – ügyesen összeraktunk magunknak valami világot, mely, mint valami testre szabott kesztyű a kezünkre illeszkedik. Nekünk jó, de másnak? Na, ez az. Második gondolatom, meg az volt, hogy már megint itt van ez a hatalmas, Középkelet-

Európai alanyiség, ahol problémákról, ha emberi, tárgyilagosan nem lehet beszélni. Mert mindenki azonnal előkapja a gyűrött újságpapírba csomagolt nébáncsvirágát, s hadonászik... Szeretnék itt valamit végérvényesen tisztázni: az alsórózsadombi, az nem neked szól, hanem a helynek. S pont, PONT az ellenkezőjét jelenti! Pont azt jelenti, hogy te ennél jobb vagy, hogy a hely, az egy milyen egy kibaszás, ráfázás, olcsó determináció, s talán csak egy kivétel van, a kilátás. Minden más, mindenütt másutt is lehetne. Na, de hát, az ember csak nem rendezi be az életét – kilátás köré? Meg persze az iskola, bááár, szóval mindez nagyon is kötődik, a te, magányos Odüsszeiádhoz. Együtt ketten, lehetne más... Amúgy, a folyamat így zajlott: mikor először bementem, beszélünk is néhány szót erről, már akkor) nagyon megijedtem. Mert tényleg felmerült, hogy az, amit látok, az, ami. De hamar kiderült, hogy annyira azért nem: -van ott valami lezserség is, nincs mindig minden olyan élére állítva... S semmiképp nem akartalak megbántani. Nem valami eszetlen, s cinikus rosszindulat akart lenni. Ne felejsük el, hogy én totálisan szerelmes lettem beléd, s én nem az az idióta vagyok, aki bántja, akit szeret: mert ez a fejében nem tud összeállni, s szétesett személyisége megengedi azt az agyament cinizmust, hogy mesterségesen különválasztva tartja a „véleményét”, amit jól s bármikor odamondogat, , na meg amit „egyébként” érez!)

S jöttek a további tapasztalatok, mikor az ember már elkezd gondolkodni a szeretett lényen, meg magán vele, s egy jobb megoldás képe dereng. S ezt, - mint építő kritikát – eldadogja. Talán egy kicsit korán. Ráadásul, megvárva, míg a másik is hasonlókat mond, szóval, lényegében egyetért...

De ez a: „én mondhatom, cikizhetem, de te nem”, ez nekem – hosszú távon – nagyon kicsinyes, szűkagyú, s alpári. Olyan, mint a homok a golyócsapágyban: ott aztán előmenetel nem lesz, lehet. Nagyon úgy tűnik, hogy ez az egész dolog kezd tisztázódni, remélem, s pont arról igyekszem írni, hogy értem. Értem az indokaid, a szándékod, az okokat, teljesen normális. Sőt: azt gondolom, hogy nagyon jól csinálod, nem hagysz helyet a véletlennek. Legalább a környezet ne legyen ellened! S megint itt van ez az alkat dolog. A tiédde százszázalékos a megoldás, az enyémmel nyolcvan. Nekem nem kéne „annyira”. S egyfajta kínai Nagy Ugrással – amit megszokhatnál már tőlem), én rögtön arról próbáltam meg értekezni, hogy majd hogyan is lehetne ez, ha mi ketten együtt. Mert nem kell annyira. Mert majd én is. Mert majd segítetek. Mert nemcsak a magányos nő, hanem itt van ez a nagydarab melák. és különben csak mondom, hogy semmi szaga nincs a lábamnak, kicsit izzad, de nem bűdös. Mert nem egy budiba bujkálok, mint egy szökött fegyenc, fogdmegekkel s vérebekekkel körülvéve, netán egy száműzött király, tanácstalan...) Ugyanakkor remekül működik itt valami, ami van nekünk. Az én könyörtelen idealizmusom, meg a te női materializmusod, - meg mindez fordítva is, naná - hogy na, azért ez nem úgy van, hogy gyere buci bekaplak. Várjunk még ezzel egy kicsit, hékás...

De ne keverjük össze az elméletet a gyakorlattal, legalább is ne így. S most, meg már előtte is) beszélnem kellene, többet, arról, hogy nálam ez, hogy jött le, oda, ahol vagyok, aki vagyok, s mi van a meggyőződésem mögött.

Próbáltam én ezeket, milliószámra. Ezt is, azt is.

Jó nagydarab vagyok, egészséges, erős, szívós, férfi, meg ilyenek. S nyilván könnyű volt alkalmazni, amit anyám mondott: „fiam, nem a fűző, a cipő a lényeg.” Nem a tárgyakért vagyunk, nem a rendért, azok vannak értünk. Ez a monda, ugye. S igen, van, aki képes kicsivel jobban eligazodni a saját kupijában, bármilyen kupiban is akár. S időt nyer!!! Innentől aztán több marad – „alkotni”, ez a szó. A kocsiápolás egy jó példa. Szerintem van, aki naponta órákat tölt azzal, hogy por s légyszarmentesítse. S attól mi a jobb? Mi lesz attól jobb – a mesterséges jóérzésen kívül, amit valaki bárgyún magára vállal.Nos, ennyit erről most. Mindenesetre nekem hatalmas hegy aktám van arról, hogy megy anélkül is. De jó, ha tudod, majd mesélek én erről sokat, van énnekem szépérzésem. S tudom én, a rendnek megvan a maga „esztétikai funkciója” is, meg több. Jobb tiszta, mint szaros gatyában, meg ilyenek. Nagyon is szeretem én a kihúztatást, a rabot, aki fogat mos... Viszont, azért kell tudni, az a valóságban, vagy valójában, mennyire fontos, mennyire jelentős, mi múlik rajta. Sok mindent nem tudsz még rólam: milyen kis körültekintő vagyok előkészületekben, hogy legyen minden, hogy majd valami működjön, stimmeljen, s persze, ezek amolyan fiús, részben techno dolgok, vízfejű egyoldalas, pont, mint a te lányságod, de majd a kettő együtt, hajjaj!) Láthattad már, mennyire igényes vagyok, mennyi mindenben, könyörtelen s irgalmatlan, hogy valami jó is, szép is legyen. Lehet, hogy valahol, a látszatok alatt, én még pecekébb vagyok, mint te..., csak lehet másért. S nagyon ki tudok akadni a hipokráciától. A képmutatástól, a kettősségektől, amikor valaki halálra aggódja magát az ablak belsőjéért, de leszarja mi van kívül. De lehet fordítva is...Szerintem már elég jól közeledünk egymáshoz, a pillanat heve múlik, van nekünk agyunk, jó kis alkatunk, amit, világnak csodájára, eddig külön, de most már együtt, mégiscsak olyan hasonlóra formáltuk, hogy ilyen nincs is. Csak nekünk van, az egész Univerzumban ilyen millió fontos részletben megegyező, jó kis világ. S ráadásnak még itt van a szeretetünk, meg a többé kevésbé, ezerrel egymás felé menő látás, cselekvés, gondolkodás módunk, - szóval, mindezek a nagyon fontos mentális képességek, amik egy fantasztikus és gazdag jövőt ígérnek, nem? Azt jutott eszembe, hogy milyen jó is ez a távolság, mert most végre van időnk, elrendezni, amit egymásba csimpaszkodva csak mindig felborzoltunk, enyelegve, s tusakodva. Mint két gyerek, aki beszabadul a játszóházba, s kidobálja, kirángatja mindenét, mindenki mindenét, iszonyú vágytól hajtva, hogy neked megmutassam, veled kipróbáljam, mert olyan jó...A legjobban azt szeretem magunkban, hogy azért mi ketten két olyan boldog, s boldogságra vágyó kis muki vagyunk, s olyan jó nekünk...) Szerintem – mindig jó nekünk. S nagyon-nagyon

szeretem magunkat, hogy vagyunk, leszünk, s különösen benne, téged. Love you.

Jack

Úrír, iml, okt. 1. Avégénmégúgymegszeretlek

Szivikém, hogy bírod te azt a munkát? Cserzett, keménylegény vagy? Hú, én meg szeretlek magamban téged! Gyanús vagy te nekem már megint, csak akarsz te valamit tőlem? Avégénmégúgymegszeretlek. Mi lesz velünk?

Most mivel nem tudom eldönteni, mondd meg! Vajon neked izgalmasabb lennék-e akkor, ha az éteren át is áramolna feléd: az én kis Imolám megcsalogat? Sokkal inkább mintha tiszta szívű, hívséges macád volnék? /Alig tudok írni, mert a gyerekeim, Csabi a választási műsort nyomatja itt mellettem. / Megkövült világunkról írsz, meg hogy - jó -e ez másnak, mire gondolsz itt pontosan, a gyerekekre, a feleségedre?

Biztos lehetnénk, élhetnénk együtt máshol is. Valahogy összekapcsolódik benned az én rendfenntartó dilim, meg az alsórózsadomb.

Ennyire kényes kérdés számodra, hogy a városban hol laksz? Ennek a háznak sok hátránya van, de én szeretek itt lakni, ha a ház szeparáltabb lenne nem érezném magam kellemetlenül. Veled együtt is ellennénk itt, sőt most azonnal odaröplnék hozzád, ha a porontyaim nem lennének, s ott is élnénk csak, nem? Inkább nem arról van szó, hogy azért, amibe került ez a ház jobbat, jobb elosztását stb. Vethetnénk magunknak? Másként rendezhető be egy teljes család élete, más feltevésekkel, mint ez, hogy így egyedül vagyok, de erről írtál is. Szóval ezzel kapcsolatban milyen a te ideád, csak barmok élnek mifelénk?

Na, ezen a rafkós kurván töröm az agyam. Hogy jön ez hozzám? Mi van ebből bennem? Te figyelj, az én képem magamról nem ez, sohasem is jutott még csak eszembe sem, hogy én ez lehetnék. Érdekes volt, hogy amikor legelőször voltunk nálad, talán, amikor mentünk el akkor mondtál nekem valami olyasmit, sokat sejtetően, hogy én biztos vagány nő vagyok, azért. Hát most elmondom neked, hogy milyen az én vagányságom, lezserségem. Árkot, nagyot, átugrani érdemes nekifutásból, gyorsan, hogy a lendület is segítsen. Hát, mindenestre sokszor azonnal tiltakozom, szorongok, ha mégis nekifutok, az van bennem: lesz, ami lesz. Aztán vannak néha ötleteim, melyek olykor felszabadulttá tesznek és minden jól van, így tehát hirtelen felindulásból még klassz is.

Aztán az is előfordul, hogy ugyan nekifutok, ám a levegőben hirtelen elbizonytalanodom. És akkor aztán megint sehol semmi álcázás, csak a sík remegés. Dehát ez jobbára a vagányságomról szólt, nem a rafináltságomról. Úgy tűnik - teljesen utasítom magamtól el ezt a képet, egyelőre nem tudok mit írni. Pedig érzem mire gondolsz, és fura, hogy azt akarnád/rod, hogy én ilyen is legyek. Te ilyen vagy? És a feleséged ő ilyen? Vagy inkább ez a kép benned valahonnan

messze messze időktől fogva a jónőről. Igen az ilyen izgalmas, de van a bicskamaxis történetben a durvaság, meg hogy nem kell úgy elmélyülni semmi-ben, mert az élet oly nehéz, meg a sors, s lehet a természet kegyetlen-szenvtelen stílusában igazoltan, öntudatlanul fityegni a világban. Jó, ott nem sok a lelkiélet, de a nagyjelenet igen, meg a bumeráng is jön. Hát itt tartok ezzel most. A kép-mutatás engem is nyilván lelomboz, de most már hogy tudom hányszor, milyen gyakran vagyok én is az, így elméletileg nem indulok be annyira rá. Sőt, sajnos nagyon is megértem, hogy milyen sejtromboló a mellélés. Véletlenül sem vagyok nyero azzal, hogy rendezgetem a vitrint, de a nyakam véres. Fantasztikus a jövő és még ez a mi jelenünk is, hogy szóba tudunk állni egymással! Izgat, nagyon kíváncsi vagyok arra, hogyan leszünk majd együtt, ha egyszer lesz rá módunk, lesz pénzünk. Milyen lesz a jövőnk? Elrendezzük a házakat, te építész még, aztán javítgatjuk Kötcsét, eladjuk ezt? És éldegélünk amíg lehet a gyerekekkel, aztán magunk, s eljutunk a majd addig, hogy teleszel én és én meg te, vagy hogy? A nagymedve az csillagkép, nem? Aludj, álmodj édeském, Imola

Tudod te, ki vagy te? Válasz lim

De hát te nem tudod, ki vagy! Hihetetlen, én még, - ennyire – nem is lát-tam...Félreérted magad, félrenézed, félrelátod, félreértelmezed, - s izgató kérdés – vajon, vajon miért? Először is. Én még olyanokról is, akiket csak egyszer láttam, az első pillanatban elég hiteles képet tudok alkotni. Arról, akivel meg sikerült, hm, mindenféle afférba keverednem, láttam, tapintottam, ízleltem, halottam helyzetekben, viszonylatokban, aki reagált, aki igazított, aki töprengett, aki mér-legelt, meg mind a többi, hát azt aztán nagyon. Szoktam tudni. Persze, példákat kellene mondani. De nagyon nehéz. Nehéz, persze tudok, ha akarok), mert nem állítottam meg a pillanatok, raktam félre, jegyeztem meg, készítettem elő, s megmondom őszintén, hogy most is, kicsit sokkos állapotban vagyok, s nem ér-tem, hogyan is nincs neked átjárásod a valóságban mozgó Imolától a magát érté-kezőig. Mi ez? A rafkós kurva? Ó, ezek a lemerevedett szóértelmezések, ez a baj a köznyelvvvel, hogy mindjárt el is lehet, oldalra az árokba zuhanni, egymást ha-ját, s kiálló részeit szaggatva, tépve, marva, szóval, egyébként az, aki csinálja, meg az, aki tudja, az mindkettő lehet! Úgy értem: egyik is, másik is. Te, nagyon kény-szeredetten, félve, netán beszarín, de csinálod, ha kell. Csak annyit, hogy ne le-gyen vele baj. Meg kényszerből, oké, meg kényszeredettségből... Szóval, és tu-dod. Ezen van a hangsúly, jegyezd meg. Tehát te nem egy levevős, számító, azt élethivatásának tartó sarki vagy, persze hogy nem. De hogy is gondolhatnád, hogy ezt tartom rólad? Még ha az lennél se tenném, de ez igazán már egy képte-len gondolat...Ugyanakkor félek, félek feltenni ezeket a közvetlen, direkt kérdé-seket, így levélben legalább is. Ha mondjuk ott feküdnénk az ágyban, előtte vagy utána, s csak úgy, ellazult érzelmekkel, asztalon táncoltatnánk kósza gondolata-

inkat, - ahogy az már többször, lazán megesett – akkor igen. Akkor talán. A támadásaid! Itt vannak a sebhelyeim, a fogad, a körmöd, a rúgásaid nyomai, pontosan emlékszem rá..., ahogy...mint egy janicsár, mint egy kamikaze, vagy oké, judo harcos, alám nyúltál, s átdobtál a hátadon. A védekezéseid! Hányszor és hányszor mentem keményen fejjel a falnak, ütköztem valamelyik kiálló végtagodba, éreztem agyad ellenállását, s láttam a folsorakozott gyalogságot, lovasságot, a szorongatott szablyákat, még a lovak száján a habra is emlékszem! Láttam, amint vállad fölött pillanatra hátrapillantasz, végig a tanácsadókon, a tűzben vasat forgatók, vérebeket visszatartók, bokrokban ijjal bújók, tette kész alkubírák, bakók, s papok során, az egész háttér csapat, amelyik persze gondosan el volt rejtve, csak a pocsolyák fényében tükröződött nekem az alkonyi égen. S te nem tudtad, én ezt látom? S azok a női trükkök, ó! Azok a fortélyok: meg és meg nem engedések. Azok a pillantások és sóhajok. Az a csöppet sem titkolt agresszivitás, ahogy le akartál – most aztán itt az ideje, eljött az ideje ennek is – győzni az ágyban. Ó, azok a feszült indulatokon lovagló puha szavak. Ó, az a megfeszült hát, próbáltalak felém fordítani. S azok a pillantások, kis mérgezett nyilak. S az a hideg, jeges szél, az nagyon, az a csontfagyasztó, vérdermesztő, mikor, - s jöttek a sztorik. Tudunk, tényleg tudunk mi lemenni ezen az úton? Beszélni erről? Mert ne gondold, hogy nem emlékezem. Mindenre, minden szavadra, minden gesztusodra, mindenre. El is tudom mondani. S más látom, most jön az igen, de! Hogy az azért volt, meg ezért volt, meg hogy én mennyire félreértelek, meg ilyenek. S biztos, de inkább csak lehet, van ilyen. De én itt nem a háttérrel, a motivációról, a jó és rossz okokról beszélek, én arról beszélek, hogy azt nem lehet félreérteni, amikor valaki „ver egy döglött lovat”. Úgy értem, vannak dolgok, amiket nem lehet félreérteni.) Azok, az emlékezetes kifakadások, tekergő és sziszegő kigyóikkal, no nem, azok se nem egy primadonna, se nem egy zárdaszűz, se nem egy hófehér lilium szavai, gesztusai, logikailag összefüggő, közismert, bizonyos körökben alkalmazott, célirányos, jól koordinált cselekedetei voltak. Nem klisék, nem ellesett, véletlen rád ragadt, ügyetlenül kimaradt, s rólad fityegő dolgok voltak. Ott látszott, hogy valaki nagyon is jól ismeri ezt, tapasztalata van ebben, nem először használja, érti a módját, ismeri a hatásmechanizmusát, azaz tudja mire jó, mire kell, mit lehet vele elérni stb. S most jön a lényeg. Én ezt teljesen normálisnak tartom.! Én ezért nem haragszom. Én nem neheztelek rád, amiért ismered, volt alkalmad megismerni, elsajátítani, s tudod használni ezeket a dolgokat. Végül is dűlőre jutottunk ezekkel. Mindig mondtam, ismerem én is őket. ne is versenyezzünk ebben...) Az egész városperemét, Zuglót, Budafok, Érd proli külvárosengerében nőtem fel. Ha? Meg a Falun, persze. S én, hogy is mondjam, kimondottan szeretem a káromkodni tudó, a visítani tudó, vadulni tudó nőket. Na nem, akik olyanok, de akik tudják, ha kell. Nekem ez egyszerűen csak valami életrevalóság, életközelség, életerő, élni akarás. Csak ne mondja valaki, hogy ő ilyent soha, hogy ő nem ez, nem ilyen, mert ő ennél sokkal...Érted? Biztos? S igen,

bizony, ott voltak azok a nevezetes pénzügyek. Jajj. Mit kezdjünk ezzel, menjünk bele? Én nem szeretném. Hogy ki, mi, mikor, hogyan, miért, miből, s csak azért, s csak azért nem, s azt hitte, s úgy vélte, s bízott benne, s nem gondolta, s azt remélte, s most így nem, úgy sem, s az összes, rohadt kurva anyja proliatulnézet, s káromlás. Rohadtul és ocsmányul trágárnak, üresnek, s idiótának tartom az egészet. Az egész proli-klisé világegyetemet! S nem vagy vagány? Hol, a kocsmában? Vagy az életben? Mert úgy, s mindenről lehet veled beszélgetni, mintha most léptél volna le a kalózhajóról, amin évekig bolyongtál a világ hét tengerén..., fele szemed bekötve, tele mesebeli sebhelyekkel, agyilag egy Piszkos Fred, vagy Fanni..., valami dudorodik a zsebében, s nem tudni, hogy mi...Na ne dumálj nekem...Tudod te, ismered te, mind a fonákot és a vizsályt. Édes jó Istenem. S még egyszer: nekem ez, nagyon is tetszik. Nem is szeretnék egy libát. Hamupipókét sem. S az egy másik dolog, hogy mennyire kerülöd, mennyire idegenkedsz az alantas dolgoktól, mennyire nem olyannak tartod magad, aki csak úgy ömleszt, mint egy Teri. Bözsi, vagy Marcsi. De tudod, a vásáron – legalább is – nem könnyű eladni, s ez jó. S mindezt persze, s főleg, a nagy agyadnak köszönhetően. Hát persze. De ne tiltakozz már annyira, valami ellen, amiért nem kell, jó? Én, pont így szeretlek, kicsit félek tőled, de ez benne az izgi, a dinamikus, a szexi, s közben, valahol, ott a sejtelmes félhomályban, ott van az a tündér, akibe én oly szerelemes vagyok, akit én úgy szeretek, még ha te nem is...Jack

Gyakorlati válaszok úrra)

A munkát? Nehezen, illetve – hm, nem érdekel. Köszönöm a kérdést. Ezért, - nem szoktam sajnálni magam. Fizikailag – öregesen, amúgy meg beletörődtem a sorsomba – talán ez a legjobb kifejezés rá. Keménylegény? – biztos, kihez képest? Vannak még, akik dolgoznak. Akarok valamit tőled? Ezt, hogy érted? Te szórakozol – már megint velem! Azt akarom, hogy megcsalj? Micsoda egy sunyiskodás ez? Te akarsz? Illetve, húha, hátulról mellbe? Figyelj, ezt ne csináld..., nem tudod eldönteni? Mire, arra vársz, hogy mondjam oké, s már mész is, azt csinálod, amit mondok? Hajjaj. Szóval, miért ragadtál te le ennél ennyire, izgat, foglalkoztat, érdekel. Kérdezel rá újra és újra, feszegeted, meg minden. S ne kezd megint ezt a „nekem még ilyen nem volt” -at, jó? Más így is köhögő rohamom van. Nem, már megint nem érted, jajj, mi lesz így velem? Azt mondtam: az igazándiból pusztán és csupaszon nem érdekel, ha lefekszel valakivel, vagy mi. De mégsem jó, mert ebből baj tud lenni. Először még csak izi, aztán ízibb, meg még ízibb. S kész, a nő elment. Szóval, nem lehet tudni, mi lesz belőle. A kísértés, ja. S én is így vagyok ezzel. Én nem hiszem, hogy az ember ilyen monolit. Ilyen egységes, ilyen. A kövülést magunkra értettem, te is külön, én is külön, belemerevedtünk önmagunkba, valami ilyesmi..., s hogy most már itt az idő, legalább elgondolkodni, hogy ez másnak, neked-nekem jó-e...Meglehetősen figyelmetlenség: nem a renfentartó dilid, meg a házad kapcsolódik össze, csak. Az is. De minden, ami az

utóbbi években történt veled, s következik ebből: életforma, gondolkodás, gyakorlat, s főleg, de még mennyire – beidegzések! Ezek beidegzések. A házad már minden porcikájában megbeszéltük. S naná, van ennél rosszabb is. De nem ez a kérdés, hanem az, hogy ennek az árért sokkal jobbat is lehet kapni. Slusszpassz, ennyi. Azt nem mondtam, hogy barmok. De, valahogy csak nem értem. Ezzel az egész bezsúfolásos magyar módival van a baj. S láttam én ott a környéken sokkal szerencsésebb megoldásokat, fekvésű, elrendezésük házakat, kerteket, de ez ritka. Nagyobb telek, messzebb szomszéd, nem látni a seggedbe stb. S biztos van még ilyen. Tekintettel, hogy még hosszú időre odaköt majd bennünket a kényszer, ha ez igaz, valami jobb dolog jó lenne. Kb. Ennyi. De, Kötcével, ha majd tényleg teljes funkcióba lendül, ez a fobia nyilván oldódik majd. S jó lenne, ha kiülhetne az ember a kertbe, anélkül, hogy a hülyeliba átszól, hall mindent, meg mi is. Micsoda egy baromság ez? S jó drágán?! A Jill csak olyan beszari, mint a legtöbb nő, mármint alapból. De hát, nyilván eltanulta, már lazán tud nyomulni, ha kell. Én, majd meglátod, utoljára szoktam bemenni a forgóajtón, még az a fajta magyar vagyok, s elsőnek jövök ki. Persze, csak ha nem feltűnő, nem ciki, nincs balhé, azt én sem szeretem, s egyre kevésbé. Erre biztos Amerika is rátett, az emberben van egy pragmatizmus, vagy mi.

Hogy milyen a jó nő?

Egy kedvelt francia színésznő szerint: ti-tok-za-tos! persze egy nő még maga előtt is az, nem?) Összetett. Érzékeny, ambiciózus, találékony, talpraesett, s mind a többi. S persze finom, következetes, mély, s belül szép. Nemes. Van benne némi kellem...Ad magára, de természetes. Nagyszívű, nagylelkű, de nem balek. Okos, de megértő. Senkit nem hibáztat. De, az az igazság, hogy ezek mindenkire érvényes elvárások, a részemről. S még persze van több is. Az alpáriságot, a közönségességet, a ripacsságot, az olcsóságot, az alulnézetet, s más fásult, kövült, rohadt, kicsinyes, kispolgári sablonos dolgokat, meg kimondhatatlanul utálok, megvetem, irtózom tőle, menekülök előle, mert az a kicsik, a gyávák, az igénytelenek, a képmutatók, a jellemtelenek, s szűk agyúak világa, s tudom, van, okés is, csak semmi közöm ne legyen hozzá! Például nem szeretem, ha egy nő közönséges, azt nagyon nem. Hogy milyen lesz a jövő? Kurvajó. Annyira jó. Kismedve, vagy nagymedve, mindegy. Egyébként van ilyen csillagkép, fogalmam sincs melyik. Az ember világa, valójában belül van. De azért kívül is mindent megcsinálunk, kényelmesre, frappánsra, csinosra, emberire, meg a magunk képére. Jó lesz, nagyon jó. Csak – te – bírad drágám.

Jack

Okt. 2 Kicsit utolért a hullám, amit én kavartam..., naplórészlet

Székvásárlás, levél a három gráciának, okt. 3 hétfő reggel

Hát igen. Dolgozom, megvolt az első kudarc élményem, ez a lumpen társaság nem úgy jött be, Ahogy bejöhett volna, - nem jöttek. Pedig arról volt szó, hogy a hétvégén Kipingálják nekem a magas részeket, a többi meg már én meg tudom csinálni... Akadt valami, kicsit jobb melójuk. Aztán ájtott az ürge, kicsit mákon előadta Magát, hogy ő milyen jó, majd kisegít engem, jövő hétvégén, s olcsón... Nem tudom, már légy van a levesben. A másik meg, hogy először elkezdtem számolgatni, s hááát, jó nagy szakadék van a „tegnap még nem volt cigire pénzem”, meg a mi mindent kéne csinálni. S valójában Gyógyíthatatlan realitás seb keletkezett bennem ott Kötcsén, ahogy ott voltam Magányosan, mert – szerencsémre, nem döglöttem bele, voltak jólelkek, akik Segítettek, meg adtak nekem kölcsönt. De hát tényleg: annyit viszont nem nyomok a mázsán, hogy csak úgy bárki Fölvegyen a hátára. S millió és millió gondolat viharzik bennem, s itt van az

Ajtóm előtt ez a Valóságos Oroszlán”, kaparja az ajtót, s azt morogja, hogy Észnél legyek, mert ha nem, előbb-utóbb bejön, s széttép.

A SZAROS SZÉKEK

Az egyik hétvégén szörnyű élményem volt. Ragyogó napsütésben rohangeltem asztal-szék keresésben, hogy legyen min ennem. Ne a földön...S már-már föladtam, mert nem volt. Épp haza akartam jönni, amikor Egy szedett-vedett táblát fedeztem föl, egy zsákutca elején. Ferdén lógott, Alig lehetett látni. Mikor nagy nehezen odataláltam, azt látom, hogy valami Nagyon rendhagyó módon kis négyzetre összezsúfolva ott van egy csicsaliba Ebédlő garnitúra: négy szék, egy asztal, meg pár kisszekrény. S sehol senki. Odamegyek, s az van ráírva, hogy tíz dollár! Ez olyan ezer lehet a boltba... Megyek az ajtóhoz, kopogok. S kijön egy fantom kinézetű, hatvan év körüli nő. Kapkod, ideges, valamit nagyon gyorsan be akar fejezni, s mintha nem otthon Lenne. Mondom kell az izi, ez, meg az. Aszondja van még egy szekrény, érdekel? Mondom ja, meg je. Fönt van az emeleten, menjek vele. Nos, belépek a házba. S a nappali közepén én ülök, tíz, tizenöt évvel később, Egy valaha szépszál ember, egy olyan mozgássérülteknek készült szék-és-budi Kombinációban. Kicsit elnézést kérő, de sztoikus arckifejezéssel.S ahogy Pillantásom végigsöpört, kb. Hat szarószéket láttam, bennük hatalmas bilik, s Tele szarral! Én még életemben ennyi szart nem láttam! Rengeteg víz is volt Rajtuk, szóval olyan nagyon nem volt bűdös. Ha nem látom, fel se tűnt volna. A Némber nyomult előre, én meg követtem a hihetetlen mocskos kis ösvényen, ami a Szőnyegen keresztül vezetett a lépcsőhöz az emeletre. Lazán üdvözlöttük egymást a Férfival, aki gatyá nélkül ült egy másik tojókészüléken. Ahogy mentünk fölfelé, Egyre fojtogatóbb patkány, ól, istálló, kuka, izzadság, ürülék, s más Menekülttábor szagok sűrűsödtek. S aztán ott volt a vas iratszekrény, s persze Már nem kellett. Alig vártam, hogy kijussak. Az emeleten is mindenhol tele Edények.

Jézusom, hogy ez az ember mennyit szarik! – ezt jutott eszembe. Visszafelé megint végig néztem ezt a hihetetlen tárlatot, s pókok szaladgáltak a Hátamon. Aztán megláttam az egyik széken egy barna csíkot... Már az elején is Feltűnt, de akkor azt hittem, hogy biztos valaki újra pácolta a székeket, s az Az. Emberek nem szoktak szarosán hagyni egy plüsshuzatú széket, aztán meg

Kitenni, s árulni..., nem? De addigra már tudtam, hogy az ennek az embernek a csíkja, ő húzta, mint egy Meztelen csiga a betonon. S persze, hogy felmerült bennem, hogy el kéne Szaladnom. Hagyni a francba. De valami, mégiscsak megvetette velem a dolgot. Legyűrté bennem az undort valami mély látomás. S megszólalt a nő, magyarázatot adva, keresve a történetre: „ki kell ürítenem a Házat, elvinnem őt valahova, gondozásra van szüksége...” Aha, értem, - mondtam neki. Hát persze. Aztán otthon, áthúztam a szomszéd locsoló csövét, vettem cloroxot, meg még Mindenféle csutakoló szereket, s két órán keresztül teljes erővel, mint egy Harcos tűzoltó, mostam a székeket. Lejött minden folt. Két nap múlva, ragyogó, fejedelmi rezidenciára illő székeim voltak: frissek, Üdék, s szárazok. S mint valami emészthetetlen kaja, azóta is itt van bennem, De eszembe jutott a világ, a nagy, megváltatlan része, emberek milliói, akik Mély gödrök mélyén ülnek, hogy a napot lássák. S én nem vagyok maja pap, nem

Fogok semmit és senkit levágni, se áldozatul, se vezeklésül. De – nehogymá' - ne Tudjak ennyit tenni... Nos, azóta is eszembe jut, hogy milyen szerénynek is kéne lenni, mennyire is Magányos az ember, s magára utalt. S lehet, rám is ez vár.

Jack

Este, iml

Igen, nem is tudom leírni, ami bennem van. Ezek a valóságok, mint azoké, a székeseké, nekünk is, mindenkinek megvannak. Ennek láttán alázatosan, örömmel fogjuk föl mi nem ebben élünk éppen. Fennakadunk netán, de ez a pillanatnyi tapasztalás jobbá, mássá tesz akárkit? És milyen lesz? Én félni szoktam. Valameddig csak tologatjuk, gördíthetjük magunk előtt ezeket a lehetőségeket. Nem kell nekem mindenki poklát végig pásztázni? Nekem is van- lesz még ilyen sor-som, addig, már amennyit magamról tudok, balga barom maradok, leszek. Ne érts félre, ez nem cinizmus. Hát olyan összevissza vagyok. Néha szeretnék mindent leírni, ami eszembe jut, amin gondolkodom, mert akkor nem felejtődne el. A villamoson az járt valamiért a fejemben, hogy már 18-20 lehettem, amikor egyszer egy fodrász bekunkorította a hajamat. Hazaérvén nyílt csak épphogy rá arra a tudatom, hogy én nem olyan leszek, mint gondolom, ha a hajamat átformálják. Pontosabban, nem volt az arcomról valódi képem. Hitetlenkedtem sokáig ezen. Valahogy ilyen öntudatlanságban éltem/voltam. Az évszakok, az idő is valahogy ilyen sután sejtett fel bennem, hogy az egyáltalán mi. Csak pár éve fogtam fel a körforgást. Nem tudom most még? Jobban kifejezni, de megpróbálom, mert

igazi, valóságos tudatosulás volt. Mindezt azért írom csupán, mert összevetődött itt is és ezelőtt is, hogy jóval különbözik az én önképem és a te rólam alkotott képed. Most az merült föl bennem, hogy lehet, hogy a szótárunk más. Figyelj, mondd már ezt a kövülést, mert nem értem mit szeretnél vele közölni. Esetleg, hogy nem értjük meg elég pontosan egymást, vagy sokat foglalkozunk magunkkal? Tudod nekem, az nem jó, hogy azt írom, amilyennek látni szeretnél. Én nem vagyok olyan belevaló nőci, semmi tökély. Meg-megbillenek, s erről is akarok veled beszélni. Semmi Csapajev. Ugyanis miközben írok, folyton megy a cenzor a fejemben. Bovaryné én vagyok. Várok valamire, várok. Közben így-úgy foggal körömmel, aggyal s miegyébbel nyoszorgatjuk a süllyesztő időnket. Szabdaljuk, értelemmel cicomázzuk föl a perceinket, hogy élhető legyen a nélküliség/ünk. Most megállt bennem itt minden, s mint a horizontra úgy nézek magunkra. Te tudod, hogy te ki vagy? Reggel, amikor olvastalak, az volt rólad bennem, hogy sok puha- meleg -bársony szövétnekkal bugyolálsz be, újabb és újabb rétegek ölelnek át.

Imola

Jackinek, iml

Mennem kellene, készülnöm, mindenre, iskolára, egyedül itthon maradó gyerekekre...Te fantasztikus vagy. Lenyűgözve olvastam a leveled, de nekem nem a kifejezés köznyelvi tartalmával volt gondom. Hanem én sokkal ügyesebbnek vagy hogy mondjam és nőiesebbnek és egyszerre valahogy daraboltibbnak érzékelem ezt a rafkósat.

Jó, fantasztikus vagy, hihetetlen! Mennyire jól látsz és szeretsz is. Azt teljesen félre vetted, hogy "te akarsz vmit tőlem?", ez évődés lett volna, semmi más. Csak a hang hiányzott, és a telefonálás után írtam azt a pár sort, annak hatására.Grizlymedvém /így kell írni? /, jó reggelt, ölel i

Válasz, több levélre, - kicsit el vagyok maradva? Válasz lim

Mindig megfogsz. Majd lassan azért megértelek, azt a sajátos mechanizmust, ahogy működsz...Mivel fogsz meg?Nos, itt van ez a „cox” -os levelező ablak, s van, hogy previus, meg next, előző meg következő. Szóval, A Jillnek is elküldtem a székes levelet, s valamit írt rá, mondom megnézem. De mindig összekeverem, hogy föl vagy le. Kinyílik a levél, s olvasom. S mondom, jó, milyen érdekes, mi történt A Jillel, hogy ilyen értelmes, beleélő, azonosuló, eleven, törődő, értelmes levelet ír..., mint az Imola. S akkor jöttem rá, hogy ez a te leveled. Csak az Imola ír ilyet. Nos, jobbá tesz e a „pillanatnyi fennakadás”? Egy közülük, biztos nem. De van ennek valami láncolata. Nem először láttam karón varnyút, ahogy ez monda vala. S akkor már összefügg. Összefüggő lánchegység lesz, ez se hangzik rosszul. S igen, az is eszembe jutott már sokszor, hogy igen, kell félni, néha kell.

Néha nem árt tudni, a dolgoknak fonákja is van. Persze, még az embert is hajtja valami, mint mindent, ami iml s mozog, megy tovább, valamiben, valamerre megy tovább. Az a bizonyos mámorszerekezet, termodinamika, vagy elkerülhetetlen benső nyomásállapot – tolja, ösztökéli. A te esetedben, ezen tűnődöm, könnyen lehet, hogy a dolog sajátossága abban az arányban rejlik, hogy az a bizonyos benső, mentális folyamatsor, hogyan, milyen ösvényen halad. Mennyi időt töltesz el, s mivel. Mennyit időzöl valaminek a milyével. A szellemi dolgoknak is vannak karakterei: mint a tárgyaknál a súly, a méret, sűrűség, s ki lehet emelni egyiket, másikat. Az absztrakciók világában, ugye, agyunkban két nagy folyamat zajlik: a megértés, meg a beillesztés-összevetés. S persze, ezek mindig valamilyen kölcsönhatásban kell, kellene legyenek, de mégsem mindegy, melyiknél mennyit időzünk. S itt van ez a te félnkséged, ami, jogos, vagy kevésbé az. Egy biztos, nincs ez lezárva, „teljesen” nem vagy te félős. Az viszont lehet, hogy „félni szoktál”. De láttalak én téged felszabadultnak. Amitől sokszor megijedsz – persze, mert a te világodban, az a természetes, az a normális, ha az ember szorong, fél, óvatos, nem kezdeményez, visszahúzódott, visszafogott, szerény, kedves, szocializált. Ott nagy baj nem lehet. De még egyszer: ezt te csinálod. Az „abszolút igazságnak”, a dolog igaz voltának semmi köze ehhez. Még azt se lehet tisztán kijelenteni, hogy na de ez rád igaz...Igaz, persze, mert annyira – erőlteted. De mindig, mikor – akár egy kis szellő hatására – egy ajtó vagy ablaka kinyílik, s ráadásul te ezt hagyod, - szóval van ott bőven vágy is, ellenérv is, hit is, szándék is, szóval mindig, mikor langyos mediterrán légáramlat keletkezik, mert a szabadság platformja, jelenete következik a forgószínpadon, akkor hihetetlen vidám, boldog, szabad, üde, s fiatal vagy. Soha nem felejttem el, ahogy táncoltál!!!Annyira szerettem...A „balgabaromságod”? lehet. Ha egyedül maradsz. Azt hiszem, - mint a legtöbb nőnek, neked kell valaki, ha nem akarsz ilyen részleges maradni, s így élni-lenni. ísokat gondolkodtam ezen. Azt hiszem, hogy ez egy érdekes pszichológiai folyamat, szociológiai inkább, hogy a nő, a férfivilág önzése, zsarnokságáért cserébe, átment „felelőtlenbe”, nemtörődömbe, ráhagyatkozóba, s valahogy legtöbbje, úgy van vele még mindig, mint a felszabadított rab-szolga, aki nem akar menni...S ti, ezek, itt álltok most ezen a határmezsgyén, s hol ez, hol az. Pikk and choose. Szemezgettek. Hol kell, hol lehet, hol meg semmi, az a férfi dolga. fordítva is van...) Igen, valóban, lehetséges, el is tudom képzelni, hogy ilyen lassan érő típus vagy. A dolgok s a dolgaid kombinációja. A sorsod, az alkatod, a magányod, emberek, akikkel összeverődöttél, véletlenek. S most itt jövök én, s kezdesz merni, valami, mintha visszafelé is felgyorsulna, pótlódna, szűzföldek feltörődnek, a vadon megszeliődül, a rideg és zord télbe enyhület keletkezik, mert ugyan nem vagy az, de ott van benned, megéltlen, kiéltlen, fel-dolgozatlan, s azt hiszem, ha én mindig hatosával szedtem a lépcsőimet, te, velem, képes vagy arra, hogy százakat ugorj. Julcsikám hétmérföldes csizmában. S annyira aranyos vagy. S persze, tudom, nagyon is jól tudom, hogy ez micsoda

egy felelősség. Az én részemről. Lehet, majd egyszer, majd megállsz a magad lábán, most már ebben is, ebben a progresszív és nem regresszív) új életedben. De most, s jó darabig asszem, még kellemek. S nagyon boldoggá teszel ezzel. Komolyan, halál komolyan. Szótár? Persze, hogy más. Az a gyakorlatból jön. Hogyan legyen szó a tejtermékekre, ha még nincs is tehén? Istenem, nem értem mit nem értesz már ezen a kövülésen. A magányos egyedfejlődésünkre, utunkra céloztam, ahogy belemerevedtünk önnön, fanatizmusunkba, értékrendszerünkbe, hitünkbe, meggyőződésünkbe. Mert magányosak lettünk, nem találva a párunk, az igazit...Nos, ez egy kulturális, meg információs forradalom, ami itt most beindult, meg vannak a feltételei, s még több is lesz. S nem csoda, hogy ebben az özönben, néha megáll az ember agya. Ennek a tonnányi, millióféle anyagnak, lassan helyére kell kerülni. Az meg legtöbbször a „hagyás”, az agy elvégzi „helyetünk” is a munkát. Amikor nem gondolkodunk, amikor alszunk, amikor mással foglalkozunk. A tudat, csak kb. 10-20 százaléka a mentális folyamatoknak...Én, nagyjából, tudom ki vagyok. Az élet iskolájában jó tanuló vagyok: nem hiányzom, nem lógok, írom a dolgákat, jól felelek, megcsinálom a házit, kutatok, készülök, foglalkozom vele. Nincs – nagy – lemaradásom. Amúgy, meg az igazi Csapajev, akinek cenzor is van a fejében...Az a Che. Ha mennél hideg szélben A réten át, a réten át, Rád adnám kockás takaróm, Öleljen át, öleljen át,

...

S fölemelnélek téged drága társ,
Hogy messze láss, hogy messze láss”

R. Burns)

Ezek a takarók...

Mert szeretlek.

Te vagy az én Mindenem.

Jack

Megint csúf, iml, miért nem velem törődsz...)

Jaj, olyan szomorú volt hallgatni, hogy félsz vagy mi. És az okfejtésed is, nem tudok belehelyezkedni még, vagy nem ismerem eléggé a gondolkodásmódodat, hogy egyes szavaidnak mi a súlya. Sőt bevallom, hogy ritkán még azt sem értem mit takarnak egészen, mit kódolnak a mondataid. Komolyan írom a fentire példaként, - pedig már sokszor elmondtad ezt a láncolatot, amit ma is a telefonban - engem rosszul érint az az olcsó duma, hogy választhatnál más nőket is, de nem teszed, mert, Mert nekem ez azzal azonos, hogy jóember vagyok ihatnék is, ölhetnék is és lám mégsem...Ez az a kis alulról mérickske nekem. Számomra a kapcsolatunknak ezen a szintjén kissé elnagyolt megközelítésnek látszik. Ám újra és újra mondom, szeretlek, és folyamatosan ismergetlek. Mit érezhetsz, ami bizonytalansággal tölt el? Olyan vagy mint a szeizmográf. Töröm a fejem, és arra jutot-

tam, hogy még egyszer jelzem neked, amit már sokszor tettem, és ami oly felháborított téged már annyiszor. Bennem, ami valahogy gátja a beléd omlásnak, az a feleségeddel való viszonyod. Talán automatizmusok ezek, mégis többször megbántódtam emiatt. A magyarázataidat demagógnak vélem: beteg, nem lehetek rossz ember stb. Csupán azért, mert nem akarnám én egyáltalán a neki/ nektek járó érzelmet, figyelmet elvenni, viszont szeretném, ha a mi kapcsolatunk valóban úgy működne, ahogy a szavaid, érzéseid élém tárják. Félek, valóban, nem akarok a feleséged szándékaitól függne, mert mint oly sokszor mondtad, te nem vagy független. Kiszolgáltatottnak éreztem magama nyáron többször is, és már ezt nem szeretném újra megtapasztalni, pl. Amikor azt mondtad arra a kérésre, hogy beszéljük meg, hogy s mint, meddig legyünk nálad, hogy a feleséged is a ház., eleget nyaraltunk. Ez teljes demagógia, nem vitattam. Csak azt hittem egyenlőek vagyunk és te vállalod ezt, de te igenigen féltél tőle, és nekem bizonygattad milyen bátor is vagy. Nem váltatok el, nem mondtad meg őszintén miért. A ház miatt? Ezt könnyűszerrel belátom, de kell mondani. És hogy összefüggők mert és mert. Ám ezzel neked kell megküzdened, és nem nekem. Ez nem az én belső küzdelmem. Azt érzékelem, hogy bizony, bizony zavar van itt benned, hogy mi mennyire fontos, mi az előbbre való. Az évek, az idő maratja meg hasonlókat. Ja, az jutott most eszembe, hogy mennyire meghökkentett, az a leveled, melyben a feleségeddel zavartad össze az enyémet. Apukám, én nem vagyok egy "olvasód". Ha bizonyos élményeid, leveleid többeknek is ugyanúgy szólnak, mint nekem, légszi jelezd ezt! Ugyanis, ha én személyesnek veszem, utána tökszar érzés, hogy ugyanaz a hangnem elmegy másnak is mint nekem. Az sem volt örömteli, ahogy te összehasonlítottál a feleségeddel, mintha mi versenyben lennénk, pedig csak te magadban keresed az érveket, az adott esetben éppen mellettem. Nem azért akarom, hogy azért szeress, mert én valamilyen vélt versenyben érted, előbb végzek, mint a feleséged. Én nem vagyok versenyző, nem a feleségeddel küzdök érted. Én magammal és veled tusakodom, ha kell magunkért. És ez egészen másról szól, mint ahogy te ezt tekinted. Nyilván most lehet hülyére venni, amit írtam, biztos vagyok abban, hogy te is csodálkoznál, ha én tenném ezt veled. Vagyis érzékelhető hézagok vannak, de hát ezek nem elviselhetetlenek és te sokkal fontosabb vagy nekem, és őszintén remélem, hogy el tudod rendezni majd ezeket a nőket abban nagy-nagy agyadban és lelkedben. Mert te okos vagy ám nagyon, és ezért is szeretlek oly édesen én édeskedvesem. Kérhetlek, hogy ne hülyézz le feltétlenül? És ne kajabálj, mert attól ez nem szűnik meg, ha dühöngsz. S az sem jó megoldás, ha ismét azzal ijesztgetnél, hogy dobsz. Mellett is kellesz nekem, úgy érzem érdemes neked mondanom, veled lennem, létezmem. Imola

okt.5 Nem értem miért kezdted újra...Válasz lim

De tényleg, mit mondjak? Nekem olyan, mintha valamit nem értenél, s valami komoly kommunikációs probléma

Lenne ebben itt köztünk. Tényleg nem tudom mit mondjak, újat, amit még nem mondtam. Többször is. Részletesen. Mintha nem akarnál...megérteni. Én az első perctől fogva, nyíltan vállaltalak. A Jill előtt, a szomszédok előtt. S mindenki előtt, akit csak ismerek. Már a legelején, az első

Találkozásunkkor A Jillel, meséltem neki rólad. Hogy vagy. Hogy milyen vagy. Hogy mennyire szeretlek. Hogy téged választottalak. Hogy veled fogok lenni. S elmondtam neki mindent. Az Elena minden - rá tartozó mozzanatáról tudott a kapcsolatunknak. S azt is, hogy "megtaláltam benned az igazit..." a Szandrának hosszan meséltem rólad, s hogy milyen fantasztikus vagy, mennyire egy nagyszerű

Nő, ember stb. S mindenkinek hosszasán meséltem a gyerekekről, meg hogy mennyire szeretem őket. A fiamnak is mondtam. Hogy más körülményke között mennyire tetszenél neki, mert milyen jó vagy. S persze, emlékszem én nagyon jó, mikor volt idő, amikor én is úgy gondoltam,

Dolgokat, mint te. Olyan, hogy is mondjam, árnyalatlanul...

S értem én, tudom én, értem is, hogy mindenkit föl kellett volna rúgni, pofán vágni, kinyomni a szemét, kitépni a nyelvét, s kitaposni a lelkét, - mert az igazi, a nagy, az abszolút szerelem, az olyan. De ezt te se tetted. Voltak emberek, barátaid, akik engem sose láttak, nem? Vajon miért? Én értem, te miért nem érted. Nézd. Ha hiszed, ha nem, én tudok nagyon barom lenni. S az én szerelmem, minden tévhited ellenére - igazi. S ha akarod, be is bizonyítom neked, akarod? Így, ilyen satnyán bizonyítani kell, azon múlik? Vagy - elhiszed? Én az első perctől fogva veled vagyok, s érted teszek mindent. Biztos nem

Hiszed. Csak valahogy nem érted, hogy dolgok sokszor áttételeken keresztül működnek. Minden látszat ellenére a föld nem lapos..., mit mondjak. Nem a nap kering a föld körül. Te nem tudsz ezekről a dolgokról? Egyszerűen nem tudom fölfogni, miért nem érzed, hogy a tiéd vagyok, csak a tiéd. Senki másé. Bizonygassam? Akár hiszed, akár nem, ezer és ezer erőfeszítést tettem, olyanokat is, miket még

Soha életemben. Senkiért, semmiért. De, lehet, ez neked, még mindig nem elég. Oké. De akkor szeretném hallani a te megoldásod, el fogok - ígérem - gondolkodni rajta: te hogyan képzelted el, mit kellett volna csinálnom. Mit, hogyan, kivel? S igen, a ház is szerepet játszott, miért mire gondoltál, hagynom kellett volna? De még azt is mondtam, hogy hagyom, ha akarod!!!!!!! De te mondtad, ne...

Szóval, csak nem értem. Nekem senki más nincs, csak te. Olyan egyszerűen, ahogy ez csak lehet. S olyan

Iszonyú bonyolultan is... Mintha, mintha, visszatartanál attól, hogy szeresselek. Pedig, én sokkal egyszerűbb vagyok, mint gondolnál, nagyon-nagyon.

S egyszerű is. Pedig...

Okt. 6. Kalács, iml „önzés a részemről”

Ha hiszed, ha nem, szeretnék ezeken túllenni, megérteni, elfogadni. Ahogy kimondódnak oldódnak is. Kértelek, ne vedd szélsőségesre, hogy jól lehessen írni, kifejezni. Mindez annyi, amennyit írtam. S ha nem hasonlítottál volna össze a feleségeddel, akkor nem jön elő, mert el akarom fogadni, úgy ahogy van a helyzetet. Igen, ez nyilván önző állapot is, kizárólagosságot akar. Az is belátható, hogy az idő múlásával elsimulnak, alkalmazkodnak az érzéseim. Most az van, hogy te azt mondd, így kellett tenned, én meg azt, hogy érzékenyebb, figyelmesebb lehettél volna velem. Nem kizárólagosak ezek. Ez már egy játszma, ahol te azt bizonygatod jóember vagyok, pedig ennek ellenkezőjét soha nem éreztem, én pedig a megbántottságomra várok simogatást. Másról beszélünk. Ne támadjunk. Szeretlek, veled vagyok, lennék, minden reggel te vagy az első, írtál-e? Azért bírom, mert az jár a fejemben, hogy mit csinálunk majd együtt. Kérlek, hadd mondjuk el egymásnak, ami bánt és ne keletkezzen ebből valami idétlen játszmazás. Én nem akarok félni tőled. Azt megfigyeltem, hogy amikor kényes helyzetekben ellentmondásos problémákat, nehézségeket oldunk meg, könnyen megtámadottnak érezzük magunkat, abban, hogy helyesen cselekedtünk-e, ha valakiben kérdések merülnek föl. Biztos, mert bizonytalanság, sok kusza érzés övezi ezeket a helyzeteket. Elég. Én is csináltam nyilván ilyeneket, ne dédelgesd, inkább tisztázzunk mindent és szeressük egymást. Mindig úgy gondolok rád, mint az életem igazi társára. Öllelek: Imola

Okt. 6. Látom ahogy felém jössz... Válasz lim

Well,

Köszönöm a kalácsot. Jó volt. Valahol, imádom ezt a hintát, amin mi ketten ülünk. Nekem olyan emberi. Ellentéte a sok hamis szónak, képmutatásnak, ami embereket folyvást trutyivá zötyköl. Rögsz út, de legalább vezet valahova. Hát, az az én levelem tegnap este, azzal a rengeteg hibával, érdekes. S persze igaz, s vallom, s állítom, s kitartok mellette, beszéljük meg, én vagyok, voltam mindig a „beszéljük meg”. Csak hát, az ember jön haza, s már megint tökön rúgják. Valakinek ez a mániája...

Szóval jön haza, azt hiszi, hogy legalább is nagyjából minden jó, aztán kiderül, hogy a francokat. „Nem úgy van az”, itt vannak ezek a beakadt dolgok, reménytelenül. Az ember szeretne előre nézni, haladni, de ez az ág mindig visszahúzza. Hány példát lehetne mondani, hogy úgy csinálni, úgy tenni, nem törődni valamivel, lazán elmenni kirándulni, mikor a vasaló bedugva maradt a házban...

Egyszer ezt is meg kellene értened, hogy én mennyire nem-konvencionális vagyok. Olyan könnyű persze, a Bibliából vagy a Tórából előkapni, egy éppen oda illőnek – vélt – passzust, vagy hogy mit mondott a nagyanyám, a kollegám,

a szomszédom, másoknál ez, hogy volt, hát öncsük bele a mi tésztánkat is ebbe a formába, s majd csak beletörik majd a fogunk a mézeskalácsba, habcsókszívbe.

S ez is olyan furcsa, mert annyira s annyiszor reptem a boldog megnyugvásban, mikor hangosan, logikusan, normálisan protestáltál az emberi hülyeségek ellen, s felmutattad független, bátor, önálló véleményed dolgokról, de még ennél is több. Kiderült, hogy nem is gatyázol, úgy is csinálod. Na, ez nekem nagyon tetszett... Aztán jöttek a dolgok, hogy az egész dogmává, matyóhímzéses háziáldássá, fodrász-pletykává, tucat-utcaember közhelyé alakul. Csak hogy mondjunk valamit? Fáj az agyunk, jobbat kihozni? De rajtam van a szemüvegem, s látom, - így már igen – hogy ez csak. Jó, „megértem”. Sokszor meg az is eszembe jut, hogy ez egy kis csupasz hiszti. S mit csinál az ember, mikor egy gyermek hisztizik? Kicsit elfordul, kicsit fapofát vág, hogy lássa az a gyerek, na, azért nem annyira... S mondtam már ezt is: igen, nekem is „nagyon fáj”, hogy azt kellett tenni. Nekem is nagyon rosszul esik. Hiszen az az egész tavasz és nyár, nagyjából arról akart szólni, szólt is, hogy jöttünk mentünk, ott voltunk, egyedül, aranyórákat töltve együtt, kizárva a nagy rothadt valóságot, mintha semmi más nem lenne, csak te meg én. Én legalább is nagyon igyekeztem... S persze, sokszor kopogtak, valaki telefonált, valaki állt az ajtó előtt, hangokat halottunk, meg mind a többi. De ott voltunk! Én komolyan azt gondoltam, hogy igenis, körülbelül nyolcszor egyeztünk meg, mi ketten, te meg én, hogy igen, de jó, de mit kell tenni. Mit kell tenni, hogy még jobb, hogy az igazi, zavartalan, meg mind a többi legyen. Kikutyultuk, fájó szívvel, de megcsináltuk. Ültünk valahol, ezerrel cigiztünk, elzavartuk a gyerekeket, hogy valahogy dűlőre jussunk, ami kis életünkkel...

S azt mondtuk: „oké, akkor azt a harminc marhát elhatjuk a salzburgi vásárra”. De csak huszonnyolc ért oda. S akkor? Azt se kellett volna? Más.

Nézd, én vállalak téged, úgy ahogy vagy. A bolondos múltaddal, beidegzéseddel, fóbíáiddal, házaddal, gyerekeiddal, kutyáddal. Én egy emberrel találkoztam, aki előttem is élt. S úgy-ahogy, zöldágra vergődött. Nos, hasonló a helyzet nálam. Ebben igazad van. Nekem is van múltam. S el lehet válni A Jilltól, ha ezen múlik. Hogy én „csak a tiéd legyek”, abszolút, s osztatlanul. Valójában ez „nem nagy ügy”, megoldható, pénz, válóper, meg némi cipekedés kérdése. Kb. Egy év alatt „lazán” kifizetem azt a hétmilliót. De, pont ugyan úgy, ahogy veled, s minden mással kapcsolatban, az élet még mindig – „nem a pénzről szól”. Ugye te sem szeretnéd? Hogy egy kis aranymérlegecskébe ültetve hordozzalak körbe, hol bedobva, hol kivéve egy rézkrajcárt, attól függően, hogy a tőzsdeindex épp mit mutat?! Te nem ismered, hogy ami neked rossz, az másnak is? A kegyetlenség, az – szerintem – lelki nyomor. Komolyan gondolom. S valóban, sokat töprengek ezen ma is: milyen szar, szerencsétlen, piti és béna gazember vagyok is én, hogy így, ezzel a batyummal előálltam, előre balgán nem látva, álmodozva, reménykedve, híve, s nem minden úgy lett. Tényleg, lehet nem kellett volna. Nem kellett

volna, másnak így keserves csalódást okozni, másnak, aki olyan fitt, olyan pedáns, olyan takaros, olyan csúcsmorál, olyan fidres-fodros, olyan bebiztosított, olyan stabil, s egy erkölcsi magaslat, palijában más sincs, csak csupa jolly.

Sokszor fölmerült ez is bennem. Írt nekem aranytől roskadozó, brokátokba burkolt nőszemély, s azt mondta: „ó, bizonyára, aki a Cohent szereti, az már rossz ember nem lehet”. Jól hangzik, nem? De én mindig útáltam a herendi porcelánt. Kimondhatatlanul útáltam. S láttam ezt az embert a vitrinében közöttük. De ha én elfogadok valakit, aki élő, organikus, problémás, mint aki iml, az miért nem ért meg – kicsit jobban engem? Ráadásul dolgozom rajta, elég keményen. Amióta csak ismerlek, ezt csinálom. Haladok is. De se az árnyékom nem tudom átlépni, se a bőrömből kibújni. Ugyanakkor látom, láttatod velem a fényt az alagút mélyén, s végtelenül jól esik, hogy megteszed ezt. Ahogy hajtod magad előtt ezt a ködöt, s jössz felém. Ez jó. Szeretlek,

Jack

OKT. 8 VASÁRNAP CALIGULA LÁNYÁNAK DÍSZPÁHOLYA, AVAGY, - KÉTELYEKBŐL FŐZÖTT PACAL LEVES – VÁLASZ LIM

Kint ferde eső esik, a száz kilométeres szélben, amitől itt nem hal meg senki, el se száll. A villany azért néha pislant egyet, de annyi. S meg-megálltam a szárítóbekötéshez szükséges falfűrés, meg villanyszerelés közben, s eltűnődtem. Hogy micsoda egy versenyben vagyok én ezzel a sok kirándulós, színházba járó, szituált emberrel, mikor az üres, hiábavaló, s érdektelen leveleimet írom. Na persze micsoda és merő udvariatság lenne, erre a gyerekes lelkesedésre, rosszat mondani. Na meg a telefonjaim, ahh, na ne izélj már..., „ez a szegényember ott a világvégén úgy igyekszik...ne báncsuk”. S persze, még ezen a hatezer kilométeren keresztül is átmegy a karizmám, amire azért mégiscsak büszke vagyok, s legalább kis ígéreteket ki tudok csikarni. Amely szerint mindjárt otthon vagy, s írsz. Aztán eltelik tizenhét óra, s már tudom, van ott más, s fontosabb dolog is, mint én. De tényleg, ki vagyok én? „Törődjek most csak a magam dolgával”, úgy is jó, hogy vagyok..., tartaléknak? Háromszáztizennégyszer nézem meg jött e levél.

S a végén, megjön. Hatott is rád. Késő van, fáradt lehetsz, de azért csináltunk valamit, ami jólesett. Én már megint jól belelkedtem, te meg finoman válaszoltál. Nem kell ide szenvedély... „Jól látlak”, de minek? Mire jó ez az egész? S a „fiúkról egy szó se”. Annyi, hogy a „Jamest is hazavittem”? Hogy jön ez ide? Csizma az asztalra. Szóval, mondom itt a magamét, rezegettem a fű szoknyámat, de arrafelé az élet nem erről szól. Nos, ezt a részt, itt fönt, reggel írtam, ami utána jön azt meg még az éjjel. Hát persze hogy nem érezted magad jól, a vízbedobástól, te kis egoista leveli béka, te kis filantrópusz manóláány, te kis mindentudó zavarka. Valaki csak úgy téged? Önérzetestül? Belök egy tóba...? hm, lerántva,

készületlen, leplezetlen, téged, kinek a valóság csak egy kis piszkos semmi, jólrühelt tények és tényke. Te, te nagy Önérzet. Te, te múlthínárodka kavarodott vízi tündér. Aki azt se hiszi, ami van. S ez a sok multiplex. Ez a szórványos tudathalmaz. A tied is meg mindenkié ott körötte, abban a nagy közös leveses fazékban, tele érző célnametéllettel. Ezek a benső szervfeszültségek. Visszhangzó kutyaugatás kongó éjszakákban. Szenvedni épp oly jó. Görcsölni, az az! Élet, az intenzív, a fájó, a szaggató. Lent a csontvelőben, mert a sok örült anyád meg a sok örült apád soha nem vett az ölébe. Ez volt az első, amit tudtam rólad, az ölembe akarsz majd ülni. Én meg azt gondoltam, hogy az milyen jó is lesz, remélem nem kell pedofilnak lennem, s meg is dughatlak, ott mindjárt a karosszékben, ban. S az is úgy lett, majdnem, hála az égnek.) Szóval, kibuliztad ezt a Caligula lányának illő úri páholyt, te, varkotányosnő, te pantominbúvész, te izzódrótoktól hevült tangótáncos, bűgő hangoddal, mely lágy, mint a hajnal Córdoba felett, s ahol visszafelé már a senki lépdél, te Brecht kredence, beültél a nagy plüss páholyosba egyedül, herélt szaracén öröddel az ajtód előtt, s végig néztél az Embertelen Szinjátékot. Szóval-szóva megjegyezve, bebiflázva minden sorát..., s később majd jól beletörődve: ilyen a világ? Jó – azért – ez neked, mi? Minek más? Aztán kijöttél, -akkor még - méla undorral kiszédültél a társalgó szivarfüstjébe, utálva mindent, s mindenkit. Csak egy volt a baj. Hogy ahogy a műmesékben, magadnak – mégiscsak a legjobbat akartad. S végigsiklott szemed a minden ízében deklasszált közönségen, kiszöktél a fagyos hajnalba, s remegve bújtál sapadra-aszott, sárgára-fonnyadt Schopenhauered mellé, forró combjaiddal átölelted, s egész éjjel féktelen álomban gyűlöletről duruzsoltatok, mert már aludni sem érdemes. A világ egy iszony, nincs mit tenni. S ebben éltél éveken át. S igen, itt megállok, megállnék. Ez az egész sztereó tipikus lét, szemlélet; ez az egymás-mellettiség; ez a minden mindegy, a te jóérzésed;; ez a pesszimizmus és nihil; ez a „jó lenne”, de nincs mit tenni; ez a sok kérdés, megválaszolatlan, megválaszolhatatlan; ezek a lanyha akarások, ez az egész „te megmondhatod, de én úgysem hiszem”; ezek az útjukat nem kereső s nem találó vágyak; ez a sok „ki vágyokén”; ez a sok „legszívesebben”, aztán semmi semmivel; ahol a valóság behelyettesíthető képzelettel, s amúgy meg jól elvagyok abban amiben vagyok...S ilyenkor persze eszembe jut a sok okatlan vád, féltékenység A Jillel kapcsolatban. Ezzel az elszáradt dologgal kapcsolatban, ezzel a pincébe tett növénnel kapcsolatban, amit már oly régen semmi sem táplál, ami kiment a divatból, ami elvesztette az aktualitását, mint az óralánc, a távirat, vagy disznóvágás jobb helyeken. Aztán elképzeltem magam, ahogy kanyarogtok fölfelé, kettesben az exel, csak most az ő nagyobb Rózsadombjára, éjfélkor az ismerős kipárolgásokban, legújabb büntudatoddal, hogy talán nem is kellett volna így, jobb lett volna, ha igen, meg ha nem, meg ha soha. S ő is finoman és szerényen, élvezve a friss lojalitásod kipárolgását, a pénze jótékony hatalmát, a te érésed, mert végre lassan mégiscsak megjön az eszed, s netán beletörsz a bicskájába.

AZ ANGOL NYERSFORDÍTÁS

English automated translation

OCT. 8 SUNDAY CALIGULA'S DAUGHTER'S FEAST, OR, -DOUBTEDLY, PACALLEVES - VÁLASZ LIM

Outside rainy rain falls, in the wind of a hundred thousand feet, so that nobody dies here. The electricity sometimes blinks, but that's it. And JACK stopped by the wall drilling required for the drying connection, and during electrical installation, and JACK wondered. What I'm in a race with this many outspoken, offensive, man-made people when JACK write blank, futile, and uninteresting messages. Of course, what would be a great deal of ingratitude, this to the jégnezősh enthusiasm, the bad thing to say. And my cell phones, ahhh, do not stop there ..., "this poor man at the end of the world is trying to ... do not bother you." Of course, even for these six thousand kilometers, my charisma goes through, which I still proud of, and at least JACK can make small promises. Which means you're right at home and you're writing. Then it takes eighteen hours, and JACK know there is something else, and more important than me. But really who am JACK? "JACK just have to deal with my own business, is it good to be ... as a backup? JACK've been watching this letter three hundred and fourteen times.

And in the end, it will come. You've got a shit too. It's late, you're tired, but we did something that was good. JACK was already very angry, you answered me gently. There is no need for passion ... "JACK see you well" but for what? What's this all about? And the word "boys". Is it that I home to "Jamestown"? How is this coming? Boots on the table. So, JACK say this myself, JACK shake my spice, but life is not about that. Well, this part, here JACK go upstairs, JACK wrote it in the morning, which comes after that night. Yet, of course, you did not feel good from the water intake), your little egoist frog, your little philanthropic manœuvre, you little mind-boggling. Someone just like you? Self-esteem? I falling in a pond ..., hm, lying down, unprincipled, unclear, to you, whose reality is just a little dirty nothing, well-off facts and facts. You, you great sense of self. You, you are a messenger in your past. Who does not believe what it is. And that's a lot of multiplexes. This is a scattered set of minds. Yours, too, are all around you in that large communal soup pot, full of sour cobwebs. These are internal stresses. Waiting for dogging in Congo nights. To suffer just fine. Scramble! That's it! Life, the intense, the sore, the chaser. Below the bone marrow, because your many crazy moms and your many crazy dads never took it in his lap. this was the first thing JACK knew about you, and you would like to sit in my lap.) And JACK thought how good it would be, JACK hope JACK do not have to be a pedophile,

and I going to push you right there in the armchair. so, thanks, thank you, thank you for the Caligula's daughter, a handsome gentleman, you, a rogue girl, your pantomime girl, with your tango dancing, banging voice, which is as soft as the dawn over Cordoba and where no one goes back, you brechcredence, you hit the big plush shade alone, with your guardian saracen guards in front of your door, and you watched the Embarcadero. Not to mention a word, blending all lines ... and later, with a good deal of resentment, is this the world? Good - why - this is for you, huh? Anyway? Then you came out, but still - you were disgusted at the smoking cigar in the lounge, abusing everything and everybody. Only one was wrong. How you did it in the artwork, for yourself - you just wanted the best. And your eyes glistened in the decaying of your every taste, you drifted into the frosty dawn, trembling with pale, yellow-worn schopenauered, you embraced with your hot thighs, and you spent the night in an unbridled dream of hatred because you are not worth sleeping. The world is a horrible thing, there is nothing to do. And you lived there for years. Yes, JACK will stop here and stop. This is a whole stereotypical existence, a view; this is the ambiguity; this is yours, your good pleasure; this is pessimism and nihil; this would be "good," but there is nothing to do; these many questions, unanswered, unanswerable; these lewd wounds, that's all "you can say, but JACK do not believe it"; these are not searchable and unsuccessful desires; this is a lot of "excuse"; this is a lot of "lonely" and then nothing; where reality can be replaced by imagination, and I fine in what I ... And in that case, of course, JACK recall the many accusations of jealousy with Jill. With this obscure thing about this plant in the cellar that has been nourished so long ago, that went out of fashion that lost its actuality like clockwork, telegraph or pigging in better places. Then JACK imagined you banging up, alone with the ex, only now on his bigger rose quay, at midnight with the family escapades, with your latest guilt that maybe it should not have been so, would have been better if yes, if not, if ever. And she is gently and modest, enjoying the freshness of her loyalties, the beneficial power of her money, thy maturity, for she will come to slow and broke into his pocketknife.

Hozzá, hozzatok képest.

S minden hozzá képest, ahhoz a szerény, de igényes, s pénzen megvehető, szórakozott, de ez legalább van; következetlen, de erre legalább mindig lehet számítani; nincs kihez fordulni, mert amúgy meg „utálok pénzt elfogadni”, tőle is, de inkább tőle, mint mástól; sehogy se jó ez az egész, de ő a gyerekeim apja, még mindig; s vajon mit mondtatok egymásnak, mi történt, mikor kinyílt a kocsiajtó, kiszállt? Vajon elindult, szépen megköszönve, s te csak a távolodó hátát láttad? Vagy kicsit megtántorodott, futólag orientáltságot veszítve, mert...

S tényleg, vajon hol van a nemtelen némbor, lesett a függöny mögül? Ugye ne vágta le, megvan még mind a két melle? Beszéltetek róla? De tényleg, lent vagy

a pincében van összekötve? Terhes? Elvetélt? Mi van? S a nagyvilági nővérke mit csinál? Megpuszil, mikor lát? Dicsér, üdvözl, bíztat? Megint családtag lettél? Nem tudom, feltűnik e, hogy én arról beszélek, próbálok beszélni itt, hogy meny-nyire, kicsit bajom van ezzel a szétszórtsággal, ezzel a kutyulmánnyal, ezzel az egymásbagabajodással, ami majd kihat mindenre: a döntéseinkre, az étvágyunkra, az álmainkra. S verem itt magam, látom. Én tényleg, mint a Csapajev. S annyira jó, annyira szép, annyira érdekes, de az élet nem erről szól, s kit érdekel már manapság egy ilyen bűdös, hőbörödött kozák? Nincs forradalom, semmilyen forradalom nincs, a barikádok helyén szépségszalonok sorakoznak állatoknak és embereknek. S „Többé nem csatangolunk hát ily holdas éjbe már, Bár a szívünk csöppet sem lomhább, s ragyog még a holdsugár”. Lehet nem akarsz te egy jobb életet persze, ha „csak úgy lenne”, jönne a UPS-el, hajaj, szép kis dobozkában, s kicsomagolnánk, s kitennénk desszertnek, mert amúgy megvan igen-csak mindenünk.), de azért csak tegyünk ide egy kis desszert életet. Aztán meg itt van ez a „na, én majdmegoldom” dolog. De biztos, te ezt akarod? Mert ha nem, ha ímmel-ámmal, akkor abból semmi sem lesz. Kisiklik. Én egyedül ehhez kevés vagyok...Hhu. Megint aludtam, most keltem föl. S most meg mindent fordítva látok. Szégyellem magam, azokért, amiket főntebb írtam. Pedig biztos igaz, az is...Valahol. De azon gondolkodom, most itt kávézgatva, hogy egyáltalán, hogy jövök én ehhez, így ítélkezni mások fölött? Egyáltalán, ez az? Meg, mire jó ez a nagy barom) szabadsága az embernek, ha a dolgok úgyis csak visszahullnak a kishétköznapiakba...Semmi se úgy van, minden mindig másképp van? De akarni, csak lehet valamit. Építeni, csak lehet valamit? Hinni, csak lehet valamiben? Ahogy az a bolond énekes nőszemély k.d. Lang) énekli: minden lelket, mint valami mágnes húzza önnön igazságának örök ismerete. Meg eszembe jut, nem először az is, hogy mennyire én csak az energiámat fecsérlem, s váltom át aprópénzre. Mert hogy inkább – írnom kéne. Ja, hja, meg je. Igen ám! - de ez az egész énnagyhitem, meggyőződése, meg mindenjóm, amit rám mondanak, az ebből jön, az biztos. Ebből a pokolból...De, rendes, hétköznapi, tisztességes, normális embernek, kivéve, ha valahol őrült, - hogyan lehet engem megérteni, hogyan lehet velem élni, engem elfogadni?

Aztán meg az is eszembe jut, hogy az egész csak egy nagy pofázás. Üres duma. Mert ugyan itt, ezt tényleg csinálom, de mit? Dolgozom? Ideutaztam? So what? Mások is utaznak! A kockázatok? Na igen, de hát nekem ez nem az, föl se veszem. Meg amit te is szoktál mondani: én egy vadbarom vagyok, nekem kifutó kell, sőt maga a préri. Másképp úgysem nyugszom. Hááát, ezen is sokat gondolkodtam már, hogy igazándiból, a sok energiámat az írásba, s nem mindenféle hülyeségbe kéne raknom. Valójában láthatatlan kisegérnek kéne lennem. Vagy, oké, csak ott, s annyira használni ebből, ahol vissza is kapok érte, s plussz. Tulajdonképpen, ha lesz ez a pénz, a terv az már egymillió éve megvan), olyan egyszerű kell legyen ez az egész. Csak hát majd meg kell küzdenem – nekem is –

mindenféle értékrendbeli dologgal is. Rendszerint utálni szoktam azokat, akik nem dolgoznak, lebzselnek, úgy értem legalább is nem két műszakban. Valójában nem azért mert kényesek és lusták, hanem mert nem mennek az igazi élettapasztalatok után, s így hülyévé degradálják magukat. De, talán, meg lehet ezt tanulni máshogy is? Talán. Szóval, itt van ez a sok üres duma. S most megyek, szerelem a mosógépet. Keresztül kell fúrnom mindent a konyhaszekrényen, hideg-meleg vizet, lefolyót stb. Tegnap megcsináltam a szárítót, szuper: illatos-vasalt-szösmentes-habos munkásruhákban járok ezután. De jó is lesz. Lihegek, rohanok, piszkállak, türelmesebbnek kellene lennem, tudom. De talán, ha nem hülyülök meg jobban, ez azért mégsem olyan rettenetesen nagy ár, hogy ezt normálisan túléljem itt. Így jár az, aki sokat akar...

Szeretlek, nem duma.

Jack

Okt. 9. Meddig mehet le az emberben ez az iszonyú realitás...

S igen. Eszembe jut az a sok csavarodás, ahogy ifjúságom vagabundságában olykor feltört a talajvíz, vissza fojtott a budi, mikor a zsíros kenyér pofával ért a földre. Mikor lassan töltődött bennem az önön realitásom rémképe. Hogy hát a kutya-fáját, miben is vagyok én. S lehet vakarászni, meg minden, na de mégis. Vannak ott megfellebbezhetetlen tények, amin változtatni kell. Ha nem akarom, hogy a kukába kössek ki, mint Körülöttem mások.

S valójában bármi előidézhette ezt, egy könyv, egy film, vagy egyszerűen egy jó beszélés. Valakitől. Ha elég hosszan gyamáta az agyam, ha elég intenzív volt, ne tudd meg – mindkettő – nahát, akkor puff, kész voltam. Ilyenkor a zebrán szerencsém volt, hogy épp nem jön semmi...S ott volt ez a pánik. Ez a rothadt, nyomasztó, s lélekruugdosó verőember, aki addig nem hagyta, míg ott bent valaki ronggyá nem alázkodott, el nem terült, meg ilyenek. Amit azért én is észrevettem, hogy ilyenkor persze el lehet futni, bújni, vagy bármi más módon megjátszani a hülyét. S akkor az egész show elmarad. Ugyanakkor tudtam, mindig tudtam, hogy a szennyest nem lehet a végtelenségig gyűjteni. S persze semmim sem volt, odakint, de itt belül, az igenis megvolt, az a lehetőség, hogy ne gatyázzak, ne hernyózzak, legyen erre időm, erőm, s hagyjam. Nagyjából így teltek el évek, évtizedek, olyan nagy kupleráj nem gyúlt össze bennem. Jó kis rutinnál vált az egész, de azért mindig fölmerült bennem, hogy mi lenne, ha a valóságot kívülből annyira közelítenénk, hogy erre ne is legyen szükség...

Egy napon aztán negyedszázados lehettem, lassan, észrevétlenül, nehogy valaki még megsértődjen ott bent, mert elveszíti az állását, finoman elkezdtem valamit összerakni. S egyre jobban haladtam. Csináltam a magam dolgát, meg mások részét is falazgattam. Egyre bátrabban, magabiztosabban ment a dolog, s egy

szép napon be is mutattam egymásnak a kis Falacskáim, a Pánikmesternek. Érdekes volt. Mindenki megjárta a hülyét, nem estek egymásnak, de azért az látszott, hogy szívből utálják egymást. Levagytok ti szarva, én megyek, - mondtam, s otthagytam őket. Nos jöttek ilyen nagy időkiesések, nem is találkoztam ezzel a barom őrmesterrel: szöges csizmájának kopogása, ostorának sívítása a levegőben, mielőtt lecsapott, valahogy eltűnt a múlt ködében. Ledolgoztam, kinőttem. s? Néha eszembe jutott, de sohasem jutottam dűlőre, hogy ez csak amolyan fiatalkori lelki éretlenség vagy nyomasztó tények adekvát visszajelzése, s megértése volt. Biztos minden együtt. Szép lassan elkezdtem fűtyörészni munka közben, dúdolgatni pecázáskor. Jó volt hülyének – normálisnak? – lenni. De, miután az idő körbe jár, s sohasem teljes, ismét eljött annak a kis résznek az ideje, ahol ki lehet pottyanni. Tudod, azok a kis rések a zsebtivoliban, a labirintus is ilyen lehet. A Minótaurosstal, meg itt belül. A káosz, a pusztulás mindig van, s ezzel kövek ugye nem nagyon törődnek, lesz, ami lesz. De az ember? Az is van sok féle. Mindenesetre én az a fajta vagyok, aki a kőnél annyival többre tartja magát.

Konstelláció. Az állapot, ahol a sok, nem mindegyiket befolyásolható tényezők együtt hatása egyszer csak lerakja az embert egy utcasarkon, s mindjárt belénk hasít, a húha!

Ilyenkor az ember rágyújt, lemegy a Dunapartra, ül egy kicsit valami padon, nem száll föl a villamosra, hogy kicsit egyedül legyen a sokkjával, s nem látva mi van az üveg mögött, kirakatokat bámul, egy darabig. S ugye, ott van ez a lanyha, ernyedő s oly nagyon megkedvelt állapot, ez a langyosvizes lavór, amiben jó ideje ücsörgünk. S már annyira nem szeretnénk fagy idején, pusztá kézzel kormot vakargatni egy kályhacsőből...Az ilyenkor visszagondolok, hogy ki volt az a barom, hogy is hívták, aki az ilyen ordenáré balhékat levezette, volt ott valami ragyásarcú szemétláda. Ja igen, hát az obsitos, akinek felmondtunk, mert hogy most már az élet szép...S lemegyünk ugye a katakombába, s ahol már elég a patkány sűrűség, a csótány, és a denevér, na ott ül még mindig a vén rothadék, jobb híján egy dögöt rugdos. S ismét fölfogadjuk, sárgombóccal a gyomrunkba, azzal a nehezen emészthetővel, ami még majd ott lesz megint egy darabig. Az utolsó kanyinkon.

S ez van most, noszoga, toszoga, baszoda.

Jelen idő. Egy olyan jófiúnak, mint én?

Jack

Okt. 10. Flip-flop, színe és fonákja, meg ahogy én ezt látom. Válasz lim

Igen, egy ez ige is, amikor valaki hol innen, hol a másik oldaláról nézi a dolgokat).„Gondolkodom” azon, amiről tegnap beszéltünk. Nem könnyű közben

más is van, ugye...). S nem először az jut eszembe, hogy nem lehet könnyű neked. Kicsinek születni, kicsinek maradni. Kicsinek lenni. „Kicsinek” – persze, úgy értem... Aztán valahogy, ki tudja, valójában miért, hiszen vannak zsokék, akrobaták, államfők, művészek, meg, - teljesen hétköznapi, s normális emberek is közöttük. Ugyanakkor nyilvánvaló megvan a helyzet nyomatéka. Ezt jól lehet látni, mikor elvonatkoztatunk, s megnézünk egy „jó nagydarab” embert. S mindjárt eszünkbe is juthat, hogy ez az ember mit, s mit biztosan nem csinál. Bizonyos mértékig determinálva vagyunk. Te például nehezen tudnál kosárlabdázni. Azaz – kétszer olyan ügyesnek kéne lenned, mint a lajtorjának. Ugyanakkor, felsorolhatatlan előnye is van a kicsiségnek. Kis helyen elfér. Keveset eszik. A ruha is olcsóbb. Nem őt húzzák ki s sorból, ha valami nagy és nehéz dolog van. S valóban, az egész társadalmi lét már rég nem kívánja meg tőlünk, hogy alkatilag, fizikailag robusztusok legyünk. Itt vannak a gépek, ugye. S különben is, az emberben talán az agya a legnagyobb erő. Biztos. Ott volt a Kant ugye, a 153 centijével..., az egyik titánja a fajunknak. De lehetne hosszasan sorolni... Az biztos, hogy te nem szenvedsz semmilyen mentális hiányban. Adottságilag. Sőt. Egy csomó képességed is remekül kifejlődött. Egy csomó mindened van, egy csomó mindent tudsz. S miután föl lettél női bájakkal is rendesen szerelve, valójában, s lényegében itt is minden oké. Ebben például teljesen „nagy” vagy, úgy értem, semmivel sem kisebb a sexdrive-od, mint egy kétméteres atlétának... Enni is szeretsz, totál tele vagy szenvedéllyel, lelkesedéssel, fantáziával hú, hála égnek, azaz nagyon), teljesen stüftig kis logikád van, s így tovább. De ahogy a telefonban is mondtam, te is, valami furcsaság történt.

Ezzel majd még kéne kicsit foglalkozni, hogy az úgynevezett véletlenek, amelyek a sorsodat befolyásolták, valójában nem teljesen azok, mert van itt egy furcsa dolog, amit alkatnak hívnak. S az is lehet, inkább azon múlik...

Mondok egy példát: két tizennyolc éves, hasonló alkatú fiúról van szó. Az egyik a régi segítőm volt, Pat Patric), a másik ez a Deni, az új srác. Egy csomó minden azonos bennük, de ki tudja miért, valamit sejtek, de totál ellenkező irányba ment bennük a dolog. A Pat mindig azt látta, hogy semminek semmi értelme, örökön, s folyvást improvizálnia kell. én is ilyen vagyok). Nos, ehhez meg vakmerőség, leleményesség, kezdeményezés mindenütt, kockázatvállalás, s akkor itt is ott is lehet faszolni valamit, ami alapnak már jó. A Deninek ugye ott van a handicaped anyja, a kishúga, mindig volt mit segíteni, mindig – kicsit – kellett lenni valahogy, nem lehet kockáztatni, mert valaki számít rám, vár rám, tehát – vigyáznom kell, de nagyon magamra... S azt mondta, hogy ő nem is tudta, hogy fél a magasban. Most jött rá... De még sohasem mászott fára. S itt vagy te, meg a Lili. Szerintem, ti egyek vagytok. Az a kislány kiköpött anyja. Ilyen is lehettél volna, bizony-bizony! S még lehetsz is... Ha. Ezer okból. S gondolkodik ő. Végig csináltuk a biciklizést. S nagyon is jól emlékszem az első próbálkozásra, micsoda egy vérzés volt az egész. Rothadtul nem akarta, de... Legurult azon a kapaszkodó

hintán, Adyiligeten, s én rögtön tudtam, hogy ha én majd mögé teszem a kezem, a türelmem, akkor a biciklizés is fog menni. S ment is. Csak egy valaki, egy alkalom lett volna nálad, ott, gyermek és ifjúkorodban, aki segít, aki biztat, akiben bízhat, s rávezet, mi-mindent tudnál te csinálni, függetlenül attól, amiben vagy, aki vagy. Ennyi, ilyen egyszerű. Mert ha nem ugrik le az ember soha, sehonnan, akkor egy végtelenített körbe forgásban mindig „jó érveket, okot” talál majd, hogy micsoda egy hülyeség, milyen értelmetlen, s különben is veszélyes. Meg drága. Meg bonyolult, meg nem éri meg, meg minek, meg kár meg jaj, meg fú, meg az csak a hülyék, az idioták stb. Kialakul egy negatív motivációs sor, ami hamis. Persze, nagyon fontos, hogy az ember ezeket a dolgokat tisztázza. De, nem így. Hanem azon keresztül, hogy valóban kipróbálja. Valahogy, valamenynyire, valamikor, valamiért. S utána nyugodtan el lehet dönteni, jó vagy nem, kell vagy nem, érdemes e vagy nem, s így tovább. Amúgy meg már oly sokszor eszembe jutott, hogy mondom neked: én – rohadt önző módon, persze – annyira örülök neki, hogy ezt történt veled.

A két barom itt hagyott nekem, he-he Valahogy, sokszor úgy tudlak látni, mintha te lennél az én Kohinor-om. A hányatott életű gyémánt, ami mégiscsak az, az maradt. S csak egy jó szem, - meg persze minden más – kell hozzá, s kész. S hát, nagy szerényen, totálisan és teljesen eltelve a saját zsenialitásomtól, nekem van, volt erre szemem, s kis szerencsével, te most vagy nekem, s nemsokára kész vagyunk, valami akcióra. Meg súlyos tartalomra. S hogy ez ne legyen elég, az is fölmerül bennem, röhögés, vihogós, rángatódzós, viszketeg s kárörömmel csordultig telt izgalommal, hogy hihi, huhu, behe, a két marha exed, a két barom, a két hatökör, a két vaksi önmagába raboskodó, pipogya ön művész, ez a két, négybalkezes zongorista, ez a két rinyabalek, mekkorát tévedett, mit mulasztott, mikor pár kis harapás után eldobott. Nem tudva, mi is van még ott abban...S látom őket, magukat szorosan átkarolva, inognak kis szelekben, amelyet kis farkadjuk keltett bilijükben, vagy a mama ruhásszekrényében szuszogva s kuporogva, a zongoraórás kimerültségtől, homokozó béli felsüléstől...S akkor is onnan leskelődtek, egyik manóbb mint a másik, mikor te, Pöttöm Panka, te kis egzotikus Kacor Király, méztől feszülő kebleiddel, sima és hamvas bőröd lepleibe rejtett rejtett, vad Orchideáddal a lábad közt, jókutyaoz szemeiddel, véreleven ajkaiddal arra jártál sötét, de ígéretesen birtokolható erotika bódító illatával, akkor a két kislegény kikecmeregte,- félig meddig - magát a mamuci harisnyái, s nyűtt ágytakarói közül, s elibéd huppant. Félábon, fitos orrocskájukat magasba emelve, egyet excenrizáltak. S te, te kis varrodoboznak használt frigyláda, illet még nem láttál. Más se kellett. S a fiúk mindent előadtak, mindent, ami nekik jó. S össze-vissza maszatoltak, rángattak, valami doktorosdi is volt ott, szex, mint a játék. De senki, egyikük sem merte, még csak ujjnyira se beledugni kezét, lelked mély tavában, inkább riadtan meggazdagodtak. Az egyik véletlen, a másik vélet-

lenebbül, s készakarva. Még mielőtt elmentél kidobtak. Kidobtak csúfolódva, szipogva és szitkozódva, s visszamásztak önnön pederasztériája mamadohú szekrényébe. Azóta is ott dorombolnak, riadt, tétova szemekkel, hamuszínű arccal, egy életre összezavarodva saját kudarcuktól. Nem sikerült, ez nem jött össze. S a legfőbb vágyuk, ami még lehet, ha nem is lennél, netán nem is lettél volna... Nos hát itt vagy te, kicsit megcsócsált, de érzéklet orgiává nőtt rózsza, a véresre köpködött tükröd előtt, három tündérmánóval karjaidba. Ki, ki ezen a sáros földön jön be ide hozzád, igazán-belső-beléd, szeretni vágyó, sóvár karjaidba? Biztos senki, gondoltad épp, - mikor jöttem én. Nehéz ezt elhinni, ezek után... Pedig, vannak még csodák, s íme.

Mi=1+más, iml Ó, így nekem, rólam még soha senkisémm gondolkodott, engem senki sem akart érteni.

Te leszel az első tükör, amiben nemcsak a félelmeimet láthatom viszont. Benned tükröződni az a még meg sem tapasztaltakat is hozza majd. /Mi lett volna ha? / Úgy, valahogy talán ahogy végre az a számomra a nyáron kiderült: én a nyakadból sem merem a vízbe vetni magam. S nem is akarom, mert hiába volt valamelyest fölszabadító, amikor erővel bedobtál, nem éreztem magam jól, csak megkönnyebbültem, hogy ezen is túl lennénk. S persze álmélkodva-irigykedve néztem a lányom mutatóvonalait. Tetete íróbíró rögtönlátó, barlangok hasadékeit kitapintó világábrára, nem tudom sejtethet-e, hogy mi vagyok én? Te azt mondd, kicsi, félős, én még azt, olyan, aki nem tud magában tájékozódni, vagyis én nem tudom mi a jó nekem. Mikor érzem magam jól. Görcs, göcsört. Hihetetlen helyesen, beleéréssel térképezted föl az én életpályámat. Nagyon jól esik, hogy ennyit törőd magad rajtam, és milyen kedves odaadással! Zavarba is jöttem. Legszívesebben ölelnélek, ölelnélek mindvégig! Hazahoztam a fiúkat, Jamest is hazavittem, Lili a Fanniéknál alszik, de hiányolom. Éjfélre értünk haza, de írni akartam neked. Megnéztük ezt a darabot, - egy fiatal zsenirendező alkotta színpadra, Camus: Caliguláját - a volt Szikra moziban. A művészi nyelv egyik érdekessége, hogy a nagy igazságokat, mégha közhelybe ágyazva is, de mégis megemeltebb állítja, hiteti el. S a tudva tudott, ismert tartalmak, az előadáskor vagy az olvasáskor, vagyis a befogadás folyamatában teljesen újszerű felismerésként hatnak, miközben azt az gyakori benyomást is teszik egyszerre, hogy a gondolatok, mondatok forogatókönyve a nézőben, a befogadóban már összeállt, csak itt most kibontják, megmutatják, tárgyiasítják őket az adott műben. Mindössze azért okoskáltam itt összmegyivissza, mert szerettem volna neked valahogy elmesélni mit éltem át, mik jártak a fejemben, de ahogy nekiláttam unalmasnak éreztem nagyon az én leírt élményecskéimet. Egyet azért mégis meg kell említsek közülük, akármilyen együgyű lesz is, mert annyira itt van. Ennek a gyilkosnak, akiről szól a darab, az üresség, az unalom alól menekvést ad, hogy semmi sem örök. Még az ő elviselhetetlen semmiérzése sem, amit a határtalansága, ha lehet ezt

mondani, még inkább kiszélesített. Hát sajna így elég szimpla. Na mindegy, nem vagyok én drámaíró sem. Arról beszélgettünk az Elenával a színház után, hogy miért, hogy van az velünk, hogy mostanában, pláne nálam /mert én meg szeretem még a túlzásokat is/ elelaked a mindennapi rutin. Megakadok a napi egyszerűség, magátólértetendőség közben és nem találok a miértet, a mivégrét, meg persze, hogy az a fránya mindig-énénén most mi a fenének, és egyáltalán. Az incidensből jókora Műnchhausen - kanyarral valahogy visszahúzódok, és meg próbálok erre aztán gondolni sem. Akadozom mégis és nem megy ki belőlem ez egészen mostanában, nem lehet kábulni annyira. Hát ennyi, muszáj aludni mennem. Csókollak te röntgenbázisú nagyemberke

Imola

A fenti angol nyersfordítása

Folyt.

your mind. To him, compared to you. And all that modest, but demanding, and costly, he was amused, but it is at least; inconsistent, but at least this can always be expected; there is no one to turn to, because otherwise "JACK hate to accept money", from him, but rather from him than by others; that's not all that good, but he's still my father's father; and what did you tell each other what happened when the carriage door opened and got out? Did he go away, thank you very much, and you only saw the back of your back? Or it was a little tapered, lost in a sense of orientation, because ... And really, where was the unruly man, was he down behind the curtain? Do not cut it off, do you have all the two breasts? Did you talk about it? But are you downstairs in the basement? Pregnant? Miscarriage? What is it, and what are the world's sisters doing? Will you kiss me when you see it? Praise, welcome, enthusiasm? You have become a family member again? JACK do not know, it is apparent that I talking about trying to talk here about how much, JACK have a bit of a disagreement with this dog dog, with this one that will affect everything: our choices, our appetite, our dreams. And here JACK am, JACK see it. JACK really like the Csapajev. It's so good, so beautiful, so interesting, but life is not about it, and who do JACK care for today such a stinky, hot-cut Cossack? There is no revolution, no revolution, barricades are placed by beauty salons for animals and people. S "We will no longer fly this long night, though our hearts are not even shorter and the moonlight is shining." You may not want a better life of course, if "just so" would come with the UPS, in a nice little box, we would unpack them and put them out for dessert, because we all have everything.) but let's just put a little desert into life. Then here is this "na, JACK'll fix it" thing. But are you sure you want that? Because if you do not, if you immobilize, then nothing will be done. Derail. I alone for that alone ... Huh. JACK slept again, now JACK got up. And now JACK see everything in reverse.

hahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahah from
ahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahahaha
this hell ... and, ordinary, ordinary, decent, normal person, unless it's crazy
somewhere - how can you understand me how to live with me, to accept me?
And JACK also think that it's just a big blow. Empty duma. Because here, JACK
really do it, but what? JACK work? JACK Ideutaztam? So what? Others are also
traveling! Are the risks? Yeah, but that's not me, JACK do not even buy it. And
what you are saying to me: JACK am a wild dog, JACK have to run, and even the
prairie. Otherwise, JACK do not rest. But JACK' ve been thinking too much about
this, that JACK must put my energy into writing and not all sorts of stupid things.
Actually, JACK should be an invisible whaler. Or, okay, just there, and so use it
from where JACK get it back and get it. Actually, if that money is the plan has
been one million years ago), that should be so simple. JACK will have to fight
myself - even for me - with all sorts of values. JACK usually go out of the way to
those who do not work, they go to bed, JACK mean at least not two shifts. In fact,
they are not because they are delicate and lazy, but because they do not go after
the real-life experiences, and they are degrading themselves as stupid. But,
maybe, can this be learned differently? Maybe. So, here are the many empty
dumps. And now I going, love!!!!!!!!!!!!!! the washing machine. JACK have to drill
everything on the cupboard, cold-hot water, drain, etc. Yesterday JACK did the
drier, I going to be super: scented-lined-lint-free work clothes. But it will be good.
I gonna run, run, run, JACK should be more patient, JACK know. But maybe if
JACK do not bother you better, it's not a terribly big price to survive here nor-
mally. This is what anyone wants a lot ... JACK love you, not a duma. Jack

Nincs bennem valami nagy ész? Vagy más?

Megfogadom a tanácsaidat és rosszallást váltok ki belőled. Nem akarok kétségbeesve lógni a neten várva a leveled, el szeretnék lenni, de valahogy így is úgy is túllépek a tűrés határodát. /Ó, de ilyen vagyok én is! /

Majd csak elleszünk mi is a szépséges múltjainkkal meg a sok szerzett adományainkkal. Sok-sok időbe telik amíg megértjük miért az a nem szokás járja ti-felétek, hogy gyerek a templomkertbe se teszi lábát. Gondolom az ehhez hasonlókból neked is van gyűjteményed. Apuskám, te olyan nagy ész vagy, meg szív-lélek, csodásan árad a szó belőled. Mondd, nem gondolod, hogy amit nekem utóbb írtál az semmiben sem különbözik az én féltékeny, kisebbségi érzéseimtől duzzadó leveleimtől? Nincs itt más rendszer, mint az, ha akarod, hogy minden-nap föl kell építenünk magunkat. A jövő úgy lesz, ahogy formáljuk. Olyan érde-kes, hogy haragszol rám, mert nem ragadok rád, de az ismert külső-belső körülmények miatt ez nem is lehetséges, szerencsénkre. Hasonló helyzetekben, / melyek ripsz-ropsz adódnak a mi kis életeinkből / hasonló szaggatott marionett-táncba kezdünk, ahogy látom, nem kell ezen tapasztalásokhoz ideákat képez-nünk. Nézzük, hazajössz majd egy hónapra, de nyilván otthon kell lenned, tenni ezt- azt, meg szeretnél is, ez így van jól. Ám itt vagyok én, aki ettől szenvedni fog, mert tudom, hogy a feleségeddel leszel majd, s nemcsak míg hazaviszed éppen. Dehát, mit is lehetne tenni, mert biztos nem összeolvadva dűnnyögünk majd ma-gunk elé. Belátom már előre és nem leszek hisztis. A pénzről. Te most nekem ép-pen nem tudsz segíteni, majd később. Én nem halok éhen, nem fagyok meg. Re-mélem megnyugszunk és gyűjtögeted a közös életünkre a pénzt. Sajnálom, min-den érzésemmel kitapintható, milyen szar neked, hogy még most sem csinál-hatod azt, amit akarsz. Még annyira sem, hogy esetleg a saját házában kötnéd be a szárítót. Te szerzetesmártír haragszol rám? Az életformám, a körülményeim vagy mi miatt? Nagy indulatokat kereteztél be ide nekem. Szólj hát!

Imola

Túlléped a tűréshatárodra? Hm. Így is föl lehet fogni. Válasz lim

De nekem sokkal jobban tetszik, tetszene, az a megközelítés, hogy a mi kap-csolatunkban kisarjadt egy szép kis növény, s növekszik, erősödik, ahogy az nem sokaknál. Nevezetesen, a bizalomnak egy olyan elmélyülése, ami nélkül szerin-tem nincs jó kapcsolat. Mert, pl. Vannak különbségeink, félreértéseink, a „szótá-runk”, az alkatunk, nem úgy, mintha már évtizedek óta együtt növekedtünk, öre-gedtünk volna, összenőve, összeforrva, egyé kovácsolódva. Közös cél, közös út, közös értékrendszer. S komolyan, itt van ez az alkati dolog, ami olyannyira – sze-rintem – összetart bennünket, mikor rettentő sok mindenben annyira más éle-tünk, utunk, miegyebünk volt, ami jókora különbségeket is feltornyozott. Két ilyen öreg medve. Borzasztóan igyekszem egyensúlyra minden levelemben, de

nyilvánvalóan van hangulati, tartalmi eltolódás, egy-egy téma szerint. Mikor valami felbukkan, valami kis bigyusz kidugja a fejét, megpróbálom elkapni, s kicsit foglalkozni vele. Igen sok gyakorlati tevékenységnél, van egy elég jól működő szabály, miszerint, ha találsz egy hibát, legjobb azonnal kijavítani, nehogy elfelejtsd. Nos valahogy így. S igen, szólok, nem kéne? Ugyanakkor, ha jól emlékszem, minden levelemben megpróbálom azt nagyobb összefüggésbe helyezni. Netán szétszórva a lap kapcsolódási pontjain, dicsérlek is, s ha jól tudom, nem üres frázisokkal. Találkoztam már olyan párral, akik soha nem veszeksznek. Mégis jól vannak. Nekem ez mindig egy csoda volt, máig sem értem. De vagy tényleg nagyon jók, vagy nagyon hülyék. Mást nem tudok elképzelni. Nekünk, kevésbé tökéletes, s kevésbé hülyéknek meg szerintem marad a megbeszélés. A megbeszélés, ami voltaképpen az öröm forrása is lehet, tehát helytelen azt gondolni, hogy már megint, már megint milyen kellemetlen. Az öröm forrása meg útja is, mert ezen keresztül ismerjük meg mindig jobban, s jobban egymást, tárul föl számunkra a másik rejtelmes világegyeteme. S hogy gyors vagy lassú? Ezt nem tudom, de nem mindegy? szerintem nagyon gyors, ez a szubjektív véleményem) Például kibukkannak az érzékeny pontjaink. Hogy mire harapunk, min gerjedünk be, mik a fóbiáink, miről kevésbé, s miről inkább szeretnénk beszélni, miben vagyunk tanácstalanok, mihez várunk segítséget, mihez kell egy tükör, néha görbe is. Haragudni ezért? Egyszer egy szaki megkérdezte itt tőlem, hogy haragszom e, ha mutat valami szakmai fogást. a legtöbb magyar rosszul lesz ettől...) S én mondtam, hogy abszolút nem, só! Nagyon boldogan tanulok bármit és bárkitől, mert egyáltalán nem gondolom, hogy mindent tudnék. S nagyon is megköszönöm, hogy lehetőséget kapok erre. Ez egyébként itt gyakran alkalmazott gyakorlat. Azt gondolom, hogy máris igen sokat tanultam tőled. Például abból, hogy te másképp gyorsulsz, s másképp lassulsz valamire. Meg mikor felhívtad a figyelmet az esendőségünkre. Meg a nagyfiús hősködéseimre. S persze, tudatos lévén, nagyjából ismerem én ezeket, de mégiscsak más az a te szádból. A te szemszögödből. Az ember baromi jól el tud lenni a saját kis önigazolásaival, önreflexió val. S ez még csak az általános szint. Mert még ráadásul ott van az, hogy nekem meg kell, kellene felelni, neked. Hiába működik oly jól más, akár mindenki más vonatkozásában egy szokás, egy beidegzés, valami, ha nálad, valami okból, mégsem megy. Annyiszor hallottam ezt a női sóhajt: „ha egy férfi tiszteletben tartaná, hogy nő vagyok”. Értem. Teljesen jogos. S nem azért, mert kéri, tudom én ezt máshonnan is. Hogy kapjak én tiszteletet, ha nem adok? De ennél is több: ha valakit annyi, de annyi okból, megfellebbezhetetlenül szeretek, akkor el kell tudnom nézni a gyengéit, a hibáit, a gyarlóságait, vagy fóbiáit például. Közvetlenül úgy is nehéz ott beavatkozni, majd a közös életünk ügyis keres rá gyógyírt. Meg a közös immunrendszerünk...Én szeretem az embereket. Nekem a gyengeségük az emberségük bizonyítása. S persze van, mikor ezzel nem

tudok mit kezdeni, másoknál, meg nem is akarok. De te nekem fontos vagy. Nekem fontos, hogy te jól legyél: minden. Boldog, egészséges, kiegyensúlyozott, vidám, meg minden. S ha te jól vagy én is. S ha én, akkor te is. Ez így működik, jobb helyeken. Mikor felkapom a vizet, azt is meg kell próbálni megérteni. S fordítva, nekem is. El kell oda jussunk, hogy bízzunk egymásban. Azt hiszem, talán ez a legfontosabb. Hogy mindig azt tudjuk gondolni, hogy az a dolog megfontolt, a mögött szeretet van, jó szándék, meg más pozitív dolgok. Ugyanakkor ehhez, mint a szembekötősdiben, mindenféle mellé nyúlás, botladozás, kilengés, miegyéb van. S ott is gyűlnek majd a tanulságok: hogy aha, már emlékszem, ez is olyan, mint mikor a múltkor azt mondtad arra... Vagy nem mondtad, akkor is hallgattál. Vagy ja tudom, ez is az, már beszéltél erről, csak mással kapcsolatban. Egy ilyen belső folyamat.

Kis spéci világunk van, helyére kell tennünk a dolgokat. Nemrégiben még komolyan anyáztunk is, fontolgatva nem jobb lenne e, ha ketten másfele mennénk. Én – a magam részéről – úgy érzem, ezen túl vagyunk. Az én fejemben ez már nem jön elő, ezt a kérdést lezártam, s szeretnék neked megfelelni, s napról napra jobban bízok abban, te is nekem. Ha mindenhol, ahol csak lehet, függetlenül eddig, hogy csináltuk, mikor, kivel, miért, most másképp lenne, ha az lenne a jó. Én nagyon boldog vagyok a lehetőségtől, hogy fejlődhetek, változhatok, megfelelek, javulhatok, okulhatok, szeretetet adhatok, s kaphatok. Szerintem ezek a legjobb dinamizmusok az emberben...S persze, nem kell hülyének, bután-szentnek, bután-önfeláldozónak, meg ilyeneknek lenni. Ha ott valami komoly, hétpróbás meggyőződés van, harcoljunk érte, de hallgassuk meg a másikat. Együtt döntsük el, hogy jó, vagy sem. Maradhat, jobb, ha marad, vagy mennie kell...Mert az még mindig változatlan, sőt, hogy valahányszor egy leveledet olvasom, valahányszor hallok a hangod, valami finom, meleg, mély boldogság ömlik el bennem. Még ha éppen ordibálok is egy kicsit..., mert valami agyament...Na. Ennyit az okosságokból. Már jó lenne, ha valami „másról” is írnék, nem? Este kilencig kínlódtam azzal a rothadt mosógéppel, azt hiszem átvágtak. De hát ez tényleg nem szokás errefelé. Kérdeztem a nőt, azt mondta, minden oké. Mindegy. Olykor károk, s veszteségek is vannak. Csak sok ne legyen. Képzeletben veled alszom ám...

Jack

Nem untam meg az írást, iml

Nem untam meg az írást. Csak akkor tudok írni, ha van bennem valami, s nem a rutin köt le.

Most azon morfondírozom, hogy hogyan is lehetek én, meg a mi világunk benned. Valami olyasmit mondtál tegnap este, hogy ahogy körvonalazódik ben-

ned, hogy én mit hoztam az életedbe, az egy újabb érv mellett, hogy mi egymásnak vagyunk készítve. Én tudom, hogy te ritka jóember vagy és erre is törekszel. Azt is látom/láttam mekkora gigászi küzdelemben vagy, hogy meggyőzd magad, hogy logikusan alátámaszkodj a mi érvényességünket. Mert ugyebár nem könnyű pihe elfújni egy több évtizedes házasságot, a múltat, a kötődéseket. Baromi nehéz új pályára állni. Most is győzködj magad és szeretnéd a lelked minden bugyrában ezt a változtatás elsimogatni, indokolni, jogosnak érezni, a külvilág felé is elfogadtatni. Drukkolok, miközben honnan tudnám ezeket a lelki folyamatokat szépen tisztán látni, kísérni.

Nem lehetséges - ahogy erről már igen sokszor beszéltünk - kitartóan haragot táplálni, hogy ez támogassa meg a leválásodat a feleségedről. Mert mindannyian botor, téveteget kis manók vagyunk, hibázhatunk meg a többi.

Arra gyanakszom, hogy attól is tartasz, hogy a mi kapcsolatunkban leginkább a szex lehetősége, hogy egyáltalán van, az az egyik legdöntőbb érv. Ezt pedig a mi kultúránkban, konvencióink között, akármennyire is abszolút elfogadható, mégis valahogy be kell csomagolni, ahhoz, hogy akár saját magunknak is fogyaszthatóvá váljon. Nyilván sarkítok, mert pusztán szexelni azért lehetséges minden más érzelmi és egyéb elköteleződés nélkül is. A másik, amit magamban érzek, hogy megfigyelhetem mennyire "felneveltem", hogy ilyen hülyén írom. Én bizony szégyenkeztem a gyerekeim előtt, hogy nekem van egy szerelmem, aki nem az apjuk. Aztán mostanság meg úgy vagyok ezzel, hogy kezdem kapizsgálni: én egy külön lény vagyok, nem egy az én édes kis kölkeimmel, és az én életem a saját medrében kellene, hogy folyjon. Érintőlegesen a gyerekekével per sze, de nem kisajátítva az övéket.

Tehát bennem is zajlik talán a tiedhez hasonló folyamat, önállósodás vagy mi. Csupán csak most kezdem azt is érteni, fölfogogatni, hogy te miért vagy rám féltékeny. Most nem a te motívumaidra értem csak, hanem magamra. Rájöttem, hogy én, mint nőnek álcázott menekült, kislány, magyar anya, engedtem a kis napjaimat. Igyekeztem nemiségemről tudomást nem szerezni. Én nem mondhatom, hogy volt olyan férfi az életemben, akivel azért találtunk egymásra, mert annyira jó nőként-férfiként lenni. Inkább a "nyomorultság", a "majd én megmen telek", "átformállok" vezetett itt mindenkit, miközben néha csináltunk egy-egy gyereket, és szexeltünk is bizonyítván magunknak is, kik is lennénk. Nem tudom, hogy kifejezni igazán, de nem éreztem, hogy ez a "nő"-ség az én létem veleje, ebben lehet teljesedni, kisimulni. Biztos félreérthető, amit írtam, de akkor majd megpróbálom, ha szükséges újra fogalmazni. Vagyis, te nőnek látsz engem! Haha! Ja és még az előbbieket azzal tudom kiegészíteni, hogy érezhetően valamilyen hatalmas lelki szükségletem szerint választódtak ki a pasik. Te is. Valahogy a jövő nem volt a kapcsolataimban, hanem a hozott nyomorok torz kimunkálása zajlott.

Más. A téli szünet dec.21.-jan. 7.-ig tart. Beszéltem Jamessel,

Hogy nála mi van. Az a baja, hogy a gyerekek meg a csaja nem jönnek ki egymással, s így nem lehet szilveszterezni. Mondtam, javítsa a helyzetet. Végül is, ha egyáltalán nem megy elsejétől is elmehetünk, 6.-ig. Ám lehet még puhítani és holnapra választ ad.

Ó, nagyon akarok veled menni! Édeském! Öllelek, szeretlek: Imola

Nem csak a szex..., Válasz lim

Mielőtt elfelejtem:

Az Internet Exploreren, fölül a menü sorban: eszközök – Internet Options – általános – alul) fontos, azaz betűméret, s ott menj a 16-ra. S kattints az Elfogadra, jobbra lent!

Vedd le az Outlookodból, hogy kérsz elismervényt, mert az agyamra megy.

A pont után szóköz van...Nos, a levélről.

Nagyon jó, s örülök, hogy ilyen okos vagy. Reméljük, tudatában vagyunk, hogy most ilyenkor mit csinálunk. Azaz, megnézünk egy összetett dolgot, elég rémisztően nagy, bonyolult, s elgondoljuk, hogy kezdjünk hozzá. Telik-múlik az idő. Az elemek ugra-bugrálnak, mutogatják magukat. Van, ami csak néha jön elő, van, ami soha többé. Van, ami meg naponta. Nos, hát, kezdjük ezzel. S ez a szex. A szexről azért azt – is – gondolom, már régóta, hogy az a legkönnyebb. Ezért vagyunk ilyen sűrűn. Semmink sincs. Nincs mit csinálni. Minden szar, minden értelmetlen, semmi öröm az életben, esik, fúj, hordja a havat stb. – oké, dugjunk egyet. Még jó, hogy ilyen kellemes ez az eredetileg szaporodásra kitalált izi. Először is arra kitalált. Most meg már másodlagos lett. Szóval, másodlagosan vagyunk ilyen sokan. Legtöbbünk itt a szex mellékterméke? De hát, nehogy kimaradjon! – a szex az az egész személyiséget átható, egymillió dolog is tud lenni, egy jollyjoker, mindig van, most ezt ne is ragozzuk.

Szóval, van értelme ezzel kezdeni. is csak ne tűnne úgy, az elemzésed, hogy engem, főleg, benned, semmi más nem érdekel, mint az entye-pentyézés veled, mert az olyan jó.) Egyáltalán nem akarom kisebbíteni a dolog jelentőségét, itt most nagyon n y o m a t é k o s a n meg szeretném jegyezni, íjajistenem, hányszor írtam már ezt! mi van?), hogy az alkatunk, hogy a természetünk, hogy a hülye agyunk, a vérmérsékletünk, a beállítódásunk, még vagy ezer dolog, amit szeretek benned. Ez így, egyedül, nem töri el a teve gerincét! Ez nem az a hajszál, nincs ilyen hajszál, amúgy sem! Mindig, amikor rád gondolok, hol a puncid, hol más finomságod jut eszembe, s felmerül, hogy ráadásul, ez azonos azzal a lény-nővel, akit amúgy is...Aztán egy másik „mindigkor”, meg ez fordítva van. Az a némberember, akit én úgy, meg annyira, meg minden, az milyen jókisnő, milyen jó vele, bárcsak, meg mindig, meg most, meg örökké, meg folyvást, meg orrvérzésig, meg mindig dugva, összetapadva, összeforrva, minden nap, minden nap minden

órában, reggel délben este, ágyban, konyhaasztalon, autóban, villamoson, parkban, fáradtan, vagy álmosan, frissen – bárhogy, és soha-soha abba nem hagyva. Ez az élet értelme. De, mégyszer: ha meg akarjuk ragadni, a mi nagy szerelmünk alkatrészeit, ez nagyon fontos, ezzel külön, s kiemelkedetten foglalkozni kell, s oké, kezdjük ezzel. Beszéljünk róla, sokat. Soha ne hagyjuk ezt abba. Stb. De másért is szeretlek...S körbe-körbe. Mert ha nem lennél ilyen kis dugibébi, hát, tényleg, lehet „nem kellenél”. Lehet. De mi itt a poén? Ez „természetes”, nem? Amúgy, tényleg zseniális milyen jól, lényegbevágóan tudod megfogalmazni, ezt az ízt. Nekem így iszonyú jó, s könnyű dolgom lesz, egy ilyen kis zsenivel együtt lenni, ó, már most milyen boldog vagyok ettől, aki helyettem is ilyen tisztán, magától, kifogástalanul, először, magától stb., lát, szagol, tapint, ízlel, érez, s tud dolgokat, összerakja, megcsinálja, közzé teszi, bedugja a párnám alá, a gatyámba, a számba, a seggem lukába. Hát ilyen nincs. Van ilyen? Lehetek én ilyen szerencsés, egy ilyen jó nő? Hhu. Csak hogy ebből is lásd, milyen fontos nekem más is. Beszélhetnénk az intellektuális érdeklődésünkről is. Hétköznapi dolgokhoz kötődő, sokszor döntő tevegerincet törő hajszálakról...Hogy ugyan látszatra nem fontos, vannak is – apró – különbségek, de ne tudd meg, hogy másoknál micsoda egy hatalmas problémák vannak ebből. Nálunk, meg szinte semmi. S csak azért, mert ez szerencsésen így van, nem árt tudatában lenni, s hallelujázni ezen rendszeresen. Az elmenésről: Végül is tökmindegy. De akkor menjünk el valamelyik B-hegybe, szilveszterkor, kettesben. Utána meg oda. Január végéig van időnk. Kell mennem. Love you

Jack

Egy nap, tipikus? talán, most igen...Hajnali négytől ötig: vad szexuális képzelődés, az Imolával. Hogy miként birkóztunk egymással, keresve magunkat, s egymást.

Próbálok lenyomni magam, nem megy, ötkor felkelek. Nézzük csak, mit lehet itt tenni? Kávé, aztán elmegyünk olaszba, még elevenen iml bennünk a tavalyi olasz túra. Azok a kisolaszágok, ahogy kitekintenek, s az a sóvárság, hogy mi is! mi is szeretnénk faszolni valamit, de, vigyázat, itt szabályok vannak. Így vesznek vissza valamit, elvesztett, annyiszor elvesztett büszkeségükért. Mert – valahol – tényleg lenne mire – mint minden népnek, főleg itt ebben az öreg Európában. S itt vannak a site-ok, ilyen-olyan kéglík, Velence szívében, körös-körül. Nem olcsók. S micsoda egy különbség ennek a legendás városnak a mítosza, meg ezek a kiskereskedők, akik mindig is voltak, most is. S mi, akik majd oda készülünk, nyilván nem akarjuk látni majd, a hétköznapi tárgyak, apartmanok málló falait. Mi az örök Velencébe megyünk, remélem. Ezt fejben tartva nézegettem a kis lakásokról készült képeke, árajánlatokat. S aztán írtam nekik, angolul, ezzel nem lehet már baj. Felhívom A Jillt, az Imolát, miután elolvasom a leveleiket.

Ez csak egy pici válasz, Válasz lim

Természetesen ez csak egy pici válasz volt a levedre, még nagyon sok mindent akarok mondani, s elnézést kérek, ne gondold, hogy szűk vagy húgyagyú vagyok, aki semmit sem ért. Millió gondolta van itt, hm. A te szükségleteid? Én is csak az vagyok? Mit lehet erre mondani? Van ugye a te szempontod. Van az enyém. Meg van egy általános. Hogy oké, de akkor mi van? Az önzés, az önérdék, mit is jelent, két ember közeledésekor? Vagy ez teljesen normális, mindenkinél így van? Ez része ennek a biznisznek?

Szóval, van még ezer gondolatom, a szexre is.

De, délután, azon töprengtem, s az jutott eszembe, hogy te, az én barátom vagy. Barátom is. Hogy veled – akármiről – beszélhetek. Nekem volt ilyen barátom, gyerekkoromban, de már el is felejtettem...Ráadásul, ez bizalmas. Azaz, olyan dolgokról is tudunk beszélni, amiről mással nem, mert az „nincs, s nem volt ott”. Nem is lehet. Szóval, akkor honnan tudná. S ráadásul van ebben valami grandiózus univerzalitás, amelyben annyi, de annyi személy egyesülhet, tabuk, előítéletek, korlátok nélkül. Nagyon izgalmas, nagyon reménykeltő, nagyon ígéretes. Hogy nekünk micsoda egy micsodánk van?!Na, ezzel alszom el. Kicsit ki vagyok. De persze, te jársz az eszembe.

A leveleden gondolkodom. Szeretlek.

Jack

Okt. 12 Érdekes, Válasz lim

Elgondolkodtató, hogy miért azt a bizonyost ragadja ki az ember elsőre...Mennyi oldala van dolgoknak. Például az is eszembe jutott, hogy azért jó időbe, na meg hány millió szoba, történésbe került, mire eddig a megértésig eljutottál, Honey. Drágám. Drága szívem. Jajj, de ilyenkor meg úúúúgy rettegek, hogy most aztán majd jól pofánvágsz.

Nem tudom. Nekem nagyon nehéz a helyzetem, mert én tényleg beléd vagyok esve, habarodva, s baromira nehéz ilyen hűvösnek, tárgyilagosságnak lenni, mint amilyen, te vagy olykor. Mint ebben az utolsó leveledben. Persze, ott van bennem is, amit mondasz, értem, tényleg nagyon frappáns, kiegészítésekkel igaz is, okos vagy. Amit rólam mondasz, a folyamatról, ami bennem zajlik többé kevésbé igaz, talán csak azt tenném hozzá, hogy amikor én a házasságunkra gondolok, egyáltalán nem gomolyog bennem a múltunk. Tényleg nem. Ha eszembe jut, valami rossz hangulatú érzés van bennem csupán. Semmi kép. Semmi nyál, meleg nosztalgia, intim idill, vagy ilyesmi.

Nekem A Jill egy jelen, egy személy, aki – most – itt van. S nem lehet vele mit csinálni. Egy személy, aki nekem elmúlt. Egyre halványuló körökben olykor felbukkan ennek a személynek a személyi tartalma, hogy jajhát szegény, biztos rossz neki, csak buta, biztos tévedett, bánja, szeretné, magányos, nem lehet egy

emberrel ezt csinálni, beteg, ott van a nyakán a mi közös dolgunk, felelősséget érez, nyomassza, ami történt, kísértet, megy ott föl le, elidegenedtetett mindentől, szégyelli magát, meg ilyenek. Nyilván az ember, azokkal kapcsolatban érez ilyeneket, akiket nem tud „lerázni”, akikkel kénytelen, kelletlen muszáj foglalkozni, törődni stb. De már ezen se gondolkodom, ennek a felsorolásnak az elemei azok is már csak kis jelek, amiket megjegyeztem, ez van. Lezártam, ki kell belőle mennem. Amilyen gyorsan csak lehet. Inkább valami adósságféle. Mert amúgy meg te vagy. S nagyon szeretnék úgy odaállni eléd, hogy ez nincs. Persze, ha volna egy olyan valószínűtlen megoldás, ahol mindenki – az én felfogásom szerint – normális, akkor lehetne más is. Törődhetnénk jobban egymással, barátkozhatnánk többet stb. De mára már az összes illúziómat elvesztettem, sokkal inkább olyan, mint egy légy az orromon. Idegesít. S persze ez egy hosszú-hosszú folyamat eredménye, amikor eszembe jutottak azok az iszonyú dolgok, amiket csinált nekem, amiket elkövetett ellenem, s mára már mindegy miért. Rettenetes mérge, harag, megbántottság van ilyenkor bennem. Elárultak. S mindegy, ezért, vagy azért. Nos, ezt itt fönt, ezerszer megírtam, megindokoltam A Jillnek. S nem érti, vagy nem akarja érteni. Ami oda megy le, hogy kurvára nem ért engem.

Az jó, ha valaki tudja ki vagyok Válasz lim

Mint ahogy előfordul, hogy más sem.

De mit csináljak én ezzel? Bizonygassam magam? Hát nem. Rohadtul nem akarnám bizonygatni magam senkinek, ebben a rohadt kibaszott életben. Így. Bizonygassam magam egy valakinek, aki harminchárom éve a feleségem? Meg minden. De mégégszer, nem tudok vele mit csinálni, van, létezik. S szeretnék, mint mindenben, ebben is tisztességes lenni. S fájdalom mentesen kimenni belőle. Amilyen gyorsan csak lehet. Arra, hogy miért is van szükségem rád, Bingo, jól rátapintottál, fantasztikus. De van ott még sok más ok is, ahogy írtam – ezerféle-képp. Látlak magam előtt, ahogy jössz-mész a kötcsei folyosón, kopogsz a papucsodba. S eszembe jut, hogy micsoda mindent elfedő érzés volt látni, tudni, hallani téged, s hogy mindig azt gondoltam, hogy „ez az én jó kis tyúkom, nőm, párom, társam, s most legújabbban, rájőve: barátom. Veled, velünk szeretnék foglalkozni, senki mással.

Jack

Okt. 13 Annyit mondták. Válasz lim

Annyiszor és annyian mondták, hogy a „szíved szerint menj”, meg az a fontos, hogy mit érzel, meg ilyenek. S én mindig idegrohamot kaptam ettől. Mindig azt gondoltam, hogy az élet az egy terv, ki kell bírni, igyekezni kell, - aztán majd. Később. S persze a fönti össznépi bölcsesség nyilván egy vulgáris, de fontos részeket magában hordozó magyarázata valami másnak. Amit lehetne hívni az élet

ízének, látomásának, hangulatának, amit mindennap érzünk, ami eltölt bennünket, amiben megmerülve vagyunk. Pedig – sokszor nem is indokolja „semmi”. Én tényleg nem igazán törődtem a jóérzéssel. Az a primitív, az most se nagyon izgat, de a nagyobbik az nagyon feljött itt valahogy. Öregszen? Biztos. De sokkal inkább valami megértését látom valaminek. Már annyiféle képen nekivágtam ennek, hogy elmagyarázzam. Komolyan belenyugodtam, hogy az élet az egy amolyan kivert kutya dologgá degradálódik, ahol az ember örökkön örökké elégedetlen, mert szinte semmi se jó. Se részeiben, se egészében. Amíg nem találkoztunk. S persze olyan volt, mint mikor az árhullám levonul, s végül az tengerbe zúdul. Ahol másképp mennek a dolgok, máshogy van, más a mottó, a jelszó meg a gyakorlat. S ahogy, s amint az ember ezeket átéli, mindenféle sokkos állapoton megy keresztül, állítólag az erős pozitív élmény is sokk. S sokszor van, volt, lehet, előfordulhat, hogy az ember megijed, elbújik, elfut, menekülni szeretne, hogy a fenébe is, kell e neki ez? Vagy inkább maradjon minden a régiben. De hát visszavisszatér megint ez az élmény, mikor kisimul a tó tükre, mikor visszaáll az egyenletes sodor: hogy a fenébe is, de hát miről is szól ez a rohadt élet? Azt látom, ráadásul, hogy igen apró eltéréssel, de mind a ketten erre hajlunk. Erre megyünk. Mennénk. Változtasd meg élted, ahogy a költő mondja. S ez is, lehetne másképp. Amiből a tanulság: lehet örülni kéne a helyzetünknek, a régi bajainknak, a hülyeségnek, amiben voltunk? Aztán ott van az is, hogy ha nem lennénk, lettünk volna képesek olyan hülyének lenni, s úgy elveszni magunkban, s egymásban, nem törődve a világgal, ez soha nem derül ki. Mindig lett volna egy kis jó érv, tárgylagosság, gubanc, hézag, vagy mindent átítató racionalitás. Ahogy, szerintem, kis, beszari emberek próbálják az orrukon egyensúlyozni a világot. S úgy élnek, mint a tetű. Jól, de boldogtalanul. Gondolom, iszonyú sok ember van, akinek sohasem adatott meg meglátni a boldogság kék madarát. Ezért aztán elvannak abban, amiben vannak. De hány ilyen történet van, hogy aztán valaki otthagyt papot, s utána ered. Van, aki jól, van, aki kevésbé, de nem ez a lényeg. Netán megbánni? Mit? S annyiszor eszembe jut, totál csodálattal adózva a hősiességünknek, tisztaságunknak, eredetiségünknek, ártatlanságunknak), hogy hányszor mondtuk, hogy akkor csináljuk! Tisztán látva, mennyire szeretjük mi egymást. S jött a sok na-de. sok gyakorlati kérdés: a hol, miből, meg hogyan. S az egyik oldalon ez jó marha nagy részben ilyen szarságokból áll. De van más is. Van az is, hogy az ember – ennek a fenti mézesmadzagnak a bevetésével – ahogy az óvónéni bevezeti a gyereket az ismeretlenbe – szóval, hogy szoktatnunk kell a szívünket ehhez. Bele kell nyugodnunk, hogy ezt nekünk jó, ez jobb, s szép lassan, de alkalmazkodni kell. Ha. Aztán ez a, ha is elmúlik, nincs ha. S jönnek a feladatok, nem mindig vidám, de végre valamiről szól. Nem vagyunk, hát persze, egyformák, tehát mindkettőnknek meg kell járni a maga, egyéni útját. Van, amiben tudunk egymásnak segíteni, van, amiben nem. Van, amiben magányosan, egyedül örjögve, számot kell adni, vetni, s dűlőre jutni. Ott kell tolni a ganéval telt talicskát,

ahol senki se lát. Szorít is, csíp is, esik is, fúj is. De ez mind mindegy. S lehetne mondani, gondolni, hogy ja, ez csak egy ábránd, most, hogy ilyen messze vagyunk egymástól, meg ilyenek. De nem. Én elég tisztán, most még tisztábban emlékszem, milyen jó volt együtt lenni. És semmi de. Én itt tartok most. meg azt gondolom, hogy se ne zuhanjunk meg, se ne szálljunk el, csak okosan..., akkor jó lesz. S segítsünk egymásnak, ez nagyon fontos...) Szeretlek, mint még soha.

Jack

2007.Okt. 14 hol fogsz most bujdokolni?Vers. Az utolsó Válasz lim

Hol fogsz most, mely bugyrában a valóság Lukának
Bujdokolni,
„Teritől” faszolt Vietnam-szex pizsamádat
Reggel a
Filléres szolgáló
Szoknyácskádra cserélve, hol fogsz majd
Vacogni,
Vérérek vérebeitől lüktető, pandamacis szemeiddel?

Hová zuhan rongybaba üvöltésed, mely valóság kukába,
Mely cellulóz ízű karton dobozok dohos vízióiba?

Mely nagy tér közepén hagy majd széttiporva a tienannmen tank,
Ronyglábad kifordítva, élőbarna szemeid szétfolyt tócsáiban?

Mely kukába dobod nekem édes nedveidtől átítatott
Papírzsepid,
Hol felejtethed fehér nejlon bugyid elszámolatlan,
Te kis sóvár Lidy, te kis anyag Maca, te kis
Dejő-hogy semmihez sem ért, halk
Szirénájú kósza lélek,
Kisodrova hajnali hídlábakhoz,
Tavak soha felnemfedezett, nem jegyzett s
Unotton lötykölődő zugaiba.

S én majd félőrülten hol keresselek,
Melyik útszélére dobott fekete neylonzsákból
Melyik bokor rejti majd szédületes reneszánszod,
Visongó férgeivel, s drogoktól tántorgó madaraival?

Te kis nyitott seb, te mindenre sóvár, nyűszítő nyílás,
Hova tűnsz majd te kis appollíneri gézképedény?

Hol veszíthettelek így el?
Életem egyszem, jószagú
Virágát?

Vakáció ötletek Imolával, Velence első felvetése

Valahol, pár napja ott tartottunk, hogy mit fogunk csinálni, ha hazamegyek. S jöttem az ötlettel, hogy menjünk el kettesben Velencébe. De hogy itt egy kis gond van a Jamessel, mert nem tiszta, mi lesz szilveszterkor, meg amúgy is drága, s mi lenne, ha újév után mennénk, az úgy is holt szezón. Tetszett. Nézegettem az Interneten. Aztán fölmerült, hogy mi lenne, ha a gyerekekkel elmennénk a Tátrába, egy két napra. Azt is nézegettem. De mindenről kiderült, hogy sok pénz, s azon mennyi mindent lehetne venni, nem is tudnánk elkölteni. Ezt az Imola mondta. Aztán ő, előjött azzal, hogy látott egy hirdetést, s menjünk Tunéziába. Nos azokat is elkezdtem nézegetni. Találtam is ezt-azt, kicsit örült, s le kéne foglalni. Bár erre az utóbbira még nem is volt kínálat. Azaz jövő januárra. S írtam, hogy kéne valamit eltervezni. S ahogy egyre bonyolódott a dolog, konkretizálni kellett volna dátumokat, pénzeket, ki hol és mikor, hirtelen megszakadt az egész. Eltűnt az Imola Internetre, elromlott a komputere. Kétségbeesésembe sms-eket kezdtem küldeni, működött. S vissza is írt, de egyre kurtábban. Hogy az jutott eszembe, „milyen jól élédegélnénk mi itt, ha itt lennének ők is”. S az Imola erre azt mondta, hogy biztos lehetne, ha nagyon akarnánk.

Aztán azt írtam neki, hogy elveszem feleségül.

Amire azt válaszolta, hogy „óóó”. Közben én egy csomó levelet írtam lásd fönt) amire nem kaptam választ.

S tegnap reggel felhívtam, amikor is azt mondta, hogy hülyeség az egész, csak nem jól dugta be, össze a zsinórokat. Nekem meg el kellett mennem dolgozni. Egész nap nagyon rossz érzésem volt, mintha bújkálna előlem, valami történhetett, nem akar válaszolni. S persze ilyenkor mindig felmerül, hogy mi van, van valakije?

Okt. 15. Éjjel fél kettő Szóval, ez úgy volt, az utóbbi napok története, szakítás...naplórészlet

A nő meghülyül, a nő elcsatangol

Túl gyanússá vált ez az egész, s megint felmerült, hogy ez a nő engem átvág..., s szakítani kéne vele.

De délután már nem bírtam tovább, s négyre itthon voltam. Hívtam otthon, de nem vette föl. A „Terinél volt”, akinek negyvenedik születésnapja van, s ott a sok kis vietnámi. S jött ezzel a technikai dumával, hogy nem jó még mindig a számítógépe, el sem olvasta a leveleim, meg ilyenek. S teljesen kibuktam. Ugye az egyik oldalon én majd meg szakadok, a másik oldalon meg totál leszarja, mit történik...S mondtam neki. Egyre mérgesebben. Mert természetesen nem hittem el az egészet. Ahogy később ki is derült, bullshit az egész...S egyszer csak elkezdte megint A Jillt. Egy darabig hallgattam, aztán elküldtem a picsába. Le is raktam a telefont – illetve furcsa módon megszakadt a vonal? Na mondom vége.

De pár perc múlva próbáltam visszahívni. Nem vette föl.

Jó, mondom, hagyom a francba. De megint nem bírtam, úgy éreztem, szétszakad az agyam, hogy csak így, fasz, kész, vége? S mindvégig éreztem, hogy itt valami nagy átverés forog fent, nem kéne csinálnom, csak meg akartam nyugtatni magam...Megint föl hívtam. Fölvette. S nagyon arrogánsan megint elküldött. S írtam egy sms-t, „ok, felejts el”, ez volt benne. Aztán egy e-mailt, meg a verset. Megittam jó sok bort, megfürödtem s lefeküdtem. Egész éjfélig bírtam, akkor fölkeltem. Imola kocsmáros levele ide

S itt volt a levele: menjek a picsába, így a jó, én egy elhülyült kocsmáros vagyok, a híg pálinkámmal, s ő nem akar ebből inni, az nem ő” ...Nos, itt ülök, lehet így a jó, így kéne hagyni, s persze rettegek, hogy meg fogok bolondulni... Mert hogy nem lesz az olyan könnyű. Jól marhára beleéltem magam, ebbe az egészbe. Érdekes volt, mert tegnap reggel felhívtam az Elenát, először, nem említve az Imolát. S azt mondta, hogy uccu, hajtsak rá a nőkre...Jut is eszembe, én írtam párnak..., mi lehet azokkal? Nos várom a reggelt, nem tudom, fogok e tudni aludni, s megyek veszek egy laptopot? Mert akkor majd jó lesz? Így, hogy nem leszek az Imolával, lesz pénzem? Mert hogy keményen aggódtam. Azt utóbbi napokban, időben, amúgy iszonyúan érzem magam, félek. Ez a rohadt munka, ez is. Fosok ott fönt. Megalázó. Most még az is fölmerül bennem, hogy egyáltalán hazamenjek e? De tényleg, minek? Kihez? Sok pénzért. Kéne valaki. Vagy nem? Valaki, még hozzá sürgőses megint eszembe jut az Imola, ott már reggel van, lehet már írt? Egyedül van, a gyerekek nincsenek vele...Tegnap vajon dugott egy vietnámmal? Berúgott, azt hiszem, akkor szokott ilyen agresszív lenni...Vajon már fölkelt? Nem kéne válaszolnom. De, mint már annyiszor, mert akkora boszorkány, elég jól a markádba tud tartani, s befolyásolni mit gondoljak. Mert ennyire vágyom valakire, én, hülye kocsmáros, a híg szarommal.Hu. Ez jó volt, ez különösen tetszik. Hááát, nem lesz könnyű. Valamibe menekülnöm kéne, de még nem tudom mibe. Mindenféle lelkiismeret furdalásom van, mindenkivel kapcsolatban, nem vagyok normális, pedig annak kéne lennem, s magamra is nagyon haragszom.

Szeretlek mert az én fajtám vagy iml

Bármikor bebaszhat bármi, ha ...nem vagyok-vagyunk elég tudatosok? Ezt akartad mondani?Én nem tudom, lehet, velem ez így már volt, de nem valami váratlan jelenés okozta, hanem a köröttem lévők nyomása, kilengései. Ha most elgondolom, így jó ez, mert mindig van benne valami megfoghatatlan. A kockázat, a bátorság, a játék, az öröm, ez vonz engem éppen ebben. Meg az, hogy korlátozva vagyunk, csekély az időnk. Ám én most éppen nem itt tartok, nem tudom vennie félelmedet elég érzékenyen, bennem most az egymásra/ba betölti lényem. Nekem most eljött, te hoztad, segítetted világra az a középkort /az én középkorúságamat, mégha hülyén is hangzik, az érlelődésemet/, a kiegyensúlyozottságot. Bízom benned, bízom magunkban, s ez épül bennem, a mi világunk. Ülök, mint ténsasszony és képzelgek a jövőnkről, a mi szabadságunkról, hogy sokkal hamarabb választottalak én, mint a tudatom ezt igazolta. Annyira jó vagy nekem, annyira magamfajta, hiába van a sok ráarakódás, meg sallangos francok.Az én fajtám vagy a senkifajta. Öregem, ezért mi mindenütt otthon vagyunk,

Meg ugyebár /nem tudom kihagyni/ sehol se. Te vagy az egyetlen, akivel ez a bennem élő félős kislány világgá menne, s nem azért, mert te mindent tudsz, hanem mert ismerősen félsz, ismerősen vacogsz, vagy finnyás és egyszeri, ismerősen állsz sután és tétován, és találsz önbehúzó nehéz megoldásokat. Mit monddjak? Bennem vagy és nekem. Nekem vagy jó, úgy ahogy. Nyilván küszködni fogunk egymással a piszlicsárén, de ott vagyunk együtt, ahol a szó nem elegendő.Sokat dolgoztál rajta, de nem hiába, megérett bennem az "egység" összessége. Te meg én egyek vagyunk. Veled leszek s te velem. Az első kötcsei estén előhívtál mindent belőlem. Most, mint ígértem írnom kellene az első kötcsei estéről. Én ott végig mentem a törzsfajlódásomon. Csodát vártam, eljött. Minden vágyam elégtűlt és fordult visszájára. Én voltam ott, minden formámat előhívtad, mint amikor a mű elején van a tartalomjegyzék. Imola

Te, te. Agyamba beszélő némbér. Válasz lim

Legtöbbször, ha szólnak hozzám, csak nézek. Mi???Olyan, olyan triviális, meg minden. S én nem tudom, hogy mit csinálsz, de olyan, mintha valami – milyen? - Kála, na ez egy hülyeség, de valami tölcser keletkezik a fejem tetején, s ott zumm, lezúdul, amit mondasz. Ott is marad, én meg megint nehezebb leszek ezzel is. Teljesen és totálisan hülyét csinálsz belőlem. Pedig, olyan nagyon sokat ritkán mondasz. Na, ezt jól megmondtam. De nagyon jó, beszélj hozzám. Ez ugyan az, amit te mondtál? Majdnem? Röviden kéne beszélni, ez már régóta eszembe jutott. Ez egy örület, te meg én. Valamit kéne csinálni. Minden nap. Csoda nincs. Hogy majd együtt legyünk. Mire varunk? Ez az új masina, inagyon csicsás), meg, mint az állat, az ember azt gondolná, hogy semmit sem kell vele csinálni, de nem. Nem így van. Minden időmet leköti, hogy beállítgassam, meg

minden. Például, hogy írjon az angol billentyűzeten magyarul. Meg az Internet, meg a vírusok, meg a cégek, akik halálra szekálnak, mert itt van egy új dezső, levenni...De haladok. Az öreg gépem egyszerűen nem működött, azt mondták rá, hogy parasztszekér, s menjek vele a bránerba. Windows 98, hahh! Utoljára még ment, de azóta kicsit elszállt itt minden Netügyekben. Ilyen tacspedje vagy mi van neki, s össze-vissza röpköd minden – elindul, beindul, leáll, elővesz, lerak, föltesz, eldug, apámfasza. Én meg kapkodok, loholok, pánikolok stb. De azért már szokom, s egyszer nagyon jó lesz.Írhatnék a technikai izéiről, de tudom, hogy ez téged marhára nem érdekel. Két processzora van, vagy mi – má itt ilyenek mennek. Szivikém, most mondok valami fontosat is: Én tökéletesen tisztában vagyok vele, hogy milyen egy aranyember vagyok, szép-is, jó-is, aranyos-is, meg minden. S persze, nem tudom, hogy mennyire vagy ennek tudatában, hogy ez azért van, mert meg tudtam őrizni a gyermeki ártatlanságom miközben bosnyák-téri lókupec, zöldségnagykereskedő, az utcasöprők s a Jágerféle kukacégek igazságügyi szakértője, egzotikus halkonzerváló, s jegyellenőr is vagyok, - ha kell. Bármí), amit te annyit csúfolsz, amit odarakok a kis lábaid elé, amivel szabadon garázdálkodsz, amivel állandóan visszaélsz, kihasználsz, kirakod a hőre, a hora, elfelejtet, meg nemegyszer leszarod. De csak felhívnám a figyelmed, ha kinyírod ezt a kis himbilimbít, ha bent felejtet a sütőben, vagy a mely hűtőben, kint hagyod a legyeknek, még a végén tönkremegy. S akkor hol találsz majd még egy ilyen angyali lényt, mint én, ha? Nohát, kicsit vigyázhatnál rám, bébi. De, szeretlek téged, akárhogy is. S én meg a te drága kis mignonodon gondolkodom, egyfolytában. Van ilyen? A te Jacked.

Azért az nem teljesen úgy van, szivikém. Válasz lim

Valami mást is tudsz írni nekem, mint valami rosszindulatot? Te kis, ahh. Mindegy, hatvannyolc oka van, amiért vettem. De a fő, hogy letöltsek. Mert, hogy ellopták a zenéimet, meg van egy másik ok. Már meséltem az audio bookról, hangoskönyv, asszem így hívják, s van mindenféle. Most pont a Thomas Mann Varázshegyét hallgatom, munka közben. Meg Chomsky-t, meg T.S. Elliotot, meg Kerouac-ot, meg Joyce-ot, meg Mellvilt. Meg van itt egy ember, akit úgy hívnak, hogy Garrison Keillor, s szerintem, biztosan, a világ legviccesebb embere: a Swift, a Shaw, a Vonnegut meg a Hiller együtt. Amolyan amerikai Karinthy, fantasztikus. Hangosan szoktam hahotázni, néha félek is leesek a létráról...Mert hogy bunkó kocsmáros vagyok), azt mondtad, de behozom, seperc alatt, s mehet mindenki a búsba. S múzeumokba, képtárakba is lehet mászkálni, teljesen virtuálisan forog minden körbe. Szerintem megérdemlem. Rothadjon meg a cápa foga. Huszonnégy órát vagyok egyedül, ha? Mondtad, neked milyen kiterjedt és sophisticated társadalmi-szociális-kulturális életed van, drámakirálynő, ingyen belépőjeggyel Ifjúságiába... ahol még feltételen, zsenge rajongója is van. Te mondtad...) Well, látom szeretsz, de annyi velem a kifogásod, hogy jobban nem

tudsz. Hát, valakinek ilyen erős – csak – a szereleme...Nem vagyunk egyformák. mert hogyírtam én ott valami másról is, nem?)Én még várok

Jack

„Aranyos vagyok”, Válasz lim

Aranyos vagyok, ahogy itt elbájolgok magamban, magamnak, nem? Látod te is, mi? A „faszi elvan”, most épp a komputérével, amit rá-a-dá-sul..., de amúgy is mindig elvan, de jó. S ma ugye szerda. Voltunk mi már együtt, szerdán. S persze, én tudom, minden feledékenység ellenére mondom, csak tudom, mi mindent kell csinálni, jajj, meg az ember, mikor végre leül, s ott van az a sok...Hát igen. Én minden nap reggeltől estig dolgozom, megint rothadt hőség van, minden porcikám fáj, többször elaludtam itt a fotelban. S biztos van olyan, hogy valakinek totál objektív okai vannak, miért nem törődik a másikkal... „hülye az anélkül is, érje be ennyivel, aztán majd meglátjuk – ezzel mire jutunk”. S sok minden eszembe jut. Hogy ugye telnek múlnak a hetek, én írtam kétszáz oldalt, te meg húszat. Beszéltem ötven dologról, te válaszoltál ötre-hatra. Lassan de bizonytalanul. S eszembe jut, jónéhány furcsaság, ugye. A levelekből, amit Te írtál. Nagy őszintén..., hm. Csak hát tényleg, el vagyok itt telve magammal, mint egy idióta. Hajtogatam a magamét, s nem figyelek arra mit mondasz, nem gondolom végig, át, válaszolok rá, se levélben, se magamban. Nem válaszolsz, pontosabban reagálsz a szerelmi kirohanásaimra, az csak úgy megy fú alatt. „jól van Dezsőkém, jó tudni...” Szóval, itt van ez a levél, amiben arról mesélsz, hogy minden különösebb szenvedély, szerelem nélkül hogyan sodródtál pasikhoz, valamiféle kompenzációs szándékkal, bajaidra. S hozzám is..., bizony, nehogy félreértsem. Észrevettem, ott rögtön, csak nem akartam...bátor vagy, szókimondó, igazi betyár..., magyarosan, délcegen, büszkén. Nézd, lehet ez az egész egy hülyeség. S igaz, szenvedek, egyedül vagyok, magányos vagyok, már megint magamra rántottam valamit, úgy kell nekem. Igaz, így is lehet nézni. Meg se haragudhatom. Ugyanakkor szeretném, ha tudnád, hogy én is tudok egy-s-mást. Tudom, például, hogy mire vagy képes, ha akarod. Hogy – adott helyzetben – milyen vagy. Hogy ha akarsz, tudsz fönt lenni, tudsz írni, van rá időd, érdekel, bírod, tudsz – rothadtul szeretni is, még engem is. Aztán az is eszembe jut, hogy nyilván, emésztetni is kell. Mint a tehénnek. Bezabálja azt a tonnányi abrakot, na dehát...Persze, a jobbjá minden estéről-reggelre produkál valami finom fehér valamit...Szóval, itt van ez a három dolog: A hatalmas támadásaid, rágalmazásaid, elégedetlenségeid, szidalmaid, végetnemérő kifogásaid ellenem. Amik periodikusan s szisztematikusan megpróbálnak széttépni mindent. Aztán itt van a közönyöd, mikor megszűnők számodra létezni. Meg ezek a finom, szépen áttételezett elvárások, mindegy, ha nem most, holnap is jó lesz...S az is lehet, gondolkodom itt a hülye-

ségen, próbálok magamra uszulni, - hogy mindez csak eltérő metodika, hozzáállás stb. Aztán megint eszembe jut valami: mikor mondom, hogy „na hát ez önzés”, s te mondd, nem először, „lehet”. S soha nem magyarázod meg... Ez a sok lehet... S az is lehet, hogy egyszerűen csak gyógyíthatatlanul különbözünk. Ami nekem elég, az neked nem, s fordítva. S még lehet sorolni ezt a fordított arányosságot. S persze, szeretjük, szerethetnénk is egymást, mint senki más. Olyan jó lehetne. Ha. De ott van – mindig ott van ez a sok, ha... S lehet ott is marad? Én hiszek a körülmények rohasztó erejében, ezért hajlamos vagyok rá, hogy azt gondoljam, ide meneküljek a szarságok elől, hogy ha az megoldódik, megoldom, akkor jó lesz. Minden jóra fordul... De mi van, ha nem? Mert mint a nagyanyám esetében, te is csak majd maradsz magadnak... Mindig kiette a dinnyét a héjáig, mire a nagyfater, szó-szerint vett egy egész stráfkocsival neki, beállt az udvarba Izsákon, ..., de továbbra is kiette. S értem, ha hiszed, ha nem, hogy te mennyire egy határeset vagy, a sok viszontagsággal, a helyzettel, amiben vagy, a paradoxonnal, amit én hoztam föl, miszerint mégiscsak van egy jobb élet, van szerelem, van test, van szex, vannak jó dolgok, lehetne jobban, s most ez már meg nem úgy van, nem egy abszolút helyzet, most meg galádul, pimaszul, nemtörődömmel, azt mondom, hogy na-akkor várni kell, meg minden. Csináljuk. S mondd te, örökön ezt mondd, mutatod, sóhajtod, átkozod, sikítod, hogy nemnemnemnem! Egyik kezeddél húzod, másikkal eresztetted a gyeplőt, szóval ki akarsz valahogy, mégiscsak ez alól bújni, ha lehet... Ha velem ezt lehet. S tényleg egy hülye vagyok. Megint nézegettem a képeidet. S azt gondoltam, hogy a „rothadt életbe, én szeretem ezt a nőt, s mindent, bármit, bárhogy, örökké megteszek érte, csak vele lehessen egyszer.” Senki más csak ő, tud majd egyszer engem szeretni, ahogy én máris őt... A múlt hétvégén én komolyan „meghaltam”. Megöltél. Biztos nem hiszed, pedig...) A pontosan tudom, hogy hány férfi, s nő mondaná, mondhatná erre, „ez a faszi egy hülye”. De nem EZ az, ami zavar. Ez nem érdekel, itt minden tiszta. De, engem nagyon zavarnak a kifogásaid. Ha nem válszolsz ezekre, well, azt kell gondoljam, így van, hogy neked ennyit ér. Nem muszáj rögtön, csak jelezd valahogy... mikor, hogy hogyan. Folytatom, amit csinállok, értünk. Várok....

Jack

Ui.: közben itt mászkálok meztelen, már rég kihűlt a vizem, újra olvastam néhány leveled, s aszerint nem kéne ezt elküldenem.... De ott van az a sok másik dolog, amiről említést tettem. Emésszük, csak ennyi? Mennyire szeretsz? Örülten, mint én? Szóval, nagyon félve, most kicsit beszartam, de nem is tudom, elküldjem? Ha - te is mondd – nem tudjuk befejezni, akkor miért nem szeretjük egymást, feltétel nélkül? Mire jó ez a faszom langyosság? Így is, úgy is, akárhogy is. Csak te, meg én.

A sötét kis alak, aki a háttérből nyomakszik Imola levele.

Annyira rám zúdult ez a szarság, hogy mindig várni valamire, hogy csak ki kell bírni, csak nem gondolni semmire, csak arra a folyton egyre és egyre távolodó csodára: amikor nem egyedül leszek, amikor elengedhetem magam. Azalatt telt az egész időm: ha ezt meg ezt kibírom még, aztán akkor biztos jobb/ jó lesz. Egyedül vagyok mert így plántáltak, s nem is tanultam meg nem így lenni, hiába bánat, meg kín. Persze ez sem lehet, nem akarom elhinni, hogy ez ennyire egyszerűen, csak így mint egy unalmas program végigfut, hogy determinál az elcsesztett gyerekkorom, de mégis idejutottam. Nekimentem az időnek, idáig tartottam magam: lám csak eddig jól sikerült érzéstelenítődni, nem fel fogni mennyi egyedüllét ez még. Most akármilyen kis ügyeske is vagyok nem csámpáztam mégsem olyan gyorsan, hogy fel ne tűnjön ez az egész lehetetlenség, s így fennakadtam rajta. Ennyi. Fantasztikus versek, kár, hogy ezt látod belém. Semelyikünk sem szintetikus, akármilyen helyre kis önkép lenne belőle. Persze te nem engedted az önképedet, igazad van, legalább az maradhasson meg. Én nem tudom pontosan miért marcangoljuk egymást, a hiány miatt, a frusztráltság miatt az nyilvánvaló. Neked is, nekem is végtelen űrnyi jutott az egyedüllétből, de lehet mégsem tudjuk egymásét feledtetni, lehet nem jársz jól velem. Hisz te jól elvoltál eleddig, én alapvetően nem. Na jó, abba hagyom ezt mert sehova sem jutok. Az ötlött fel bennem, hogy most te vagy az én MINDENEM. Mindent rajtad, veled, általad akar meg-, ki-, le-, felélni bennem az a sötét kis alak, aki a háttérből nyomakszik. Nem tudnám már felfogni sem, hogy te nem vagy. Az mégsem hagy nyugton, hogy nem vagy tökéletes. Az viszont látható ebből, hogy itt bizony az én hihetetlen életidegenségem, önnomorító botorságom bomladozik. Jaj, abba hagyom. Mi van veled? Szia, Imola

Okt. 21 Fantasztikusan szép levél. Válasz lim

Fantasztikusan szép, kedves levelet írtál nekem. S nagyon köszönöm a bizalmad. Imádom azt a maszatos tündérszeni pofácskád. Életem legnagyobb vágya, hogy egyszer helyére kerül majd az önképed: az önvárad, a büszkeséged, meg mind a többi. Lejöttem arról a szarságról, s tényleg nagyon szégyellem, soha nem szabad lett volna ilyennek kitenni téged, egy szúbagyú, önző barom vagyok. Rettentően sajnálom, se jó nem volt, se értelme semmi. Csak mégjobban előmlött bennem, hogy micsoda egy kupleráj van mindenütt, kint is bent is. S mennyire kellene, nekünk, nembarmoknak, hogy fölépítsünk egy védett kuckót, ahol senki sem bánt, frusztrál, irritál a kegyetlenségével, meg minden. Írtam is róla, tudom, van hibád, de pont ez az.

A te hibáid az én kincseim, mert arról zengenek és dalolnak, ami nekem a hitem és meggyőződéseim. Amit szeretek.

„s amit szeretsz, az megmarad, a többi sár”.

Én tényleg értelmet találtam abban, hogy vagy nekem. Válasz lim

S én nem szeretnék ezzel visszaérni, mert pontosan tudom, hogy „nem jól bánni ezzel”, olyan lenne, mint a rosszul eldobott bumeráng, ami majd engem terít le végül...Értünk élem át ezt, meg ezt, mert tudom, mennyire kiszolgáltatottak vagyunk, mennyire jogunk van nekünk is élni, lenni, boldognak is akár. Emlékszel a kicsi versikére? Ne ijedj meg, hogy nem vagyok tökéletes. Nehéz érzékenynek lenni, de a másik oldalon meg mindent tudok, megvannak a tapasztalataim, s a képességeim arra vonatkozóan, hogyan lehet ezt megoldani. Persze, másoknak könnyebb, a primitíveknek mindig könnyebb. De hidd el, hogy én rothadtul profi vagyok a problémamegoldásokban...Meg fogjuk csinálni. S ez nem valami ÁLTALÁNOS dolog, hogy én egy ilyen kedvesnővér vagyok. Nem. Ebben pont azok a nagyon kedves, nagyon finom, nagyon millió részletében visszhangot verő, visszacsengő, s folyamatosan létét igazoló lélekáramlás van, amiért annyira szeretlek. Mi One. Különbözünk, de egyek vagyunk, ugyanarról a tőről, ugyanabból a fajtából, csak össze kell hangolnunk a húrjainkat. Hogy a zene, ami belőlünk szól, szép legyen. Love you

Jack

Csak egy kis bevásárló sétára velünk lehetnél, iml

Hm, sok jó van ég és föld között. Biztos valahogy magasztos állapot az ömlő könnyek és a minden rendben határán ugró iskolázni, és hogy élvezhetem az ön-sajnálatom áramló burrogását. Valóban nevetséges, de "nagyszerű" is ez az állapot, mert a normálnak és az elveszettnek lenni olyan izgalmas lehet ezek szerint még nekem. Abszolút át tudom adni magam mindkét szerepnek. Nem jó, hogy egyre kíméletlenebbül hiányzol, szegény kölkeimnek is ez sugallhatom, mert mintha többször említenének, mint eddig. Jaj, Jack úgy tudom magam sajnálni, s könyörögni, mindent ígérgetni, fogadkozni, legalább egykisközösbevásárlósétáért. Ma képes lettem volna odaadni bármit, ha velünk lehettél volna. Ó, nem akarlak gyászolni, hisz ennek egyszer úgyis vége lesz. Kérlek, ne játssz a mártír mellett mindenhatót is, mert szükséged van a pénzre, hogy élhessél velem/magadnak. Olyan buggyant vagy, de nem halhatatlan, koncentrálj ránk. Már írtam, hogy megtámadott az ósdibarom ősi félelem. Egyedül vagyok. S te ezt oldod, nem engedsz ebbe elsülyedni. Remélem. Annyira gátoltam ezt magamban, most bezzeg nem megy már, mindenhowan hiányzol, hallucinálok. A nő örült. Eddzél apukám a hazajövedre, mert minden erődre szükséged lesz a mostani nem konszolidált állapotom szerint. Azt kell gondolnom, hogy mindig minden a lehető legjobban megy veled, s ha történik is valami, azt te meg-

oldod. Csak ezt gondolhatom semmi mást. Bocs, hogy ilyen őshüllő módján vagyok, mert ha elengedem magam, ötleteim támadnak. Annyira aggódom érted. Szeretlek, s már annyit járattad magad a kicsorbult éleken, hogy neked már csak a java jöhet. Bárcsak a ráolvasás, köpködés hatna! Nem tudom mit írhatnék a habostortádhoz, ez most kívül bennem. Igazán bízom abban, hogy érzem mi a fontos, mi a múlt, s mi kell ahhoz, hogy jól legyünk. Édes, át akarlak már ölelni!

Drágám, drágaságom, Válasz lim

Tényleg egymillió gondolatom van, minden az elmosódott, meg a kristálytisztá között, s csak megfogalmazásra várnak. S persze mindez főleg rád, ránk vonatkozik. Mert én is változtam, veled teljesen új a felállás, amiről néha próbálok is beszélni. Ha jól értem, itt van ez a sok jószág, kényelem, komfort, kis meg nagy dolgok tömkelege, de valami mégis nagyon hiányzik. Lehetnének „jól”, a fenébe is. Állunk ennek a fondorlatokkal teli két mezőnek a szélén, s szétszakadunk egymásért. S hát oda le kell ereszkedni, azon keresztül kell menni, nem ugorhatunk bele fejest semmibe, mint ahogy annyian teszik, s aztán fuck. Navigálni már csak ott lehet. Gondolj másokra: fontolgatták ők ennyit magukat, egymást, hogy lenne a jó, mi lenne a jó, mit kéne tenni ahhoz stb. Nekünk megadatott ez, persze vérünk itt közben, rendesen. De hát, állítólag a sebek begyógyulnak, még ha hegek maradnak is. Jajj, ez egy kicsit izi lett...Mindegy, de igaz. Szóval, ahogy erre? te is utaltál, ez egy elég nagy luxus, amit majd méltán kapunk, mint egy befektetés, s majd az nevet, aki a végén nevet. Ha. De iszonyú nehezemre esik elképzelni, hogyan lehetne – jobban – másként.Mint valami tervezés. S közben itt van a mindennapi lét, frusztrációival, az orrunkra tapadva, mint valami légypapír. A legyekkel együtt. Csak próbálok itt valami rést vágni a bozóton, s azt kibogozni, hogy kell ott legyen valami jó, valami „haszon” is. S valaki, a „nagynormálisok”, bármikor mondhatnák, ide figyelj kedves öcsém, édes lányom: muszáj neked ez a bonyodalom? Nem lehetne valami egyszerűbb megoldást? S persze „itt jövünk mi”. Mert – hát nem. Nincs ilyen, ahogy ezt oly sok kis rendesember társunknál látni lehet. Még náluk sincs. Hát nekünk meg végképp hogyan is lehetne? S persze, mindig mikor egy családot látok, úgy érzem magam, hogy megfulladok, hogy szétszakadok a vágytól az irigységtől, meg minden. De könnyen lehet, itt az ember a saját, elképzelt szuperságát vetíti oda, belé Mondjuk nekem egész életemre kihatott ez a sóvárgás: először az anyám miatt keseregtem. Mindig, mikor láttam egy „rendes”, csinos, kiegyensúlyozott anyukát, a kis helyes kölykével, szét tudtam volna verni mindenki pofáját, vagy örökre bebújni valami bokorba, és soha ki se jönni onnan. S aztán jött a többi. Mindig, valami furcsa elégedetlenség volt bennem, mert mindig, mikor valamerre kilendültünk, emberek közé mentünk, kényes helyzet volt, - szóval, amikor képviselni kellett volna egymást, mutatni, hogy mi együtt, egyek vagyunk, akkor valami nem stim-

melt. Többször is úgy futott le, hogy „itt vagyok én, s ezek meg hozzám tartoznak”. S ez valami más... Vele nem így van. Beléd latom? Beled képelem? Hogyan, annyiszor, mindig? Azt nem lehet. Annyira emlékszem, akár merre, akár hol is jártunk, akárkivel találkoztunk, akármit csináltunk, én mindig azt éreztem, hogy MI, EGYÜTT. Ahogy az ember nem érzi idegennek a jobb, meg a bal kezét, azok összetartoznak, nem? ez egy külön téma, de azért erre is mondanék valamit: a kinézetre. Azok után, hogy van ott valami rossz beidegzés, valami elfuserált s beragadt előítélet, valami, ami hülye módon, mint a fanszörzet a zipzárra, beakadt... S ugyan valóban, feldúltságok mindig kész lelked sokszor „elibed” tolaszik, otthagya téged lemeztelenedett, s bájtalan arccal, de nekem ez mit se számít. Egyrészt tudva tudom, ez mennyire ideiglenes. S nekem, szerencsés fickónak, megengedett, hogy lássam gyönyörű tündér arcod is. Amikor ..., s nem csak az ágyban. Másrészt, nálad mindig megvan az, hogy a letagadhatatlan karizmad mindenén átsüt. Böbebaba is vagy, de tüzes tyúk is, selyembársony, meg fenevad. S mindig valami mindent átító tudat, érzés uralkodik rajtam: hogyha valaki minket lát, s persze van jó szeme, szétszakad az irigységtől. Mert ezt kell, hogy gondolja: arohadtételebe, a csávó jól kifogta, micsoda egy jó kis bombázója van, ebbe a nőbe benne lehet m JACK n d e n” Vagy nagyon szerencsés a csávó, vagy marha jó...) S ez tényleg csak előzetes. Én mindig el tudlak téged képzelni bárhol, bármikor, bármiben velem, ahol nemhogy a vállalás, a kiállítás, az elköztelezettség nem merül fel, de pont az ellenkezője. Te az enyém vagy, én a tied, mi összetartozunk. Ha valaki érti, látja, tudja, ha nem. Leszarom. Te nem így vagy vele? De még mondták is....

Mondták, hogy „úgy látszik, ti nagyon egybe, egyek vagytok... Még akkor is, mikor balhéztunk. Mint két svéd Indiában, vagy két cigány Svédországban. S persze ennél több. Hogy mondjam? Férfi vagyok, de mégis, el tudom képzelni nagyjából milyen lehet, szóval nekem az egész tested minden mellbimbója finom, otthonos, kíváncs. Mint egy anyának a gyermeke ott belül... Nekem minden dolgod olyan természetes! A bölintásod, meg a sóhajod, meg a kis gúnyos kacajaid, meg a kis töröcskéid, mint apró rózsakarmok, meg ahogy figyelsz rám, meg ahogy vársz rám; meg ahogy rám hangosodsz, meg ahogy harcolsz ellenem; meg ahogy nem hagyod az igazad, meg ahogy odanyújtod kis kezed-lábad, a finom hajlataid, s ha hirtelen sötét lesz, s jössz velem; meg ahogy magadhoz húzol, meg ellöksz magadtól; meg ahogy kiosztasz, s bátran a szemem közé vágysz, meg ahogy sírsz, meg ahogy toporzékolysz, meg visítozol; meg az a hihetetlen önuralmad, önfegyelmed, ahogy tartod magad a hülyeségmentől; meg az a szívmengető vagányság, amikor elengeded magad, s jobb vagy nálam, a világon mindenkinél, s elsodor a szenvedély, a vágy, a hit, a meggyőződés, az élet szerelme. Csak hogy most már valamiről beszéljünk is... Sajnos – ezek most tőlem – még csak apró jelzések, jelek. Félttem is belefogni, mert ennél sokkal jobb, s sokkal jobban is meglehet ezt írni, komponálni, festeni. S itt van ez a kis kattánás, ez a te kis

angyali üdvözléted, amikor hirtelen minden véget ér. Mikor hirtelen, s reményvesztetten magadba roskadsz, mert nem mehet végbe, nem tarthat örökké, nem válhat valóra, nem maradhat úgy, nem mindig az van. Amikor elfogy a vágyad, megáll a lelked, eltűnt a játszótársad, cserbenhagyott a fogócska, a bújócska, az ugróiskola kellős közepén. Mikor megijedsz attól, milyen rossz lesz, amikor mindez véget ér, hogy mindjárt véget ér, idő előtt véget ér, mert sohasem szeretett senki még úgy téged, hogy végre egyszer az a teljes pompájában, magabiztosan, s boldogan illatozó, kinyílt rózsza legyél. Pedig, ott lent, féltve őrzött és illatos szirmaid között, micsoda erő, micsoda öröm, micsoda ígéret rejtőzik – csak a bizalom, a folytonólagosságot, a teljes megélés bizonyosságainak építő rétegeződése nem jön össze. Tudom, most is ingadozol, félsz, nem bízol. De hidd el, hogy én érzem ott a szíved rejtett selyembugyijai között a vágyódó vágyad. Az éhséged. A meleg, puha ajkaid közt, marcangoló kis hegyes fogaid. S kérdezem én, egy igazhívó keresztes vagy barbár nagyvezérnek, kell e ennél nemesebb cél, hősiebb feladat, gazdagabb forrása a változatosságnak, a szenvedélynek, az adakapásnak, s szégyen ide vagy oda, a szeretetnek, ahol létét igazolhatja, mert azért teszi, az annyit ér...Nos, ennyire fussa most.

Csak hogy lásd, „miért is szeretlek én téged annyira”. Hogy ez nem egy duma. Én tudjad. Tudva tudjad. Drágám, drágaságom.

Jack

Okt. 22 ...mielőtt végeérhetetlen őrjöngésben kezdenénk, egymást átszorítva. Iml

Akárhogy is kutakodom az emlékeim között, nem jut eszembe senki, aki elégedettségét kifejezte volna, mégha süttött róla akár az önelégültség is. Mindenkinek mindig van valami panaszkodni valója valami ilyen- olyan világba. Mindenkinek magához mérten. Épp ezért, olyan görbetükörbe nézés ez a várakozás, a majd eljönnek a szebb napok andalító mindent megoldó reménykedései.

A szebb napok sem hullanak az ölünkbe, valószínű, ha úgy alakult volna a sorsunk, hogy együtt lehetnénk, már a szex és egyebek hétköznapi tekervényeibe csomózódnánk bele. Akármennyire is minimalizáltak most a lehetőségeink, és akármilyen nehezen fogadjuk el ezt, mégis élünk ebben, ezzel. Amikor együtt leszünk ugyanígy lesz, ahogy most, úgy érzem lesznek olyan tapasztalataink, élményeink, amelyek a vágyva vágyott mítoszba emelik a mi történetünket is. Látnod, látod ilyen hétköznapi bölcselő valék, vasárnap esti, rántothúsos nyanya. Hogy de hogy unnád ezt. Ám csinálnánk valamit és kikecmeregnénk ebből a lapoléltból. Amikor tompa vagyok, olyan világos, hogy ez van jól, ami, azért, mert csak így lehet, hisz ki van ez számolva. Kedveském már az is meggondolandó, hogy írhatunk egymásnak, hogy láthatom magam előtt azt az kajánéhes

képedet, ahogy eszed a művedet, te csirkefogó, komisz kis vágányka. Most majd beülök a kádba és olvasok, és érzem, és fájnak az amputált részeim.

Ezek vagyunk, mindenhogyan átítatva a mi csorbult éltünkkel. Szorítalak magamhoz, simulunk egymáshoz, és az is rendjén valónak látszik, hanéha fejtenénk már le azokata kezeket, hogy egzaltált világéhes őrjöngéssel hulljunk majd egymásba a végtelenségig. Szeretlek: Imola

Figyelj! most tényleg, ittam valamit, szóval, most ez mélyről jön, -Válasz lim

S ott is marad..., vagy mindig, mindig még élünk, újra és újra előjön, majd....

Itt vagyok, vadbarom, ilyent még sohasem láttál, mindig ezt vágod a fejemhez, de nem bánom, mert annyira szeretlek, s mindent megteszek, azokért a kincsekért, amid van, te gyönyörű Szibériám! Mivel kezdjem? Veled? Nem.

ELKÉPZELEM, AHOGY KART KARBA ÖLTVE, TÍZEN-EGYNÉHÁNY ÉV MÚLVA, A SZAJNA VAGY A TIBERIS PARTJÁN

sétálunk a Lilivel, s van rám öt perce, hogy egy fontos döntésben meghallgassa az én véleményemet – is - mielőtt döntene. S aztán a nyakamba csimpaszkodva, rámmaszatol egy valamit, ami majd kis lagúnákba sodor, veled, vagy nélküled, rá gondolva. Buta édes könnyekkel a szemben. Aztán ülünk majd a Montmartre-on a Petivel, a most lesz egy kiállítása, s azt kérdezi majd tőlem, hogy a Jane-el, vagy James-el menjen az estélyre. S én majd belenyúlok a hátán a pulcsi-jába, s megmondom. Mert a lélek néha egy kurva, jön és megy férfiak és nők között. S egy művésznek az számít, nem a zöldségpiac. Addigra Petinek még nagyobb s még fényérzékenyebb, nagy kék szemei leszenek, a tapasztalatok szürke karcolat hálóiival...S aztán mikor végre fáradtan hazaérek, s a kettesen fölszedsz Ferihegynél, s kérded, még mindig édes csókkal hova vigyél engem, majd mondom, a Matyihoz. Aki majd a házunk mögött lévő toronyban él a közelünkben, s hol mi főzünk neki, hol ő nekünk. De mindig, mikor hazamegyek, az ő számokból és szimbólumokból összerakott, nekem készített kertiszékébe kívánok leroskadni – egy sörrel. S átlátni mindenem, ami triviális, mert te, aki majd ott támaszkodsz a hátamnak, te tudod, ő meg érti. Ti lesztek nekem...S hát te. Addigra már egy vadszőlővel benőtt üvegszobában fogunk élni, kilátással az égre. Fejtől lábtól, lábtól fejtől. A lábad lesz a párnám, a lélegzeted a levegőm. A bőröd a dolgok szövete, s a fáradhatatlan ölelésed az én játékszobám. Én meg majd dörmögök, s lomha farcsóválással egy nagyvilágot kerítek köréd, szakadatlan. Tele szép kék, barnával és zöld pöttyökkel. A Hölderlin görög egével, a Trakl kertjeivel, meg a Lorca zöldjeivel. S az jó lesz neked, szállsz majd, mint a szép Remedios, lepkékkel a hajadban. S most, az odavezető útról. Kötcsa a miénk lesz: a tiéd meg az enyém.

Belemegyünk mindenbe, amilye van, lehet, mint egy hely tudósai, Gougen-jei.S. S közben. Mint egy nagy százéves harcsa, nagybajszú, minden évszakot, változást, s a gyönyörű pannon tó minden fényáradását, ömlését, halk hullámain, s álmos szivárgását átélte, minden turneres, egrys tólátomást átélte parti fenyőkké, kócos füzekké, ágaskodó jegenyékké válunk, pórusainkba isszuk a tó minden négyzetcentiméterét. Amit egyszer, széparcoddal együtt, onnan fentről láttunk. Jövönk fájdalom kábulatában. Hogy csillogott szemedben a tó, hogy lebbent arcodon az árnyék, a vagyunk, a leszünk, s hogy ezek most itt együtt máris mink vagyunk. S veszek egy szamarat. Kettőt. S felülünk rá, két kis kosárral, s elmegyünk a Dráva partjáiig, végestelen végig a délnek futó földek hullámzó hátain, virágszirmot, gyökereket, gyíkok levetett ruháját, s őzek reszelt agancsát főzve estére borscsnak. S megkapaszkodva a meztelen csillagokban, a nyáréji szalmakazal bódulatban, s összetett tenyérrel, talppal s ajakkal alszunk, összeakadt, rezzenéstelen szempillákkal, harmattól illatos, eszkimó orral. S majd kis tüzeket rakunk, legugolva, sült krumplikat sütünk, amit a seggünkbe dugunk, ne fázzunk meg. Ó, te. S elviszlek, hova vigyelek? A Pásztorokhoz, vagy az aranybrokátot szövő mesteremberek pompás lakodalmába? Elviszlek én mindenhova. Nagy fenyőkhöz is, zúgó hegyi szelekben, egész le a lüktető medúzákig, s majd a só fehérre szárad rajtunk, amikor a hősök tengerének nyelve csiklandozva felébreszt minket, délben.

Talán ez a legnagyobb vágyam, ilyen spirituális vágyaim vannak veled, egyszer, délig a fövényen aludni. S nem félni sosem. Soha többé. Csak te, meg én, nyakig, s félelem nélkül a létben. Vége.

Jack

Sokáig, Válasz lim, el nem küldött levél

Sokáig, nagyon sokáig volt egy komoly meggyőződés. Ha mindenki a jó felé megy, akkor ott találkoznak. Mindegy honnan jönnek. A jót, meg lehet tudni, ott van. Ami kell hozzá, azt is meg lehet szerezni, még ha nem is könnyű. Tehát, harcra fel! Még mikor elég kicsi voltam, rájöttem, hogy annál is kisebb vagyok. Senki vagyok, s senkim sincs. Kint egy olyan, de olyan nagy világ van, hogy itt nincs is miről beszélni. Kár vele foglalkozni. Szóval, gyorsan elfelejtettem, aki, ami, meg amiben vagyok. S elkezdtem „tanulmányozni”, hogy mi is kell a jó énemhez, élethez. S hát ott van. Mondjuk kezdhetsz az ember a görögöknél, s onnan jobbra balra kanyarodhat. A nagy igazságok, a helyes életvitelek, amit már rég valahol megélték, s elégszer kipróbáltak. S ez ugye, akár, hogy is vesszük, egy egyetemes dolog. A jelen, mint valami kaméleon persze ott van, s egyáltalán nem biztos, hogy igaz. Úgyhogy itt keletkezhet némi frusztráció. Nos, gyorsan felmerült a helyes módszer kérdése is, de arra is baromi gyorsan rájöttem: jobb,

ha az ember félreáll, félreteszi magát, s arra figyel, hogy mit kell csinálni. Az ember egész önpitiánersége, az nem számít. „Félre az útból dezső, itt fontos dolgokról van szó” Ezt az egészet tudományosan – kívülről irányítottságnak is szokták hívni, mint később megtudtam...S van egy belülről irányítottság, amivel majd többször meg is gyúlt a bajom. Mert például azt mondták, hogy hát, az, amit én csinálok, az egyfajta sznobizmus.

Ezen aztán pár évtizedig gondolkodtam, s a végén rájöttem, hogy hát ez azért nem teljesen úgy van...

Van az én izémnek öntörvénye, igazolása, igazsága is.

S az úton, ahogy küzdöttem, felötlött, hogy na jó, de ha azt, amit csinálok, nem élem át, nem merülök el benne, nem megy keresztül rajtam az úthenger, akkor semmit sem ér. Ebből aztán azt a következtetést vontam le, hogy mindenért meg kell dolgozni, szenvedni kell, alázat kell, s akkor mindenféle jogosítványokra tehet az ember szert. S így esett. Lényeg az, hogy ez az egész módszer, ez az egész mentalitás, oda vezetett, hogy én valójában nem létezem, „JACK am nobody”, mert én csak egy megjelenítő, megjelenített eszköz vagyok, csak az eszme számít, amit itt én – remélve – következetesen magamra használok.

...iml

Te, aki rámolvasod a varázsszókat, hogy én milyen, de milyen, ilyen-olyan nacerú vagyok

Te ezt a szívemnek valót, ezt az aranyos vagy édes Pistikémet ezzel az ócskasággal vissza lököd nekem. Fantasztikus, döbbenetes, klasszis vagy Jacky!

Én még ilyet nem pipáltam, csak egyesegyedültegedet, mert te lettél nekem azalfaomega. Szegény jackike, úgy sajnálgassa önnönmagát, hogy nem a tökélyke, ezért a kedves szóra fölcsattan? Vagy nem ezért? Nem akarod, hogy szeresselek? Vagy ez neked smafu, hogy ilyet mertem írni? Nem elég választékos, kifejező? Közhelyes? És ezt teneked nem lehet? Nekem te tökély vagy, nekem te kedvesésaranyos vagy. Ha már én jó leszek neked, hadd szeresselek, még ha együgyűen is. Látlak ahogy virgonckodsz nagyokat a hülyeségemen. Mit vonsz húzol át meg át, most más fényben itt az égi utakon, milyenné formálódott most a koloncod? Hadd halljam édes, mivel kínzod magad, hogyan rendezgeted át meg át a te a rakományodat! Mikor leszünk, leszek jól? Ha itt leszel? Miért nem az elég ahogy így van? Mi a fenéért ez a nyavalygás? Aki jól van, annak pontosan úgy áll/megy minden dolga, ahogy akarná? Ölellek -

Biztos hülye vagyok, Válasz lim

De tényleg nem találok az ide vonatkozó, elítélhető soraimat. Mi van, mint mondtam? Elküldenéd?

„Nem akarom, hogy szeresselek?” Neked teljesen elment az józan eszed. Nem arról írok, hogyan? hogyan mondjam még? Smafu, amit írsz? Nem elég választékos? Ezt hol mondtam? Arra emlékszem, hogy azt írtam: „hatodszor olvasom, s ez a világ legszebb szerelmes levele”. Mi van, komplexusod van? De hát nem bántalak. Akkor is van? Milyenné formálódott a koloncod? Mi van, telhetetlen vagy? Kihánnyam a lábaidhoz a szívem, akkor elhiszed? Mikor leszel jó? Te jó vagy, s Rohaddtul kell igyekezned, most én mondom, hogy elrontsd magadat nálam. Ha egyáltalán, van erre valami reményed is. Szerintem, nincs. Te, lökött némbér, te édes balhébabba. Imádlak, nem érted?

Jack

Okt. 23. Szabadság meg a nagy бүdös determinációk, Válasz lim

Nos hát, éjjelente ezerrel megy a winchesterem így kell írni? mindegy), hogy valahogy felfogjam, meg megragadjam a mi dolgunk...

Meg nappal is. Mítosz és valóság tusakszik, mint egy fátylas tündér meg egy sár birkózó. Szeretném megérteni. S ezért kutatok-matatok ebben a mi szerelmünk tárgyában, mi is van ott lent a mélyben, mi is az a Elena, ami vonz bennünket, ilyen fénysebességhez közeledő gyorsasággal. Kerekítem itt ezt a nagy Mítoszunkat, rágom, átérzem, festem, tiprom, egész éjjel dugunk, pancsizunk, csiklandozzuk, s harapdáljuk egymást. S itt vagy te is, szóval mi együtt, „threesome”, ez az új név rá, amikor hárman együtt...Mert, hogy mutatom neked, s borzongva téged is elragad a hév. De – valami ott lóg a levegőben, valami idegenség, valami mesterségesség, valami túlfűtött, elszállt, valami eufórikus, mint a súlyos és nehéz valóságlátás rihonya ellentéte. S sokszor olyan egyszerűnek tűnik – nekem – minden. Itt van a helyzet, itt vannak a tények, kellékek, eszközök, - szóval, mi az, amit nem lehet tudni? S máris lódulnék: összerakni, megoldani, terveket kovácsolni, s aztán köré keríteni az összes többi, a mítoszt. A mítoszt, ahol olyan könnyen lehet mozogni, ha az embernek fantáziája, lelkesedése meg olthatatlan vágyai vannak. Vágyak, amik a „szörnyű gyerekkorunkból” jönnek, a „szörnyű életünkől” patakzanak.S. S mint valami gyöngyhalász, minden elővigyázatosság, meg felszerelés nélkül, egy száll törrel lebuktam a tüdő szakasztó mélybe a cápák közé. Hogy megnézzem a gyöngyeinket, s föl is hoztam párat. S hát ettől elhal az ember...Itt vagyunk, meg és szétszakadva. S jön ez a pánik és szenvedély kettős tánca, ez a vad tusatánc. Mikor már nincs több kérdés, oly tiszta, oly világos minden, annyira egyértelműek vagyunk mi ketten egymásnak, hogy az embernek szinte felizzik a haja, mint a kenyérpirító fűtőszála, hogy idegesen kacarászva fújkaljuk kezünkben a kicsit túlsütött pirítósokat, akkor az ember megáll, kikapcsol mindent, az egész egzaltáló felszerelést, leinti a bulit, s azt mondja, hogy – „csííííí”. S megpróbálja meghallani, mi motoz a bokorban, a tábortűz fény-

csóváján kívül. Aranyos ahogy a fehér ember, teavajjal bekent fehér bőrével, ledobja utolsó dizájner kollekcióból vásárolt alsóneműjét, s megpróbálja fehér seggét a dzsungelnek riszálni, de. Megyünk ide bele, ide le, a „sötétség szívébe”. Into the „Hart of Darkness”. De hát ez egy út. Ezen az úton vagyunk, járunk, már „mióta csak az eszemet tudom, emberemlékezet óta”. Mintha egy évszázada ismernénk egymást, néha úgy érzem. Párhuzamos ösvények, szekérutak, karavánutak, csordacsapások s szuper highwayk-k, s autóbahn-ok szabdalják keresztbe kasba a tájat. S hol a bokrokban csörtetünk, mint két kis elveszett rinocérosz bébi, aztán mint a bevadult szüleik, hol meg egy Ferrarin száguldunk a sivító betonon. De a dolgoknak illetően való leírása még nem old meg mindent. Mert ott lüktet a röntgenszoba halványpiros lámpája, hoppá, azért ne bohóckodjunk, ez radioaktív terület...Végtelen s szerelmes vágy-utazásunknak már van története, állomásai, emlékei s tapasztalatai. S újra, fölbukkan, hogy miként is lehetne ezt valahogy megragadni. Bizonyos elemeit ennek mi történetünknek ezerszer megrágtuk, kiköptük, sok kérdés nem maradt, ez a bogyó jó. Hogyan tovább? S lassan kibújva a bokrok közül, egy várost látunk odalent, házakkal, füsttel, infrastruktúrával. S nyilván ott emberek élnek, valamilyen mottóra. Nos hát, valahol arrafelé kell nekünk is találnunk valamilyen megoldást. S most már a realitás nehezebb képe lebeg a szemünk előtt. Vissza-vissza szaladhatunk virágot, gombát gyűjteni, de tudjuk, előbb-utóbb meg kell komolyodni. Mit csinálunk A Jillel meg a James-szel? Hogy „szabaduljunk” meg tőlük? Úgy érzem, amíg ezt nem érjük el, nem igen marad más, mint a te, „szeretős” változatod. Én többet szeretnék, „teljes életem”, ahogyan azt megint csak te mondtad, csak most meg, te vagy az, aki...elriadtál? S igen, van két ég. Az egyik borult, a másik derült. S én „áthúzlak” téged a jobbikba, de azt szeretném, mert úgy lenne az igazi, ha te is ezerrel kapálódznál, te is eveznél, te is járatnák a szád, a kezek-lábad, meg mindened. Ha evickélnél velem, ha együtt csinálnánk. S nem csak csücsülnél hajnalokban a vágytól gyűrést szélén, és sóhajtoznál...Aztán. Ha igazán akarjuk ezt, kell tudjunk beszélni erről, muszáj. Valahogy meg kéne értenünk mi van, minek mi a következménye, mik a határok, mi van-lesz benne, s mi nem. Meg kell barátkoznunk ezzel, el kell képzelni magunkat benne, hogy akkor most majd az lesz a mi otthonunk. S csinálhatom én magam, de az nehezebb, tovább tart, s mind a többi. Jobb lenne, mint egyedül. Még akkor is, ha ott van az a sok hamari-hamvába dőlt kis és nagyobb kudarc, ami kis történelmünk, többnyire hiába. Én valahogy a másik oldalán vagyok ennek a piros folyónak. Értem, mikor azt mondod, hogy „oké, csak csináld, legyél óvatos, s próbáld meg ránk koncentrálni”. Ebben totál igazad van, egyetértek, megfogadom, betartom. S te? Persze, ezt is szeretném megérteni, hogy ja, meg je, te lehetnél csak egy anyuka is. Kész, ennyi. De hát akkor te is a James pénzéből élsz, nem? Ahogy az folytatólagosan oda is van dörgölve. Közben, számomra abszolút s megkérdőjelezhetetlen bizonyítékként ott van a mene-

külési vágyad, kár lenne tagadni. S mit is jelent ez? Nem azt, hogy szabad szeretnél lenni? Oké, ne kis bugyuta ötletekben, de igaziból másszunk ki ebből, én itt vagyok, segítek, meg tudjuk csinálni. Megéri. S mindegyik idő, nincs olyan, hogy gyere buci bekaplak. A Jill is, nem felejtettem el, nemnem. Komolyan nem. Megoldható, mindkettő megoldható.

Szóval, miből fogunk majd, így, csak mi szabadon élni? Tudunk erről beszélni, akarod?

Jack

S közben itt van az Imola, telepátikus levele, Káprázatok, ami ua.

Hát lehet, hogy ez a nagy belső élet, meg hogy ennek a bensőségességnek a parányi örvényeket észlelő érzékelőit állandóan szemmel tartani, megérteni, összegezni valahogy elviszi a léghajónkat más tájak fölé. Ugyan, nem szeretnék én semmit sem elrontani, meg szeretnék érteni, meg akarok felelni stb. A ma reggeli rohanásban az pulzált bennem, hogy mennyire is hasonlítunk, hogy az apróságokban is, amit magunk sem tudunk, s jól bele is bonyolódunk abba a nagy lelkünkbe, meg hogy annyira benne vagyunk a sok-sok ön meg a másik pásztázásába, hogy ha nagy néha kikukkantunk ebből, látható lesz, hogy sokszor a szavak törvényei, a bennük foglalt elvárások vezetnek és meg is vezetnek minket. Te sem vagy semmi játékos, úgy ahogy rólam mondtad. Ám mindketten ott pilinszkázunk a földtől 30 centire a tocsogó föl-fölbruggyanó valóságunk fölött, miközben a nyakunkat nyújtogatjuk a szférák éteri összecsengését hallhatni. Egy értelem vezérelt világ meseszövevényének kápráztató képeibe vetettek vagyunk mindketten. Ölelnék: Imola

Well. Válasz lim egy másik el nem küldött levél...

Well, vagy nos, menj el bányásznak.

Ha neked ez megéri. Illetve, nézzük, van itt valami más – lehetőség? No nem. Azt hittem, hogy ez mára már tiszta: totál s teljesen értelmetlen lenne, a gyerekek ellen való tett – az én helyzetemben, ó, be jó is lenne, megállítani, s Intenuccse meg is tenném, micsoda öröm lenne, micsoda kéj, jajj), de hát nem akarok komolytalankodni. Báááááár, fene tudja, lehet ennek is utána mennék, ha ANY-NYIRA szeretnél...De hát ezek a pár sorok, hm, ez csak lassúság? Az nem baj. De egyébként? Szóval mi ez, egy élet igenlése, vagy egy gyermekded játék? Neked ez egy játék? Rosszulesős játék? Vagy véres, vérre megy? Én mondtam, van egy, de még több út is. Beszélek, beszéltem is róla, de először téged szeretnék hallani, egyszer. Komolyan. Ott tartottam, hogy persze, kell a James, az ő gyerekei is, nem? Csinálja is, tehát minek hagynánk? No, nem, én nem erről beszélek. Én

rólad. Hogy mikor elromlik az autód, - amit ugye nem csak öncéldra, sőt, használsz, akkor ő is beszáll. De nem néz be az ágyunk alá, azt nem. Nem oktat ki, nem kér számon, nem kell félned, független vagy, pénzben, időben, miegymásban.

Te, nem vagy neki.

Te, nekem vagy.

Én neked vagyok.

Mi külön vagyunk, te, meg én.

Én? - adok neked mindent.

Mindenemet. Van, s lesz ott bőven. Ha majd egyszer tényleg el tudod fogadni ez a „Senkifiát”.

Nemértelek.

Jack

Most, nemértelek.

Értem, amit mondasz, csak kevés.

Jack

Okt. 24. Elnézést kérek, Válasz lim

Má' elnézést kérek Kisasszonyka, rossz helyen kopogtam...

A Senkifia, a lehetetlen bányász, ötös akna.

Szerda, első belátás a mi életünkbe. Iml

Te úgy meg tudsz sértődni, annyira szereted a leghetetlenebb felé elvinni, érteni, amit írok, mondok. Hagyd már abba! Igenis, szerintem, vannak jóegyszázan azok a valamik, amiket egyszerűen abszurd "köszönömmel" "köszönni"! Te ezt ne tudnád? Nem akar itt senki, vagyis én nem akarlak bántani. Putty.

Gondolkozom a jövőnkön, s az jutott eszembe, hogy te egy "ugyanolyan" nagy vállalat szeretnél, mint ahogy az magától adódott a családod esetében. Igen, nekem ez tetszik, ez fantasztikus, ha mi így gondolkozunk magunkról, teszünk magunkért. Annyira szeretném átélni, látni milyen vagy jámbor jószágként, milyenek vagyunk az eső előtti nyomottságban, amikor nem történik semmi, nincsenek jelenetek, csak elvagyunk úgy ahogy. Pistikém, meddig tart még, hogy az Óperenciás -tengeren át kell szeretnünk, tartanunk egymást? Számold már ki! Nem akarom, hogy belepusztulj a nagy hajtásba, csak szépen, okosan. Végül is kibírjuk ezt, csak legyen értelme, a direkt pusztulásra nem lehet termelni. Tényleg, most is az zavar, hogy nem tudok már mit írni, mert folyamatosan cenzúráznom kell, hogy vajon, hogy lehet félreérteni, amit mondok. Szeretném, ha együtt próbálnánk meg befejezni a mi nagy művünket, a mi sehonnaiságunkat. Te vagy az én legédesebb rokonom, a mindenem. Biztos megint felfújod magad, de akkor is

legalább egyet le kell írnom. Mi vagyunk az eltévedtek, akik, mindenről mit sem tudva mennek mert megy a lábuk, ez az ősi vérvonal visz minket egymás felé.

Most ki kell kérdeznem angolból Matyit, de így megszakadtam a nagy felívelő mondandómban.

Imola

A fenti levél folytatása

Édesem, hát folytatom. Most azóta, hogy beszéltünk erősen úgy képzelem magam elé az életünket, hogy "mi" vagyunk. Nagy elhatározások kellenek ehhez a másik, az új élethez mindkettőnknek. Erről is beszéltünk már, hogy amikor meghatározottabbak a lehetőségek, akkor "könnyebb szabadon" választani. Szerencsére a mi együttélésünk nem kivihetetlen, de biztos gondos belső munkára és egymás támogatására is szükségünk lesz. Nekem ahhoz, hogy innen elmozduljak, és neked is, hogy újra mérlegeld az életed. Az elválás, akármi-lyen egyszerűnek látszik is, ha már elhatároztad, nem könnyű élmény. Nem szeretnék újra benne lenni. Gyász. Én vigasztallak majd, veled vagyok.

Fáradt vagy gondolom, főzöl majd? Gépezel? Mire látsz, ha kinézel az ablakon?

Miattam ne aggódj, úgyis van sok megoldani valód.

Öllelek-csókol

Imola

Én azért is megköszönöm, Válasz lím

Hát én megköszönöm. Nagyon megköszönöm.

Menjünk sorba: Egyik első amerikai élményünk az volt, mikor mondták, hogy tessék molyogni. Mi meg kérdeztük, vajon miért? Ha nincs kedvünk, miért mosolyogjunk? Erre ezt mondták: „azért, mert az ember a másik ember felé, mindig a legjobb orcáját mutatja”. Pont. S ezt, ugye, nem mi szédületes magyarok találtuk ki, de attól még jó lehet, nem? Én azóta is mosolygok. Mindig, amikor csak lehet. Még otthon is. Nem segíthetek rajta, de most először érzem úgy igazándiból, hogy ott vagy. Hogy felfogadsz, elvállalsz, szeretsz engem. Hogy ez nem „csak frazeológia”, vagy futó érzelem hullám. Azt érzem, hogy odateszed magad a barikádra, ahol pucéran integetünk egy fehér zászlóval. S ez végtelen melegséggel, s hittel áraszt el, s kezdem újra komolyan venni, hogy igenis van értelme élni, meg minden. Hányszor lódultam neki, hogy meséljek róla, miken mentem én keresztül, illetve, hogy min – itt. Az utóbbi években. Csak hát megijedtem tőle. Hogy is érthetné? Meg különben is, mit illesztgessek én valakit is? Azt hiszem, hogy én egy elég tudatos ember vagyok, tudom mi történik, mindig frissítem, számot vetek, szamon kérem, belenyúlok a lelkem legsötétebb zugaiba, irgalmatlanul. S felsorolhatatlan csalódások özöne ért. Amerre csak néztem. S nekem, aki

ezt valószínűleg a világon legjobban útálom, feleslegesének, és értelmetlennek tartom, elkezdődött valami szörnyű kiábrándulási folyamat, valami elidegenedés, valami nihil, amikor már csak a pusztaság, s nem igazán érthető biológiai ösztöke motoszkált – ott belül. Már a hitben sem hittem. Minden csúfondáros, silány, piti, gyarló, ócska, túlságosan érthető, túlságosan primitív lett. Elment mindentől a kedvem. Gyorsspagetti főzöm, hogy legyen időm sokat írni, annyi mindenről szeretnék beszélni, annyira szeretném, ha látnád, értenéd, éreznéd, ki vagyok...A munka majdnem kész, holnap már nem jönnek a fiúk, viszont ezerrel ki akarok, mint egy Zrínyi rohanni, másik után. Öreganyám, szentem megcsinált nekem egy jó adag új szórólapot, szóval, csak át kell rendeznem az agyam, hogy most nem, mint munkás, hanem mint ügynök... Na majd ezekről még azért írok. Ha érdekel. Hol tartottam? Amikor jöttél te, s totál, s egyre fokozódóbb iramban és mértékben fejtetetjére állítottad a homokórát...Meg szeretném ezeket írni, ezt a lelki elgúllakosodást, elmocsarasodást, azért, mert: Az eredeti ötlet, kamaszkoromból van. Én nem ültem le hátratett kézzel, s figyeltem, hanem érezvén, hogy odakint valami élet lüktet, erős és bátor vagyok, szóval kimegyek. Csak hát mindenhol ellentmondás volt. Én a putriban, a legjobb barátom a felső-felső tízezerben. S ráadásul művészkörnyezet, ugye, a kedvencem. Egész nap a maltert kevertem ó, annyira büszke vagyok rá!), s közben világirodalmat olvastam, mint egy állat. Itt valamit meg akarok jegyezni, sokszor akartam. Nem tudom ez mi bennem. Tényleg. Két dologhoz van igazán tehetségem, én úgy gondolom. Az egyik az írás. persze nem ebben a tudósítói formában, annyira szeretném ezt neked mutatni. Én ott, begolyózok, - azaz – annyira összefonódik az anyag, - az – írás meg a mondanivaló, hogy kész, semmi más nincs. Én vagyok a víz is a hal is, odavissza. S iszonyú jó! Létezem.) Nos a másik dolog, az valami nekem is nagyon különös. Nem is tudom, hogy mondjam. Ízlés, értékítélet? Majd te megmondod nekem, hogy hívjam. Egy biztos, ha odatesznek elég egymillió új dolgot, egy szempillantás alatt ki tudom választani, a jót, a menőt, ami majd jön, az értékest, szóval azt az egyet. Emberek, aki régóta ismernek, teljes szörnyülködve állnak a dolog előtt. Mindazt, amit volt szerencsém elédtárni, nyolcvan-kilencven százaléban magamtól, magam találtam. Lehet hetek, hónapok iszonyú undora viszi a napjaimat, oda sem figyelek, s egyszer csak puff, fél füllel, fél szemmel, fél hátal, azt mondom: Ez az! állj. Próbálok visszakanyarodni. Szóval, haza-haza kellett mennem, más nem, aludni. S ott viharzott bennem mind a sok irodalmi tapasztalat, az önnön létem, meg a kinti kupleráj. S nyilván alkatomnál fogva, én nem be, hanem kifelele fordultam. Nem azt kérdeztem, hogy mi lenne nekem a jó, hanem hogy tudnám én megváltani a világot. Ne olyan rossz legyen. Még pontosabban. Erre hamar rájöttem, itt tulajdonképpen az emberekért kell aggódni. S egyszer, beleordítottam ezt az érdi, harmincméteres kutunkba, amit én ástam...Hogy ne!!!!Valamit kéne csinálni. Tizenhat éves voltam. S mivel csináljak

valamit, mivel tudok?Hát az írással. Hittem, ma is hiszek, az irodalomban. Nagyon nagyon. Közben persze itt megittam három doboz sört. Meg a spagettim is megfőtt. Rájöttem a legegyszerűbb úgy főzni, mint a rizst, kuktában. Fölforr, elzár, hagy. S pont jó. Ez most már másodszor fordul elő, szóval így van. Közben elkezdtem nézni az otthoni híreket, gumilövedékekről, régi tankokról, meg hogy most éppen nem megy a kettes tuja, mert emberek virágokkal emlékeznek. Sorozatosan veszítettem el az érdeklődésem. Amihez nagymértékben hozzájárulhattott a közben megsült s bekebelezett jénaitál spagetti is. Asszem el is szunyadtam. Aztán kicsit néztem a Deltát, de hiányoltam azt a régi jó kis zenéjét. Volt egy érdekes rész, az angolok katonai mű legyeiről. Aztán egy amerikai csávót néztem, aki írt egy bestsellert Prága címmel, Budapestről, vagy mi. S közben eszembe jutott a kuplerájom Meg hogy a hajam csapzott s tele van három színű festékcsoppokkal: zöld, sárga, fehér. Közben, nehéz szívvel rágtam egy kis moGYorót, mert a tészta soha nem elégíti ki a rágásigényem. Aztán elkezdtem mosni. A mosógépem csak forróvízzel mos, remélem ezzel nem lesz baj. Meg nem öblít, mert hogy az kizárólag hidegnek kell, hogy legyen. Remélem ez is elmegy. Nos hát, elmentem fürödni. Elkezdtem engedni a kádba a vizet, de mondom, ennek rossz vége lehet, tehát inkább csak zuhanyoztam. Ekkor fedeztem föl, hogy a már csöppet sem fájó alkaromon, a múltkori, nagyon idegösszeroppanásos Imola) farsírt sütésem közben szerzett égési hójagjaim, mára sebszigettengerré változtak. Aztán áttekertem a programkapcsolót egy másik helyre, ahol mégiscsak volt valami öblítés, forróvízzel. Most megy a szárítómedve. Az jutott eszembe, hogy olyan steril leszek, mint egy úrhajós. Aztán észrevettem, hogy a hűtő tetején citromok száradnak. Szóval, most cukorba mártogatott citromot nyalogatok. Negyed tíz, a sör totál kiment belőlem, ez amolyan gyenge, amerikai. Itt ülök gatyába, totál pánikban, mert tudva tudom, mennyire eltérültem, mennyire másról akartam írni, meg hogy sokat, s totál üres az agyam. Megemlítem, hogy iszonyú sokat dolgozom a levelezésünkkel. Mindenhova elmentem őket, de van egy fődokument, aminek véletlenül az egyik levelem címe jutott: „na mi van te kis mignon, vigyázz magadra”. Erre mindig jólesik nézni...Szóval, megnyitom ezt az izit, ahova előzőleg gondosan ide másolgotam a legújabb leveleidet. Aztán lefelezem. Aztán nyitok egy üreset. Odarakom mellé. Olvasom az egyik oldalon, írom a másikon. Néha eltévedek. Aztán kijelölöm az újat, bemásolom az összevontba, aztán az Outlookba, s elküldöm. Aztán kidobom az újat, lementem a régigit...Nos, ez még messze van. Tehát. Ja igen, a becsvágy, meg a hallhatatlanság. Valahol szemet szúrt, említetted. Hát ez nálam érdekes. Én, ha kapnék egy díjat, biztos nem mennék el. Én nem szeretném, ha ünnepelnénk. Nem szeretnék híres lenni. Hogy veregessék a vállam, rázzák a kezem, meg másom. Nem szeretnék másoknak élni...Szóval, később aztán jött a nagy igazságok tömkelege, aminek a vége a thomasi „venni, hogy adj, ez minden” lett. Ott hagytam abba, elhagytam

a hazámat, s visszamentem maltert keverni. Közben, másodlagos tevékenységként, feltűnt, mennyien írnak. Néha az volt az érzésem, mindenki ír, csak én nem. Nos, mondtam magamban, ez jó. Vannak itt egy csomóan, szorgalmas, biztos tehetséges emberek, akik elvégzik az én melóm is. S immár megnyugodva, tovább kotortam a malterban. Békés évek jöttek. De, közben annyiszor, eszembe jutott, hogy azért ebben van valami story. Itt van ez az amerikai okostojás. Kicsit átugrott ide, élményt szerezni. Jó poén. S megírta. Híres is, gazdag is, minden jó. Nos, én ide nem csak átugrottam, asszem. Szerintem még egy ilyen marha nincs ezen a földkerekségen. Hát, hátha érdekelné ez is valakit, hm. Itt aztán jobbra pillantván, látom, hogy az van oda írva,,„Szerda”, meg amit én írtam már mögé, hogy: az első mélypillantás a mi életünkbe.

egyenlő Imola levele.

Azt a köszönéses izit hagyjuk most már, inkább a citromom nyalogatom. A vállalásról: hát lehet, igazad van. Én egy ilyen ifjúkommunista kispartizán vagyok. Arccal a zászlók felé. Nos, itt aztán lélegzetkihagyás, szuszogás, kajánság, ahogy a jámborságomra vágyol. S igen, vagyok én az is. De ne félj már annyira, jajj, mit csináljak? S hát számolok, mint az állat. Egész nap. Csináltam neked egy kis puha és illatos fészkecskét, abba ültetlek. A mérleg egyik serpenyőjébe. Aztán összeviszsa rohangálok, cipekedek, rakosgatok a másokban mindent, s lesem a mutatót. Kezdem újra, s újra. Alakul, rengeteg ötletem van, de miután te indig más rapszodiákban kezdesz, amihez más és más kosztüm kell, nem győzőm. Meg vele is baj van, mert dezorientál vagyok. Mit csináljak jobban, szeresselek, vagy jobban szeresselek, vagy mégjobban szeresselek. De alakul, igazodik. Már egy csomó jó végeredményem van, elég frappánsak. Amúgy teljesen nyitott a helyzet, miközben fiatalodom. De ahogy suhanok látok ott sötét szegleteket is. Csak egyedül te, egyesegyedül te tudsz engem visszatartani, hogy ne zúgjak oda le. Hogy lehet ezt másképp mondani?

Ne cenzúrázz. A dolog úgyis kiforrja magát. Kell tévednünk, hogy lássuk a dolgok intervallumát. Ki kell lengenünk, félre kell értenünk egymást, meg kell magyarázni, mert ez egy hatalmas értelmező szótár, a MIENK. Az annyira tetszik, annyira szeretlek érte, hogy így ránkérdeztél. Ezzel a sehonnaisággal. Ez olyan jó. Olyan jól esik. Ez az alázat. Félelmetes gyorsan haladsz. Repesek a reménytől. S te meg az én rokonom vagy, te kis szilaj drágaság. Fúafenébe. Most megrogytam kicsit ebben. S ez az agyfolyadékkal írt titkosírás, aaaa, mi utunkról, amit majd együtt, ketten...Na jó, ezt már itt nem bírom. Talán csak még egy: készülök válaszolni egy régebbi leveledre, amelyik őszintén megfogott. Amikor arról írsz, hogy mit tudsz te nekem adni. Igen, azt gondolom, hogy te tudsz nekem adni – mindent. De majd még részletesebben is kifejtem. Hogy például egy szavad, egy gesztusod, mit okoz, mit vált ki bennem, micsoda robbanást...Na, reggel majd a folytatásoddal folytatom. Csak hogy legyen kis reggelid.

Egy szerelmes férfi.

A bizalom felhői Válasz lim

Persze, így, éppen, hogy fölkelve, az ember agya kóvályog abban a nagyobb tengerben, ami ott lent van. S ilyen-olyan, félig, meg csiricsárén öltözött, s furcsa figurákat lát. Aztán mindegyikre van egy furcsa kérdés: na jó, de miért?

S most, hogy olvastam a reggeli, kedves, valóságstilánkokkal telei leveled, mindjárt össze is kapcsolódott a dolog. Elmész. Hát persze. Meg rögtön eszembe jut a saját görbe, homorú meg domború tükröm, hogy micsoda egy hülye lehetek én olykor a szemedbe. Ugyanakkor azt is tudva, ez is, mint majd minden, viszont attól függ, honnan nézzük, - nézed. S hogy tehetek én, tehetnék én erről, s megjátszhatnám magam. Eljátszhatnám a nagymenőt, a jófejt, az erős-rendszeres, szuperzsenit, a nyugodtembert, valamelyik alteregómat, ezeket a papírmásé csávókat, akik kikapnak a női budoárokból valamit, s a nők boldogok. De annak az ősz mondatodnak, nekem végtelen jelentőségem volt, mikor azt mondtad, hogy te egy teljes embert akarsz. Sőt, a dolog még tovább és tovább bomlik, terebélyesedik. Mert én szeretném megélni önmagam, meg téged. Én azt szeretném, ha te is ezt tennéd, tehetnéd velem. Ugyanakkor azt is látom, hogy ez lehet egy káosz. Oly sok minden, hogy a végén nem tudja az ember, hogy „most akkor mi van”? Nyilván idő kell hozzá, alkalom, szituáció, ahol bizonyosságok keletkeznek, hogy „ja, na de mikor izi, akkor meg jó”. S ennek ismétlődni is kell, adott esetben. Gondolom, neked is volt, van, meg lesz ilyened, s azon gondolkodom, - ha egyet-értesz – hogy a tisztesség, a szeretet, meg miegymás nevében, valami balancot, egyensúlyt kellene tartanunk ebben. Majdnem elfelejtettem: igen, az egyik legnagyobb erő, ami sodor, hajt feléd, az az, hogy önmagam lehetek. Meg te is velem. Végtelen a hülyeségünk, az enyém biztos. S lehet erre nyugodtan mondani, hogy micsoda egy kis seggfej. Meg azt is, hogy micsoda egy összetett, színes egyéniség. S nyilván agy is kell hozzá, mind ezt összefogni, s sokszor egyszerre érteni. Vagy, csak szimplán, képesnek lenni emlékezni, a szoros kapcsainkra. Céloztam már erre, te magad is láttad tán, én azt hiszem, hogy kifele a világ fele, de bent sincs nagy bajom a pasival, én tényleg egy Doncollione vagyok, semmilyen erőfeszítést nem kell tennem, ez szabadon áramlik. Úgyhogy vigyázzon mindenki, még én is), hogy milyen kis rágópapírt akar rám nyálanzni...nos, az jutott most eszembe, hogy egy mondatos kérdéseket fogok gyűjtögetni, s el-el küldök egyet. Remélve lehet rájuk egyszerűen válaszolni. Most csak egyet, most, hogy elmész...Félek, s olyan jó lenne, ha nem kéne. Félek, de csak azon a mi körünkön belül, meg minden. S miután egy misszionárius is vagyok, jönnek mennek a lándzsás és felhevült bennszülöttek, dudálnak a kincsekre váró hajók, folyókon, tengeröblökben, diplomatak sutorognak, katonák vonulnak, de valahogy bennem egy van: az egész küldetése, csak az számít. Túl kell látnom, jutnom, élnem mindent, s arra kell koncentrálnom, akármi is legyen. Szóval, itt a kérdés, mert ez nagyon mélyre

nyomult túske, bennem. Mi volt ez a hígpálinkát áruló kocsmáros, akinek a lőréből nem kérsz, mert te nem az vagy?

S hogy segítek, elmondom, tanárnéninek, hogy ebből mit s mit nem értek. Mert, ha tetszik, ha nem, ennek sok jelentése van, lehet. Ís én, ilyent, soha nem mondtam neked, hm, legalább is remélem...) Szóval, azok a körülmények, mikor egy acél légyecsapóval kis trutyivá csaptál, az, mint valami szürrealista film néhány kockája, át meg átvonul a szemhéjám alatt. Vergődés, tiltakozás, elkeseredettség, szeretetvágy, a hiábavalóság és düh és dac. A bekebelezés erőszaka elleni rándulás. Ez is jó. „Jó”. De volt – akárhogy is – abban valami nagyon fájó, sértő. Még akkor is, ha netán, igaz. Gonosz voltál? Valami olyasmi, mikor az ember totál beleéléssel valaki fizikai adottságát pécézi ki, s nesze neked akurvaanyád! Valakit kinyírni, megsemmisíteni, végleg elűzni, mert az igazi, hatásos fegyvert vetjük be ellene. Dögölj meg, szűnj meg öcsém, engem ne kábíts, mert hiába hülyítesz, próbálsz fölültetni, én nem az vagyok, s valójában útállak. Útálok mindent, aki vagy, amit képviselsz, s amit rám akarsz tukmálni. Jól mondom? S nincs ezzel semmi baj, van ilyen, én tudom. De. Ott van a másik oldal, a máhhhhsik ohhldahl. Szóval, hol az igazság? S valóban, sokat tettél, tényleg, nem vagyok hülye – azért, hogy ezt rendbe hozd. Idézőjelbe. A dolgok benső logikája, elrendezése, meg ilyenek, ahol nem lehet bohóckodni. Mikor te is mondtad, hogy „nincs meggyőződés a szávaiddban”. Ugyan ez, csak az írott szövegben, a folytatlagosságban stb. Hirtelen még két dolog jut eszembe: tudom, vannak hibáim. Másnak nincs? Tudom, nem vagyok nagymenő. Hm. Ki az? Vagy ha van is ilyen, te arra vágysz? Mint gazdagnak lenni? Én soha, de soha, de soha nem vágytam erre. Nekem az a legképmutatóbb, legsilányabb, legszomorúbb, legembertele-nebb dolog, a világon. Idáig már nem terjed a zsidóságom. Nem tudom ez jó e. Nem szó szerint, persze. Tehát, mi kerül itt fölénybe? Az, amit az eljövés-em, eltűnésem kódébe éreztél, s írtál, hogy a faszod tele van a gulágot-nemjárt kis nyomingerekkal? Vagy melyik? Nem akarok „hálátlan dög lenni”, nincs amné-ziám. Itt vannak a leveleid. Gyönyörűek, igazmondóak, hibátlanok, költőiek. De tudom, micsoda egy szabad és kósza lélek vagy, tudom, mit szenvedsz össze-vissza, mennyire tele vagy sóvárgással, mert arról is jönnek kósza hírek...S mivel én is – még ha nem is pont ugyan abban – az valék, muszáj nálad is ezt elfogad-nom. Meg is teszem, ez van. Próbálj meg megérteni, te is tele vagy bizonytalan-sággal. Régen, mikor még nem jártunk dolgok után, minden olyan könnyűnek tűnt, kirohantál értünk, emlékszem. Pontosan, minden szavadra, gesztusodra, minden. De – hónapok óta, csak most, két napja értünk el megint – most már más tartalommal – ugyan oda. Tehát, nekem úgy tűnik, nekem is, neked is, kell ad-nunk egymásnak több biztosítékot ahhoz, hogy ne kelljen félni. Ís lehet, ez ne-kem, neked úgy tűnik, bőven elég. De ha a másik azt mondja, nyilván nem vélet-len, hogy „adjál még”, akkor meg kell tenni...) Mert biztos tudnánk egymás nél-kül is, valahogy „élni”. Nekem ez olyan dupla vagy semmi, pontosabban, dupla

vagy szar. S ebben viszont már közel sem vagyok olyan hülyegyerek. Tudom, hogy bullshit. Hogy én olyant találjak, mint te, még hétszáz évet kéne élni, mint a Mohamednek. Ennyire hülye nem lehetek. S ez Rohaddtul s egyáltalán nem függ a pátosztól, a vehemenciától, a szómágiás eufóriáktól, meg egyéb lélektáncoltatástól. Ez kőkemény. Ott van, mást nem lehet csinálni, mint elfordulni...Ami hazugság, öncsalás, s szerintem, az a híggocsmároosság...Hát, nem válaszolok itt közvetlen a leveledre. Lassan majd elérek konkrétumokig, ha lesz egy két kampó, amire felakasszam őket. Aminek a te gazdag lelkedből, mint friss, egészséges, édes bimbónak kell kinőni. Ott van látom, szopogatom, finom. De még jobban, teljesebben szeretném átélni. Megteszed? Azért mégiscsak írok pár szót, hátha jobban várod, az időről. Egy és két év között. Attól függ, hogy mi ketten, végig pástázva ezt az új, feltört ugart, átélve eldöntjük, hogy mi lenne jó, mi kell, mi az, ami elég, meg mind a többi. Meg kell beszélünk, s ez nem egyszerű. Közösen. Mint két, összeolvadó, nem teljesen azonos állatnak. Vágyom rád, összeszorított mindenemmel, fákba, fénybe, olykor az önnön farkamba kapaszkodva. Ugye nem élsz vissza, hogy szerelmes vagyok beléd? Nem rossz neked ez?

Jack

Iml az én nagy mágusom

Most itt ülök a nagy vágyakozásban, imádatban, átélve minden ízemben mennyire egyek vagyunk. Írni akarok neked, te bús lovag, hogy nőjön tovább a fű. Ne félj, simogatnám szakállad, ne félj hisz mi már találkoztunk. Megoldjuk majd, amit kell, és vagyunk egymásnak. Bennem a veled való találkozás után egyre csak változik bensőmben a férfi képe. Annyira távoli kis pontok vagyunk, és ha összetalálkozunk nincs már az, ez meg az, csak egyedül mi vagyunk. Te leszel az én fiacskám, s úgy öllelek, hogy minden testi-lelki pontod érintem. Nem tudom látod-e, hogy akármiképpen is, de múlik az idő, és közeledünk egymáshoz, miközben itt levelekkel mulatjuk az időnket. Dúskálunk egymásban, lakmározunk minden életből, ahogy most is. Búslakodj vagy ne búslakodj, félj vagy ne félj, vagyok már. Ne engedj el soha már! Imola

Szex és pénz, azaz versenyben a féktelen lelkeddel..., Válasz lim el nem küldött levélkezdemény.

Kezdjük a pénzzel. A tények: szeptember 24-én kezdtem el a munkát öreganyámnak. Azaz pár napja múlt egy hónapja. 13750 azaz tizenháromezer hétszázötven dollárt kapok érte. S hogy is mondjam? Ez egy elég középrohaddt ár. Minden kutyaszart beleszámolva, most, fog maradni belőle 4 ezer dollárom. Rohaddt kevés. Mert pontosan megvan, hogy a szerénység, meg a túlélő taktika mennyit kíván tőlem, amit meg is tudok csinálni, hogy ne forduljon ki a lábam, az agyam, a farkam...Nos, ez egy elég egzakt szám, a következőket tartalmazza:

Napi – átlagban négy kanna sör. Egy huszonnégyes aktatáska majdnem egy hétig elég. S ez tizennégy dollár. Kb. Ezer dollár havonta a rezsim. Ebben benne van a rent lakbér, 450 dollár, a benzin, meg a kajám. Telefon, Internet, villany, kaja, megatöbbi.) Tehát, ha akarom, s ez kizárólagosan rajtam múlik – na meg rajtad – akkor számíthatok arra, hogy havi nyolcezer dollár. Mindent nagyvonalúan le-számolva.

Okt. 26 Agy-átrázás? Vagy mi? Mire jó inni? Válasz lim

Fogadjunk meg valamit! jó? Ne csináljuk azt, „hogy na jó most, hogy már van, nem kell vele törődni”, jó?!

Furcsa ez agyoktól készül ilyenkor. Pontosabban tudatkoktól. Minden jól összekeveredik. Biztos, jó sok marhaságot összenyüsiztem. Hu, brummmbrumm. Kirúgtam a hámból. Fél nyolcig bírtam, gondolván, hogy „na majd én most azért is reggelig alszom”, ami azért jó lenne. Lett volna, mert felkeltem, s gyorsan nekiálltam porszívózni, meg vizeket inni. Olyan háromdeci whiskyt löttem be. De jó volt. amúgy meg írok, írogatok. Tudod, nekem ez a varázsdobozom. Én nagyon imádom ezt a masinát. Talán életem legnagyobb intellektuális eseménye volt, mikor az első, öreg laptopom megvettem. A dolog úgy szól, hogy „én, meg az üres papír”, s irány a VÉGTELEN. Én vagyok a világon a leggazdagabb ember...Most meg itt van ez az izi, majd meglátod, húúúúú, nagyon. S persze, nem a kütyü, nem a gép, hanem ahogy főntebb mondtam. De ez most már szép is, jó is, okos is, nagyon fini. Majd használhatod ám!

az igazság az, hogy az öreget is szeretem ám, tök jó, meg elég lenne -írni. Bár az, hogy az aksija elment, az némi probléma. De lehet kapni egy ilyen kis tölthető, „backup” izit, veszek neked egy olyant, s akkor bárhol lehet. Az autóba be lehet dugni, olyanja is van. S persze neked adom, ha nem bántalak meg vele..., de én tényleg, szeretettel. Gondoltam, később veszünk neked egy újat, de aztán eszembe jutott, hogy ezzel a kettővel majd elcsámpázunk.) Megint csak nagyon kedves vagy, hogy írtál nekem. Megtanulsz velem bálni? Én is veled, annyira szeretném, meg ha hagynád, meg kérnéd, meg mind a többi. Meg tartalak, meg ápollak, meg cipellek, meg minden, mindenminden.Ez. Ez jó. Majd mindjárt, reggelre föltámadok. Csak valahogy rám szakadt ez a periód, hogy most akkor kész, első felvonás, vége. Kerestem 14 rongyot, s rohadt sokat költöttem. De, majdnem elértem azt az állapotot, amiben évekig el-lötykölődtem. Itt már iszonyúan szoktam spórolni, kaját veszek, s kész. Az meg fillérek itt. A benzin sajna az majdnem két dollár lett, egy helyett. Ez sok, de hát nincs mit tenni. Szóval, itt vagyok az összkompótomban, bassza meg. Ja, majd még egy takaró kell, mert ez nagyon pilinszka, s akkor nem kell annyira fűteni éjjel. Már jó hidegek vannak itt is éjszaka. Tartom magam, ahogy csak bírom. Ne félj, ha behisztizek, mindig elmúlik. De nagyon jó, hogy vagy nekem, én is azt mondom, amit te...Szeretlek

Jack

Ui.: megyek, megnézem a kis Imolakét a Szülők és szeretőkben...

Azért te...nagy varázsló vagy Válasz lim

Újra és újra elolvastam a leveled. Látszik ez belülről jön. S az jutott eszembe, hogy azért te egy nagy mágus vagy, varázslónő, főpapnő, főnővér, tudod, aki a legokosabb a törzsben, akit mindenén átlát, át tud fogni, pikk-pakk-pukk.

Szerintem valahol, te is olyan „főnök” vagy, mint én...Az enyém biztos lehetsz, egyre jobban megbízok benned. Mert jól beszélsz lányom...Nagyon „bír-lak”. Hu micsoda szó ez. Csíplek. Na, ilyesmi.

Jack

éjfél elmúlt, Válasz lim

Itt ülök, teljes mámorban...Majdnem egy óra. Száztieze négy dolgot csinállok egyszerre, rendezgetem az eszmei adattáram..., s közben baromi jó zenéket hallgatok, Jarret, Waits, ohh, amiket itt töltögetek. S mindig, ott vagy te, újra és újra megnézem valamelyik leveled, s szívok egy kis nektárt...Ohh, óhhh.S. S ez jutott eszembe: „azért mi ismerkedünk”, ha? Nekem tényleg gyönyörű ez. Senkinek nincs ilyen lovestory-ja, szerintem.

Megérdemeljük, nem? Te, Tetete...!

Jack

Vigyázz magadra, Válasz lim

Kicsit féltetek. Mint anya a gyermekét. Tudom – okos vagy – csak szeleburdi. S itt – nemcsak fizikai dolgokra gondolok. A Pandora dobozra: itt jön az, hogy „na, az nem olyan egyszerű, édeslányom, sok minden van ott még”, de ez nem mindig okvetlenül rossz, csak ettől a hatalmas, s rendezetlen mennyiségtől ijed meg az, aki nem rakott rendet. Nap mint nap. De be lehet hozni, nem könnyű. Mindenesetre nincs más út, ha az ember nem tervez kuplerájt magából.

Háát, amúgy jól behúztam a nyakam, most, hogy elmész. Hova is, minek is? Mindegy, szeretném ezt gondolni.

Remélem, majd egyszer az életünk nem egy ilyen menekülttábor, egy ideiglenes lerakat lesz, hanem valami rend, egy otthon. Mert „otthon az, ahonnan elindul az ember”. Ezért.

Jack

Vége. Válasz lim

Hááát, az a két héttel ezelőtti asszó se volt kutya. De ez most mindenén túltett. Magyarázhatod, ha ez megnyugtató, ahogy jól esik. Csak, hogy elhangozzon, én is mondok rá valamit: a legjobb, amit találtam, és ez már mielőtt eljöttem kezdett

körvonalazódni nálad..., láttam, féltem is miatta) az az, hogy nem bírod. Különösen azokután, hogy – balga? – módon én is segítettem a „nővé válásodban”. Jó poén! - ez a féltékenység. Ja. Micsoda trivialitás – így figurázni valaki szeretetét. Micsoda kis nyomor... S valóban, te elhagysz, lépten nyomon engem. S ez Rohaddtul nem művészi, ez csak piti állhatatlanság. Szép szóval. S hát, lehet hülyén viselkedtem. Tele, s szemlátomást nem jogtalan aggodalommal, sietve hívtalak reggel. S vigasztaltalak, meg minden. Aztán hirtelen, „nagyon jól” lettél. S látom, hogy van neked segítséged, támaszod, vigaszod, minden, ami kell. Nekem nincs, nekem te lennél. Lehetnél volna. Kár, hogy a múltkor a Teri nem szólt bele a telefonba, hogy most nem érsz rá...Nagyon kiborultam. S remélem kigyógyulok ebből, de nekem ez nem hiányzik. S azt is megértem, hogy mindez „azért van, mert annyira hiányzik...”, hiányzom? oké. Mindenesetre hallottam önfeledt és gúnyos kacajod a háttérben, ahogy ez a szegény, hétgyerekes nő beköltözött köztünk. Te nekem nem segítesz, de inkább szörnyű örültebe sodorsz, amit nem bírok. Sajnálom, lehet velem van a baj. Lezserebbnek kellene lennem, vagy valami ilyesmi. Nos, nem vagyok az a nagy s abszolút „művész”, aki poénból, nagyvonalúan kitépi a saját szívét. Az is lehet, semmilyen művész nem vagyok, még nem tudom...De nincs ezzel baj. Elég régóta élek már így. S igen, szeretlek, s aggódok érted. Meg akartam veled osztani az örömöm. Furcsa baleset. S a reakciód? Hu. Nevezz, aminek akarsz, mindegy. Kell vállalni magam. S ez nekem csak túl sok, ezért mostantól fogamat összeszorítva, de megpróbálok leszakadni rólad. Kár értünk, jó lett volna, ha egy kicsit erősebb vagy, következetesebb vagy, s meg tudod állni, hogy nem szórakozol velem. Sokat bírok, de mikor így, valaki lélekben elhagy, az nekem – mindegy milyen okból – a megbízhatatlanság jele, nagyon ocsmány dolog. S attól félek, hogy többé nem tudok benned megbízni. Egy biztos, komolyan mondom. Soha életemben ilyen kegyetlenséggel még nem találkoztam. Amilyen jó tudsz lenni, olyan bestiális. Elég volt. Légy boldog.

Farewell Imola

Jack

S jöttek a bocsánatkérő telefonok, asszem. Aztán írt a Imola...

Estiima. Iml

Nem haragszom azért, mert mást mondasz. Annyira rossz egyedül lenni. Együtt lenni sem könnyű, figyelni kell, megfelelni, alkalmazkodni. Semmi okosat nem tudok. Most felidéződtek bennem a napjaink. Sok időmbe került, hogy valahogy ne szarjak be a reggeli szentbeszédjeidről. Tök egyszerű, hétköznapi dolgokat úgy adtál elő, hogy kiszámíthatatlan volt számomra, hogy ki ellen irányul az indulatod. Még a legelején kértelek, hogy ne olyan hevesen, mert nem értem, vagy vitába szálltam, jól letorkolltál. Tudom már, ez te vagy, ilyen vagy, hozzád

jár a reggeli imádság. És teljesen elfogadom mára. Talán csak az alkalmazkodásról jutott ez eszembe. Mikor jó? Mindenképpen stresszmentesen. Mikor voltunk mi így? Én is olyan szélsőséges vagyok, mint te sokszor. Főként a vágyaimban, aztán látom, hogy valójában kevesebb is megelégszem. Azon jártatom az eszem, amiről ma beszéltünk, de még nem tudok hozzátenni semmit. Érdekes ez a bizalom. Már hányszor utaltál erre az én simlisségemre, hetyegésemre, hamari hamvasságomra. Talán nem pontosan fejezem ki, de azt éreztetted velem, hogy én rossz vagyok, bűntudatot kell éreznek. Éreztem is, a pénzem miatt, hogy nekem milyen jó, hogy te mennyit szenvedtél, és az enyém semmi ahhoz képest. Én egyszerűen bízván benned kinyitottam azonnal a családomat, az ajtómat stb. Nem kérdeztél meg engem arról normálisan, hogy ki a Miklós, de kellemetlen érzéseket keltettél bennem. Miért? Miért nem érdeklődtél? Miért sunnyogtál? Majd talán sikerül összefoglalnom ennek a viselkedésednek a bizalom aláásó nyomait. Azt gondolom, tárjunk fel inkább, ha még nem késő minden zavartó érzést, vagy bármit, mert nem kell ezeket hordoznunk tovább. Küzdenünk muszáj igen materialistán értékelve magunkat, mert nincs vagy nem ismerünk jobbat, nekem nincs más, akit szeretthessek. Ma is arról álmodoztam, hogy elmegyek hozzád. Aztán leszálltam, ki kell bírni, hogy megjöjj. Milyen munkát találtál? Mit csináltál ma? Miért írtad azt az egymondatot?

Imola

Nos, fölébredtem, Válasz lim

S nem tudom, hogy ez vajon mire, meg kinek jó. Az a szépvilág, amit én gondolok, az nincs, egyszerűen, mert nincs kivel. A Yeats patakperti története is csak arra jó, hogy az ember szíve fájjon tőle. Elmentem pár órára dolgozni, apróságok, amit be kell fejezni. Újra fugázni néhány járólapot, meg ilyenek. Senki sincs ott-hon, mindenki a templomba megy, vagy egymáshoz vendégségbe. Kihalt utcák, fényes napsütés, meleg déli szél. Az én van-em az egytelen munkásautó az úton. Válogatott finom jazzt hallgatok, végül is örülhetnék. A munka nem érdekel, csinálgatom. Délután majd biztos hazajönnek, de addigra kész leszek. Közben mindkét öreg valamiért beugrik, aranyosak, én is, odaadom az extrákról szóló 1800 dolcsis izit, minden jó. Elrohannak, én meg tovább szuttyogok. Aztán szépen fölporszívózok, fölnyalom a padlót, s kész.

Elindulok Amerika legjobb videostore-jába. Az a neve, hogy Nero.

Egy előkelő, majdnem sétáló utcában van, művész mozival kombinálva, ahol még sohasem voltam. Még érvényes a bérletem, negyvennégy dollárért huszonkettő filmet lehet. Mindegy kazetta, vagy dvd. Nézem a mozi plakátjait, fogalmam sincs a filmekről. Új színészek, bombasztikus jelzők, nevenincs rendezők.

Ez nem az én világom. Inkább bemegyek. Ósdi, ezeréves polcokon sorakozik minden, ami képpel valaha készült. A némafilmtől napjainkig. De csak a jók. Kategorizálva van. Egyik kis szoba a nem amerikai filmeké. Azon belül pedig mindenki. Európaiak, Ázsiaiak, Afrikaiak, Ausztrálok, Dél-Amerikaiak. A legnagyobb polc a két nagymenőé, a franciáké, s az olaszoké. De ott vannak a svédek, a németek, a magyarok, a délszlávok, mindenki. S valaki kinyithatja a nagy Filmlexikont, s mehet az újjával sorba, minden megvan, minden. Az összes Godard, az összes Antonioni, az összes Bergman, az összes Fassbinder, Herzog, az összes Kurosava, az összes Kusturica, de ott vannak az irániak, a kínaiak, mindenki. Spanyolok, az egész latin világ. Kimegyek a főszobába. Már találtam egy török rendezőt, Cannes-ban fődíjra nevezték, egy fotográfusról szól, aki iszonyúan szenved a saját hétköznapi élete, meg az elhivatottsága okán. A családdal is van valami konfliktus. Asszem nekem ez jó lesz most. Szóval, kint az első polc a zenéé. Minden zene. Az összes jazz zenész. Komoly zene, koncertek. Rock, pop, punk, alternatív, World, amit akarsz. Népzene. Bibliográfiák. Öt Dylan dvd másikon, mellette táncok. Minden, ami tánc. Balett, jazz is. Néptánc, táncversenyek. Modern táncok, régi keringők. Aztán ott vannak a történelmi filmek. Mindenkiről, aki valamiért híres lett. Nagy Sándortól a Hitlerig. A maiak. Aztán természetfilmek. Végeérhetetlen. S ott vannak a művészfilmek. Az összes festőről, asszem. Giacometti, Turner, Blake, Rosenberg, Dali, Chagall, az összes impresszionista, kubista, apámfaszomista. Az összes izmus. Szobrászat, építészet, fotósok, happenings, irányzatok régen és most. Minden, ami a tévében volt. Aztán jönnek a tudományos filmek, dobjon föl valaki egy témát...Meredek, betiltott, máshol nem kapható-látható filmek. Nyálfilmek, mint a Casablanca. Sundance összes filmje. A világ népei, kultúrái, népművészet, civilizációkról szóló összefoglaló művek. Az egész Cosmos sorozat a Sagan-tól – amiért én annyit kínlódtam, hogy összeszedegessem. Dokumentumfilmek. Vígjátékok. Drámák. Az összes Becket mű. Meg hát a nagyok, mind. Ha most leülne az ember, s huszonnégy órán keresztül nézné, húsz év kellene a végére érni, talán. Egyszer írtam egy könyvtárról is. Ahol az össze Lenin megvolt. Az összes Mao. Az összes Sztálin. A Che művei. S – szinte – minden kiadott könyv. Egyszer vagy kétezer kertművelésről szóló könyvet saccoltam. Ezer szakácskönyvet. Képzőművészet, ohh. Volt vagy negyven Dali album. Tizenöt Blake. S hát, ugye tudok angolul, no problem. Tehát ez az enyém...S a kihalt, még mindig napos, s még mindig szélfúttá úton hazafelé, azon gondolkodtam, hogy micsoda egy képtelenség is az én életem. Hogy mennyi minden van bennem, s milyen jó lenne ezt átadni, megosztani valakivel. S hogy itt vagyok, vérlázító magányomban, s senkinek sem kellek. S itt van ez az ország, ez a fantasztikusan gazdag, tékozló ország, ahol fillérek a kaja, a világ legjobb ruhái itt lógnak, olcsón, itt vannak a legjobb autók, high definition tévék, setalite rádió százötven zenei csatornával, Hi-Fibe, s a világ összes, fél évi fizetésből megvehető

szuper ketyeréje. Mondj valamit. S itt vagyok én, s én ezt ismerem, össze is buzeráltam, hogy majd egy igazi, lapulevelekkel, ecetfákkal, s parlag fűvel dúsan benőtt tájban, nyakig pipacsban, kisborjú nedves orrával a kézfejemen, barikám szuszogásával a tarkómon, bodri kutyámmal a lábaimnál, gyerekcacajtól körülvéve, szerelmes asszonyom kebelrezenésén elmerengve, a konyhából kiszűrődő finom illatok glóriájával fejem körül, nyárfalevél surrogásban, hősöktől, legendáktól, meséktől telített felhők alatt -előveszem, összerakom, s valakivel édes együttlétben hátra dőlve, felütöm a szép nagy képeskönyvet, s elkezdődik a mese. Kitöltve, teleírva, bearanyozva azt a benső szobát, ami az ittlétünk egyetlen boldog várományosa..., tanúja, tacepaója. A lelkünk. Hol van ez az ember? Hol van még egy olyan, mint én? Magamnak csináljam? Micsoda egy képtelenség...Ennél nagyobb fájdalmat nem tudok elképzelni. Mire jó ez a nemlét? Kinek tudnám én ezt adni, édesjőistenem...Segíts meg engem.

Jack

Hát, iszonyú hétvégém volt. Az Imola eltűnt, vasárnap, állítólag a hírhedt Ágotához ment.

le se szart. Aztán részegen hazament, s végre írt. Oké, azt hiszem, meghülyültem Ez volt ma az utolsó levelem az Imolának. Reggel, megszakadt ugye a vonal. Mert lejárt a creditem. Mindjárt írtam is egy magyarázkodó levelet, amit nyilván nem olvasott el, mert kisvártatva fölhívott, hogy mi van. A mobilon. Reggel is meg este is órákat pofáztunk. S ugye megint elküldtem. Nos, itt tartottam az örületben, naplórészlet. Amikor végre, éjjel fél kettő volt, csak nem tudta már megállni, s írt az Imola. Végül is mindent bedobtam, beleadtam. Hm. Még mit tudok csinálni. Itt ültem, végig néztem ezt a török filmet, ami iszonyú nyomasztó volt. Az élet jó szar, erről szólt. Nincs mit tenni.

Valami kiutat kell találnom. Itt van ez a kettős harapófogó, nincs munkám, jön a hideg, mindjárt megint esik, s iszonyú sok pénz kellene még haza. S nem biztos lesz annyi, hogy kielégítsem, ezt az örült nőt. Szinte minden alkalommal megkérdezi van e munkám, meg ilyenek. Úgy látom, meggy s tanácsokat kér. A nőktől. Valóban ott volt az az örült nő. Szerintem az Anna elvitte baszó körútra, de nem jött össze. Valami motelban lehettek, a Kincsesbányai buli egy hazugság lehetett. S itt van ez a felháborodása, meghökkenése, hogy én most őt jól rajtakaptam. S természetesen a legjobb védekezés a támadás.

Bocsáss meg Iszonyúan félek, hogy elhagysz...,

nem tudsz velem lenni, nem bírsz ki, nem tudsz elviselni, nem tudok megfelelni neked, egy hülye vagyok, meg fogok bolondulni az egyedüllétbe, nem tudom mit csináljak, kóválygok, s leveleidbe kapaszkodom, s ez az iszonyú tátongó szakadék a szépséged, meg a valóság között...Ha nem írtál volna, nem tudom,

hogy bírom. Ne haragudj rám, ennél jobb vagyok, leszek, bocsáss meg minde-
nért...Szeretlek

Jack

Nem.Ma írtam. Szörnyű dolgoknak teszel ki.

Talán majd egyszer megértesz, ki vagyok én. Monomániás? Nem tudom. De jó, hogy azért mindig "utolérsz "Nem, tényleg nem tudom elképzelni az életem többé nélküled...

Tessék aludni.Tündéri vagy, de most már elverem a feneked,

ha nem mész alukálni. Mi lesz veled holnap, te-te-te. Ne bolondulj meg. Különben meg minden bántásom, jajj, hogy mondjam, valami avantgardista való-
ságfeszégetendő agytekerés, sokk, s dervistánc, woodoo, ahol az ember muszáj kilépjen a szarságaiból. Ez valami gyorsítás, petárda, huhh - csuklás ellen, de csak egy más módszer, s nem bántás. Valakivel törődök, fel akarom rázni, jajj, hogy mondjam.Néha megijedek, hogy én ilyen "távollátó" vagyok, s nem törődöm elége mások lelke levesének finom bőrkéjével. Na, meg kell javulnom, föl kell nőnöm. Igyekszem.

Jack

Irgum-burgum.Ez jó, ez a bátyuska, ez tetszik nekem, mert hát tényleg ne azok - is - vagyunk, testvérek?

Mimindenek vagyunk egymásnak, nem? Te, drága, örült hugicám!

Már nem írok többet, irgum-burgum.

Az indulatosságomról: Soha nem értettem másokat, hogy tudnak olyan lazán, halkan, renyhén, fontos dolgokról beszélni. Ő, ezek a kiaszott, színes ceruzákat hegyezgető, lábukat macsón karjukba fonó, fingjukba szorult szalonértelmiségiek a megváltásötleteikkel, szállnak, mint illatos toalettpapírok...

Nem hiszek nekik. S most mit is mondjak? Meséljek neked, dráma-dámának a drámáról? Mik a drámai elemek? Hogy a dráma az nem csak játék s az élet az drámább? Még ha röhögünk is rajta, mert van comedy is? Ó, hát mit mondjak? Általában reggelre kipihenem magam, s ott áll az egész harci gépezet kisuvickolva, kiegyengetve, kiélesítve, bevetésre késszen. S bedobok mindent, apait, anyait, ha kell magamat is, be a slozi, a tűzifa, a szemetesvödör, s hasonlók mögé, beleélem magam. Átélem. Átérezem. Nyomom bele a rohadtvalóságot a hitem igaz zsákjába. Mert ismerem a kis genyáját, sunyizik, s annyiszor, de annyiszor beszart már, visszahőkölt, behúzta a farkincáját, s beszimult, oda hozzám. A dolognak van tárgya, célja, fészeg, értelmet keres, ott lent, abban a nagy mentális tömegverekedésben. Ahol kések villognak, vér is folyik, törött üvegcserepekkel metélik egymás torkát, s puha részeit. Nekem az anyag ne legyen az

utamba, az eszme a főnök, félre az útból hitvány csőcselék. S persze mindig azt gondolom, úgy vélem, hogy van is hitelem. Szerettek engem már ezért, talán ezért legjobban. Főleg, mikor aztán rájönnek, hogy az a fantasztikusan átél, éppen, hogy nem rozoga, másoktól megszokott, jó-kis-beidegzett tákolmány, langylehelet-finggal töltött kis ostya, hanem a rohadt életbe, a fickó nem elég, hogy ilyen háromméteres, de hát bazdmeg ez meg is csinálja. Hm. én a valóságnál nagyobb csávó vagyok, ha akarom? is csak neked: hebegő-remegő alázattal, ha van kivel...) S itt, totál figyelemkáosz, értelemzavar, ha valaki a kis pécézéskécskéjében magára-ba hörpintyi azt. Nem, hogy hogyan, hanem hogy mit is ugat ez a barom. A történet erről kéne szóljon. A stílus csak adja át magát, oda magát, imádott alázatban, a teremtés elsőpró ihletének...

Az önmegtartóztatás hozadéka, meg a szexsóvárgás. Válasz lim

eredetileg ez is a naplomba íródott, de aztán „elkanyarodott” tefeléd...) Újra és újra olvasom a leveled, amit tegnap először írtál. S megálltam egy mondatnál. Amikor azt mondod, hogy „meg kéne dolgokat beszélni, ha még nem késő”, meg hogy „küzdenünk kéne egymásért”. Szóval innen indulok. S furcsa visszanézni az én kálváriámra, arra a kis, rengetegen, örületeken átvezető ösvényre, ami innen fentről már alig látszik, de felidézhető. Csak egyszerűen végig kell tapogatni a sebhelyeket, amiket hagyott, s máris dől a hang, a kép. S a hajmeresztőbbnél hajmeresztőbb érzések, állapotok tömkelege, amikben voltam. S persze, én „csak egy férfi” vagyok. Mondhatná valaki. Egy nő. Ez igaz, de jó nagy női lelkem van. S azt hiszem, ott lent, a lélek az semlegesnemű. A dolgok legmélyén. Döntsd el te, ime: Arról beszélek, mint mikor az ember olyan helyzetbe kerül, -szándékosan vagy akaratlanul, - amiről, úgy érzi, hogy ő ennél többet érdemelne. S hát, a leg-egyszerűbb, ha most pont a korkülönbségünket tépem ki, mert furcsa, összefüggések vannak. Elmentem ugye Floridába, önként, de nem önkényesen. Nem számolva azzal, hogy az nem úgy van, „gyere buci bekaplak”. Pénzért, persze. Mindenki tudott mindent, elég progresszív is volt, látszólag minden oké. Kimásztunk az adóságból, a kilakoltatás veszélyét is elkerültük, vettem egy gyönyörű audit A Jillnek a családnak), haza sikerült először menni, nyolc vágyakozó év után, megvettük a kötcsei házat, s A Jill hazaköltözött. Iszonyú pénzek...Mindenesetre pár héten belül A Jillnél ez oda ment le, rohadt egyszerűen, hogy én őt elhagytam. S ott már nem csak a szex kérdés volt, bár az is. Ott voltak a gyerekek is, még mindig kicsik. S ott voltam én. Torz s bűdös férfiakkal, egy camperben, egyedül, 44 évesen. Igencsak erős libidóval, ilyen fennköltén fogalmazva. S hát, őrjöngtem. Mondanom se kell. Tegnap, amit meséltél, hogy piásan vezettél haza, mint a vil-lám hasított át ennek a múltnak az egén. S eszembe jutott egy nő, akinek dolgoztam, egy „rendes, férjes asszony, Deby, az volt a neve”, aki véletlenül? – előhagyott néhány róla készült meztelen képet, aki véletlenül néha hozzám ért, dőlt,

kajánul mosolygott, meg minden. S fogtam, miután megittam pár sört, s úgy éreztem, hogy előnti az agyamat valami folyadék, beugrottam az öreg Ford trakkomba, s a legnagyobb forgalomban, mint egy ámokfutó elszáguldottam Miami nevű világváros legtávolabbi végébe, ahol egy részeg nőt találtam egy heverőn, aki azt mondta bújjak oda hozzá. Rettentő kísértés volt, de nem tettem. Aztán visszaszáguldottam. Szerintem öt évet kaptam volna, ha valami balhét csinállok az úton, szigorított börtönben. S ahogy hazaértem, rádöbbsentem, mit tettem. S meg is fogadtam, hogy „na ilyent többet nem”. De akkor még nem tudtam, hogy ez csak a megpróbáltatásaim kezdete. S mindaz, amiről szoktunk beszélni, ott volt a pakliban. Hogy az ember csak „úgy” nem..., csak úgy, nem simul valaki ölébe...Meg hogy nekem volt egy feleségem is. Nehezebb, könnyebb is. S iszonyúan, kétségbeesetten kerestem, nap mint nap az érveket, ami igazolná, hogy beledugjam – csak egy kicsit – no nem, nagyon a farkam egy nőbe. S beledöntsem ezer év szenvedését, magányát, vágyát, önsajnálátát, mindent, ami a lelkemet ronggyá tépte. Még azt is, naná!, amihez senkinek semmi köze... S előszedtem minden kis piszlicsáré fossziliát, cipőfűző darabkát, leszakadt gombot, kutakodtam kis gesztusok, késett mosolyok, ellenfeszülő izmok, ellenségesnek érzett sóhalyok, mozdulatok, szempillantások, meg nem támogatott, s indokolatlan érvek, s más apró disszonanciák kukájában, maszatos kézzel turkálva ebben az orrfacsaró bűzben, hogy majd ezzel a trágyával felfegyverkezve azt beledobhatom A Jill pofájába, s önigazolást nyerek...S ahogy mondtam, ez csak a kezdet volt. Van ott még jó pár sztori. De, valójában, tizenkét év se volt elég ahhoz, hogy „megcsaljam”. Valójában, nem tettem meg. Csak átmentem ezen az egészen, s azon tűnődöm most, hogy mire volt jó. Van ennek valami értelme, konklúziója? Van ebben, lehet ebben valami általános emberi? S én, a nagy adakozni vágyó, nem, igenis át kéne, hogy ezt adjam, ha elkésett művészettel nem, hát csak úgy, kézről-kézbe, szájból szájba infúzióval? Akkor is, ha nem kéri? Valakinek, aki itt van az orrom előtt, fontos részévé vált az életemnek, mellette döntöttem, s őszintén a szívem rohadt mélyére nézve, szeretem? S végig, végestelen végig, minden egyes ilyen pokol mélyén, ott bujkált a kérdés. Hogy micsoda egy kis szar, micsoda egy kis pitiáner, szúkgagyú, korlátolt, nyomorult gazember is vagyok én, ha nem vagyok képes, alkalmas, okos, gerinces, s karizmatikus odaállni A Jill elé, s azt mondani neki: „idefigyelj, beszéljük ezt meg, engedd már meg, hogy egy jót kefélek már valakivel, ha? Szebben is lehetett volna, persze. Akárhogy. Nem tudom mi lett volna, ha megteszem. Ha megcsalom, de azt se, ha sikerül megbeszelnünk. Egyik se lett, - ez nincs a tapasztalat táramban. Azokból az apró jelekből, azokból a félszegű kilengéseimből arra következtetek, hogy valamit megúsztam. Megúsztam egy disastert, egy vírust, hogy nem öleltem vakon, az Éj Öreganyját...Ráadásul itt van ez a farkok kérdés. Miken mentem én keresztül?! Hogy majd biztos nem áll föl. Valami megrohadd bennem. De, végül is oda

jutottam, csak röviden, hogy ez nem így van. Nyilván, s félreérthetetlenül elszalasztottam dolgokat. De, ebben a nagy éhezésben, ínségben, valami nagyon megerősödött. A hamari üreskettyintések futószalagja egy időre, hogy kimaradt, a másik oldalon egyre nőtt, erősödött, szépült, fényesedett ennek az „egésznek” a fantasztikus jelentősége. Persze, ott lent, a nemiség buggyogó mocsarában, ez nem látszott. Trutyiktól izmososan, éneklő piócákkal a fülemben, nyálas vízi csigákkal az orromban, fickándozó ebihalakkal a nyelvemen, s egy farkamba erősített szívószállal, aminek a másik végét egy lápi szíréen szívta, ez nem volt jelen. Ott, fogalmam se volt róla. Gyönyörű az emberi elme, de mindenre nem képes. S lehet jobb is...S eljött az idő. A föltámadás ideje. S veled. S mindazt, amit éreztél, mindaz a jó, - hogy mondjam – ebben is gyökeredzik...Biztos azt gondolod, sovány vigasz. Most megint itt vagyok. Ólom-fájdalmamban. De legalább már tudom. Tudom, hogy az ember kicsi szerelembimbaja, az csak úgy nem döglök meg. Még akkor se, ha ez a rohadt állat, ez a csatakos, s tépett hiéna, ez a titkos nemű állat, az emberi ösztön, folyvást azt is üvöltözi: éjjel az ember álmaiban, na meg ébren álmódva fényes köztereken, nyilvános helyeken, bármikor, bárhol, s váratlanul, a kedves óvónénivel beszélve éppen, hogy „dugni kell !!!”. Éreznem kell a farkam egy punciban. Éreznem kell egy farkat a punciban. Enélkül nem élet az élet. Nem tudom, segíték e neked, nekünk ebben. Nem tudom mi lesz. Nem tudom, ha mi se tudjuk ezt megbeszélni, hiába e tapasztalatom. Hiába vágom ki a szívem egy napsütötte, s távoli tengerekre néző dombtetőn, s tárom a szelekbe, mint a Lorca kisgyereke. Nem tudom, mi is a jobb, a kegyes hazugság, az önmegtartóztatás vérömlenyei, vagy a főpapok hite, akik jézusok lábait törölgetik. Kiderül. Mindenesetre újabb Pandora szelencét nyitok itt ki, félek. Mert most talán újabb bepillantást kapsz arról..., hm, rólam...Én szeretlek, az biztos. Nem tudok mást csinálni, mint reménykedni, hogy megvársz, az maradsz, aki vagy, akit megismertem benned, az én szerelmetes, örök, s egyetlen imádott nőm. S vajon hol is lehetsz, most. Jó lenne? – ezt tudni

Jack

Nemtudom Bullshit) Imolakém, Válasz lim

Baromira szeretnélek szeretni, de most beadod nekem a kulcsot. Ez, úgy ahogy van, iszonyúan alacsonyan száll. Ez az egész hétfvége egy nagy szemét szar volt...Én vagyok szomorú, hát csoda? S te mit csinálsz? Eltűnt az a nő. Egy hülyegyerek maradt utána. Aki cinizmusba orrot piszkál, fikázik, kurvára nem ér rá, én hívom, mint az állat, írok, mint az állat, ő meg odalök nekem egy kis fucken maradék, hideg rántottlevest. Hát bazdmeg kutyám jobbat kap. Írtam neked egy tonnányi kincset, szerintem ezer közül kilencszázkilencvenkilenc nő sorozatos orgazmust kapna tőle, s hátban átúszná értem az össze jeges tengert. S még csak nem is vagyok nagyképu, mikor ezt mondom. Jobban jársz, ha elhiszed...Nem

fogom itt ilyen Rohaddtul bizonygatni magam. Ha hülye vagy, úgy kell neked. Ez a faszomfüty színt ez nálam nem menő, nincsenek ilyen csúsztatások, oké? Nem hívlak, nem írok többet, amíg normálisan nem tudsz válaszolni a leveleimre. Figyelmesen el fogom olvasni őket. Nem fogom itt szétszaggatni a tőkeimet a buta léhaságod rózsabokrain. Te asszem tényleg kurvára mellém nyúlsz, cicuskám. S nem vagyok nagyképű, máris látom a kis léptéked mozdulását, de ez is vagyok. Meg a szívét érted kiköpő hős Lohengrin is. Csak neked ez nyilván magas. Arrafelé gyalog járnak. A budira. Kaptam egy udvarházat renbehozni, egy öreg francia festőnőé, aki a Chagall nője volt. Ottvan a bácsi az ágya fölött. Meg mégegy munkám van, egy szarrá rohadt házat föltornázni. Ez kisebb izi. Egymástól nem messze. S van egy másik – magyar származású francia néni, férjes, aki azt mondta, hogy szerez ott, a dowtonban nekem munkát, az elkövetkező tíz évre. Ő hozott össze a vénasszonnyal – aki, hm, egy régimódi, finom kultúrtündér. Ez van. Ha valami gusztustalanságot írsz nekem megint, kidobom a szemébe, s felejsük el egymást.

ís ne gyere nekem a szomorú gyerekkoroddal, akarod hallani az enyém?) Ha velem akarsz lenni, jobbnak kell lenned.

Imola.

Jack

Csók, iml

Annyira aranyos vagy, nem érdemled meg, hogy lajstromozzam a bűneidet. Tényleg szídtak folyton a szüleim, ha téged nem, hát most megkapod tőlem bátyuska. Így szólíthatlak?

Mit szeretek benned?

1.most a hangodat, ez a legeslegjobb élő darabod, amikor beledörmög a telefonba, oda vagyok érte. Ezentúl, minden levelémhez csatolok egy ilyet.

Ölel a te cicád Naaaa.

Iml

Ne sértődj meg! Így akarunk majd gyereket?

Jó, ne válj el, annak is meg lehet a maga bukéja! Azt szeretném, ha a körülményeinkhez képest is vidámak lennénk. Mesélj nekem, milyen ott az élet? Mit szoktak csinálni az emberek, miben más amerikai anya, mint én? Öllelek

Szülők meg a villanyszámla, iml

Végre azonosítottam legalább ezt. Zavarba hozol folyton már az elejétől fogva, ellenőrizni akarsz és én ezt nem hagyom. Ilyen módon nem tudok alárendelődni. Mindenkiel más gyenge pontok fájnak. Már azt érzem, nem vagyok képes, csak azért mert kell levelet írni, írni. Persze amellet, hogy alig várom a tiedét. Az a

kép szép volt, most az a gyógyszerem, hogy te, meg Kötcse meg írás, rendezgetés, meg én, meg mi. Így együtt. Apám addig imádott míg nemtelen tündérke, okostojáska voltam. Akkor kezdett felügyelni, kurvázni, mikor kamaszodtam. Ezt a szeletet még így, ahogy te, egyetlen pasim sem érintette, nem vont felügyelet alá, sőt szeretnék volna, ha önállóbb vagyok, nőként is. James egyenesen pasizásra biztatott, amiben nem voltam jó. A másik, ezt kis milliószor elregélted, az utcagyerek meg anyája, meg hogy nincs vele gond. Az sem baj, hogy nem tudod, hogy iml-e, hal-e, hogy halt meg? Én keveset beszéltem neked az anyámról, nekem gondjaim vannak. Akarom, hogy egy normális pár legyünk, pasi meg a nő, akik együtt vannak, élnek, alkotnak, veszik az akadályokat. Nem akarok hibás és bűnös lenni. Nem akarom, hogy folyton elmagyarázd nekem mindenről a tutit. Beszélgetni akarok veled, nem egy orákulumot hallgatni, bámulni.

Azért nem vagyok neked jó, mert te tapasztaltabb vagy? Pénzt kell kérjek tőled az éves villanyszámlára, mert Jamestől nem lehet, Ágota meg addig nem ad, amíg tartozunk neki. Múlt héten jött meg a számla, egy egész Imola tartozás, mert mint mondták évente olvassák le. Nem tudtam kérni tőled élőben, mert megálázó, illetve 144 ezer, vagyis nagyon sok. Így könnyebb lesz reagálnod. Ha nem tudsz adni, megpróbálom másként megoldani. Imola

Látom félsz, Válasz lim

Ötödször fogok neki. Meghülyült ez az izi. Minden betűt átvált, kivéve az y-t nem cseréli föl a z-re. Rohadt idegesítő. Közben hatszor felejtettem el, mit is akartam mondani. Persze ott van hatezer dolog. Sajnálom, hogy félsz tőlem, pedig nem kéne. De asszem félsz te mindenkitől, aki „megmondja az igazat”. Szerintem, akkor mindig ezt csináltatod. Ami nem azt jelenti, hogy az igazságtól félsz. Úgy értem, a másokétól? Mert olyan nincs? Hm. Nos, hogy így megijedtél, nem is nagyon merek mit írni. Pedig pont azt terveztem, hogy írok valamit a rosszaságról, az enyémről, meg az ide kötődő tapasztalataimról...Na, most meg elindult ez a rothadék, jajj, nem bírom az ilyent. Nos, akkor mégiscsak pár szót. Egyszer találtam egy mondatot, s „hát persze”, nagyon megtetszett: „a legnagyobb lázadókból lesznek a legjobb klasszikusok”. Hú mondom, ez fasza lesz nekem. Szóval, ilyen régi kis filmek, mint a Bagdadi tolvaj...Nos, én egy baromi rossz gyerek voltam. Loptam, csaltam, hazudtam, s mind a többi. Anyám egyet mondott: „kisfiam, a törvénnyel ne gyúljön meg a bajod”. Oké, s mert valójában jókisfiú voltam, aszontam: oké, akkor azt nem, de minden, ami azon kívül van, igen! S ez jó darabig így ment, amíg ki nem nőtem. Talán, először a hazugságot. Nem azért, mert kurvára érdekel, hanem mert kényelmetlen. Állandóan belezarodtam, megharagudtak rám, szóval mindenféle kellemetlenségek lettek belőle. Aztán lényegében a lopást is, főleg magánszemélytől nem. Attól nem, mert

átérzem, milyen szar. Én se szeretném. Cégtől? Hát, már attól sem, mert mindenütt security kamerák vannak, meg minden. Egyszer volt egy furcsa, agykeverő élményem. valahol le van írva, de biztos nehéz lenne megtalálni...)

Szóval, egy csávó ellopott egy kazettát egy videostore-ba. Akarta. De mindjárt, ahogy sípolt az az izi, megált. Ott volt a pulcsija alatt. Egy teljes totálisan normálisnak kinéző, fiatal, erős-izmos-gyors látszatú stb. S jött a Manager, s megfogta karját. S szólt az inasnak, hogy hívja a zsarukat. Az meg hívta. Én meg ott álltam, mindenki állt. S néztem. S majdnem mondtam neki. De nagyon hülye képet vágott. Gondoltam, kéne valamit csinálni. Gondoltam, fölkapom azt a fucken szart, s elrohanok. Persze hülyeség. Tárva nyitva az ajtó, egy kihalt bevásárló központ, épületek, utcák, város. Columbia, Dél-Carolina. Nos, szépen megbilincseltek a csávót, beültették a járgányba, s elvitték. Én meg leültem a járdára, s három cigit elszívtam. S elképzeltem, hogy kefélik a nagy benga fekákat három éven keresztül ez az idiótát, mert hogy kb. Annyit adnak az ilyen shoplifting-ért. Van ilyen? Na mindegy. Mikor sofőr voltam, elloptam mindent. A csillagokat az égről. Persze, akkoriban ez divat is volt – mindenki lopott. Egyszer Zamárdiban mondtam a takarítónőmnek, hogy azért ésszel. Ilyenek. Na mindegy, ez kurva unalmas. Hülyítettem én rendőröket. Volt, hogy kék fénnel vezettek, pedig totál illegális volt mindenem. Amit akarsz. De, ami legfontosabb, hogy végig gondoltam ezeket a dolgokat – s hát, ami ebből érdekes, az a mentális játék, a buli, a többi az mind bullshit. „egymillió dollárral tartozik a világ”, - ahogy a Corso mondja. Ez van. De, ami aztán – ezer és ezer szűrőn keresztül leszivárgott, az az, hogy az nem minden, hogy meg tudom tenni. Úgy átbaszok bárkit, mint a pinty. Csak, ez már nem poén. Túljutottam rajta. Most pont azt élvezem, hogy nem csinálom. Pedig megtehetném. S kurva jókat szoktam röhögni rajta. Na meg persze a feszültség is csökkent, annyira csóró már nem vagyok. Persze, az ember az ilyesmit soha nem felejt el. Az utcagyerekségek előnyei. S ha bazdmeg van, többnyire először jövök ki a forgóajtón...Bár soha se legyen rá szükség. Van énnekem más dolgom is. Na, ennyit mertem erről makogni. S nem egy-egy ilyen izi a lényeg. Se nem a csalás, se nem a hazugság, se nem a lopás. Hanem amit mögöttem van. S persze, vannak más bűneim is. Például cserben hagytam valakit. Például nem voltam hálás. Nem köszöntem meg. Nem viszonzottam. Stb. Kis faszágok, piszkok az ember lelkén. Egyszer egy csirkét is elütöttem. Másszor meg egy lovat...Na jó, ennyi elég erről. Odázom, pedig ezerrel kellene estimate-ot, árajánlatot írnom. S rohadt bonyolult, ezer és ezer része van...Az ár is. Próbáltam kifagatni a francia közvetítőnőm, de hallgatott, mint egy nagy csuka. Hát persze. Itt meg pláne. Hogy most mi van, öreganyám az menő, vagy csóró? Közben hasmenésem is van, valami nem stimmelt a kínaival, a rohadt életbe. Vettem egy olyan elvivős tálcát, lényegében a brokkoli miatt, mert azt utálok főzni. Mindig szétfőzöm. Most nem tudom mit tegyek, egyek. Mert ez volt az utolsó kaja, amit itt még szerettem. De mostanában nem megyek oda, az biztos. Mert amúgy nekem ilyen

redvám olyan ötévenként egyszer van. De lehet még az se. Szóval, most neki kell állnom dugdosni, meg ide-oda másolni, jajj. Ez is egy bonyodalom, mert még csak az öreg gépre van föltelepítve a nyomtató, s iszonyú sokáig tart. Közben arra is rájöttem, hogy a mindentudó dög, faxolni mégsem tud. Rothadjon meg. Az van ráírva, hogy mindent tud, amit négy szokott lenni, de itt csak három. Nyomtat, scennel, meg másol. De lehet ebbe az új izébe van egy fax masina. Mert hogy el kellene küldeni az aláírt hozzájárulásomat Kaliforniába, hogy ingyen telefonálhass Jackednek. Annyit szarakodok ezekkel a technikai izékkal, minden nap. A munkám is az. Ma például beszereltem egy szivargyújtót az autómba, mert még vezetéke sem volt. Főleg, hogy tudjak szarokat tölteni. Meg használni a laptopot. Meg, meg, meg. Na erről ennyit. Puszik, szeretlek, te tündér Panka, akárhogy is, nekem az vagy..., lennél.

Jack

Hát, örülök, Válasz lim

Hogy végre kitekintesz, egy kicsit. Ez a sok köldöknézés okozta szitok-köhécselés, már kezdett unalmas lenni...Jajj Istenem. Egyszer olyan jó lenne kigyógyulni ebből a fránya dologból. Hogy téged mindenki bánt. S igen, nyilvánvalóan más az életben. Persze, tudomásom szerint ott is veszeksznek, vitatkoznak, meg minden. Pláne mikor már ennyi idős az ember. S jóllehet, azt se lehet-kell mindig, persze-nem. S mindig ezzel jössz, olyan egyoldalú, hogy mi mennyit balhéztunk. Pedig, nekem vannak szép emlékeim. Például mennyit röhögtünk, játszottunk, szeretkeztünk, s milyeneket, táncoltunk, sétáltunk, fürödtünk, sütöttünk-főztünk, kirándulni is voltunk, sörözgettünk, ültünk kint a kispadon, s néztük a hulló alkonyt, a messze eget, hallgattuk a tücsköket. Meg hányszor újrakezdtek az ágyban, egymásba csimpaszkodva, simulva, gabalyodva, fonódva. Hányszor próbáltuk így meg úgy, még szorosabban, még lazábban, még finomabban, még mélyebben, beleomolva-ömlőve egymásba. Hányszor vártalak dobogó szívvel, s lüktető erekkel, s te jöttél, s simultál omolva, szerelemmel. Óh, te, te forgószele, te kis harapós zsémberelem. Hogy tudnék én jó lenni neked, hogy tunám megérinteni vibráló lelked fényeit s lesimítani őket? Milyen ostyát tegyek bíbor nyelvecskédre, gyógyfüvet fájó szemhéjadra? Te, kis nyüzinyüszim. Jövök, ne félj már annyira, jó lesz. Többször, „olyan jó lesz”. Mégjobb, énédesnőm. Tanuljuk egymást most. Jó kis esszenciák ezek, mélységünk izgató démonjai. Szerintem nagyon profin csináljuk, s annyi, de annyira szépen elrendezett, takaros, s komfortos benső világot hozunk itt össze, hogy úgy fogunk bene lubickolni, mint két, összekulcsolt aranyhalacska. Szeretlek

Jack

Micsoda hülyeség ez a kapálózás. Ha együtt lennénk megoldanánk előben jól. Mint a libikóka, egyszer mélyen a ki sem fejezhetetlenben, aztán följöve a napvilágra a lenti eltűzöttnek tűnik. Egyszerre van ez is az is. Egymás mellett, felett, alatt. Most a távollét ennek a bűvárkodásnak, hit- és mesevilágnak jobban kedvez. Légy szíves, ha tudsz segíts ki a pénzzel. Szeretlek, ha itt leszel egyensúlyba kerülünk, mert az eddigi együttlétünkben, a személyes tapasztalatokban is jó sok nehézségünk volt, de talán most majd nem így lesz, nem nyomorítanak meg minket sem a helyzetek, sem a pénzhány. Öllelek, szeretlek, te hídverő!

Imola

iml Olyan jó olvasni a leveleidet!

Ez a reggeli örömöm, alig várom, hogy leülhessek olvasni őket, attól függetlenül, hogy miről van bennük szó. Nem akarnám már elemezgetni a félelmemet, pedig erről tudok néhány szót mondani. Ha téged érdekel írok róla. Igazad van félek tőled, földézel erejüket vesztett szunnyadó szégyeneket, szenvedéseket, mindössze azzal, ahogy rossznak?Tekintesz. Ezzel nem tudok mit csinálni még. Az a tegnapi mondatod, hogy mit csináltál tizenhat órát, belökött egy gyermeki tudatállapotba. Valamiben idézed, hasonlítasz az én apámra, anyámra. Azt hiszem, nem szükséges előadást tartanod nekem arról, hogy mennyire hasznos és megtérülő, ha tiszta életet élek, nem bűnözök. Ez azért túlzás. Ne vigyél engem ide! Valahogy meg fogom találni erre a te hatásodra-szándékodra a megfelelő értelmezést, a kommunikálás formáját és az önvédelmemet. Talán az is gond lehet itt, hogy senki sem tekintett így rám azóta, és én szépen gyorsan elfelejtettem, hogy voltam ebben. Hálás lehetek a pasiknak, de nem is gondolkodtam a büntudat keltés, a nőiségem és miegyebek helyiértékéről.

Békét, elfogadást szeretnék, remélem, hogy megtaláljuk egymást. Úgy szeretnék már főként örülni!Közben arra gondoltam táncolni, táncolni szeretnék veled.

A kis mindentudó csibészke, iml

A hídverő, az, aki az újat, a nehezet megépíti, szorgosokos, mint te.

Azt mondtad az imént a telefonban, hogy a belső rétegek hártáján keresztül látsz rá a körülvevőkre. Öregem, nekem viszont - habár néha az ellentétét vélttem - szelektív s valahogy, mint a lassú előhívóban folt szerűen kirajzolódó a fel fogásom. Már annyi, de annyi mindent mondtál magadról, s ráadásul néha ismételtelen is, és én csak most fogtam föl mi az az utcagyerek, s hogy ebből hogyan is sorjázik életed története. Ne csodálkozz rajtam, mert most itt ülve, ezen emésztődve, - talán erről írtam is neked -eszembe jutott, pl. Hogy sok más között olyan pofon egyszerű tapasztalatot, mint az évszakok váltakozása, kétgyerekes anyaként fogtam föl. No most persze gond van itt a nyelvvel, /mert nem értelmi fogyasztékos vagyok, azt látom, /ugyanis hanem hiába tudtam erről is, mint annyi

mindenről, mégsem tudtam igazán, nem fogtam föl valójában a maga egészében. Nyilván úgy is mondhatnám ez egy megismerési folyamat, s valamilyen belső, mélyebb tudatosulás? Szükségeltetik a lényeglátáshoz, még akkor is, ha az éppen nem is olyan mély titok. Ez van öregem, csak nézek magamra, így megy ez nekem. Annyira elképzeltam, amit a munkáról, magadról meséltél. Látlak magam előtt, ahogy ott ügyeskedsz és nagyon szeretlek érte. Pedig majd egymáshoz, a közös élethez is hozzá kellene szoknunk, mert egyedül annyira egyszerű, nincs olyan sok fakszni. Az nálam úgy van, főleg, ha nem kell az agyammal semmit sem csinálnom, nem kell figyelnem, akkor csak te motozol benne. Van, amikor úgy, mi lenne, ha itt enne. Van, hogy mit csinálunk majd, hogyan élünk. Érdekes, akármilyen üldözött is tudok lenni, alapvetően csodaváró vagyok. Nagyszerű életet remélek veled. Mindenfajta kalandot, ahol majd a legfontosabbakra ketten válaszokat találunk. És úgy is, ahogy akár Kötcsén is lehet, a világba, a természetbe merülve millimétereket pásztázva teljesedünk. Remélem az életet teljességében, extrád, művi műsorok nélkül. Arra gondolok, hogy megnyugszunk és nem unatkozunk azért, mert nem civódunk. Mit szólsz ehhez? Azt is érzem, hogy veled az egészbe bele fogunk kavarodni, sodródni s mint a szél múlik majd szépidőnk. Addig is elragadjuk egymást és hengergetjük végig a göröngyökön. Szeretem a világot, most ahogy rád gondolok, mintha te lennék. És így istisen vidám vagyok, közben fontoskodom gondterhelten, problémázok, tudom a helyem, magamnak való vagyok, kis csibész, aki nem titkoltan mindentudó. Mondd ez szerelmesebbelével egy kicsit vagy nem?

Imola

Válasz lim. Iml

Köszí szépen, olyan kedves vagy, mert ez ilyen szar tud lenni, de te nem csináltál semmi kellemetlent. Miért írod a leveleidhez, hogy Válasz lim? Csók: Imola

Nov. 2 A pénz hatása a nőre? Iml, megírtam, hogy megvan a második munka...)

Nagyon örülök, hogy ilyen ügyes, életrevaló vagy, mindamellett, hogy mennyit tudsz befelé nyomulni, vakarózni, fázni meg a többi. Megjött a tél, a hóelő, a hideg. Nyáron elborult hangulatomban, ábrándozva idézem magam elé ezt a behúzóást, ezt az elfordulást, ezt a védettséget, ahol takarva vagyok. Most természetesen csodálkozom azon, mit szeretek én ebben annyira? Messziről jobbnak tűnik a fagyos csúszós viszontagság. Persze majd belejövünk és jó lesz. Már ma ünnepi hangulat lett a hidegtől és a metsző napfénytől, a viharos szélről. Ilyenkor van kedvem kenyeret sütni, a ház lesz a teljes világ. Ott milyen idő van? Kell majd rossz időben kinn dolgoznod? Olyan klassz érzés, hogy egy ilyen okos, erős

férfira gondolhatok ő meg énrám. Apukám, mi aztán szépen vagyunk! Nem? Csókoklak: Imola

Nahát ez már...Válasz lim még el nem küldött levél

lehet egyedül nem is lennénk olyan jók, de együtt, én valamit ígéretet szagolok itt, babám...) Mit írjak először? Jajj. Ezer dolog. Először, ez tör előre, azt mondom, hogy ez már döfi. Ez egy, az ómhöz, az én szerelmemhez, az én méltó társamhoz méltó levél. Ez már jól megüti – ami – te, a legjobb, legőszintébb, leglelkesebb meggyőződéseim szerint vagy, lenned valál, vagy – minden hókuszpókuszos szemképrázat, aktualitás, üres pofarángás, kis szitkok, brumhildás nyögi-nyögi, matildás hátizsák, kiskirándulás okozta cipőfeltörés pusztis lábszellőztetése, képeslap fájdalmak mögül. Te egy robosztus s nagybaszom lélek vagy. Ezt ugye senki sem mondta még neked, te kis pöcs? Puncimókus, félve kapaszkodó bátor kiscsibésem...Ne zizegj már alá, olyan sápatagon, mindenütt átút a nagytermészeted, nagyvágyad, nagyvénád. Ne zizegj itt, mint őszi szélben sóhajtva a nád, aki nem egy nyarat iml, de nem tudja..., s mindig azt hiszi, most aztán vége...vége, mindörökre vége.

Az iml azt jelenti, hogy „levél Imolának”.

Hhu.

Itt én egy amolyan kombinált naplót írok, egyszer ezt a címet adtam neki: „amikor a levelek a Napló”. Így próbálom különválasztani azt a nagy szubjektumot, ami te, meg én. Attól, ami én...Ezt teljesen külön írom, ez egy dokument, s innen másolom be az ízibe...Ne szálljon el a mi hőseletünk nyomtalan, ha? Persze ez az egész csak egy tüsszentős bullshit, úgy ahogy van, minden, amit eddig mondtam. Mert, itt fasírt sütés, mosás, gatyában való burgundi ivós rohangelés közben eszembe jutott, hogy ha itt lennél, közben milyen jókat dugnánk...), na meg s persze, az intellektus ágaskodása, ingerkedése, hogy „figyelj, miről is méltáztál egész nap, emlékezel öcsém? ”Szóval, le is ültem, ittam még egy pofával ennek még sok oka van, munka, pl.) S most idézgetem magamban...Így szól: „egyszer, majd, - mint már megesett – nagyon fogjuk bánni, hogy ennyit bántjuk egymást, ennyire nem tiszteljük egymás zsenialitását, érzékenységét, fantasztikus képzelőerejét, s most, miközben megfordítottam a fasírtom, ez jutott eszembe: „mi van gyöngyharmatom, mi akönny a levélen, most melyik világcsiklandozó szerepünkben himbálózunk éppen, elégedetlen vagy- született elégedett mosónő-Én-ben? Dráma-dráma-dráma, - vérnászosan páva, elkékelten vágyva? Mi a dumi-dumi? Lama-lama, sabaktáni szaxofon hajnali sikítása – jobb napot, ébrenlétet, ízt, meg minden más teljes tenyerű fogást, tapintást, érzékletek dús húsvalóságát ígérve, bármely napban?”) Hova hasítunk mi együtt? Egy kis savanyú pukedlibe, vagy bedugjuk már fejünk illatos szénakazalokba megint? Széttárult tüdővel? Beszíva mindent, le egészen a ruganyos, friss gilisztákig? A

föld lélegzetét? Erre gondok, a testedről ábrándozva...Ez már fürdés után kitágul agyerekekkel. Már nem kéne ugyan semmit mondanom...Iszonyú gyorsan haladsz, hármásával szedve a lépcsőt...S sorban maradnak el kortársaid, a jelek is...Dede. Igaz, amit mondasz magadról, de mielőtt ilyen belevaló csaj vagy, - egy másik úton, előre törsz, sőt, száguldasz a messzeségben: a mélyebb, átfogóbb megértésben. De még mindig meglepetések várnak rád, ami engem illet...

én „nem létezem”

Már annyiszor céloztam rá, szóval, „én nem létezem”. Azaz, elhagytam ezt a földi triviát, még ha a lábam földön is áll. A fejem kint van a felhők között, ahol mindig kék az ég. Jajj. Én – egyszerűen fogalmazva összeszedtem, ami jó, s én AZ vagyok, azaz, hagyományos értelemben, „én, nem is vagyok”. Illetve, az eszme, meg én egyek vagyunk. Ha valaki keres engem, akar velem találkozni, ott megtalálhat...Sokszor, már az is eszembe jutott, hogy akár még hülyébb is lehetnék, lehet pont az nyomna át, ahol szeretve lenni szeretnék. De talán itt ebben beszari vagyok, s netán amiatt máshol bátor. Idáig írtam, aztán lemaradtam, ahogy te szoktad mondani. A valóság átgázolt rajtam, itt maradtam gondolattalan...Holnap kész lesz az első meló, másik – Nancy – nevű öreganyámmal többször hetyegtem. Úgy volt, hogy találkozunk, aláír, meg ilyenek, meg ad kis előleget. De mondta, hogy fáj a Peti-ja, ami itt pocit jelent...Hát mondom oké. Margitkám, első drágám, meg szívát kicsit, újabb és újabb szarokat szó rám: még hozzak rendbe pár lóbaszó ajtót, cseréljem ki a padlón a linóleumot, a kinti ótvaros lámpákat, meg ilyenek. Hogy önmaga meg a világ szemében jó legyen, mégiscsak jól járt velem...Jól van ez így, hozzá vagyok szokva, ilyenkor csak, mint egy félnótás mosolygok, és yesmam, yesmam. A lényeg a lényeg. Adott jó munkácskát, jó kis pénzecskeért, így, hogy a semmiből előtoppantam. Meg beajánlott, meg röpcédula, meg apámfasza. Akár föl is moshatna velem... Komolytalan az egész, szeretjük egymást.

Van itt egy buzi kinézetű nő, festővállalkozó, vagy mi a bráner, már régebben is láttam, úgy néz ki, mint a rekedt hangú kofa a bolgár népmesékből. Szóval ez is fölött valami munkával, már ki is totóztam, mondanám is, de most meg eltűnt. Pedig jól jönne az a kis lé is. Egész nap a részleteinken Pöcsöltem, fölfedezni önmagamban a te üvegcserepeid. Hol karcolódunk, mire visítunk. S itt van ez a sér-tődékenység, ez a hetyke félreugrás, kitérések, elhajlások, le és föllépések furcsa koreográfiája, amink mi ketten ilyen hihetetlen egymásra fedésben vagyunk. Megáll az eszem...Valahol említet, hogy vissza-élnék? – a tapasztaltságammal? Biztos, hogy egy ilyen felhozatal, már önmagában egy sértés tud lenni...Talán ebben is előrébb vagyok, de totál úgy érzem, mint egy csipkerózsika. S olyan jó volt olvasni, hogy te is vágysz, álmodsz, remélsz, egyszer jó lesz. Nekem ez nagyon fontos. Úgy örültem neki. S nem könnyű nekünk, de valahogy nem tudok elsé-

tálni a mi életünk nagy ígéréte mellett. Nekem, még nővel ilyenem nem volt. Magamban – itt-ott - kurbliztam néha egyet, valami mintha rőffent is volna, de többnyire kis babuskás bábocska voltam, sok kis matyóbaba mélyén. Látom, hogy jössz utánam, s itt van ez az én sok kincsem, el sem hiszed. Totál tele vannak a zsebeim. S annyira szeretném, annyiszor félttem, annyira hisztériáz ez a kettő közt, s mindig, félve vissza-vissza sandítok, jössz e még.

S ha még maradt földi vágyam, az az, hogy leülünk majd valahol, összekulcsoljuk-fonjuk millió csápunk, s szépen kirakjuk minden szépségünket. Egymás-magunknak. S ezért volt az a dili, mert úgy éreztem, akár el is kanyarodhatsz. Bámultam a himbolygó tömeget, s nem láttam az én kis gazemberem. De aztán fölbukkansz, s ilyenkor megáll egy hirtelen örökkévalóságra a szívem.

Aztán azon is hosszasan tűnődtem, hogy miért kell ennyire nekem a dili. Nem tudom. Tudom, de nem tudom. Biztos, a „na-de” miatt. A kiapadhatatlan gyermekes kíváncsiság, ártatlanság, eredet és eredetiség kutatás miatt, szóval, azt hiszem, hogy itt olyan mentális tulajdonságokból álló szőttes van, hogy sokat adnának érte a mesés Keleten is. S erre most jövök rá. Te hozod elő. Te hívod elő, pont úgy, mint ahogy te valamivel kapcsolatban eszméléseidre céloztál. Én ki-mondottan örülök, hogy olyan vagy. Nem szeretném, ha zsenihebehurgia okosfiú lennél. Sokkal jobb nekem, hogy egy ilyen dús női mélytojás vagy, finom erezzel, halálbiztos átélés-bizonyosságokkal. Amiknek egy része persze semmit sem ér, de ebben a komoly szűrésben nagyon finom s életfontos párlatok is keletkeznek. Szívom itt egyfolytában, már nem is tudom mi lenne velem nélküle. Na meg persze, tutielemek, valóságcsontozattal. Mert hogy jó női) fejed van. Tök jó. Szeretem az agyad – is. Szeretem a képét, szeretem az ízét, szeretem mert megnyugvásokat hoz, mert megtámogat, mert ráteszi a fájásomra hűsítő kezét, de talán legegyszerűbben, megint „corsósan” – mert érezteti velem, hogy lelkemnek árnyéka van...Én a nyugalomban is izgalomra vágyom. Teljességre, átélésre, megismerésre. Így értem. A másodlagos jelenségek, nem érdekelnek. Balhék? Hát persze, valaki mire gondolt, mindez „ingyen”? Hát, ha ezt kapom érte, akkor nem is olyan rossz, sőt. Nem is rossz, de jó!!! Putty.

most aztán írtam én itt valamiről, arról, amiről akartam? Remélem)

Jack

Rólad, iml – levél színház után

Miért ne lennénk normálisok?

"Rémes" volt ez a darab, Petri fordításában Moliere, meg improvizációs tüzdelmények. Nem emlékszem, de úgy rémlik, hogy Don Juan nem annyira volt bűnöző a szó szoros értelmében. Itt igazi alvilági figura lett. Az jutott eszembe közben, hogy te, hogy mondtad nekem, hogy a törvénnyel neked semmi dolgod nem volt. S nem értettem, hogy ezt miért mondod. Most már sejtem. Állandóan

téged próbállak körbe tapogatni, a világot megérteni. Sokféle szerteágazó üzeneteidből kihámozni valami közelítő képet.

Az világos már, hogy miért ilyen töredezetten rajzolódsz ki előttem. Valóban lassan rakom össze a részleteket, mert nem magában érzékelem, hanem a hatással vagyok elfoglalva. Már írtam a minap erről, hogy valósággal mellbe vágott az a belső élmény, hogy láttam, ki is, milyen is lehattél kisgyerekként. És irtó nehezen megy a megfogalmazása, de legalább az indíttatásaidat értem. Te olyan vagy mintha egy állandósult katasztrófa előtti állapotban kellene élned. Végletesen felfokozott, kiterjedt, minden áramló ötletet, gondolatot, eseményt olyan komolyan veszel, olyan nagy jelentőséget tulajdonítasz neki, mintha nem lenne már idő semmire, ettől függne minden. Aztán hogy két perc múlva mégsem lett a világnak vége, jön valami másik elmélet, kósza foszlány halálos ütemben. Tragikus alkat vagy legalább annyira, amennyire felszabadult, vidám, gyermeki. Talán ez a végletes világlátás is inkább gyermeki, nem? Szép, nagyon szép, mert akkor, ott a szíveddel gondolsz. Érdekes, szerintem ez inkább lírai beállítottság mintsem prózai. Na és persze, játékosan eltökélt, következetes is vagy, aki, ha akar nagyot alakít, komoly ember lesz. Most teszek magamévá, ne orrolj rám, hé! A te kis Imolád.

Olyan jól esett az az alsóneműs dolog, tudtad te, nem?

Hát igen, mindenkinek megvan a maga valóság állapota, Válasz lim

ahogy föl-le bolyong benső városában, s mikor valakivel hirtelen összefut, az lát valamit, valamiből valamit. S vannak kockák, meg kevésbé kockák. Van, akik beálltak, 3x3x3 centiméter, több évtized óta, s már zsugorodik. Valójában én is így vagyok. Olykor teljesen realistán. Tegnap végre korán kezdtem, szépen kipakoltam a szerszámokat, átvergődtem öreganyámmal a kispletykákon, amivel szeret szórakoztatni. Mert a férjét halálra bosszantja vele. Itt tartottunk, teát főzött, amikor fölillant bennem, hogy otthagytam a teáskannámat a villanytűzhelyen...Úgyhogy kb. Annyiról, mint a Moszkva tér, hazarohantam. Végig attól rettegve, hogy harminckét tűzoltó autó szörnyűségére érek haza. Az összes szomszéd kint. S kész, végé Font volt a kanna, de nem kapcsoltam be az izit. Erre csináltam gyorsan egy rántottát, főztem teát is, s megnyugtattam magam. Fogadkozva, hogy most már aztán tényleg meg kéne komolyodni. Jó kis borús, esős, hideg idő van, jeges széllel. S elvoltam ebben kicsit, de nem jó. S ilyenkor kezdek egy nagyobb valóság felé menni, hm. Ahol téged talállak. Valami ilyesmi. De, tudom, itt van ez a segrepacsis, virslizabáló aktuális hirdető, tele fontos dolgokkal. Már, ha valakit ez kielégít. Ebbe is tud lenni...Mindig csodálkozom...Egyébként, s amúgy, nekem is kicsit megállt az agyam: „az emberek nem túl sok valóságot bírnak el”, „a valósághoz időn-kívülség kell”, a külsőhöz nem, a bensőhöz igen. Az meg egy „luxus”.

Gyökerek, S szeretsz te engem ezért?

Melyikemet szereted, most így, visszafelé-előre-közben? Elég jókat mondasz, de persze, majd még...

S annyira jól esik. Nem csak hogy itt-ott átüt valami finom s visszafogott – mi? – elismerés, nem is tudom, de egyáltalán, hogy valaki, egyáltalán, valaki velem, rám, rólam, hm., hogy is mondjam? – mereng? Persze, az én nagy ügyemen. Úgy értem, amit a fejemben hordok...Már elkezdtem ezt pöcögtetni, s nagyon vágyom eljussunk oda, ó, el sem hiszem, ilyen csoda történik velem. Hát igen, van nekem egy gondosan szövögetett gobelinem, foltos zsákom, akármim, egy valamilyen szépséges éleleteszmény, amit összeszedettem. S valami olyan, mint az Atlantisz. Mint a minőszi palota fénykorában. Nagyon kis álmodozó gyerek voltam, ki tudja miért. Szerintem ilyenek születtem. S persze, soha nem gondoltam rá, hogy ez valójában mi, néha szégyelltem, néha rejtegettem, mert volt, hogy bőven kaptam a pofámra érte, néha meg is rugdostak. Igazándiból csak a visszahangjaiból merített valaki olykor, pár kivételes, futó észrevételt kivéve, amikor valakiben egy pillanatra megállt az ütő. De mindjárt el is térült valami kislejtő felé. De azért az igazi barátaim tudták. Különösen a Palika, aki úgy lógott rajtam, mint egy hülyegyerek. Pedig, ha én tíz voltam a százas műveltség skálán, akkor ő kilencven. De ma már látom, hogy jött vala bármi is, nekem valahogy eredeti látásmódom volt. A nők, hm, azt hiszem szerettek, van, aki ezért is, de inkább a személyemért, mint az eszmeiségemért. Mert többnyire olyan kis hét-köznapi nők voltak? De, azt azért mind mondta, te is, hogy elmenne a világ végére is velem...hm.)

Végül is eljutottam oda, hogy – „én majd egész népemet” ...Ez mindig jó kis vaslépcső az égő házból. Olvasom ezt a leveled, s merengek én is. Most ez igaz? De tényleg? Szorongás van bennem, mert nekem ez olyan drága, de olyan...Ezért aztán nem szeretném kivinni a vásárra, elfelejteni az utcán, avatatlan szemeknek, s más egyebeknek kitéve. Én mindent elhittem, amit a kedvenc költőim mondtak. Legutóbb erről is írtam. Nekem a Lorca, az az agyam egytizede. Nekem, amit mond, az iml. Élő valóság. Sokkal erősebb valóság, mint, ami körülvesz...Ha Művészet nem lenne, valószínű, már én sem.)S sorolhatnám. Valójában, olyan nagyon sok költőt persze nem szeretek, a többség kimondottan halálra idegesít. Pedig, a klasszikusokat elég jól ismerem, - mondjuk 1980 -ig. Van, akit magyarul, van, akit angolul, van, akit mind a kettőn. De nem csak a költészet, az irodalom. A képzőművészet, a film. Bizonyos absztraktakat rettentően szeretek. Gorky, Tanguay, Chirico, a Pollock, akibe egyre mélyebre merülök, az a Bacon nevű úr, a Matta, ja, van egy képe, az a címe, hogy „A fény, amely nem okoz fájdalmat”, régi ügy, mikor megláttam a Read? Modern festészetében, az egész addigi világ fejetetejére állt bennem.Klee, hú, az nagyon. Meg a Giacometti. Mikor gyönyörre

vágyom, persze mindig ott van a Joyce, a Finnegan's Wake, szoktam benne lubic-
kolni...De hát ez a lista végtelen. Ma egyébként teljesen begolyóztam. Elmentem
a downtowni nagykönyvtárba, s megint beiratkoztam. a Borisszal már voltunk
ott...) S kihoztam három audio könyvet, meg egy dvd-t, ami a jazztörténet első
része. Már bele is néztem, megpróbálom felvenni. Fantasztikus. A könyvek: egy
Roth, meg két Faulkner. Az első a penge agy, a második, hm, az nekem az, ahogy
a világot látni kéne..., minden, minden. Mint a Blake „Életfolyója”. Jó sok pénzt
el is költöttem magamra, mármint gadget-re, technikai szarokra, mert ez egy
iszonyú bonyodalom lesz, felvenni ezeket. Elhatároztam, hogy mindent felve-
szek, ha beszarok is. S majd egyszer leülök a kemencepadkára, s előveszem, s
fuck the whole World...De addig is, ezeket fogom hallgatni. Megvan az összes
Shakespeare is. Meg persze, még annyi, de annyi minden. Miért „csinálták” eze-
ket? Mire jó ez az egész? Minek van? Az igazi kép nem az, amit látunk, hanem
annak Égi Mása” Arany János) Nos, nem tudom, mit fogsz ezzel kezdeni majd...

Mikor mégjobban rájössz, ki is vagyok. De, ugye ne féljek? Mert annyira sze-
retlek téged. Lehet, te vagy nekem a legnagyobb dolog az életemben. Ugye, nem
rossz ez neked? Ugye ez majd így maradhat?

Mindenemet odaadom neked érte. S nem kell majd mindig neked „ezzel fog-
lalkozni”, ha nem akarsz. Csak tudjam, hogy te tudod, s jó vagyok neked. S hát
fantasztikus. Fölmentem az Internetre, s beírtam ezt a szót: üvöltés. Így, kisbetű-
vel, minden nélkül. S kijött. Itt van. Nos két részletet kimásolok neked, mert ez
valami nagyon lényeges pontomra utal, az tényleg én vagyok.

ÜVÖLTÉS, RÉSZLET

Kik hetvenkét órát autóztak árkon-bokron át, hogy kitalálják nekem van-e
látomásom vagy neked van-e látomásod vagy neki van-e látomása
mely megfejtí az Örökkévalóságot,

De még ez is csak képzelődés, semmi más csak reményteljes töredéke a
hallucinációnak, –

Ó, Carl, míg te nem vagy biztonságban én sem vagyok biztonságban és te
aztán nyakig vagy az Idő mérhetetlen állati lötytyében, –

És ki ezért végigfutott a jeges utcákon az ellipszis a katalógus a méter és a
rezgő sík alkímiajának hirtelen megvilágosodásától gyötörve,

Ki megálmodta és megtestesítette az Idő és a Tér szakadékait egymás mellé
helyezett metaforák által és törbe ejtette a lélek arkangyalát a két
látható metafora közt és összekapcsolta az elemi igéket és melléje

helyezte a főnevet meg a tudat gondolatjelét és kibújt a bőréből a Pater Omnipotens Aeterna Deus érzetével,

Hogy újra alkossa a szegény emberi próza mértékét és szintaxisát és némán és intelligensen és szégyentől remegve áll most előtted, bukottan mégis lelkéből gyónva, hogy összeegyeztesse mindezt a gondolat ritmusával meztelen és végtelen fejében,

Az őrült csavargó és az anygali beatink az Időben, ismeretlenül és mégis ideírva, ami még elmondható a halál utáni időben,

És az újból megszületett rózsza a dzsessz kísérteties lepleiben az együttes aranszarv árnyékában és fújták Amerika meztelen elméjének szenvedését

a szerelemért egy éli éli lamma lamma sabaktáni szaxofon sivitásába mely végigborzongatta a városokat az utolsó rádióig

Az élet versének önnön testükből kihasított abszolút és évezredekig jóízű szívével.

Nos, én ezt a részt, többek közt) hárommillió hatszáztizennégyezer ötszázhuszon négyszer mondtam el magamban. az egész Üvöltést ma is tudom kívülről, by hart, ahogy itt mondják...) „Dunai hajósként”, olaszországi menekültként, zamárdi könyvtáram kis szentélyében, vasúti talpfákat vonszolva a szegedi sínek mellett, libaszart, tojásszenet, törmeléket, s hízott disznókat hordva a bilincsemen, vad hajózások közepette, óceánok partjain, zötyögve a New yorki magasvasutakon a francia követségre, ahol majd filmeket ragaszgattam egy udvarra néző poros szobában, már a hatodik ótvaros álmennyezetet bontva egy manhattani építkezésen, ahol hullott, folyt a szemembe számba a város évtizedes felgyűlemlett mocska, csótányokkal, korommal, s emberek hamvaival.

Tizenhat éves korom óta, amikor is először a kezembe vettem.

A Földműveszövetkezeti Könyvterjesztő Vállalat, Csepel, Csont u. 1. Alatti raktárában. 1966-ban. Pont negyven éve.

Most is ott van...

Naszóval.

Jack

Alsónemű, Válasz lim

Milyen furcsa ez most, így leírva. Van a Ferlinghetti nek egy fantasztikus verse, nekem megvan ahogy mondja..., Underware, ez angolul. S mosolygok persze, de hát az embernek kettős útja van, az egyik ugye a szimbólumok erdején keresztül, nem?

S mindenki visel egyet. Ez a másik.

Tudtam? Miért ne tudnám? Mi vagyok én, húgyagy?

Tudom, nagyon is tudom, hogy százszorosán összetekerve, összehajtogava, s közeledve benső pitvarunkba, közhelyeken, ócskaságokon, törmeléken és hulladékon, szórványtudatokon, s ügyefogyott emberségeken, mit mulasztunk, ha nem csináljuk, ha nem tudjuk, ha nem méltányoljuk.

Tudom, tudom, mint jóbarom is, tudom, mint dézsatündér, tudom, mint zászlós a barikádon, tudom a csatornában, veletek is, egyedül is.

De nincs itt semmi trükk. Majd még megismeresz. Azt is tudom, hogy tudom, de ez mit sem jelent.

Csak az, hogy nálam ez mély is, tág is.

Majd meglátod.

Én tudom, miért „választom” a szeretet.

Jack

Ójajj, eladó lettem a vacsoránál Válasz lim

Képzeld,

Öreganyám elvitt a kis sárga sportmercijén a bankba, ahol ezt mondta: nem baj, hogy most csak a maradékot fizeti ki, s az extrát később? Mondom: ?

Amikről írtam, a kis melóért...

S mondtam neki, hogy semmi extra, ennyi.

S nagyon happy vagyok.

Mondta, akkor ő is

Vacsora a Margaretnél

S meghívott vacsorára - valamiféle lecsós srimp, garnélarák), rizzsel, meg salátával. Háááát, fasztudja.

Én meg a dzsint, igen) fehérét, ő meg barnarizsát evett, jó nagy közhelyek, aztán ezerrel robogtam haza, hogy neked írjak. Na meg persze lássam, mit írtál...

Holnap megyek a másik mamihoz...

Te valami egyszerűbb Dezsőt szeretnél?

Ójajj, miket mondok...

Jack

Dadogva, iml

Adtál feladatot megint, tűnődöm rajtad úgyis folyton folyvást.

Ki is vagy te? Milyen kiskölök lakozik ott benned? Te sziporka bácsi!

Irigyellek, hogy te olyan jól tudsz írni, én nem tudok csak úgy kirázni magamból egy ilyen levelet. Sajnálom is, félek nehogy úgy érezd nem nyugd le az írásod, a bensőd. De nagyon. Ámulok és tisztellek, szeretlek azért is, amivé formáltad magad.

Valóban te bennem nem csupán egy szeretve szeretett férfi vagy, hanem a pulzáló folyamatos minden, fogható megtestesülése. Imola

Húúúúú, ez nagyon, Válasz lim Na ez most jól jött...

Mert, azzal keltem föl, mindjárt hat, hogy most rögtön, hátha még nem olvastad el azt a szar, nőies, ömlengős, öntömjénező, nyálás, kis buzi – ki tudja hányadik – levelem erről, azaranyos Pistikéről, jajj, s ezt írom:

„oké, abba kéne ezt az örökös bizonygatást hagynom, mert ugyan az vagyok, jó, persze, meg dehát, de ahogy állandóan, meg ezt, meg minden, az valójában nem én vagyok”.

Jó lenne zsidónak lenni

A szomszéd házban, lent a downtonban, ahol dolgozom, lakik egy zsidó család, ortodox. Jó nagy, rengetegen vannak. Millió gyerek. Kicsit ortopéd mindenki, vannak azért ott bajok. Ez az egymásba kereszteződés...De, s ez már nem először fordul velem elő, főleg New Yorkban volt sok ilyen élményem, valami megnehezíthetetlen vágy iml bennem, közéjük rohanni, s bennük elolvadni. S számtalan kis jel, meg nagy jel, meg midminden van, amiről beszélhetnék, s majd mindjárt mondok is egyet. De először, hogy mi jut erről eszembe, valami egyszavas: közösség. Nekem valami rohadtt nagy vágyam van erre. S hát, dolgoztam nekik, összebarátkoztam velük, befogadtak, szerettek, s jó volt ott lenni. Mindig így emlékszem. A Columbiái kompózer Barátném a Maxim, aki igazán egy szupremúvelt, s szuper intelligens nő volt, a férje irodalmat tanított az egyetemen, rám bízta a két lányuk pályaválasztását..., mit mondjak. Magasabb minőség, magasabb igény. Talán ez. Az egész magasabb. Nem bírom a zsidótlan porbafingást. De. Valami mégiscsak nagyon furcsa. Mert ez az én magasba történő állandó távcsövezésem mégsem úgy van. Ők nem lelkesednek úgy, mint én. Ők – se – lelkesednek. S a vitalitásuk, nos az is elég béna. S ők is furcsálkodva néznek rám, mint mások. Hogy – ez már túlzás? Csák, ahogy már mondtam, az egész szint: hogy ott kultúrát esznek mindenhez. Hogy a vallásuk egy komplexitás, egy komfort, tele emberséggel. Az egyik anyuka kiszúrt, vékony, magas, sápadt, amolyan szentjohannás, kb. Tizenkét kiskölyökkel. Mind taknyos, hangos, s lóg füle farka. S ez a nő, mint valami elveszett lélek, mindig szomorú arccal húzza vonja a pereputtyot. Nem tudtam kitalálni melyik a férj, együtt még nem láttam őket. S mikor meglát, felderül az arca, s átnéz rám, a cirkusz kódén, s valami kis fény pislog a szemében. Biztos naponta hatszor kell dugnia, s lehet fáradt...

De ott van egy nagynéni? meny? aki szintén el van árasztva ezer gyerekkel, kicsi, gombóc, s sötét. S valamelyik nap, fényes nappal, délben, - az óvoda vége? – megállt a ház előtt, s elkezdtek, mint az asszonyok a piacon, trécselni. Mindkét nőnek vadiúj, csicsaliba van-je, mikrobusza van. S egyszer csak a sisere sereg ki-találta, hogy főmászna a kocsik tetejére. Úgyhogy vagy húsz gyerek ugrált, csúszkált, toporzékolt, nyálazott, fülszakasztó visítással ott fönt. S a két nő sem-mit nem csinált, tovább pletykált.

Emberek jöttek mentek, s néztek, mint a borjú. S bennem is ott küzdött a pe-dáns kis fasz, alig tudtam hátra rugdosni. Hagyd már abba! Hogy na de, behor-pad, megkarcolódik, mocskos lesz, leesnek, meg mind a többi. A másik oldalon, meg taknyom-nyálam összefolyt. S sajnos nem volt ott a fényképezőm. S sajnos, csak, mint kívülálló tudtam volna nagy empatikusan odamenni, az meg nem jó, mondani valamit, amit a lelkemben kavargott, de nagyon erősen, de nem volt belépőm. Így csak néztem, magányosan, szomorúan. S nálatok is ez van. Te, zsi-dónóm. Nincs ez az ortodox szörnyedvény, eltűnt a mindenre választ tudó, adó tórázás, de a magatartás, az attitűd, az igény, az igényesség, a magabiztosság s az öntudat az mind van. S mindig művészetre hajlás, mindig kultúra. Ez egy fur-csa dolog. Egyszer – már nem emlékszem hol, fölhívott egy pacák. Itt.Izsák volt a neve. Iseac, angolul ugye. S csak ezt kérdezte: te zsidó vagy? S mondtam nem, asszem nem. S mondta, oké, nem baj. Az a helyzet, hogy kétféle van, az egyik az, a másik nem...Kérdeztem egyszer apámat, s jókat röhögött, de nem válaszolt a szemét. Lehet jobb is. Hadd higgyek erről, amit akarok.

Egyszer elkezdtem nyomozni a család iránt. S kiderült, hogy bassza meg, Jack király nemesi címet adományozott ott az első Véknek. S mindenféle, végig az egész történelmen, ott vannak a nemesi Vk. S állítólag nekünk is volt, a mostoha-anyám, a Judy kinyomozta... Nos, nem tudom, honnan jön ez az én nagy „arisz-tokratikus” „beképzeltségem”, felvágásom, megjátszásom, nagyképűségem, ahogy ezt sokan mondták már nekem. De valóban. Azon kívül, hogy kifele mit mutatok-sugallok, belül biztos egy főúr, várúr, haddúr van bennem, sok szolgál-val, birtokkal, s minden alantas dolog a szolga dolga... én is megcsinálom, jobban, mint ők, naná, de hát közben hányok tőle. De ez is az én kiváltságom, ehhez sincs senkinek köze, hm.)S én is „primadonna”, majd meglátod. S ez is olyan, de olyan jó volt felfedezni benned, ezt a...., tartást? S ez nem csak ruházkodás, ez nem csak divat, ez egy egy belülről jövő buzgár, gejzír, mert ott lent nyilván van valami nagyobb erő, ami nyomja, hajtja, s fent tartja a dolgokat. Nagyon drága vagy ve-lem, most vettem észre, hogy még kicsit remegek is a fölindulástól. Annyira, de annyira jólesett, amit írtál, mint egy kiveret kutyának a pezsgőfürdő. Bassza meg, lehet egyszer önmagunk lehetünk, mi együtt? Nagyon szeretlek, s köszönöm.

Jack

Mellékes, iml

Kedvesédes Pistukám! Úgy szeretném, ha nyugiban lennél, békében, a körülményekhez képest a lehető legeslegjobban. Mert ám nem történik itt semmi, de semmi érdekes vagy különös sem, nemhogy neked még itt csöcsszopósként kel-lene lengedezned úrbéli manóként. Csak főzök, és eszem, és tanulok és ma meg-néztünk egy jó kis amerikai filmet a Nevem Sam címmel. Csabi látta az osztály-társaival és annyira meghatotta, hogy mindannyiunknak meg akarta szerezni ezt a nagy örömet. Annyira szeretnék már egyszerűen csak olvasni, nem folyton mo-notonon teljesíteni. Azóta is ott van a könyvem és amióta visszajöttek a kölkök lehetetlen olvasni belőle. Látod, panasz vagyok, ahelyett, hogy értelmes dolgok-ról írnék. Nem tudod elképzelni, de teljesen üres vagyok, csak aludni szeretnék, nagyon, nagyon. Ha egyszer együtt leszünk, majd látni fogod milyen kis duru-zsoló malom ez, fenntartani a létet, biztosítani az alapállapotot, hogy megva-gyunk. Valamit talán már láttál ebből, jól lekötött mind a kettőnket. Olyan szo-morú valék, hogy ilyen semmi vagyok, csak életjelet akarok adni neked, hogy lásd, szeretlek, vagyok, mégha nincsenek olyan élményeim , vagy nem emlék-szem rájuk, mint neked. Fantasztikus, amit a zenéről, vagyis magadról írtál. Min-den reggel, ha tudom az első nyugalmas percben téged olvaslak. Akkor is fi-gyelek, szeretlek, ha nem tudok méltón reflektálni a leveleidre. Ölellek, te kedves!

Imola

Borotválkozás közben, Válasz lim

Hetek óta „nem néztem” tükörbe. Na mondom le kéne vágnom a dzsungelt, legalább a nyakamból. Nehogy mamikám megijedjen tőlem...S ahogy végre beizzult a tákolt ketyerém, az jutott eszembe, hogy a farkamnál egy ősz szőrszá-lam sincs...Ez jelent valamit? De tényleg. Iszonyú erekcióim vannak, s persze kö-rülöttem. Szeretem a tested.)Na.

Jack

Na végre megrohadt..., Válasz lim

A spagettiszószom. Mármint ami nem fért be a tasakocskákba, s kísérlet képen üvegbe hagytam a hűtőben. Egy hónapja. Mondom, alvás közben, amit az iszo-nyú sokk okozott, hogy egyszer csak eltűnt az összes számom, már nem írsz. Annyira barátkozom, barátkoznék, hogy nem kell. Nem kell mindig. Én ismerem magam, én bírom, de te? Kitéve egy ilyen örültnek...Szóval, hetek óta tervezem, de most aztán elmentem a Dollár Generalba, ami az itteni kínai, s minden egy dollár. Átlagban, persze. S össze-vissza vettem mindenféle csipeszeket. Merthát igencsak nem eszek, de rágnom kell. Persze, azt is óvatosan. Vettem visszapil-lantó tükröt is, mielőtt halálra tapostam volna tíz ártatlan háziasszonyt. Öt percig

tartott, s két dollár volt. Ráragasztottam a gyári nagybaszomra. Most úgy cirkálok, mint egy mesterlövész. Aztán visszavarázsoltam a számokat. Teljes varázs mutatóványokat adok elő, mindenféle davincsi kódokat török fel, bankokat robbantok, s eddig még mindig a helyes vezetéket vágtam el, mielőtt felrobbanna az izi. Sose tudtam, hogy ilyen komputer zseni leszek. Hm. A Nancynál év végén Norfolkban, mikor visszamentem. Most valamiféle agyhalálban vagyok, mert hogy át kell állnom. Erre a másik öreganyámra. Iszonyú fárasztó. Mert hogy fél. Tizenöt éve nem volt nála festés, s kislányosan (82éve) azóta álmodozik a rózsaszín, meg halványcitrom szalonjáról. Mikor jöttem én Romániából. Mindig ezt mondja...Már leszedtük a hamis Matisse-okat, Pissarrokat. Lehet eredetiek, de azt mondta nem. Hogy el ne lopjam? Süt a nap, de baromi hideg van. S tényleg úgy éreztem, hogy most kéne egy afternoon. Mentálisan zokni lettem. Többször felhívott, s végén megegyeztünk, hogy viszek neki egy citrom színű, meg öt tejszínű festéket. Aztán majd valamit együtt kikutyulunk. Hiába mondogattam, hogy vannak színminták, nahát azt azért mégse...Azért ez olyan aranyos, bájos és tündéri, hogy te nem tudod milyen vagy. Legalább is mifelénk. Má' asszem okoztam némi meglepetést neked, szóval, elkezdhetek óvatos lenni. S hát, biztosan nagyon hasonlítasz, mondjuk a Jamesre, de hát az is valamilyen...Pontosan tudom, hogy ez milyen kényes kérdés tud lenni, bár igazi zsidókkal erről elég jókat beszélgettem. Teljesen nem faji alapon, illetve, ha mégis van ott valami, akkor meg jó értelemben, én azt hiszem, van ilyen. Úgy értem, nem diszkriminatív alapon, de vannak különbségek. Ma kicsit beszélgettem öreganyám egyik kínaijával. S olyanok voltunk egymásnak, mint két marslakó: bibipp-bibipp.

S pont., arról beszéltem, hogy bennem is van, lehet, biztos. Sokan mondták. Valójában nem értem, ez neked eddig miért nem derült ki. De hát tökmindegy.

Válasz a harmatos pampa fű c. Levélre

Nos, ezen, hogy én egy harmatos pampa fű vagyok, akkorát röhögtem, hogy a város másik végén többen karamboloztak ijedtükben. Másik. Nézd: az egzaltáltságot edzni kell. Végig ilyen-olyan lagymatagokkal voltál körülvéve, hát az nem inspiratív, nem keményít, nem edukáló, nem edz, nem noszogat, toszogat, nógat, lelkesít, s az idevonatkozó agyizmok nem fejlődnek. De majd meglátod. Egyszer majd immár most is megtehetnéd...) Visszanézel, s ámulsz-meg-bámulsz. Milyen messze vagy már attól! Az agyban van egy mikro management. Pici dolgok nagy dolgokat építenek. Sokszor észrevétlen. Az ember locsolgatja az ezer virágát í mert „Virágozzék száz virág”), s egyszer csak, bassza meg, hát nem erdő lett belőle? Biztos nem hiszed. S ez az egész vehemencia arra jó, hogy aztán az ember könnyedén kevesebbel is boldog lehessen. Asszem, ez a helyes út. Hát, ami Pista bácsi arcán van, hm. Végül is ez van. Az életemért harcolok. Ez nekem olyan dupla vagy semmi. Vagy beveszem a várúrhölgyem, vagy kampó. S egyáltalán nem akarom dramatizálni, jajj-de-nem. Nemnem. Kicsit rühellem is, hogy ide jutottam. Hogy a fenébe? Meg rohaddboldog is vagyok. Tudtam persze, hogy

ott van a nagy marha kérdés, de sehogy sem találtam rá választ. Ezért bujkáltam, sunnyogtam, mint az a bizonyos exed. Tényleg, mostanra világos. Furcsa, új életet kezdeni. Ez a, kb. Harmincnegyedik abszurditás, amiben igazodok. S tekintettel az alkatomra, hogy én aztán görgetem ezt az egész tudat és öntudat lánc-hegységet magammal, nem könnyű. Mert látom én az erdőben a macikat, őzikét, nyuszikat, fontos s nagy köveket, szépöreg fákat, meg a zsengecskéket köröttük, s valahogy úgy kellene kirántani a süti alól a szedőkanalam, hogy ne legyen trutyi belőle. Jó is, meg szép is maradjon. Mintha nem is lennék...De hát ez az egész csak egy vicc. Tudod te mibe kerül egy jó regény megírása? Tudod te azt, hogy ott valaki agyában mi történt? Micsoda speed, micsoda force, micsoda power? Micsoda game? Sebesség, erő, hatalom, játék? Óh no. Ez az én kis csipri-csuprim, ez igazán semmi. Még.

S aztán itt jönnek már megint a nagy verssorok, hú, szép. Persze. Naponta tízes köröket lősz lányom. Már ez is fantasztikus, mennyire veszed a lapot, mennyire érted, s mennyire szép kis lila, jajjjajjjajjj) nyelvecskéd van, amiről ezek a tömör rigódallamok felröppennek. Itt csivitelnek a fejem körül, meg tudnám fogni őket. Teljesen igazad van. Igen, remélem, hogy valahol, a hülyeség színfala mögött, tudom én mi az ábra. S mára már az is kiderült, hogy én valójában egy szerény, s jóra való embernek lettem. Itt-ott voltak válaszutak, gyorsforgalmiak is, de valahogy, nem szeretek, s szeretnék elrohanni dolgok mellett, még nagyon is jól emlékszem, milyen az élet gyalog, meg repülőről. S nagyon is jól emlékszem a mélyút illatára, tónusára, meg a kis bicikli út finom, kanyargó részleteire, a nehézipótó illatú vadvirágokra, mikor az ember elfelejti, hol ér véget, hol kezdődik, ő, meg a táj...S itt van ugye, ez a Buddha. Ha a Marsról jönnék, abból a por és nihiltengerből, s kérdeznék tőlem, mit szeretnék, mondanám fényt. S még mit? Mondanám meleget. S aztán? Hát egy kis finomságot. Oké, s még? Hát egy jókisnőt. S mutatnák őket. S mikor hozzád érnék, mondanám téged. Ahogy ez megesett. Mert mikor megláttalak, az olyan volt, hm, mint egy megvilágosodás, egy jelenés, nem is tudom, honnan..., magasból, vagy a mélyből. Mindkettőből? Ahogy valami a magasból bennünk tükröződik? lehet én ezt nem tudtam még jól neked elmondani, érzékeltetni. Én ezt nem nyomás hatására, menetközben lépést váltva, hol nyögve, hol dudorászva, köpönyeg forgatva erőszakolom. Először volt a kezdet, már öreg rókaként, mikor az ember bekanyarodik egy soha nem látott völgybe, s tudja, ez az övé, itt marad, innen más soha többé. Más helyek? Hhhja! Minden hely egyforma. Az egyetlen különbség ez:

„amit szeretsz az megmarad, S a többi sár,

Amit szeretsz azt el nem szedhetik,

Az örökséged, s igaz” ...)

Elérkeztünk oda, hogy először jön a szeretet, a mítosz már csak „cifra szolga”.

Valahogy úgy is van, ahogy mondod, de fordítva is van. Két iszonyú végletből közelíték hozzád. Az érzéketek s a tudat közötti űrt szeretném szépvalósággal

kitölteni. A mítosz, az egy eszköz. Az egy gépsor, egy futószalag, az a termelés szervezettsége, a produktivitás pumpája és motorja, ami eszmék, tapasztalatok, a tudás kis varrókészletével, hímző, stoppoló, fércelő tudományával igyekszik összecsomózni egy emberi létet. A barom az barom, az ember meg szabad. Szabadon el is baszhatja az életét. S ott áll, mint a Zarathusztra a kötélén, s rajta múlik, valahova elhagyja magát az odalentbe, vagy végig megy rajta. Blake-esen.

ilyen magasabb rendű lényeknél, már nem olyan fontos a kint és a bent közötti különbség. Miért, nincs mit enni, hol aludni? Az ember egy nagyon különleges lény, s még azon belül is, közöttünk is iszonyú különbségek vannak. Az alap egyre zsugorodik, a felépítmény nő, mint egy elvarázsolt gomba. De szerintem a legemberibb, az azokból a megkülönböztetett tulajdonságokból áll, ami csak órá, egyedül órá jellemző, senki, s semmi másra a világegyetemben. Ez egy csoda. S én végtelen hálás vagyok, mindenkinek, akinek kell, hogy nekem ez megadatott. Itt s tanúja lehetek teremnek, időmnek, körré válva, általad) Ja, mi a lét? S igen, gyönyörűen mondtad, ez egy létfüzér. S a szerelmünk a ragasztója. S ez a látható vágy...

A te lovagod.

Ui.: annyira szép költészet, ami a leveled végén van, hogy teljes erővel kellett lefogni magam, hogy ne keltssek föl álmodból, s ordítsak át az óceán fölött, mennyire nagyra tartalak, mennyire szeretlek...Többet ne gyere nekem azokkal az önbecsmérlő dumákkal, merő időpocsékolás, s önkioldó humbug mára már. Drámaköltőnő, az vagy, mindig tudtam! Micsoda egy elme, micsoda egy lélek...

Egysoros, no. 2. Válasz lim

Ismersz te olyan erőt, ami magába tolakszik, a semmi ellen nyomakszik?

Egysoros, no. 3. Válasz lim

Ennyi idősen én nem ismerek senkit, akinek olyanja van, mint nekünk.

Egysoros, no. 4. Válasz lim

Egyszer majd-már majd feltöltődik az a mi edényünk s a túlfolyáshoz dolgok, s emberek gyűlenek.

Egysoros, no. 5. Válasz lim

A szeretetben legfeljebb szimbolikus, s egyszerű ajtók vannak.

Egysoros, no. 6. Válasz lim

Az emberi „természet” a vonzás vákuumában magára ismer?

Annyiszor, Válasz lim

Láttalak már így. Visz fölfele az üveglift, s te nézel kifele, de semmit nem látni, mint érdektelen tűzfatat, árnyékba vesző szembe hegyet. S valahol, mögötte sejlik a nap, másoknak. De még mielőtt kiszállhatnál, egy pillanatra feltűnik mi van a hegy mögött, rávilágít a nap, s ott aztán – van minden. S kiszállsz a liftből, egy trükkös földalatti betonépület fölülre került parkolójában, s mész lefele, lehajtott

fejjel, eltűnt S neked nem jutó másvilágokon fájva, elveszetten. S persze ez alázat, jó nagy darab van ebből is benned, de ne felejtsd, még nem vagy agyhalott, s tűzből is...S itt állok én, ismervé már régóta azt a magas emeletet, még ha most alattad is vagyok – bizonyos értelemben. S kiabálok, vagy mondjuk úgy, ahogy te hívod, s mondom, bizonygatom, mi van ott az árnyas domb mögött. Meg hogy menjünk át, s hagyjuk itt ezt az „árnyvilágot”. S azt gondolod, - többek közt, oké, - hogy bolond vagyok. A világ ennél sokkal szarabb. Nos, erre én röviden azt tudom mondani, hogy az ember ennél szabadabb. S igen, van egy kiút. S – erről még nagyon sokat szeretnék beszélni, az a nagy kedvenceim egyik, ha nem a legnagyobb – nagyon jól látod, hogy ez az alkotás. Az alkotás, ugye közkeletű névvel önkifejezés, persze. De ennél sokkal több. Szerintem az azonosulás. Minden szinten. Az emberben rettentő sok minden lappang. Millió és millió ajtó. Ha potenciálisan nézzük. S a szabadság az egy kétélű kard. Ugyan egy darabig regenerálódik, az ember lába, de egyik éllel folyamatosan metélhetjük a lábunkat, biztosan kicsik maradjunk. Bármikor ki lehet szállni. Az elsőn, a másodikon, a harmadikon, vagy soha. Az ezrediken se. Csak fönt az égi kémlelőnyíláson majd ki-
osonva...Az alkotás, amikor az ember megfogalmazza mindazt, ami ő, plusz azt, ami kikerül a keze alól. Megalkotja a saját, ismert ontológiáját, meg kibocsát valamit, ami önálló életre kel. S ettől félnek sokan. Pedig, ha fordított távcsőn nézzük D. Fjodorovicsot, talán mégsem kéne őt hibáztatni, a tettéért. De hogy tovább fokozzuk, én tényleg nem hiszem, hogy azon múlik, ki – ott künt – milyen hatást kelt. Mindenkinek megvan az ő, saját, megélhető élete. S hány milliárdan vagyunk? Voltunk, leszünk? Mindenki nem lehet – úgy is – zseni. De abban, névtelenül, s mégis ideírva, igen, hogy abban a semmihez sem hasonlítható univerzumban, ami én a világban, meg a világ bennem ismeretlenül is nagyot alkothatunk. S valójában, a kifele ható eredő, nem is annyira fontos. Ha segít, igen. De az életünk, önmagában is lehet jó példa, mint műalkotás. Más. A „mély szűrő” nem biztos, hogy valami infantilitás mutatója. Ugyanúgy az ellenkezőjéről is el lehet mondani: ha valakinek nincs ilyenje. Ezek emberi terjedelmek, egyénre szabottak. Na persze, ha ettől „fölborul” az ökonómiája, az más. Akkor lehet – az is. Lehet. A híres példa, a Nitzhe, aki örületért könyörgött az Istenekhez. Ami nem azt jelenti, hogy csak ő....Még lehettek egy páran. Sokat szoktam gondolni a Michelangelora. Ahogy fekszik az állványon. Potyog a pofájába a malter, lent egy Pápa balhézik, senkinek fingja sincs róla mit csinál. S vajon mire gondolt? Szerintem komplett örült volt. Vagy ki, kiről beszéljünk? Szóval, minden nagy művész örült? És? S ezek olyan művészies terminológiák. De hát nem inkább arról van szó, amiről föntebb írtam? Megélni, kitölteni a létem? No és persze, mivel? Jó veled levelezni, hú, nagyon. Szeretlek tégedet.

Jack

Én se, Válasz lim

Fajhoz, hanem fajtához való hovatartozásra vágyom, - te is beszéltél ennek hiányáról...). A görögöknél éreztem ilyesmit, mikor zenészeket látok. Mikor jó közösséget, kultúrát, igényt, tartalmat. Jó életet. Jobbat, legalább is.

Ez a „letörlés”, ez egy marha nagy poén. Micsoda egy jó kis várta a valósággal..., felnőttek, gyereknek egyaránt...

„idő”, az van.

Rosszidő, az ember fejében.

Jack

Témák, Válasz lim

Gondolkoztam, miről írok. S két téma merül itt föl, nehezen tudom eldönteni, melyik legyen. Az egyik a Faulkner, a másik a Zene. Asszem az utóbbit választom, de az előzőhöz is mondok kis anekdotát. Tegnap sikerült felvennem a Snoop'sok történetének első cd-jét majdnem egy gigabájt egy!), s így felfegyverezve elindultam a Home Depóba. S mielőtt bementem volna az áruházba, megálltam a Sevenelevennél tankolni. Kreditkártya, szóval nem kell bemennem. S ahogy ott állok, folyik az anyag, kicsit bögttem. Csak pár csepp. Mert olyan boldog voltam. Te is, hát meg hogy hallgathatom, amit úgy szeretek. Ment a story, s hát ez a pasi, csak – nekem legalább is – lélegzetelállító! Na erről majd máskor. Most meg sikerült felvennem az Ananda Shankart, s most itt szól. Ez egy másik történet. Már egyszer megvettem, otthon van a borítója, de valamelyik gyermekem ellopta tőlem..., mielőtt még meghallgathattam volna.

A zenéről, az én kis zeneelméletemről

: Kiskunfélegyháza, 1977, kb. Első keményebb faszolásomból elrohantunk pestre, a Műszaki Bizományiba. S vettünk egy nagy, szalagos magnót, Akait. Tíz-ezer forint volt, akkor iszonyú sok pénz...Szóval, kellettek számok. Akkor már ideért a Pink Floyd, s elkezdtem nyomozni. Dark Side of the Moon, ezt kerestem. Sofőr voltam, persze, hm. S találtam egy srácot. Maszek autóvillamossági szerelő volt az apja, ő meg az inas. S kértem tőle, van e neki olyanja. Háááát, igazándiból ilyen kis blúzocskákkal nem foglalkozom, de asszem ez megvan. Ezt mondta. Néztem, mint a vadtők. S mondom, mi van neked? Smutatta. Több ezer lemeze volt! Jazz-rock, jazz, - akkor még más nevek nem voltak. Az már akkor milliókat ért! Chic Corea, Herbie Hancock, Miles Davis, Mahavishnu Orchestra, John mclaughlin, Roland Kirk, Charles Lloyd, Rick Wakemen, Yes, T. Rex, Emerson, Lake and Palmer, csak hogy néhányat mondjak. Senki sem tudott akkor erről, ezekről. S mondanom se kell, totálisan elvesztem ezekben. S innentől már könnyű volt, egyedül is feltaláltam magam. S rájöttem, hogy a zene, az egy nyelv. S a valóság egy olyan részéről beszél, amiről más vagy nem tud, vagy nem úgy.

Minden zene, egy egy ablak – arra a valóságra, amiről közben Lenin, Marx, meg Engels olvasása közbe jöttem kapcsolatba. De tényleg, rengeteg Lenint olvastam. Hm. persze másokat is, na jó, Spinozát, Descartot, Bergsont, Teillard de Char-dint, Sartre-t, Toynbeet, nem akarok most itt...) S ahogy érik az ember agya, jön be a zene, jönnek be a világok. Emlékszem, hogy mikor először Marleyt hallot-tam, így kiáltottam föl: ez az! Ez annyira jó, én itt maradok örökre, már más nem is kell...Persze, elmúlt, mégha most is szeretem, nagyon. S persze másért, más-ként. Aztán egyre csupaszult a dolog, s mára maradt ez a pár őrült. Már kizáró-lag, szinte csak őket hallgatom. Itt van ez a százvalahány szám, amit Összegyűj-töttem, s nagyjából ennyi. De közben, valami az agyamban egyre inkább a nép-zenék felé sodort. Arra jöttem rá, hogy minden onnan jön. Abból a mély Mann-JACK biblikus kútból. Az emberi tapasztalatból. S ott volt ugye az indiai zene, a Ravi Shankar, de hát akkor még nehéz dió volt. Még nem nyíltam ki a „más időkre”. Más időszemléletre, mint az indiaiak. De jött egy pasi, ez az Ananda Shankar, aki ott nőtt föl, de Angliában él. S elhozta nekem ezt a zenét. Egy átme-netet. Becsomagolta, nyugati gyerebucibekaplak-ba. Melódia, harmónia, ellent pontozások, vágy és kielégülés, többször, hirtelen, fájdalom, szomorúság, s más tőlünk elválaszthatatlan sokk-sorozatok tömkelege. Mindenben van valami pró-zaiság. Epika, talán így jobb. Gondoljuk arra mikor egy filmben a cselekményhez jól választott zene mit tud okozni! Mikor a történetbe belefőzzük a zenét, a zenébe a történetet, mint a zsírral kent deszkán, úgy csúszik be a bazdmeg a tudatba. Rájön, megérti, amit addig hiába...Itt van a jazz például. Mikor már minden re-ménytelen, hiábavaló, s nonszensz, jöhet a dzsessz. Mondjuk el úgy...Nos jött ez az őrült, s együttműködve a fenti őrültekkal, elkezdte ez az ún. Fúziós zenét csi-nálni. A Miles Davissel, ugye, ezzel a nagy néger mágussal, korunk zenei Picassójával. S mindenki berakott valamit – hát ő Indiát. Azóta már tökre nem értem, mit nem értettem én a nagybácsi Ravi-nál...Nagyon sokat hallgatom. S vé-gül a népzenéről. Azt utóbbi években már mást nem is igen hallgattam. Nem ér-dekelt a műzene. Oda jutottam, hogy a „világ legszebb száma” ma is, egy pakisz-táni cigányember népdala. azt A Jill lopta el, de visszaszerzem, az biztos).S mára megjelent a World Music, ami a világ legjobb zenészei, s a legjobb népzenék fú-ziója. S ez fantasztikus. S ez egy gyönyörű Internacionálé is egyben...A Borisz a nagy tudósa ennek, hú, milyei vannak! Sok-sok ezer száma)

Szóval, innen már nincs visszaút. A félműveltség talán a legnagyobb átok, to-vább kell menni.

Mégha a „szemhélyunk tele is lesz a csillagoktól, karcolással”.

Jack

A jutott eszembe, Válasz lim

Ezt tegnap este kezdtem el, de elaludtam közben...Hogy elmegyünk, s csinál-tatunk neked egy szemüveget. Hogy lássál, te kis poszom-moszmom. Úgy szere-tem, hogy szeretsz olvasni...Aztán az is eszembe jutott, sőt, egész nap ezen mor-fondíroztam, persze, ezek amolyan zsengécskék, ahogy felütik a fejüket, már kül-döm is, - kinek küldeném? s kéne érlelni, dagasztani, kovászolni, hajtogatni, ke-negetni őket, frappánsabbak legyenek, de hát) hogy Mi is van itt. Kibújnak ezek a kis hajtások, az ember kapkod, tömi a pofáját, habos a szája, pedig a nagy kövér bimbaja, még ezután jön. Ott duzzad, duzzog, bugyog benne az élet, s majd jön, mindent elsöpörve, félretolva. Mint mikor a boci addig tápázkodik, addig bók-lászik, amíg rá nem lel a lét legfőbb bizonyosságára, a mama cicijére. S annyi. Nahát ez bevezető után, most már belevágok. Szóval, ott motoszkál, mindunta-lan, s mindvégig, a kezdet kezdete óta, hogy jó, de akkor mi. Mik? Mik azok a fontos dolgok, a felszín, s a felszíenség mögött? Mi vonz engem úgy, de annyira hozzád? S gyűlnek a gondolatok, érzelmek, emlékek, s mint valami kis ravasz osonó, fel-feltűnik a Béla, cipel valamit, s megint eltűnt. De mikor már ezredszer látom a csíkos gatyáját, pöttyös singecskéjét, már nem lehet legyinteni. Az ifjúság. Pontosabban: fiatalosság. Nekem itt komoly problémám van. De nagyon. Van, lehet itt mindenféle materialista magyarázat, más is. Hogy én kiestem az időből. Infantilis is vagyok, lettem. Neked is van defekted, oké. Aranyosak vagyunk, s lehet komoly árat kéne fizetnünk, valami felnőtt mércén. Ha arra mennénk.

otthon is, itt is beszéllek, beszéltem emberekkel, s hát csak nézek. Micsoda? Van, hogy néhány másodperc alatt már futnék is, menekülnék előlük. S mindig az van bennem, hogy nahát, ezt aztán nem... Emberek kockák, unalmasak, szür-kék, nagyokosok, megfontoltak, kimértek, józanok, rondák, rossz a szaguk, húz-zák magukat, irgalmatlanul agresszívek az ócska beidegzéseikkel, fölsorolhatat-lan...) A kinézet? – naná, még ráadásul ott van az is! Miért? miért ne lenne össze-függés???

De, én nagyon örülök, én annyira örülök. Annyira örülök, hogy kificamodott az idő keze-lába nálad is, nálam is. Teltek-múltak az évek, s míg mások ráncos-dtak, vénületek, mi fiatalodtunk. S persze, mentálisan értem, főleg úgy. Mi fi-atalok vagyunk, ezt nagyon szeretem magunkban. Mind ahányszor kimegyek, csak egy szempillantásra, csak egy lélegzetvételtre, vén faszokat, s öreg csoroszjákat látok. Kivéve te, meg én. S szeretnék is megkérni, ugye ez így ma-rad nálunk? Végül is bennem is állatira ott van, amit te mondtál: hogy valójában én sem gondolok sohaa korunkra. Hány évesek vagyunk is mi. Szerintem, szim-bolikusan is, de van, amiben te öregebb vagy mint én. De az biztos, én fiatalodni szeretnék, egyre inkább. S ifjúként végezni. Szeretném remélni, te is így vagy ez-

zel...Amúgy minden jó, sokat dolgoztam, adott a néni lét, minden jó. Vettem valami hasonló pirulát, s aludtam kilenc órát! Jól vagyok. Megyek a munka cicijét cumizni.

Jack

Te, Válasz lim

Te hol így hol ÚGY, JAJJ.

Már akartam ezt mondani, hogy én ilyen iziket nem álmodok. De komolyan. Végül asszem, soha nem álmodok rosszat. Kivéve amikor az autó ellopást megálmodtam. Hm.

Olyan, mintha nem lennének fóbiáim? Amik aztán össze vissza laterna magikáznak.

De ezt tök mindegy. Nos, ha mint öreg sofőr adhatok egy tanácsot, - persze ez se könnyű – a tükörbe kell nézni. Hogy hol van a Józsi mögöttes. Ez különösen igaz, ha nagyot, s hirtelen fékez az ember. Nos ez amolyan kombinált izi, mert először is az ember állandóan, s nagyon igyekszik nagy, de legalább is még egyszer akkora távolságot tartani, mint mások. Amit persze Rohaddtul tud embereket idegesíteni, de nem baj. Az se baj, ha állandóan bemennek eléd. Na és? Nos, ha az embernek van jó nagy helye, akkor mikor fékezni kell, fékez egy jó nagyot, de, aztán hirtelen fölengedi a féket, s ha kell még a gázra is rálép. Ilyenkor az utánad lévő is fékez egy jó nagyot, viszont, ha nincs elég ideje, helye, akkor sem megy neked, mert te közben előre lódulsz. S a barom meg tud állni. Ezt én szinte minden nap eljátszom ezerszer. S közben, oda lehet nézni a tükörbe is, mi a helyzet. Persze csak egy pillanatra, mert ennek meg az lehet a veszélye, hogy te mész neki az előtted lévőnek. Mert hogy hátra fele néztél. Valami ilyesmi. Hát elég szorosan vagytok ott azzal az emberrel. Mit mondjak. Nem is tudom. Inkább semmit. Jó nagyot kínlódtam, hogy felvegyem a Jazz filmet, ami baromi jó, de nem sikerült. Még fogalmam sincs mért. Minden klappolni látszott...Itt is van a komputeren, de nem tudom lejátszani. Dolgozom, kicsit mélymerülés lesz, azt hiszem. Öreganyám folyton akadékoskodik, fogalma sincs a színekről, pedig még kint vagyok. Mi lesz, ha bemegyek a nagy szalonokba. De valami majd csak lesz, elég jól tudok improvizálni. Most meg elkezdett zuhogni az eső. Elmondhatatlan öröm és boldogság, hogy ilyen figyelmes és szerető vagy velem, annyira jól esik. Valami dereng bennem, csak nem tudom még pontosan megfogalmazni, hogy az ifjúságos indoklás mellett még mi van bennem. Mikor ránk gondolok, mintha egyre erősebb megvilágosodásban, valami körvonalazódna, valami furcsa kép, ami tele van vonzalommal, s igenléssel. Ezt biztosan tudom. Olyasmi lehet, mikor embereket tiltanak egymástól, kérdezik mi a fene, s a szerelemes egyre csak azt hajtogatja, „mert annyira szeretem”. S persze a példa csak ebből a szempontból jó, érvényes. Azt hiszem, hogy ez örökre a témám marad, mert valami igazán

fontosat, s nagyot sejték ebben. S persze több ez már holmi érzésnél, de várnom kell vele. Nem tudom, hol mi, s meddig terjed benne, lehet csak a hasonlóságunk teszi, de lehet más is. S ugyan sok mindenről még nem is beszéltünk, - nem lehet egyszerre mindenről – de már most ír úgy érzem, hogy nagyon fontos emberi tulajdonságok kötnek bennünket össze. Engem biztos. Például, hogy nyílt s őszinte lehetek veled. Mert a dicséreted is, a szidalmad is, a kritikád is, a szereteted is – lényegében – rám vonatkozik. S egyre inkább átsüt rajta a szeretet. Erre rengeteg bizonyíték van. Mert az egész evolúciója maga egy bizonyíték. Ki lehet ezt bontani, tudott tények vannak mögötte, de most csak annyit: sokszor „vádoltál” dolgokkal, de mindig, ahogy haladsz előre a megismerésben, teljesen adekvát módon korrigálad azokat. Példa: mikor valaki leejti a labdát, utána felveszi. Nem elszalad, az orrát piszkálja, másokat hibáztat, összeesik, sír, meg ilyenek. Fölveszi. S te ezt csinálod, s olyan jó. Sok emberrel, férfival is nővel is találkoztam, s mindig volt valami hiba. Eltérülés, félreértés, meg nem értés. De veled, valahogy ez a megértés még közelebb s közelebb vonz hozzád, még többet akarok adni, s kapni. Mert „veled érdemes, megéri, jó”. Sóvárgás van bennem, hogy megismerjem, átjárjam, átéljem, s mindennapommá váljon. S azt hiszem, a fentiek példájára – még mielőtt elkezdtünk volna beszélni, már amikor megérintetem az arcod, is ez történt. Mintha minden ablak s ajtó kinyílt volna. Elébe mentünk, minden tapasztalatnak. Nyomatnám itt a természetességet, s persze ott is van. De több ennél. Mert a nagyon természetes lehet lehangoló, unalmas, s községes. Azt hiszem, hogy minden hasonlóságunk ellenére egy csomó sajátosság, s rejtett kincsünk is van, amit lelkünk mélyén, valakinek, „aki megérdemli”, annak szánunk. Mikor veled vagyok, mindig azt érzem is micsoda olaj ez a szerelem tüze...), hogy én most odaadom neked a legszebbemet. A legjobbamat. A legizgibbet, a lefinomabbat, a legfelszabadultabbat, - mindenből a legjobbat. S nem kis meglepetésemre olyan dolgok pattannak ki, születnek, terebélyesednek, amik némelyikét még nem is tapasztaltam, fogalmam se volt róla, csak most, veled. S egy ilyen végtelen tükröződés indul meg, miközben folyamatosan tárul fel az ember lelke, s közben a teste is egyre jobban magára ismer, s bele feszül és simul. S azt éreztem, mindjárt az elején, hogy te is így vagy vele. S volt ugyan ott némi megtorpanás, de ez már mit sem számított, mert mindig volt valami folyónalagosság is, s mindig, hamarosan vissza is állt a hullámhossz. Persze, ennek az egésznek nagy terjedelmei vannak, az ember fizikuma, teste s minden, ami hozzá kapcsolódik néha bénázik. S vigyázni kell, hogy ne kapcsoljunk balgán vissza valamit rosszul, rossz helyre. Kis, futó interferenciák nyilván utat engednek, helyet teremtenek más, mélyben kavargó élményeknek, azok újra élesének, újrafeldolgozásának. Amit nyilvánvalóan mi provokálunk. S persze, egyikünk se ma született bárány, nem most kezdtük, szüzek se vagyunk. Volt már másunk is, egymáson kívül. S az ember – tapasztalat híján – azt gondolta, hogy milyen jó, nem? De nekem veled az egész más. S baromi bonyolult, azért nem tudom

mégjobban kifejtteni – még. Mert nyilvánvalóan itt van a szerelmes nőiességed, lányágod és asszonyságod, az összes odaadásod, teljes fegyverkészletével. De itt van a szégyenlősséged. Itt van az a félelmes intellektusod, aki-ami értékkel, értelmet és helyet keres a dolgoknak. S itt vannak a kellesek, és dacok, a természetességed, meg a nemes egyszerűség, a bájnak és a közönségességnek csokrai, meg a szemed, meg a szád, meg az arcod meg a tested. S kit tudja, micsoda ajtók nyílnak és csukódnak, micsoda kimondatlan távlatok nyílnak itt is ott is, micsoda menedékre lel a hóban mezítláb bolyongó félelem, s így tovább. Milyen ösztönzői, inspirátorai bújnak elő a nem ismertnek, a nem tudottnak, micsoda egy mélyebb megélés ez, kaland is, meg búzaszemes összeolvadás. Veled, megvan! valami olyasmit érzek, mint mikor először távcsővel felnéztem az égre. Jé, hogy mi van ott!? Ennyi minden?! S elkápráztat, izgat, finom, s szinte fáj, úgy vonz... Remélem – ha felületesen is, de körbe értem...Nagyon vágyom rád. Mindenhogyan.

Jack

Imádat, nekem társ kéne, nem felsőbb hatalom”) .iml

Nem tudsz betelni az én magasztalásommal, te ember! Nem is vagyok már mire a leveled végére érek. Tetete, veled vagyok, ne légy oly magányos! Most én nem aludtam, mert úgy mondják túlpörögtem, sok élményemben volt tegnap részem. Aztán mikor befejeztem a neked írást megfűrödtem és sehogy sem ment a mélyalvás, csak felszínen, föl-fölbredve, jobb helyet, keresve az ágyban. Gyakran álmodom, de ez a két visszatérő mostanában: az autóm elvesztése / igazából ez már évek óta/, meg hogy utazom, nem tudom hová, mivel kell stb. Egyébként, amikor belémjöttek, én álltam a pirosnál, s így nem állt meg az utánam jövő. Hogy tudnék én ilyen szépeket írni neked? Szomorú, hogy nem tudom viszonzni a leveleid, szavaid odaadását hasonlóval. Remélem ez nem azt jelenti majd neked, hogy én nem vagyok szeretetképes. Itt van megint egy este a várakozásban, a semminek kitéve. Te körbe értél mit szeretsz bennem, bennünk, én csak habogok. Mit szeretek benned? Abban az állapotban vagyok, hogy úgy ahogy vagy jó vagy, és ez természetes, ez nem is lehet másként, meg ilyesmi. Ha van valami bibi, az azonnal megemlítenéd, de ha minden megy rendben annak úgy kell lennie. Ez amolyan többéves éves házassági lapuleveles benyomás, nem?

A fiatalság meg viszonyítás csupán, ezen nem szoktam lamentálni. Nagyon szeretnék jobban kinézni, gyorsabban átgondolni a dolgokat, határozottabbnak lenni. Amúgy sajnálom, hogy öregszem, lottypadok. Valójában, te amolyan "apafigura" vagy nekem. A helyzeted miatt is, és a tulajdonságaid is néha az apámra utalnak. Még nem tudom ezzel mit lehet "kezdeni". Azt gondolom, ez nem a korod, sokkal inkább az alkatod miatt alakult így bennem. Ahogy végig gondolom a történetünket, folyton azok a vonásaid emelkednek ki, melyek ezt támasztják meg. Abban biztos vagyok, hogy a felnőtt énem, egyáltalán nem örül ennek a

szerepszításnak, te engem máshol fogtál meg, máshonnan fűződik ez a lánc hozzád. Biztos még ezen fogok tűnődni, mégha el is utasított majd az én felfogásomat rólunk. Igazából túl akarnék ezen a fajta viszonylaton jutni, nekem társ kéne, de nagyon, nem fölsőbb hatalom. Az viszont bizonyos, hogy belem szövődöttél, s egyek vagyunk. A karácsonyi dáridóról meg igazán nem szeretnék gondolkozni. Amíg közel volt a feleséged, az otthonod, természetesnek érezted, hogy ott légy. Most talán a számkivetettségben mi sokkal többet beszélünk, írunk és elhalványulgat az a kötődés. Ám ha visszatérsz, a megszokott gyakorlatot, hogy ennyi fájdalommal van fűszerezve nehezedre esik majd módosítani. Lehet át kell még ezt újra élned, hogy lásd mit, hogyan. Annyira nem szeretnék már feszültséget, az eredeti tervedet realisabbnak tartom, arra képes vagy, az újra békében nem. Most így látom, te édes tejmézalvó mindenkém!

Ölellek: Imola

Nyelvhasználat, meg minden más, ívelem kivel szeretkeztél te lány, s nem akarok az apád lenni, vers Imolához) Válasz lim

Vers a felig szerelemről

Mindjárt azzal kezdeném, hogy adok neked esélyt a félrefogalmazásra. Vagy, hogy én félreértem. Vagy, hogy „az nem úgy van”. Vagy, hogy majd másképp lesz. Vagy, hogy nem tudod szavakba önteni, ami van. Vagy, hogy – jajj nem tudom.

Mindenesetre, az én legjobb tudásom szerint, igyekezve nagyon elfogulatlan-nak lenni, nem tudom mit gondoljak. Ez a legszerényebb, legvisszafogottabb dolog, amit a mostani leveledre tudok mondani. S persze, igyekezve nagyon intelligens lenni, futtatom ezt a két szálát. Mi a fenét tudnék még csinálni, hiszen annyira minden vagy nekem... De az egy dolog. Mert valahogy ez úgy van, hogy „egy pár, félig megegyezett: egyik, száz százalékban akarja, szeretné, a másik, hááát, másképp, másért, igen is meg nem is, jó lenne, ha végül is, ha jól belegondolok, ez se rossz, jobb, mint a semmi, voltam már nagyobb szarban is, tulajdonképpen..., azért mégis, lehet, talán, ki tudja, meglátjuk, próbáluk ki, jó, ha valami van, a semminél ez is jobb stb. stb. S nem lehet tudni melyik, mi, hogy minek, kinek, meg fuck. De, ezek mégis egyívású dolgok, valahol. Szóval, vesz az ember egy kicsit ebből, abból, öt deka ez, fél kiló az, s gyúrjunk valamit. Hátha valaki meg teszi...Kisebb fajta sokk ért. Valami-valami-valami, amitől mindig féltem, félek. Hogy te nem azért szeretsz, amiért én, nem azért szeretsz, amit én jónak tartok, nem azért szeretsz, amiért kéne, nem azért szeretsz, aki vagyok, nem azért szeretsz, amit megérdemelsz, nem azért szeretsz, ami neked járna, nem azért szeretsz, ami neked jó, nem azért szeretsz, amit egy Jóistened neked adna, ha megérdemelnéd, nem azért szeretsz, hogy végre már valaki boldog is legyen, ezen a

szétcincáló, kiábrándítócska? Mire jó ez? Ez jó neked? Ez a híres-hírhedt Bojárné? Jajj, néha van egy vágyam, leülni hat liter konyakkal egy murvás kiskocsmában, s hagyni, hogy az a két báva exed rám hányja a lelkét. De persze nem, kurvára rühellem őket, lenézem őket, megvetem őket, sajnálom őket, semminek nézem őket, nem érdekelnek, Rohaddtul nem érdekelnek, semmi közülük hozzád, hozzád sem értek, nekik semmi dolguk veled..., senki nem tud téged, csak s egyedül én...De te? Mi van veled? Mi a bráner van teveled szívemszépszerelme? Hol? Hol? Hol? Hol csatangolsz? Milyen ürmezőkön? Milyen falevéllal teli árkok útvesztőiben? Milyen szeretetlenség gipszébe fagyva? Mi van? Mit csináljak veled? Velem, velünk? Jó. Megint megpróbálok megnyugodni. Iszom egy kis bort.

Mondhatnám, most engem megköveztek. S nyalogathatnám magam, de le-szarom. Rohaddtul nem érdeklek magam. De mi van a szerelemmel? Neked ez egy vicc? S mi nem vicc? Komolyan, mi nem? Nem tudok kiszakadni ebből a csorba tükörből, ebből a párás szélvédőből, ebből a maszatos vonatablakkból, ebből lehetetlen visszacsatolásból, ahol mindig valami nem jó, mindig valami lefele mutat, mindig valaki a lábába lő, mindig józannak kell lenni, kimértnek, kiszolgáltatottnak, kisemmizettnek, megbecstelenítettnek, s elhagyottnak. Micsoda egy faszom parabola ez, kis agyad tarka csavarintása? Te egy korrupst bohóc vagy?

Vagy csak gyermek? S miről beszélek? Hát arról, hogy miről szólnak itt a dolgok. Hogy amit veled, it-ott-amott, ágyban és ágyszélen, norma és normátlan fánál én veled tapasztaltam, az másképp van, ergo csak humbug? A szerelem az hányás és szaporafosás, ahol elfogy a víz, a vécépapír, s kiég az égő? Ez vagy te? S ezek a gyönyörű szavaid, ezek a nemeslelkűségeid csak kommersz kortákolmányok? Újgazdag-újértelmiségi rütyő? Cifra maszlag? Kit szerettél te bennem? Egy embert, aki téged átölelt, átjárt, áthatolt, átnyalábolt, átérzett, átélt, rá és le-bukott benned, le a nyirokmirigyeidig, le az ártériádig, le a szíved sötét sikátoráiba, le tökélyedbe és tökéletlenségeid archívumába, le a szivárgó agyfolyamod alagsorába, bandzsi kötélén, meg ki, a csillagokkal szögecselt fényes égboltodra, te, te, te. Szeretted te önmagad, vagy lángszórórozol mindent, ami nem a méhedből jött? Nem bírom. Miért nem tudod elfogadni, hogy valaki szeret, nem perverz, csak úgy, egyszerűen. Te nem tudsz a madarakról? A fűről, ami mindig kinő? A fényről, ami mindig felkel? Az estről, ami mindig megnyugtatóan leszáll? Mit tudsz tehát? Abbahagyom. Nem.

Nehogy félre érts, bár kicsit reménytelen. Szóval, itt van a kérdés, szeretsz, de nem szeretsz. Szeretnél, de. De, de, de. Ez a de. Ezek a, de-k. S itt van a kutya eltemetve. Nekem nincs rád, de. Ill., de, te! Pont fordítva. Óóó. Nem vagy képes a szerelemre? De nélkül? Vagy valaki más jár az eszedben...? Úgy szeretnélek boldognak látni, boldoggá tenni téged, lehet? Félig enyém, félig az ördögé ez a világ, nő-mákonytól részegen", mondja a költő, tehát ennyi? Ilyen kis szar az egész? Szeretsz, félig? s hol a másik fele???Óhne.

Óh!-szóvalhát!- „mindent” értek..., ími-miért s hogy volt, hogy én csak egy apafigura vagyok, vagy mi?), a félszeretet bonctana

Itt vagyunk ím újra. Én is, tele altatóval, s nem tudok aludni. Elkezdett a film bennem visszafelé pörögni. S mint mikor föltesszük a sztereó szemüveget, minden helyére kerül, megformálódik, alakot ölt. A hiányzó fehér foltok, vízzel írott titkos jelek, üres kockák megtelnek anyaggal, tartalommal, jelentéssel. Most, „mindent értek mar”. S van mit. Ezer és ezer furcsaság, hallgatás, s elhallgatás, válasz elől kitérés, bujkálás, kényszeredettség, otromba támadások, kicsavart vádak, koholt okok, fanyar szeretet megnyilvánulások, sápadt hangok és mosolyok, hirtelen s semmiből jött fáradtságok, s furcsa betegségek. „Mások” súlyos véleményei rólam, az én „súlyos helyzetem”, ahol „na azért az nem úgy van, majd meglátod”, ezek az átmenetek egyre inkább az ellenem fordulásba, amik majd át-meg át csapnak komoly, gyilkos támadásokba, ahol már vér is folyik, s maradandó sebhelyek keletkeznek...” Nekem társ kéne, de nagyon nem felsőbb hatalom”. Ezt írod. Kit tudja hányadszor fogok neki, egyre jobban elszörnyedve. Szóval ez, meg ez nem vagyok neked..., hm. Mert itt valami komoly dolog történik. Ide jutsz a megértésben, ide hajt a hajlamod, a vágyad, a felnőttiséged, az a híres. Pont az nem vagyok neked, ami szeretnék, szerettem volna lenni, főként, s először, s tiszta szívvel: a társad. S persze, nem vagyok vak, látom, érzem, tudom, az is ott van, hogy „na jó” – vagyok mégiscsak valami, ennyit azért mégiscsak érek, ér, amit tettem, ér, ami vagyok, ér, amit csinálok, ér...Nane. Na ne mond ezt nekem. Ezer év alatt, majd szépen megszeretsz? Valamennyire?

Ez a jövő? Ha nem lesz jobb, ha nem lesz társ, az igazi? Én is jó leszek? A te – megint, Felnőttednek?

Óh, a te felnőtted, ez a te felnőtted. S persze, ehhez képest most már nem is tudom gondolni, hogy te engem bántottál. Ehhez képest végül is úgy bántál velem, mint egy – jó öreg hímestojással. Köszönöm, tényleg, olyan finoman, óvatosan, előzékenyen, álltál cipősarkaddal a tökömön. Tényleg lehetne rosszabb is, sokkal rosszabb. Jó nehéz lehetett neked, még elkezdtelek sajnálni is. Szegény Imola. Hogy jövök én, erőszakos állat, beszari vén fasz, az én szar „helyzetemmel” hozzád? Az én szar házammal, szar anyagijaimmal, szar „vizezett” szövegeimmel közel-távol, távol-közel bullshitemmel, amin nem lehet változtatni. Hogy jövök én hozzád, piedesztál hölgyhöz, a rendezett, jól működő, kis frapáns életkéjébe, ahol tényleg minden megvan, még három szép gyerek is, csak a farok hiányzik? Vagy még az sem, mert az van mindenütt? Csak le kell akasztani? Minden ujjacskájára talál százat, óhó! Ezret...S most nagyon próbálok valamibe megkapaszkodni, kicsit síkos a talaj, imbolyog a hajó, viharos a tenger. Jó nagy lék is tátong a hasán, jó be a tengervíz. Part sehol, csak az éj dühöng. Na és hát, most már itt van ez az én nagy bűdös, rohadt, megváltozhatatlan helyzetem.

száj belém-evődnöd-élődnöd, nem lehet megkerülni. Én meg válaszolok, lelkesen, tiszta szívvel. S az egész megy, mint a lavina, egyre nagyobb, egyre nyilvánvalóbb, s valahol landolni fog, ez már biztos. Versenyfutás?

Neked valószínű. Mert „értesz már”, s itt van ez az én hidam, az emberré válásé, itt vagyok én, végül is, lehetek cserebogár is, az se kizárt. Végül is, ha nem is vagyok olyan, mint a facérpintyőke, aki rád vár, mindjárt kilibben a színre, vagy bokorból, vagy a kulisszák mögül, de a semminél mégiscsak több.

Mert, a te felnőttes, az a büszke táltos, az felemelt fejű húzza – különösen mióta én vagyok – csilingelő szánkócskáját, a szépen gerebjezett hóban. S mások is ezt mondják, mind a rendes s megbízható népek: a nélkülözhetetlen ex, hétgyerekes szex, szomszéd unisex, expeksz...kimehetsz. Nem kell itt ez a szégyen, ez a megaláztatás, nem kell itt semmivel szembesülni, újra alkotni, újraértékelni, de talán legjobban, hú ez nagyon jó, - nem kell itt semmit újra csinálni, de nem ám, nem bizony. Jó ez úgy, ahogy van. Olyan Ügyik vagyunk. Most már, de tényleg, olyan Ügyik vagyunk. Nem akarok én fiatalodni, lötyyedek”. „A fiatalság csak viszonyítás kérdése nálam”. „Én nem tudok olyanokat mondani, mint te”. Allright. Well -

Elküldeni nem tudlak, nem bírlak, nem vagyok képes. De ez az út, mindenki jóságától, igazságától, szépségétől függetlenül, lefelé, a nagy semmibe vezet. Ez egy elszabadult vasúti kocsi, rohan, dübörög keresztül a fagyott tájon, s én, mint az az őrült Voight a Kusturica filmben állok a jeges tetején, alig látszom a hóviharban, s ordítva rázom az öklöm, mert ezt is kibírom, ezt is túlélem, ne becsüljön senki se alá.

S különösen ne az, aki velem akar lenni. Úgy tűnik, te egy kis szájhős vagy, s egy ilyen liánkötel függőhídon még a menyországba se akarsz átkelni. S ha az ember már úgy is ott marad, a liba legyen kövér, nem mindegy? Értem. Találkoztam már – mondtam is – a döglött lovat rugdosó emberrel. Nagyon is jól emlékszem mi volt a tekintetében. S jól ismerem a storyját. Kitört a demokrácia, csak nekem semmi, de semmi közöm hozzá...Jóéjszakát.

Jack

Kövek, válasz ill.

Jack, muszáj mindent kiadnom, mert ami itt marad az eltávolít, azért írtam meg ezt a nekem is nagyon furcsa ziháló szövevényt, amibe belesüppedtem. Ki akarok ebből húzódni, a színpadi kellékek nélkül akarlak téged látni. Nem tudtam sokáig azonosítani, hogy milyen érzeteket hozol te föl belőlem, s ha így lehet írni, a talajhoz nyomott, ami kibugyborékkolt belőlem a te közegedben. Egy súlylyesztett világ mimikája, formái, ízei, szaga. Előrángattad és én tehetetlenül sodródtam bele. Ki vagy te nekem? Miért olyan nagy baj ez, te úgy viszonyulsz hozzám az első pillanattól fogva, hogy erre mutatnak a zászlók. Emlékszel? Az első

találkozásunkkor visszajöttél hozzánk, itt voltak a gyerekek. Biztos vagyok abban: te érezted mennyire határozatlan vagyok abban, hogy a gyerekek elé kell ezt azonnal tárnom. Te elszántan így akartad, mondtad van másvalakid, s te azonnal tudni akarod, mi kettőnkkel a helyzet. Megijedtem, s hagytam, lesz, ami lesz. Visszafordíthatatlanná akartad tenni a mi kapcsolatunkat. Azonnal irányítottál, szabályoztál. Azt üzented ezzel nekem, hogy te tudod, mit s hogyan. És persze később ez sokszor át meg átbucskázott.

Amióta elmentél, de nem már előbb, annyira ki voltam, sírásrohamok jöttek rám, nem tudtam magam tartani. Orvoshoz kellett mennem, szalonképtelenné váltam. Azóta antidepresszánt szedek. Úgy volt/ van, hogy én neked egy kis cica vagyok, aki nem viselkedik megfelelően, támadok, ha rossz vagyok, mert baromi kegyetlen volt, ahogy kizártál magadból. Elmondtad, indokoltad, mit miért s valahogy meggyőztél, miért kell begubóznom, eltűnnöm, ezt is elfogadtam, mert te vagy a felsőbb erő, aki átlát, s tudja miért jó nekem, ha egyedül vagyok még karácsonykor is, és beveszem, alárendelem magam annak, hogy én nem vagyok annyira sem fontos, hogy beavass, meddig mikor jössz mész. Elfogadok mindent, belátok, kicsi vagyok, te majd elrendezel. Azt gondolom, ez tükröződik az apaképben, mely kivilágosodott, újra fényre került általad. Nem akarlak elveszteni! Ki szeretné ebből mászni! Szeress, ne utálj ezért sem!

Imola

Bajok? mikor kiborítalak, annyira szégyenlem magam...) Békülős levél, a szörnyűség után, iml

Valami, valaki dolgozik bennem. S amikor így kiborítalak, annyira szégyenlem magam. Vissza akarnám vonni azt, amit írtam, mondtam. Nem akarlak bántani. Azt szeretném, ha nyugalomban lehetnék.

Tudom, hogy egymáshoz tartozunk. És azt mondd, nem vagyok tisztában magammal, nem vagyok összefüggésben magammal, már nem tudom, sajnálom. Hülyeségben leledzem? Láss meg engem, mert akkor megtudod ki vagyok, s ne akard csak, hogy az legyek, akit te szeretnél magadnak. Hány szempontunk, szintünk van, ahonnan érthetjük, figyelhetjük magunkat?! Honnan nézzem mindezt? Az mind te vagy, ez meg mind én. Te, tiszta, világos, én zavaros. Érdekes én nem tudok önkényes rendeket támasztani, folytonos foghíjak tarkítanak. Nem hiszek teljesen a rendben, ami mindig látható. Talán abban, inkább, hogy sokak sokaság ömlik egymás mellett, sajnos hiába nem ragadhatóak meg úgy, ahogy számunkra kézenfekvőek lennének, kontrasztosan, szerintem csak egyben vannak azok mégis. Én nem úgy gondolom, most elhagytalak, mert kivilágosodott ez a részlet, arról, hogy mi vezérelt engem feléd, hogyan tapadtam rád. Ha nem örültem. Ez is én vagyok, nem bután vagyok, aki elfelejti ezt meg azt a rész-

letét, tudom már ezt is . Neked azt fájt, hogy azt írtam, a felnőtt énem társra vágyik. Tudom. Te vagy az. Át lehetne variálnod valahogy a rendszereket, máshonnan vizsgálnod, nem alapvetően, csak hangolódva rám, ha egyáltalán ezt szeretnéd. A "rossz", a "zavar" ugyanúgy folyamatos, mint minden élet, nem elválaszt-hatatlan tőlünk, s annyira bonyolult. Óh, nem akarok semmi bántást se neked, se neked, szeretlek, az azt szeretném, hogy eljussunk arra a nyílt, tiszta mezőre, ahol már leszámoltunk a mostani aggodalmakkal, félelmekkel. Ám ott majd meglátjuk, hogy amilyenén mi formálódunk, külön- külön és együtt, ezek a minden-féleségek fölbukkannak különféle alakváltozatainkban, s bizonyosak lehetünk majd afelől, hogy miközben alakul, alakítjuk a sorsunk , énünk egyes részei visszhangozzák majd a voltokat.

Szeretlek, ölelni, nyugtatni akarlak: Imola

Végül is, örülnöm kéne, ha epét köpsz..., meg végül is én mire vágyom...) Válasz lim

Végül is örülök, örülnöm kéne, hogy epét köpsz. Ha szeretlek, örülnöm kell a megkönnyebbülésednek. Van ilyen? Mikor ez ellenem szól: így, úgy, vagy amúgy? Asszem igen, akkor is. Ez a te felnőtt életed társtalansága azért nagyon bánt, ez egy rohadt seb, itt tátong, szorítom rá a kezem, a nyelvem, az agyam, de folyok el benne. Valahogy övön alul volt, akarva, akaratlan. Én neked csak afféle mellékes vagyok...

Egy remény éltet, kis vékony fonál, pici fényecske, alig pislákol, de van. Hogy egyszer megértesz engem. Megérted, hogy micsoda egy grandiózus motherfucker vagyok is én, s megérted, hogy én nem bántani akarlak, lehengerelni, letenni, baszogatni, kioktatni, - fuck – milyen bullshit, jelző, kuvaanyja van még? Hanem szépen benyúlva a lábacska közé, fölemelni akarlak téged – na nem, nem vagyok én csodálatos, fogalmam sincs ki vagyok, de ezerrel nyomulok itt a kukák, aluljárók, konvenciótlan város peremek mentén, egyszerre hat dolgot csinálva. Én dolgozom. Egy nap sokszor annyit, mint más egész életében összesen. S hány nap is van egy évben? Próbálok itt short cut-okat csinálni. Átvágni a bozótoson. Én – lehetnék, ha nem lennél ilyen chicken shit, így mondják angolul a beszarít. Szóval lehetnék a te gurud, aki téged szeret. Vonegutosan, amolyan duplafasz...Egyszer, egyetlen egyszer írtad nekem azt, ami van. Amúgy mindig halálra kényeztetlek, mindig. Amikor eljöttem. S nem találtál. Az vagyok én neked. Amikor kimentél a sötét éjszakába. A kihalt hajnalba, s síkítottál, s verted magad, s óbégattál, s összekented az összes kerítést jó, s kevésbé jobb szomszéd-ságokba. Hogy hol vagyok.

Into the night

https://www.youtube.com/watch?v=s0m_bWEPMgA

Na jó, ez is hülyeség, ki-be leng az inga. De nem azért, Rohaddtul nem azért, hogy felvágjak neked, ó, hogy is tehetnék ilyent? nem azért csináltam, csinálom, bár ez az utóbbi lehet kivétel, ez érted van, értünk van, ez valami más, csak egyszer már végre megértenéd. Én csak csinálom, amit szerintem egy rendes, felnőtt, férfiembernek manapság kell. Ilyen egyszerű. Nem tartom rendkívülinek, szupernek, ez csak így van. Csak mikor mások, a lanyhák kerülnek elő, vagyok ilyen hősies. De senki taknya-nyálán én nem akarok üdvözülni. Micsoda egy kis röhejes trükk lenne ez, tényleg pofán vágnám magam rendesen érte. Ilyen kis csalás? S mire jó ez, de komolyan, mire? Én – majd egyszer megérted, mit is érzek én veled, pedig ó, hány féleképp mondtam már, de ez a rohaddt szemüvedeg...), megtaláltalak téged. Kis igazgyöngyöm. S kezembe vettelek, s tényleg nem vagyok egy rafinált dagi állat, jó módszertanos, én csak egy idióta zseni vagyok, semmi rutin, semmi púderdiploma, semmi sunnyogó akadémia és kávéházi smúzévtizedek. Itt megyek a síneken mióta az eszemet tudom, a körvasút mentén. S kiszolgáltatott vagyok trendeknek, divatoknak, s minden újkori elmezavarának, ami a városban épp uralkodik. Mit tudok én erről? Mit kellene tudnom erről? Hogy a hatvanas, a hetvenes, a nyolcvanas nemzedék mi a fasszal csalja épp magát? Én nem tudom, mi a menő, nem is nagyon akarom. De tudom mi az örök, az egyetemes, s hiába a disszonáns korom, hiába a fals hangzavar, talajvesztett, értékvesztett, célja nincs trutyizás, nem érint, lepereg rólam, még ha szeretek is, sajnálok is mindenkit. Szóval itt viszlek magammal, ülsz a kis kagylócskádiban, villogtatod fehér kavics fogacskáid, baromságokat beszélsz, hisztizel, itt-ott kivillan gyönyörű szőrzeted, megérintem bársony bőröd, borzongok kacagásod hallatán, mosolygok az üvöltéseiden, de mindig viszlek, mindig tartalak, mindig locsolgatlak, mindig szeretlek, mert nekem már nincs semmi másom, élő, kedves, mint te.

Valamit jó lenne, ha megértenél. A világi ember meghalt bennem. A dantei erdőben egy, s minden bizonnyal utolsó kereszteződéshez értem. Ez egy másodperccel azelőtt történt, hogy beléptem volna a száz év magány ajtaján. Ahol már nincs más, csak az eszme meg én. Felkészülve vártam. Semmi világi hívság, se nő, se semmi. Aszkéta élet, a világ számára meghaltam. Küldetésem – indiai módra – lejárt. Ott, el is lehet, békében menni...Én innen nézek mindent. Azok a tapasztalatok, - s vigyázz, te kb. Az egyötödét ismered! – arra tanítottak, oktattak, figyelmeztettek, hogy ennyi. Én már jót is „másnak remélek”, vagy csak szimplán ez nem egy kérdés, semmi közöm az egészhez. Én nem számítok, kifelé meghaltam....

S totál jó volt ez. Szerény, biztonságos, megnyugtató. De egy icipici kis lán-gocska, egy kicsi gyöszös gyertyacsonk, még mindig pislálkolt. A nagy kérdés, a

nagy befejezetlen kérdés, hogy vajon adtam-e én elég szeretetet, s kaptam-e eleget. Mert ott van az én bőven elégséges világi tapasztalatom. Azzal semmi baj. Soha se járok a végére, annyi. De hogy van nekem jogom, lehet pofám, papolni, példát mutatni, ha itt ilyen hiányosságaim vannak? S mikor megláttam az a kis vadvirág képed, az jutott eszembe: de hisz itt van! Itt a lehetőség, Dezsőkém. S egy pillanat alatt megváltozott bennem minden. S soha olyan életemben nem voltam, mint az úton hozzád. Elmúlt, elszállt, elenyészett minden világi hívság, minden kalózságom, minden zsványságom, minden maffiószágom, minden világi rothadék lefoszlott rólam, s minden öt kilométereként kidobtam egyet az ablakon, hogy mire hozzád érek, teljesen tiszta, s ártatlan legyek, s a kezem ne remegjen, amikor az arcodhoz érek. S nem remegett. S azonnali s feltétlen odaadásod érezvén, tudtam, hogy a jó, s a helyes úton járok. A szív benső labirintusában, amire csak igazán nagy költők képesek, lövészárkok poklában is, itt-ott. S én tudom, hogy te ezt tudtad. Ott vibrált, s vibrál bennem még ma is, az a szép szerelmed. Erre jössz nekem ezzel az expresszionista kiáltásoddal. De semmilyen izmus nem képes letakarni a létet. S ezt, világnak csodája, már nem is én mondom. Te mondd. Mert a – hm – hatodik? – síkon, már helyettem beszélsz. Hihetetlen ugrásokkal megelőzve engem, magad, valami szédületes bölcsesség, érettség, a cél meg a célzás fantasztikus, fanny-zoés azonosulása van. Amikor valaki mindig tízest lő. S nyüzsisz önnön elviselhetetlen zsenialitásodban. A hirtelen rád zuhanó főnöki szereposztásban. Fáradok, rohadt nehéz napom volt. Ezért mielőtt még megzunannék, befejezem.

Én nem akarok a te főnököd lenni. Ez a te expedíciód, megbízok benned. Minden, a cél, az emberek, a kutyák, a felszerelés, az egész küldetés át van adva. Én anyagi gyermek szeretnék lenni, szerintem megérdemelném. S írni, átadni, amim van, hátha egy magányos lélek kinyílik rá megenyhülve valahol. Más vágyam nincs. S közben, szeretni, szeretni téged, az én kis csodabébimet, csodababámat, csoda nőcim, csoda tündérem, halaskofám, vészhelyzet nővérem, minden nők nője nekem, több, mint amit valaha ebben azén életkémben részezen, vagy józanul reméltem. Úgy a realitásokban, mint az eszméimben, nekem benned minden ott van, több, mint amire vágyok. Ha hagyod ezt nekem. S ettől – néha, kicsit, félek. Én mindenemet, ami az enyém, odaadom neked, legyen az tárgy, vagyon, haszon, tudás, sperma, nyál, szempillantás, gondolat, öröm s bánat. Ha engem valaki te, szeret, ha nekem valaki ebben a rohadt életben, ami még hátra van nekem, megadja amire vágyom, nekem nem kell semmi. Valójában még egy kis bicska se. Kiéltem, kijátszottam, kivágytam magam, minden vágyam teljesült. Egy nem. Hogy szerető, kedves, barátságos, kellemes, melegszívű, s ártatlan ember legyek, mint amire gyerekkorom óta vágytam. Megszeretnék tisztulni, le szeretném vetni magamról ezt a sok Rohaddékok, akit ram aggatták, amiké váltam, amik rám ragadtak, mint plakátfoszlányok, semmi közöm hozzájuk. A combjai-

dat s kebleidet szeretném párnámnak, s a szebbik lelked álmomnak. Fehér papírral, s pennával kezemben. S odaadni szerettemnek, ami öröme van e napvilágon, bennem, a kincseimet, ami jó összegyűlt bennem. Minden bazdmeg, átok, rohadvány ellenére, s féltve, őrzőn, amit hazahordtam, s nem magamnak...

Jack

Egysoros, 1. Válasz lim

Tudtam nem lesz könnyű, de furcsa most így benne lenni.

Egysoros, 2. Válasz lim

Gondolkoztál te már rajta, mostanában, hogy miért ragaszkodom én annyira hozzád?

Egysoros, 3. Válasz lim

Vajon miért akarod elvenni a kedvem?

Az Imola háromsorosa az egysorosaimra iml

El nem is tudom képzelni azt a világot, amiben ne ragaszkodnál "így" hozzám. S amiben én úgy ne ragaszkodnék hozzád. Te az állandóság együttthatója vagy.

Nov. 10. Well, most egy kicsit, s némileg másképp látlak), Válasz lim

Elégge megosztott a figyelmem, jól belekeveredtem a segítő nő segítésébe... Valami iszonyú bonyodalom lett, mert a „félórás munkából” kétnapos lesz. Öreganyámmal is jó nagy a kupi. Nagy lelkesen rábeszéltem egy hordozható telefonra, elmentem, megvettem akkor már négy darabot akart”), összeszereltem, oktattam. De nem érti. Miközben még mindig nem tudom a színt. Amivel festeni kéne. Kb. Háromszor hat órát beszéltünk eddig róla.

A francia nőnél meg kiderült, hogy még – akkor – kell vennem egy csomó szerszámot, rengeteg pénzen, hogy meg tudjam oldani a dolgokat. Ami pénz is meg idő is. Szóval dühöngők, pánikolok. Aztán már az estében, hányat fekvé csúszkáltam a ház alatt. A konyha közepén lévő szigetről kell kivinnem az új, nagyobb félméter vastag elszívó csövet ki, az udvarra. Egy téglafalon keresztül, vezetékek, csövek, szigetelő paplanok, apámfasza szövevényén keresztül. S persze ezek amolyan pepec gazdagok, minden pöttymentes kell legyen. Ami jogos, csak nem az én szempontom – mindig. Nos, ennyit a háttérrel, tudom nem kifogás, de mégis...S hát hazajöttem, s olvastam a leveled. „Értettem” én, de ilyenkor jön, hogy a tudatbeszűkülésben az ember először nem válaszol, hanem csak a magáét mondja. Most újra elolvastam, s jobban értem. S többé-kevésbé egyet is értek veled, kis finomítások legfeljebb. Nézd, nekem nagyon furcsa egy értelmes

ember. Mint te. Legtöbbször tényleg azzal ment el az időm, hogy meghallgattam mások hülyeségét, korrigáltam, aztán elmondtam, ahogy szerintem van. S miután senkinek sem volt jobb ötlete, többnyire úgy is maradt. Pedig tényleg nem igaz, hogy én nem hallgatok meg mást, nem szeretném, hogy jobb legyen. De akkor legyen jobb. De csak azért, hogy „most már másnak is igaza legyen, nem tüzeljük el a könyveinket hidegben. S itt jössz te. S jössz ezzel az egész logikáddal, látásmódoddal, aminek olvastán én jutok eszembe. Én, kicsit vissza az időben. Bogozod, fejtegeted, hogy miként van, miként nincs. S tiszta, s világos. Emlékszem én nagyon is. Ja, megy az ember, aztán elkanyarodik a Dohány utcából, s kiér az Úttörő Áruházhoz. Ja, ami ráadásul már nincs...Azonkívül nekem az is furcsa, hogy te okos is vagy, nő is vagy. S játszol vele. Hol érvelsz, mint egy fiú, hol meg sírdogálsz, mint egy böbebabba. Döng a csapajeves csizmád a padlón, aztán meg mindent átjár a könnyes zsebkendők illata, s a szipogás metronómiája.

De félre ne értsd, szeretem én ezt, jól is van ez így. „Ez van”. Ilyen az élet – még ha utálom is a közhelyeket. Csak meg kell szoknom. De nagyon szeretném. Ez is, az intelligenciád nyilvánvaló ereje, minden női vágyad és igényed, a feszített dialógusaink, a rendezettség és nyugalom vágya, s ezek a sebtében beépített, bedobott katarzisok. Kilencven kilenc százalékban, s főleg eszmeileg egyetértek veled.

Ugyanakkor, s remélem őszinte vagy, te is „kicsit bánod” azokat, amiket a „di...” – vel kezdődő szavak jelöltek dolgok okoznak. Disszonancia, diszharmónia, divergencia stb. Sok az ellentmondás: cirkusozol, hogy én miért nem jobban kötelezem el magam. S közben hányadszor beszélsz már nekem arról, arról a te furcsa kívülállásodról, ahogy „te pasikat választasz”, mintha valami laboratóriumi kísérlet folyna itt”. Hogy ugyan nem rám gondoltál, de majd megpróbálsz hozzászokni. Már elég jól haladsz. S saját magad ülteted föl a sztereotípiáddal, „hogy azért, akár teherbe is eshettél volna ott a Normafánál, ha mondjuk nem esik...,), de te, hogy figyeltél engem, milyen pipa voltál, hogy már megint odavittél egy idegent, egy pasit, blablabla. S a szíved? Pontosabban – az agyad szíve? Azzal mi a rohadtt élet van? Nem szivikém, én azt hiszem, hogy te a következőt csináltad: megpróbáltál a gyermeki tudatlanságnak, ártatlanságnak eladni engem, mert azt gondoltad, érezted én vagyok az igazi. Azt mondd én erőszakoltam ezt ki. Ez nem igaz. Szerettem volna, ja. De megkérdeztelek. Ne próbálj minden felelőséget rám hárítani, ez nem becsületes dolog. Szerintem meg hülyeség, hülyeség így racionalizálni a dolgot. Egyszerűen egymásba zúgtunk, kalimpált a szívünk, nem is láttuk micsoda egy ocsmány idő van, s mint két hülyegyerek, meg két ügyefogyott, levegőjét vesztett „felnőtt”, próbáltuk gyermekeknek eladni a portékánkat. Kéz a kézben, szem a szembe, fül a fülben, s így tovább. Kérlek, így már ne vagdalkozzunk, jó? Olyan méltatlan, olyan gyerekes., olyan céltalan...)A pragmatizmus jó dolog, kell, fontos. Csak vigyázni kell, hogy a csatorna nevében és jegyében ne irtsa ki az ember a legszebb virágait. Valahogy lehet azt

másképp is, nem? Lehet tervezni, átgondolni, kiszedni, arrébb rakni. Mert mikor az ásójával az ember röpke tíz hamari hamvas percében szíven szúrja az összes törpecserjéjét, virágát, moszatát, moháját, zuzmóját, bimbaját, s hagymáját, akkor lehet visszavonhatatlan s jóvátehetetlen s nagyon stupid kárt okoz örökre magának. Néha, másoknak. De értem. Most nekem vannak az érzelmeim elveszve, lemaradva. Kicsit most nagyon fáj. Én tényleg azt hittem, te ennél jobban szeretsz, jobb vagyok, fontosabb vagyok, több. Nincs két sík, egyszer a rohadt életbe végre. De hát, be kell érnem a kevesebbrel is, látom. Nem tudom most ezt hirtelen megoldani. Majd biztos az idő megoldja. Lehet kár volt érte. Most aztán kicsit, némileg másképp látlak.

Jack

Most meg, Válasz lím

Attól ilyedtem meg, hogy majd a mellbimbóidat is pentagrammáknak, meg jambusoknak nézem, jajj

Mellékes, iml

Kedveském! Úgy szeretném, ha nyugiban lennél, békében, a körülményekhez képest a lehető legeslegjobban. Mert ám nem történik itt semmi, de semmi érdekes vagy különös sem, nemhogy neked még itt csöcsszopósként kellene lenge-dezned úrbéli manóként. Csak főzök, etetek és eszem, és tanulok és ma megnéztünk egy jó kis amerikai filmet a Nevem Sam címmel. Csabi látta az osztálytársával és annyira meghatotta, hogy mindannyiunknak meg akarta szerezni ezt a nagy örömet. Annyira szeretnék már egyszerűen csak olvasni, nem folyton monotonon teljesíteni. Azóta is ott van a könyvem és amióta visszajöttek a kölkök lehetetlen olvasni belőle. Látod, panasz vagyok, ahelyett, hogy értelmes dolgokról írnék. Nem tudod elképzelni, de teljesen üres vagyok, csak aludni szeretnék, nagyon, nagyon. Ha egyszer együtt leszünk, majd látni fogod milyen kis duruzsoló malom ez, fenntartani a létet, biztosítani az alapállapotot, hogy megvagyunk. Valamit talán már láttál ebből, jól lekötött mind a kettőnket. Olyan szomorú valék, hogy ilyen semmi vagyok, csak életjelet akarok adni neked, hogy lásd, szeretlek, vagyok, mégha nincsenek olyan élményeim, vagy nem emlékszem rájuk, mint neked. Fantasztikus, amit a zenéről, vagyis magadról írtál. Minden reggel, ha tudom az első nyugalmas percemben téged olvaslak. Akkor is figyelek, szeretlek, ha nem tudok méltón reflektálni a leveleidre. Öllelek, te kedves! Imola

James a közveszélyes iml

Képzeld, reggel telefonált James, hogy mi legyen és hogy ma a gyerekekkel, miközben nekimentek az autójának és ő is belement az előtte lévőbe. Letette,

a telefont, majd később újra hívott, hogy aki hátulról belémet az nem akar hunnyó lenni, s James panaszkodott, hogy minden koccanásánál egyedül ő vállalja a felelősséget. Abban a pillanatban belémnyilalt a mai álomom. Azt álmodtam, hogy megyek az autómmal és mint már velem ez megtörtén, belém jön valaki és én is nekimegyek az előttem lévő autónak. Szomorúan nézem a kocsi sérüléseit, s keresem azt, aki belém jött, mert már elkezdtünk kitölteni valamit, de aztán mégis szó nélkül lelépett. Ott áll a kocsi és én tehetetlennek érzem magam, aztán hiába nézem elvesztem szem elől, állítólag elvontatták, mert fő úton állt, s pont ott, ahol ez a koccanásomtörtént, az Astoria előtt, a szembejövő sávban. Végül megértem, hogy nem, megvan a kocsi, csakpánikomban nem vettem észre. Reggel nem jutott eszembe, mert ahogy kinyitom a szemem jön Csabi, Lili / Petit én keltem/. Persze az álomom rólam szól, de érdekes, hogy vele ez történt, nyilván mert mobilozott. Nekem az autós álmok is visszatérők, mindig valahogy elveszik tőlem a kocsit. S ez az én szabadságom korlátozását jelenti nyilvánvalóan. Ma végre befizettem a villanyt is a többi csekkkel együtt. Még egyszer köszi a pénzt, itt kétszázzal váltották, 146 ezer lett belőle. Nincs velem semmi különös, ha nagy néha megijedek igyekszem elhessegetni magamtól a rémeket. Nagyon remélem te is egyensúlyt találsz, mert mint talán már oly bölcsen írtam és gondolom, ez az átmenet is a mi életünk, ebben is szépen kell lennünk, minél jobban, örömet keresve nem mártírságot, önsajnálatot. Most ez a biztatás helye. Örülök, és duzzad a kebelem, hogy nekem van a világ legfantasztikusabb pasijából egy részletem. Gyűjtögess a jövőre, de élned kell közben is, nem akarom, hogy olyan Meggyötört légy!

Szeretlek: Imola

Álmok, iml

Nahát ez már döfi, hogy ilyen nagyfiú lettél és elintézted magadnak az alvást. Ez a napi újjáépülés, ahogy így tapasztalom a mi fiatalságunkban, egyre döntőbb lesz, s a végén majd végleg bealszunk de addig még néha felkelhetünk. Igen, igen, milyen fiatalok vagyunk. Épp most láttam magamon az omlás alig feltűnő szerkezetváltozásait, de sebj! Különben meséltem, hogy vettem szemüveget, tokját, szerencsére azt, máris elveszejtettem.

Óh, akkor most nem leszel annyira Meggyötört, ha kialszod magad. Tisztán tudsz majd nevetni is a telefonba. Olyan nagy szerencsém van, hogy én ilyen tanárnéni lehetek, aki épp ezt taníthatja. Semmi durva szabályba fogható az ennél a tárgynál nincs, csak úgy nagyvonalakban lehet megragadni a kereteit. Szorongan minden hétfőn, hogy ki kell lépnem a köreimből, nehezen is megy, és amire odaérek, nagyjából felkészültem a fogadásra, adásra. Ma is olyan nacczerűen voltam velük, bárcsak ilyen jó lenne nekik is, hogy értelme legyen, ne csupán az én álmodozásomról szóljon az egész.

Te, Válasz lim

Az Imola másodiktól, 2006. ősz, már kint. Thanksgivingi üzenet-váltás:

Jack: egész Amerikában egyedül én dolgozom. Te vagy az én thanksgivingem.

A válasz a thanksgivings levélre,

Imola: Az egész mindenségben én szeretlek a legjobban. Te vagy az örök férfi nekem.

Állatok? Az emberek jobban érdekelnek, Válasz lim

A Herzognak ez a medvés filmje ez se érdekes, se jó nem volt. Viszont határozottan nyomasztó. A medve, egy tökéletes lény. Úszik, fára mászik, halászik, mindenevő, télen alszik, meg minden. De hát egy vadállat, „gonosz, kegyetlen” is. A másik kedvencem a tigris, naná, aki hasonló, mint az ott fönt. Aztán van még az elefánt, meg a tehén, szuper mind a kettő. A számár, az egy csodalény. Az szent. Az egy Buddha. Ahogy a Lorca mondta. De hát, s persze, ezek mind csak állatok. Az emberek jobban érdekelnek...Főleg az olyan, mint te. Legfőképp meg te, Tetete. Én szelelmem.

Jack

Nov. 22 tied szőrével-bőrével

Jaj, szinte a meghittséget sértő kimondani, hogy mennyi minden vagy te nekem! Most úgy odabújnék, hogy ölelj és ijeszted el a múltak ödöngő nyúlvány-szellemeit. Védelemre vágyom, éppen arra az erős, mamutot levadászó hírességre, akinek virtusa elriaszt minden kis és nagy ártó szellemlényt, a közelből és távolból. Mennyi, pöccintésre előre bucskázó fájdalom és más nyalánság tud kóborolni a lelkemben. Jajjj. Jól megsajnálhatnál, dajkálhatnál és én is téged. Örökbe is fogadhatnánk akár egymást. Leszel az én fel- és lemenőim? Hm? Én, néha lehetek neked bárkid, amellet a vágyó nőstényed mellett, aki a tiéd szőrével bőrével.

Vanni-lenni, s nem az alapokkal bíbelődni Nem tudom, de valamit kellene még csinálnom, mert a semmibe kifizítve várakozom, s ha most találkozunk is, az életünk ugyanabban a nem harmonikus formában zörömböl tovább. Valahogy nyilvánvaló, hogy az annyi minden, ami nekem kiosztatott éppen elég, és ennek ellenére - zárójelbe téve kellene írnom: hiányzik valamilyen belső? Tartalom? Cél? , valami, ami szenvedéllyel hajt, ami nem ebben az időben mérhető, mert bele lehet feledkezni, mert kitölt, és nem hiányt, ürességet eredményez. Szeretnék valamit csinálni! Úgy látszik valahol nagyon ráérek, túl akarok élni, kibírni és ez az átmenetiség is kongat belülről. Nem tudom. Szenvedek, szeretnék már

"rendes", semmi különös életet élni. Vanni, lenni, s nem folyton az alapokkal bíbelődni. Szemétség itt nyavalyogni, ahelyett, hogy lelkesítő szavakat mormolnék édes optimizmussal a füleidbe. Nincs más hátra, mint ahiánynak kitelepített magamat másra adni. Vagy talán igazabban elmélyülni a dolgaiban, és nem affektálni annyit a szenvedés, önsajnálat dallamára? Ez a kín hulláma? El kell ezt fogadni, hogy nem lehetünk együtt. Így-úgy megy is csak nyökögők néha neked egy kicsit.

Annyira szeretlek: Imola

„Rívás és megtorpanás”, így a kettő egymás után...Válasz lim

Hát ideraktam mind a kettőt, nézem, gondolkodom. Közben belefogtam fölvenni valamit, de más nem is tudok rá figyelni. Válaszoljak? Vagy csak vigasztaljalak? Először is ez egy nagyon jó ötlet: én szívesen örökbe fogadlak...S leszek mindenkid. Tényleg. Csak..., „Mondom én, hogy féltetek. S tényleg van véleményem, de abban nem vagyok biztos, hogy úgy tudom elmondani, hogy a lényeg átmenjen, mégsem legyen baj. Még mindig nincs kész a nagy értelmező szótárunk, s így nehéz, félek. A másik a tartalom. Az én látásmódom, értékrendszerem, szokásos megközelítéseim, hogy mit mivel magyarázok, hova teszem a hangsúlyt, milyen lélektani, szociológiai, érzelmi, költői, filozófiai stb. stb., - azaz társadalom tudományi, művészi, meg metafizikai elemek azok, ami az én véleményem. S persze itt van a levél vége, amire rendszeresen rákérdezek, te meg gyorsan „megnyugtatsz”, nincs semmi baj. Csak egy kis vigasztalás kéne. Mégegszer: nagyon szeretlek, s nagyon féltetek. Kb. Ez van bennem. Hosszú tanulmányt kellene, lehetne erről írni, de hát ez senkit nem érdekel, nincs rá idő sem, meg amúgy is. Mit kezdjek én ezzel a végtelenített hajókötéllel? Tökéletesen megértelek, amikor rendes, egyszerű boldog életre vágysz. Totál normális. Mindenféle szempontból az. Nehéz gyerekkorod volt, s utána is volt egy két asszó. Múlik az idő stb. De hát olyan szépen mondod, elmondod mindig, tudod, látod, érted, de. Csak. Nem tudsz vele mit kezdeni. S ebben a hatalmas, tengerjárók kikötésére is alkalmas, cérnavekony szálakból font hajókötélben, jól láthatóan ott van néhány nagyon feltűnő szál. Ami fut, végestelen végig. Az egyik az – s most nagyon „durván” átváltok hétköznapi nyelvre, - hogy „itt lettem én”, kaptál a sorstól egy ilyen dolgot. Jó, de nem jó. Jó, jó lesz, de most nem jó. Mi legyen most? Holnap, jövőre? Nos, itt van az orrunk előtt, ostobaság lenne kihagyni, az, amiben én vagyok. Nekem nincs időm semmire. Huszonöt dolgot csinállok egyszerre. Először is dolgozom, ez elég nagy rész. Aztán itt vagy te, ez se semmi. A hátralevő részt, meg megosztom, s egy perc szabadidőm nem marad. Háromszáz vezeték van itt, lassan már nem tudok menni. Olvasok, filmet nézek, veszek föl, hogy majd együtt, milyen jó lesz. S persze, szenvedek. De valahogy ezt az idő dolgot meg tudom oldani a fejemben. De a lényeg az, hogy jól marhára leterhelem magam. A te eseted persze totál más. Az egyszerűség kedvéért, meg mert ez annyira népbetegség,

s eléggé ismerem magam is, itt van ez az állapot, amit ugye főállású anyukának hívnak, két, félnapos állással. Minden automatizálva, valójában minden megy, rutinszerű, de az összes szellemi, lelki, testi kapacitásnak csak mintegy a felét köti csak le. Többet? Mindegy. Bőven marad még. Nos, mit mondjak. Kéne valamit csinálni. S ugyan van ezer és ezer ötletem, de tudom hiába is mondanám. Te engem akarsz, rám vágysz, egy férfira, egy emberre, egy mindenre. S így, ahogy egyre megyünk beljebb, lejjebb, egyre lazább lesz minden. Nincs rajta fogódzó. De hogy ez se legyen elég, még jól el is kell homályosítani, nehogy baj legyen. Én tudom, én mit csinálnék a te helyedben, de az más. Másrészt mindegy mit mondok, félek úgy se lesz jó. Kérdezhetnék, de attól is félek; nincs válasz. Nos, ha mondjuk szobrász lennél, szabadidőben azt csinálnád, s lekötne. Szóval szóljuk erről pár szót: maga a foglalkozás az nem cél. A hivatás sem. Szerintem, aki ezt csinálja, annak van valami eszmei célja. Nagyon primitíven, az alsó felén kezdve, ez lehet valami spatuális ingerencia, azaz turkálási kényszer anyagokban, siker-élmények anyagformálás ügyileg, aztán ahogy megyünk feljebb előjöhethet az ön-kifejezési szándék, vágy, kényszer. Aztán jöhetnek az eszmék, egyesével, sokasával. Aztán még följebbi ez lehet városrendezési elv, egy jobb városé. Lehet nyomor elleni küzdelem. Igazságtalanság elleni. Háború elleni. De visszaugorva egy kicsit, lehet csak valami szintetizálási vágy, összerakni az elődöket. S ide is, oda is lehet beszúrkálni dolgokat ezerszám. De még egyszer, ez mind cél. Nos, a pszichológiában ezt kívülről irányítotttságnak is hívják, s azért olyan nagyon sokan nem csinálják jól. A többség, asszem, az belülről irányított. Fölmerül benne valami, s arra választ vár, keres, talál, vagy nem. S ettől függ a boldogsága. A jóérzése. Mert többnyire ezt a kérdést teszi föl: mitől lenne nekem jó? Lényegében egocentrikus, amire aztán sok válasz kínálkozik. Ősi is, új is. A régi, hagyományos dolgok, mint házasság, család, barátság. Meg mindenféle fajta együttlétes felolvadások, feloldódások. Ahol nem kell nehéz, komoly, fontos, súlyos, felkavaró stb. stb., dolgokkal foglalkozni, „csak lenni”. Vagy csak egy kicsit. Ne azon múljon. Ne múljon azon. Az csak úgy legyen, de. Normálisan, normálisan, normálisan, „normálisan”...Lehet folytatni...S ott vannak az új dolgok: a fogyasztás. Lehet építkezni, dizájnolni, újradizájnolni, házat, kertet, gardróbot, napirendet, étkezést, eljárást, szórakozást, művelődést, hobbit, - szóval mindezt a fogyasztást. Tele vagyunk konzervekkel, s hol egy audio, hogy egy video, hol egy íz, hol egy tapintás konzervet nyitunk ki, lehet egyszerre többet, aztán sóhajtván, s lúdbőrösen beleülünk. Végre! Az élet értelme a jóérzés. Csak sematizálok, ne legyen nagyon hosszú. Mondtam, ez a téma elég nagy...Szóval, ha te azt „találtad ki”, hogy – amit mondasz – akkor baj van. Ha túlnyomó részt például arra vágysz, hogy valakivel legyél, akkor erre várni kell. Ha nem tudsz, nem akarsz, nem vagy képes várni, akkor szenvedni fogsz. Ha nem tudod ezeket másokkal behelyettesíteni, akkor is. S lehet bírod, lehet nem. S minden a kettő közt. S nem tudni a következményeket. Ugyanakkor ez nem teljesen úgy van. Ugye semmi sem „úgy”

van. Azaz minden sehogy sincs. Egy kicsit ez, egy kicsit az, sok kicsi sokra megy. De van, amikor sok kicsiből sem lesz nagy, csak sokkicsik kicsinyes halmaza. S ez is zavarhatja az embert, ugyebár. Mondod ezt, hogy ez szemétség, így nyafizni, ahelyett...Nem biztos. Ha te „valóban” így érzed, hát így érzed. Az első lépcső, a probléma tudatosítása. A megoldás utána jön, s az is sok-sok lépcsőben, s nem azonnal. „Hiányzikvalamilyen belső? Tartalom? Cél? ; valami, ami szenvedéllyel hajt, ami nem ebben az időben mérhető, mert bele lehet feledkezni, mert kitölt, és nem hiányt, ürességet eredményez.” – itt mondod!!!Valójában nehéz neked bármit is mondani, mert akkora észkombájvagy. Ha megkérdezel, ahogy már fentebb is mondtam, igen, csinálj valamit. Objektíve mindened megvan hozzá. Írj. Írj az írásért. Kezd el. Tanulj meg tíz újjal gépelni. Válassz egy támát. Csinálj egy szerkezetet. Vagy csak vágj bele.

Itt egy példa. Mit írhatna Imola életrajként?

“Ott kezdődött minden, azon a későősz, fátyolos délutánon, mikor Böszike, az anyám) visszafordult a tükörből, leakasztotta molyirtós kabátját, s egy újjal a hátára vetve, kisétált, hogy most ő majd egy jobb életet kezd. Bubujka a húgom), aki éppen s sövényt vágta, észrevette a szokatlanul könnyed léptekeket, de a rozsdás ollót tovább csattogtatta. Le is vágta a szintén megrökönyödött Bodri kutyánk farkincáját. Dezső, az apám) lekést a jelenetet, a kertkapu csapódását is, meg kutyusunk nyivákolását, becsapta az öreg tragacsának az ajtaját, s a hátsó kapu előtt még megállt egy percre huggyozni. Én meg odabasztram a kelkáposztás fazekat, s reggelig az ágy alá bújtam, mert az biztos, hogy az a nap lett hosszú évtizedek magányos kintornájának kezdete. A Béla félekről persze fogalmam sem volt, először jöttek a bélácskák, meg sok kis helyes gyerek, akiket végül is szültem “Valami ilyesmi is lehetne...Rakj rendet. Magadban .Itt vagyok, ha szeretet kell, ez most a legjobb. Ezt senki sem fogja neked adni, ez halál tuti. Itt vagyok, ez nem egy álom, valakid van, nem is akárki. 44 évet vártál, hogy boldog legyél, várj még egyet. S velem az leszel. Meg én is veled. Festhetsz is. Vegyél vásznat, festéket, tanuld meg, járj el tanfolyamra, vegyél könyvet, kevergess valami kéket, aminden nap egéhez. Valami bordót a piros szívedsóhajára. Valami zöldet frissítőnek, s legyen kezdetnek az egy nagy fűszál. Ami egy öreg kövön nő. Legyen az öreg kő negyven fokban, balról, alkony előtt egy órával, közepes megvilágításban, jobbról meg egy árnyék. Vagy fess foltokat, az egyik legyen én, színes pöttyökből rakj össze: a barna legyen a dörmögésem, a kék a naivitásom, a zöldaz ölelésem. Komponálj. Van zongorátok, nincs? Ül le, mikor senki sincs otthon, s képzelj el, hogy

miben vagy. Aztán üssél le sorban billentyűket, melyik illik hozzá. Ha több is tetszik, kombináld őket. Az első elég, ha egyperces. Félperces, vagy még annak

is a fele. Tervezd az életünket. A házainkat, minek hol legyen a helye, milyen színű legyen, hova nézzen, melyik kié stb. Kössél nekem

sálat. Nézzél utána mi újság a fiművészetben manapság. Mik az irányzatok, stílusok, melyik a legnagyobb negyven filmrendező, s mit csinálnak. Miről szólnak a filmek, mit mondanak róluk, mit mondanak egymásról, ki volt az a Derrida, s mit mondott, akart azzal a Deconstructioval, mi újság a Latin-Amerikai irodalomban manapság, nézd meg az Interneten a legújabb kínai óriásgátat, menj utána a sufi költészetnek, nézd meg észak India építészetét, vagy mi újság a zenelméletben, manapság. Halottál te már bálnadalt? Állítólag megkerüli a tengerekben a földet...Meg lehet hallgatni...Írj nekem, mesélj magadról. Az álmaidról, a vágyaidról, a fejlődésedről, ami benned történt. S közben el ne felejts szeretni engem...s úgy ahogy én, nagyon.

Jack

**Édesjóistenem, azt hittem majd, még, lesz egyszer nekem egy
szamaram , Válasz lim**

De most már félek. Azt hiszem, ő jobb, mint én, csak szégyelném magam előtte. Alattam egy francia filmjét egyről. Nem volt elég a Lorcaé, most még ez is...)

ÖNARCKÉP SZAMÁRRAL – AVAGY AZ ÉN ESZME-KÉPEM

Hét évek, meg én és a szamaram

Hét évente hány test tapadt össze ezzel a szerelemmé? Hány idea, hány öl és kebel, s forró szája? Hányféle lehelet, tekintet, ölelés? Hány kurjantása szabad vág-táknak; hány döbbsent felismerés barikádokon; hány vakhomályból előbukkanó bizonyosság, ez az út is véget ért vagy a borzongató murvacsikorgása új utaknak, s hány szénportól, azbeszttől, ólomgőztől teli szem figyelte bennem a végtelen tárna-homályt. Hányszor ültem férgekkel belepve kis odúmban. Hadakoztam vi-csorgó fejekkel: hiéna, tengeri kígyó, cápa, s vámpír fejet tartottam vissza, öklen-dezve bűzös leheletében. S gondolkodom, hogy most sajnálni kéne e magam. De semmi sem moccan. Valahogy elmúlt ez az egész, Mégha emlékszem is. Bemen-tem, meg kijöttem. Ami nem változott, az a fogam között himbálódzó, kalimpáló kis valami, az az én jó világba való hitem. Az én szent szamaram. Ezt húzom magam után, mióta az eszemet tudom. Húzom, viszem, ahogy a szín változik. S soha nem jutott eszembe a hátára ülni. Gondoltam, egyszer majd csak haza érünk, mi ketten. Túl is éljük, meg is ússzuk. Mert valójában mindig azt kerestem. Egy otthont. Egy otthont, ami minden emberi léttel telehordott szimbólum is, valóság is, egy otthont, „ahonnan – majd – az ember elindul” Egy „igazi” emberi életbe, ami eszmélés, ami összegezés, ami felismerés, ami tartalom és forma arany metszése, ami az enyém, s amit földig hajolva, majd másoknak átadhatok. Miután jól teletömtem az agyam irodalommal, gondoltam, most már ez ne legyen csak egy álom, kimásztam vackomból, s nekivágtam. Nekem valahogy ez, az én életem, ide megy le. Ha visszanézek, visszafordulok önnön vállam fölött, ezt lá-tom. Gondoltam, oké, legyen falusi idill. A tanya. Aztán gondoltam, legyen a szorgalmas munka, lojalítás, teljes alázat, de egymagam. Hét évekig voltam so-főr. Hülyévé zsugorodott, „részeg sofőr”, s közben mindazt láttam, amit az a bi-zonyos hajó. „Kis tócsára, setét pici tóra” vágytam, de hát még túl fiatalon. Űzött, hajtott önnön benső túlnyomásom. S jött a „közért élni” élet. Minden este virág-csokroktól görnyedve tértem haza. Lihegve vágyott könyvtáramban a könyvek gúnyt űztek belőlem, csúfos kacagásuk ma is visszacseng fülemben: „mi van te kis pojáca, mit keresel te itt? Kívül belül a semmiben vagy.” Na, mondom akkor jó, akkor elmegyek Amerikába. Az Ígéret Földjére. Aztán eljöttem ide, s hét évbe telt, mire újra hazaértem. Megvettem Kötcsét. Elkezdtem készülődni valamire, ami majd lesz. S minden hét évben, hét zsák került a hátamra, ki lehet számolni. Pedig még nincs is vége. Mert jött még hét év, csak akkor már teljesen egyedül. S persze a szamarammal. Őt mindig, mindenhova viszem. Néha titkolnom kell,

mert bűdös is, meg ordít, mint egy állat. S vannak bőven, akik nem szeretik. Szoktam róla mesélni, de nem mindenki érti, sőt. S most, megint, a következő hét év végén, ismét itt vagyok. S nem remeg a lábam, néha én is csodálom ez az alatt a mesebeli léghajóvá duzzadt számár-zsák alatt, mert jól belegondolván, az az én egyetlen kincsem. Ott dohog, zörög, rúgkapál, ágaskodik, visong benne mindenem, amim van, aki vagyok. S nem csak a súly itt a kérdés, nem csak a tömeg, ahogy lóg, himbálódzik vállamon, hanem hát ez a groteszk sziluett, ahogy hol egyik, hol másik kontinensen bukkan fel maszatos kirakatok ablaküvegében, s visszatekint. Jézus is lettem, asztalos is. Két kezem, s az egyik lábam-összetörtem, már csak egy van szabad. A rosszul forrt csontok, nap, mint nap, mint üvegen a szögek, csikorognak. Az legutolsó hét év azzal kezdődött, mint valami nagy nyitány, hogy „kiharaptam” a saját fogam. Azóta szám elé tett tenyérrel élek. De még mindig hiszek, s még mindig élek. Itt vagyok tehát újra, az ágyam alja tele van játékokkal, szellemekkel, a komputerem szerelmeslevelekkel. S azon tűnődöm, hogy most, mikor az, aki a leveleket írta elküldött, eltessékelt, eltanácsolt a bűdös faszba, hogy na, jó, akkor most mit csináljak. Hová üríthetném ki batyum, s az imigyen normális méretűvé lett számaram, hová köthetném. S miközben ő már jól van, esetleg én is kicsit ledőlhetnék, s ó, mily ábránd, esetleg melegbe, biztonságba, esetleg ölelő karokba. De szemlátomást se magam, se számaram, nem kell senkinek. Nem tudom, mit csináljak ezzel a döggel. Annyi, de annyi évtized együtt. Hányszor és hányszor ültünk csak mi, ketten egyedül a tábortűznél, zavaros vizek partjain, kongó vasárnapok kriptáiban. Hányszor ébredtünk együtt az élet rémkómáiból, s vágtunk neki egymást toszogatva az útnak megint, szellemtelen szellemekkel, vércsótányokkal, bufogó mocsárgáz tündérekkel, cukrozott, döglegyektől elnehezült, légyfogókkal teleaggatott utaknak. Meg ennek a nagy, zuhogó ferde fénynek, aminek illúziója az élet. S gondoltam, hogy majd fából csinállok szekrényt, fiókot, polcot, házat, s elrendezem ezt a cuccot. S végre lemosom majd ezt az út porát, s illatos leszek, mint egy ember. Már arra nem is gondolok, hogy számarammal együtt valaki befogad. Valahogy senki sem érti, hogy az mennyire egy egyszerű, igénytelen, de nagyszerű állat. S azt se, hogy hozzá hasonlóan, én is mennyire kevéssel beérvén. S közben, csak ezért a kis figyelemért, szeretetért, mi mindent tudnék is adni én. Csak egy pár jó szóért is, netán... Szóval, ez lenne az én giccses történetem, mint mindenki másnak.

Jack

S aztán jött egy teljesen semmitmondó levél, amire én meg ezt válaszoltam

Tehát csak szóval, mert én itt bravúrkódom, szörfözöm a szavakkal? Vagy mi? Nem azon múlik? Az amúgy is ott, s mindenkinek van? Szóval, meglelte nem attól

függ, hogyan mesélem? Hogy tényleg Ott voltam? Vagy mindegy valaki mit csinál? A létezés egy gyönyöreposz s horror story egyetlen elegye? Az-az Mítosz és valóság.

Nov. 27. Könyörgés, Jack, nem akartalak megsebezni, bántani, iml

Elfogadlak mindenestül, mindeneddel. Gyönyörű, a legnemesebb a vágyad, az, ami felemel téged a mélységekből, nincs semmi más, csak a szeretet és a szépség. Bebugyolálnám az árvaságodat az egész ilyen-olyan kinövéseivel, burjánzó gyümölcseivel együtt. Hogy milyen örvénybe süllyedtél alá, hogy magányod visszhangjai töltik be lelked? Nem, nem, nem. Amire képes vagyok és amit akarok az az, hogy összeszövődjenek ezek a nincsbe ágáló foszlányok az enyéimmal, ha te is bírod. Türelemmel, a távolság torzító lencséjét összetörve lenne jó állnunk, egymás szemébe, kezébe, szívébe, szándékaiba adva tétovasulyos magunk. Ahogy alakul ez bennem, ahogy támogató nyugvópontok rajzolódtak ki köztünk, annál világosabban látom, hogy át kell mennünk együtt ezen is, ezeken a mindenfajta-féle, de jól meghatározhatóküzdelmeken és biztosan kell letáboroznom a bevett szállásokon, és téged is meg kell tartalak. Ne engedj a szenvedés szaggató, szétziláló össze ösztönösen soha nem formáló erejének. Mert nem csak a látszólagsehova sem átmenetben vagyunk, most alkotjuk immár hányadszor újra árva magunk. Nem veheti át létedet egészen a múlt, a voltak őrijítő zsigeruralma. Akármennyire is úgy érzed, egyedül vagy eszmébe görcsökbenkapaszkodólelkeddel, és akármennyire ijesztenek az árnyak, baljóslatok, hiába vagy nagyvezér, néha rá kell bíznod magad egy kisegérre, aki már kirágtá azt az akár kissé szűk járatot, ahonnan tovább kúszhatsz. Látom, tudom, érzem, nem engedhetem, hogynagyívú, erőteljes léptekkel vágtaáz abba az ismerős nehéz, emésztetlen húсок szagától átítatott önnön, egyedül csak a tied világba, borulj önmagad reménytelen árnyékaiba. Nem nézheted magad folyton csak abban a csillogó üvegben, - hogy válaszokat csikarj ki -amiben még te is csak torzókban mutatkozol, és sehol senki, semmi nem látszik. Szükséged van valakire, reménykedem rá, aki a fényre terel, akiben bíznod kell, hogy az lehess prófétaként, pátriárkaként, aki vagy, lehettél volna. Én vagyok a te magzatvized, burkod, újjal ehetsz általam, elemi részecskéi vagyunk egymásnak és minden hitünknek. Fogd a kezem, akár azt a materialistát, megýünk tovább.

Nov. 27. Well, úgy ittam, Válasz lim

A szavaid, mint a bilincstől megszabadult ember a szabadság levegő-kortyait. Köszönöm, köszönöm, köszönöm. Te vagy nekem minden. Test is, lélek is. Megýünk előre, kéz a kézben. Gyönyörű levél.

Jack

Te vagy az ég fölöttem, szörnyű, alkoholos levél, Válasz lim, meg a Nancy

Elhagyott a helperem, úgyhogy hajtok, mint az állat. A Mami szívat. íme mindig nem tudom a színeket, ez egy külön story, de most ez van nekem, igyekeznem kell, nagyon). Szóval, ezerrel hajtok, jövök haza, s vettem egy üveg jó nagy Baccardit. Itthon jöttem rá, hogy „Grandmelon”, azaz a legfaszább görögdinnyés. Hát bassza meg. Édes, émelyítő, de árt) Délután elvittem mamikámat a kórházba, főlülvizsgálatra. Aztán elrohantam a festéktstoreba, s megvettem a „lepedő fehér”, meg a fehér-fehér kombinációt, amit a lánya ajánlott, s jó vagy nem, az lesz. S amíg a mama távol volt, kirúgtam saját lábán. Mert azon gondolkodtam, hogy mi van, ha te egy terrorista vagy. Mindenre elszánt, szenvedő kaamikáze-nő. Színész akartál lenni, tehát neked ez semmi. Mit kérek: á-mol szonátát, hát itt van bazdmeg. Mit kérek eszt-dúrt, d-molba, nesze dezső. Így is jó, meg úgy is jó. Csak monddad, mit akarsz. De vannak gap-ek. Hézagok. Mert spanyol csizmáddal néha benyomsz egyet a tökömbe. S az tud fájni, levegő kapás az sehol. S hogy szeretlek én téged ezért?el sem tudom mondani. Meghűltetsz. S próbálok, mint a hegymászó, valami kiálló baszásba megkapaszkodni, mielőtt jön a nagy nyekk. S az semmi más, mint a detail. Abban bízok. Igen ám, de magamról tudom, hány mindenkit basztam én már át, hogy olyan is van. Én vagyok a hibás, mert ezt tudom? Az ember eljátszhatja a szerepet, a SZEREPET, anélkül, hogy ő az lenne, azzá válna stb. De van ott valami biztonságos szelep, mert nem mindent lehet. Kilóg a lóláb. S ott nem lóg ki, de van, ahol igen. Annyira szeretnék bízni benned. Jó lenne, ha megértenél. Én azt szeretném, ha te lennél a világ legnagyobb játékos. Mindenki mással szemben, kivéve engem. S én ugyan ezt szeretném, s kívánom neked felajánlani. Gengszterek vagyunk, allright. De nem miközöttünk. Kell ez, jó ez, mi a fasz? na nehogy már, tudom én mi az ábra, ne gecizz velem, ne hernyózz, azt hiszed? de tényleg, na szállj le, kisapám! Ez jó. Ha egy lilidekéval kevesebb lennél, a fasznak kellenél, komolyan. Persze ha ez a görögdinnyés kábítószer, de annyira soha nem fog, hogy énnekem belé -meg kell döglenni. Jó nagy rábaszás...Szóval, álltam a zuhanyban. S felállt. S rád gondoltam. Ó, édesistenem. Jajj. S nyilván, felment a, mindenféle értágulásom, minden szervi, s kijöttem, nagy nehezen szabadulva az élet indokolt, s visszautasíthatatlan ragasztóitól, s beléd omoltam. De az agyam is ment, mint egy 424-es mozdony. Biztos nem lehet ezt érteni, megmagyarázom. Reggel négykor keltem. Az össze hócipómtele volt magammal, mit hentergek én itt, mikor annyi fontos, s szerelmes dolog tisztázatlan. S négy, kemény órán keresztül szerkesztettem a videót, ami Gannáni?), vagy hol a faszba, csináltam a szeretteimről. S annyi detail, annyi finom, finom, finom rejtelem, lélek, zizzenet és mozzanat, s annyi szerelem, hogy jajj. Abba is hagyom, hat a görögdinnyés mexikói baszás, itt már kár beszélnem. De itt vannak a képek. Lekicsinyítom őket, hogy sokat tudjak küldeni. Bizonyítván, micsoda

egy fantasztikus nő, ember vagy te, még ha a kis szaros materializmusod, más-hova determinál pillanatnyilag, ideiglenesen, s jelenleg. De nem sokáig. Kitépem ezt a velőt a csontból, az biztos.

Te vagy az ég, fölöttem.

Jack

Vakegér, ahogy elnézegetem ezt a pasit,iml

Ahogy így elnézegetlek téged, érzem éppen ez a bakmacska kellenekem, olyan vagány, helyes, belevaló pasi vagy, ugyebár? A vírusmicsodával - ne omolj meg! - nem tudom mit, hogyan. Szöveget ütöttem a fejembe, hogy jobb lenne, ha te írogatnál, és milyen idilli is ezt bárhogy körbezöngeni. Most olvasom egy 56-ban született magyarzsídó nőnek az önéletét, vagyis inkább az apjának állított szép torzóját. Jó lenne, ha te is elolvasnád, mert több szempontból is hozzád, rólad is szól. Az identitásról, meg az örendszerről stb. Meg arra gondoltam, hogy érdekes olyan szöveget olvasni, amit nem "író" írt, és mégsem dilettáns. Ma is voltak óráim, s nem értem miért, de olyan nehezen megy a beszéd neked erről. Valahogy nem tudom mit is mondjak, úgy látszik, hogy ez az én dógom, olyan semmiség a nagy ügyek között, amelyek a te fejedben forognak. Néha néha beleprüntögttem már a füledbe egy pár szót, és valahogy te azt a belezáró általános tanulságot vontad ki belőlük, amikhez már nincshozzátennivaló. Voltaképpen pedig a mindennapjaimat élem ebben ott is, a tapasztalható kérdéseketgörgető folyamatokat. A gyerekek, szegények "kísérleti nyulak" is. Ma is olyan jól eltűnődhettem azon, - mikor azt "játszottuk", hogy: Az a véleményem rólad...- milyen, nekem semmi-ségnek tűnő, felületes gesztusok, kijelentések orientálják egymáshoz és -től őket.

Az ötlött fel bennem őket figyelve, hogy talán vannak elemi részecskék melyekkel vonzzuk, illetve taszítjuk egymást, aszerint, hogy mi éppen mire vágyunk abból, ami a másik és mivel tudunk azonosulni, és ehhez keresünk fogódzókat. És ha megerősítenek a másik megnyilvánulásai, újabb és újabb elismerést adunk magunknak, hogy jó vele lenni, bizalommal fordulhatunk felé. Lehet, de fura szerep így nézni, irányítani látszólag őket, miközben nem tudom gyakorlati "miről is van szó", milyen felszín alatti áramlatok irányítanak minket. De érdekes, izgalmas és vaklovas "bátorság" szükségeltetik, nekem hozzá. Én igazából csak ámulok bámulok és élvezem, hogy ebben lehetek. Hu, azt fedeztem most újra föl, ahogy így átolvastam, amit írtam - mert igen közhelyes nyilvánvalóságokat pöntyögttem -, hogy így lehetsz ezzel te is néha, hogy van valamimély, fontos élményed, ama kifejezésében már nem megy át annak releváns ereje. Vagyis, amikor nézem újra, amit írsz, olyan természetesnek, ismerősnek tűnnek sokszor a gondolataid, csak azt az átélést mégsem fejezik ki, amivel megszülettek, és amilyen erővel kéred, reagáljak rájuk. Fontos lehet a felismerés folyamata is nemcsak az "eredménye". Te mit gondolsz erről? Nyilván egzakt történetekben nem így

lehet. Holnap fölhívsz? Hogy van a lelked-tested? Hazajössz, smost szembesülünk majd a távol mivoltunkban lett magunkkal. Tudatosítom magamban, hogy a sorozat folytatódik , s ez a szakasz csak az első része a végejőmindenjónak.

Puszillak: Imola.

Álomelőtti, válasz lim

Most ez a könyvvel van tele, amit már említettem, minden zegem zúgom. A halál, az író apjának halála a témája. Csodálkozva, hitetlenkedve, irigyen olvasom, hogy van, akinek van apja, és az formálni akarta őt, szerette a maga módján. Sőt az apja halála olyan mély gyászba húzta, hogy leíratta vele önnön és apja szellemi fejlődését, s közben - számomra biztosan - , közelebb hozta azt a kort is, amiben a mi szüleink bohók és ifjak voltak, jut eszembe te is. Én félek nagyon a halálotmtól, mert nagyon félek a fájdalomtól. Nem akarok semmiképp sem megfulladni, teszem azt. Nem tudom beleképzelni magam abba a mindennapos helyzetbe, hogy megbetegszem és meghalok, de abba sem, hogy akiket szeretek azok járhatnak így. Szerinted valahogy bele kéne komponálni a létembe a halálotmat is? Persze nem vagyok abban egyáltalán biztos, hogyha tudatosabban venném a végét, akkor nem lenne kibírhatatlan. Nem akarom végig élni a halálotmat. Senkiét sem! Soha ne halj meg, mindig szeress kicsikém! Jó!?

Te annyit dicsérsz és támogatsz engem, emelnéd a fejem, olyan jó ez. Ám azthiszem, neked sem tetszene, ha belegondolnál, nem találnád mégsem jónak azt, amit ma mondtam neked, mert nem a szívem szerint valóan viselkedtem, gondolkodtam. Mert milyen csúfondárosan-szegényes magypofám volt a telefonban, resteltem már, nem az én hangom az. Most a valóság más rétegeből szűrődik fény a gyerekeimre, Petikára, meg az ő születése napjára, meg magamra is. Olyan érzésem van mintha kufárokodtam volna a gyerekemmel, mintha a Kréta-körben elszakítottam volna. Nem szeretem ezt az én öntelt, fittyet hányó tükrömet. Szar belenézni, mert nem fogadom el, bár fölpróbáltam nem egyszer ezt a maszkot. Azt hiszem, nekem mégsem kell Jamessel harcolnom, játszáznom, szívatom őt, mert nem teszek jót sem a gyerekemnek, sem magamnak ezzel. Hm? Úgyis mindegy, vesztek a gyerekek meg én is abban a családosi játékban. Legjobb lenne, mint a halálfenét őt is elkerülni, elfeledni örökre, mert miért kell nekem folyton ezzel az örülltel bíbelődnöm? Most, ha azt állítod, ez a karmám, hát ne is válaszolj erre inkább semmit sem. Inkább azért mert, törleszteni akarom a sérelmeimet. Nem? Hát mindegy! Örülök, hogy van kinek írnom, szeretlek, várlak. Imola

Nov. 30. Hogyan is lettél te, válasz lim

Tényleg lementem hídba. Tőled. Nem is tudom mit mondjak, kicsit sokkos állapotban vagyok. Itt ülök, már ki tudja mióta, s azon tűnődöm, hogy kéne ezt

megragadni, megfogalmazni, elmondani neked. Fantasztikus vagy, teljesen megindítasz. Ha így haladsz tovább, itt nagy bazdmeg lesz. Valami olyasmi fog történni, amire egyikünk sem számított. De biztos nem érted. S tényleg nem tudom, hogy magyarázzam el. Látom, de nem találok hozzá szavakat. Valahogy teljesen kívül van minden eddigi gyakorlaton, szóhasználaton, egy magasabb régió, hihetetlen. Valami történik benned, s ez zseniális.

Főztem paprikás krumplit, s közben föltettem a Jazz második részét. S közben jött a leveled. Ment a fölvétel, nem akartam megszakítani, de belenéztem a levélbe. S olyan volt, mint amikor az ember nagyon beveri a fejét. Be is csuktam. S közben ment a Louis Armstrong rész, tényleg fantasztikus, nem is tudtam..., ennyire. De csak fél szemmel, fél füllel, fél szívvel néztem, mert mindig előjött a leveled. S nem tudom mi. A hang? Csak – most – inkább annyit mondok csak, a mélység...Lassan véget ért, majdnem kétórás volt a film, s elolvastam. S megint, bammmmm! Le lettem ütve...S azóta is ezen tűnődöm. S furcsa látomásaim lettek. Mi lesz velünk? Ez igaz? De, tényleg? Van ilyen? Nekünk? Velünk? Pont velünk? Még a végén belépőt kapunk a Művészet szentélyébe? Mi, kéz a kézben, két kis siti kölyök, a Harlemből? Erről nem volt szó?! Próbálok kicsit kibontani. Nehogy azt hidd, képzelődöm. Látva és méltányolva az átalakulásod, pont mostanában azon gondolkodtam, hogy egyszer meg kéne valahogy, kérni téged, íráj magadról. Néha megtetted, de olyan kis adagokban, olyan szerényen, s többnyire utalásokban, az én általam felvetett dolgokra. S egyre erősödő kíváncsiság van bennem. Hogyan is lettél te...A benső utadra. De nem mertem kérdezni, gondoltam, van erre idő, hagylak inkább, magadtól, szép finoman kibomlani. S mintha csak erre reagáltál volna, itt van ez a levél. Valójában egyszerű. Én a kezdetektől fogva, megannyi jelét látom, a zsenialitásodnak. Mi itt a jó szó, nem akarok én bombasztikus lenni, nem, nem ez a cél. De hát látom. Beszélek is róla, meg is ijesztelek vele olykor, sok féle formában. Emlékszel, ezt nagyon korán mondtam neked: „nem tudom, hogy jutsz el oda, ez valami furcsaság nekem, de eljutsz”. Megérted. S ez annál is különösebb, mert valami hihetetlen „arrogancia”, konok dac és ellenszegülés, vagdalkozás, hebehurgya kapkodás, érzelmi vitustánc, felszínesség-felületesség, meg a többi, nem éppen használható, célravezető örültség ellenére teszed. Ami, azt mutatja, napnál világosabban, hogy van ott egy „második út”, amin „titokban”, mást csinálsz. Ahol nagyon szuper kell legyél. S itt van ez a küllem, ez a felszín, ez az ócska ruha, ez a megannyi álarc, pajzs, védőháló, fullánk, - amire mindre van magyarázat, indok, történelem, önvédelem, meg minden. S amit mára már te is elég jól érzékelsz...Azaz: egy erő, az ellenerő mértékével mérve hitelesíthető igazán...Aztán rendszeresen felmerül bennem, hogy atya-gatya, ha egyszer ez lefoszlik rólad, elszabadul a pokol. Mikor ledobod az egoizmusod békjőit. S eljutsz, mondjuk az alázatig. S az alázatból jön az igazi figyelem, az igazi beleélés, az igazi szeretet, az igazi empátia stb. stb., s utána már nincs is olyan messze az alkotás...Szerintem. De ahogy már mondtam, én tudok

erről. Találtam én már furcsa ékszereidet az avarban. „Véletlen”. Amúgy sok a falevél, de hát nem lehet eltéveszteni, mert például csillog...Viszont, ahogy fentebb elkezdtem, ezek „csak” jelek voltak, valamire. Jelek, s jelzések. Most viszont itt van ez a levél. S rövid, „másról szól”, de ebben már mindkettő benne van. Benne van a jóembered, aki lassan, mint valami bábbá kényszercsévélt valami, ott lüktet a hártya alatt. Az az érzékeny, pengeéles, figyelő spirit, amelyik ott van benned. Ís, aki, mily otromba módon, azokat a furcsa kirohanásokat rendezte, minden ellen, ami...S azok a szavak, azok az érvek, Jézusmária!) Ez az egyik. A másik, meg az a változó s újjászülető vagy megszülető?) Lélek, intellektus, aki szembe kezd fordulni a gonosszal, kívül belül. S érezni, félreérthetetlenül érzékelni lehet az erő kiáramlását. Fantasztikus. Íte az vagy, aki ott beleéli magát, bele tudja élni magát, az vagy, amit akkor érzel, gondolsz, a többi csak ráakódás, „hordalék”, bullshit. Az az igazi lényed, s használd most már...) Én annyira boldog vagyok ettől, hogy el sem tudom mondani. S „persze”, annyira szeretlek, jajj. A kérdéseidre nincs mit mondanom. Te magad rá fogsz jönni, mi a válasz. Talán, egyre mégis. A megértéssel, elfogadhatóbb lesz a halál is. Én már „régén túl vagyok ezen”. Gyakorlati bajaim vannak vele, de spirituálisan semmi. Megy az anyag körbejár..., a lélek meg, hm. S közben, totál, teljesen át vagyok itatva léttel, átélem, megélem, kitölt, nincs bennem se hézag, se úr. S az teszi, azt hiszem. Egyszerűen nem érdekel. Ja igen. Ez nem a te bad karmád, az valami, amit neked, jó kislánynak valaki szépen beadta, te meg elhitted. Lehetsz az is, de nem az vagy. Te jó vagy, oké? ha erre jobban kíváncsi vagy, szívesen kifejttem.) Én tudjad. De a kérésed, már rég teljesült. Én örökre szeretlek téged, történjen bármi is. Erre nyugodtan lehajthatod a fejecskéd. Jó úton jársz, csak menj tovább ezen, bátran. Én mindig veled vagyok. S fantasztikus dolgok várnak rád.

Jack

Kis kiegészítés, lim

Tudom, nem könnyű, de el kellene felejtened a Jamest, mint személyt. Ő, legfeljebb a háztartásod egy része, ott van, muszáj csinálni, mint a mosást. De lehet rajta változtatni, nem kell örökre a patakba mosni...

Persze, azt is tudom, Válasz lim

Figyelembe veszem, hogy „ez az egész”, azért nem teljesen most kezdődött. Írod, mondod, értem. Meg azt is, hogy netán a túlzót lelkesedésem, a visszájára tud elsülni. Meg már megint messzire rohanok, „elszálltam”. De egyszerűen nem tudom kikerülni, s főleg mert eszembe jut, hogy én is valami hasonlóan mentem keresztül. Megsértődtem, acsarkodtam, csaholtam, ugattam a világra. Mindenre mérges voltam, másokat hibáztattam, ebből is abból is egy kicsi. Ígyébként az a Tangoleckés film elég jól érzékelteti – bizonyos szempontból – ezt.) Aztán

szép lassan rájöttem, hogy micsoda kárt okozok magamnak is, másoknak is. De főleg magamnak, mert egyszerűen kizárom önmagam a mélyebb megértésből. Sablonokat, kliséket gyártok, s ebbe dugom bele a dolgokat. Tetszik nekik, vagy nem. Mindenféle könnyű kiút, meg short cut. Szóval, az igazán nagy különbség, ami most történt, abban van, hogy ezt „kifele”, nekem is el mered mondani, most már össze nem tévesztendő. Ez új, ez volt az új. S rettentően örülök a bizalomnak, s azt is kell mondanom, hogy nem fogok vele visszaélni. Annyiszor de annyiszor próbáltam én ezt mutatni embereknek, a helyes egyensúlyt. Hogy kell az önkritika, kell a szerénység, kell egyensúlyozni ezeket a dolgokat. De a legtöbben megijednek. Azt hiszik „kiadják” magukat, azt hiszik, hogy sikamlós lejtőre lépnek, elvesztik az önazonosságukat, ami sokszor igaz is. Szóval inkább hagytam, reménytelen. Ugyanakkor mindig kerestem azt, aki erre képes. Valahogy, ez az egész, nekem valaminek a mércéje lett. Tudásé, emberségé, meg ilyenek. Helyes életvitel, gondolkodás, látásmód, egyenlő normális ember, valahogy így. Pontosan megítélni, hogy az a telefonbeszélgetés mi volt? Vigyázni kell ezzel. Nincsenek ezek a végletek. Most ez jó volt, szerintem. Nincs még ez a tudat határozza meg a létet. Nem értek meg a feltételek, nincs kidolgozva, ez is, mint minden egy folyamat. De én azt hiszem, hogy nagyon is adekvát volt a helyzethez. S igazán nem ez a lényeg. A lényeg az a cél, ami ebből kibontakozott, a kiutkeresés és találás stb. A „mindent, s mindenki életét elszúrtam” se jó. Mindig vannak disszonanciák, meg nem felelések. Amikor ki kell nőni, menni, akármi is van. S lehet, pont az ellenkezője igaz. Ha hagytad volna, maradtál volna, az lenne a katasztrofá. Beszéltünk már erről is, tudod is, csak nehezen jutsz dűlőre. Ami sokkal fontosabb lenne, szerintem, hogy most akkor ne essünk át a másik végletbe. Muszáj volt, kellett, jó volt, de most akkor se szálljunk el. Én ebben szeretném, ha erősítenénk, támogatnánk egymást. Az emberi élet nem csak külsőségeken múlik. A jó élet. Bajok meg jó dolgok sorozata. A belső egyensúly keresése meg tartása, szerintem minden ebben van. Hogy az ember kielégülést kapjon, megfelelés történjen a benső igényéhez képest. S ez nem mindig a pénzből, s hasonlókból jön. Az is egy ócska klisé. Az – is – kell. Egy a sok közül. Ezzel az „egésze”, amit csináltál, új lehetőségeket nyitottál meg a családotok számára. Nagyobb a játéktér, választék, meg minden. Az önmagáért való családi idillhez ragaszkodásnak sok szerencsétlen kötődése is van. Jó az, egy keret. Talán a legjobb, ha a tömeget nézzük. De ha az egyént, lehet egy kelepce. Ráadásul a gyerekek nem csak, mint általánosságok léteznek. Igencsak speciálisak. S ha kilóra nézzük a szeretetet, mint fontos hozzávalót, szerintem kapnak eleget. Élnek családok teljes nihilben. Mert annyira „természetes”, hogy már nem is törődik senki vele. Nálatok meg nem így van. Örökösén sívít ez a szél...Az a fajta vagytok, hogy mint a szélnél, „a kútja soha ki nem szárad”. S még nagyon sok lehetőség van ott. Csak először, kell érteni, látni, mi a nagy helyzet. Van, aki különleges, mindenben. De ez önmagában nem lehet baj. Miért annyira abszolút a csordaemberség? Na, ennyit erről.

Jack

„amit én gondolok, azt más is tudja “, Válasz lim

Úgy véltem, ez a vélekedés egy Nagy Kelepce. S valóban, ott vannak azok a tapasztalatok, enyéim. S annyira meg vagyok győződve, hiszen annyiszor utána mentem, hagytam üledni, újra és újra próbára tettem, szóval úgy van! Viszont a másoknak hiányzik ez a meggyőzőési folyamat. Anélkül meg, hát nehéz. Csak úgy elfogadni? Az se könnyű...„Bizonyítani kell”. S még akkor sem biztos. Én, mikor valaki ezt erőlteti többnyire pár példa után padlót fogok. Gatyát húzni a tehénre? Lehet! - de az majd úgy is néz ki. Statisztikailag, - úgy tűnik, ez az attitűd a nők kedvence, egyfajta zsigeri kielégülés. Azoké, akik hamari hamvasságukban, lustaságból? Automata kormányra próbálnak váltani. Rossz! Na jó, de akkor hogyan tudnám én egyáltalán átadni, hm, ami történt velem? Megegyezés nélkül sehogy, majdnem sehogy. Mindenki a saját átélésére vágyik, s – ez érthető, de bizonyos szellemi rugalmasság nélkül beszorulhatunk önnön tévhitünkbe. Kell a tanulási vágy, egy csipetnyi empátia, nem csakaz, hogy én, szegény alany kielégüljek önmagammal. A jóérzés nem minden, mi van az igazsággal? Lehet veszítünk valamit, de nyerhetünk is! Na, ennyit most a hétköznapi bölcsességekből. Megyek, főzök spagettit. Meg főlveszek. Azért jó lett volna tudni, mi is volt annak a kérdésnek a háttere. De hát majd meg tudom, ráérünk. Változatlanul te töltöd ki a napom. Nagyon vágyok már a bűgásodra..., mindenedre.

Jack

Dec. 2. Nem olyan könnyű azonosulni, iml

Valamivel, amiben nem volt az ember. Ennyi minden után más emberek élete, - valóságos vagy mesebeli, - már nem tudja felültetni az embert a hintalóra, vagy, ha fel is ül, gyorsan leugrik – mert, nem ismert magára. Így aztán marad az ember saját tapasztalata: abban legalább – tényleg – megbízhat. S nem először, azon tűnődöm, hogy mi volt az én életem legnormálisabb, legfinomabb, legkiegyensúlyozott állapota, valami „se jó, se rossz”, csak lenni, s talán a legfontosabb, nem aggódni. Semmiért nem aggódni.

S hát, a gyerekkorom jut rólad eszembe, Izsákon.

Innen nézve, az valami high spirit volt, akárhogy is. Először is a fizikai létem, úgy ahogy van, nem érdekelt, „nem is tudtam róla! Klottgatya, mezítláb, zsíroskenyér, vagy amit kaptam. Nem foglalkoztam ezzel. Egy „véget nem érő”, bődülésire-JACK délutánban”, az örökkévalóság ölébe simulva néztem, mint rezgetteti a szél magasban, a hatalmas jegenyék leveleit. Földes szoba. A hosszú parasztház hajnalkával befutott verandáján legyek, méhecskék, dongók döngtek. Mindenki eltűnt. Senki se jött elő semmi feladattal. Valahol, egy nagy síkon Esze

Tamás története zajlott, mert ezt olvastam. S átadtam magam a képnek. S a néma csöndben, kopácsolás hallatszott, ütemes, megbízható, mint az óra ketyegése. A szomszéd ládagyár hangjai. S minden perc, minden óra az örök élet boldog évszázada volt. Azt csináltam, oda mentem, úgy döntöttem, - összhangban legbensőbb igényemmel, - ahogy, amit akartam. Szabad voltam, gyerek, s utoljára s „eszméletlenül” boldog. A valódi, s egyigaz létezés birodalmából, ez egy meghatározó, s fontos kép, ami mindig velem marad. Ha még egyszer, csak még egyszer, mondjuk veled, eljuthatnék ide, minden mást odaadnék érte. Annyira vágyom, annyira szeretném ezt megélni, ezt a nyugalmat, ezt a békét, ezt a csöndet. S annyira remélem, hogy ott, annak a végtelen, zümmögő, falusi csoda kertnek a kapujában ugyan azon indítékkal találkozunk majd, ugyanúgy lépünk besimulva egymásba, meg abba a létbe, át-meg-átjárva az összes zegünk-zugunk, meg a Mindent. Ez az ígélet vagy te nekem. Még, fogalmam sincs mi lehet, ezen kívül, tényleg nem tudom...S nem is érdekel.

Jack

Jó leszek neked? Iml

Csodálatos mese lenne, ha én megélhetném veled azt az összhangot, amit megtapasztalni talán csak a gyermekkor önfeledtségében lehetséges, s amely olyan észrevétlenül magától értetődően adatik meg mindannyiúnknak. Hihetetlen, hogy én kaptalak téged, hogy bízol bennünk. Ám én most bizony szorongok, hogy nem felelek meg majd neked, mert kiderül számodra valami, amit nem érzékeltél még belőlem a kellő időben, s az engem-féltésed taszítássá alakul majd benned. Esetleg, hogy valóban túl örült, labilis lennék neked. Gyenge, bizonytalan, elhagyatott tudok lenni, mint a gyermek, és ennek ellenére mégsem vagyok képes rábízni magam valakire, vagy belesimulni mások hullámozásába. Most itt állok, mint akit bekötött szemmel forgattak meg, s aztán úgy megijed, hogy úgy tűnik végképp nem képes magára találni, s lassan elveszteni látszik önzonosságát. Lehet az a baj velem, nem tudok már leheletkönnyen lépdelni a pókhálón, egyensúlyban tartva az én világmindenségemet, mert elbizonytalanít meg elvakít, hogy kutató tekintetem odatapad az igazság tükrömre, s hiába is tépem le róla, muszáj vagyok látni újra és újra, amit nem kellene vagy nem akarok már. Mit tehetek? Szeretlek.

Imola

Szorongás, mint egy kicsusszanó valami, Válasz lim

Hát, azért különös most visszaemlékezni, hogyan is kezdődött ez bennem. Látva, tapasztalva téged, szinte azonnal felmerült, hogy ez nem lesz egy könnyű eset. Viszont így, hogy már jobban ismerlek, szeretnék ehhez valamit hozzáfűzni. Ezeknek a dolgoknak van egy tudományos magyarázata, amit itt

majd lent ábrázolok, le lehet írni mindenféle társadalmi, szociológiai, s egyéb rendszerek, kategóriák kidolgozott definíciója szerint is. De ez nem egy ilyen tanulmány akar lenni, hanem valami hétköznapiabb nyelven, a mindennapi gondolkodáshoz közelebb álló lélektani ábrázolás:

Olyan vagy mint egy mindig kicsusszanó valami, az ember nem tud kihasználni. Ott vagy, létezel, de mindig kicsusszansz. S mondod, ez mindannak a következménye, ami veled történt. Lehet, lehet nem. Lehet mindig ilyen voltál, ilyen vagy. Nem tudom. S izgalmas játék – lehet – ez, de félős is. Ebbe az akarom, nem akarom dologban el lehet veszni. Főleg, ha te még, valami képzelt szabadság okán, még erősíted, támogatod, fenn is tartod ezt, újra és örökké. De visszatérve a kezdetekre, én akkor azt gondoltam, hogy ez olyan, mint a behelyezetlen út: mutatkozik, ott van, nyilvánvaló, csak menni nem lehet – akármivel – rajta. Kicsi vagy, félős, tétova, makacs, konok, visszahúzódó, de néha el-eljátszol az ellenkezőjének az lehetőségével. Aztán mikor valaki már belenyugodna, megint kicsusszansz. Újabban „punknak” is szokták az ilyet mondani... Szóval, a kezdetekben, látva a kvalitásaidat, arra gondoltam, hogy húha, micsoda egy remek kis nő, micsoda egy lehetőségekkel teli ember, micsoda egy feladat, atya-gatya, csak sikerüljön. S ebbe ugye bele lett vetítve mindaz, amit én el tudtam erről képzelni. S menet közben még erősödött is, ahogy szép lassan felfedeztem a még nagyobb intervallumaidat. Viszont először te nélküled képzeltem el, anélkül, hogy te ezzel valójában, hogy is vagy. S ezt máig sem tudom. Itt is van valami fejlődés, de ez inkább csak mennyiségi, mint minőségi. Inkább gyűjtögetés, mint építés, nem egyenes haladás, hanem legalább annyira körbe-körbe járás. S van ugye ez az elv: miszerint a „mennyiségi változások, olykor minőségi változásokba mennek át. Ha. Amikor nem, hát az pech. S fel-fellángolsz, de úgy tűnik, ezt a tüzet én élestem, fújom, tartom életben. Illetve, csak „arra kellek”. Arra? Na de az Isten szerelmére, mire? Háttérnek? S biztos van ilyen. Biztos a valóságban van erre való, képtelen személy. Akivel senki sem, sohasem, igazándiból nem tud mit kezdeni, mindenre jó, és semmire. . Aki vágyik – „mint a rózsza, mindig valami másra”, de szeretne úgy maradni. Valójában nem akar ki, meg beteljesülni. Nekem ez amúgy amellett, hogy alkat, egy tudati csapda is, egy furcsa minimalizmus. Nihilizmus is. S a kérdés, te vagy az a személy? Nos hát ott a kezdetekben, a gondolat úgy folytatódott, hogy „hát igen, jó nagy utat kell itt megtenni, pontról pontra, fokról fokra, kitölteni a hézagokat, a fehér foltokat, a tapasztalatok hiányát, rendszerezni, értékelni, rendezni kell itt a dolgokat, s majd az igazi megértés, átélés, azonosulás csak ezután jön. S mikor lesz ez? Mostanában, vagy soha? Vagy csak nagysoká? Néha az az érzésem, hogy csak addig kellek, míg „jól” nem vagy. Néha az az érzésem, hogy az eszeddel akarsz, amúgy nem. Néha az az érzésem, hogy ellágyulsz a szavaimtól, de valójában ezt az egészet nem szereted. Látod jót tesz ez neked, de most már elég? Megmutatták, hogy kell falazni, vakolni, mehet a szaki amerre akar? Néha az az érzésem, hogy valójában nem is akarsz, valami

rejtélyes, vagy ismert okból, csak nem mered megmondani. Nem tudod hogyan. El-eljátszol egy egy lehetőséggel, de újbán kifogások felé fordulsz. Vége lesz egy-ezer ennek? Van ebben valami állhatatosság, kötődés, maradandó? Ami épül, s nem fog omlani, bomlani? Kéred maradjak veled, ne hagyjalak el, szükséged van rám, de aztán mást is mondasz. „Szedjek fel egy nőt, te nem az vagy, akinek nézelek” stb. Tényleg, mintha akarnád, nem akarnád. S jön a, - ha volna valaki tökéletes...S akkor most meg innen lehet megvétózni. Mindig van egy jó ok, amiért szomorú, bizonytalan, reménytelen stb., tudsz lenni. S ne adj Isten, ha az ember véletlenül elkövet valami apró tévedést, - na, akkor meg aztán csőszből jön az áldás. Sőt, hányszor és hányszor maga a szándék is megkérdőjeleződik. S oké, maradjon a lényeg a lényeg. Én nagyon szeretlek, de valahogy úgy tudom elképzelni a dolgot, hogy ha lehet. Ha hagyod magad, ha viszonzni tudod, s ha fejlődsz. Állandósulsz, nem egy szabadnapos színésznővé, hanem egy társsá.

Jack

Magyarázat az „ágotás” levélhez, Válasz lim

„Ilyenekkel foglalkozni? De hát, semmi sem kerül el a figyelmem, remélem. Lehet, tényleg nem kéne ezzel foglalkozom. Érzem az elvárás, ezzel kapcsolatban. S úgy is van, valójában „nem érdekel”, jogod van hozzá, se féltékeny, se ilyesmi nem vagyok. S könnyen lehet, onnan, a te benső látásodból, ez még inkább így van. De ezt én nem tudom, tudhatom. Ugyanakkor itt van ez a tény, hogy a hölgy, valamilyen szempontból részesévé vált az életünknek. Az enyémnek is. Az egy dolog, hogy miket mondott rólam. Neked, meg rajtad keresztül nekem is. Valami, halvány, nagy áttételben, még azt is érzem, hogy pici kihangsúlyozom pici!) Köze van is ahhoz, hogy itt vagyok. S még az is elképzelhető, hogy hálásnak kell, kellene lennem ezért. Lényeg az, hogy azért az – akárhogy is – kemény bánásmódot, amit mindketten kaptunk, lehet nekem is járna egy kis morzsa...ennél a mondatnál tartottam, mikor a leveled ájtott. Próbáltalak föl hívni, de nem ment. Úgyhogy folytatom így. Ez jó ez a „lélekgyasztató”, ezt tetszik nekem. Kedves slanges. S jajongtam én már sokat, miért is nem vagyok bunkóbb, fásabb, tompább...De hát, ahogy te szoktad volt mondani, én meg „erre vagyok képes”. Valóban az lennék? Biztos, ez is van benne. De mikor ítélek én meg téged csak egy pusztá attitűd alapján. Mikor nem helyeztem ezt nagyobb összetételbe, s igyekeztelek nem megérteni inkább? Szóval, van ott valami szakadás, gap, hézag. Hol is tartunk akkor most mi hárman? Vagy én ki lettem küldve a, hova?

Jack

Hogy is voltunk mi a Jillel? Egy ábrázolás Imolának

Nos, a gyereknevelés forgatagában, világgá menve s hazajöve, rengeteg más teendő is volt ezen kívül. S abban valahogy elvoltunk. Beszéltünk gyakorlati

problémákról, meg ilyenek. Aztán az itt eltöltött tizenhárom év felétől, szép lassan elkezdett hazamenni, a kishokedlis panelba, amitől én hányok. De még ez is elment volna, gondoltam, majd én elmélyülök a művészetekben, magamban. Mert hogy az utóbbi években elég bunkó lett belőlem. Van mit behoznom, s minden porcikámban iszonyú vákuum van ettől – valójában más nem is érdekel. De, ennél valamivel naturalisabb lett a helyzet, úgyhogy végül eljutottunk oda, hogy külön megyünk. Hivatalosan nem válunk el, mert az egy kupleráj. Anyagilag is. Ugyanakkor a szívemben valami azt súgja, hogyha tényleg te vagy az igazi, én itt hagyok érted mindent, ez halál komoly, képes vagyok rá. Ha kell...

Nem tudom, nem akarom ezt tovább csinálni. Megőrülök. Találtam egy részt, „nem tartozik ide”, de nem tudom kihagyni...

Szerelem az úttörővasúton, egy visszaemlékezés

„S ahogy mentünk, meg a pulóvered a fejemen, meg a kezed a kezemben, meg mind jobban egymásba, - mozgásába, gesztusaiba, hangjeleinkbe, képeinkbe, cselekvésünkbe bonyolódva, simulva. S ahogy hátrált a külvilág, mintha narkósok lennénk, az a sok hülye étterem, hideg és koszos, a szar kajájukkal. Meg a sok bamba vasárnapi bábú-ember, a szellem-párok, meg átlátszó családok, akiken keresztül kidőléssel küszködő fákat, tétovázó havat, a világot álom-drapériába burkoló könnyű esőt kaptunk, óraátállítást, kihalt úttörővasút peront, lengyel?) Turista párt, skubizó szellem-fiúkat párás szélvédők mögött, vasutas pajtásokat kis Whitman dalokkal a pacifik mozdonyról, hogy ártatlan szemük előtt suttyomban találkozhasson kicsit a testünk. A lassú, kis kattogásban dülöngélve. Az ügyetlen kis üsző kalauzt, aki leejtette a jegyünk, s persze hogy naná nem ismerve a közös ismerőst, nehogy valami hülye társalgásba bonyolódjunk. S addigra már mind bezártak a nyilvános vécék, a tánc és a pisilések az esőben, huncutkodás a telefonokkal, megint az órái!), mert idő van. S a távolban a gyerekek hangjai, a sejtelmek órája, meg a közös vacsora, villámlássú összeolvadása világoknak. Szerintem így születtek az első algák, s lett először az Élő.

Kész, ennyi, vége? Így? Ennyit ér a szerelem, kukába dobjuk?

Jack

SMS-EK, S TELEFONOK

S KÖZBEN UGYE MENNEK AZ SMS-EK IS. „MEGBÁNTTTALAK?” „NAGYON”. S TÁRSAI.

S UGYE ALIG KÉT HETÜNK MARADT A HAZAMENÉSIG. INNEN KELL AZTÁN MAJD A SAJÁT HAJUNKNÁL FOGVA KIHÚZNI MAGUNKAT.

AZTÁN OTT VOLTAK A TELEFONOK:” FIGYLEJ, BEADOM AZ AJÁNDÉKOKAT, S KÉSZ, FEJEZZÜK BE.”

MERT HOGY GONDOLTAM, CSAK AZÉRT KELLEK?

Az Ágotáról sem akarok hallgatni, csak az most épp elég volt, amit írtam.

Drága, drága, drága, válasz lim

Drágaságom, csak már egyszer, legalább egymástól ne kéne félnünk...

Azért az olyan jó lenne. Másra nagyon nem is vágyok – má rilyen lelki három kívánságra. Írtam ugye egy sms. Megkaptad? S hát se kép, se hang. S tényleg, először Életemben, nap mint nap ezen tipródom, mint valami víz, meg húgyagy, hogy most ez helyes, vagy nem. Várni választ. S közben, valami másodvonalbeli izi is van. Mert mikor meg jön tőled valami, itt ülök, s nyalogatom, mint egy fagyit. Jó lassan, soká tarcson. Valami meleg langy terjed szét bennem, zizergés, meg bozsongás. Aztán felocsúdván, elkezdek tenni-venni. Kis vigyor lehet a képemen, ha valaki látna, azt gondolná, szilütött a lelkem. Lehet éilre is állok. Telik-múlik az idő.S aztán hopp! – leesik, de hiszen válaszolni is kéne, nem? Meg amúgy is. Mi van az iszonyú vakummal, ami beszív, mint valami úrluk, sivítok pucéran verődve át az űrökön. Most mi van? A másik oldalon meg már ennyire tudjuk egymást? Kezd „természetes” lenni, hogy vagyunk egymásnak. Szóval, ez a kettő fut egymás mellett? S mikor fog összeérni, egyesülni. Persze, lehet ezt is tudni, ha egyszer összetapadunk, mint két részeg csiga. Agyilag is, végre. Mert hát hazajöttem. S az első dolgom, hogy benyomom a gombját ennek az izének. Útban a slozira. De még mielőtt akár pipilnék. De nem! Már munka közben nézem annak a kis izének a képernyőjét. Fél óránként. Semmi. Vezetés közben is, pedig nagyon béna, tiszta erőből kell gyömöszölni egyszerre két gombot, hogy beinduljon. S hát semmi. Semmi semmivel. Na és ilyenkor jönnek a spekulációk. Hogy biztos fáradt, hogy szegény, hogy végre akkor most alszik az én kis babusom, meg hogy de tényleg is, reggel beszéltük, meg biztos valami szépet érlel. Szóval, feltettem az úrhajós levesem, s elhatároztam, hogy most nem is főzök, megeszem az otthonról végtartaléknak hozott füstölt sprotnimat. Az úrhajós izi öt perc alatt kész, persze kicsit fölturbózza. Pildául petrezselyemmel.

De ahogy már melegszik a forrázó víz, odatípegek s nyomom a ctrl és m gombot, mert az frissíti a postaládát. Semmi. Írok egy sms-t. Semmi. S akkor itt vár ez a rohadt végtelen éjjel rám. Hányszor fogok zsibbadt hülyén felkönyökölni, s nézni az órám! Hát ennek a rohadt éjszakának soha nem érünk a végére. S aztán eszembe szokott jutni, hogy hú, ott már reggel van. De hát az én szabad lady-m ijesztgetni bizony nem szabad. Jövök én itt a csatornamílyeimből. Csatakos, büdös fasz. Úgy kezd, hogy nyög és sóhált. Baszkódik, folyton baszkódik...Mindig is aggódós voltam, anyám volt ilyen. De – azért, el szoktam én lenni. Olyan jó lett volna, ha előtte ismersz. Te lennél legjobban meglepődve, mit tettél velem, te, te varázslónóm. Micsoda erő van tenálad?! Egy ilyen gorillát fél kézzel a falhoz vágysz...Te, te ősnő! Miközben játszod itt a hampupiperkét.Na. Na, és akkor mondom, most nagyon leterhelem az agyam, te-l-je-sen teknő leszek. Találtam itt egy új izit...Aztán gyermekezek egyet az Szandrának, aki kért egy csomag

csokichippet. Meg az Elenának is küldök egy bárgyúságot, s aki még soha nem kapott meg egy levelem se. Ezt most iderakom:

Kedves elvtársnő, kérem, Találgatás arra, az Elena miért nem válaszol a leveleimre

Jó néhány emberre levelezek, s mindenki megkapja.

A cím jó, jó volt, jó vala, meg valózik.

Tehát.

Nem tudok mást gondolni, hogy:

Ön elköltözött valami alsóbalkánra. Szép kis falu lehet.

Ön a mindenből kirekesztettek közös elhárítása békjójában van.

Ön egy megrögzött sztálinista, s a saját pedantériás paranoiája áterjedt a rendszerére, ami aztán jól védi.

Az ön egyik munkatársa egy szabotőr.

Felütötte önnél fejét az aggkori szenilitás, s nem látja az fáktól az erdőt.

Szimlán megvakult.

Vannak még további indokaim is, de félek, hivatalos szervvel állva szemközt, hogy az becsületsértésnek, rágalmazásnak, becsmérlésnek, vagy súlyos testi sértésnek veszi. Ezuton kérem tehát, a szíves figyelmébe, hogy a fenti izéknek megfelelően eljárni szíveskedjék, vegye fontolóra, mérlegelje, s lelje meg és elő.

De mindenekelőtt szégyellje magát, hogy kizárja abból a nagyszerű lehetőség-ből kis kegyecskéjét, hogy valami mást, s érdekeset is néha olvasson.

Ezt nem teheti meg kérem.

az emberiesség nevében)

Maradok tisztelettel, egy messzire szakadt honfitársa,

A Jack.

S na mikor ez is megvan, akkor nézem ezt az új programot, hogy majd izéket hogyan rakosgatok, de nem tudok figyelni. Nézem óra. Nagyon késő. Hát, ez van. Ebből már nem lesz semmi. Elképzelem, ahogy abban az ósaszonyos miltóságodban fekszel az ágyunkban. Köhögési roham jön rám, kimegyek inni. S akkor, mintha egy edény csörrent volna, valamit hallok. Ez az én drágám, tudom. Nyakamba öntöm a vizem. Rohanok. S Putty, ott van.

Jajjjajjjajjjjjj-de jó.

Jól van az én drága kicsim.

Azért nem normális ez a szerelem. Nahát ilyent!

Hát, írsz, örökké írsz ezekről a kirántott kardokról. Nem tudom, nekem egyre inkább a gyerekek műanyag kardjára emlékezetet, nyikló-nyakló. Mert mindinkább kiderül, ahogy egymásba vadul belevágnánk, magunkat találjuk.

“Iszok a véredből” – hogy illik ránk – a régi történet így szól:

Volt egyszer két vad rác gyerek. Testvérek. Lent, balkániában. Hát, mindig veszekedtek. A nagyobbik

mindig elverte a kicsit. Na egyszer, az fönt volt a ház tetején, onnan ordított, visított, szitkozódott az udvaron levő bátyjára. Az meg megint csak valamit jól beszólt. S persze, volt ott még sok gyerek, az mind hallotta...Erre a kisebbik előhúzta a nagypapa elsőháborús bajonettjéből készült kését, s teljes erővel a másik felé dobta. S közben torkaszakadtából ezt ordította: “most megdöglesztelek te rohadt állat, lemegyek, s iszok a véredből”. A bajonett suhogva karikázott lefelé. A fény csillogott a barázdás pengén. S a nagyobbik fiú, egyszerűen félrelépett előle. A kés meg beleállt egy nagy rakás csirkeszarba. Egy pillanatig dermesztő csönd lett. Aztán kitört a hatalmas hahotázás. S persze, ez, utána szállóigévé vált: „iszok a véredből”. S mindig hülyére röhögte mindenki magát rajta, az öcs is. De mindezzel együtt, ha egy jó életre gondolkodok, te jutsz az eszembe, s boldog vagyok.

Jack

Ó, Te, nem tudod, micsoda fergeteget zúdítasz te magadra, eny-yire szeretni engem. Válasz lim

Te tényleg nem tudod ki vagyok én, s ez oly jó. Mert másképp lehet megszakadnál. Ó, te kis csavaros tündér. Minden rejtett finom ízek, melódiák, harmóniák, meg kokafóniák végtelen-meztelen s ízes rendszere. Te nő. Te nőm. Te drága finom, árnyalt kis lelkem. Te szenvedélyem. Te összes perverz vágyam. Te csillagokra mutató újj. Te finom illat, összes létező nagymamamáim titkos fiókjaiban. Te, te kis idegvégződés, visítva, sikoltva, suttogva az élet, a halál, s a végtelennek lüktetését. Te vagy az én lelkem milye, a tó kékje, a tengerek tükre, a zöldek árnya, az ég végtelenje. Te vagy nekem a fű meghitt illata, s az erdő zümmögő csöndje. A kis, ártatlan bizonytalanság, minden kis jószág vágyó szemében. Ó, édesjóistenem, köszönöm néked, megtaláltam a párom, az én lelkem másik felét, micsoda egy Halleluja!!!!Még írok. De most kész vagyok. Love you. Utánad megyek mindenhova, a sakál véres torkába, a krokodilok bűzös foga közé is, s enyém leszel, senki másé. Harcolok érted, mint egy, minden, ami neki fontos oroszlán.

Jack

Azért, válasz lim

Írom ezeket, hogy majd amikor ott leszek, s odadugom orrom az orrodhoz, mint egy meztelen eszkimó a jégkunyhójában, amikor megrezzen gyönyörű mel-

led bimbaja ujjam alatt, amikor végig simítok szép bőröd vágy országútjain, mikor ajkamba veszem a nyelved, s te az enyém, mikor belesimulok, ájulok hajlatodba, mikor összekulcsolva érezzük a csillagok hullását, mikor foszforeszkál a soha véget nem érő éj, mikor nyalogatjuk egymást, mikor a szép szerelmes szemeidbe nézek, mikor kisimul minden izmunk mindenünket átfedő csontjainkon, mikor felmelegszünk egymás felismerésében, meseországában, mikor egymásba omlunk – akkor tudd, hogy mit érzek én feléd, benned, általad, s veled. Drágám. Ez az évszázad szerelme, hm? Csak te, meg én.

Jack

Lebuktam, válasz lim

Ebbe a kádba, s azon „gondolkodtam”, hogy miként is köszönjem én meg néked, amit hozol az Életembe. A te fantasztikumod, a családi életet, a te minden élet zezzugot kitöltő drága gyermekeiddel. Micsoda egy tiszteletre méltó nagymester vagy is te, ott, azon a másik gulágon, ezt összehozni. Teljesen őszintén, szívem milyére nézve, én mindig erre vágytam. S odaadom az utolsó kis, ivadékom neked, vagy a sötét úrnek, csak veled lehessenek.

Jack

Dec. 3. Ne bomolj! Iml

Ahogy látom, felkavartalak akaratom ellenére. Csak ömleni akartam és pontosítani egyszerre. Nem értem egészem, miért gondolod, hogy amit itt írtam az miattad, rád vonatkoztatottan érvényes. Ez csak rólam szólt. Nekünk csak anynyiban, ha te csúnyán néznél rám, s vakargatnád a búbodat mondván, ilyen lovat akartam? Pistike, a hülyeségem régebbi, mint a mi közünk egymáshoz. Ne ijedezz, főként, ha nincs is miért. A nő "hílye"- így Lili mondta sokáig, de rád támaszkodom, téged szeretlek, amíg csak erre képes vagyok!

Ujjé, nagyszerű a munka! Lesz nemulass! Arra a táncra vágyom, amiben csak veled voltam eddig. Otthon vagy már?

Imola

Dec. 4. Kísérlet, iml

Ahogy látom, felkavartalak akaratom ellenére. Csak ömleni akartam és pontosítani egyszerre. Nem értem egészem, miért gondolod, hogy amit itt írtam az miattad, rád vonatkoztatottan érvényes. Ez csak rólam szólt. Nekünk csak anynyiban, ha te csúnyán néznél rám, s vakargatnád a búbodat mondván, ilyen lovat akartam? Pistike, a hülyeségem régebbi, mint a mi közünk egymáshoz. Ne ijedezz, főként, ha nincs is miért. A nő "hílye"- így Lili mondta sokáig, de rád támaszkodom, téged szeretlek, amíg csak erre képes vagyok!

Ujjé, nagyszerű a munka! Lesz nemulass! Arra a táncra vágyom, amiben csak veled voltam eddig. Otthon vagy már?

Imola

Dec. 5 a szakítás gondolata, megint, naplórészlet

Hát ez egyszerűen szörnyű.

Komoly problémáim vannak az Imolával. Egy érzéketlen vagy egy szélhámos, vagy mindkettő. Belevetíték minden félét, veszi a lapot, de én még azt sem látom meg, hogy tulajdonképpen tiltakozik a túlzásom ellen. Hogy ő nem olyan jó. Aztán a nyomásom csökkenésével ez ki is derül. Nem ír, mert neki nincsenek gondolatai... Persze más helyzetben van. Valójában jól van. Elkényeztetett helyzetben, a Rózsadombján, heti két fél napot dolgozik, s valószínű több pénzt kap, mint amit el tud költeni. Szóval, én csak amolyan mellékes vagyok. Jó, ha vagyok. Valahogy. S itt van a másik oldal. Valójában én tényleg nem tartom el, nem is küldök neki pénzt. Kisegíttem, valami villanyszámlával, 150 ezer forint volt. De annyi. S ugyan most tényleg elköltöttem egy csomó pénzt ajándéokra, és? Ennyivel tartozom neki, nem? Tegnap hazajöttem, mert itthon felejtettem a pénztárcám. Gondoltam, bizonytalankodva, hogy felhívom. Kiderült, a Terinél van. A telefonját se vitte át. A Csabi utána vitte, mondta, tíz perc múlva otthon lesz. Mondtam, siessen, mert kell vissza mennem dolgozni. Próbáltam előbb hívni, de még nem volt ott. Aztán sikerült. Meséltem neki, mit mondott A Jill, hogy akár hozzájuk is mehetnék. Mondta jó. S jött a kioktatás, hogy én gyászolom a feleségem. Ami igaz, de nem úgy, ahogy ő gondolja. Én azt mondtam, hogy gyorsan át szoktam ezen jutni. Főleg gyakorlati dolgokról van szó. Meg hogy ez valami intellektuális valami, aggodalom inkább. S hiányoltam, hogy nem ír, ami igaz is. Erre írta ezt a barom levelet, amiben minden fordítva van, minden félre van értve, s nagyon elegendem van. Egész éjjel azon gondolkodtam, hogy odaadom neki az ajándékokat, s vége. Oda sem megyek. Ez az egy reményem van, hogy valahogy meg tud érteni, azonosul velem, egy a hullámhossz, meg ilyenek. S oké, ez nem megy egyik percről a másikra, de erre halad. De nem így van. Sivít belőle a hülyeség, a köz-helyek, meg minden. Frivol, cinikus, hideg, kelekótya, nem törődöm, kis hülye. Írtam neki, nagy lelkesen, hogy győzött a Chavez, észre sem vette. Az ilyesmi nem érdekli. Nem tudom, mit csináljak. Hol tudnék én találni egy olyan nőt, aki lelkes, mint én, jó fej, csinos, fiatalos, s nem egy nyomorult?

Persze a kocka el van vetve, s azon gondolkozom, hogy vagy, hogyan szállhatnék ki ebből, vagy, ne csináljak még nagyobb marhaságokat. Egyáltalán írjak neki, vagy ne? Egyik se jó. S igencsak jó úton haladunk afelé, elszúrjuk az otthonlétemet. Jó sok pénzért...Lehet, jó nagyot tévedek? Oké, de milyen kiút van ebből?

Jack

Dec. 6. Nem tudni itt a sorrendet...szerelemzáloga, válasz lim

Jól megkisütöttem magam, majd még neked is marad! Liliketündérke segített nekem, alkottunk egy igazi, töltelék nem kifolyós túrótortát Matyinak, csomó mufint az iskolába, és félig kész Peti holnapi szülinapi tortája is. Ügyesek vagyunk, ilyenkor persze elgondolkodom azon van-e erre valakinek szüksége, mást jelent-e ez mintha egyszerűen megvettem volna. Meg lehet magyarázni, de most már annyira elfáradtam, hogy nem akarok semmilyen magyarázatást. Szerencsénk, hogy ránk találtunk, hiszen már nem is lehet komolyan gondolni ezt a nélkülödet. Ám biztos lesz itt még kard ki kard, mert ugyebár sem te sem én nem vagyunk, amolyan kis flegmafajták, az már világos. Ünnepelgetünk, mikulásozgatunk. Klassz könyveket kaptak most szerencsésen a gyerekek s erőmet kuporgatva nézegettem velük, meg olvastam Lilikének. Jó ez ám, ilyen anyásan. Menyny minden, mennyi minden vár ránk, nem is lehetne felsorolni. S csak már tizenkettő van vissza. Olyan önző szeretnék lenni, hamár ezen kell törnöm magam, amilyen a nagy természet, a föld meg a többiek. Ehhez majd mit szólsz?

Sziamia: Imola

Nahát, tudtam, válasz lim

Hogy jól összeömlengtem magam.

Úgy vagyok ezzel én is, mint te az erővel, csak én meg a szeretettel. Nem vagyok hozzászokva. S olyan férfiatlannak érzem vagy fejlnek, még ha igaz is, persze. Valamiért először csak félig olvastam el a leveled, nem jöttem rá, még folytatódik. S mondom, de jó. S addig még nem is ittam, szinte semmit. De mikor megláttam a másik félt, na, mondom, most akkor berúgunk. Beleöntöttem minden piámat egy fazékba, s megittam. Beültem a kádba. S igazándiból nem is írtam én ilyeneket, nem is voltam így senkivel, szóval gyakorlatom sincs. Semmi sem fejez ki semmit, minden csak körülírás. S persze jó marha fáradt is vagyok. Szóval így nem lehet. Mindegy, nem rontom tovább, valójában nem mentegetőzni szeretnék, csak tükörbe nézni, ami persze szintén elfogultság. Remélem valami gőz ilyenkor kimegy, s megnyugszik a beteg. Már nem is nagyon merek rád, belegondolni, így, mert egyből elsodor az ár. Csak itt van ez a nagy érzés, meggyőződés, már, mint egy látomás, s azonnal kifejezést keres magának, s persze egyetlen szavakat. Tegnap ahogy a Cohen új számaint hallgattam, az jutott eszembe, hogy együtt lefordítjuk. Bebújunk az ágyba, hallgatjuk a laptopon, s szépen kisi-labizáljuk. Annyira szeretnék veled ilyeneket csinálni. Még sétálni. Erre ébredtem – mert amúgy meg hétkor „elájultam”. Gondoltam akasztok valamit még ennek a botnak a másik végére...Megyek vissza ágyikóba. Azzal, hogy vagy nekem.

Jack

Dec. 7 csacska, iml

Nahát, te drága, úgy szeretnék a vágyaidnak megfelelő lenni. Lelkem is szokott volt dörmögni, ha nem írok neked, / nem tudom milyen smsről van szó, Csabi megköszönte, a tiédet, azt hiszem / vagy a te mértéked szerint túl keveset. Beszámolok akkor a szülinapról. Szerencsénk volt, jó áramlatba kerültünk és Petit sikerült igazán meglepnünk és végre örült annak, hogy van, vagyunk és egyáltalán. A Fanniék sokat emelték az est színvonalát kedves jelenetükkel. Az én extrémem pedig a legtermészetesebben az lehetett, aki. Elégedetten távozott tehát. Nem volt szarozás, bántás, dicséreteket is bezsebeltem mindkét fiamtól, jól érezték magukat, és Csabi azt is mondta, hogy olyan kedves és normális voltam én! /képzeld/, hogy végül elomlón hozzátette, nagyon szeretlek mama. Nahát, ezért...Peti pedig a vacsora után kérdezte fölhívhat -e, feltétlen szeretné veled megosztani a szülinapi örömét. Aranyos, nem? Remilem ez nemcsak nekem szólt. Lili volt egyedül csalódott, mert vesztett a silóban a Danika és a Csabi párosa ellen. Megvigasztaltam. Ó, úgy elképzellek, hogy hogyan serpegsz ott a lakásban, hogy milyen átmenet az hely a kihelyezett helyőrség a munkásszállás és a a között a tudat között, hogy mégiscsak az életed része az az egész. Ráadásul jó is, elfogadhatóbb is mint az itteni lehetőségek, nem lehet tehát teljes hévvel nyavalynogni miatta. És mégis, mégis, persze persze...Folyamatosan tapogatja, járja körül az én szimatoló, mindent helyre tévő agyam a sorsunkat, és nem nyugodhatik. Hol hisztire ingerel, hol nagynagy kéjes alázatokra. Unom már őt, jobban szeretem, ha csak annyi van bennem ezzel a szívással kapcsolatban / mármint, hogy te ott én itt /, hogy ez van. Nem akarom megengedni magamnak sem a közönyt, mint túlélési lehetőséget, sem a pátoszos nyimnyám melodráját. Elég az, hogy mint mondani szokták: ránk nyomja bélyegét a nehéz idő, nem kell még virulgatni, tenyésztetni nekem ebben. Szóval csak normálisan, mint tegnap is írtam már, természet anyánkat követném. Naaaa? Mit szólna nő ezen milységes nagy bölcsességéhez, most aztán büszke lehetel rám! Engem így még nem imádozt senki, így még nem szeretett senki.

Én még senkinek sem voltam a mindene.

Néha olyan, persze mintha a gulágról édeskednénk. Te igyekszel nem beavatni a részletekbe, hogy ne borzolódjának föl tupíridegeim, én meg a túlélésért függeszkedem. Jó kis páros vagyunk. Egy kis agysejtem persze arra van kiképezve, hogy azt sugározza nekem - bocsánatosan-e vagy sem, nem akarom tudni - az egyik hullámhosszon: kell, hogy te ne csak szenvedjil ottan. Kell, hogy a ridegiltben is találj valami micsodákat. Mert nem lehet az, hogy te ebbe belebomolj?!!!! Na tessék, nem bírok ellenállni a baromságaimnak, most aztán olvagathatod reménytelenül sutácska okfejtéseimet. Íme, a te nőd, a maga agyának teljességében! Elfogadod, hogy ez a perszóna nyomassa kellemetességedet? Na jó,

befejezem te mindenemimádóm, te édesaranykám. Szeretve szeretlek, a porcikádbabusgató Imola. Hú, most hallani vélem a hangodat már, hogy én elhallgatom, nem fejezem ki eléggé és ahogy kell, hogy én mennyirede mennyire odavagyok és szeretlek téged, de most kifejezem: te vagy az én mindenem, a királyom és a kulcsárom meg a messzelátóm meg a szilfütüylöm! Ebben mindenem benne van, de benne ám. Imola

Ez is olyan furcsa, válasz lim

Ahogy felfedezzük a lukat a zárban, zseniális magyarsággal, szóval ennek az egész izinek a metodikáját, meg minden.

De hát mindegy eszembe jut, hányan hümmögtek, meg zummogtak már ezen...!), és???

Hogy például mennyire hajlamos az ember „nem válaszolni”. Összecsapni, levest, pörköltet, habostortát a fazékba, mindegy nem? Egyhelyre megy...

Szóval, elolvastam, most már figyelmesen is., a leveled, s szerintem tök jó. Értem. S nagyon jól, meg helyesen látod. Mindenesetre fontos, hogy az ember „tudja”, miről van szó, mert, s most jön a kedvenc mondatom: „honnán tudja, ha nem tudja”?

Az ördög, tényleg a részletekben lakik. S – állítólag, ez az egész az ő territórium.

„...senki se mondta meg még nekünk, mire is jó ez a Boogie Street”.

A Paradicsom óta.

Nagyon fontosnak tartom a jó kis agyad, s nagyon szeretem is. Minden, amit végig gondolsz működik, mint a doksza. Amibe belekapkods, hááát, ott vannak érdekességek. De nyilvánvalóan mindannyian így vagyunk ezzel. Te tényleg abban különbözöl, hogy nehezen lehet mutatni neked valamit, amit ne tudnál megérteni. S ez fantasztikus, mert ez komoly reményt ad, egyszer lesz belőlünk valami...

Amellett, hogy agylágyulásig szeretlek, ez a legfontosabb kapcsolódási pontod nekem, az a hihetetlen kifinomult, s mégis erőteljes kibomlása a megértésednek. Annyira jó, s megnyugtató.

Érdemes gondolkodnod. S értem, nincs is nagyon mit hozzátennem. Ami kérdés volt, arról meg úgy is fogok írni még. Na meg beszélni, nemsoká.

Jack

Dec. 8 ez az, válasz lim

Kedves vagy, hogy beilmed magad, hogy folyton meg akarsz érteni, meg hogy ilyen sűrűn adsz felmentéseket nekem magadban.

Most mondd meg, hogy is lehet a tegnapi első, gyönyörűségesszerelmenvágyó leveledre nem ahhoz hasonlatost írnom.?

Nem akarok magyarázkodni, pedig azt teszem. Nyilván könnyebb munkát végezek, mint te, kevésbé stresszelt az Illetem megatöbbsi, most mégis úgy elfáradtam. Az utöbbsi jónéhány napban azt a szokást vettem magamra, hogy mindenki-nek az ágyában előalszom egy kicsit. Kóválygok itt félálmban és tudom, az én Pittikémmel még nem törödtem, nem érzi, hogy rád gondolok. Pedig te döngicsilsz, meg a mi, hogy léssen majd - bennem, szép rutinos ütemekben. Találkoztunk ma a Peti tanítójával, teljesen jól, szeretettel látja az én dedemet. Megkönnyebbültem. Aztán állandó zúrösség van Lili óvodájával, mert nem vigyáz-nak eléggé a gyerekek testi épségére az óvónők, így aztán többs kisgyerek megsé-rült. A Fanni kisfia meg az egyik kirándulásukon el is vezett. Néhányan kivették hát a kicsinyüket ebből az intézményből, de én nem tudom mit tegyek. Lili most viszonylag jobban van ott, eljutottam oda, hogy viszonylag simán tudom ott-hagyni, de ezek a történetek megijesztettek. Nem tudom kockáztathatom-e Lilike épségét a szociális vágyak, szükségyszerűségek miatt? Hát ilyesmi. Persze a gye-rekeim nagy hívó erejükkel lefoglalják a bennem lévő territóriumokat. Ez a min-dig jelen. Egyik állapot, hangulat, helyzet sem rögzíthető benne tartósan, éltük a folyamat, ami sokkal tapinthatóbb itt, mint a nálunk a már megnötteknél. Remilem el tudjuk majd rendezni a közös Illetünkben is a gyereke-kéit is. Még sincs rendjén, hogy te nem írsz "csak" a benned lévő engem imádás-ról, mert így megbillentünk már kissé. Szeretném látni, tudni, miben vagy, hisz akkor volnék bátorabb neked a hétköznapijaimról írogatni. Miközben valóban a nagyszerűségben van részem, ennek fenntartásához a napi ismétlődő hangyado-log szükségeltetik. Ezt leírni és olvasni sem lehet nagyon érdekfeszítő, talán ezért ódzkods ezektől a hétköznapi semmi különös levelektől? Próbálok valahogy erőt venni magamon és kicsorbult agyamon, ám semmi említésre és hozzád méltó gondolat, kép, érzés nem hagyja el nálam e tájékomat. Most lementem, elmilyültem, kutogattam és azonnal szorongani kezdtem, mert hogy te annyira vágyasz és olyan emberfelettien tökiletessen látsz onnan, hogy az, amiben, ami-lyen vagyok igen picinyke a vágyaidhoz képest. Ne búsulj azért, fil fogadra sem leszek elég, de ha csalódott leszel, majd balhézunk és visszarázódsz az itteni min-dennapokba. Jó kilátások? Jaj, hogy én nem szállongok mostan, hanem ide lesuppantva látom a világot. Ennyi badarságot hordtam neked szegénkém össze mára, de hát ne térj ki magadból, ha kérhetlek, nézd el számárságaimat. Szeretve omlanék rád, hogy aludhassem nagyokat, a te Imolad.

Egy rendes családban, válasz lim

Az jutott eszembe, hogy egy „rendes” család valahogy olyan, mintha egy test lenne. Ahol az emberek, annak végtagjai.

Kicsit gyakoroltuk is mi ezt, de hát nem sokáig. Olyan iszonyúan hatalmas gyakorlatom, tapasztalatom nekem sincs. Mindig észreveszem az embereket,

akik állnak boltokban, video kölcsönzőkben, s a kezükben tartott akármit tárgyalják valakivel. Mit nézzenek meg, mit egyenek, igyanak stb. S akkor még ott van a többi, a gyerekek, a hhu.

Kicsit a kor is megváltozott.

Te meg, mint egy hős partizán, egyedül bulizol. Családosnál is van ilyen, ahol a férfi, ki tudja miért, ott is van, meg nincs is. Az új kuncsaftéknál, amit meséltem, a nő arról panaszkodott, hogy a pasi négy napot hetente távol van. A munkája miatt.

Ráadásul neked még ott van a James is, aki sokszor csak nehezíti a dolgokat.

Az agyi izéről próbálok itt írni. A figyelemről. Itt vagyok én, vagyok, de mégsem. Inkább a luxus tartományba tartozom, egyelőre. Semmiben nem segítetek, de pluszba kerülök. Lesarkítva.

De hát van ilyen

Na, idáig jutottam ezzel az okoskodással, közben telefonáltunk, meg kell rohannom.

Vigyázz magadra, nagyon,

Jack

Dec 10 díbdáb, válasz lim

Jaj, mit mondjak, újra itt, nem akarom mindazt boncolgatni, amit írtál és amiről beszéltünk ma már. Én a nemmagamtól, a nem belőlem szeretnék elfordítani. De már éppenséggel ezt sem. Várlak, feszült vagyok kellőképpen. Leltártartok, milyen voltam, mi lett velem amióta nem találkoztunk.

Peti még mindig lázas, nyűgös. Egész napunk ébredéssel telt, mégis benne maradtunk a valamiben. Nem tudom mi van velem, nem tudok mit írni, ahogy te szoktad volt hangoztatni, a semmi semmivel. A zümmögőkórus zengi ezalatt: írnom kell ennek a drága emberemnek, mert én vagyok a mentsvára. Haragunni fog ezért, megint csak morc lesz. Hiányzol, jegelem magam. Nem tudlak mosoly nélkül megidézni magamban.

Ideges is vagyok azért is, mert mennem kell holnap az iskolába meg kedden is, Peti meg itt betegen marad. Most is hív, mindegyik benyűgölte magát.

Nem akarok nemtörődöm leni veled sem, azt hiszem, amikor mondod: és te mit adsz nekem? Valóban elkeveredem a talajjal, mert nem tudok semmit sem említeni. És úgy is lehet, mert most sincs különösebb témám, megfigyeilesem, indíttatásom, szövegem, amit itt most átnyújthatok neked. Fáradt vagyok és aggódom rendben lesz-e veled minden, mennyire leszel az úti viszontagság miatt zaklatott. Tudsz-e majd eleget itt aludni, lesz -e erőm téged pihenni engedni. Csak jól legyil! Most erre zörömbölök, nem sok, valóban, de mégis szeretlek, ilyen kis pőreségesen is.

Benned, válasz lim te bármi is lehetnél

Az a különös, hogy bármi is lehetnél. A Jean'dArc-tól a leprásokat gyógyító afrikai apácaig. Bőven el tudlak képzelni bármelyik nagy művész – well – mindenének. Feleségnek, szeretőnek, kollegának, sorstársnak, bajtársnak, múzsának, meg minden. De lehet jó őrmester is lenne belőled, bármely fronton. Hátszárban is. Szóval, te olyan „minden” vagy. S ez tetszik nekem.

én magamra mindig így gondoltam, s mindig ilyent szerettem volna párnak..., s most nem ezért „dumálom be”, ezt neked.)

Innen nézve, aztán mindig furcsa, mikor mentegetődzöl. Bár – végül is – azt is jól csinálod, um. Megindokolod, s jól. Ha nem indokolnád is érteném, sőt.

Így aztán kívülről nézve téged, egy dolog merül föl: nem tudod, pontosabban nem mindig tudod, hogy ki is vagy te. Van, amikor tudod. Most nem kezdek el keresgélni, remílem emlékszel még rá, miket is mondtál.

De mikor így exhumálsz magad, az is felmerül, hogy na, akkor én meg hülye vagyok. Mert beléd látok, sanyarú sorsomnál fogva olyanokat, amik nem is úgy valának...). Igen, lehetne ez is, akkor is jó lenni. Sok okból.

De hát nem így van. Ez mára elég szilárd bennem. Nem magamat akarom itt védeni, bár azt is tehetném. De én hiszek benned.

Az egész egy „nagy pszichológia” ímívan, mikor arról beszílsz, hogy menjünk világgá? ha? Én tudom, mire gondolsz. Ez nem csak egy egyszerű menekülés, ez a menekülés a jóba.) De itt nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy „még így is van egy jó, sőt. Sőt.

Mert ez emberi. Nos, hogy mi a pszichológia? Hát, hogy egy totál, teljesen, normális, jó, kedves, szerető, törődő, mindenki – is – vagy, tudsz lenni, egy anya.

Mi van ennél jobb, szebb, nemesebb, tökéletesebb, emberibb? Másképp, hogy lennénk? S ez eléggé leköt. Pont. Ilyen egyszerű. Az a baj, hogy mindeközben itt ezeket írom, ezer dolog is eszembe jut. Innen onnan kapkodok ki dolgokat. Valami komplex rendszerről lenne szó, de annyi minden van benne. Először is itt van a családi Élet realitása. Percről percre. S miután ezen eilg keményen már átmentem, van fogalmam miről is van szó. ívölt egy idő, amikor nem olvastam, sőt. Azt gondoltam, hogy minden, ami fiction – ezzel a névvel illetik a műalkotást, az valójában nem kell, sőt. Néha, adott esetben még árt is. „Nem kell”. Annkül is lehet élni, boldogulni, sőt, még boldognak is lenni. Attól függ, hova cilzunk. Ha nem túl magasra, úgy is jó.) Valahogy arra jöttem rá, hogy abszolút igazság, mint olyan, az nincs. Rendszerek vannak. Kő keményen. S aztán azon belül, s ahhoz képest, már van sok igazság.

A fentebb említett családi Ilet is ilyen. Kis gyerekekkel lenni, azokról gondoskodni, gondolkodni, egyfajta kört képez. S néha úgy érzi az ember, hogy minden fennkölt, az mind elszállt. Aztán ez is elmúlik, s még sok sok ilpcső jön, jöhet.

Pildául kiderül, hogy az mennyire részleges, mégha olyannyira ott, akkor igaz, s működőképes is. S ami a legfontosabb, hogy ez a nyilvánvaló beszűkülés, amire a gyerekeknek valóban szükségük van.

Az is a baj, hogy itt tulajdonképpen ki kéne mutatnom a „God of Small Things”, azaz a Kis Dolgok Istenét. Bele kéne mennem az apróságokba, s mind-egyikről „bebizonyítani”, hogy azok valójában megfelelői nagyobb testvéreiknek. így embert megmenteni ugyanolyan tett lepra, vagy fennkölt környezetben. Pl.)

A baj az, hogy ez egy sziszifuszi munka. Sziszifuszi megcsinálni, sziszifuszi elolvasni, s sziszifuszi kirángatni az embernek magát a belelésből, s alkalmazni.

Az is baj, hogy te olyan nehezen veszed a dicséretet, mert valójában nem várod. Szar vagy, s kész. S a szokásos, magyar agyrém: „biztos csúfolódik, azért kérdi”, vagy hülye vagy te drágám, fogalmad sincs a realitásról”. Valóságról. Oké, melyikről? Valójában ezt lenne a legkönnyebb kimutatni. Milyen kis erőszakolt, s törékeny valaki valósága...De sajnos még itt sem tartok.

Szerintem, mindenki, aki végzi a dolgát, s másokkal is törődik, benne van a valóságban. De van, lehet igencsak nagy különbség, mégpedig attól, hogy azt hogyan látja. S itt van egy példa.

íérdekes, mert ne emilkszem, hogy te erről említést tettél volna valahol is. Pedig, én is azt gondolom, hogy „valami” van.) Nos, valaki, valahol, ezt írta nekem:

Hát nem egyszerű ahogy megélsz dolgokat. Csak írd! Azért jó lehet ilyen milyen megélni mindent, s mégis lelkesedni. . Majd sajtó alá rendezzük, remélhetőleg nem post-humusz. S hülyére röhögöm magam a humorodon. Ne add fel. So-kan vagyunk, akik pont ezért szeretünk téged. Névlegesen az utazási beszámolómról volt szó, amit végül is sikerült eljuttatni az Ágihoz. Tehát ez az ő válasza. De hát nem mindegy? Itt most semmilyen szemrehányás nincs, a történet nem erről szól. AZ NEM ÉRDEKEL! HALLOD?

HALLOD?

Arról szól, hogy lehet máképp is látni a dolgokat, mert egyébként mindegy. Rohaddtul mindegy. Persze ez egy dupla fasz. Mert miközben az ember kicsit „hülye”, ímint egy Kusturica főhős), azért közben azt is tudja. Hogy mi az ábra. Tehát ez megduplázása mindennek. S megéri. Nem emilkszel? Szoktam mondani: az élet abszurd, hülyeség kell az elviseléséhez...Egy kicsi, legalább.

Jack

Most tényleg, jégl el nem küldött, de később lehet róla beszélni.)

Lehet teveled beszélgetni, vagy „nincs miről?”

Ha lehet, így kezdeném:

„azért az felettébb érdekes, hogy R.Imola azt képzele magáról, szeretné?), hogy ő egy teljesen egyszerű, mezítlábas vagy hétköznapi ember...HM.

Hát nem tudom. Meg kéne kérdezni erről másokat. Szerintem, te egy elég k-ü-l-ö-n-l-e-g-e-s ember vagy, finoman fogalmazva. De nem, ez így bőven jó.

Ha innen nézzük, könnyen lehet, én egy sokkal – vagy kicsivel – egyszerűbb ember vagyok. Attól függ, honnan éljük meg, nem? Volt egy házasságom, egy évig, tizennyolctól-tizenkilenc éves koromig tartott. Elváltam, fizettem a gyerek-tartást, s kész. Aztán harminc Évig eltartottam a családom, felneveltem két gyermeket, ki is iskoláztattam őket, holott csak egy munkás vagyok. Ebben, persze, Amerika is benne volt, de hát ezt többnyire mindenki meg is érti, tekintetbe véve a nincstelenségünket, örökségünket, kis hazánk szomorú történetét, meg minden. Vettem egy házat, saját erőből, építettem, saját kézzel, s a feleségem beteg lett. Elkülönlöttünk, elhidegültünk. Most el fogok válni. S ennyi. Valahogy akár merre nézek, nem látok nagy meredekséget, sehogy sem. A társadalmi megítélést magamról elég jól ismerem. Egyébként meg ott vagy te. Nagyszerű, rendes, családi életre vágytál, én értem. Nincs ezzel semmi baj, de tényleg semmi. Én egyoldalúan elfogadom, amit te mondasz erről. Pont. Szétment, megbukott, ott van három gyerek, ház, anyámkínnya. Minden jó lenne, ha jó lenne, ha lenne valakid. S ez egy láthatatlan vonal, ugye. Van benne valóság is, képzelet is, fantáziálás is, vágy is, realitás is. Mindegyiket elég jól felfogod – külön-külön.

Mindent elhiszek, jég!

Amit mondasz. Azt hiszem, meg is értem. Ebből a sok, teljesen egymásnak ellentmondó dologból próbálom kihámozni – legalább a körvonalait – valaminek. Körülbelül ezer mindent mutattál nekem, szerényen, s szerénytelenül. Számptalan jelző kínálkozik, mind triviális. S most, legutóbb, itt van ez a coolness. Ez a nyugalomra intés, ez a kitartás, ez az egyszólamúság, ez a hosszan kitarított hang, ez a kéz, amely próbál elsimítani, ez a megtartás, ez a mosoly, ez a tekintet, ez a várakozás, ami átsüt mindenben. Érdekes. Érdekes, ahogy megannyi klisével körülvevett kertben elnyúlik a nyár. Annyiszor éreztem már ezt veled. Annyi tetted, szavad, tekinteted, testtartásod, arcvonásod utal erre – ahogy em. S mindig, emlékezem. Mikor provokállak, hozzám vágsz valamit a kerítésed totemei közül. Miközben felrémlik a hangod, ahogy egyszerre érdeklődve, s egyszerre válszolva-figyelmeztetve kérde: „mi vaaaaan?” Észnél legyek, mit mondok, hogy vagyok, mit fogok csinálni, mit gondolok. Biztos, ezen sem lepődnék meg, ha ezért is mérges lennül rám. Már megint valamit belid látok, szuggerálok. De hát nem tudom, hogy mondjam. Valahol, akár, hogy is, de mindenki felelős, amit mond, cselekszik, még akkor is, ha az már tegnap tette. Tényleg jól bejegeltem magad. Ide ért a hús szele hozzám. Ez lenne az út, belé kell fagynunk? Azok vagyunk mi, ahonnan ébredni lehet? Néha úgy érzem, tényleg mindent értek, ott vannak a racionális okok, ez a sok kis konvenció, dolgok, amikre hivatkozol, a

kéréseid, az állításaid, a sírásod, a nevetésed. S ahogy leintesz, újra és újra, ott maradok magamra, magamba, azzal, hogy jó, akkor most meg semmit sem értek. S ahogy a szorongás nő bennem, újra és újra fölrémlik valami, valami kis fénylő pont, ami ki be mozog a látómezőmből, de tudom valaminek kell lenni. Hogy mindez csak ideiglenes, elmúlik, s egyszer csak jó lesz. S úgy emilkszem, annyira jó volt, - mintha nem is te lettél volna – mikor örültünk, s bolondozva vágytuk egymást. S most, ha egy perc múlva kivonszolnak és széttépnek, akkor s közben sem fogom megérteni, miért jobb folyton rettegni, félni, aggódni, igazságtalanul „igazság tükrökbe” meredni, mert szerintem semmilyen ilyenfajta igazság nincsen, szerintem ez mind egy megtévesztő szándékosság, s szándékosan akár boldog is lehetne valaki. Totálisan egyre megy. Persze, tudom, hogy álmodni könnyű. Utaltam már erre, én nagyon hiszek ebben. De mikor „csak úgy”, könnyedén nem hullik az ölünkbe, nekem legalább akkora öröm dolgozni, harcolni érte. Nincsenek „elveszett illúziók”, azt az ember maga generálja magában, magából. Mert az ember szabad. Egy kivétel van: aki nem akar az lenni. De ezt most, minden józan ész ellenére sem értem. S csak egy reményem maradt, hogy tévedek.

Jack

Jóreggelt, Iml

Ojjé, te nagy tudója mindennek, most azt kellene mondanom tévedhetetlen vagy. Oda jutottunk, hogy nálunk a leghétköznapibb "eseményeket" is rózsaszósszal kell leönteni. Apukám néha fáradt is az emberlánya és éppen máshogy, mint őkelme. Nem tud burjánzani, fölpezsegni hulltában. Hm?! Neked nincsenek krónikusan fájdalmas tüneteid a szétszaggatottságunk miatt. Másként, mint józanul, nem lehet túlélni. Mit engeded meg magadnak, hogy csak kukucskálgass, ne lásd az egészet, ha folytonosan elszállnánk boldogabbak lennénk? Nekem fájdalmasabb lenne, tartogatom inkább magam a húsvér / persze nem oly mitikus/ jelenlétünkre.

Már csak egy hét, és megyek eléd te pelyhesített meteoritkincsem.

Mindezt csak azért intézted így, hogy repülőre szállhass, nemde? Annyira várlak már. Ó, nem lehet igaz, hogy te inkább nem érinted ama híres sebeket, csakhogy ne érezhesd, láthasd mi van????!! Hm? Apukám? Ne forgasd most be magad tovább, készülj a mákoshalászleves boldogságos mindenünkre, kibírjuk a feszültséget addig és annak idején is! Nem? Te, imádatom embere, szerte szórom csókjaimat azon a habtesteden: Imola

Szia kedveském, mit csináltál ma?

Hogy telnek-múlnak arrafeil az idők? Itt, olyan hősies-pátoszos képek mutatkoznak meg, mint együtt lenni veled az örök évszakban/ időben Kötcén, vagy amit már reggel is elrebegtem, kimerevített vásznon látom, esendő, előregedett

magunkat, egymáshoz hasonlított bensővel topogni a napos tornácra. Hát, hogy el ne ríjünk magunkat! Olyan szép a mi életünk, jövőnk! Várlak, csak óvatosan, szeretettel bánni mindennel, és nem lesz akadály azon a nagy úton! Óh, ezt a temérdek bölcsességet, mit én fölhalmoztam, most osztogatom szegénységem épp neked. Pusztillak, annyira várunk, várlak. Imola

Amilyen, jég „rossz”, olyan jó is tudsz lenni.

Lenyűgöző. Ilyen egy összetett embert?!

S azon gondolkodtam, hogy valójában minden nap imádkoznom kéne az Istenekhez, hogy így maradj...

Mert ilyenkor el, szét, meg összeömlik bennem minden tőled. Teljesen szubjektíven imádlak. Hegyen-völgyön.

Vagy te nem érzed az esőt s a napfényt a szemhéjadon, szerveink csatáros növekedését attól, mit egymásnak adunk? Én annyira azt érzem, s olyan jó lenne, ha te is. Az olyan szép gyűrű lenne...Gyönyörű a képed, amit festesz, s nem sírok, inkább gyermekien, de kajánul mosolygok. Mikor az ember titokban tudja, mindegy megvan a bankrabláshoz.

Munkás hétköznapijaim Norfolokban

Nos, sikerült megint bolondot csinálni magamból, már másodszor. S tényleg régen nem csináltam ilyeneket. Ezt. Megint itthon hagytam a bukszámat. Szét-szórta vagyok, na. Reggel ugye ezerrel veszek föl, közben pakolok, takarítok, s sorra pipálom a listácskámat. Semmi ne maradjon ki. Aztán megyek öreganyámhoz, aki azzal kezdi, hogy nagyon aggódik. Mondom éppen semmi új. Mindig ezt teszi. Mondja, azt utolsó szobát már el kéne halasztani, mert nem lesz rá idő...Mondom, erélyesen, s ellentmondást nem tűrve, hogy na azt már nem. Nem is kell bizonygatnom, mondja oké. A szín, az arany végül is jó lett, bassza meg. Nem állom meg, ne mondjam: akkor kár volt a gyilkosságom kísérletéért...Jót nevetünk, hm. Aztán kell mennem a postára, a bankba, a könyvtárba. Minden ott van a downtownba, na mondom, csak szaporán öcsém. S ahogy kiszállok, konstátálom, hogy már megint..., a rohadt életbe. Tépés vissza, abba a teljes meggyőződésben, hogy most biztos ott volt a lopó ember. Ami egy hülyeség, de miért ne? Tényleg soha nem szoktam sok készpénzt tartani, de most megint – homályos okokból.

S hát ott volt a mosómedvén, ahol hagytam. Kéne dolgoznom, bassza meg. Hajtok, mint a barom, már majdnem jó, s ilyenekkel elszúrom. Szidtam mindenkinek a – mindenkijét. Mert szép lassan előkerülnek az összes nyugdíjasok, kósza housewife-ok, obsitos katonák, s mind itt lélegzik az úton. Kb. Hús rossz útvonal van, s egy jó, pontosan tudom. Hát mind a húszat bevettem, s az összes illeztető lámpa piros volt. Mindegy, mindent elintéztam, ettem a Kentucky-ba, s idegösszeomlást latolgattam. Hogy kéne egyet szunnyantani. Közben, majdnem elfelejt-

tettem, az őrült kanyarodásokban, leszakadt a mindenes vasszekrényem, hatvanmillió szerszámmal és csavarral egyetemben. Akkorát szólt, hogy elhalasztották a floridai úrhajó indítást. Mindegy, a posta előtt mindent visszacsináltam. Iszonyú dörömböilst csaphattam, káromkodtam is, mert mikor kiléptem a van-em belsejéből, egy pacák megkérdezte tőlem: are you ok? Aztán iszonyú sebességgel elkezdtem takarítani, pakolni, ügyesen elnyomva a milaságom. Hordtam át az utolsó szobából az antik bútorokat. Mindenféle csiribiri faszság. Aztán fil ötkor úgy döntöttem, ez már eilig. Elrohantam cigit, meg tejet venni, s téptem haza. Mert föl kell vennem. Kihoztam négy videót, három jazz, meg egy Cosmost. Mert még mindig van három – ezen kívül - a jazz sorozatból. Nem leszek kész. Gyorsan föltettem egy levest, ittam pár sört, mert teljesen kiszáradtam. S közben néztem a Charlie Parkert, a Gillespyt, a Miles Daviest, a Billy Holiday, meg a többieket. Hát azért ez egy örület, mi volt itt. Ennyi fazont?! Tényleg dili. Ennyi örületet még a világ nem látott. Mint ezek a zenészek. S itt van hat darab cd is. Persze egész nap kis japánkertem építgetem, amibe te vagy a fő Lótusz. Kis hidacsakákat ácsolok, köveket rakosgatok lábacsakád alá. Hogy mikor majd odaérsz a teázóhoz, a szándékosan alacsonyra tervezett szemöldökfába mégse verd be a buta fejcskéd. Mert ha a kavicsokat ííííígy gereblyézem, ha ilyen meg olyan bokor váltja egymást, ha a kövek illllllyen meg olllllyan ilpés ritmust igényelnek, akkor majd, addigra pont kicsit félre hajolsz, s nem sérülsz meg, mégsem. Á piros halak a vízililiomok között már békésen napoznak, orrukon csipkés szitakötőkkel, amiket csipkekötőknek neveztem el. S egy kis márványtálat tettem a párnácskád mellé, amiből majd a kebledből fölfogott édes tejcit tartom, s puha bundácskára hajtott fejjel, hunyorogva szürcsölgetek. Miközben te, azon a szép hangodon éneksz nekem...S hasonló kéjesen bugyuta ábrándok.

Jack

Dec. 11 édesem, válasz lim

Szia kedveském, mit csináltál ma? Hogy telnek-múlnak arrafelé az idők? Itt, olyan hősies-pátoszos képek mutatkoznak meg, mint együtt lenni veled az örök évszakban/ időben Kötcсэн, vagy amit már reggel is elrebegtem, kimerevített vásznon látom, esendő, előregedett magunkat, egymáshoz hasonult bensővel topogni a napos tornácon. Hát, hogy el ne ríjuk magunkat! Olyan szép a mi éltünk, jövőnk! Várlak, csak óvatosan, szeretettel bánni mindennel, és nem lesz akadály azon a nagy úton! Óh, ezt a temérdek bölcsességet, mit én fölhalmoztam, most osztogatom szegénkém épp neked.

Puszillak, annyira várunk, várlak.

Imola

Furcsa, hogy az ember agya, legalább is az enyém...Válasz lim

Hogyan gomolyog, fejlődik, s nagyobb és mégnyagyobb rendszerekre, tárházakra, magtárakra, silókra, udvarházakra, s expókra vágyik, éhes.

Itt van ez a sok kis news, ez a sok kis hézagpótló szarság, amit az ember naponta fogyaszt, s ami szintén kell, mint a napi üzemanyag. Nálam, olyan egy-két évenként valami iszonyú vákuum keletkezik, találni valami „még nagyobb” rendszert, sablont, világegyetemet, amibe végre elpakolhatom a motyómat. Nem tudom, hogy csinálom: ösztönös, intuitív? – mindegy, valami nem tudott, csak érzett, sejtett vágy, sóvárgás. Pontosan megvannak az állomások, ahogy visszanezек. Mint valami benső evolúció. S most itt van ez a Jazz, s úgy iszom minden cseppét, mint egy hadifogoly. Mintha tényleg az életem múlna rajta. Egyrészt itt van ez a sok útkereső örült, ami már, mint poén, önmagában, s formailag is érdekes. Semmilyen kalandfilm, semmilyen dráma nem képes még csak a közelébe sem kerülni. Majd meglátod. Egyszerűen észbontó. De nem csak ez. Hanem a tartalmi rész. Az egész fejlődése, emberek soha ki nem eilgíthető művészi igénye, hogy művészetet, kifejezést találjanak a kimondhatatlannak. A kornak, a változásoknak, az igazságoknak s igazságtalanságoknak, ahogy küzdenek az anyaggal, az eszközökkel, az intézményekkel, a dogmákkal, önmagukkal, a családjukkal, az országukkal, a világgal. S valahogy, öngazolást is kapok, persze, hogy mégsem vagyok én olyan hülye, bolond, legalább is nem én vagyok az egyetlen. Meg, hogy mi számít, mi a fontos, mi lényeg. De aztán még mielőtt elkezdtem ezt írni, nagyon óvatosan elkezdtem rakosgatni, vasalgatni, hajtogatni, a kérdést, hogy mi jutott eszembe rólad. Ez mindig egy nagy kérdés marad nekem: a saját példa a jó, vagy a teljes s másirányú eltávolítás. Hogy ne menjen el, pontosabb le, szubjektívba, ami néha jó, kell, fontos, hasznos, de sokszor csak egy totál felesleges zsákutca, kerülő, mocsár. S miután nem tudtam eldönteni, magammal kezdtem. Nagyon felszínesen, de mégiscsak megemlítem. Gondolkoztam ezen, amit a Charlie Parkerről mondtak: hogy totál három személyisége volt, semmilyen disorder, semmilyen rendellenesség, egyszerűen csak ez. S persze tragédiához vezetett, miközben márványba véste örökre a nevét: valami olyasmit csinált, amit azon kevesek, a legjobbak. Nagyon magas művészetet. Egyik fele egy kispolgár, a másik egy megveszekedett művész, a harmadik meg egy lumpen csavargó volt. Vasúti síneken, kültelki kocsmákban, meg mindenféle elhagyatott helyeken csövezett, drogozott, kábítózott, s néha a diliházba kötött ki. Szóval, van azért ennek ára...ide nem csak ő van, húúúúú, még mennyien! Csak most nincs idő mindenkit végig rágni...) Harminc négyévesen halt meg, s a boncolóorvos ötven és hatvan év közöttire saccolta...Nos, azon gondolkoztam, hogy mitől is van ez, ahogy néhányunk, te is, én is, valamit megpróbálunk újítani, kitalálni, hogy ne keljen le-süllyedni a kocka alakú szarságba. Ráadásul ez, nem gondolom, hogy csak a mű-

vészek kiváltsága, szerintem igencsak sokan, mások is csinálják, akik ki vagy be-
kattannak egy ponton a hülyeség metronómjától. Fölkelnek a karosszékből, s
mondjuk óriástehenészetet hoznak létre, szívószálat kezdenek forradalmasítani,
hegyekre csimpaszkodnak a csupasz ujjakkal, vagy elkezdik püfölni a Kataton
zongorát. Aztán vagy kijön valami, vagy nem. De nem ez a lényeg: hanem hogy
tiltakoznak, meg csinálnak valamit...kívül vagy belül vagy mindkettőben lenni
valaki. De vannak, akik önmagukkal játszanak. Jó sokan. Én például azt találtam
ki, hogy képzeletben azonosulok a nagyokkal, a menőkkel, a fasza gyerekekkel.
S ilyenek vannak az élet minden területén, nagy a választék. Miközben, semmi
semmivel. Löttyögök, de azt nagyon keményen. Aztán itt vagy te, aki azt „találta
ki”, hogy bújócskázik. Elbújik a nagy kérdés elől, hogy ő ki. Sok mindenki. A
Marlon Brandónak volt egy híres mondata. Mikor megkérdezték tőle, hogy mi-
lyen is ő, azt kérdezte vissza, „milyen szeretnéd, hogy legyek? S már a múltkor
is felrémlt ez bennem, csak egyszerre nem sikerül ezt végig elemezni, mert nem
olyan egyszerű. Valahogy így látom: te, akaratlanul végig mész a saját fejlődése-
den. S mindegy miben vagy, de az, amiben vagy, hat rád. Legyen jó vagy rossz.
S közismerten elismert tény, hogy mi vonzott téged a pasikhoz. S ott volt ez az
exed. S ő a nagy etalonja a „minden mindennel-semmi semmivel” dilijének.
Mondjuk nála, tartalmat is talál ez, „művészi” kifejezést, a techno nyelv, meg a
haiku között. Ő egy nagy szörfös. Mint azok a kaliforniai beachboyok, a deszká-
ikkal. Excentrikus is. Iszonyúan szeret beállni valami smúzos snittbe. Shittbe...Ezt
nem hagyhattam ki. Nos, neked, a te súlyoddal, a menstruációiddal, terhességi
skarlátokkal, tej kiválasztásoddal, bőgő csecsemőkkel, női ösztönökkel, mily köl-
tészeti lelkeddel, csórónak kijátszva, mi jutott? Mi maradt ennyi, de ennyi deter-
mináció mellett? Mi? De tényleg? Ő, ugye fogta a kalapját, s mikor nem néztél
oda, már is eltűnt. S hogy igazolja magát, s linkfaszságát, még szidott is, micsoda
egy kis genya vagy, elbaszod a jóleitet, csőbe húzol, meg minden.) S van egy szint,
ahol könnyű elpáholni a barmát, klisék, népiek, művésziek, a lényeg, hogy jó fe-
lületesen, de sűrűn lehessen őket váltogatni. Csak semminek ne menjünk a vé-
gére. Jó-ember, rossz-ember, hóember. S érdekes, hogy ez a se formai, se tartalmi,
kurvára felületesség, milyen silány felületességben torkolhat. Hogy akkor, se
nem rossz, se nem jó. Hát basszameg. S miután így, ügyesen semmire sem jutot-
tunk, akár imitálni is lehet – formailag – a cselekvést. Nem ugyan azt csináljuk,
de ugyan úgy. S egy tágabb értelemben, s sok mindenben, mégiscsak ugyan azt.
Nem hurkapálcával próbálunk betont törni, hanem fogpiszkálóval. Ott van ez a
barom a sok pénzével, kiváltságaival, szabadidejével, s csemegézget. Én ezt írtam
volna abba a jellemzésbe: „innyenckedek”. De jó a sunnyogok is...Nohát, a másik
oldalon, ott van a te lehetőséged. Ami egy drámai. Annál, több az, hogy a szembe
kéne nézni a véres realitásokkal, de annyi nincs, hogy ki lehessen belőle maradni.
Fehér kiskosztümben, vagy golfszoknyában sétálgatni Monte-Carloban...De van

sok kis mozgástér – mégis. Anyaság, nem is akár milyen. Tanárság, az is különleges. Színház, kirándulás, meg különleges pasigyjújtás. S a mozgó cél, az ott lebeg. S mielőtt választani kell, kéne, a sok megtorpanás. Milyen legyen? Milyen legyil? Milyen legyen a kávé? Olcsó és finom. No nem, drága és finom? Rengeteg a kérdés, rengeteg a válasz. S valaki, valami dörömböl, rendszeresen az ajtón. A rendesség. De hát az is menjen a p....ba. Ha nem szegény, ha nem gazdag, akkor legalább legyen különleges. Ennyi mégiscsak kijár az embernek, nem? Nos, ide csöppentem én be. Olyan húszéves koromig én is azt hittem, hogy a világ egy nagy Las Vegas. Hogy pusztá Ilményszerzéses szélhámossággal el lehet benne lenni. De addigra már túl sokat tudtam arról, hogy mi is van a komoly teljesítmények hátterében. S igencsak gyorsan leesett a tantusz, hogy hát a „pokolra menés”. Méghozzá nem teátrális, hanem real. Az ember nem megjátssza, hogy dolgozik, hanem tényleg teszi. Megfogja a lapátot. Beleköp a tenyerébe, s azzal. Nem csipesszel, s nem fehér kesztyűben, s nem csak vasárnap délelőttit nem pénzről, egzisztenciáról, meg ilyenekről van szó. Nem külsőségekről. A külsőség jó, ha van, mert akkor le tudjuk a támadási felületet szűkíteni, meg kényelmesebb is. Tehát több, még több idő, erő, kedv marad a lényegre. Ami semmi más, mint önmagammá válni, kihozni azt a potenciált, ami, aki vagyok, lehetek. S lehet, semmire se jutok, semmi se lesz belőle. De akkor is jó úron járok. Nincs más út. Szóval, becsöppentem ide, s ez az én nagy, s híres „áthúzási” kísérletem. Előtte te még ilyen nem láttál. Ilyennel nem találkoztl. Tapasztalat, kredit nuku. Tehát gyanakvás. Semmi, senki vagyok. De – amit csinállok, bassza meg, mégiscsak valós, hiteles, vannak gyökerei. Íze is, szaga is. Meg valami rend, keret is lassan bontakozik...Csak, abból a másik szempontból! ne lenne olyan pity. „ Nagyon reméljük, nem az, hogy megcsinálja, az akkor talán érdemes...”S itt, valakinek el kell dönten, mit akar. Ez az utolsó kiugrási lehetőség. Fékez a szerelvény, mindjárt kinyílik az ajtó. Kiugorjak, vagy itt maradjak? Ugye, ez itt a kérdés. Válaszszunk vagy hagyjuk lebegni? Lebegtessünk? Mert majd hátha? igen, lehet majd nyerünk a lottón..., hm. S ahogy építgetem itt a pitiellenes ligámat, csicsázom, meg szövöm, mint a pók, változik a fény. Az ember gyarló, nagyon is tudom. S nincs is ezzel semmi baj. Pontosan értem. Sokunk így van ezzel, nem lehet mindenki „olyan” megveszekedett. Zsíroskenyérrel a padlásszobában. Tüdőbajjal remekműveket írni, egyedül. Vagy kettesben ide ilyen nem is nagyon volt, talán a Blake?) Szóval, én sem vagyok az. Ebben én sem tudtam igazán dönten, b....a meg. Így aztán megértem a másik oldalt. A kérdés: a másik oldal is ért engem? De haladunk...

Jack

Hát ez, Csodálatos, a maga nemében. Ez az első leveled, amikor tényleg magadról, kicsit többet írsz. válasz lim

Nagyon izgultam, kerestem valamit, amit majd feldob. De inkább csak valaminek a részletesebb kibontását találtam annak, amit sejtek, tudok. Az biztos, hogy ez nem egy egyszerű kérdés. Amit csak úgy, távközlésben meg lehet tárgyalni. Mindenek felett mégis lenyűgöz az ógyesen kisajátított közilsed magadról, a lényeglátásod, bár nem vetted észre, nem érzékeled miről is írok. De nem baj, szerintem, mindenképpen egy nagy lépéssel beljebb vagyunk. Jó kis világ a tiéd, működik. Nélkülem is. Látom én ezt. A vágy, az éhség, az akarás, az ambíció, s bizonyos vadság, vitalitás, vehemencia, - valamilyen erő, ami ágál, de óvatosan. Az én mily meggyőződésesem erről, hogy márpedig csak ezek – s persze, más, szelídebb együttathatók is – kellene az élet teljes körének megílséhez. Ön-magunkhoz. Ez a támaszkereső motívum ez jól hangzott, valahol a kezdetektől fogva érzékelem. S kicsit taszít is, mert „felesleges felelősséget rak rám, jobban szeretném, ha öntudatos önképviselő lennél, csupa jó törekvéssel, de hát., miközben hízelgő, melengető, még a perverzítástól innen. A vicc, hogy elég kévést képezek arról, hogy az összes lelkizés kimaradhatna, ha egy kicsivel többem lenne, mert például erre készültem volna – eddig. S tudom, ó ezt nagyon, milyen boldog lennél, egy fülig érő Nyami-nyami. De hát ez kicsit azért dumi, butuska kép.

Jobban szeretném, ha mily meggyőződésből választanád, amit. De hát ez meg ismeret, nem is kevés.

Drága cicusom, Válasz lim

Úgy szeretnék bebugyolálni, ölbe venni, babusgatni, simogatni, dédelgetni. Te kis bibibabusom, olyan jó lenne bebacisodni veled, s együtt izzadni, fájni, nyögni, lázasan. Csak foghatnálak, ölelhetnélek, érinthetnélek, csak egy kicsit. Csak érezhetném a meleged, a lélegzeted, a súlyod. Istenem, de hiányzol, jajj. Kicsi cicám, vigyázz magadra, egyél vitamint, meg gondold jókra. Hogy máris ott vagyok, s nagyon vigyázok ám majd rád, meg mindenem odaadom, csak boldog légy, te kedvesem, szerelmem.

Jack

Dec. 12 helyzetjelentés, VÁLASZ Lim

Ó, tete, te kergebakom, hiába mondom neked, hogy hát figyelj, ügyelj, vigyázz!?! Örülni lehet annak is, hogy ugyanolyan marhák maradunk százévesen is mint voltunk, nem? Habár ez az infantilizmus kissé idegesítő lehet a sok másinak, de mit számít. Lubickolok a szavaidban, no meg vigyorgok, meg élvezkedem, meg kéjmámorban uszítálok, vedlek vissza nővé, mert érkezik mindjárt a messiásom, és akkor nem lehetek bánathájjal kenegetett anyucika

csak. Sebtében irkálók itt valamiket mielőtt megyek ámokfutni. Minden kölkök itt-hon köhög krákog, eljött a szentbetegség hófödte ideje, már reggel hétkor halaszthatatlankártyacsatát vívtunk. Fejlődnek a gyerekeim, Lilinek bújik az első csontfoga, Peti csak kétnapos lázban szenvedett, Matyinak meg egyre szórakoztatóbb a humora. Most lapulnak, mert gyógyulni nem szeretnének olyan elhamarkodottan, ugyanis megfenyegettem őket, hogy holnaptól mindegyik visszaáll a pályájára. Most kaját kell teremtenem, és végig izgulhatom az óráimat, hogy ezek hárman vajon hol tartanak itthon. Hajaj, olyan jó, hogy eljövendsz édes busafejűm! Alig férek már bele a bőrömbe. Csókolgatlak, szeretgetlek: Imola

Autónézegetés a Lilivel- még a nyáron

Tényleg őszintén sajnálom, de valahogy agyi feliratok keletkeztek a fejemben, ezzel kapcsolatban. S eszembe jutnak azok a lélekállapotok, helyzetek, amikor a rekkenő hőségben egyik dealertől a másikig autóztunk a Lilivel, epret, görög-dinnyét vásárolva. Meg egyedül ócskapiacokon, valahol Soroksár alsón. S próbáltam elképzelni, belelélni, átélni, hogy akkor mi lesz, hogyan fogunk élni, milyen megoldás mit okoz majd. S ez csak én, de ott vagy te is. Mindenre, minden nanoszekundumra emlékszem. Egy barátnő belepofázik. A forgó szemekre, a felálló hajra, a gyomorösszerándulásokra, s arra a sok absztrakt képre, ami ezzel együtt járt. S jött a híres almádi kupak, ahol nemzet szégyenévé váltunk, mert az a vénkurva barátnéd jól kitalálta. Hogy micsoda idióta vagy te, hogy szóba álltál velem, velem, aki egy „szemét”, aki szegény, kiszolgáltatott, órá-méltatlanul szorult szegény párja vagy, agyament téged felültet, gyötör, helyett, hogy frappáns lenne. S lehet volt valami igazság abban, de én emlékszem a kettőnk közötti beszélgetésre, ahol ez egyáltalán nem volt, még közel sem egyértelmű. Mert oda ment le, hogy hülyített téged, s ezáltal engem is, bennünket. S azt is tisztáztuk, hogy azért, mert ő „olyan, amilyen”, ez még mindig egy igazságtalan játszma. Mert Neked segítsen, s ne valami elvont eszmének, nem? S csak szeretném megjegyezni, hogy ez nekem csak mégegy Damoklész kard. Mert ami téged fenyeget, az engem is. Jobb szeretném, ha semmilyen éles eszköz nem lógna a fejed fölött. Vagy netán leoldotta? Mi van? – ahogy te szoktad kérdezni tőlem...A másik, most mi van, mi a konszenzus? „Majd meglátjuk”? Kislányom. Mi most, s főleg persze én, bizonyítunk? Bizonyítási eljárás van. Én nem akarlak nehéz helyzetbe hozni, hogy most aztán ne tudj nekem – hirtelen – mit is mondani. Ha akarsz, hallgathatsz is, gondold át)S én tényleg soha nem láttam, beszéltem ezzel a mi híres mecénásunkkal, barátunkkal, tanácsadónkkal. No, most aztán jöhet, hogy mi közöm énnekem ehhez? Ha eddig nem derült volna kis valóban, semmi. Kivéve, hogy te mondhatnál valamit. Olyan ez, mint a befejezetlen mondat: lehet semmi sincs mögötte, de lehet egy nagy tiszt is. Sejtelmes, az biztos. „Épp most beszéltük meg a Karácsonyt”, ezt mondtad. Biztos, hogy te meg ő, hogy lesztek, mikor. S mindenre-mindenre lehet azt mondani, hogy nekem semmi közöm. S oké, nekem

nincs közöm a te barátaidhoz...bár, én ezt nem szeretném veled csinálni, legalább egy hintés erejéig tartozom neked valamivel, mi történt, mi van) Nem a részletekre vagyok kíváncsi. Te soha nem érezted még azt, mikor valami furcsaság történik, téged leültetnek egy külön helységbe, otthagynak a folyosón, s két igencsak számodra fontos ember, egy igencsak fontos helyzetben elvonul, s „valamiről” beszél. Amúgy csak az Iskoláról, a Munkáról, a Fizetésről, a Tanári Testületről, volt, te „tényleg”, csak szó. Kijönnek, s mosolyogva elmennek melletted, „semmi sem” történt. Aztán itt van ez a tartozás dolog, ami mögött szintén van valami homályosság. Én már említettem, de te „nem vetted észre”. Nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy rothadtul nem érdekel a pénz. Hogy ezt vissza kell adni. Nekem. S mindenképpen vissza is szándékozom adni, derüljön ki bármi.

Csak, mégis jó lenne ezt tudni. Szerintem, a becsület úgy kívánja. Nem jut eszembe jobb szó. Szóval, tényleg nem az számít, hogy mit mond, gondol, vél, állít, vagy hallgat ez a te barátod rólam. De azok után, hogy én láttalak téged már az ő kalaptűje alatt vergődni, csak te miattad, s így mi miattunk szerettem volna, valami nem ennyire félreérthető dolgot, valami kicsi egyszerűséget bár, hallani tőled. S nem abban a nagy fene nagy általánosságban, hanem ebben... Szerintem, valaki nem döntheti egyedül el, hogy bármely „külső” szereplő, tényező a másakra nem tartozik, ilyen éles késsel. A szeretetben az ember – szerintem – többet vállal. S nem többet vár el. Ily módon, kint ezen a havon, csak reménykedhetem, akkor sincs „semmi”, ha ezt nem teszed meg. Mit jelent az „okosság”? Morális, vallásos, bármely szektáriánus balítélet másról, következményekkel!), az nekem az. S én is megtehetem, ívele, bárkivel kapcsolatban), de hova vezet az? Vagy legyünk – jó! – homályosak? Ez az egész kimaradhatna, ki is maradna. Rá is kérdeztem, többször, s te többször nyilvánvalóan kibújtál alóla. S valahogy feljött. S szóvá tettem. Nincs ilyen?)

Jack

Dec. 12 levéltervezet, mi is volt akkor? válasz lim

Gondolom, neked is megvannak ezek a levelek, de ha akarod elküldöm teljes egészében. Nos ide másolom, - hogy ne keljen sokat olvasni – azokat a sorokat, amik a házasságomra vonatkoztak. Hogy én miket mondtam, hogy hülyítettelek, meg ilyenek. A kiemeléseket utólag tettem.

Bontogatás, válasz lim

Szóval nem vállalak föl? Ezt mondod ezzel ? S ez azért van így, mert magamat sem vállalom, vagy nem is tudom ki vagyok. És ha vállalnám magam, az azt jelentené téged is? Ez a lényege? Jól értem? Én nem tudom hogyan fejezzem ki, a valamit? ami hozzád vonz. Többször nekifutottam már ennek, úgy, hogy más

kapcsolataim kialakulását megnézegettem. Igazából két fontos kötődésem alakult ki, s talán ezek azok, amelyek nekem valamiképpen etalonnak vehetők. Semelyikben sem történt azvelem, hogy "mindenben" "egyeztünk", "megfeleltünk" volna egymásnak. Bennem egyszerre volt - persze sarkítva: a nem ilyen lovat akartam és vakszerelem. Menekülni, és beágyazódni. Sok ágboga lehet ennek a lelkiállapotnak, ami aztán úgy tűnik jellemző lett rám. Ahogy így firtatod, azóta látom azt, hogy az a magamra hagyatottság azt is jelentette, hogymagam is megvagyok, nehezen bízom, legalább annyiracsapdának érzem a magányt, mint a társal létezés lehetőségét, ezért aztán pánik, menekülés az alkalmazkodás stb. Elöl. /Meg mást is hozott, de az nem érdekes most./ Nekem csak mese kép, hogy valakik teljesen egymásba, meg első látásra ...meg miegyéb. Mindegyik férfival szemben volt fönn tartásom - ám, azt senki nem mondta, hogy másként kellene lennie a dolognak, hiszen az ismeretlenségen, szokatlanságon és annyi morzsahegnyi apróságon kell átvergődni, amíg természetes, magától értetődő a másik. Bennem a leghétköznapiabb dolgok, szokások, viselkedés kiváltja a távolságtartást. Nem csak most van ez így, huszonban is így volt. Te hihetetlen ismerős vagy, fogod a kezem, az apámra/hoz emlíkeztet valami benned, a múltamra, az ő világához visz vissza a te hangulatod, de természetesen csak részecskében. Úgy érzem mily, ősi kapcsolatra-világérzékelésre épülhet a mi közünk, és ez az erőbolyong, köt össze az elemekben minket. Ám - természetesen van benned, ami más, ami szokatlan, aminek elfogadása nem olyan egyszerű, mint az előbbieké. Sőt./De a Jamesval kapcsolatban is van, maradt több ilyen, csak elfogadtam, hozzáedződtem és szoktam, és az idő lecsiszolta az idegensége éleit, habár megmaradtak bennem ugyanakkor, aminek értékeltem ezeket a dolgait, tulajdonságait./Nos, nemhiszem, hogy benned ne lennék én legalább annyira más, idegen, mint amennyire ismerős és szerethető. Bennem valahogy így van, persze azt nem tudom, hogy te vagy mások, hogyválasztanak maguknak/hoz társat, mire hagyatkoznak, milyen szempontjaik vannak. Vizsgáljuk meg a saját szempontjainkat, ha tetszik neked, és vegyük sorra immár tudatosabban a választásunk mikéntjeit, miértjeit. Én egy primitív világban nőhettem fel, egyedül apám, isteni, soha meg nem mutatott, de nagyon óhajtott, elfogadó szeretetében bíztam. Amikor erről kiderült, hogy egyedül maradok, biztos lettem erről a bizonytalan valamiről, hogy szeretet, és valószínű másba kapaszkodtam. Olyasmibe, ami csak nyomokban illegett a mi családunkban, tudás, kultúra, műveltség, művészet... Talán ezekben bíztam, hogy ezek lehetnek a fenntartó erőim, és kapcsolódni olyasvalakihez érdemes, aki ezekkel bír, jártas ezekben, mert akkor csak jobb lehet, csak nem lehetek olyan egyedül, mint gyermekként voltam. Nem tudom, de talán ilyesmi lehet a párválasztásban az én indítatásom. Én, éppen azért, amit otthon láttam, ellentétben veled, soha nem akartam volna fizikailag valakinek kiszolgáltatott lenni, alárendeltje lenni. Habár megtanultam néhány dolgot a munkáról, a fizikai munkáról is, mégsem bírtam volna ki azt, amit az apám sem viselt

sehogy, hogy ő az élete energiáját vesse egy földkupac elhordásába, de ez volt ezt csinálta. Én nem. Nem volt akkor az semennyire sem tudatos, de mégis aztakartam, hogy ne legyek kiszolgáltatott, csak saját választásomból égetem el magam - úgy gondoltam. Tehát nekem, az, hogy te ebben annyira más vagy, nehezen fogható föl. Neked más lett a viszonyod a fizikai kiszolgáltatottsághoz, mint nekem. Hu, most sír a kicsi, mennem kell, de folytassuk, ha akarod. Szia édes, várlak nagyon.

Imola

Dec. 13. Hiába? Iml

Noa? Nincs új üzenet? Semmi levélke? Semmi kis szösszenet? Ó, Bibábú!

Hát persze, Válasz lim

Csak nem képzeled. Mármint, hogy nélkülem...? Akkor én mire vagyok jó? Jajj, csak hülyéskedem. De nem, mégis, igen! Majd én! Huh, már itt ágaskodom. Megyek, repülök hozzád. Akkor majd te ápolasz, ha? Mert majd én is biztos elkapom a kórságot, miért is ne. De majd pihegek, addig is. Úgy néz ki sikerül mindent befejezni, öreganyám happy, sőt. Akarja, hogy csináljam tovább. Ez akkor most már három meló. Ilyen még nem is volt...S képzeld, mégis csak megoldottam ezt a rohaddékot: fölvettem! Hatvankétszer futottam neki...

Most már semmi másra nem tudok gondolni, mint mi, ott, együtt. Annyi jószág van itt, hogy ha csak egy kis morzsa lesz belőle, az is egy nirvána lesz. Én semmi olyant nem akarok, hogy téged nem szeretni...

Elég volt a helységből.

Jack

Kórság, válasz lim

Beestem a nyavalyába, fáj a hátam torkom, miegyebem. Csak azért ébredtem fel, hogy neked írhaszak, szeretlek, de ráz a hideg visszamegyek az ágyba, ami így egész fekhető lett. Édes szerelemem úgy vágynék rád.

Imola

Dec. 14. Na, válasz lim

Drága vagy, de remilem mire megérkezel már gyógyultan fogják marni egymást a kölkök és én meg őket. Itt tipródom, hogy a mézest gyúrjuk-e be vagy vaníliás kiflit csináljunk. Látod azért nekem is vannak problémáim. Érdekeset álmodtam, de nem tudtam reggel visszaidézni, mert Milcsike járhatja megállás nélkül a száját. Így csak valamilyen töredéke maradt meg bennem. Az egyik nagytanulság, amilevonható le az én álmaimból, soha semmilyen szerelem nem teljesül be bennük se hogyan. Olyan frusztrált lettem ettől, hogy miért vagyok én

így szívatva. Az én erotikus álmaimban mindig közbejön az, hogy semmi sem úgy van ahogy látszik és én hoppon maradok. Tessék! Na? Ez miért van így? Ám te majd eljövel és mindenünket beteljesítel. Én megváltóm. Öllelek:

Imola

Édesem, Jégl

Jó, hogy már ennyi imát ledaráltunk ebből a malomból. Ahogy nekem lettél, elmentél s most megint láthatlak majd, mind mind valahogy megesis-történik velem. Nézem ezt a mindent, ahogy a hófúvást fogom és ha bele is vetem magam, semmiképp sem rendezhetem én. Így vagy nekem, velem.

S bár tudnivaló, hogy a te útjaid is szabottak, atehetetlenlégi nyomatékaid mégsem zárják ki az enyéimet.

Várlak, szeretlek: Imola

Dec. 15 készülődés, válasz lim

Az Imola nagyon kedves, mert tudja, hogy felpakolva jövök haza Amerikából. S arról ír, hogy miket fogunk csinálni. Azzal ébredtem, hogy mit lenne jó megoldanunk - persze most csak a gyakorlati egyszerűségekre gondoltam. Hogy majd veszek egy szagelszívót, és te fölfúrod, meg át kell ahhoz tenni két kis szekrényt is, mondjuk rossz esetben 12 tipli csavar + fúrás, vállalod? Fizetek én mindenért, s amilyen fífikás vagy tudom nem járunk rosszul. Azonkívül kell vennem egy olyan brrr! Zárt olajsütőt, hogy ne legyél itt sem étlen, azonkívül karácsonyfát, mert azt együtt szeretném. Most ennyi, a többi majd sorjázik szépen. Jaj, úgy várlak, várunk tégedet. Néztem az időjárás előrejelzést, de nem láttam, amit tegnap mondtak. Mindegy megoldjuk akárhogy is legyen. Neked nagy utazás lesz bizonyosan, mert nem Kötcsére mégy haza, ahova a szíved-lelked vinne, sajnálom is, itt kell ugranod egyet -egyét, ráállnod erre a pályára, hogy én, mi nagyon szeretünk. Megértem, azt is, amiről te tudni nem is akarsz, ismerem azt az úrutazást, ahogy kilépünk az lletünkéből, ésbizonytalan tart-e valahova az utunk, tart-e egyáltalán az ismeretlen helyre. Ne filj, nekem is ugyanolyan új ez és annyira vagyok takaratlan, védtelen, mint te. Nem engedlek el. Bízz bennem! Na te nagyfiú, így ügyes okos. Szeretlek

Imola

Morze, iml

Annyira meg vagyok ettől, hogy is mondjam, hogy ne legyen olyan gejl, hm, mégis csak hatva. Nesze neked, te akartad. Meg most nem tudok olyan szóvalógató kedvű lenni, Lilinek 40,3 volt a láza, előbb hűtőfürdőztettem. Olyan lelki ereje van, semmi felesleges energiafogyasztás, semmi nyávigág. Csak azt akarta

kívívni, hogy velem alhasson, velem alszik. A hűtés levitte 0,7 fokkal a lázát, de figyelnem kell őt, mert ez magas még most is. Látom, ahogy a nagy utazó most kerekedik, szeretlek mindenedért, hogy ilyen hősieen felnevelt a gyerekeket, támogattad, szeretted a feleséged, bírtad ezt a fajta léteezést. Fantasztikus és látom, mennyi szála bomlanak a te tetteid. Szeressük egymást és magunkat is.

Öllemek, te belevetett ember. Imola

Zebraportól a zebracsíkiig - Pár szó a szabadságról, válasz lim

Régen, ahogy most visszanezek, az a nagy idealista szabadság, az az általános, mindentől független, egyre inkább kényelmetlenné vált. Még arra is emlékszem, hogy nőtem ki. Persze évekig-évtizedekig tartott, mire minden átváltozott, de végül is megesett. Azért van ott valami bibi azzal a sempruni dologgal is. Mindvégig motoszkál valami a melyben: biztos? Mert emilkszem azokra a kis és nagyobb köröcskékre is, mikor egy, három, öt meg hét évekeig – rohaddt keményül – nyomultam valamiben. S állítottam – mit? Az igazam? Az igazságot? Aztán ezekből a mágikus számokból nagyobb együtthatók lettek, huszonegy évek, meg még több. S az egészből az derült ki, hogy: az abszolút igazság, csak, mint szempont „létezik”, amúgy nincs, sehol sincs. A Felismert Szükségszerűség az jó, valahogy működik, de csak ha rendszer. Igen ám, de maga a rendszer, már, mint fogalom, a kezdetekben alapvető ellensége, ellentéte a szabadságnak. Minden rendszer az. Viszont, ha úgy, s tényleg abszolútul nézzük, ilyen nincs is. Ez csak az ember hülye agyában van. Az emberi képzeleten kívül, minden rendszerben működik. A zebra csíkjától a zebra emésztéséig. A zebra portól, a zebra galakszisig. De hát nehéz, s soha nem szűnő fájdalom ezt benyalni. Ettől van aztán a szenvedés. Hogy azt nem lehet kidobni...

Hülyének lehet lenni. De hát az is egy ellentmondás, mert az embernek saját magával szemben van lelkiismeret furdalása. Így aztán ezekben a szappanbuborékokként egymásba olvadó-pukkanó koncentrikus igazság s igazságtalanság körökben bolyongunk. Nehéz egyszerre anyagnak, meg hallhatatlannak lenni. Viszont izgi, talán ez a legjobb szó. Már sokszor, sokféleképpen akartam mondani, hogy a világ absztrahálási folyamatában nem lehet, s nem is érdemes megállni. S különösen, ha van rá kapacitás, muszáj előre menekülni. az, a szegény, aki megakad, az szerintem nagy bajban van. Mert mindig bedob az ágy alá, a szekrény mögé, meg mások levelesládájába, kertjébe valamit. Nem is érti, meg a másokra, másra kenéssel csak fokozza a bajt. S a végén egy idiótaként hal meg. Ez lesz az életútja: kis zseniből – nagy idiótaság parttalan szabadságtól a tudásig huszoneves koromtól fogva, én szabad vagyok. Egyszer Kiskunfélegyházán elhatároztam, hogy na jó, ebből eilg, ebből a parttalan szabadságból. S elkezdtem építeni egyet tudásból. Munkával, tevékenységgel megismerést. Jó nagy birodalom van, minden l...sz van benne. Mint egy túlélő felszereli. S ha valami nem

működik, hát „csinálok” egy másikat. Az ember mindig kell, hogy valahol lakjon, legyen. Amúgy, ez az egyik legnagyobb tanulság: a legjobb a sok, de kevés is megteszi. Nem az a lényeg. Azt hiszem, ez az, amit én tudok neked adni: hogy benső komfortra lelj. S mert ez olyan könnyű, s egyszerű veled, mert te az én fajtám vagy, folyamatosan s mindig megerősítéseket kapok. Ettől aztán egyre fokozódó jóérzés keletkezik, egy nagy elhaló. Az ember, mint az akrobata ott fönt ugra-bugrál, de van lent valami. Ami megfogja, ha leesik. Mert azt is tudjuk, régóta, hogy semmi sem tökéletes. Én se ezt is akarom majd mondani: valahol bekattant, hogy a hosszú, kanyargó patak mely partján akadtál be. Ebben az elkötelezettség-szabadság kényes kérdésben. Ilyesztő, de megnyugtató is, mert legalább most már tudom, mit-mire véлjek, s vegyek. Legalább egy kiinduló pont. S mert annyiszor, s annyira mondd, mondtad, nekem ezt el kell fogadnom. Szóval, next time...)

Jack

Nőagy, válasz lim

Gyere is, bizony! Hát jól kifundálódott a mi kis életünk, vagy mi csinálnánk? Nem hiszem, de lehet. Szóval, hogy kell az, hogy maca-meg-pacák szexben egymásba tudjon hullani, különben hiába minden szocializáció, meg kultúra és más szedett vedett tanulság. Ez elsődleges, de nem kizárólagos, van ilyen, így? Na jó, ha imígyen alakult, és behullottak, utána meg mi van, a küzdés maga, a hozott minták, a fogyasztási csúszda, a bomlás mikéntjei? Na és azon túl? Azontúlvan a most mutasd meg: mit tudsz te mutatni? Hogyan nézed te ezt a bizsergő fölfoghatatlan nagy mindenséget? Mire osztod el az idődet? Milyen világot adsz te a másiknak. És nem is kell itt részletezni, hogy az esélyek nőnek, táplálkoznak a szexből és más kölcsönhatásokból, a legeket is mutogathatod, amik csak ott szunnyadtak eleddig a melyben benned. Szóval mit tudunk mi mutatni egymásnak? Erre megy le - mondaná az én kedvesem. Mindenesetre érdemes összeszedni, ami van, mert nagyon jó, szállni, úszni, járni, gondolkozni a mindenben. Jaj, de klassz nekünk, ennek a nőnek remek kis agya van ! Nemde? De már írtam, uff és még fogok is. Azt nem is írtam, hogy most te "szabad" vagy. Rémesjó lehet. Egyébként Lili még most is lázas, jó kis vírust ettünk meg. Szorongok, hogy mi lesz addig, amíg utazol és nem tudunk majd szólni egymáshoz. Jaj, gyermekár!

Imola

Dec. 17 válasz lim pár dolog hazaindulás előtt

S persze „az ember tudja”, micsoda egy hülye is helyzetben van, s trükköli magát. Kitalál mindenféle marhaságokat. Kicsit olyan, mint a gáttömés, gátszakítás: hol a szivárgást, hol a túlnyomást kompenzálendő. A kívülről való okosság

már nyomaiban sincs, legfeljebb senkinek se ártsunk, na meg ne hagyjunk újle-nyomatot...Amolyan marharépa állapot. De elmúlik. Még mindig ezer dolgot kell csinálnom, éjjel egykor föl is keltem, mert rám jött a pánik. Félbehagyott mosások, még mindig nem vagyok bepakolva, takarítanom is kéne még. Aztán jön a kirándulás, amikor elviszem a kocsit, kipakolom, meg taxizgatok. Aztán egy másikkal ki a reptérre. Sok időm már nincs, legalább két és fél órával előbb ki kell mennem.

Időpontok az utazáshoz

kor megy a gépem
5.10 kor vagyok a Kennedyn
kor indulok haza
9.20 kor érkezem Ferihegyre

Hát ez van. S még mindig hat órával van később ott. Kész. Ilyenkor már csak aktualitások maradnak. Miközben egyfolytában, persze, rád gondolok. Mert szeretlek.

Jack

NAPLÓ 2006 MÁSODIK DEC. 17TŐL.A 2006 ÉV VÉGE AMERIKÁBAN, KÉSZÜLŐDÉS HAZAMENÉSRE.

2006.Dec. 17 Norfolk, hazaindulás előtt.

Dec. 17. VasárnapNa hát itt vagyok í„on the road again”) megyek haza az Imolához

Két dolgot kellett még csinálnom, mielőtt leteszem a van-t. Elmennni a postára, hogy tartsák vissza a leveleim egy hónapig, meg venni cigit. A legközelebb 7Elevenben nem volt cigi. El kellett mennem a francha...A postánál ezren voltak, mindegy, végig álltam. Pár nappal ezelőtt kérdeztem a házigazdát, hogy elutazik e valahová? Mondta, ó nem. Szóval nyugis voltam. Még fizetést is kellett összeszednem, szóval rohángáltam. Már napok óta megírtam a csekkjét fájó szívvel ugyan), de minden kész volt. Nem szeretóm az ürgét, de vészhelyzetre egy cetlire felírtam az e-mailem, meg megadom neki a kormányzáram számát is. A lényeg az volt, hogy be kellett valahova állnom a vannel hátra az udvarba, amit egyszer félszóval megbeszéltünk. De azért jó lett volna, ha ott van, biztos jó csinálom e. Hát nem volt. Az eredeti ötlet nem is működött, de azért mégiscsak beálltam valahova. Még a csekket otthagyhattam volna a levélládában, de mi lesz a kulccsal, meg a többivel?Kb. Hetvenszer néztem ki, megjött e. Mi van, ha nem jó helyere rakom a vant? S jó lett volna kérni egy e-mail címet, telefonszámot, mert hogy semmit sem tudok róla. Rossz érzéssel feküdtem este le. De éjjel megjött. Aztán reggel leszakadat az új óráam szíja. Hiába próbáltam visszarakni, reménytelen.

Bolondokháza ez egy bejegyzés a hazaindulás előtt dec. 17-én

S már nem is nagyon remélem, hogy valami jó is lehet. Az idén nem, az biztos. Minden napra van valami...

Hol kezdjem? Azt hiszem, hogy ezek inkább csak amolyan epizódok lesznek most.

KARÁCSONY ELŐTT? ÚJRA OTTHON

Security a reptéren, meg én, a kalapos úr.

Szépen süt kint a nap, 80fok van, Telik, békésen ez a nagy amerikai délután. Népek jönnek mennek, s ezek persze az elit, jól öltözöttek, minden dizájner, a kocsitól a szerelésig. Ruha, kuffer, minden. S a háttérben megy a security duma, hogy most orange narancs) van, szóval valami bazdmeg. Mert utána már a red jön...Azért ez a hordár dolog érdekes. Ez mindenhol egyforma, a világ minden táján. Megállt a nagy darab taxis barátom a reptér előtt s én meg föltettem a kalapom. S szépen körülnéztem, nyugodtan, mintegy igazi világutazó...S az öreg feka, látta bennem az örök földesurat, ez biztos. Vitt be, megkerülve az összes motozó népeket. Ezeket a kövér, s unatkozó fogdmegeket, akik jutalmat kapnak, gondolom, minden lebuktatás után...Évszázadok telnek el hiába. Már majdnem el is tévesztettem, elrejtteni kívánva sok kézipoggyászom, belerohanva a két unatkozó daganatba, aki már tényleg vágyott volna valami csemegére. Egy görög kinézetű, csinos lány állt a pult mögött. Éreztem, itt nagy baj nem lehet, úgy mosolygott rám. Jó ez a kalap. Mi jut ilyenkor valaki eszébe? Egy ősi kép, mikor a kecskeszaros, szikkadt nyárba befutott a daliás király hajója, s a nőjea gyerekse regből nézte, amint az a...., hogy is mondjam, sziluettje a nemes úrnak, vibrálva a lemenő napban; az a másmilyen napokat ígérő, boldog, derűs világ eljövetele

2006 karácsonya

Dec. 21. Kedves Imola, a másik imolkád nem tetszik, genyózni, rögtön megérkezésém után?

Elég furcsa nap volt ez a mai. Sikerült találkozni azzal a másik „Imolával”, akit olyan nagyon nem szeretek. Idegen, furcsa, furcsán ismerős, ismeretlen. Az egész bevásárlás, meg ami utána töretném az a kérdés, hogy mit mondtál a sáros cipőmről, a takarításról, meg egyebekről. Hanem hogy valójában miért mondtad. Mi szükség volt rá? Nos hát jól össze is vesztünk este. Már pakolni is akartam. De hát persze az régész képtelenség volt. Másnap elmenni. De ez a katonás hang, ez az egrecéroztatás, ez a hatalmi harc. A szöveg, hogy ő beengedett engem a házába, meg elköltötte rám a pénzét, ég milyen rendes én meg milyen nem. S ez

a mi híres hasonlóságunk néha egymás ellen is van. Adunk egymás pofájára. Túlérzékenység, sértődékenység, ami aztán hatalmi harcba, bizonyítási vágyba torlik. Kia legény a csárdába. Éna magam részéről persze nagyon megbántam. Semmi értelme. Aztán kibékültünk, aludtunk is. Másnap vásárlás a gyerekekkel. Vettem két cipőt. Este elmentünk az Imolával s vettünk könyvet, meg egy preszszóba, ott meg ettünk krémest. Este Sagan filmet néztünk a gyerekekkel. Aztán még piáltunk, beszélgettünk, na meg persze megint fürödtünk együtt. Ami kicsit nyomor. Mindegy végül is oda lukadtunk ki, hogy ez más csak együtt megy. Kicsit nyomi az egész, de nincs mit tenni, minden nem lehet tökéletes...Úgy aludtam, mint egy bunda. Főznöm kell, aztán találkoznom a Jégnezővel, odaadni a fényképezőt, a karácsonyi ajándékát.

Dec. 26. Elfelejtetek, meg a dolgok helyükre kerültek?

A hülyeség tömkelege. S azt hiszem, be is tetőzött...

Reggel nagy dirrel durral reggelit csináltam a gyerekeknek, segítettem a Matyinak, pesztráltam a Lilit. Hazaugrok Kötczésre bejgliért? De tényleg, miért is megyek? Micsoda hülyeség.

Aztán mikor kiderült, „nem kell menni” az Imola apjához, háromnegyed tizenkettőkor elindultam Kötczésre, megnézni mi újság. Borús idő, borús hangulat. Ettem, mikor odaértem. Aztán lefeküdtem, de egy légy az orromra szállt, szóval felkeltem. Kaptam bejglit, ajándékot, összeszedtem – nagyon furcsa érzéssel a cédéket, s visszaindultam. Útközben felhívtam az Imolát.

Elfelejtetek, hogy ott vagyok valahol az utcán

Mondta a Fanniéknál vannak. Ugyan az az utca, csak lejjebb.

. Fölhívtam, mondta a házszámot. Nem találtam. Végre sikerült. Csöngetek, erre nem jött ki senki. Elmentem a videóstoreba, visszavinni a filmet. Közben hívott. Visszamentem, megint nem jött ki. Komolyan azt gondoltam, ez a nő nem normális. Egy sárga ház, még ezt is mondta, amit persze nem lehet látni a sötétben. Aztán megint fölhívtam, s végre kijött. Vártam volna valami magyarázatot, ehelyett valami süket dumába kezdett, hogy álljunk össze a Fanniékkal, mert nekik az jó lenne. Figyelmes voltam, s kedves, amennyire csak tudtam. Mikor nagy nehezen szóhoz jutottam s végre sikerült rákérdezni, részletesen elmagyaráznom, nagy nehezen felfogta, mi történt, lassan felfogta, mit csinált, elkezdte szégyelni magát. S ez már nem először fordult elő. Teljes tudatbeszűkülés, ami most égbekiáltó bunkóság nekem. S a java még csak ezután következett! Kiderült, hogy egy számító hülyerekhez jöttem haza. Furcsa tárgyilagossággal mesélte, hogy egész nap őrzöngött, mert én milyen egy disznó, rendetlen vagyok. Éreztem, valami nem stimmelt. Itthon megint jópofa voltam, de ő tovább nyomatta. S egyszer csak leesett a tantusz, hogy ez a nő egy gyerek. Soha nem nőtt föl, nem is igazán akar. Itt él ebben a babaházban, s képtelen elfogadni bárkit is. Segítettem

a Matyinak, ő meg elment olvasni a Lilinek. S nem akart visszajönni. Aztán nagy nehezen megjött, s mondtam beszélgessünk. Amiből jó nagy balhé lett. Mondtam beszéljük meg, de amit én, azt nem akarja. Letaglózta az igazság azt hiszem. Már-mint, hogy mire is tudna engem használni! Ki tudja hányadszor jutok oda, hogy ott kéne hagynom ezt a nőt. Kétszínű, erőltetett, képmutató, s mindenhol, amerre nézek, kilóg a lóláb. Pénz, pénz, pénz. Építsek ezt, építsek azt. Hogy jól el tudja adni a házát. S most itt ülök, s nem tudok hova menni. Bassza meg. Mindjárt karácsony, a leszarva a családom, ezeknek meg tele ajándékkal erre jöttem haza. De remélem lesz erőm holnap elmenni. Nos, ahogy ez mindig szokott lenni, meggyőzött a némben. Tudja mit csinál. S különösen, így utólag, jajj.

Dec. 27 kirándulás Dobókőre

Békésen telt a nap. Este fölvettem még egy csomó zenét, most, hogy odavittem hazulról az összes cd-t. Félve persze, mint annyiszor, rossz érzéssel. Mindegy én mennyire akartam valamit, mert nem az a lényeg. A magam részéről teljesen determinálva voltam rá, hogy így legyen. De a nőnél valami nem stimmelt. Ahogy az mindig is. S ez valami furcsa bizonytalanság érzéssel töltött el. Délelőtt kirándulni voltunk, Dobogókőn, vagy hol. Zúzmarás táj, meg minden. Aztán bementünk az Auchanba, s vettünk piákat, rágni valót a mi nagy nászutunkra...Este aztán telefonált a James, hogy reggel jön a gyerekekért. Amiből nagy pakolás lett. Csak mi nem nagyon készülődtünk. Ágota is volt, aszott öreglány, mindig gyanús. Másnap reggel elvittem az Jégnezőnek a chipet, aranyos volt. Aztán haza, kellene készülödnünk a romantikusnak remélt nászutunkra, Velencébe.

DEC. 28. „VELENCEI NÁSZÚT”

Megérkezni Velencébe egy búval baszott nővel, nászútra

Útközben még megálltunk a Tesconál, papucsot is vettünk az Imolának. Sütött a nap. Szlovénia felé menve, betettem valami jó zenét, gyönyörűen sütött a lemenő nap, próbáltam valami jó utazós hangulatot teremteni, de az Imola végig komoran ült, hogy ő a gyerekeire gondol, akik épp az apjuknál vannak. Este hétre oda is értünk, találtunk egy motelt is. Kicsit lepra, de örültem, hogy olyan későn azt is találtunk, egy estére jó. Aztán bementünk Velencébe. Én persze piálltam, próbáltam magam jól érezni, az Imola meg feszengett. Szeretkezés nuku. Mert hogy őt zavarja a hotel...Másnap átmentünk egy másik hotelba. Megint jó idő. S aztán nekivágtunk a városnak, s egész nap ott kóvályogtunk. Tele voltunk feszültséggel, az Imola szinte mindenben s örökre ellenkezett. Ábrándoztunk, milyen lenne ott élni, közben kiderült, hogy velem szemben ő már volt ott, hát na

persze, de az se volt jó. Mindenesetre most nagyon nyeregben érezte magát. Hűvös, ködös időben is próbáltam vállam romantikus hangulatba kerülni, de a kis frivol megjegyzései nem segítettek.

Egy kép, ami tönkretesz mindent

De elvultunk. Jól elfáradva értünk vissza a buszhoz. Amikor is a dolog megese...Elővette a teflonját, hogy mutat valamit. Hirtelen nagyon zavarba jött, mert neki is váratlanul, valami felbukkant, egy kép. Mintha az Imola lett volna rajta, meztelen combok villantak fel. Onnan nem láttam rendesen mi az, s előre hajoltam, meg akartam nézni, erre össze vissza kapkodva, ügyetlenkedve gyorsan kitörölte. S még ő volt fölháborodva., amiért meg akartam nézni. Mosolyogva és viccesen kértem, jó lenne, ha valami magyarázatot adna, hogy mi volt ez. Bármit elfogadtam volna. Sokkal jobban zavart a viselkedése, mint ami a képen volt. Valahogy egyre inkább elfogadhatatlanabbnabbnak tűnt, hogy ilyen gyerekesen viselkedik. Hogyan bízhatok én meg ebben a nőben, aki a „nászutunkon” ezt csinálja? Mi lehet, amire ilyen nehéz magyarázatot találni? Itt valami nem stimmel, gondoltam. S le is lombozódott, mintha a lelkiismerete is háborgott volna. Szeretkezés nuku. Éjjel még párszor próbálkoztam, reggel is, de nem. S mondtam, kell valami magyarázatot, bármit adnia, különben menjünk haza. Mondta, oké. Aztán reggel meggondoltam, mert hogy annyira abszurd volt az egész.

Dec. 31. Délután. Elmentünk Jessoloba, a beachre.

Velence, Utolsó nap este

Mikor visszaértünk aztán előadta a menstruációs trükkjét, elküldött taponért... Szeretkezés nuku Éjjel még párszor próbálkoztam, reggel is, de nem. S mondtam, kell valami magyarázatot, bármit adnia, különben menjünk haza. Ez nem nászút, ez egy rémlátomás, - tettem hozzá. Mondta, oké.

Vettem még kaját, ettünk, lefeküdtem, aztán arra kértem, hogy legalább hadd öleljem át. Föltettem a Benny Goodmant is. De mondtam, hogy ő olvasni akar. Aztán elkezdtek vitatkozni, hogy mi az illendő ilyenkor...S egyszer csak eltörött, kész, vége, nekem hirtelen leszállt az éj. A nő hirtelen idegen lett. S mit keresek én itt egy idegen nővel? S mondtam, hogy ennyi, megyünk. Nem akart, de nem volt mit tennie. Kifizettem az év utolsó két éjszakáját, a százhusz eurót...

Dec. 31-jan.1. Száguldás Szilveszterkor az Alpokban

Egyszer az úton még mondtam, menjünk vissza. Mert hogy mit szólnak, majd otthon. Az ex. A gyerekek, a barátok, hajaj! De mondtam, szó sem lehet róla, nem örültem meg. Vettem a gyerekeknek csokikat, tankoltam, s téptünk hazafelé. Végig nézett, fönt volt. De hát ez az ő kocsija, mondtam. Örüljön, hogy hazaviszem, én így is úgy is elmentem volna. Kezdett köd lenni.

Csikorognak a kerekék, egyre sűrűbb a köd, már csak egy felező vonalat látni. Muszáj éjfél előtt elérnem a határt. Egyszer meg kellett állnom tankolni. Végül is éjfélre csak oda értünk a határhoz, ahol három kedélyeskedő határőr fogadott. Az épületüknek támaszkodva vigyorogtak. Félrehúztam a parkolóban, hangos pukkantással kinyitottam a pezsgőt, s az Imola felé nyújtottam, de az csak a fejét csóválta. Erre a fináncok felé emeltem üvegem, de groteszk mosollyal jelezték, nem kérnek. Így hát jobb hilyán kilocsoltam az egészet a fűre.

nem iszol velem pezsgőt...éjféلكor az Alpok árnyékában..., bosszút állsz? Ütöd a hülye vasadat, miről van itt szó? Én nem bánom, hadd jöjjön ki minden, az összes trutyii, nincs ahhoz semmilyen mentális képesség, se kultúra, ami azt viszszást tudná tartani, fakadtam ki.

2007. január 1. már hazai tájakon, a végeérhetetlen, szilveszteri kanyargás a zalai ködben.

Néha-néha szóltunk pár szót. Fölhívtam az Szandrát,

Nem jött össze a kirándulás, - ennyit mondtam. Hajnali kettő lehetett. Röttyögve mondta, hogy jó hallhatóan mondta jó, csak jöjtek, kedve volt. De előtte még elmentünk a Shell kútra, legyen elég a benzinje. Teletankoltam. Deres volt az út. Elkezdett hisztizni. De felhoztam, mondtam visszakísérem az Opellal. Aztán gyorsan kipakoltam, s közben végig üvöltött, szitkozódott, soha többé nem akar látni. Végül is ezt akartam, Mert mindvégig az járt az eszembe, hogy ez az egész csak a pénzemért van. Visszafizessem az adósságom. Közben a Jillék jöttek ki elem... Integtettem, menjenek már vissza, itt vagyok, jövök. Imola biztos észrevette őket A családom megörül nekem, úgy tudják, itt a szomszédos Tátrában voltunk, s valamiért egyedül én jövök. Mikor ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen, odaadtam neki a kulcsot. Nagynezen kitolatott, s elment. A Jill kicsit be volt csépé, de aranyos volt, megértő. S ilyenkor aztán ordító a különbség. Iszonyúan kiábrándultam abból a nőből. Azt hiszem egy nagy barom vagyok...

Micsoda egy év volt? A hülye nők jegyében...

A válaszolás elsumákolása

2007 január 1. Egy utólagos értékelés a szilveszteri balhéről Válasz lim. Egy utólag elküldött levél.

A helyzet volt „rossz”, nem mindenestül, de akárki megnézi – totál kívülállóként – az eseménykét, hát biztos halálra válik. Se nem jó, se nem jópofa. Alább majd magad is meglátod...S meg kell mondjam, az én életemben ez így nem található, ez nekem nem természetes, s nem is nagyon normális. Nyilvánvaló nem

könnyű a mi helyzetünk. Az tiszta. De hogy ez ide menjen le? Vagy van egy olyan út, hogy még nagyobb erőfeszítést téve, közösen megpróbáljuk megérteni-feldolgozni a problémáinkat? Mindig volt jó kifogásunk. Hogy nincs pénz, hogy Kötcével mi a baj, A Jill, meg ilyenek. Hogy a te házad se mindig jó stb. Nos, neki-vágtunk egy hétre a nagyvilágnak, mindenünk megvolt hozzá, se hó, se rokon, semmi. De valahogy a dolgaink elkísérték bennünket. Szóval, nem tudunk a világ valagába se elbújni. Miközben, terveket készítünk, álmokat szövünk a jövőről. Azzal egyetérttek, hogy próbáljunk meg kevésbé feszülni, azzal is, hogy próbáljunk meg mást, „más” jókat találni, alkalmazni, s az majd segít. Ez jó. Ugyanakkor biztosan tudom, hogy amíg nem dolgozzuk föl a balhéinkat, minden veszélyben van, lesz. Ez tehát egy javaslat a megbeszélésre. Persze, lehetne röviden is. Mind az alábbi kihagyva. sinékém, ez a „passzív agresszió”, egy blöff. Mit nem lehet ezen érteni? Csak szeretném nyomatékosan tudatni veled, hogy én sokkal, de sokkal tudatosabb ember vagyok azt a néhány percet, órát kivéve, mikor elragad az indulat), mintsem, hogy ebben nyomuljak. Nincs is bennem ilyen, soha nem hagytam, hogy ez a dudva kinőjön. De ha lenne is, azonnal kiirtanám. Szóval, ez rám nem érvényes...)

Itthon a családdal

Sokáig nem tudtam aludni, túl meleg volt a kemence mellett. Elpakoltam a dolgaimat, összeszereltem a komputert, meg ilyenek. Délelőtt még lencselevest is főztem. A Jill a szokásos körútjára indult: meglátogatni embereket. Délután néztük a Jazz-t. A szokásos. S persze nem találtam a helyem, a műhelybe be sem mentem.

Valahogy teljesen elidegenedtem mindentől. S az lett a vége, hogy én egy ho-telessé vagyok. Gyönyörű, nem? Nem is szoltunk semmit senkinek, hogy itthon vagyok.

2007 január 1. Itthon a családdal

S persze semmi sem világítja meg jobban, mint egy ide vonatkozó alkotás, úgyhogy föltettem a Talking Heads ide vonatkozó számát, zseniálisan passzol.

<https://www.youtube.com/watch?v=I1wg1DNHbNU>

Nem is szoltunk semmit senkinek, hogy itthon vagyok. S hát az Imolát is említettem a Jillnek. Mondtam, segítsen leszakadni róla. Aztán felhívtam az Elenát, meg lementem hozzá. A Jill lejött utánam, akkor ért oda, mikor épp indultam haza. Aztán már nem bírtam, s felhívtam az Imolát. Három napig se voltunk külön, ez a lényeg, s eddig bírtuk. mert szerettük egymást, mert minden mögött szerettük egymást, a hatalmas óceán se tudott elválasztani bennünket, szó szerint. Kérdeztem, hogy van. „Remekül”, mondta. Mikor mehetek hozzád? kérdeztem. Bármikor, válaszolta. Jó, akkor holnap, előtte felhívom. Jó.

Három tulajdonság, éhség, szenvedés és érzékenység, Válasz lim

Az jutott eszembe, hogy van itt három dolog, ami szerintem rendkívülivé tesz bennünket, együtt.

Az egyik az éhség. Ami ugye szenvedés, érzékenység, okozta valami, s ami, a mi esetünkben ambícióhoz vezet.

A másik a szeles látókörűség. Megspékelve egyéni adottságainkkal, látásmódunkkal, műveltségünkkel, tapasztalatainkkal, fantasztikus okosságunkkal, minden bozóton átvág. A harmadik a megfellebbezhetetlen jóságunk, szeretetvágyunk, nyitott lelkünk, boldogság igényünk – ami utat találva magának fantasztikus egzaltáltsághoz vezet. Különlegesek vagyunk. Főleg ezzel a sok kistílú, tohonya, bugyuta, marginális, langyos szerencsétlennel szemben, aki körül vesz bennünket. Gyermeki ártatlansággal, de felnőtt képességekkel vagyunk felszerelve. S ha még össze is fogunk, mi ketten, végre! semmi nem állhat az utunkba. S ha azt emberi tulajdonságok osztásánál, külön-külön is bár, de mi is ott ágaskodhattunk volna tömegben, s ezt választottuk, már eleve rossz nem lehetett. Így, most meg, hogy találkoztunk, szövetkeztünk, meg tudjuk csinálnia szerelem meg csak egy mindent átítató, átszövő, átölelő, kis mellékesség. Ó, Te! Ó, Mi! Olyan jó nekünk, már most is olyan jó. S napról-napra jobb lesz, a végtelenig.

Jack

Beszélgettünk erről A Jillel, az Imola is szóba került. Mondtam, segítsen leszakadni róla figyelmes, kedves tárgyilagossággal, azt mondta, jó.

2007.JANUÁR 1.?SZÉPSÉG, AZ UTOLSÓ HALVÁNY CSILLAG, VÁLASZ

LIM

Itt ülök, teljes önutálatban. Küzdök ezzel a pökhendiséggel. Mintha nem is tudom micsoda szabad lennék, pedig nem vagyok. Kisért ez az örült múltam, s újra és újra nekifutok, hogy akkor most mi van. S itt kattognak a nagy kérdések, s már látom, mintha az egész életem minden vágyát, bánatát, reményét rád zuhintanám. Ömlik, zuhog bennem minden, kint állok a nagy bozótnak, s pusztá kezemmel ütöm-verem ezeket a fenevadakat, s nem akarnak elfogyni. Teljes erőmmel a szépségbe próbálok kapaszkodni, az húz, vonz előre, szeretnék ebbe beledögleni. Ez az egyetlen iránytűm, mint az utolsó halvány csillag a sötét tenger felett.

IMOLA II. RÉSZ .2007 A KASZTRÓFA ÉVE

"beszéljünk. Jan. 2. Nos, lim

Igen. Jó. Pár dolog. Először is én úgy érzem, hogy ez „nem csak”, egy sértett levél volt. PONT azt próbáltam elmondani, hogy én megértelek. Értem a dolgok háttérét. Én nem írtam semmilyen „bűnödről”, amit én generálok az agyamban. Se pornóképről, se másról. Teljesen reális bántalmaimról szóltam, amikor hideg vagy, mint egy kint felejtett cipő. Úgyhogy úgy érzem, el vagy maradva. Olyan dolgokat emlegetsz, ami nem is létezik. Volt ugyan, de csak a felszín. Arra viszont semmit nem mondasz, amiről én írok, most már ki tudja hányadik levélben, s amiről ugyan nincs krónika, de hosszú telefonbeszélgetések tanúskodnak – valamiről. Aztán az is tény, hogy ki tudja mióta, se burkoltan, se nyíltan egyetlen kedves, szeretetteljes szót sem szól hozzám, mondasz rólam. Még a legutóbbi levelem is megpróbál valami jót, elismerőt, is tartalmazni – rólad. Nem? Hol van a tiéd? Meg fogom kérésein a habostortás összefüggést, hogy ott is mi történt, miért is csináltam azt a szörnyőséget, két napig. Mérgemben, dühömben, elkeseredésben, mert „elhagytál”. S most nagy kegyesen megbocsájtasz ezért. Mintha tényleg csináltam volna valamit. Csodálatos, hogy ilyen nyitott könyv lettem neked, tele vagy mint valami ügyvéd eszközökkel ellenem. Élsz is vele. Gondolom, még lesz fokozása is. Mindegy, én akkor is azt gondolom, hogy én következetes vagyok – nincs ott semmi, más, csak az aggodalom, meg a szeretet. Szerintem az is csak bizonyíték, az én oldalamon, majd rájössz. Újra mondom: nem érdekel az egész pornó ügy. Már ezerszer elmondtam. Az érdekel, ahogy körülötte viselkedtél. Meg a többi körül. S ki tudja hányadszor kifejtettem, az érdekel, ahogy titkolódzol, ahogy félsz tőlem, meg belem vájod a körmöcskéid, mikor közeledek hozzád. Félföldalú már ez az egész, nagyon. Nekem nincs titkom. Szívesen válaszolok bármire, szívesen elédtárok bármimet, te is? S legalább válaszolsz a leveleimre?

Jack

EZ EGY ÚJ KORSZAK? JAN . 2. VISSZA AZ IMOLÁHOZ, MÉGIS CSAK..., DE NEM SOKÁIG ELKEZDÜNK LEVELEZNI

Újra az Imolánál Pesten

Először úgy volt, hogy A Jill jön velem Pestre. De meggondolta, jobb is. S mikor felhívtam az Imolát, elkezdődött a tánc. Először is szitkozódott, átkozódott, hogy kitöltse rajtam a mérgét. Meg kéne szerelnem az elszívóját. Zavaros dolgok. Megint vettem egy négyezer forintos havi matricát, meg tankoltam... Iszonyú mennyiségű pénzt költök erre. S persze, mire odaértem, már tombolt a szerelem.

Alig tudtuk elengedni egymást. Törtük, zúztuk, gyötörtük egymást, mintha ezen az életünk múlna. Aztán hirtelen átváltott a szín hétköznapi, s mi mítoszunk valahova elillant ide a budai hegyek közé. Elmentünk vásárolni, aztán megindultunk a holmimért Kötcsére. Előtte fölhívtam A Jillt, hogy mi van. Összepakolta a cuccom. Kijött a kapuba, s kérdezte, be akarok e menni, vagy kihozza? Mondtam, micsoda hülye kérdés. Fel voltam háborodva. Aztán elindultunk vissza. Tihany-nál megálltunk egy pillanatra, jó nagy és hideg szél volt. Mondta az Imola, menjünk el a Bakonyba, kóvályogjunk még egy kicsit. De hát hülyeség. Tízre értünk haza. Fürödtünk, szeretkeztünk, s mondta, nem kell kihúznom. Régen volt ilyen. S közben, ugye elmesélte a történetet, hogy őneki baja van. S méhszája meg minden. Vérzik. Meg hogy ne dugjam be nagyon, meg ilyenek. Egyre több bonyodalm van itt. S ez nem jó.

Jan. 4.

Hatkor fölkeltem, s most itt pötyögök. Jó nagy szarban vagyok, akár, hogy is. Aztán fölkeltettem, s beszélünk. Olyan, mintha hülye lennék. Nem? De érti, akár, hogy is. Végül is érti, mi miért van. Csak hát borzasztó egy csomag, amit hordoz. Ez később ki is derült, a nap folyamán. Elmentünk elszívót venni. S kettőig azt csináltuk. Valószínűleg azt várta tőlem, hogy majd én mindent veszek, fizetek, mint egy mecénás. Úgy csinált, mintha ő venné, de végül is én tettem. S még adtam is neki pénzt. Az Ikeába voltunk, aztán az OBI-ba, s kicseréltük a szerkentyűt olcsóbbra. A balhé a Jamesval elcsitult, hagytuk is. A gyerekek csak holnap reggel jönnek. Hazajöttünk, evés, filmnézés, Pasolini, Ezeregyéjszakája), ivás, tánc, szeretkezés, tiszta vér minden. De azért jó volt. bolondok vagyunk mind a ketten. S úgy árad a bolondságunk, mint a szél. Szítjuk egymásban. Mint két hülye, támogatjuk itt egymást. Olyan éjjélkor feküdtünk le.

Jan. 5.péntek.

Tetyek vetyek, aztán délután elmentem jegyet venni. Jó nagy dilemma volt. mert felmerülhet, hogy holnap már el kéne mennem. Végül is egy héttel hoztam előbbre. 135 ezer dollár volt. Január 17-én megyek vissza. A Jillék nem hívtak, azóta sem.

Az Jégnéző igen, fárasztó, nem is tudom miért csinálom. Totálisan elszigetelve vagyok itt. Örökös feszültség, az Imola mindent ért, meg semmit se. Valahogy változatlanul fenntartja a függetlenségi szándékát, de ez iszonyúan megnehezít mindent. Mert akkor bizalmatlan, s akkor én is.

Ömlik belőle a vér, szóval mindenféle segédmegoldások vannak. Kicsit emlékeztet ez engem valamire, amire nem szívesen...

Jan. 5.péntek. Tetyek vetyek, aztán délután elmentem jegyet venni.

Jó nagy dilemma volt.

Mert felmerülhet, hogy holnap már el kéne mennem. Végül is egy héttel hoztam előbbre. 135 ezer forint volt. Január 17-én repülök. A Jillék nem hívtak, azóta sem. Az Jégnező igen, szabadkozom neki, nem is tudom miért csinálom. Totálisan elszigetelve vagyok itt. Örökös feszültség, az Imola mindent ért, meg semmit se. Valahogy változatlanul fenntartja a függetlenségi szándékát, de ez iszonyúan megnehezít mindent. Mert akkor bizalmatlan, s akkor én is. Ömlik belőle a vér, szóval mindenféle segédmegoldások vannak. Kicsit emlékeztet ez engem valamire, amire nem szívesen...

Január 6. szombat a mindennapi valóságban már savanyú a helyzet

Délelőtt volt egy balhé. Menjek el vásárolni. Mondom miért én. A Csabi támogatott. Erre mindenkit leszúrt, mint a pengős malacot. Öt órát volt távol, de hol? Azt mondta, az OBI-ba... ilyenek.

S aztán egész délután, meg este dűnnyögtünk. Valami ösztönösen azt súgja, hogy itt kéne mindent hagynom. Nem fog ez menni. Olyan makacs, mint az állat. Erre néha rájön, de csak rövid időre.

Január 6-10 kétszáz hatvanmillió emberből egyet sem ismerek

Tötyögés és lötyögés.

Ahogy az Imola elment dolgozni, ahogy visszaállt a hétköznapi élet, egyszer csak rászakadt a mindent elöntő magány. Hogy itt van ez a tízmillió hazánkfia, meg a másik kettőszázötven millió amerikai másik, s hogy én valójában egyetlen embert nem ismerek.

Háztartási alkalmazottá vedlek vissza.

Csirkepörköltet főzök, gulyáslevessel, boltba járok, hozom viszem a Lilit az óvodába, meg ilyenek. Anyukát is hurcolom persze.

S mondja az Imola, miért nem megyek el valahova. Hétfőn fölhívott, meg nagyon szép sms-eket küldött, hogy én milyen egy csodapasi vagyok. Szép lassan kiderült, hogy aztán ez mit is jelent. Belenyugodott a némbér, talán ez a legjobb. S persze én is, ez van. Beleugrottunk egymásba, s utána jövünk rá, s igazodunk. Lényeg, hogy fölhívtam a V. Andrást, akimindjárt mondta is, hogy találkozunk.

Nekivágtam tehát kocsival-villamossal, valami várhegyi galériáknak. Fél hét-kor ott voltam, s kilenc fele ért oda az András. Szörnyülködve néztem a sleppet, nagy élmény volt. aztán meghívtam vacsorázni a Szt. Jupátba.

Jó volt, kiadtam egy csomó mérget magamból. Meséltem az Andrásnak, mi történt velünk, s itt volt az az emlékezetes megjegyzése:

Ez a kisebbrendűségi komplexus – főleg nőknél. Avagy nagy egó, kis tehetség.

Az jut eszembe, hogy valójában ez megint ugyan az, lényegében ugyan az, mint A Jillnél. Kisebbrendűségű komplexus. S ugyan az Imolába több ráció van, de nem hozzám képest. Ez biztos. Mindenesetre nem kell itt eldönteni semmit, van idő. Magammal kell törődnöm, ezt is látom. Valami gomolyog bennem, remélem kiforrja majd magát. Ennyi.

a formalitás, mint a lényeg megkerülésének eszköze)

ítéletemben milliószor megfigyeltem, hogyan próbálnak emberek ebben kibúvót keresni. S persze, vannak formális dolgok, ahol az számít. Én rothadtul kerülöm őket. Kicsit rideg, kicsit prűd, kicsit primitív, de még mindig ezerszer jobb, mint a kétszínűség, a megjátás. Egy operabálon, óhh, ja, perszehogy. De én nagyonnagyonnagyon szeretném hangsúlyozni, hogy engem legtöbbször nem az érdekel,

hogy hogyan, hanem hogy miért! Hozzátevé, hogy persze jó mind a kettő, csak ne a fontossági sorrendet ne keverjük össze. Ily módon nem az érdekel, hogy nem maradtunk ott Velencében szilveszter éjszakáján, hanem az, hogy miért maradtunk volna? Nem az érdekel, hogy nem szeretkeztünk, hanem miért nem? S szívesen meg is beszélem, rohadt kényszeredetten, s helyette. Remélve, hogy többé, soha többé majd nem kell erről beszélni... S érdekes ezt nálad látni. Hogy milyen keményen s ámulatra méltóan lényeglátó vagy, s aminek én annyira, de annyira szoktam örülni. Szinte repes olyankor a lelkem. „Nahát” – gondolom olyankor, „ez az én párom, felem, társam, pont ez kell nekem”. De ugyanakkor – különös csavarással, csak ne hidd nem látom – egyik pillanatból a másikra átváltasz. S olyankor olyan, mintha egy Talking Head lennél, valaki – vajon ki? – beléd telepedne, s miközben Te lebénulsz, ő néz ki a szemedben, beszél ki a szádon, s az egész mimika, testtartás ellentmondástól lüktet. Ilyenkor szoktam bevadulni. Ezt az én baráti körömben tűzzel-vassal irtottak. Aki ilyenre próbált váltani, azt azonnal kiközösítették, kicsúfolták, otthagyták, kirúgták. Nálunk ez a gyengeség, a lötytyedség, a sunyiság, a szűkagyúság jele volt. Valaki, aki gyáva, s ebbe menekül. Néha kapott egy esélyt. Át kell ezen menni. De ha akkor sem tudta, volt képes abbahagyni, akkor vége lett. Azóta sok-sok évtized eltelt, olyan negyven év. S milliószor volt alkalmam ezt kipróbálni, alkalmazni, s meggyőződni a mikéntjéről, a szerepéről. Például a két gyerekünkénél. De volt ott sok rokon, barát, munkatárs, munkás, munkáltató, két kontinensen, keresztbe-kasba. S persze jöttek ezek az új puha korok, halk, körmönfont, kicsontozott embereivel, stílusával. Az

értékek, célok, normák pusztulása, változása, csontritkuláshoz vezet, a gerinc is eltűnik...

Itt Amerikába – erről még nem beszéltem – angol mintára, í csak végig kell nézni az angol parlament ülését. Hú, az aztán nem semmi! Azt a sok faszom másolást...) a képmutatás, körmönfonság olyan szintjei alakultak ki, hogy órákig hallgathatsz valakit, s még mindig csak dereng mi a túrót is akar. De a formáliságot, valójában arra használja, hogy sutyiba belopja a lompost Mariskába. Észre se vegye. S ez nem csak a politikában van így, át meg átszövi az egész közéletet. Hosszú éveimbe telt, mire kezdtem fölfogni és megérteni, a bullshit mögött azt a kis lényegét. Ez egy kemény világ, már régóta ki lettek a szerepek osztva, szóval harcolni kell. Az, ami otthon van, az annyira átlátszó, annyira kilóg a lóláb, hogy egy röhej az egész. Egy pillanat alatt át lehet látni. Könnyedén látni, hogy mi az érdek, mivel próbál valaki mit kimahinálni, meg minden. Ráadásul van egy harmadik forrás, szerencsére ez jól megdőlőben van, az meg a retorika volt. A fasiszta, a kommunista. kiharcoltam én Pártitkárral, mit mondjak?). Amikor kis gecik, nagy embereket, s nagy vívmányokat zsonglőrködnék, játékosan, szuggesztíven, pátosszal, könnyekkel. Hogy igazolják a bullshitet. Süket demagógiát.

Nos, hát, csak azt akarom mondani, hogy én kijártam ezeket az iskolákat, s senki ne próbáljon manipulálni.)Valahogy, pont az utóbbi idők fejleményei azt mutatják, hogy közel sem vagy te olyan szűklátókörű, s előbb-utóbb meg tudsz érteni dolgokat. Kivéve ezt. Rohaddtul utálok már ezt, de tényleg. Szabadulni szeretnék tőle, s érzékelem, tudom, hogy nincs más út. Ha nem kapok választ, nem lesz megnyugvás! Különben meg, már így, minél később, annál nehezebb ezt megérteni. Valami halvány lehetőséget így, magamba főve) látok itt, de az újra és újra oda torkollik, ami már erről mondtam. S amit oly zseniálisan visszautasítottál. Nevezetesen, hogy „azért voltál velem olyan, mert annyi mindennel voltál elfoglalva, annyi mindenben kellett keresztül másznod, tisztáznod stb. S ehhez idő kell. Én *ezt* láttam a dolgok mögött, *ezt* találtam, felajáltam neked, mint magyarázatot, de visszadobtad. De nem igaz, hogy erre nincs magyarázat. Én mindent felvállalok, s figyelembe veszek, ami csak eszedbe jut. Kíváncsi is vagyok rá. Nagyon nem akarok belemenni a részletezésbe, talán feltűnt, mennyire kerülgetem. Viszont megteszem, ha muszáj, ha nem érted, miről van szó...

Érdekes volt, meg is tettük, a telefonon. Röpködtek a szaros bilik. Ment az üvöltözés pénzről, vélt vagy valós érdekekről, sértésekről stb. „Eltartottalak”, „azon a pénzen mi mindent lehetett volna” stb. De szerintem mindketten tudjuk – ha nem, akkor nagy baj van – hogy ez egy baromság. Semmi értelme. Nem erről volt szó. hatszázezer forinton én is lakhattam volna a Hiltonba, járhattam volna a Rudasba, vehettem volna nőt, s irány a Széchenyi Könyvtár, a múzeum, a mozi, a színház, nem?), de mehettem volna Mexikóba, Brazíliába, Thaiföldre a lányokhoz, vagy mint az egyszeri ember Sydneybe csak egy operára..., tulajdonképpen magunkat csúfoljuk ki, meg. Könnyű kibúvók ezek. Mert PONT az ellenkezőjét

akarjuk, szeretnénk, nem? Minden szavadra emlékszem, biztos te is az enyémre. Hogy micsoda egy nyomor volt végestelen végig egyedül nyaralni „kurváló” helyeken, nyaralókba stb.,

S mi lett volna velem, micsoda egy rohadt, sznob üresség, janóizmus, kívülről irányított „élvezet”, érdeksócsálás, eltartott kisujj, affektálás, újjgazdag vagy kisintelligens póz, excentrikus beállás, behajlás, pótdugás, maszturbia és onánia. Végül is – nagyon intelligensen – a telefonba abbahagytuk. S nagyon remélem, hogy ez nem lesz része az életünknek, mert akkor az fog lenni – hányás. Kívülről jövő önerőszak, ami nem jó, de rothadtul káros, önpusztító, önelnyomó, önsanyargató, ahol a jó nem nő, de pusztul bennünk...Bolyongó, veszett lélek, „aki kergeti künt az üvöltő szelet”.

Az egész, lényegében néhány mondat: az egész történet, akár mennyire is lehetetlen, az egész tavalyi év, a kijöveitem, az itt létem, a hazamenésem, s az ott-honlétem azzal a totális törekvéssel telt, amiben én mindenemet belénk raktam. Tudom, hogy ez nem valami végtelen, s eget rengető dolog. De csak legfeljebb a pénzértéke miatt. Amúgy, nem volt egyetlen egy momentum sem, gondolat, érzés, cselekedet, ami nem oda, feléd, a gyerekek felé, s felénk, ötünk felé ne mutatott volna. S túl sok – letagadhatatlan tény van az oldalamon. A leveleim, meg amit tettem. Nem tudom, hogy emberileg, még mit lehet csinálni...Netán, ha te tudsz valamiről, mondd meg, légyszíves.

Szóval, nem értelek. Mi volt az a nagy konfliktus? Annyira vak nem lehetsz, hogy ezt ne látnád, de mégis...

Néhány dolgot mondtál, néhány dolgot, mint kis morzsákat elhintettél. Oké, emlékszem is rájuk. De ebből még egy *kis* magyarázatot sem lehet összerakni.

ÚJRA NÉZTEM A NAPLÓMAT, S OTT VAN. EZ ANÉHÁNY DOLOG:

2. nap, dec. 21. – volt egy elég furcsa bevásárlás., meg hogy én micsoda egy disznó vagyok, a sáros cipőmmel

6. nap, dec. 26. – ahogy jövök vissza Kötcséről, s föl le kóválygok az utcákon, mert nem találom a házat, „elfelejtettek”.

Aztán kiderül, hogy egész nap „örjöntél” miattam, hogy micsoda egy disznó vagyok, már megint...A nappalaiban alszom, két órát a heverőn...hazaértem, a hazámba, hozzád, a szerelmemhez, hát nem csodálatos?” – egész éjjel ezen gondolkodtam, a nagykabátom alatt, nyomorogva...)

A következő három nap „nem érdekes”, azaz már, még mélyebb rétegek vannak, amit „csak úgy”, felületes érintéssel, lehet nem lehet megragadni. Szóval,

csak „érdekességként írom le...Nyilván a magam szempontja szerint, hiszen én írom.

9. nap, dec. 28. – Velence, hotel, szeretkezés nuku, mert téged, hm, zavart, ahogy kinéz..., meg mi? A múlt, a körülmények, a, a, a, a, a? mi?

10. nap, dec. 30. – séta a városban. Úgy ahogy, de bőven van ott is kekeckedés, ellenkezés, - lásd a videofelvételt az utolsó presszóban...

Olyan fontos volt „jól megmondani”, hogy mi a baja velem, hogy te máshol, máskor, ideális helyzetben, hogy bálnál el velem? Ezért mentünk oda, hogy ezt közöljük egymással?

idézet a filmből:

- „a legtöbb embernek volt egy múzsája, szerelme” ímint nekem Te)
- „olyan embernek, mint te, azt akarod mondani?” – kérdezel vissza.
- „te ezt látod? ez egy nagy dolog, nem?” – erre pedig nincs válasz...

S persze, volt ott csak egyszerű csipkelődés is, de ezt nem összekeverendő:

„ azt szeretném neked mondani, hogy a nagy mesemondóknak, mint például a Homérosznak annyiszor el kellett mondani a történetet, a buta nők miatt, ami jó, nem? Gyönyörködhetsz az okosságokban, a hangokban, a költészetekben, s így tovább”

„igen, a buta nők miatt, szerintem is”)

Közben, persze rájöttem, hogy ez az egész, szándékos eltúlzás., egy baromság. Ahogy nézegettem a filmet, pont az ellenkezője is kiderült!

Ahogy díszítjük a fát, egyszer csak sztriptízt csinálsz a kamera előtt! jajj de szép, nem is tudtam, bicsak bugyira, kombinére, ne félj), s odahajolsz hozzám, pusztít adsz, s azt mondod: „annyira aranyos vagy”. Szóval, túllihegem én ezt az egészet? Biztos.

Valamit viszont csak meg kell értenünk, meg kellene. Szerintem már értjük is, sajnós, csak így, utólag. Hogy nem kéne olyan végletesnek lennünk? Inkább azt gondolni, hogy: fenébe is, ne balhézzunk, hiszen úgyis „úgy” szeretjük egymást!?

11. nap, dec. 31. – séta a jessolói becsen – végestelen végig feszültség, veszekedés. Lásd a kisvideót.

Este kitör a balhé. Kétszer is próbálok békülni, hiába. Föltettem a Banny Goodmant, próbáltalak átölelni stb. Később, azt mondtad, hogy „te nem tudsz megölelni valakit, aki...”

Szerintem ezen múltott. Ha nem is hiszed.

Veszek a gyerekeknek ajándékot.

Az út haza, nem iszol velem pezsgőt...

Benzinkeresés.

12. nap, jan. 1. – felhívlak, kérdezem, hogy vagy, mondd „remekül”.

Később kiderül, hogy találkozta azzal a Miklóssal...

13. nap, Jan. 2. – délelőtt felhívlak, szitoközön. Szereljem meg az elszívót.

14. nap, jan. 3. éjjel elutasítasz az ágyban. Szörnyű éjszakám van, alig kapok levegőt. Ez volt a nap, mikor a Csabi telefonált az Eszter miatt...

15. nap, jan. 4. elszívó vásárlás, Pasolini, pia, tánc...

17. nap, jan. 6. egész nap veszekszünk. A Csabi „beszólásával” kezdődött, aztán te elmész a Lilivel, vagy öt órára. Mikor hazajössz tovább megy a balhé.

22. nap, jan. 11. szekrényszerelés. Egy ponton közlöd, hogy „mindig is úgy gondoltál rám, mint egy kontárra” í?). Aztán a „vendég gyerek miatt nem lehet szeretkezni”

23. nap, jan. 12. karácsonyfa leszedés, majdnem elmegyek. „Nem vagy hajlandó válaszolni egyetlen kérdésemre sem”. Nem válaszolsz, de én hagyjam abba.

26. nap, jan. 15. látogatás a Krisztiéknél. Számodra mintha ott sem lennék.

26-28 nap, jan 15-17 minden nap, az utolsó pillanatig veszekszünk.

Aztán eljövök.

Legközelebb január 22-én, azaz egy hét kihagyással írsz újra, elküldöd az „ősírás”, c. leveled.

Két nap múlva, január 24-én közlöd, hogy ne próbáljak téged állandóan elemezni, s különben is a hunyó én vagyok. Ez volt az a bizonyos telefonbeszélgetés...

Ennyi.

Jack

Jan. . Hatkor fölkeltem, s most itt pötyögök. Jó nagy szarban vagyok, akár, hogy is.

Aztán fölkeltem, s beszélünk. Olyan, mintha hülye lennék, nem? De érti, akár, hogy is. Végül is érti, mi miért van. Csak hát borzasztó egy csomag, amit hordoz. Ez később ki is derült, a nap folyamán. Elmentünk elszívót venni. S ketőig azt próbáltam felszerelni. Valószínűleg azt várta tőlem, hogy majd én mindent veszek, fizetek, mint egy mecénás. Úgy csinált, mintha ő venné, de végül is én tettem. S még adtam is neki pénzt. Az Ikeába voltunk, aztán át azOBI-ba, s kicseréltük a szerkentyűt olcsóbbra. A balhé a Jamessel elcsitult, hagytuk is. A gyerekek csak holnap reggel jönnek. Hazajöttünk, evés, filmnézés, Pasolini, Ezer-egyéjszakája), ivás, tánc, szeretkezés, tiszta vér minden. De azért jó volt. Bolon-

dok vagyunk mind a ketten. S úgy árad a bolondságunk, mint a szél. Szíjtjuk egymásban. Mint két hülye, támogatjuk itt egymást. A szabadság édes madara fuldoklott közöttünk. Olyan éjfélkor feküdtünk le.

Január 6. szombat a mindennapi valóságban már savanyú a helyzet

Délelőtt volt egy balhé. Menjek el vásárolni. Mondom miért én. A Csabi támogatott. Erre mindenkit leszúrt, mint a pengős malacot. Öt órát volt távol, de hol? Azt mondta, az OBI-ba... Ilyenek.

S aztán egész délután, meg este dűnnyögtünk. Valami ösztönösen azt súgja, hogy most azonnal mindentitt kénehagynom. Nem fog ez menni. Olyan makacs, mint az állat. Erre néha ő maga is rájön, de csak rövid időre.

Január 6-10 kétszáz hatvanmillió emberből egyet sem ismerek

Tötyögés és lötyögés. Ahogy az Imola elment dolgozni, ahogy visszaállt a hétköznapi élet, egyszer csak rámtört a mindent elsöprő magány. Hogy itt van ez a tízmillió hazánkfia, meg a másik kettőszázötven millió amerikai, s hogy én valójában egyetlen embert nem ismerek. Háztartási alkalmazottá vedlek vissza. Csirkepörköltet főzök, gulyáslevessel, boltba járok, hozom viszem a Lilit az óvodába, meg ilyenek. Anyukát is hurcolom persze. S mondja az Imola, miért nem megyek el valahova. Hétfőn fölhívott, meg nagyon szép sms-eket küldött, hogy én milyen egy csodapasi vagyok. Szép lassan kiderült, hogy aztán ez mit is jelent. Belenyugodott a némbér, talán ez a legjobb. S persze én is, ez van. Beleugrottunk egymásba, s utána jövünk rá, s igazodunk.

Napló. 2007 január, még itthon

„JACK, EZT MEG KELL ÍRNI, ÖREGEM” . BESZÉLGETÉS EGY HAVERRAL

később ez hozzájárult, hogy ez egy mottóvá, meg mindezzé vált...

Ime a beszélgetés, amit valójába folytatni kéne, mint narrációt a kimaradt évekről. Végül is az egésznet már valakinek valahol így elmeséltem!!!

Óóó, mi történt veled, mióta nem láttalak.

Ó, hát az hosszú.

Na jó, de mégis, mi?

Hát, nem is tudom hol kezdjem.

Hát ott annál a hajózásnál a Balatonon, mikor utoljára találkoztunk, s Zamárdiban laktatok.

Na igen, már emlékszem, s még megvolt a hajónk, a Boxi.

Igen, Boxi, az volt a neve. Olyan zöld vászon burkolat volt a kabinon.

Igen! Tényleg.

Nos, azt eladtuk. De most is van egy, ugyan akkora, s tőkesúlyos, Ebadta, az a neve...

Ne hülyéskedj?

De, egy vízi zsarué volt., Németországban csinálták.

S hajóztok is?

Hát nem, évek óta rohadh valaki udvarában, ahova A Jill vitte, miután ellopta.

Ellopta, nahát ez érdekes, hogyhogy ellopta?

Nos, hát ez bonyolult...

Ha bonyolult, akkor inkább most hagyjuk, fojtásd inkább..., ahonnan akarod.

Rendben, de tudod nekem a hajózás volt a mindenem, kis gyerekkorom óta., de oké, előbb utóbb úgyis odaérünk, addig van még pár történet, hajjaj.

Nos, eladtátok a hajót, mert?

Mert akkor már tudtuk, hogy megyünk világgá

Na erről akarok hallani, honnan a fenéből jött ez elő? Tudom hogy mindig Amerika őrült voltál, na de mégis, hiszen olyan jó dolgok voltak., egy csomó pénz, szerettétek a munkát, millió program, népszerűek voltatok, mindenetek megvolt...Ó, mi minden jut eszembe, micsoda bulik voltak, azt hallottam, hogy Európa minden tájáról, Pestről is odajártak emberek, az egész Balatonpartról, olyan felszerelése senkinek nem volt, lézer, azgéz mennyezet, azok a szürreálist, Dali diák ahogy mentek rajta a buborék amőbák,hú, meg a felszabadult hangulat, baromi jó volt micsoda tömeg volt, s minden este! Eszembe is szokót jutni, ahhoz képest micsoda nihil van mindenütt, öregem!

Persze, hülyére dolgoztuk magunkat, nappal a könyvtár, a programok, egy évben három-négyszáz rendezvény, a klubok, nőklubb, ifjúsági klub...pakolni azt a rengeteg széket, asztalt, hajnalban kiganézni, pár órát, ha aludtunk naponta.

Többszörös Kiváló Ifjúsági klub, jól emlékszem?

Persze, egy csomó pénzt is kaptunk, vittem a fiúkat Lengyelországba...

Kiszeseget is, mi?

Persze, sokan akkor voltak először külföldön.

Tudod mire emlékszem?

Igen? Mikor jöttél a kis fityóval, s a láda sörök egy méterre kiálltak a kinyitható tetőablakon, mindenki hülyét kapott tőle. Elképesztő, hogy bírta az a kis kutyü. Apropó azzal mi lett?

Eladtuk, Olaszországban. Száz ötven dolcsiért, meg ha jól emlékszem négyszázezer líráért. Vettünk egy üveg pezsgőt, körbe álltuk a gyerekekkel, lelocsoltuk, s megsirattuk.

De akkor ezek szerint kint is használtátok?

Ó, persze, hat hónapig azzal furikáztunk, összejártuk a környéket, voltunk Capriba, Pompeibe, Nápolyba, na meg minden nap bementünk vele Rómába, várost nézni. Jobban ismerem Rómát, mint Pestet, ahol születtem...

Jó lehetett

S persze, azzal mentünk el itthonról...

Egy kis fityóval, hogy fértetek be?

Hát, erre van egy jó storyi. Odafele megálltunk Bolognában aludni. Elkerültük Velencét, Firenzét, mondanom se kell milyen szívfájdalommal, mondván, hogy na, ide azért majd még visszajövünk, Firenze még mindig a listán, Velencébe már voltam, az Imolával, tudod, na az még egy agyament történet..., nos, jövünk le a régi, kastélyszerű, gyönyörű épületből, tudod, kis főtér, s ott ülnek az öregek. Hordjuk le a cuccot, bőrrönd, takaró, apámfasza, olyan sok nem volt, de igencsak tele lett a hátsó rész vele. S hát néztek. A végén A Jill hozza a két kölyköt, akikmegálltak a babájukkal, legójukkal várva, akik persze magyarulcivakodva vártak a sorukra, mikor megszóltalt az egyik öreg: azt értjük, hogy beraktátok a cuccot, de hova fogjátok rakni a babinókat?

Hát ide, s máris másztak befele. Persze csak feküdni tudtak. De hát nem a világ végére mentünk, legalább is nem a kisautóval. „Kisautó, emlékszem, úgy hívtátok! Ja, csórikám azt hittem nem fogja bírni. Mert végül is át kellett kelnünk az Appennineken, amit kurvára nem akartam, de mondták muszáj Rómába menni, - ja igen, ezt még nem is mondtam...,

mit?

Mondjuk ide tartozik egy érdekes kis történet, amihez hasonló aztán később New Yorkban, a híres, Coney Island-JACK aquariumnál is megismétlődött...

Mi történt?

Valaki akkor is pénzt adott, furcsa pillanatok ezek, hm.

Ide Coney Island akvárium

???

Valójában fogalmuk se volt mi is fog történni, mi valami egyszerű és gyors megoldásban spekuláltunk. Kiegyünk pár napra apámékhoz Londonba, megvesszük a repülőjegyeket, s huss, repülünk az USA-ba.

Na de ennyire naivok nem lehetetek, azt mindenki tudja, ez nem úgy van...

Persze, mostanra igen. De akkor? Figyelj, nekem az apám ötvenhatban disszidált. Ki tudja hányszor próbáltam, persze még ifjú koromban útlevelet kérni, s mindig elutasították. Úgyhogy hosszú évekig, még a legkisebb látszatát is kerültem mindent, ami apámmal kapcsolatos. S hát telefonáltam, angolul? ja, volt egy kis jegyzetem, s kiderült, hogy a pasi tud pár szót magyarul, úgyhogy értette. Szóval, mondta, muszáj Rómába menni, nincs más út. S hát halálra rémültem, meg voltam győződve, a Kisautó nem fogja bírni. Félttem is tőle, tudod, az autópályán lerobbanni...Azért mégiscsak jobb valami kis mellékúton. Tehát az egy hét

után el kellett hagyni a campinget, s átmentünk egy másikba. Ahonnan aztán elkezdtem intézni a dolgokat. Erre van pár részlet a Naplóból, de előbb ez a sztori.

Egy nő pénzt ad autópályára

Már túl a trieszti amerikai konzulátuson, rendőrségen, egy reggel készülődünk, hogy na jó, akkor indulunk Rómába. S a kis bungalónk előtt tárgyaltuk egy térkép fölé hajolva, hogy merre is kell menni. Aztán A Jill elment a gyerekesekkel a mosdóba, ahol is oda ment hozzá egy nő, kezében, ha jól emlékszem valami ötvenezer lírával, hogy tessék, fogadjuk el, s inkább menjünk az autópályán, másképp soha nem érünk oda. S ott nincsenek akkora lejtők.

Szédületes. Mázlisták.

Igen, lehet. Szóval ez aztán eldöntötte s tényleg az autópályán mentünk, elég hamar oda is értünk. Gyönyörűek az olasz autópályák.

Jó, de tudod mi jut eszembe?

Mi?

Egyszer, mikor a Boxival vitorláztunk, te mesélted! hogy amikor elvették a jogsid, tudod, mikor taxis voltál...,

Ja igen, azzal a terhes nővel, éjjel a Váci utón...

Igen, mikor százhatvannak előztek meg a rendőrök

Hú, tényleg, még most is előttem van a kihalt éjszakai út, a macskaköves, az a hang, ami a kerekekből jön az ilyen úton, meg a nő, ahogy odatámolygott a hasát fogva a drosztra, s elhaló hangon mondta, hogy jaj, de ő mindjárt szül, vigyem valahova, s hát nem is figyeltem, a nőben próbáltam a lelket tartani, mondta elfolyt a magzatvize, a tükörbe próbáltam kivenni az arcát, halott fehéren világított, s s az útmenti lámpák fénycsíkja futott át meg át rajta, s amúgy kihalt volt az út, sehol egy lélek, s hát nyomtam neki, gondolom ösztönösen, valahogy nem tudtam magam elképzelni, hogy én fogok asszisztálni egy Zsiguli taxiban éjjel egy szülésnél, s egyszer csak pont abban a pillanatban mikor mikor mellém ért a kék lámpájával a Volga rendőrautó néztem oldalra felriadva. Próbáltam megegyezni velük, közben a nő ott nyöszörgött, ők maguk hittek egy mentőt, az vitte el. később ez végül is enyhítő körülmény volt, de mondták a fiúk, két fiatal srác, hogy ők elengednének, de a főnök, az alezredes nagyon be van rágva, s ragaszkodik hozzá, hogy feljelentsenek. Túl sokkal, több mint száznegyvennel mentem, ők százhatvannal előztek meg. De végül is megengedték, hogy elvigyem a nőt, valahova a Róbert Károly körútra, Honvéd Kórház, erre más valahogy nem nagyon emlékszem.

S elvették a jogsid...

El, így lettem dunai hajós..., ami életem legszebb időszaka lett, gyógyulásé...,

De előtte nekiindultál a határnak, már akkor Amerikába akartál menni...

Persze, mindig, de az nem akkor volt, az előtte volt, akkor ittas vezetésért vették el

S ott a határon idétlenkedtél..., de ezt most nem értem, arra már nem emlékszem.

Akkor ittam gázolajat.

Valami rémlik...

Tetszett egy lány, jóval fiatalabb volt, mint én, de neki egy korban hozzáillő tetszett, el is kezdtek járni egymással, amolyan kamaszszerelm, de közben a lány minden nyavalyájával engem keresett meg tanácsért. Egyszer aztán jól összevesztetek, a lány nagyon kiakadt, s próbáltam segíteni. A vita hevében ittunk egy két sört, amit már el is felejtettem. Már épp indultam volna a fehérvári volán telephelyre, amikor az az ötletük támadt, hogy mi lenne, ha elvinném őket a Pokol Csárdába, ami nem messze volt. Amint bekanyarodtunk az Ifa teherautóval a parkolóba, egy zsarukocsi állt mögém. Kérdezték mit csinálok én itt. Miközben a barátaim igazoltatták, eszembe jutott, hogy húha, én már pedig ittam. A kocsiban volt egy marmonkanna gázolaj, s odalopóztam a másik oldalra, s a tenyeremből ittam pár kortyot. Abban a hiszemben, hogy akkor nem fogják érezni rajtam az alkoholt.

Te nem vagy normális...

Röhej, de a dolog majdnem bejött. Kérdezték ittam e. Mondtam én? Nem, semmit. s nem volt náluk szonda! Úgyhogy mondták, oké, a biztonság kedvéért bekísérnek a telephelyre. Leraktam a kocsit, s le kellett adni a kulcsot a garázmesternek, mert iszonyú hidegek voltak, s a kocsikat éjjel néha beindították. Én is csináltam ezt, s egy csomószor nagy szívességet tettem annak a baromnak, hagytam aludni, én felügyeltem helyette. Úgyhogy nem gondoltam, hogy olyan szemét lesz velem.

Miért, mit csinált?

Odaszólt a zsaruknak, „hogya azért ő megszendáztatna engem, neki van egy kéznél. Igyekeztem mellé fújni, akkor meg rámszólt. „Bele fújni fiatal ember, nem mellé”. Egy állat volt. Úgyhogy elvittek a kórház ügyeletére vérvételre, s persze kiderült ittam. Szörnyű volt. Viszont ennek köszönhetem, hogy hajós lettem, végül is elkerültem Fehérvárról, de a disszidálási kísérlet akkor volt.

Oké, valami beugrott, s valami meszes vonattal mentél?

Igen, három napig értem Sopronba, az utolsó vonat oltatlan meszet vitt, máig sem értem, egy ponyvával volt lazán letakarva, s mikor elkezdett esni az eső, elkezdett itt-ottforrni, s az ördög búzával telt meg a vagon. S persze tiszta szar lettem...

S itt volt, hogy nem tudtad merre van a határ, nem volt iránytűd, s megkérdeztél egy járókelőt, merre is van a határ!

Igen, ami elég meredek volt, mert nem lehetett tudni, hogy a határsávban ki önkéntes spicli, ki nem.

S akkor volt, hogy egész éjjel bolyongtál az aknák és szögesdrótokközt a sötétben, s azt híve átértél, s a falnak valami német neve lesz, de magyar volt, visszajutottál Magyarországra.

Igen, Ágfalvára értem, reggel volt, emberek álltak a buszmegállóban, s furcsán néztek rám. Már a havernál Pesten derült ki, hogy falevelek voltak a hajamba ragadva.

Ó, persze, de régen volt...

Még mindig megvan a leveled, meg a kis versikéd, amit ott költöttél

Ne hülyéskedj

De. „szeretem ezt az országot, jó kis népem, erőlködik, nagy akar lenni, de én most elmegyek, mert kilukad az agyam gyomra, a szívem gyomra, a gyomrom gyomra.

Meg a versike. De azt már nem tudom...

Ó, én emlékszem:

Amint átkúsza a kertet

Meglátod a percek dróthuzalát,

Amint felfűzve rángatnak rajta a fák.

Valójában olyan fáradt voltam, hogy hallucináltam...

Bazdmeg, akkor mi mindnyájan hülyét kaptunk, elképzeltük, hogy majd szétép egy akna, s majd cafatokban fogsz lógni valami szögesdróton. Persze reménykedtünk is, hogy egyszer csak majd valahonnan jön egy levél, ami később jött is.

Igen, lassan azért benőtt a fejem lágya, legalább is ehhez.

-Fantasztikus, de jó előre ugrottunk, hogy jött össze ez az egész? Nem féltetek? Azt tudjátok, ha elkapnak benneteket, két gyerekkel, akkor.

-Persze, hogy tudtuk, s hát egy éven át rettegésben éltünk. S nagyon, mint egy krimi előkészítésénél, igyekeztünk minden nyavajára felkészülni.

- értem, na de konkrétan, mikor és hogyan kezdtétek, egyáltalán hogyan volt lehetséges, hiszen előtte Jugoszláviában voltatok, mi is vigyáztunk a gyerekeitekre, nem? S akkor még csak két évente lehetett menni...

Valóban. Azt történt, hogy már előző év őszén, emlékszem egyszer Pestre mentünk ketten az Jillel éppen, s besokalva az egyre mélyülő képmutatástól, - emlékszel, hogy kezdték a Kádárt isteníteni, szorult a prés, s mintha az öreg megint tudott volna valamit újítani, lelkesen ünnepltek, miközben szorult a hurok, s mindenki a saját bőrén érezte, a kinőtgyerekruha körbeadogatása, a lopott Moszkvics alkatrészek, a gmk-zás se fog átütő megoldást hozni, mert azért már tudok, tudtuk, abból, hogy lazult a gyeplő, jött az információ kintről, hogy azért ez nem európaihoz illő élet, szóval, azon morfondíroztam s ki is mondtam A Jillnek: - te, nem kéne nekünk innen elhúznunk, mint a vadlibák?

De, de hogyan, válaszolta.

Nem tudom, de valamit kitalálok.

s ekkor jött, hogy az Autóséletben, amit egyébként nem szoktam olvasni, ott volt egy hirdetés:” Egy hetes üdülés az autóklub valautakerete terhére a festői olasz tengerparton, Gradóban. Camping, lakókocsi, ilyenek. S mint akit valagba rúgtak, úgy rontottak ki a fürdőszobából, s mutattam A Jillnek. Heuréka, kiáltottam, itt van, megyünk Amerikába!

Na ne papa, mondta A Jill, hogyan?

Semmi, csak bízd rám, megyünk, ez már tuti.

S bingggg!

Nos, ja igen. Emlékszel, hogy kezdett elmenni minden szarni? Gazdasági rendőrség meg nyomor, senkinek nem volt pénze, csak nekünk, s már rothadtul rühelltem azt az egész jótékonykodást, pénzdugdugsást.

Ja, az nagyon ciki volt, nekem is adtál, a rohadt életbe, még egy üveg bort sem tudtunk a végén már vinni, meg hát az aza igazság, hogy már nem is igazán nyaralni, hanem a nyarat átvészelni mentünk hozzátok, de hát ez egy nagyon szép emlék maradt, a gyerekeknek is, utólag is köszi...

Ugyan már, tudod nekem az volt a legnagyobb öröm, hogy annyi embernek sikerült jót okozni, s hát ettől nekünk is jó volt...

Ezért nem értem, akkor mi történt?

Hát, erről akkor nem lehet beszéni, de az egész bizonytalan volt. Inkább rizikós, de nagyon.

Hogyhogy?

Hát, feketén csináltuk az egészet, félig, hiszen a tanácson hagyták, persze. Nem, hogy nem kértünk semmilyen támogatást a kultúrháznak, de még mi adtunk több százezer forintot évente.

Ne hülyéskedj, de hiszen

Ez igaz, illetve majdnem

De hát tényleg, mi volt a baj?

Eladtátok, s utána?

Azért volt ott némi bizonytalanság, miközben iszonyú óvatosnak kellett lenni, nehogy valami is kiderüljön.

Tényleg, hogy sikerült vízumot szerezni, meg ilyenek?

Nos, az volt a hirdetésben, ez ugye még nyáron volt, hogy a beutalót a székesfehérvári Autóklub irodájában január 2-án személyesen lehet igényelni!

Személyesen?

Igen, ez nagyon fontos. Az év hátralevő részenémi szorongásban telt, mert nyilvánvaló volt számomra, hogy itt valami sumákolás lesz. Kiderítettem mikor nyit az iroda, s hajnalban elindultam. Kilenckor nyitott, s én hétkor már ott toptam a januári fagyban. Aztán megjött a nő, s mondta, hogy ja, oké, valami ideiglenes státuszban föl tud bennünket venni!

Szédületes.

Az, de mondanom se kell, kivertem a balhét. Nyilvánvalóan én voltam az első. Ott volt a kezemben a hirdetés. S mondtam, iszonyú botrányt csinállok, ha nem fixálja nekem most azonnal le, s nem adja írásban. Átment a másik irodába, s valakivel tárgyalt. Mikor visszajött mondta oké, s megcsinálta. Szóval azzal mentem haza, hogy ez oké, be is fizettem az összeget, hogy majd augusztus 28ával kezdődően, egy hét. Nem tudom már mennyibe került...

Aztán végig szorongtuk az évet, majd elmentünk, szőröstül-bőröstül...

Oké, észrevettük, na de hogy erről mesélj nekem...

Elajándékozzuk az összes könyvünk

A cuccunk egy része a haveroknak

Csak a Gyuláék tudják – akik viszont elárulják a Lacikáéknak.

A gyula később eladja a szalagjaim a Lacikának!

A Gyuláék, akiknek vért hugyozva próbáltunk segíteni, hogy kijussanak ők is Amerikába,

S kijutottak?

Nem, mert addigra kitört itt az új módi, s megszűnt a menekültstátuszra apellálás odakünt.

Nem adja oda a legókat a gusztieknak...

Amúgy otthon a falunkba

meg gyanúsítanak, hogy mi loptuk el a cuccokat a kultúrházból, de kiderül

Ki volt az

A többi cucc ottmarad, lefoglalja a rendőrség,

Az após megment dolgokat...

Később előkerül

???????????????????? korból másolt!

Figyelj, most mennem kell, de elküldöm az ide vonatkozó részt, olvasd el. Aztán folytatjuk.

Az jó, mert nekem is dolgom van, legalább lesz időm kicsit emésztetni a dolgokat.

Nagyszerű, akkor majd beszélünk!

Mire hazaértem, az Imola már aludt. Szörnyű éjszakám volt, sok ivás, evés meg ízületi fájdalmak. De ez mindegy. Aztán végre egy jót szeretkeztünk, s most nagyon szeretjük egymást. Ma szekrény szerelés lesz. Az idő fantasztikus, minden nap süt a nap, akár március is lehetne. Most látok valami felhőket, elég feketék, mégiscsak jön a tél?

Már alig van valami időm az elmenésig. Remélem nem addigra jön meg a tél.

Január 12 mindenféle lólábak, na meg a három nagy principal – semmitérő az életem

Az egyik ugye az elmenés volt, hogy legyen hol, mivel. Ez volt az Amerikába menés

A másik volt, mikor eszembe jutott, hogy kellene egy hely, ahova az ember hazatér, meg elindul. Ez lett Kötcese.

A harmadik, most meg, az, hogy vissza tudjak térni Amerikába, s legyen mi-ből megélnem. S mindeközben itt van a szex, a nő, meg a többi, amik jönnek mennek, mint az „érzések”. Ahogy a Cohen mondja. Jó lenne egy tökéletes élet, hát persze, ahol minden megvan. De jelen pillanatban ez úgy van, hogy minden össze van mindennel keveredve. A hiány kitöltése másik hiányt okoz, meg jól megkeveri még az is, ami már jól működött. Ideiglenes állapotok. Tegnap végül is nekiálltunk szekrényt szerelni. Teljesen át kellett mindent rakni, kivésni a falat, hogy a szellőző bekerüljön. Csináltam egy hiába, erre az Imola megjegyezte, hogy ő mindig is így gondolt rám, mint egy „kontárra”. Szép, nem? Egész nap rohadt ideges volt. Ittam két sört, ettem a gyűrűkkel jó sokat, ledőltem, a jó nagy kupiba. De aztán mégiscsak összeraktam mindent, jó is lett. De a feszültség megmaradt. Estem már közölte az Imola, hogy a vendég gyerek miatt dugni nem lehet. De azért kérte fürödjek meg. Jazzt néztünk, amin aztán hamar el is aludt. Egész éjjel aludtunk, most meg reggel hatkor felkeltem, s próbálom összerakni a dolgokat. S itt van ez az érdek vonal. Figyelem, s jönnek be a dolgok.

Kicsit kontárnak is, baleknak is érzem magam. De hát nem tudok mást csinálni, mint végig menni ezen az úton. Szerelmes leveleket írok neki, halálra dicseérem. Pénzt küldök neki, nem is keveset. Az a 150 ezer forint, ugye. Aztán hazajövök ajándékokkal: ruhával, játékkal, ékszerrel, telefonnal stb. Aztán itt vagyok, mint szerető, beszállok a kajába, benzinbe, cigibe, mindenbe. Aztán dolgokat csinálok: javítok, szerelek, építek. Játsszom a gyerekekkel, apást. S most jön, hogy a totálisan szarrá kefélt imageját hozzam rendbe az anyjával, apjával, hűgával. S tegnap előtt a tónál, meg az autóban rá jött a gerjedelem, legalább is úgy csinált, de hát ugye miért is van ez? Ezt adja ő nekem? Mert valamit adni kell, nem? Szépen, pontról pontra rájött, mi is kell nekem, mit várok én, s használja. Milyen jól jártam én vele, erről beszél. S persze, nekem, velem is van gond, hullik a szakállam, mondja, de ő elnézi...Nos, hosszasan lehetne részletezni, hogy mi ővele a baj, s gond. Itt van a női baja. Úgy vérzett, hogy kezdtem aggódni. Kis párnácskák vannak rajta mindenütt. Még nincs negyvenöt éves, hm. A mellei jól megnőtek, s most nem is lógnak nagyon. Amúgy meg úgy néz ki, mint egy félig cigány-félig zsidó, ahogy az első férje családja – ki tudja milyen okból nevezte. Próbál nagyon óvatos lenni, de itt ott kilóg a lóláb. Örökösen elszólja magát. Ami persze jó is, rossz is. Lényeg, hogy megint csak oda lukadok ki, hogy vajon tényleg kell ez nekem? Miközben tényleg – minden sztereotípiától függetlenül van

még sok más dolog is, sík is. Nekem is kellene a család. A hovatartozás. Ezt sokszor emlegeti az Imola is. Hogy ez milyen jó. Tegnap egyébként közölte, mit mondott a James: hogy én milyen egy rendes fickó lehetek, bár ő nem ismer engem...Annyira szép, nem? S megint itt van a gondolat, hogy csak arra kellek, hogy...

Ráadásul még itt van ez a régi staff, hogy ez a két muterfucker összejátszik. S ez már tényleg kemény. Kihasznál, kifoszt, hülyét csinál belőlem. Az aranyos kis gyerekekért? Na, mindjárt hét óra, megyek fölkeltem az Imolát...

Január 13, az utolsó napok otthon

Telnek múlnak a napok, valójában pihenéssel, gyógyulással, mert megfáztam az úton. Az utolsó napok az Imolánál egyre feszültebbek lettek, szeretkezésnek híre hamva. Felületes kedveskedés, valójában a gyerekek voltak a legjobbak. Még a Peti is odajött, s hozzam bujt. Aztán szerda reggel elindultunk az Imolával, miután elvittük a Lilit az óvodába. Kalandos út volt, egy borongós reggelben. Szorongás és feszültség volt az Imola arcán, miközben arról győzködött, hogy milyen szerencsés is vagyok én, amiért őt, egy ilyen fiatal nőt választottam. Ez egyike azoknak a tényeknek és közhelyeknek, amit érdemes megemlíteni, s gondolni rá.

Január 12-14munkatábor előtt elmegyek, „valami hasznom is legyen”

Őrült napok. Mindig jobban megismerem az Imolát. Na meg persze ő is engem. Még mindig tavasz van. S itt vagyunk együtt, s a nő igyekszik kihasználni az időt..., s megcsináltatni mindent velem. „Haszna is legyen”, hogy itt vagyok. Tényleg, mintha tartoznék valamivel. S nem válaszol a kérdéses amú. Őt, vagy hat alkalommal kitér előle. Mert ugye „minek belemenni ezekbe, úgys mindjárt elmegy”. S délelőtt próbáltam beszorítani. Nagyon közel került, hogy elmegyek. El is kezdtem pakolni. De aztán azt utolsó pillanatban visszakönyörgött, ahogy ez szokott lenni. A szexen is állandóan fantáziál. Hogy ezt meg azt csináljunk, hozzunk ki filmet, az aztán felizgulva dugjunk. Kihoztam a Canterbury meséket a Pasolinitől, szörnyű volt. Aztán másnap, szombaton fölfordítottuk a lakást. Befejeztem a konyhaszekrényt, s kezdődött a Peti átköltöztetése. Mondtam, semmi értelme, mindjárt elmegyek. De nem. S megint akaratlanul felmerült, hogy majd idehoz valakit, én csináljam meg, ágyazzak meg hozzá. S mindvégig játssza a szende szepeget. Hatalmas fazék csirkelevest főztem, az összes hús elfogyott belőle. Aztán este megint összevesztünk. Az egyik gondolat, amit felvettem, hogy identitás zavara van. Hogy kiismerhetetlen, megfoghatatlan, kiszámíthatatlan. Iszonyú nyomasztó tud lenni, a gyerekek rettegnek tőle. S persze próbálnak ra-

gaszkodni hozzá, hogy elnyerjék a szeretetét, mert akkor nem „olyan”. Mert iszonyú kegyetlen tud lenni. Valódi diktátor. Azt akarta, hogy hozzak ki valami pornófilmet. De nem vállaltam. Hoztam egy Polanszkit. Az is elég szörnyű volt. közben beszélgettünk. Érdekes jelenet volt a konyhában. Elénekeltem, poénból a régi kedvenc cigányszámomat, a

„Nyolcéves se voltam”-ot.
„Nyolcéves se vótam,
Mikor anyám elment,
S elküldtek a kútra – sej
De térdig érő hó-óba

Megájj anyám, megájj
Megfogod ezt bánni,
Hogy elküldtél a
Kútra sej, de
Térdig érő hóóó-óba”

S furcsa dolog történt.

Mert teljesen elbűvöltem. Tetszett neki. Megfogta, megrázta. Szíven ütötte. a dolog érdekessége, hogy egyszer már céloltam én erre, de akkor nagyon határozottan visszautasított minden ilyent. Nem tudni a cigánysága miatt, vagy mi).S persze azt mondta, hogy az kicsit részeges, kicsavart előadásom miatt tetszett neki. Lehet. Lehet, azért is. De nyilván nem csak azért. Szóval, az a mondat, hogy őt félig cigány félig zsidó kis kurvának tartotta az első férje, a Laci családja, nahát ez az. Igaz ez? Vajon honnan szedték? S itt van az én hülyeségem, ugye. Ahogy vonzódok a cigánysághoz. Ahogy cigánylányt akartam...Aztán sokat dumáltunk, s végül szeretkeztünk is, elég furcsa volt. nem tudni mi. De hát okos lány. S mintha még fogadkozott is volna, hogy ne féljek, jó lesz, nem lesz semmi baj. Persze a szokásos homályosság. Pár nap van még. Vajon kibírjuk? Az biztos jó kis experience ez. De hogy mire jó?

Se az Elena, se az András nem hívott, azért ez is furcsa. Ma megyünk a húgához. Repizni akar velem. Az apja nem fogadta, az anyja sem. Szóval jó nagy kupi ez az egész. S jön ez a szerelmi levelezés. Mert közben tervezzük a jövőnket.

Kéne erről beszéni. De félek, nem lehet.

Megyek vissza, azért félek tőle.

Január 15 családlátogatás a Krisztinél

Végül is jó volt. nem mentünk étterembe, itthon ettünk főt kolbászt. Nem is ittam, tök józanul elvöltünk. Társasjátékoztunk.

Ott volt az „anyósomnak”. Aranyosak, tipikusak, rendesek, sok gyerekkel. A legkisebb öt hónapos. Az Imola örült, én meg – sajnos nem tudtam megállni – elkeseredtem. Hogy én milyen magányos vagyok. S persze aztán visszakoztam. Bevettünk két altatót, s lefeküdtünk. Előtte elvitte az anyját a villamoshoz. Én meg megettettem a gyerekeket. S mindez oly természetes. De másnap reggel azt mondta, hogy na, nem, semmiről nem beszéltek.

Jan. 15-17 utolsó napok a nő utálatos, mint az állat

Mindennapos balhék. Nem megy ez sehogy sem.

Kimondhatatlanul rossz, kellemetlen érzés van bennem. Ezzel az egészszel kapcsolatban. Megint csak az van, hogy az Imolának ez az egész hallgatása valami nagy ragyát takar. Minden egyes alkalommal, mikor kihúztam belőle valamit, egy varangy jött elő. Tényleg olyan, mintha nem lenne normális. Az agyával, azaz érdekből szeretné ezt az egészet. De belül nem. S egyszerűen nem tudja ezt az egészet eljátszani. Rögtönözni biztos nem tudja. Adtam neki elég időt, de az is kevés volt. Azt mondja szeret, szeretné, ha tudna),

Azt mondja nagyon hiányoztam, nagy úr volt reggel, senki sem tudott aludni stb. Amit el is hiszek. Tudom én, hogy jó vagyok, hogy kellenék, satöbbi. Dehát valaki szívét nem lehet csak úgy kicserélni. Valahogy két síkon zajlik benne minden. Vagy többön. Egyik oldalon van egy igencsak közönséges s pitiáner bunkó, proli, cigány, szélhámós, érdekleső, simlis, sumák, megjátszós, pökhendi alak. S újra és újra megpróbálja ezt nekem eladni, de minden alkalommal, amikor nem megy, ez felkészületlenül éri, kilóg a lóláb. A bombasztikus szerelmi vallomások, az okosságok, az érvelések mögött minduntalan kilátszik egy gnóm, egy gyíkfarok, egy kis szarság. Erre gyorsan visszavonul. S persze mérges rám, mérges magára. Rám, mert erőszakosan követelem: váljon színt. Magára, mert nem képes jobbat mondani, mutatni, fölhozni, rögtönözni. Ahogy visszaemlékszem az egész együttlétünkre, egy nagy szar az egész. Volt benne itt-ott néhány pillanat, de az édes kevés. S lényegében ugyan úgy jártam vele, mint az Jégnézővel. Kiábrándító.

Érdekes volt, ahogy – még ezt is előadta! óh no! - hogy nem olyan könnyű egy olyan fess, stüfftig kis nőt találni, mint ő. Persze részben igaz, jó alakja van, lehetne, mert hogy olyan kicsi. De hát ez egy máz az egész. Lényegében ugyan az, mint nálam. Hiába van a jó alkat, a kor meg a nyomor teszi a magáét. Mikor lefogyott, két lapos lógó mellet mutatott nekem. A hasán ugyan az. Most meg meghízott, olyan, mint egy kis hurka. S ettől jó nagy dudái lettek, na persze. De azok is már lógnak. Aztán ott van az a furcsa szaga. Érthetetlen. Pedig mennyit kínlódik vele. S milyen szagérzékeny! Aztán ott van a ritka szép haja. Meg az az örökös feldúlt arca. Ami szép is lehetne, de attól a mérhetetlen mennyiségű konfliktustól néha teljesen eltorzul. Aztán ott vannak a betegségei, vérzése. Allergiái. Utoljára ahogy ott altunk az erkélyen, kitotyogott belsőleg egy kispingvin. Pukizott egyet a lelkem. Mert hogy állandó szorulása van, de ez valahogy ellentmondásos volt

köztünk mindig. Kíváncsi vagyok mit fog írni. Ez az egész történet tele van különös rejtélyekkel. Iszonyúan igyekezett, de nem sikerült. Fölfedeztem, véletlen, hogy január elsején összejött azzal a Miklós nevű balfasszal, ha igaz. Pontosabban nem tudom mi történt. Mert még aznap írt nekem levelet meg e-mailt is. De volt ott enyhe szexuális célzás, hogy aludjon ott, elmegy elé, hozzon pizsamát, ne féljen tőle, meg ilyenek. Végül is az Imola bevallotta, hogy szoktak találkozni, mint két nyomorult kis zsidó. Valahogy így mondta. S elpanaszolják egymásnak, hogy mi a bráner. Milyen szerencsétlenek is ők.

AMERIKA ÚJRA JANUÁR 17-22, SZERDA-HÉTFŐ ÁTVERGŐDTEM IDE HÁT, MÁR MEGINT ITT VAGYOK EBBEN AZ AMERIKÁBAN.

Telnek múlnak a napok, valójában pihenéssel, gyógyulással, mert megfáztam az úton.

a felbukkanó birstől is tanácsot kér, az imolára –s - és kap

Az addigi életem teljes kudarcot vallott, de a bennem felgyülemelő késztetések, befejezetlen dolgok erre sarkaltak. Ez aztán ott is marad a levegőben, mármint Amerika.

Igen ám, de közben találkozom valakivel, aki itthoni életet ígér, tehát indokolt ezt kipróbálni.

aki mindenre megoldásnak ÍGÉRKEZIK

Jack felfedezi Imola ellentmondásait,

s elkezd magához emelni. példabeszédei
a gyűlöletről és cinizmusról, lásd levelek, sms ek.
az indok az együtt levésre

lehetőségek keresése

elmeséli Jillnek mi a helyzet szent istván park
Jill látszólag megértő, de aztán ármánykodik

Szilveszter előtt, a Jégnéző pesti kéglijében

2007, A KATASZTRÓFA ÉVE

január 17-től újra Amerikában

Jan. 19. Két mantra, Válasz lim, Peter 'O Tool, meg a Peter Gabriel

Bekapcsoltam a tévét, s ott ült, mint egy meglepetés érkezésemhez az én egyik drága-drága emberem, a Peter O' Tool,

ez a messzekék ég-szemű drágalény, puha, falevél Testünkön áthatoló tekintetével s ismét

Adott valami fájón-fenséges nyaláncságot hátralevő életünkre: „Ne tágabbra. Mélyebbre”.

Ís ez kombinálva más mantrával)

„minél mélyebb annál sötétebb”

Peter Gabriel)

már az, mi a Siva két keze között, megértésként jutott. Teremtés és pusztulás között, élünk és fájunk.

Nem semmi.

Jack

egyszer azt is mondtad, Válasz lim milyen jó lehetne nélkül- lem...)

hogy az azért a pénzért, amit „Kötcsén költöttél”, micsoda luxusizét lehetett volna venni. Nyaralást. Hm. Ham-ham.

Meg én mit tehettem volna – érted – drága Aztán meg elkezdem szégyelni magam: micsoda egy kis gazember vagyok is én, amiért nem vittelek el., adtam neked., vettem neked., hátamon, tenyeremen, újhegyemen hordva, én, kis chip shit. És én, én mit csinálhattam vóna, ha? Aztán meg az is, hogy mekkora aluljáró dárídót csaphattam volna én ebből a pénzből, s hogy folyhatott volna a sok hála és könny. Meg mennyi habfürdőt, habosfánkot, habostortát, gőzpakolást, iszap-masszázszt, vangogghal. Erdőt írthattam volna vontatódalokat énekelve, villogó fejszémet csattogatva. S most fel lenne törve az ugar, s új barázdát szántana a zeke. Meg láttam volna az Uffizit. De legjobban egy kis vidámság, ami hiányzik, egyik könnyed élet, egy kis kikapcs, valami légyott, valami bájkellem, ihletettség, s nem ez a jó nagy bánat, fájás, s gyötr. Bíbábúzni drámakirálynőmmel. Vagy?

Jack

Áldozatok és olcsó poénlát, Válasz lim

Ez az, ami, legjobban zavar. Ez az álság, ez az alacsonyan szálló firhang, ez az olcsó fíngang, a sok kehes közhely, kényszeres igazság, tolókoksis szépség, grimaszok a tortán, hamari és hebehurgy, a sok kora-késő és soha-már, jóemberek

kisigazsága, kisemberek jóviccei, a senkiember tanulsága, tucatbölcsek olcsótrükkjei, fatökök fapinjája, okos Tóbiások tokosfóbiája, az utcaember divathóbortja, a kiskellékes kompakt Miskák, a musszlimellű seggtáncosnők, a horpadtmellű s eunuch hangú sakkprofesszorok, büfék és talponállók, és főzelékbarok gőzös-gázos szónokai, buboréknők és furujaférfiak, pocok és pecek verák a zöldségesben, faszfej-rikkancsok a pipacsboltban, s ezek az új nagyik a fröccsöntött pizzáikkal, az újmódiszósos becsinálttal, úszik benne a sok döglött kolbász, s mikor csak megrezzen a rekettye, mert madárka szállott rá, ezek mind kikönyökölnek, mint egy régi olasz filmben, s valakire leköpnék, lenéznek, letaposnak, ákombákom dróterkélyeikről s raklapokra büttyköltek kis placcukról, hova mostohán be, ki s elszorultak, pótgjegyes pótállomás, citrompótlós tökmagokkal körbe köpve, s zeng a rinya, s ráng a kények, s lötypölődik a zsolozsma, nagyon vicces, meleg s bélelt, öntömjénes élet-béles. S mi meg itt riszálunk nekik, s fogalmam sincs miért...Hát, küldött A Jill egy undorító, s egyben nagyon elkeserítő levelet. Hogy én milyen egy idióta, meg szemét is vagyok. Fasza.

NÉMI ELŐZETES:

Oké. Mindenek fölött: ez a dolog nem ellened van. Nem akarom bebizonyítani, hogy te milyen rossz vagy, vagy ilyesmi. megpróbálom ezt végig gondolni, biztos nem tökéletes, de helyettünk is, na meg értünk...) A helyzet volt „rossz”, nem mindenestül, de akárki megnézi – totál kívülállóként – az eseménykét, hát biztos halálra válik. Se nem jó, se nem jópofa. Alább majd magad is meglátod...S meg kell mondjam, az én életemben ez így nem tolható, ez nekem nem természetes, s nem is nagyon normális.

Nyilvánvaló nem könnyű a mi helyzetünk. Az tiszta. De hogy ez ide menjen le? Vagy van egy olyan út, hogy még nagyobb erőfeszítést téve, közösen megpróbáljuk megérteni-feldolgozni a problémáinkat? Mindig volt jó kifogásunk. Hogy nincs pénz, hogy Kötcsével mi a baj, A Jill, meg ilyenek. Hogy a te házad se mindig jó stb. Nos, nekivágtunk egy hétre a nagyvilágnak, mindenünk megvolt hozzá, se hó, se rokon, semmi. De valahogy a dolgaink elkísértek bennünket. Szóval, nem tudunk a világ valagába se elbújni. Miközben, terveket készítettünk, álmodtunk a jövőről. Azzal egyetértünk, hogy próbáljunk meg kevésbé feszülni, azzal is, hogy próbáljunk meg mást, „más” jókat találni, alkalmazni, s az majd segít. Ez jó. Ugyanakkor biztosan tudom, hogy amíg nem dolgozzuk föl a balhéinkat, minden veszélyben van, lesz. Ez tehát egy javaslat a megbeszélésre. Persze, lehetne röviden is. Mind az alábbiit kihagyva.

Nekem, ez a „passzív agresszió”, egy blöff. Mit nem lehet ezen érteni? Csak szeretném nyomatékosan tudatni veled, hogy én sokkal, de sokkal tudatosabb ember vagyok azt a néhány percet, órát kivéve, mikor elragad az indulat), mintsem, hogy ebben nyomuljak. Nincs is bennem ilyen, soha nem hagytam, hogy ez

a dudva kinőjön. De ha lenne is, azonnal kiirtanám. Szóval, ez rám nem érvényes...)

Nos, itt a levél. Tényleg elhatároztam, csak akkor küldöm el, ha másképp nem megy.

Mіндеgy. Jó sok pénzért, ugye, beszéltem először az Elenával, aztán az Imolával. Az én nőimmal. S végül is, miután nagyjából mindent elmeséltem nekik, úgy ahogy sikerült megnyugodnom. Dolgozni kell, pénz kell, blablabla. Esik az eső, itt kínlódom, meg minden. S a jövő totál bizonytalan. De azt mondja az Imola, hogy szeret, s ez is valami.

„Aranyos” ez a „véged”, nem? Válasz lim

Ez azt jelenti, hogy elmenekülsz, mielőtt egymásra találánk.

Jan. 21 vasárnap Hát, valahogy, nem ez az, amire gondolok a munkanélküli „szarembőségben”

S itt ülök, s valóban gondolkodom rajta. Micsoda egy undorító és szemét ember vagyok. Meg idióta. Valóban. Mik s hogy hatnak az ember agyára? Hihetetlen. S persze mindjárt lelkiismeret furdalásom is van, mert hogy mit csinállok én az Imolával. Netán még vele is rossz vagyok? Aztán eszembe jut, hogy mindez a sok befejezetlen dolog miatt? Vagy mert nem olyan jól sült el a dolog az Imolával, ezért lennék én olyan szar? Tényleg? Komolyan ezt kellene gondolnom? S közben itt öregszen, ezerrel. S nincs egy helyem, ezen a földön. De hát A Jill szerint megérdemlem. Úgy kell nekem. Rászakadt ez a takonykór, jó hideg van kint, próbállok telefonálni, de senki se akar igazán ilyenkor semmit. Hétvége van Amerikában. Lassan pihengetek, gyógyulgatok, próbálom regenerálni magam. Amit persze nehéz érzékelni, de nyilván történik. Valahogy nagyon ingatag a motivációm. Az Imolával történtek keményen megingattak. Rohadt sok pénzt – mindent, amit kerestem – rájuk költöttem. S majdnem csak hiába. Nem volt jó. El tudom képzelni, milyen lett volna, ha nincs pénzem. S mit összegüriztem érte! S persze, megy a bullshit keresztbe kasba. Ami számomra kiderül, hogy ez a kötcsei megoldás nem lesz olyan könnyű se, egyszerű se. Összhangban a tapasztalatokkal, oda jutunk, hogy összeveszni nem lehet nekem meg az Imolának. Ugyanakkor pénzt nem tudok, s nem is akarok már úgy adni neki, mint eddig. Megszámlálhatatlan helyre kell fizetnem. Először is ott van az Jégnező. Kell törlesztenem a tartozást. Aztán az Szandra. Kell neki havonta vagy háromszáz. A Jillnek is anynyi. Ha A Jill így marad, nem érdemes neki semmit sem csinálni, mert úgy sem lesz jó. Akkor meg Kötcsére nem fogok menni. Ha nem adok s költök az Évára, akkor oda sem, mert el tudom képzelni, milyen utálatos lenne. Pénzzel is az volt...Spórolnom kéne, s valami határokat húzni Kötcsén.

ImlElső levele, Január 22. Ősírás, az Imola válasza a sok levelémre, mikor végre megoldotta a komputer kérdés...alighogy kijöttem...

Hogy értetted, hogy mielőtt végem? Ragacskám, köszönöm a verseket, a leveleket, a gondoltálmot. A leveleid más-más hangodat idézik, a másként-tudás állapotaiból szólnak természetesen, főleg így együtt olvasva őket érzékeltem ezt. Nehezen jutok dűlőre, mit is írhatok neked, hogy ne érintsen rosszul, pontosabban, ne ütközz meg rajta, de mégis igazi legyen. Erre is gondoltál, mint "stilisztikumra", hogy nem bírom a hördüléset, mert elveszek tőle? Most, amolyan derengős félállapotokban vagyok, amelyeket magyarázgatni, amíg nem szűrődnek át, nem jó, mert ha túl pontatlanul, elnagyoltan ereszttem el őket ugyan, végül újra indulnak bennem. Csak miután Csabi lehozta a gépet és újra írok, csak most kezdem belátni, hogy valójában ódzkodtam ettől az irdogálástól, miután úgy esett, hogy olvashattam levelezésed más részletét is, mint amit felém tártál. Nem találok a hangom. Megtorpantak a szavaim. Kusza jelenetek fűződnek fel folyton, szavak döngenek bennem, de mit is jelenthetnek? Úgy tűnik ez nagyon más műfaj, mint a beszéd. Mit csináljak, ha nem ismerem jól az én drágaságomat, nem tudom hová rejtsem, tegyem, mihez foghatok vele, mit ér/érünk, ráadásul nagyon különbözik a tükörképem attól, amit eddig mutatott, és én is más fényekbe is tartom már, mint egykoron, - miközben mindenhol van belőle bennem, mert beavattatott? Igazából, nem küldeném el, de mit szólnál? Hallgathatnék? Inkább próbálkozom: Imola

A sok alakon keresztül..., már a mindened kezdek lenni, Válasz lim

Ugyanakkor a sok alakon keresztül, szép lassan már többé nem a kedvesed, szerelmed, társad, pajtásod, szeretőd stb. kezdek lenni, - ahogy az „kellene”, hanem a pszichológusod, az orvosod, az apád rossz szelleme, meg a többi rémedé, ami magadhoz vezet vissza. Az a jellegzetes tünet, állapot kezd kialakulni, mikor valaki utálja azt, aki segít neki. A saját problémájával azonosítja az illetőt. Mérgező rá, mert megmondja a hibáit. Szerintem, minden túlzás nélkül én egy arkangyal vagyok, minden kiterjedésem, hangom, s egyéb külsőségeim ellenére is, aki majd meg szakad s igencsak kitartó, s szívós, hogy „rendbe hozza”, ami itt rendesen összegyűlt. S hiába van az, hogy „hát persze” ez nem mind a te hibád, nem mindenről te tehetsz. Valóban gonoszok, szemetek voltak veled: megaláztak, kicseszték, s komolyan gondolom, hogy nyomorult emberek játékszere s áldozata lettél. Ugyanakkor ebben az őrült játékban totál magadra maradtál, s szinte az ön-emésztésig kergetted magad. Egyetlen normális tanács, útmutató, vagy mindent

átlátó „rendes” ember nem volt körülöttem. Mindent magadnak kellett megoldani, a gyerekekkel, ami már ember kínzás. Az én „híres helyzetem”, is csak olaj a tűzre. Mert valóban gondjaim vannak, de még azok megoldásában is jól viselkedem, amikor hibáztatsz, vádolsz az is ellened fordul vissza, mert én mégiscsak jól csinálom. Ezt lassan be is látod, végül is ez könnyebb. Könnyebb a más dolgában eligazodni. Viszont ez mégiscsak és megint csak valami visszamaradt s enyhe kozma, ami csak segít elrontani az egész ételt. Aztán igaz az másik tétel, hogy te egy nagyon is intelligens, érzékeny, jólelkű emberke vagy, lennél, ha. Ha nem lenne ez a szörnyű összevisszaság, ahogy a múltad démonjaival hadakozol. Ha nem az történné – léptem nyomon – hogy annyira leköti a külső és benső energiáidat ez az örökös elemzés, meghasonlás, - hogy nem tudsz még elemi dolgokra sem figyelni. Ebből aztán az a hamis kimenet keletkezik, hogy önző vagy, pedig nem. Lényegileg nem, de gyakorlatilag igen. S ilyenkor, ha valaki tükröt tart eléd, megdöbben szíved magadtól, önvád keletkezik, ami alól a kibújás megint csak az tud lenni, hogy ellenem fordulsz. S ellenem fordulsz mindenben. Amiben csak lehet. A kinézetem, a magatartásom, a helyzetem, a viselkedésem, a stílusom, a hangom stb. ellen. S büntetsz is. Megvonod tőlem a figyelmed, a kedvességed, a tested. Van, amikor odakínálsz, de csak azért, hogy neked jó legyen. A figyelmed nem terjed ki rám. Úgy simogatsz, becézel, mosolyogsz rám te is, mint ahogy a hírhedt egyszeri férjed próbált kedveskedni a testeddel, lelkeddel. A tiéd, meg a gyerekekkel is. Üresség, s hamisság, s képmutatás. Most biztos rettenetesen megharagszol ezért is. Meg megsértődsz. Valójában, én végestelen végig teljesen nyíltan igyekeztem minden erőmmel, s erőforrással segíteni neked. Kötcse egy Varázshegy akart lenni, alapjában az is. Nincs tökéletes szanatóriumi felszereltsége, nem tökéletes – mindenkinek, s mindenkor – az ellátás, attól függ. Csalva, lopva, minden leleményemet bedobva próbáltam úgy csinálni, hogy te íme a gyerekek) csak a jót kapják, lássák, tapasztalják. S te is, ahogy a kezdeti utálkozástól lassan eljutottál a hely valódi megértéséig, szintén mindent megtettél, s mindenedet odaadtad. Még többet is. Ez igaz, el van ismerve. De, amikor kiderült, hogy a megoldás mégsem olyan egyszerű, mert nem vagyok Mágus Miska, nekem magamnak is van némi problémája, sőt, még egy nagyon is segítségre szoruló, szintén jól begabalyodott felesége, gyerekei, - akkor megint, frekvencián én lettem a hunyó. A segélycsomagok, gyorsaságok, tüneti kezelések sem oldottak meg semmit. S mikor vért hugyozva, saját hitem és meggyőződésemet megtagadva elindultam egy rendes, s neked való, hozzád illő, méltó, valódi megoldás után, valami megint derengeni kezdett benned.

De azzal, hogy már igazán „bizonyítva rendességemet” hazamentem, az egész boszorkánykonyha nem tűnt el. A kajaszag, a kozma illat ott van mindenütt. Mert csesztet az exed, mert a gyerekek ötször olyannyira szeretet és törődés igénylők, mint az indokolt lenne, s mindent el és leszívni. Azt is, amit egymásra kellene fordítani. S még mindig nincs vége. Mert akkor ott van az apád árnya, az

ő „nagy bűne”, ami még csak nem is megoldható. S nagyon helyesen nekifogtál a nagytakarításnak, ebben fölülmúlhatatlan vagy, s kéne neked adni valami nagydíjat, ez biztos. Átrendezed a házat. Ha kell naponta többször. Ha nincs értelme, akkor is.

„Mindent leszarsz”, történelmi, kulturális, akármilyen fontosságot, hogy magad, s engem emésztő-megoldó legyél. Keményen elcsesztük a „nászutunkat” is, csak legalább több eredménye jött volna belőle. S ott van, volt az anyád, meg a húgod. Meg a gyerekeik. Meg az Ágota, meg a Funny, meg a Miklós, meg a faszom tudja. Probléma mindenütt. Magyarázkodni, tisztázni való. S végtelenül sajnálom, hogy nem vagyok egy Jézus. Szeretnék, csak nem tudok. Végül is ő is kikattant a keresztfán, s furcsa kérdéseket tett fel valakinek...Jó lenne nagyobb-nak, kedvesebbnek, gazdagabbnak, piszeorrúbbnak, filigránabbnak, ügyesebbnek, halkabbnak, fiatalabbnak, szebbnek, türelmesebbnek stb. lennem, tudom én ezt. De nem tudok. Én is emberből vagyok. S persze, mindez oda megy, ment le, hogy bepiszkítja, vagy egyszerűen csak elrontja azt a hihetetlen csodát, ami a mi egymásra találásunk, összeillésünk-ből szerelem lett. Se én, se te nem vagy képes arra, hogy ne tegyük ezt tönkre. Haragszom magamra is, amiért nincs többem, jobbam, szebbem, meg minden. Éjjel egy óra van. Lassan kettő. Lassan elkezdtem aggódni magamért, magunkért is. Elbizonytalanodtam. Se az erőnk, se az időnk, se az erőforrásunk nincs meg ahhoz, hogy ezt megoldjuk. Ugyan lehet ezt mindenféle más szemmel is nézni, kívülről, más szemével, más értékeivel, más kliséin keresztül. De ez a miénk, senki – rajtunk kívül – nem tudja, milyen, s mekkora. Soha, s sehol nem látott s tapasztalt magatartásra, viselkedésre, öngazdálásra, hitre, bizalomra, erőnlétre, kitartásra, s még számtalan sziszifuszi emberiségre van, lenne erre szükség. S ráadásul rakétafejlesztő, élsportoló, igavonó barom, s minden más emberi s embertelen szerep kijut, kijár, s igényeltetik a feladathoz. Semmilyen segítséget senkitől valójában nem kapunk, s nem is várhatunk. Magunkba vagyunk mi ketten. Csak hát se te, se én nem szeretnénk ebbe az egészbe belerokkanni. Remélem sikerült valamit felvázolnom itten. Fogalmam sincs mire jó. Rohantam, hogy elküldhessem...

Jack

Merre, iml

Ma, hogy felébredtem, nyilvánvalónak éreztem, hogy nekünk együtt kell lennünk.

Közben olvastam most a sértett leveled és rájöttem, hogyha valami nehézség van annak megoldása a megbeszélésen kívül a tüske kihúzkodása magunkból. Az az a megbocsátás vagy valami hasonló, vagyis, hogy a "dolog" többé ne képezzen akadályt a közös létünkben. Ne legyen velencei pornókép belőle, amit aztán ügyesnek vélten elsunyipoénozásra tologatsz. Nekem itt nyilvánvalóan a

képmutatásod okoz fájdalmat, s most nemcsak a kölcsön, hanem a korábbi, és a párhuzamos méricskélése. Én már túl tettem magam a te haboslegény- szerepe-den, de te amellett, hogy megvezettél, még engem gyanúsítottál, nyilván a saját lelkiállapotodból kiindulva. És ennek a színlelős lelkifolyamatnak lett a velencei bukás az eredménye. Azt hiszem itt csak a nyílt beszéd és elhatározás számít és nem a sértődéses-rombolás. Kicsit meghökkent, de érthető valahol, most már ahogy lépten -nyomon valakit sejteni véltél az én hátteremben, nem volt számodra elképzelhető, hogy csak te vagy nekem, s a démonjaiddal, pl. a bizalmatlansággal kellene megküzdened, és nem engem szekálnod helyette.

Tabula rasa. A kérdés akarunk-e egymás felé fordulni?

A te kedvesed.

Halványuló célok, ide ilyen is volt már)

Látlak magam előtt, Válasz lim

Benneteket. S az jut eszembe, hogy ó, Édesjóistenem, miért is nem élhet az ember a szíve-vágya szerint, - mennyire jó lenne, ott, veletek lenni. Az én két macska Jancsimmal...Délelőtt dolgoztam, egy nénének javítottam valamit a downtonban, szép idő, béke mindenütt, végre egy jó, nekem való munka, pik-pak-pukk. Az úton megálltam, pár fillérét vettem néhány ezüst hamutartót, kistálacsákát, meg hasonló ereklje-bizbaszt, csak úgy, emlékként. Egy yardsalen. Aztán hazajöttem, főztem zöldbabos krumplit, aludtam egy mediterránost, s most megyek megint dolgozni. ínagyon finom kaja: sósvízben főtt kockakrumpli és zöldbab. Aztán mikor kész, kell rá apróra vágott fokhagyma, meg tejföl.) Puszi nektek.

Jack

"itt vagyok! Közben, Válasz lim

Figyelem ám, hogy figyelsz e, itthon vagyok, a rohadt telefon drága, csúszik az út, nem tudsz sehova sem menni, nincs többé tető, de mintha nem is lennék. Nahát, ez is egy baj. Első pont a listáról....„az utca másik oldalán menő embert az nem veszi észre, aki nem akarja”

Jack

Egy kényes kérdés, Válasz lim

Ahogy rendezgettem a leveleinket, a naplómát, azért valami jól felkavar. Mert lehet érteni, én végig tiszta szívvel s lélekkel gondoltam erre, de valami következetlenség mégis csak van ebben. Lehet semmi, de nem értem, nem mindent értek.

Végig kéne mennünk az egész történeten, s tisztázni dolgokat, de hát ez egy sziszifuszi munka, s nem is lehet, ilyen távolból.

Felesleges is, ha megtudjuk másképp beszélni. Valahogy a végére kéne érni ennek. Ez az egész együttlétünk mikéntjének, meg hogyanjának. Én: Komoly szándékom van, téged választottalak. Nem akarok megismerkedni mással. Nem is csináltam. Teljesen és totálisan rajtad, meg a gyerekeken gondolkodom. Szóval, én az egész hátralévő életemet neked ajánlom, mindenemet, amim van. Mindent érted teszek, csinálók stb. Nekem ez – talán nem kell hangsúlyozni egy nagy dolog, mit mondjak? Biztos hülyén hangzik, de pont ezért, valahogy biztos szeretnék lenni valamiben, hogy itt mi egyetértünk. Te: Nem tudom, te mennyire vagy biztos a dologban

Hogy mennyire akarsz velem lenni. Miért akarsz velem lenni. Kibírod-e Valahogy úgy gondolom, hogy nem csaljuk meg egymást

Szóval te sem teszed, Ha valami bajom lenne, az más. Tudom, hogy az élet kemény, s valahogy szeretnék felkészülni minden eshetőségre. Mi van, ha felszedsz valakit? Van itt ugye egy olyan dolog, hogyha én nem tudom meg, akkor semmi baj. Ha tudom, miért van, talán akkor sincs. De mi van, ha megtudom? Az gyilkosság lenne. Nem a fizikai dolog miatt, másért...Te, hogy vagy azzal, hogy ha én sumákolok? Becsaplak? Megcsallak, kijátszalak? Neked úgy is jó? Most elhiszed, vagy nem, hogy nem teszem? Mi most egyértelműen együtt vagyunk, építünk valamit, vagy csak játszunk a lehetőségekkel? Piszkavasakat tartunk a tűzbe? Ha menetközben összeismerkednél valakivel, azt megmondod? Megmondjuk egymásnak? Azért kérdem, mert szerintem aljasság lenne a másikat hülyíteni, nem? Végül is felhívtam, s megbeszéltük. Kicsit akadozva, de tisztáztuk ezt a dolgot. Nem csaljuk meg egymást, megmondjuk egymásnak, ha igen, várunk, s együtt leszünk. Elég simán ment, s aztán még beszélgettünk egy csomót, főleg a gyerekekről. Remélem jó lesz.

"ideje...Végül is, Válasz lim

Hülyeség már ezen is erőlködni, finomkodni ezekkel a szimbolizmusokkal. Lényeg, hogy mi is, mint mások, belevágtunk ebbe, a mi erdőnkbe, s nem könnyű. De a gyerekek példája jut eszembe, hogy van ebbe jó is. Sőt, kis bohémsággal, szerintem tők jó. Mindketten megszenvedtük, amink van, s lehet pont az a poén, hogy különbözik, mert így van mit összerakni. Az a „középre menés”, amit mondasz, tetszik nekem, okos lány vagy, hogy így megfogalmazni tudsz. Én is ezt gondoltam, csak elmaradva a bonyolultság akadós bokrai közt. De most, hogy imígyen kint vagyunk az új tisztásunkon, vivá! Meg halleluja. Ideje szeretnünk egymást.

Jack.

"szenvedek. Aranyos vagy, kedves, Válasz lim

"szólni vagy nem. Egy szót sem szóltál a Cohenről.

pedig az megint valami neked szóló, személyes., volt.

szerelmem... Hogy ily késői órán is írsz nekem.

Írtam neked két marha hosszú levelet, de egyiket sem merem elküldeni. Pedig baromi sokat dolgoztam rajtuk, törtem a fejem. Hogyan is lehetsz. De hát, elkerülhetetlenül ezek is amolyan elemző-feltáró dolgok, amikre mintha most nem vágnál. Néha nem tudom miről beszélsz. Most pl. Mikor azt mondod: amikor megváltoztatom a véleményem. Tényleg, szoktam? Hát ez elég meredek. Persze, nyilván én is tévedek, s akkor belátom. De ez ugye nem baj? Vagy mire gondolsz, következetlenségre, köpönyegforgatásra?

Rengeteg mondanivalóm lenne, de totálisan beszartam. Így aztán arra a pár leheletfinom szöszre, nagyon óvatos kis szóra támaszkodva támaszkodom, amit itt-ott mégiscsak fölfedezni véltem. Szóval, azt mondom, hogy igen, változol. S ez szerintem baromi jó, majd meglátod. Kicsit tényleg jobban bízhatnál bennem. Ez a vehemencia dolog, már megint. Nehogy azt hidd, te mondtad nekem ezt először. Hatvan féle formában hallottam már. S biztos van ilyen adó meg befogadó dolog. Van is erre egy mondás: „nem az a lényeg, hogy mit mondanak, hanem mit hallanak.” Csak valahogy át kéne tudni látni ezen a ködön, ezen az előítéleten... Van ilyen is. Persze, szívesen elküldeném a leveleket, de hát. Nyilván ez úgy van, hogy mászik föl az ember a létrán, s addig nem szívesen nyúl föl a következő fokra, amíg nem biztos abban, amit éppen fog. Vagy az embernek ismernie kell a pozícióját, hogy tájékozódni tudjon. Vagy ismernie kell önmagát, ahhoz, hogy tudjon vele bánni, tudjon rajta javítani, tudjon nőni, fejlődni stb. S azt is értem, hogy ez egy túl intim dolog...Valószínű túl sok új dolog van itt, túl sok minden föl lett vetve. Jó lenne, ha kicsit bátrabban elfogadnád a segítségem, ha más nem kipróbálhatnád, csak egy kicsit. Mitől félsz? Hogy becsaplak, hogy elhagylak, magadra hagylak. Visszaélek vele? Óh, ne. Az az érzésem, hogy a dolgok megítélésében túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítasz a jelenség szintnek. Ez köti le a figyelmed nagy részét. Aztán meg ezzel is foglalkozol, ezt elemzed, mint valami kávézaccot. Ki tudja hányadik leveled szól már erről. Úgy látom, hogy én mindegy mit mondok. Közben, itt-ott mégis kivillan, hogy azért csak észreveszed a mélyebb okokat is. De hát idő kell, ezt látom. Közben baromi türelmetlen vagyok, megmondom őszintén. Biztos tapasztaltál már te is ilyent valakivel. Látod, ha kihúzná a cipőből a nyelvet, könnyebben belemenne a lába. De nem teszi. Nos kell szólni, vagy nem. Azt fogja gondolni: „engem már megint baszogatnak”, vagy ez nem érdekli, hanem arra figyel, amit mondtak neki. S kihúzza. Valahogy így. Totál bénának érzem magam, szenvedek, mert azt érzékelem, hogy nem jó neked. Azt értem, látom, hogy valami nyugalomra vágysz, de azt is, hogy mindenfelé dül benned. S a nyugalom nem attól fog eljönni, hogy magadra próbálsz erőltetni. Hanem ha a dolgot megoldod. Ilyesmi. S ebben tud-

nék én valamit tenni, ha hagynád. Persze, az is lehet, hogy nem tartasz erre alkalmasnak. Hogy hülyének tartasz, azaz olyannak, aki annyira nem tudja. Rengeteg minden. Szóval, csak egy dolgot még. Az egyik levél 2006. dec. 19-től 2007 jan. 17 ig. történetekről szól. S arra keresi a választ, hogy miért úgy volt, ahogy. Semmilyen bántás nincs benne. Inkább csak egy tükör, egy összetett kérdés. Mert egy csomó minden még mindig kérdés, szoros összefüggésben van a jelennel, meg a jövővel. Engem nagyon zavar. Semmilyen veszekedést, inkább valami dialógot szeretnék erről. Természetesen tudok várni, ha más választás nincs. Minden rajtad múlik. Csak előbb-utóbb. Aztán van egy rövidebb történet, amit már a legutóbbi leveledre kezdtem el. Valójában válasz akar lenni. Totál el vagyok bizonytalanodva. Szóval azt se küldöm el. Miközben begyólok a tehetetlenségtől. S persze, mert annyira szeretlek, szeretnék mégjobban...

Jack

AZ EMBER" FRENOLÓGIA- EGY ÁLTUDOMÁNY HASZNOS TANULSÁGAI

Szerencsére kezembe akadt a Frenológia c. könyv. Ami sok szempontból egy bullshit, de valamire jó volt. Mert arról beszélt, hogy az ember nem egy statikus, teljesen determinált barom. Hogy például nem „akaratgyenge” vagyok. Mert ezt gondoltam. Hogy minden hiába, ha meg szakadok is, bizonyos dolgokat nem vagyok képes megcsinálni.

az ember osztható és manipulálható

Nos, a könyv azt hozta föl, hogy az ember agyában sok kis legó van. S azokkal lehet játszani, csereberélni őket, manipulálni. Jó s rossz értelemben is. Az ember kívül-belül befojásolhatja önmagát. Külső izékkal a bensőt, benső izékkal a külsőt, aztán körbe körbe. Szép lassan például mégiscsak „átvághatja” önmagát. De nyilván a legszebb része az volt, hogy az egó, az nem abszolút. Olyan értelemben, hogy nincs abszolút hatalma, pozíciója, szétszedhető, bolondítható, sőt még élni is lehet nélküle. Hiába hadonászik, pofázik, fontoskodik, amitől aztán nő, meg kampósodik az ember orra!), akár el is mehet a p....ba. Ez iszonyú jó, s fontos volt. Rögtön egy életre meg is jegyeztem. A második a sors volt.

Ezt is meséltem, a zsidó öreganyámmal, Miamiba. a „szenvedés” magyarázata

Pont annyi voltam, mint te. De mikor mondta, hogy ez az én szörnyű utam az nem baj, hanem másképp is lehet ezt nézni, az azonnal, s végképp átlendített a megnyugvásba. Azóta is – lényegében – ebben élek. Hogy hát én egy gifted, azaz valamivel megajándékozott vagyok, rengeteg s alapvető haszna van ennek, de

csak ha használok. Mert „nem az a szenvedő, akinek érzékenysége, sorsa van, hanem akinek nincs”. Mert a pizzama osztásnál nem is kapott... Aztán amit már én, magamnak fedeztem, találtam föl, az a cél. Én nem is vagyok. Illetve csak egy kétlábon járó csőrendszer, ilyen-olyan dolgokból álló laza kupleráj vagyok, s valójában a cél határoz meg. Amikor van célom, csinálom a dolgom, nincs semmi baj. S szép lassan, menet közben gyűlik a tapasztalat, a pozitív visszajelzés, hogy nem is vagyok olyan s annyira szar. Űgyesen s „észrevétlenül” felültetem magam. S ez olyan jó... S mért vagyunk, mi ilyenek? Két dolog: az egyik az érzékenységünk, túlérzékenységünk! a másik meg hogy mindig voltunk annyira intelligensek, kivételesen intelligensek! hogy az idomítás-dresszír aránya fölé, mögé, alá, elé stb. tudtunk keveredni. Az a bizonyos nehezen idomítható állat. Ami, fantasztikus szabadságot ad. Az ember magasabbra hághat, ahonnan messzebbre látni. Túl szar környezetben nőtünk föl. Ahhoz képest, amik voltunk. Igen ám, de nem lehet így maradni. Mert ez valójában nem szabadság, hanem szabadosság. Hiszen ott van ennek a másik véglete, a felismert szükségszerűség, amikor az ember bizonyos dolgokat már – mégiscsak – elfogad, de amit ő választott. S az már neki van, mint egy kincs, mint egy ház, mint egy rendszer. S ezzel, azt hiszem, nagyon is igyekezni kell. Hogy behozzuk a lemaradásunkat. De-de. Mindenkinek valahova kötődnie kell, mindenkinek kell legyen választása, mindenkial-, s felkutya, mindenkinek valakit szolgálnia kell, el kell köteleznie magát, valamiben hinnie kell”. Azért tettem ezt időzőjelbe, mert ezek a dolgok, amit milliószor megénekeltek, a Sartre-től a Bob Dylanig. Valójában nagyon is egyszerű.

Te, baba akartál lenni.

Aztán virágorvos.

Aztán színésznő.

Aztán kultúrtárs, de a társad elszürkült.

Aztán házastárs, de a társsal, s a házzal is baj lett.

Aztán kifinomult táltos anya, csak nem volt, ami fűtsön belülről.

S most jött egy zöldséges... fazekas, kádár, molnár, tímár, tehenész, bojtár, csak hogy ne akadjuk el a címkében...)

S azt mondja, hogy legyél te is az. Hogy „mindegy mi”, csak legyen már valami.

S itt van némi megtorpanás. Nem csoda. Mert valami mindig „kicsap még a régi hazugságból. S itt hagy engem megvakítva félig, ősi rettegés az éjben.”. Nem könnyű átállni. S úgy aztán végképp nem is lehet, hogy az ember fia-lánya oda-megy a kerítéshez, áthajol a Dezsőhöz, s ezt mondja: idefigyelj komám. Tetszik nekem ez a dolog, ha gondolod átugrok, és rögtön meg is teszi, kicsit felszakad a gatyácskája), jön a hetyegés, s aztán közli: csak az a baj veled...S aztán hosszasan jön az ugrókötelezés a kerítés fölött.

Hát igen. S az a szegény dezső, csak áll, s jól felkavarodik. Hogy most akkor mi van ő csak itt a zöldségét-lovacskáját kapirgálta, mikor jött ez a fiú-lány...Telik-múlik az idő. S ha az a fiú-lány nem tudja, eldönteni sem tudja, ha az egész oda megy le, hogy „na jó honey, én most még visszamegyek kicsit a városba-faluba, szerencsét próbálni, s ha majd nem sikerül visszajövök hozzád, s onnantól csak veled leszek”, vagy valami hasonló. S biztos van olyan legény-leány, akinek ez is elég. De nyilván ez a ritkább. A többség dűlőre viszi a dolgot. Nos, nálunk ez még cifrább. Mert itt két vándor Dezső van.

Jönnek-mennek, fütyörésznek. Az egyik kertész, a másik loápoló. S van ugye a kerítés. Egyik oldalán is jó sok szar, a másikon is. S jönnek az ugrálások. Hol ide, hol oda. Fő a változatosság. Valaki még azt is kitalálja, hogy ne legyen kerítés. Lebontják, letörik, letépik. Lerúgják. Igen ám, de a gyom meg a sok sánta ló, még mindig ott van, jelezve a territort. S akkor az ember mondja, hogy „na ide figyelj béby, csak nem képzeled, hogy én ebbe a kuplerájba..., takarítsd el a ganédat előbb”. Mindenkinnek a más ganéja csípi a szemét. Aztán csak be-befekszenek. Kicsit ide, kicsit oda. Gazolnak is, lovat is kefélnek. Szokják a másikat. Néha el-mennek a Bahamákra. Ilyenkor a gaz nő, a ló sántul. S ott a Bahamákon kérdik: oké, házások Ó, mi nem, - jön kórusba a válasz, mi csak hettyegünk. S oké, maguk honnan valósiak – kérdik újra. A városból! a faluból! - zendül a dalárda. S mivel foglalkoznak kérem – ez a következő kérdés. Kertészettel, lovászattal! – harsan a válasz. Hát kérem, szoba az nincs, sajnos, mind foglalt. Itt csak házaspároknak adunk ki, szóval beszéljék meg előbb, s nézzenek vissza. Szóval, a két vándor Dezső hazacsámpáz, s ott a ló, ott a gaz. Hát basszameg. Kellett nekem ez – mondják megint, s megint egyszerre. Játsszik a gazban a szél, pislog a ló.

Két hősünk topog, nem tudja mit csináljon. S mint a főlhók odafönt, lassan száll az élet. Nem az ének, mert csönd van.

Jack

"a madár röpte. a szenvedélyről, Válasz lim

az biztos, hogy ez nálam nem elhatározás, szándék, ilyesmi. Azt hiszem alkat. Akkor élek, akkor vagyok. Ha csak „úgy beszélek”, olyan mintha az érdektelen szomszédot hallgatnám. Üres papírzacskó.

Beleélem magam. Látom, tapintom, érzem a dolgot, ami pörögni kezd, karvarja a lomha tárházat, nőgat, basztat, inspirál. De már megint ez a stilizálás. Mert egy rohadt szó sincs itt arról, hogy mit mondok!!! Faszom igazságtalanság. Jó. Láttam én, egy-két embert, aki halkán, finoman, sokat mondott. S csak néztem. Honnan tudod te ezt öcsém? Ez a te véleményed, vagy csak úgy bőfizgatsz. S túlnyomórészt ki is derült valami hamisság. Ha nem, hát akkor csak az, hogy ő bizony más. Csak ennyi. Azokról aztán végképp nem is beszélve, akikből, mint a

tehénből csak a gané dől. Ó, hagyjuk már! Esztétikusan, szépen, halkan, dekoráltan. Bodoráltan. Mint a korosodó háziasszonyok új frizurája. Tehénen a gatyá. De persze tudom, hogy ez nem abszolút. Másképp is lehet. S csak azért, mert te eddig pintyőkéket láttál, még nem jelentheted ki, érted! nincs rá jogod! hogy azt mondd, csak az ökörszem a madár. Mit mondott a Pilinszky? Mikor összehasonlították a sokat író kollegával? Hogy a „madár röpte nem attól függ, mennyit ver a szárnyával”. Miért? Pofán szoktalak vágni, rugdoslak, csavargatom a karod Mikor hagyod már abba ezt S arra figyelsz, amit mondok, ha? Én nem az a hüllő exed vagyok, oké? Én vagyok lenni melegvérű, sorry. micsoda egy foghíjas szótárad van neked..., s mond, miért olvasol te Márquezt, ha Még a viktoriánus regényekben is több szenvedély van. Vagy hol élsz te, a képzeletben? A regénybe jó, az életbe nem?) Miközben csalsz, igen is csalsz, s csak azért, mert nem tudod, hogy használd, mert nem tanultad még meg, elfojtod a nagy természeted, ha? Nahát én nem vagyok ilyen elfojtós. S nincs is soha szorulásom. Vagy azt szeretnéd, hogy legyen?

Jack

"mit csinálunk? Kérdeztek egy.., Válasz lim

Történészt meg egy ma-búvart, hogy a Legfelsőbb Bíróság történetében kik voltak a nagyok...

Vannak vagy ötven-hatan. Ők tartják az orrukon egyensúlyban a Society-t. Az pad egyik, meg másik oldaláról.

S jött egy felsorolás.

Hogy az egyik az bölcs volt.

A másik éleselme.

A harmadik egyéniség.

A negyedik együttműködő, s így tovább.

S ahogy így, a múlt fényében is nézzük, mégiscsak az derült ki, hogy ez jó volt ezért, az meg azért, de a legjobb mégiscsak az volt, aki csinált valamit, hagyott hátra valamit. S itt nemcsak a konkrét törvényekről volt szó, hanem az összes oda vezető körülményről is. Szóval, beszélünk, meg beszélünk, de mit csinálunk Valahogy, azt is kéne már nézni, nem? Jack

"fordítás. A fordításról, egy régebben írott dolog, Válasz lim

Természetesen én nem vagyok a Cohen, jajj dehogy. Nyilvánvalóan itt valami olyan sűrítés van, amire csak a nagy költők képesek. Ezt visszaadni, azaz más szóval kifejezni azt hiszem még angolul is nehéz lenne. Meg itt van a mi más nyelvünk. Sokat gondolkodtam rajta. Egy csomó szempont van. Az egyik ugye, hogy visszaadjuk a jelentést. Anélkül semmit sem ér. Aztán visszaadjuk a dikciót, ami ugye a mélyebb jelentés-jelentések. Azoknak legalább is egy része. Aztán ott

van, hogy milyen kép jelenik meg - akárki - fejében, függetlenül angol vagy magyar, ugyan arról. Sejtessünk, ábrázoljunk, ne mondjunk azért meg má' mindent. Hetekig tökölttem például az Undertow-n. Mert hogy ilyen nincs. Fogalmilag persze van, az ember ""látja"", láthatja azt a bizonyos alábukó, s egyben behúzó hullámot, amit magyarul nem neveztek el, talán mert nincs tengerünk. Ráadásul amikor az ember egy másik nyelven megtanulja használni arra a bizonyos fogalomra-képre a szót, akkor valójában megerősödik-megduplázódik annak a jelentése, erősebb, létezőbb, komplexebb, tapinthatóbb stb. lesz. ígyébként a ""tócsa"" helyett gödröt kellett volna mondanom, majd kijavítom...). A szavak, a nyelv, meg a gondolkodás összhangjáról van szó. De még a magyar is tudja: ""mert szó az nincs, csak képzelet"", emlékszünk, ugye?

S akkor még mindig sehol sem vagyunk.

Mert ott van a rím meg a ritmus. A szavak s a mondatok gördülése.

S hogy ez se legyen elég, ez ugye egy ilyen trubadúrnál még zenével is jár együtt, szóval még egy réteg. S ennek mind stimmelni kell, kellene. Mindenesetre ahogy hallgattam a Dylan és Cohen fordításokat, komolyan a hajam az égnek állt tőlük. Képtelen voltam végighallgatni. Kedves slágereket csináltak belőlük, amiknek semmi közük sincs az eredetihez. Se értelme nem volt, se mondanivalója. A költészet meg eltűnt. S még egy dolog jutott eszembe. Szerintem egy másik nyelven a valóság egy másik szeletét, vetületét, színét, ízét stb. lehet látni. Az angolok amerikaiak) van, amiről másképp gondolkodnak. S más érzés is járul hozzá. Szóval nem könnyű? Viszont nekünk is vannak élethelyzeteink, tudunk ülni a vizek partján, s hallgatni a hullámokat. Az, amit a pasi ott mesél, az valami nagyon különleges, mélytengeri lélek-lény, amilyent csak tényleg nagy költők tudnak felhozni nekünk. Különös módon rámutatva, hogy némelyikünkben ugyan az lubickol. Csak eddig nem ""tudtuk"" "Még visszatérek. Ez csak úgy, kápásból volt.

Jack

Mindenek fölött:

Jack

"jobbra vagy balra. Más, azaz jobbra vagy balra, Válasz lim

Well, Valahol az élet attól szép, hogy működik.

Ez szép volt, nem? Azért, okos vagyok néha, ugye

Nos ez a fantasztikus fölfedezés sokszor fölillant már bennem, de nem mindig veszem komolyan. Mikor az ember összekeveri a dolgokat. Pontosan látom mi kell ehhez, meg is tudom csinálni, de csak veled, csak érted. Sok-sok millió forint kell. Sok tízmillió.

Szóval, kitántorogtam ide megint, enyhén lerombolódva, s tele szomorúsággal. Rosszabb volt, mikor tavaly szeptemberben jöttem. Akkor valahogy egyel kevesebb nagy csalódásom volt. De hát, ahogy szoktam, nekifogtam, nekiveselkedtem, s eljutottam a semmiből a nullára. Most itt tartok. Kifizettem a kifizetni valókat, küldtem haza is pénzt, van mit ennem, van hol laknom. Tél van itt is, hideg szelek fújnak. Ma volt az első nap, amikor először eltöltöttem kb. két órát azzal, hogy oké, akkor mit is. Mit csináljak. Merre, mekkora legyen. Mi legyen. Az utóbbi két hetem azzal telt a munkán kívül, persze), hogy mi is van velünk, veled.

Valahogy, nem is jutottam túl messzire, a lelkem most is tele van szorongással. Amitől iszonyúan elfáradok. Közben, tényleg ma először elkezdtem terveket csinálni. Telefonáltam egy csomó helyre, s volt, aki válaszolt is. De el akarok menni is sok helyre. Totál agyrepesztő a helyzet. Mert valahol, valami azt súgja, hogy valami komolyat, valami ütőképest kellene csinálnom. S tudom, biztos vagyok ebben, meg is tudom tenni. Csak ehhez valaminek össze kellene állni. Ugyanúgy, ahogy neked, ahogy te mondtad, nekem is be kéne, hogy álljon a lelkem, valamire. Jelen pillanatban semmi mást nem látok, mint Téged. Te lettél az életem értelme, akár milyen furcsán is hangzik ez. Persze nyilván úgy, hogy te, meg én, azaz mi. Arról nyilván sokat nem kell beszélni, hogy az mi, ezt már sokszor tisztáztuk. Én tökéletesen elégedett, s boldog vagyok ettől. Az egyetlen dolog, ami zavar, az te. Mert valahogy szükségem lenne a biztonságra. Arra, hogy értsélek, lássalak, tudjalak. S ezt nem csak kijelentések szintjén, hanem a dolgok összefüggésében. S ugyan magam „teljesen tisztán” látom a helyzetet, de szemlátomást úgy tűnik, hogy ebben egyedül vagyok. Kétségbeesetten igyekeztem tisztázni ezt, mikor még ott voltam, aztán mikor kijöttem. De nem ment. Nos, az egész dolog azért érdekes, mert teljesen más út, ha veled, értünk csinálom, meg ha magamért. Miután abszolút nem bízom abban, hogy én nélküled valakivel is igazán együtt legyek, fogok lenni, egy sokkal alacsonyabb szintű dolog is elég. Egyszerűen dolgozgatok, ráérek, s semmi sem sürgős. Spórolok, aztán majd hazamegyek, ha egyáltalán... Sok kedvem élni sincs ettől. Ezt egy kicsit azért kifejteném: ott van ugye nekem Kötcse. Megcsinálhatom, de kinek? Üres, kongó hely lesz, tele szörnyű realitásokkal. Az a döbbenetes dolog történt ugyanis, hogy te, minden ellentmondásoddal együtt teljesen betöltötted a helyet. Mindaz az álom, mindaz a vágy, ami engem azért működtetett általad valahogy ismét helyére került. Azzal együtt, ami történt a családommal. Sőt, felvillant előttem, hogy akár még minden helyre is hozható, lehet ebből egy normális élet. Semmilyen illúzióm többé nincs, hogy én fogok találni valakit, aki ezt megközelítően a tiedhez, érti. Ehhez már túl sokat tudok, túl sokat tapasztaltam) Ugyanakkor itt van ez a te szörnyű, benső bizonytalanságod, ami természetesen rám is átragad. Itt lüktet, fáj bennem minden. Szeretnék tenni ellene, érte valamit, de nem hagyod, nem tudok. Valahogy úgy látom, olyan változásokon kellene keresztül menned, ami,

ha megy is, nem egyik napról a másikra. Ugyan mondod, hogy szeretnéd, bízatsz, de ezek csak szavak. Elhiszem én, hogy szeretnéd mindezt, csak hát ez nem lesz csiribú-csiribá. Komoly meggyőződés, elhatározás, kitartás, hitt kell hozzá. Amihez dolgoknak meg kell szilárdulni, kiépülni, hogy semmi minket ettől el ne térítsen. Nem lehet „semmi” bizonytalanság. Valójában nem értem, mi a bajod. Értem, de mégsem értem. Elég tisztán ott van minden. Miért is nem tetszem én neked, jobban... Ha jól látom, ez egy teljesen nyitott, s lehetőségekkel teli életet jelent. Lényegét tekintve benne van, benne lehet minden, amire egy normális ember vágyhat. De nem kispálya. Egyik dolog, amiért nem értelek, hogy neked valójában „semmit sem kell csinálni ezért”. Én nem kérek, nem várok tőled semmit. Nem kell sehova menned, nem kell többet dolgoznod, áldozatot hoznod. Az egész, főleg munka, s pénzszerzés dolgot, magamra vállalom. Lelkileg kell támogatnod, de annak se kell valami nyálnak lenni. „Csak tudjalak”. Ez kellene. Hogy ott vagy, hogy vagy nekem. Hogy hiszel, hogy vársz, hogy érted, s hogy most akkor ez van. S nyilván beszélünk, leszünk, a dolog majd alakul, s ebben a folyamatban nincs semmi szőrszál. Bízhatunk egymásban, éjjel és nappal. Szóval, ha ez így van, akkor én szeretnék valami komoly dolgot, komoly munkát csinálni. Ami azt jelentené, hogy összeszednek egy csomó munkát, fölveszek embereket, azaz egy nagy vállalkozásba fogok. Tudok magamnak is profitot csinálni, de tudok egy csomó emberen. Valójában úgy érzem, hogy ennek csak pont eljött az ideje. Úgy szellemileg, tudásilag, s lelkileg megértem rá. Ugyanakkor ez az egész világ nekem örökre idegen marad. Valójában én nem ez vagyok. S kell, hogy legyen valami komoly motivációm erre. Ha nincs, nem csinálom. Tehát a két út az nagyon is élesen különbözik egymástól. Itt állok hát, ezen a válaszüton, fontolgatva, jobbra, vagy balra menjek. Újabban egész éjjel álmodok. Nyilván kavarog bennem minden. Igencsak furcsa élmény. Örökösen arról beszélsz, hogy mennyire idegen, mennyire furcsa vagyok neked. Felsorolhatlan a szó szerinti kifogásaid sora. Hogy én ilyen, meg olyan vagyok. S nem lehet nem észrevenni az aránytalanságot. Mérges vagy rám azért, amilyen vagyok? S valóban azt mondod, ami az ok? Vagy mással magyarázod? Mire számítottál, mikor hazamentem? Miért nem szóltál? Hogy te, hogy akarsz, szeretnél? Bocsánat, ha csak most derül ki számodra, hogy én milyen vagyok, s te valami egészen mást vártál, akartál. Most meg kezdesz rájönni, mi is valójában ez, nem? Oké, de miért hallgatsz? Miért nem működsz közre? S hogyan várod, hogy én eközben nyugodt, hűvös, indulatok nélküli stb. maradjak? Te nem találnád irritálónak a másik süket hallgatását? Aztán nyugtatgatását, meg hülyézését? Esszük a zaccot, de miért? Miért van zacc. Miért ne kezdjük el szépen megbeszélni? Nem tudom, ezt tényleg nem lehet eltüntetni, félretolni, semmissé tenni csak úgy. Én tényleg isteníteni tudlak téged, ezt teljesen érzem, látom, tudom, elhiszem, magamévá teszem. Csupán az egy tulajdonságod, az ellenkezésed az, ami zavar. Szerintem minden baj ebből jön. Csipesszel meg ezt nem tudom kihúzni belőled...Te sem

belőlem. S nem, igazán nem értem mi a bajod velem. Más vagyok, oké. De ennyire? Ez van a dolgok mögött? Hogy nem e lenne jobb neked valami mást csinálni? Másfelé, más irányba, Hogy lehetne ezt a kérdést elkerülni? Szóval, ha ennyire, akkor, hogy fogsz tudni ezen átjutni, s eljutni hozzám, ha? S ha látnánk a dolgokat, érthetnénk őket. Akkor lehetne érzékelni, hogy mi s miért, hogy alakul e, vagy nem. Fejlődik e, vagy romlik. Mondtad, hogy írjam, küldjem el. Ez nem az a levél). De félek. A cselekedeteid, a szavaid mögött nem látni. Ellentmondások vannak. S elindulok, hogy csinállok valamit, de nem indulok el a zöld lámpánál. Teszek egy kört, a máris újra itt találom magam, hogy neked írok, veled foglalkozzak. S hulla fáradt vagyok. Folyton. Ez a dolgok kerülgetése iszonyúan fárasztó. Ez a rengeteg áttétel, s főleg, hogy még úgy sem megy. Egyre inkább úgy érzem, hogy mintha te totál kívülről látnál dolgokat. Külső, idegen dolgokkal hadakozol, próbálsz magadba gyömoszolni, elfogadni, megemészteni. Mert nincs benned? Minden jó, mondhatnánk, s ezért se kellene valamiről se beszélni. Sajnos, én nem ilyen vagyok, én ebben nem hiszek. Nekem ez a hülyeség teteje. Azok mondanak ilyent, akiknek minden mindegy. Na hát ez nem én vagyok, nem is leszek soha. Nekem semmi sem mindegy, mondtam már ezt is...Tudod, azt gondolom, ha te tényleg szeretnéd, magadtól-magadból azt, amit én kínálok, vagyok, akkor nem ellenkeznél. Akkor jó lennék, sőt. Akkor örültél volna, hogy feltörülheted a sáros lábnyomom. Mert az azt jelenti, hogy ott vagyok? Nem így van? Ó, jajj. Mit mondhatnék még? Nézd. Én tényleg azt gondolom, hogy volna itt mit kitölteni. De csak szeretettel, odaadással, alázattal, lehet. Én alkalmasnak tartalak rá, hányszor mondjam. De csak ha csinálod. Ha ellenkezel, akkor baj van. Itt tartunk. Szerintem.

Jack

"ne haragudj. Elküldtem, Válasz lím

Az előző levelet, s közben írtál. Most meg itt vagyok, örült lelkiismeret furdalással. Mikor lesz ennek végénél kell mennem a könyvtárba, de nemsokára jövök vissza. Akkor beszélhetünk. Megírod mikor jó neked? Ne haragudj rám, ne akarlak bántani. Csak valahogy kijutni ebből a kátyúból. S már szétszakad az agyam. Love you

Jack

"egy marha vagyok. Elvesztettem az összes levelem, amit nem mentettem jl

"ne haragudj. Jó, ne haragudj, nem akartalak megsérteni, s mondtam is, hogy nem úgy gondoltam.

nyilvánvalóan szimbolikusan értettem, mint valami elvont, mesterséges világot. hirtelen ez a kép ötlött föl bennem, mint hasonlat. olyan esetetek, szerencsétlenek voltak ott nekem...

"elég volt. Vége. Válasz lim

Hááát, az a két héttel ezelőtti asszó se volt kutya. De ez most mindenben túltett. Magyarázhatod, ha ez megnyugtató, ahogy jól esik. Csak, hogy elhangozzon, én is mondok rá valamit: a legjobb, amit találtam, és ez már mielőtt eljöttem kezdett körvonalazódni nálad..., láttam, félttem is miatta) az az, hogy nem bírod. Különösen azok után, hogy – balga? – módon én is segitettem a „nővé válásodban”. Jó poén! - ez a féltékenységek. Ja. Micsoda trivialitás – így figurázni valaki szeretetét. Micsoda kis nyomor... S valóban, te elhagysz, lépten nyomon engem. S ez Rohaddtul nem művészi, ez csak piti állhatatlanság. Szép szóval.

S hát, lehet hülyén viselkedtem. Tele, s szemlátomást nem jótalan aggodalommal, sietve felhívtalak reggel. S vigasztaltalak, meg minden. Aztán hirtelen, „nagyon jól” lettél. S látom, hogy van neked segítséged, támaszkod, vigaszod, minden, ami kell. Nekem nincs, nekem te lennél. Lehetnél volna. Kár, hogy a múltkor a Teri nem szólt bele a telefonba, hogy most nem érsz rá...Nagyon kiborultam. S remélem kigyógyulok ebből, de nekem ez nem hiányzik. S azt is megértem, hogy mindez „azért van, mert annyira hiányzik...”, hiányzom? oké. Mindegyesetre hallottam önfeléd és gúnyos kacajod a háttérben, ahogy ez a szegény, hétgyerekes nő beköltözött közénk. Te nekem nem segítesz, de inkább szörnyű örültebe sodorsz, amit nem bírok. Sajnálom, lehet velem van a baj. Lezserebbnek kellene lennem, vagy valami ilyesmi. Nos, nem vagyok az a nagy s abszolút „művész”, aki poénból, nagyvonalúan kitépi a saját szívét. Az is lehet, semmilyen művész nem vagyok, még nem tudom...De nincs ezzel baj. Elég régóta élek már így. S igen, szeretlek, s aggódom érted. Meg akartam veled osztani az örömeim. Furcsa baleset. S a reakció? Hu. Nevezd, aminek akarsz, mindegy. Kell vállalni magam. S ez nekem csak túl sok, ezért mostantól fogamat összeszorítva, de megpróbálok leszakadni rólad.

Kár értünk, jó lett volna, ha egy kicsit erősebb vagy, következetesebb vagy, s meg tudod állni, hogy nem szórakozol velem. Sokat bírok, de mikor így, valaki lélekben elhagy, az nekem – mindegy milyen okból – a megbízhatatlanság jele, nagyon ocsmány dolog. Az én világomban valaki nem tesz, tud ilyent tenni valakivel, ha szereti. Ez nekem kis nyomorúságos önzés, semmi más. S attól félek, hogy többé nem tudok benned megbízni. Nekem te egy drága lény voltál, s tényleg az életem adtam volna azért, hogy ""áthúzzalak"" valami jobba, igaziba. De hát látom, hogy ez az én illúzióm, részben, mert te amolyan kis hamari-hamvas vagy, s folyton folyvást eltűnsz, ez a te egyik azonosságod, vissza a nárcizmusodba...) Egy biztos, komolyan mondom. Soha életemben ilyen kegyetlenséggel

még nem találkoztam. Amilyen jó tudsz lenni, olyan bestiális. Elég volt. Légy boldog.

Farewell Imola

Jack

"ne...Ne félj, szeretlek, soha nem hagylak

"Sms. elmúlt egy óra. lefekszem. írsz egy smst, mikor fölkelsz?

"Telefon.

ifjúságom lelki kilengése

Ez a benső swing, kilengés, szempontok váltakozása, a túl nagy meg-, megátélés, az önvád, a lelkiismeret furdalás, de különösen a determináltságtól való félelem, ezek itatták át ifjúságom. Mintha amúgy, nem lett volna elég bajom.

úgy látszik, elértem a plafont, lekapcsoltak...

a hétvégén nem is tudok semmit sem csinálni ezzel.

gyorsabb, egyszerűbb megbeszélni, de ez pénz. s eddig még nem küldtek számlát, s tesznek, asszem egy limitet. valószínű több száz dolláros hívás van már...szóval, akár mennyire is tökéletlen, írunk kéne...jó sokat megbeszéltünk, a s amúgy is emészteni kéne megint kicsit dolgokat...megyek dolgozni.

Ahogy gondolod.

Nekem nem volt alkalmam olvasni a ""Naplódat"".

Igy csak a ""tények"" maradnak.

Nem tudom. Ez lett hát a várva várt levél...

Egyre inkább mást se látok, mint valami kifogást.

Vissza a napok útvesztőin. Hol ez, hol az. Mit csináljak? Mit mondjak, bizonyítsak? Nem mondtam, csináltam eleget?

Nem muszáj írni. Se félni, se szeretni, se semmi. Ezek már csak üres szobában kongó léptek, jelentés nélküli szavak.

Látom magamra maradok ezzel az én szerelmemmel...Mint valóságos lénynek, nem sikerült igazán eljutnom hozzád, s ez tényleg iszonyú.

Január 24. telefonbeszélgetés, az utolsó?

Alighogy felkeltem, próbáltam hívni. Nem találtam. Aztán hazaért. S elküldött a franchba. Hogy én visszaélek az ő problémaival. Velem van a baj. Nem kell őt elemezni. Mondtam, hogy pedig szerintem az a probléma. Meg kellene oldani, másképp nem jutunk előre. Szerinte, az semmi, amit én csináltam. Amikor otthon

voltam. S persze, elolvasta az Jégnézőnek írt leveleim. Mondtam, hogy azért csináltam, hogy ki tudjak jönni. Nem érdekl.

S úgy csinált, mintha mindazzal én tartoznék neki, amit csináltam. S ekkor eltörött. Mondtam, hogy elég, kész, elegendem van, s letettem a telefont.

S tényleg azt gondolom, hogy egy beképzelt kis hülye. Szűkagyú. Soha ne fogja megérteni, mi történik. Azt is mondtam neki, hogyha azt gondolja, - mint ahogy mondta – hogy ez „csak úgy jár neki”, akkor keressen mást.

Valahol, tényleg azt gondolom, mióta is? hogy be kéne ezt fejezni. Ez egy dili. Miért kell ezt nekem csinálnom?

S most panaszkodhatnak még, belemehetnék mindenféle részletekbe, de ne akarok. Hogy „még ráadásul”, mi is a baj vele. De asszem erről már írtam.

Fájdalmas ez, még nagy keserűség, s szomorúság fog jönni, de valahogy túl kellene élnem.

Azért tele vagyok ezügybe félelemmel, az biztos.

Január 24 szörnyű nap nappala

Hát, össze-vissza kóvályogtam. Mindenütt voltam, csak hogy kimozduljak. Elmentem a Stefanihoz, csak megnézni a munkát. Van olyan egy napra való. Aztán mentem a Coxhoz, számlát intézni, hiába.

Bementem a Walmart-ba, vettem egy grillsütőt, meg kaját. Azért ez szörnyű. Vizet elfelejtettem, pedig kéne innom.

Aztán a Janethez, vagy mi. Majd lesz munka. Ez a nő mindig csak hülyít engem.

Aztán a munkahelyre, de sokáig nem tudtam dolgozni. Le is feküdtem. Aztán mégiscsak nekiestem, s festettem, mint az állat. Aztán hazajöttem, ittam, főztem, tévéztem, fürödtem, s korán lefeküdtem. Az Erikán is gondolkodom. Még mindig ő a legnormálisabb. Végül is nem volt minden hiába. Az a sok év. Csak ne lenne ez a baja...Azért ez nem igazságos valahol...

Ez az egész szex dolog rendesen eltávolodott, azért remélem ezzel nincs vége...

Az utolsó szó jogán...Válasz lim

Mindent, amit csináltam, bármi legyen is az, értünk tettem, mióta ismerlek.

Január 24, ? Iml

Akárhogy is nem hiszem, hogy vége, bármit mondtunk és gondolok, folytatjuk azt hiszem, és én kevesebbet fogom elhallgatni, aki vagyok, nem engedem, hogy rám ijessz, nem kényszeríthet semmilyen béke erre, mert, mert idejutunk, mindent el akarok mondani rólad neked, ha mered, persze nekem is fogadnom kell, ami téged nyom, ha mindezek után még akarjuk, tudjuk, vágyjuk - ennek

van értelme? Mit gondolsz? El kell egyenesen mondanunk magunkról milyenek vagyunk, mire vágyunk!

Imola

Január 24.

A Jill írt, a fordításhoz adott tanácsokat, kedves volt. válaszoltam neki, végül is ez lehetne egy kommunikációs forma, meg egy kapcsolat. Jó téma. Voltak jó észrevételei meg ötletei.

Aztán az Imolával beszéltem, hosszasan. Kiderült, hogy megint kevereg, hazudott is, a Csabi miatt. Aki letagadta, hogy van internet. Mert hogy föl vittük az ő szabályába a számítógépet. Már azon gondolkodtak, hogy százezerért valami távirányítós izét akarnak, de az nincs a kis laptopba, amit az Imolának adtam. Amúgy se kéne annak a gyerekek szabadon szörfözni. Szóval azt mondta az Imola, hogy lehozza a gépet magának.

Egyetértek. Végül is én szúrtam el, nem gondoltam végig. Tegnap sokat beszélünk, mi, s hogy lett volna jobb, meg a jövőről. S össze-vissza kóválygás után, nagyjából mindenben egyetértettünk. Szeretjük egymást, összetartozunk, s nem tudok másban bírni, hogy jó lesz.

Szerencsére nagyon intelligens egy némben az én cicusom. Istenem, segíts meg bennünket

Éjjel megnéztem ezt a Rejtett c. Filmet, hát elég meredek volt, de jó.

Január 25 reggel

Egyszerűen legnyűgöző, hogy ez a nő mit képzel magáról. Gondolkozom, mit is írjak neki, de nem nagyon akarok, semmit.

Felhívtam az Imolát...

Ez a „javaslat”, Válasz lim

Ez alkalmazkodás, megalkuvás, vagy egy megfontolt elhatározás?
Szóval, ilyen felületes ismerettség, ismerősökké degradálódunk?
Netán – ez valami besokalásból fakadó tudatos újrakezdési kísérlet?
Csak szeretném érteni...

Jack

"köszö. Háát, érdekes. Köszönöm a törődést. elkezdtem a sitot nézegetni, van benne néhány tanulság. nekifogtam egy levélnek is erről, csak még nem fejeztem be kell mennem.

puszik,

Másfél év összegezés: dűlőre jutni A Jillel,

Másfél éve, hogy hazamentem, fogalmam se volt, mi lesz. Maradhattam volna még itt, de valahogy dűlőre kellett jutnom A Jillel. Valahogy el akartam szakadni tőle, de nem tudtam, hogy. S amig ez nem történik meg, minden más dolog hiábavalónak bizonyult. Nekivágtam tehát. Iszonyú veszteségek, költségek, ahogy ez lenni szokott. Felszámolni mindent, költözni stb. Aztán jött otthon a nagy nihil. Csináltam ugyan kis pénzeket, de egyre nyilvánvalóbbá lett, hogy semminek semmi értelme. A dolgok nem fognak arra menni, amerre én szeretném. Lassan – remélem – visszanyerem a nagyobb rálátásomat, erre az egészre.

A LAVINA BEINDULT, EGY ÖSSZEFOGLALÓ IDEGENBEN

Rettenetes feszültség, nézeteltérések, gyűlölködés után, valami külső hatásra elkezdődött a huzavona.

Volt egy kis teljesen ártatlan lötyögés az Elenával, ami felnyitotta a szemem. Aminek aztán az lett a vége, hogy 2006 február 1-én A Jill Pestre költözött. Ez volt az első lépés. Aztán jött az Jégnéző, meg az Imola. Küzdelem, végestelen végig, sok-sok ellentmondással. Viszont rengeteget tanultam közben. Mikor visszajöttem az lebegett a szemem előtt, hogy felmutassam az Imolának a másik oldalam: aki nem teljesen kiszolgáltatott, csóró, elesett, ami először vele voltam. S nagyon reméltem, hogy ez majd mindent jóra fordít. Közel nyolcszázezer forintomba került az egész, s mégsem lett olyan jó. Kiderült, hogy még nagyon sok minden más egyéb is van. Főleg őbenne. Továbbra is idegen vagyok neki. De, állítólag szeret. Többször összevesztünk, néha úgy tűnt végleg. De valahogy, bizarr módon mindig oda jutottunk, hogy nem megy egymás nélkül. Bármennyire is tökéletlen az egész. Rengeteget megtudtunk egymásról, ami jó, de sok minden el is romlott. Kiderült például, hogy valami baja van, sebes a méhszája, egyszer még azt is mondta, hogy nem akarja ezt rám tenni, jobb lenne, ha szakítanánk. Hiszen tudja, hogy nekem ilyenem már volt. Elbagatellizáltam a dolgot, akkor. De ez is itt van. Volt, hogy azt hittem, el fog vérezni. S nyilván ez kihat a szexuális életünkre, s bizony az Jégnéző jutott az eszembe, szegény. Ővele is sokat küzdöttem, remélem sikerült megértetni vele, hogy vége.

S persze, kihasznált

Elég hideg szívvel jöttem vissza. Úgy éreztem, töredékét kaptam csak vissza annak, amit én adtam. Szeretetben főleg.

Egy síkon az Imola mindent megcsinált, amit csak tudott, hogy kihasználjon. A férje, a húga, az anyja előtt. Egy csomó dolgot megcsináltatott velem. Szóval,

olyan nagyon nem járt rosszul. Csak én maradtam egy fillér nélkül, s kielégületlenül. Olyan, mintha minden hiábavaló lett volna. A Jilltől is igyekeztem – mindközben – mégjobban leszakadni. Tulajdonképpen büntettem őket. Alig voltam pár napot Kötcsén. De az se lett végleges. Mintha haladtunk volna, de nem biztos. S közben állandóan balhézott.

Hát, „aludtam rá egyet”, azaz visszaaludtam egy kicsit, s az jutott eszembe, hogy a fene egye meg. Azért lehetne nekem egy sokkal egyszerűbb nőm is, aki kevesebbrel is beérné, s valahogy annak is jobban tudna örülni. Fölfoghatatlan számomra, ez a nagyképűséges elmebaj, ami az Imolának van, ez a millió fóbiára „kitalált” nagyképűség. Sőt. Az jut eszembe, hogy valójában ez megint ugyan az, lényegében ugyan az, mint A Jillnél. Kisebbrendűségi komplexus. S ugyan az Imolába több ráció van, de nem hozzám képest. Ez biztos. Mindenesetre nem kell itt eldönteni semmit, van idő. Magammal kell törődnöm, ezt is látom. Valami gomolyog bennem, remélem kiforrja majd magát. Ennyi. Nos, itt van az egyik el nem küldött levél, jan. 30-án írtam. Újraolvasottan kiderül, hogy némiképp elvesztette az aktualitását, s ugyan sok minden így van, még mindig helyes, lehet erről s kell is beszélni, de a lélektani pillanat már elmúlt. Hála az égnek. Azért, elküldöm, ha már megírtam. Jó lenne, ha könnyedén, kicsit távol tartva olvasnád, de azért érdeklődéssel, mégis...) néhány dolog. Először is, minden általam ismert standard szerint, te vagy a legjobb, „legtalentebb” nagy lélek, nő vagy férfi, akivel én eddig, fél évszázadom alatt találkoztam. Minden esélyed megvan, hogy teljes, s egyszerű ember legyél. Képes lévén téged belülről is látni, ismerni, érteni, - én abban a kiemelt helyzetben vagyok, hogy meg is bízik benned. Ugyanakkor én látok valamit, kezdetektől fogva, amivel nehéz dolgom van. Valahogy meg kéne neked ezt mondani, de nem tudom. Legalább is full, azaz teljes terjedelmében. Kis adagokban, szemcsöppentővel. Biztos vagyok itt a szubjektivitás kegyetlen szűrőjével állunk szemben. Ezért aztán ez nekem, bizonyos helyzetben egy patti-helyzet. A dolgot tovább nehezíti, hogy itt nem csak baráti hozzáállásról van szó, sokkal többről. Ebben a férfi-nő kapcsolatban aztán már sok egyéb is belekeveredik, ha akarjuk, ha nem. Nekem legalább annyira fontos, hogy jó, kényelmesen, kellemesen, komfortosan érezd magad, azt érezd, hogy szeretnek, meg még sok mindent. Azt is szoktam mondani, hogy engem komolyan megfogott a te életed, sorsod, azzal együtt, aki vagy. Aztán ott vannak a személyes tapasztalataim. Amikor törődsz, szeretsz, figyelsz, együtt vagy, akkor nincs nálad jobb. Talán ezért is oly fájdalmas, mikor ez „valamiért” kimarad. Könnyű a jóhoz hozzászokni, lemondani, meg szörnyű...) Aztán ott van a nőséged. Hát nekem az is fantasztikus – minden csalfa közhelyen át kívánok lépni ebben. Remélem teszem is. szóval, ha mindezeket a részeket összeadjuk, „nem csoda”, ha összeáll a szeretetnek olyan foka, amit én még nem tapasztaltam. Viszont mindez nem segít átadni mindazt, amit jó lenne. Szerintem a legtöbb dolog valami skálán helyezkedik el. Mi is, a

dolgaink is, más is. életmód, színvonal, igény, hova jár az ember, kivel barátkozik, mi a hobbija, min spórol, mire költ stb.) Ha az ember lefele menne, könnyű dolga lenne. Legtöbbször ott, ahol van, azzal sincs semmi baj. De abból az ontológiai logikából, felismerésből, hogy a tegnaphoz képest a ma jobb, az ember könnyedén le tudja vonni a tanulságot, hogy a mához képest a holnap is jobb lesz. De további következtetések is vannak. Például az, hogy ha az ember „megállna”, nem menne tovább, ott maradna, abban maradna, amiben van, akkor minden oké. Igen ám, de ennek megvan a limitje. Mert kizár sok mindent. A továbblépéshez mentálisan is tovább kell lépni. Azaz az az értékrend, szokás, hiedelem rendszer, amiben most vagyok, sokszor csak kicsit, sokszor meg nagy változtatást igényel. Ez igencsak Ilyesztő lehet. Mert az ember úgy érzi, hogy elveszti az azonosságát, veszélyt érez.

Az emberi „bölcslőrelátás háttere)

itt van példának az előkészület. Van, aki már most elkezd megvesztegetni a karácsonyi ajándékokat, útikönyveket olvas, árakat böngész stb. lehetne mondani, hogy na jó, de nekem erre soha nincs időm, pénzem. Persze. De ha az egész mentalitásod erre állt be, hosszú évek átalakulásán keresztül, akkor ez lehetővé teszi a források átalakítását is. Mitől lesz valaki ilyen? Nekem ez érdekes kérdés. Nyilván vannak előzmények, ahol valaki megijedt, mert lekéselt egy vonatot, mert valami elfogyott, mire odaért, rosszabb kaját kapott, mint amire várt, szóval, valami negatív tapasztalatból végérvényesen levonta a következtetéseket, „tanult belőle”. S most már nem úgy csinálja. Megszervezi, eltervezi stb. Ha nem tudja, nem csinálja. A legnagyobb bajom ezzel, hogy valami ösztönös meggyőződés van ebben, hogy ebben az ember iszonyú sok mindent elveszít. A dolgok spontaneitását. A meglepetést. Előre lehet látni mindent, akkor mi benne a jó? Viszont azt is lehet látni, hogy a többség, - aki pl. rendszeresen csinál dolgokat, utazik, az jobban törődik ezzel. A dolog rutinná, „munkává” válik. Mindig minden stimmel. A nagy dobozkákban a kisebbek, abban a neszesszerek, tudja hova kell állni, menni, tenni, ülni, mikor mi következik, mindennek van helye, jó a ritmus, jó az ütem, s látszik is, valami ernyedte elégedettség, szemben azzal, aki izgul, lohol, izzad, meg minden. Ezek az emberek, akik mikor leülnek az ablak melletti székre a repülőn, azonnal lehúzzák a kis rolócskájukat, s soha ki sem néznek – se a felhőkre, se a tájra, se semmire. Furcsa játék ez s önigazolás önnön alkatunkkal, pszichológiánkkal. A különbség az, hogy ő jobban „tudja”. Nekünk is kell, kellene vállalnunk a mienkét. Mert nekünk ott van a meglepetés, az izgalom, a rácsodálkozás, a frissesség, a fiatalosság.

Szóval, mindenki találja meg a magát.)

a két nagy vonulat, Bizalom, és Bizalmatlanság útjai az Imolánál)

Különösen, ha olyan bizalmatlan, mint te. Ha olyan óvatos. Ha olyan „félős”. Ha olyan okos. S nem-utolsó sorban, ha annyi negatív tapasztalata van, mint neked. De tényleg: gondolj egyszer ebbe bele: két nagy vonulatot látok. Az egyik a megbízhatatlanok táborá, amelyik keresztül-kasul befojásolta az életed. Bízta, tettél, estél. Hát ez nem jó. A másik, az óvatosaké. A többé-kevésbé magabiztos, szerényké, akik képesek végeérhetetlen tanácsokkal ellátni, a kicsiségről. Nyilván a maguk életéből is merítve. Mindehez aztán hozzájárul a saját ambivalenciád is. Kicsi vagy, mármint alkatilag, nyilván sokszor félre kellett állnod, húzódnod, kitérned, vagy dolgokba bele se fognod, nehogy valami bajod legyen. Emlékszem, miket meséltél: ahogy kívül maradtál – sokféle okból. Ezek nem múlnak el nyomtalanul, az ember „nem törődik vele, de mégiscsak ott marad, beépül, hat, formál...) Ebből aztán olyan fóbia lett, mint félni a vízbe eséstől, fél méterről..., na meg az egészségmánia. Közben jó nagy természeted is van, szeretsz te enni, inni, szerintem duhajkodnál is, én már tapasztaltam is..., csak nem lehetett, s sokszor még azt sem tudod, hogy..., A másik oldalon meg ott van a robosztus agyad. Olyan, mint egy táltos. Kérlelhetetlen, megfellebbezhetetlen, pontos, magabiztos. Értékeli, látja, tudja, ismeri „önmagát”, van tapasztalat, visszajelzés bőven). S meg is lehet ezt figyelni, mikor magadról beszélsz. Hol azt bizonygatod, hogy te milyen kis aranyos vagy, ó, mennyit hallgattam én ezt...), hol meg képes vagy megfenyegetni, hogy jó lesz, ha vigyázok, mert ráfázok...Jó érzékkel kitapintod mások hibáit) Mint azt néhány napja is tetted, mikor elmesélted, hogy micsoda egy félreértés sokszor, ahogy emberek téged látnak, értékelnek...Szóval, tudod, használsz is. Néha igen, néha nem. Formálsz ezt a tudást magadról, szerintem alakul is.

"köret. Január 27, szombat, jól, Válasz lim

Jól megbeszéltük. Ügyik vagyunk. Tegnap elég kemény napom volt. Jó későn értem haza, s puff, csak ültem, mint egy kő. Ez a jó kis kavargás totál alvásrendellenességbe torkollik, csoda, még funkcionálok. Egy kandallóba vezettem be a gyújtószerkezetet, meg egy vasajtóba tettem csicsapicsa kastélyzárakat, faszerszámokkal. Vérzés mindenütt, még mindig kéne szerszám, de inkább innoválok, mert már nem bírom az immár három helyen való felhalmozást. Négy, mert van a hajó is, ami nem is tudom hol van...Olyan ötször-hatször totál röhögő görcsöket kaptam, ahogy elképzeletem magunkat, agytépések közepette. Öreganyámnál volt egy ágy, ahova periodikusan le kellett zuhannom, s lassú légzéssel, s remegő simogatásokkal lesímitgatni az agyam. S eszembe jutottál te. Végül is ezek jó tesztek. Magam sem gondoltam volna. Aztán a nap hátralevő felé-

ben, meg este s éjjel azon tűnődtem, hogy most aztán milyen jó is, ebben az üveg-labirintusban fogunk jópofáskodni. De valóban igaz: hevesvérű prrrrtizánok és prrrrtizánlányok nem próbáljanak tárgyalóasztalnál semmit megoldani. Tessék menni a lövészárokba, a katyusákhoz, s a robbanás szünetekben kis grimaszos állatkákat, lankás tájakat rajzolgatni pötty emberekkel, vagy csak krikszkrakszos absztrakciókat, s madárpostával küldözgetni egymásnak. Eltöprengve a saját mélyértelműségünkön. Szoktam gondolkodni, most már vagy olyan negyven éve, hogy mi a baj velem, meg másokkal. S van tízezer érve egyik oldalon, meg ugyanannyi a másikon. Ha összeadom a napjaim, amit kenyérkeresettel töltöttem, az derül ki, hogy valójában olyan tíz évet éltem. Tíz éves vagyok. Azért ez aranyos, nem? Te meg szerintem öt vagy, na te nem a dolgozás, hanem a sok terhesség, meg a csipkerózsikád miatt. Aztán arra is rájöttem, hogy csak az ötso-rozaimra válaszolsz. Ha egy levél hosszabb, küldhetném máshova is, másoknak, akik más okból, de szintén nem válaszolnak. Aztán az jutott az eszembe, hogy nekem te vagy az egyetlen barátom. Ízét már egyszer mondtam, akkor sem keltett visszhangot...) Biztos te enyhén másképp gondolsz...S össze is vesztethetnék veled, de az mire lenne jó, megidvezülnék? Aztán nagyon elégedetlen vagyok magammal, súlyos önvádamban van. Főleg, amiért nem oda alatomosgattam az életem, hogy mikor majd jössz te, akkora minden frappáns legyen. Ez is új: a körmön-fontság az élet fontos része...Az a „gömbös” dolog tetszett, amit magunkról mondtál, meg hogy nem lehet csak úgy belekotorni. Jó érv. Elfogadom, mert nem tehetek mást. Lassan, de bizonytalanul. S már az sem számít, hogy egész életemben az ellenkezőjét csináltam, hogy kézzel-lábbal, foggal-körömmel, hörögve, szitkozódva, gúnnal és kicsit idegen bársony-sunyisággal harcoltam ellene. Most akkor ez sem így lesz. De tényleg elképzeltem, ha valaki engem halálra csesztetne, milyen sokkot kapnék. Egyszer valaki azt mondta, hogy „az igazságért ölni is tudna”. S annyira komikus volt, miközben szégyenszemre ráismer-tem, én is így vagyok. Meg ez a fejlett ego-szisztem. Ezek a nagy orrok. Vagy élvez vagy nyomul, vagy szimatol. Tegnap este láttam a tévében egy csávót, any-nyi, mint én, a világ legnagyobb rádiótársaságát vezeti, rengeteg a gond, s nem volt orra. Csak egy pici, pisze. Viszont hatalmas homloka. Fény nem sok van, de jó kis puha melegség önti el a világegyetemet, attól, hogy te vagy nekem. Rohadtul megjedtem kint a sötét, s kihallt őrtől nélküled. Te, te, te. Arra meg jó gondolni, milyen kis talpra eső vadmacska vagy...

Jack

.Steve.sevegi@cox.net.-.Imola.revicka@axelero.hu.

"adalék. Egyszer, valami prehisztorik mozzanatomban nagyon bedőltem a népszerűsített tudományosságnak.

S tudom, van ilyen mindenhol, át meg átszővi a társadalmi életet. Közéletet, a kultúrát, mindent. S felmerülhet, mire jó ez a kiterjedt hablaty falás. De hát az

se lenne jó, ha az ember mondjuk rögeszmésen a pedáns lovagkorban, vagy a lepkekergető ősközösségben ragadt volna. Van minekünk Korunk...! hah. Mindenesetre nagy dilemma. Szóval, ha ez nem derült ki, megérintett ez a Hamvas-ság, futólag. A súlypont viszont máshol van, ahogy már többször céloztam rá.

Hamvasságok, Válasz lim

Jó, azért ez is egy olcsó poén...Csak valahogy nem lehet kikerülni.

Egyre inkább úgy tűnik, hogy ez a hamvasbélázás elkerülhetetlen. Most, hogy elküldték. S kicsit nézegettem.

Ezidáig csak a Jenei Jamestől tudtam róla, meg a Nagykovácsi cégem egyik műszaki-hablaty pasijától, akivel fürdőzni jártam.

Mikor megérkeztünk Kötcsére, mint világot járt érdekesség, rendeztem egy nagy garden partyt ugye. S meghívtam az összes mindenkit. Régi haverokat, meg ilyenek. Jöttek is, megcsodálni. Ócska ház, grillezés az udvaron, iszonyú meny-nyiségű kaja-pia. Ez 1993-ban volt, amikor még nem igazán kezdődött el az ana-nászos csirke, meg hasonló nyalánságok bevezetése, még grillsütőt sem nagyon lehetett minden utcasarkon látni. S hát nyilvánvalóan hoztunk utiélmenyt, látás-módot is, szóval jött, akit nem is hívtunk. Jövök megyek az udvaron, szórakozta-tom meg tömöm a népeket, s feltűnik, hogy totál teljesen ismeretlen, s nagyon is közönséges kinézetű emberek is ülnek. Kérdem A Jillt, hát ezek meg kik?

A szomszédok, mondta.

Jó, végül is...

Később aztán kiderült, hogy csak úgy beleesni a nagy magyar meg falusi va-lóságba – nem olyan egyszerű. S bőven kellett tanács, mindenre. Hogyan kell szó-lőt metszeni, hordót mosni, disznót vágni, kolbászt füstölni, meg ilyenek. Ré-szünkőről merő tapogatódzás volt az egész, s persze újdonság. Jó volt mindenbe belekapni, s élvezni a hazait. Tíz év távollét után. Arról nem is beszélve, hogy az a „régijóvilág” eltűnt, s valójában a kallódó létből most először lett nekünk ta-nyánk. Teltek múltak az évek, lassan beletanultunk dolgokba. De végestelen vé-gig – bármibe is kezdtünk – semmi mást nem lehetett hallani, mint Hamvasbéla, Hamvasbéla. Hogy a Hamvas Béla az így csinálná, meg a Hamvas Béla szerint ez, hogy helyes, meg minden. Ha valaki ott állt volna a slozinál, a seggtörlésre is lett volna a bácsinak mondanivalója. Kicsit kezdett unalmas lenni. Olyan frappánságok voltak, rengeteg formalitás, blöffszintézis, aranyköpés meg jó poén. Nyilvánvalóan mi máshonnan jöttünk...Szemlátomást volt itt valaki, akit hirtelen fölfedeztek, s a nép széles rétegéinek, s különösen ennek a sok munkássá kényszerült állami eltartottnak, kis intelligetsiának, lehetőséget nem nagyon ka-pott kallódónak, - hozott – valamiféle megváltást. A hirtelen, s nyilván sokkoló változásban, valami kapaszkodót. Rider Digest, így hívják azt az amerikai maga-zint, amelyik rövid szemelvényekben, s gyors magyarázatokban népszerűsítő

irodalmat. Ez a kritikából való ismeretek ikertestvére, ugyancsak másod, harmad, többed kézből való tudás. Nos, ez a Hamvas bácsi, nagyon okos lévén, egy élet szerencsétlen és kemény munkájával bevágta a világ kultúrát, s népszerűsítő néptanítást szervezett belőle. S miután tényleg iszonyú szerencsétlen élete volt, nagyrészt saját hibáján kívül, a dolog rendkívüli hitelt nyert. Ki, ha ő nem. Gondolom, a magasabb intelligentsia is itt-ott belekeveredett, de arról még kevesebbet tudok.

Nos, valahogy mindenkinek, természetesen szüksége van – manapság – Global kultúra tudásra, ha versenyben akar maradni. Szóval, majd el kell menni erre a nagykorútra. De ezek helyett a nagy általánosítások helyett, valószínű legtöbbünk inkább egy ponton elmélyül, mint elszélesül. Úgy sem lehet mindent egyszerre, se megragadni, se megélni, se semmi. S van itt a köztesben is bőven tenivaló, szednivaló. A. A mindenre generál igazságszóst öntő bácsi, meg marad a népnek. ő, a legnagyobb népművelőnk, s én tudom mi az. Ott voltam – kicsi, de igazként – szóval belülről. is egyébként, mint valami rémkép kísért egész életemen keresztül, ennek az életnek a választása, megélése. Könnyű hasonlóságot találni, jajj. De ez az elkerülgettetetlen felületesség, ez mindig oda huppan bentem, - gondolom nem vagyok egyedül – hogy akkor inkább a névtelenség, inkább a hallgatás. Mert kicsit olyan ripacs az egész...) De hát, ha az ember gyorsan, s olcsón akarja jóllakatni elme bendőjét, ugyan úgy, mint más praktikumok az életben, ez is használható. Valamire. S totál fölösleges utálkozni, s nagyképekűsködni. Miközben közösen, s következtelenül egyre többen pizzát zabálunk, hamburgerrel...Na, még majd

Jack

"több száz oldal. Nos van egyszer a napló, meg a leveleink. S beleolvastam. Hát ilyen nincs! Több száz oldal.

Ez a legfordulatosabb dráma, amit valaha olvastam. S ezt mind mi csináltuk, b....a meg.

Szerintem szédületesek vagyunk. Ekkora sziszifuszra senki rajtunk kívül nem képes...

Mint a jó boldondok.

Jan. 28. kedd. Rendszeres összeveszések

Nyomor.

Nem tudok szakítai ezzel a nővel? Olyan, mintha hirtelen megőszülnék. Kicsit gyorsabban, mint kéne.

A legutóbbi történet: Múlt héten, ez esetben már előre beharangozta, hogy megy Kincsesbányára. A gyerekek éppen csak visszajöttek a síelésből, szóval, mennek vissza faterhoz. Mármint a fiúk...

Mikor elkezdtük erről beszélni, láttuk, ez rossz lesz. S közben is ment ugye, hogy valami állandóan nem működött. Ez mindig van. A nő nem akar, s nem is tud bánni a számítógéppel. Ez jó, mert ad valami mozgáslehetőséget. Vagy Skype, vagy az Internet nem megy.

S ott van ugye, hogy én hívom, az megy. Kétszáz dollár megint a telefonszámla..., még kis sincs fizetve, mert nem tudom.

Jó nagy nyomoron megyek keresztül ezzel a padlóval. Iszonyú nehéz, meg nem is fizet. Ezt meg is írtam az Imolának, s válaszolt is, egy részvét levélben. De annyi. Sms-ek, néha ott föl villan valami. Aztán vasárnap itthon maradtam, s gondoltam, kicsit fel kéne készülni a következő hétre, mert ezen a kibaszott Kincsesbányán...vagy inkább

KURVABÁNYÁN

Szóval, alig, hogy kezdtem felocsúdni felhívtam az Imolát. Örült. S mondta, hogy még majd többször beszélhetünk. Ültem hát a fotelban, s egész álló nap neki írtam. Néztam a Skype-ot, de nem jelentkezett be. Tízkor aztán hívtam, a rendes telefonon, hogy akkor most mi van. Közben ugye állandóan rettegett, hogy mikor kapcsolják le. Ezt mondtam is neki, szóval, tudta. S jött egy furcsa beszélgetés. Én lelkesedtem, ő meg vontatottan válaszolgatott. Mert valaki, akinek hirtelen kivették a fél tüdejét, ját egyfolytában az eszébe. Aztán elkezdtem beszélni arról, hogy milyen lesz majd, mikor együtt leszünk... Kérdeztem, hogy ez jó? Azt mondta, - nagy nehezen, hogy igen...S ott volt az a sok levél. Volt benne régi is, de új is. Küldtem neki képeket is, némelyiken jól néz ki. „az én cicusom”, meg „szépcicám” ezek voltak a címei. Az is kiderült, hogy reggel már elkezdte olvasni az álomról szólót, de szemlátomást nem fejezte be. N em volt rá ideje. Később, mikor rákérdeztem, ezt el is ismerte: „hogy azért megnézhetne volna őket a nap folyamán”. De „tudod, hogy el tudok szöszmösölni”. Ezt mondta. Mielőtt elmegy. Ez a nő vagy hülye, vagy szélhámos, vagy mindkettő. A képhez még persze, más is hozzátartozik. Két dolog. Az egyik, hogy valamelyik este, hosszasan sírdogált arra az együtt érző kérdésemre, hogy ő is szeretett volna e elmenni a síelésre. S valami olyasmi jött ki belőle, hogy „ő micsoda egy hülye, egy szemét! mert elbaszta a családot”. Egyértelműen kiderült, hogy majd meg pukkad az irigységtől. Közben kiderült, hogy a bagatelizálási kísérlettel ellentétben, az bizony kétszázötvenezer forintba került, s amit, természetesen! a gyerekek nagyon is jól tudnak...S igen, ez is örökké itt lappang, hogy valójában van valami vágya a Jamesre, pontosabban a pénzére...Csak hát ott van az a másik nő. Meg elbaszta. Bár – változatlanul állítja, hogy ez bizony rajta múltott, a James őt most is, és mennyire szereti, fölnéz rá, s még arra is sejtéseket tesz, hogy ha ő akarná..., talán vissza is csinálhatná az egészet? Miközben, tetszik nem tetszik függ tőle, de na-

gyon, s alkalmazkodni is kell rohadtul hozzá. Nem tudom mi történhetett vasárnap. Egy ponton rá is kérdeztem, mert nem értettem, mivel töltötte az egész napot. S mondta, pakol. Egész nap. Miközben tudom, hogy ezt meg tudja csinálni egy óra alatt. Mindenesetre rá nem volt ideje. Az Annájával ugye, hosszasan beszélhetett, arra volt idő. Valahogy úgy gondolja, hogy én, a jószágos és készséges hülye, mindig ott vagyok, majd egy világvége helyen hosszasan beszélgethetünk – az én költségemre. Azt se tudom, miből fogom kifizetni a lakbérem...Szóval, vasárnap este beszélünk. Mondom valami jó kis útravalót adok neki, tehát föl-vázoltam valami kellemes képet, milyen jó lesz majd nekünk. Útravalónak. Ennek, mintha kicsit örült volna, de itt is volt valami visszafogottság. Valamelyik telefonbeszélgetésbe közölte is, örültem ennek, hogy mi valahogy rezerváljuk magunkat egymásnak a jövőre. Ezért vagyunk egymásnak. Szinte semmire sem válaszol, amit írok neki, s mikor rákérdesz, visszatámad. Hogy én nem válaszolok neki...

Azzal fejeztünk be a beszélgetést, hogy küldtem neki még képeket is. S kértem, hogy legalább az első két levelet olvassa el. Nagyon készségesen mondta, hogy hát persze. S hogy legalább egy sort válaszoljon. Annyi de annyi mindent beletettem azokba a levelekbe, hogy mennyire szeretem...S nem jött levél. Reggel se. Egész nap nem írt. Aztán rohantam haza, semmi. Annyit csinált, hogy elküldte a kurvabányai számot. Hát hívtam. Remegtem a dühtől. S szokás szerint megjátszotta a hülyét, mármint, hogy ő írt, nem érti mi történt? Azóta se jött semmi. Pedig ő még meg is nézte, s elment...Mondtam, hogy forwardozza majd nekem azt a levelet...mondta, oké. De már látom előre mi lesz ezzel, ez nem fog menni. S persze küzdök magammal. Nos, az éjszaka kellős közepén küldött nekem kilenc! Sms-t, mindegyik ugyan az: „hogy vagy, puszi az orrodra, szeretlek”. Háromszor ébresztett föl éjjel. Este mondtam neki, hogy most nagyon be fogok rúgni, kérte ne. Reggel aztán visszaírtam, hogy „voltam már jobban is, kosz”. Rendszerint reggelre megenyhülök, de most mázsás kő nyomja a lelkem, azóta is. S eszembe jut újra és újra, hogy itt az alkalom a szakításra...Ezzel a kurvabányai kirándulással. Mert hogy kiderült, hogy soha nem is volt ott. Nem tudta, hol a telefon, semmit a gondnokról, aki egy bunkó...Tegnap aztán kétszer írt, hogy szeret, meg írjak már valamit. S ezt írtam: 11 levelet írtam. Azóta nem jött hír. S először nem hívtam föl este. Nagyon elegendem van ebből az egészből. S hát ingadozom, de szabadulni szeretnék tőle. Az ártatlanság mögé bújva játssza a hülyét. Vagy egyszerűen csak sok neki, s ettől hülye. De ez mindegy. Közben, az Jégnéző írt egy tök normális levelet, ami megint csak fölkavart. Normális vagyok én? S itt van A Jill, aki ugye kórházba van, totál meg van sértődve, s valami baj van ott...Tegnap kishíján össze is vesztünk a Jenivel. Rohadt egy élet.

esti lassú, iml

Nahát, élvezet volt téged olvasni. Azt a levelet, akár én is írhattam volna, mondanám Szerénkén.

Most fejeztem be napi futásomat és Peti lélegzetébe belenyugodva arra merem gondolni, milyen jó is lenne itt helyben, de azonnal elaludni. Örülök, hogy felébredtem és hozzád jöttem. Tegnap is alig tudtam fennmaradni, ám végül egy órakor fejeztem be az olvasást. Anna is megvizsgálta a kölkeim fejét, de szerinte nincs semelyikben sem vérszívó. Szerencsénkre vakláрма volt ez a tetvészet. Nekem túlságosan is hideg lett itt, s amikor elvittem az Annáékat visszafelé az utcánkban megcsúszott a kocsi és persze jajongtam magamban, ez az első hó öröme. Mindig elszokom ettől a csúszós meglepítől. Minden szójas kencemence megétetett, éhesek voltak szegény a kisdedek. Az "igazságodat" bizony nehéz eltagadni, tudom, de van-e értelme kenyeret törnünk? Megalkuvás, ha nem bírjuk el "aktuális" nagy igazságaink vészjósló következményeit? Erőszakítétel /ön és más és vagy köz/ kell hozzá, és félek attól, hogy eltúlozzuk ennek a helyiértékét, a kizárólagosság fennkölt mindent vagy semmit egyszerű, de egyszerű, sem találékonyságunkról sem tapasztalataink értelmes újra felhasználásáról, nem árulkodó megoldásával teljesen kiütjük magunkat. Ennyi erről a mi közös nyúlósmázosunkról. És mit válaszolhatok, én kicsi Imola, erre a te szép leveledre? Hogy teljesen láttalak a képernyőmon, és nyilvánvaló jóérzések jártak át meg át olvasatán, mert szépen kirajzolódott miben van emberünk? És hogy én ugyan nem szerelek, de folyton szöszölök, és talán ugyanabban a semmiben vagyok / te gonosz nélküled/, és jó: te 10 én 5, és minden más innen nézve meg amonnan, és kényszerben vagyunk, egymásra kényszeredve, /gondolkodunk muszáj így vagy úgy, más elméleteket alkotva /, de ez nem a pótfogsor /nem? /, és elképzeltem, ahogy hosszúleveleidet, szíved csücskeit meg fogod írni másnak, és mégis milyen Ügyik vagyunk, szerintem is . Ez most amolyan válasz lett? Ezen ne harakirizzünk már, legyen írásszabadság! Persze, jut eszembe! szépen kiragadva érzéseinkből, elméleti síkra helyezve ellevelezgethetünk egyes kérdésekről, hogy azért lassan közelítsünk a nehéz igazságainkhoz. Mit gondolsz erről? Mit beszéljünk meg? Szedjük pontokba! Mit szólasz ehhez, te kémherceg?

Szerelmecskéd: Imola

Január 29.Vannak dolgok, lim

Az ilyen döltbetűs, vastag sorokat febr. 7-én, a levél újra olvasásakor írtam ide. S még egy dolog jut eszembe. Ez valójában egy objektivitási kísérlet, egy tanulmány, ahol kívülről próbálom látni, láttatni, mi történt „valójában”. Hátha ez is jó valamire, hogy jobban megértsük. Így, utólag, olyan béna az egész, idejétmúlt, triviális. Már egy csomót beszélünk is azóta. De mégis, csak nem dobom ki.

S megint azt gondolom, hogy nagyon szeretlek. Valami mély, s mindent átjáró érzés tölt el, hogy te vagy nekem a mindenem, s hogy mennyire, de mennyire szeretlek...Itt jön tehát, amit akkor írtam:

Nos, itt a levél. Tényleg elhatároztam, csak akkor küldöm el, ha másképp nem megy.

EZ EGY ÚJ KORSZAK?ELKEZDÜNK LEVELEZNI AZ IMOLÁVAL

A válaszolás örökös elsumákolása

Amiket nem lehet átugrani. Arra jöttem rá, hogy addig ment a csűrés-csavarás, míg mégsem kaptam választ a kérdéseimre. S iszonyúan utálok már ezt, s mindenféle kétségbeesett dolgon gondolkodom. Túl megalázó ez az egész. S valahogy azt hiszem segítened kell, ha. Próbálok újra s újra gondolni az egészet. S más nem jut eszembe, hogy biztos velem van a baj, s nem jól kérdeztem. Úgyhogy most aztán meghagyom neked a választást, mit mondasz erre.

A dolog mögött az áll, hogy szeretnék – de tényleg – megérteni. Az, amit én kitaláltam, úgy látszik „nem jó”. Oké. Emlékeztetőül arról van szó, hogy miért kaptam én olyan másodlagos figyelmet, s főleg szeretetet, amíg otthon, veled voltam. Tőled. Mi volt az oka? Miért éreztem minden másnap, hogy valami nem stimmel? Hogy tudod, látod, érzed, szeretnéd – mert ez is ott volt, hát persze – csak nem megy. Nem megy, mert valami baj van. Emlékszel, hányszor kérdeztem: „Imola, mi a baj?”

S tudom, mindig ott van a lehetőség, hogy velem, s csak velem van a baj. Már abba is belemennék, hogy rendben, elfogadom. De akkor én egy hülye vagyok, akkor én vagyok mindenben a hunyó, s akkor vagy egyedül kell lennem, vagy olyasvalakire van szükségem, aki valami mást tud adni nekem. Akinek jó, az, aki vagyok, az, amim van, amilyen vagyok. Akivel – jól lehet lenni.

Tévedések elkerülése végett, én most semmilyen dicsőítést, dicséretet, de még elismerést sem várok. Semmilyen ló másik oldalát. Sőt. Szóval, tényleg nem. Érdekből nézve, lehet „semmi”, amit csinálok, aki vagyok. De emberileg, hm., - talán szeretni is lehetne ezért, talán valaki tudna is...Valahol, minden mögött, minden nap, s minden órában pontosan látom a szerepem, a dolgaim, s ez teljesen rendjén is van, nyugodt vagyok ettől, s ebben. Minden tudásom, minden tapasztalatom igazolja ezt. Komolyan meg vagyok győződve, hogy mi ennek a megfelelője. De ha ez nem igaz, akkor a fentebb írottak érvényesek. mármint, hogyha velem van a baj...) Ahogy azt az előző levelekben ki próbáltam fejteni, miért, hogy rengeteget törtem az agyam rajta, már ott is...), nekem van erről véleményem. Ami azt jelenti, hogy mint mindennek, van ennek is oka. Már, az is furcsa nekem, miért kell magyaráznom nekem ezt. Miért kell neked ennyit gondolkodnod ezen.

S csak eszembe jut, hogy hányszor s hányszor álltam ott rökönyödve. A hivatkozásod, ami szerint mindent az én őrült s idióta féltékenységem tett tönkre, - nos ez elég béna. Olcsó, híg, stupid, s nem igaz. S ami még ennél is rosszabb, hogy ez nem más, mint egy bizonyos formalitás. Annak egyik fajtája. Ahogy erre tereled a szót...

Ítéletemben milliószor megfigyeltem, hogyan próbálnak emberek ebben kibúvót keresni. S persze, vannak formális dolgok, ahol az számít. Én Rohadttul kerülöm őket. Kicsit rideg, kicsit prűd, kicsit primitív, de még mindig ezerszer jobb, mint a kétszínűség, a megjátszás. Egy operabálon, óh, ja, perszehogy. De én nagyonagyonagyonagyon szeretném hangsúlyozni, hogy engem legtöbbször nem az érdekel, hogy hogyan, hanem hogy miért! Hozzáteve, hogy persze jó mind a kettő, csak ne a fontossági sorrendet ne keverjük össze. Ily módon nem az érdekel, hogy nem maradtunk ott Velencében szilveszter éjszakáján, hanem az, hogy miért maradtunk volna? Nem az érdekel, hogy nem szeretkeztünk, hanem miért nem? S szívesen meg is beszélem, rohadt kényszeredetten, s helyette. Remélve, hogy többé, soha többé majd nem kell erről beszélni...S érdekes ezt nálad látni. Hogy milyen keményen s ámulatra méltóan lényeglátó vagy, s aminek én annyira, de annyira szoktam örülni. Szinte repes olyankor a lelkem. „Nahát” – gondolom olyankor, „ez az én párom, felem, társam, pont ez kell nekem”. De ugyanakkor – különös csavarással, csak ne hidd nem látom – egyik pillanatból a másikra átváltasz. S olyankor olyan, mintha egy Talking Head lennél, valaki – vajon ki? – beléd telepedne, s miközben Te lebénulsz, ő néz ki a szemedben, beszél ki a szádon, s az egész mimika, testtartás ellentmondástól lüktet. Ilyenkor szoktam beavadulni. Ezt az én baráti körömben tűzzel-vassal irtották. Aki ilyenre próbált váltani, azt azonnal kiközösítették, kicsúfolták, otthagyták, kirúgták. Nálunk ez a gyengeség, a lötytedtség, a sunyiság, a szűkagyúság jele volt. Valaki, aki gyáva, s ebbe menekül. Néha kapott egy esélyt. Át kell ezen menni. De ha akkor sem tudta, volt képes abbahagyni, akkor vége lett. Azóta sok-sok évtized eltelt, olyan negyven év. S milliószor volt alkalmam ezt kipróbálni, alkalmazni, s meggyőződni a mikéntjéről, a szerepéről. Például a két gyerekünknel. De volt ott sok rokon, barát, munkatárs, munkás, munkáltató, két kontinensen, keresztbe-kasba. S persze jöttek ezek az új puha korok, halk, körmönfont, kicsontozott embereivel, stílusával. Az értékek, célok, normák pusztulása, változása, csontitkuláshoz vezet, a gerinc is eltűnik...Itt Amerikába – erről még nem beszéltem – angol mintára, csak végig kell nézni az angol parlament ülését. Hú, az aztán nem semmi! Azt a sok faszom mismásolást...) A képmutatás, körmönfontosság olyan szintjei alakultak ki, hogy órákig hallgathatsz valakit, s még mindig csak dereng mi a túróit is akar. De a formálisságot, valójában arra használja, hogy sutyiba belopja a lompot Mariskába. Észre se vegye. S ez nem csak a politikában van így, át meg

átszövi az egész közéletet. Hosszú éveimbe telt, mire kezdtem fölfogni és megérteni, a bullshit mögött azt a kis lényeket. Ez egy kemény világ, már régóta ki lettek a szerepek osztva, szóval harcolni kell. Az, ami otthon van, az annyira átlátszó, annyira kilóg a lóláb, hogy egy röhej az egész. Egy pillanat alatt át lehet látni. Könnyedén látni, hogy mi az érdek, mivel próbál valaki mit kimahinálni, meg minden. Ráadásul van egy harmadik forrás, szerencsére ez jól megdőlőben van, az meg a retorika volt. A fasiszta, a kommunista. harcoltam én Pártitkárral, mit mondjak?). Amikor kis gecik, nagy embereket, s nagy vívmányokat zsonglőröknek, játékosan, szuggesztíven, pátosszal, könnyekkel. Hogy igazolják a bullshitet. Süket demagógiát. Nos, hát, csak azt akarom mondani, hogy én kijártam ezeket az iskolákat, s senki ne próbáljon manipulálni. Valahogy, pont az utóbbi idők fejleményei azt mutatják, hogy közel sem vagy te olyan szűklátókörű, s előbb-utóbb meg tudsz érteni dolgokat. Kivéve ezt. Rohadttul utálok már ezt, de tényleg. Szabadulni szeretnék tőle, s érzékelem, tudom, hogy nincs más út. Ha nem kapok választ, nem lesz megnyugvás! Különben meg, már így, minél később, annál nehezebb ezt megérteni. Valami halvány lehetőséget így, magamba főve) látok itt, de az újra és újra oda torkollik, ami már erről mondtam. S amit oly zseniálisan visszautasítottál. Nevezetesen, hogy „azért voltál velem olyan, mert annyi mindennel voltál elfoglalva, annyi mindenben kellett keresztül másznod, tisztáznod stb. S ehhez idő kell. Én ezt láttam a dolgok mögött, ezt találtam, felajáltam neked, mint magyarázatot, de visszadobtad. De nem igaz, hogy erre nincs magyarázat. Én mindent felvállalok, s figyelembe veszek, ami csak eszedbe jut. Kíváncsi is vagyok rá. Nagyon nem akarok belemenni a részletezésbe, talán feltűnt, mennyire kerülgetem. Viszont megteszem, ha muszáj, ha nem érted, miről van szó...Érdekes volt, meg is tettük, a telefonon. Röpködtek a szaros bilik. Ment az üvöltözés pénzről, vélt vagy valós érdekekről, sértésekről stb. „Eltartottalak”, „azon a pénzen mi mindent lehetett volna” stb. A pénzen, amit rátok kötöttem élhetném én is világom. De szerintem mindketten tudjuk – ha nem, akkor nagy baj van – hogy ez egy baromság. Semmi értelme. Nem erről volt szó. hét-százezer forinton én is lakhattam volna a Hiltonba, járhattam volna a Rudasba, vehettem volna nőt, s irány a Széchenyi Könyvtár, a múzeum, a mozi, a színház, nem?), de mehettem volna Mexikóba, Brazilba, Thaiföldre a lányokhoz, vagy mint az egyszeri ember Sydneybe csak egy operára..., tulajdonképpen magunkat csúfoljuk ki, meg. Könnyű kibúvók ezek. Mert PONT az ellenkezőjét akarjuk, szeretnénk, nem? Minden szavadra emlékszem, biztos te is az enyéimre. Cifra nyomorod előttem..., meg az enyém, hogy micsoda egy nyomor volt végestelen végig egyedül nyaralni „Kurvajó” helyeken, nyaralókba stb., S mi lett volna velem, micsoda egy rohadtt, sznob üresség, james-izmus, kívülről irányított „élvezet”, érdekcsócsálás, eltartott kisujj, affektálás, újjgazdag vagy kisintelligens póz, excentrikus beállás, behajlás, pótdugás, maszturbia és onánia. Végül is – nagyon intelligensen – a telefonba abbaahytuk. De nem ezzel kellene foglalkoznunk,

nem? S nagyon remélem, hogy ez nem lesz része az életünknek, mert akkor az fog lenni – hányás. Kívülről jövő önerőszak, ami nem jó, de Rohaddtul káros, önpusztító, önelnyomó, önsanyargató, ahol a jó nem nő, de pusztul bennünk...Bolyongó, veszett lélek, „aki kergeti künt az üvöltő szelet”. Mióta ismerlek, „miértünk hajtok, mindenünk meglegyen” Az egész, lényegében néhány mondat: az egész történet, akár mennyire is hihetetlen, az egész tavalyi év, a kijövetelem, az itt létem, a hazamenésem, s az otthonlétem azzal a totális törekvéssel telt, amiben én mindenemet belénk raktam. Tudom, hogy ez nem valami végtelen, s eget rengető dolog. De csak legfeljebb a pénzértéke miatt. Amúgy, nem volt egyetlen egy momentum sem, gondolat, érzés, cselekedet, ami nem oda, feléd, a gyerekek felé, s felénk, ötünk felé ne mutatott volna. S túl sok – letagadhatatlan tény van az oldalamon. A leveleim, meg amit tettem. Nem tudom, hogy emberileg, még mit lehet csinálni...Netán, ha te tudsz valamiről, mondd meg, légyszíves. Szóval, nem értelek. Mi volt az a nagy konfliktus? Pár tény, amiből csak találgatni lehet...Annyira vak nem lehetsz, hogy ezt ne látnád, de mégis...Néhány dolgot mondtál, néhány dolgot, mint kis morzsákat elhintettél. Oké, emlékszem is rájuk. De ebből még egy kis magyarázatot sem lehet összerakni.

"arányok. Január 29. Egyszer, Válasz lim

Valaki azt mondta, hogy „a barátság annyit ér, hogy valaki mit hoz ki a másiktól”. S most, mint valami jókisközhely eszembe jutott. Erre a „Vezúv kitöréses” – könnyed – megjegyzésedre gondolok. Íme a sok többire is, van bőven...). „Egy óra naponta, belőled bőven elég”, na igen. Valószínű igaz, - ahogy visszaemlékszem – hogy én amolyan nagyobb szellemi intenzitásban „élhetek”, hogy szépen megfogalmazzam magam magamnak. Persze, kihez képest? Már ifjúkoromban felvertem embereket álmukból, hogy irritáljam őket, erre jól emlékszem. Viszont mikor engem vertek föl, ó bár lett volna ilyen több! azonnal fölpattantam, s nyomban elkezdünk rockizni...). Szóval, az a nagyon gyarló gondolatom támadt, hogy veled netán ezt – is – lehet. S ugyan, mint egy jó nő, végül is bírod, elszenveded a dolgot valahogy, de mértékkel. Mint a többi...). S még arra is van bátorságod! hogy közben is beszólj: „hát ez vagyok én, Dezsőkém, be kell érned ezzel”. Ez már egyéni...) Szóval, azt akarom kinyögni, hogy nagyon könnyedén, el tudok képzelni egy olyan fenséges nőt, netán képes férfit, aki maga is használja önnön agyát, s nincs semmilyen tusa, iszap, meg bírkóz. Szárnyak szárnyalnak. Ahol én nem „kémherceg” vagyok, hanem csak egy nagyon joviális, kifinomult, s halk zseni. Akivel lehet komolyabb dolgokról is – bármikor – dumálni. Dugonics a Törökkel a kocsmában. Mert – nincs kibúvó, sorry, - „az ördög továbbra is a részletekben lakik.” Elnagyolni, könnyedén „sodródni piros folyókon”, olyan, mint a lábunkba lőni, vagy hamvasbélásság.

Még akkor is, ha „mindenkinek annyi baja van”. Egyáltalán, miért gondolja valaki, nekem nincs, de tényleg? Az ember mérlegel, választ, meg ilyenek, nem? (né téged, te meg, mit?) S persze ott van ez a metodika. Tudom én, hogy nekem is van javítani valóm, hát persze. De azt is tisztán látom, hogy én mit, meg más mit tesz. Tegnap, úgy rohantam, mint egy állat. Próbáltam sms-t küldeni, de nem volt térerő. Mert megbeszéltük – fölhívlak. S akkor egy pillanatra megálltam, újra gondoltam mindent. Hogy még mit kell csinálnom, s hogy baromira le kell rövidítenem az időt, hogy még elérjek. S eszembe jutott „sok szebbnél szebb gondolat”, amire mind azt mondtam, hogy „na nehogymá’ öcsém, az nem jó, az kevés”. S adtam magamnak még két percet, hogy kipréseljem magamból a legeket. Volt ott még hetvenkét lépés, mozzanat, szempont. Műszaki megoldások, Public relationship, politcs, meg egyebek. Hogy miként oldjam meg a négyméteres kupolateremben, ami a gyermek játszósobája, a kétméteres létrával, hogy öt perc alatt fölrakjak egy harminc darabból álló mennyezet ventilátort, távirányítóval, s szabályozható lámpákkal. Kitakarítsam a ganét, elpakoljam az ezer szerzőt, elkérjem a lét, megbeszéljem a jövőt, s utána tömött autópályákon hazaszáguldjak, hogy beszélhessek az én Darlingommal...Aki – akkor ezt még nem tudtam – pont a végéhez közeledett a tál mogyorójához, amit félnehéz, hozzám szóló levélírása közben majszolt. Hogy aztán majd szakadékba zuhant nő-ként, visszhangozzon föl, ide, meg át.S ez az aránytalanság végig kíséri az én egész, szerencsétlen életemet. Jajj. S mindig én vagyok, pontosabban még mindig én vagyok, akinek másokat kell megérteni...Miért mindig én. Viszont visszatérve a metodikához. Hát, őszintén megmondva, nem tudom. Most is föl kéne hívni, vagy nem kéne? A minimalizmus is csak arra jó, hogy rádöbbsen a nagyságra, komplexitásra, nem?

Variálni, vakarászni? Bennem mindig, - mióta élek – az a rémlátomás dereng, hogy nem lehetne ezt, mint egy keskeny vágányt könnyedén átugrani. De hát nem, és nem. Ez az én sorsom ízet mondtam már?) hhu.

Szóval, érdekes ez, hogy van, akinél egy Vezúv kitörés is csak kis gyertyalángocskákat lobbant. S elnézeget engem halvány tükröcskéjében. Sok mogyoróval hasikájában.

Azért én olyan szerencsétlen vagyok. Nem? Olyan magányos. Elesett.

S mindenki visszaél velem. Kicsúfol. Hülyének néz. Visszaél a gyűgeimmel. Manipulál. Kis kalapdobozokba, úttörővasútakba, neszesszerekbe, muskátlis ládácskába, Kisdobos Fogadalmakba, családi szentélyekbe, templomi ereklyékbe, fürdőkádakba, wellnessbe és fitneszbe, jószomszédságba, baba, bébi és Böbe ruhába, barkácsolásba, harácsolásba, társasolásba, s hasonló művirággal tömött gardróbokba próbál gyömöszölni. S nem érdekli, hogy mindenütt kilógok, puff, be...b....ssza rám a fiókot, az ajtót. S legtöbb esetben észre sincs véve, hogy az, ami kilóg, az, s ha az fáj..., csak ne merjek megnyikkanni! Mindenki hápog, szorol, szorong, s alél. Szorosan szorítja szegény szipogó személykáját. Annyira,

mintha ez már nem is lenne élet, hanem valami kínos játék, amibe ő a fő s minden más hős, a szenvedő nagyalany, ami minden szellemi s lelki teret, mint egy elsza-badult hőlégbalon kitölt, kitolva minden s mindenki mást, azt a másikat, aki elé hozza lábához a világ minden kincsét. S persze hogy nem mondja, na de szivi-kém, tűnj el, kopj le, én ezt már többé nem...Hagyja. Subidubi nyam-nyam. Semmi - kössz! Ó, ez a sok kis önrezárult-önrezápult ""jólneveltje"". Hogy tudják, ők mennyire jól tudják, ők mindent milyen jól tudják...Ó-ó-ó! De nem érdekes. Ez van. Kicsit kockázatos, do.

Jack

Január 29 arra jöttem rá

Hogy valahogy mégiscsak én lettem hülyévé téve.

Olyan jól belekeveredünk, hogy a sok kérdésre, amit föl tettem, nem kaptam választ.

Ami végül is az volt, hogy vajon miért viselkedett úgy az Imola, mint ahogy. Miért volt velem olyan utálatos? Mikor otthon voltam.

S mindenféle kurstiklin keresztül, meg lettem vezetve, azaz oda ment le, hogy „ne tegyünk föl kérdéseket”.

Szóval, ne keljen válaszolni.

Pedig milyen messzire mentem! Mennyire igyekeztem neki segíteni, feltárni a dolgokat.

Amire mindre nem válaszolt, még ellen is támadt, s puff, én vagyok a hunyó.

A már-már azt gondoltam, hogy minden jó, de ahogy most délután fölébredtem, rájöttem, hogy semmise.

Kell valami lélektani magyarázat erre. S ameddig ezt nem kapom meg, nem lesz nyugtom.

Bolondot csinál belőlem. S ezt nem tudom neki megadni, nem-nem.

S itt van megint ez a rohadt dilemma, hogy fogjak hozzá? Mert ellenkezni fog, az biztos, megint cirkusz lesz. S ilyenkor, már megint az jut eszembe, hogy abba kéne ezt hagyni.

Imola febr. napló, már Amerikában

"nem az ének. Jan. 30. Fantasztikus, előlevél, Válasz lim

Azért, amikor meg összecseengünk, akkor meg összecseengünk! Abban „az egyik levélben”, pont erről a ffi-n? íziről írtam...

különös módon fordított sorrendben. De tudom ám...) Igen, valóban, „még ez is van”.

Jan. 31. Bolondokháza, azaz most van vége..., az Imolával

El akartam kezdne írni ezt, aztán este lett. Mert közben kiderült, hogy lejárt az Office-om. Még tegnap este próbáltam valamit csinálni, de reggel kiderült, hogy hiába. S nem volt meg a gyártmány szám. Többször fölhívtam A Jillt, aki végül is bementa, de nem működött.

Jan. 31. Bolondokháza, azaz most van vége..., az Imolával

El akartam kezdeni írni ezt, aztán este lett. Mert közben kiderült, hogy lejárt az Office-om. Még tegnap este próbáltam valamit csinálni, de reggel kiderült, hogy hiába. S nem volt meg a gyártmány szám. Többször fölhívtam A Jillt, aki végül is bementa, de nem működött. Aztán fölhívtam a Microsoft-ot, s több mint egy órás huzavona után sikerült új számot szerezni, s installálni. Közben persze szörnyű dolgokon mentem át, mintha nem lenne más bajom. Még az északa beszéltem a Jillel, s meséltem neki mi történt. Ja igen. Hol kezdjem?

Az email-ek tanúsága szerint látszatra minden oké volt, egész délutánig. Sőt. Délután írt az Imola egy sms-t az elsőt, s mondta, hogy kedd lévén – újabban ekkor is tanít., nem kellene. Vártam hát a levelét nagyon, de nem jött. Öt felé hát fölhívtam, kicsit félve. S mondja, hogy már megint nem működik az Internetem. Nem fizette be, vagy mi. S óvatosan elkezdtem neki mondani, hogy itt van két levél. Aztán fokozatosan elkezdtem őket mondani. Halkan válaszolgatott. S a végén oda lukadtunk, ki, ekkor már egymás Szavába vágva, üvöltve, hogy elkezdett engem azzal vádolni, hogy a szörnyű életem miatt üldözési mániám van. Na ez már tényleg sok volt. kikértem magamnak. Mondván, hogy nekem totál normális életem volt, ami A Jillel történt, az érthető, mert hiszen beteg. Elég keményen. S mondtam, hogy szerintem ezt inkább rá lehetne mondani. Hogy ő milyen szépen elvált. Ekkor tényleg elborult az agyam. S nekiálltam fölsorolni, hogy üldözési mániája neki kell legyen. Melle vágásos fenyegetés, gumii szúrások, verekedések, kirakták gyerekektől az utcára, perelések, rendőrség stb. S ezen a ponton valami gyanús történt, nem is értem ma sem. Valami motozás félét még mindig lehetett hallani, de hiába hallóztam. Nagy nehezen letettem a telefont, s sokáig próbáltam visszahívni, hiába. Nem lehet kapcsolni. Valószínű kihúzta a zsinórt. Próbáltam a mobilt is, azt meg kikapcsolta. Még rámondtam, hogy próbáltam hívni.

Aztán ma megint próbáltam, ott olyan fél hat lehetett. De nem volt otthon senki. Próbáltam a mobilt is, de valami ott sem stimmelt. Olyan, mintha letiltotta volna a számot. Iszonyú napom volt. Jól beittam, főztem csirkepörköltet, beabáltam, aludtam egy csomósor, aztán elmentem sétálni a partra. Jó marha hideg van. Totál kész vagyok. Csináltam pár képet, s egyet elküldtem A Jillnek, egyet az Imolának. A Jill küldött valami szufi verset, szép is, aranyos is. Végül is gon-

dolt rám. Aggódtam az Imoláért. Nem írt semmit. Lehet még mindig nem működik az Internet. Végül is jól elküldtük egymást, s azt is „megbeszéltük”, hogy na jó, akkor vége. Nem tartjuk normálisnak egymást. Én biztos nem őt. Ő azt mondja, hogy mániákus vagyok, durva, s fél tőlem. Lényegében azért könyörögtem, hogy beszéljünk. Azt mondta, hogy Velencében súlyosan megsértettem, aztán a hazajövetellel terrorizáltam. S ő mégegyszer nem akar ebben lenni. A kérésre, hogy miért viselkedett velem úgy, nem volt válasz. Nem is értette. Szemlátomást. Persze nem is akarja. De az is lehet, hogy neki így, meg ez természetes. Hát nekem nem.

Majd még írok erről, de most kicsit kivagyok. S még egyet mondott. Mondom neki, meséljük már el valakinek, külön-külön azt a képes dolgot. Kíváncsi lennék mit mondana. Erre azt mondta, ha húszezer emberből tizenkilencezer kilencszáz-kilencvenkilenc azt mondaná, hogy nem jó, őt az se érdekelné. Well. Engem egy is zavarna. Mindezt, meg a Kincsesbányai epizódot is elmeséltem A Jillnek. Azt mondta, sajnálja! Azért ez az egész hihetetlen. Mire meggyőztem, vége.

Végül is eljutottam az Imolával az utca végére. Az nem derült ki, hogy mi is van a dolgok mögött, szerintem nem meri bevallani, magára vállalni. Semmit. Szóval, az viszont kiderült, hogy akkor itt bizalomról szó nem lehet. Az egész látásmódját ez befojásolta, mintha nem ezen a földön élne. Egy álmvilágban, ami úgy-ahogy működik ott neki, alsórózsadombon. Végestelen végig megy ez a történet, azt hiszem, nem kell bizonygatnom. Bejött, amitől félttem, már a kezdetek óta. Akkor a különbség közöttünk, amit nem lehet behozni. Rettenetes lesz, az biztos.

Az alap magyarázat:

Valójában egy „félreértésen” alapulhat. Előre látva én mindjárt az elején megkérdeztem tőle, mit vár el tőlem. Kit szeretne, hogy én legyek neki? S azt mondta, mindent. Azt szeretné, ha én a mindene lennék, - az ő, a gyerekei apaja, a férje, a szeretője, a barátja, szóval mindene. S mindig velem...

Igen ám, de itt egy nagy csúszás volt a vélt meg a valóságos helyzet között. Neki megvolt a személyes szabadsága, s azt soha nem tisztáztuk, hogy mi meddig tart. Hogy továbbra is szabad, oda megy, azt és akkor csinál, amit akar, csak mondjuk nagyjából tudjunk egymásról. Ne hazudozzunk, ne bujkáljunk. S íme, az első alalommal rá kellett döbbernem, hogy az egy gyerekes elképzelés volt, mert igenis számon lehet kérni. Beismerni a dolgot még rosszabb. Tehát meg kell próbálni semmisé tenni, valahogy eltüntetni, sumákolni, letagadni hazudni. Csak rájött, hogy velem ez nehéz.

FEBR. 1 AZ ÖRVÉNYLŐ SENKI FÖLDJÉN

Borús idő, délutánra havazást mondanak. Emészteni próbálom itt a dolgokat, de közben csak kéne valamit munkaügyben is csinálom. Elindultam borítékokat venni, meg próbáltam gyógyszer találni, Kaldyumot. Azt se tudják mi az. Nincs. Némi kóválygás után haza jöttem. A szomszéd, örült nő költözik. Valahonnan rászakadt valami örökség, a nagymama eladhatta a házát, valami ilyesmi. Mert láttam egy öreglányt itt hátul ülni a lépcsőn. Végül is csendesen elváltak, leszámítva, hogy néha átdobálta a szemétét az utamra, minden oké volt. remélem valami normális társaság jön majd. Sok szerencsém nem volt eddig ezekkel. Kínlódok. Valami kép kezd ugyan kialakulni bennem, de eszembe jut, hogy hány próbálkozást tettem már ezügyben, milyen kevés eredménnyel. Bár, néha mégiscsak bejött valaki. Margaret, például. Rettenetes nehezemre esik az egész, szégyenlem, vagy mi. Fölhívtam az indián nőt, meg a pasiját, akinek a címét az Iva adta. Hagytam üzenetet. Később este föl is hívott a nő, a pasi nem, s mondtam neki, mi járatban vagyok. A nőnek is el kellene küldenem a cuccom, a real-estatesnek. Itt van ez a könyvtár ügy, egy rejtély. Aztán jött egy sürgős felszólítás a Cox-tól. Fölhívtam őket, s elintézttem, hogy töröljék a szerelési díjat. Az a kis pénzem, ami van, iszonyú gyorsasággal apad. S ha nekem elfogy a pénzem, nincs, aki küldjön, az biztos. Meg se merem nézni, mennyi van még. Lefeküdtem, pihenni. Megettem a csirkepörkölt maradékot, csináltam hozzá egy csomó salátát. S arra ébredék, hogy egy végrehajtó hív. Hogy tartozom több mint ezer dollárral egy towing cégnek. 2005. dec. 7-ről. Amikor már otthon voltam. Elküldtem őket a francba, de lehet ezzel még nincs vége...Közben megnéztem a Naplómát, - már kezd megmenni a búrám, hogy tényleg – mikor is mentem haza. S ahogy nézegetem, szörnyű emlékek túltak föl bennem. Mert ott volt az a szörnyű cirkusz A Jillel. S megrohant ez az iszonyú realitás, hogy mennyire vigyáznom is kéne, óvatosnak lennem. S ehelyett szórom a pénzt, pusztítom magam. Nem vagyok normális. Iszonyú magány szakadt rám, hogy mennyire egyedül vagyok, voltam. S ott zakatolt bennem a kérdés, hogy „ki a hibás”. Ha ennyire különleges vagyok, hogy lehet nekem normális életem? S ha nem lehet, mert képtelenség, akkor mi értelme van az életnek? S a helyem, se a célom nem találom. Aztán mégiscsak úgy éreztem, hogy valakivel beszélni kell. S tényleg nem jutott más eszembe, mint A Jill. Föl is hívtam. Akár, hogy is van, mégiscsak ő az, aki a legtöbbet tudja rólam. Akitől a legtöbb megértést várhatom, mind annak ellenére, amit közöttünk történt. Érdekes módon, az Imola is fölmerült, de hát az mégiscsak képtelenség. S jó hosszsan beszélgettünk. Sokat változott, tanult, megértett. S végül is sikerült előre jutnom a megértésben. A szexről persze nem lehet beszélni. Az az igazság, hogy magam se tudom. A helyzet ezzel valószínű az, hogy olyan nagyon már nem is hiányzik. Öregszem? Nyilván. Itt volt ez a rettenetes hiány. Főleg szeretet hiány. Meg hogy föláll e még. Itt van az ember a senkiföldjén, az öregedő libidójával. S

a híres tétel, hogy öreg ember is megnyalja néha a sót, azaz, hogy egy fiatal nő fel tudja az ember izgatni. Kíváncsi lennék, hogy a nőknek is van e fóbiája. Biztos, az Imolának feltétlen. Beszéltünk is róla. Az ex. Elmondta minden szarnak. Hogy szörnyű a melle, lóg a hasa, kitágult a puncija. Büdös is. Ez utóbbi tényleg igaz, de nem tudom valóban mitől van, valószínű az abnormális kajától, amit eszik. De valami más is lehet. Aztán persze ott van a női baja is, hajjaj. Még mindig tele van az orrom a vére szagával, brrr.

Az biztos, hogy itt van nekünk ez a pinafóbia. S nagyon meg voltam zakkanva ettől. Valahol írtam erről. S csodák csodája, az Jégnezővel való kínlódás után, úgy meredeztem, mintha húszéves lennék. S nyilván a dolog ezen pszichológiája ad értelmet ennek az egésznek. Egy fiatal nő. Csak nem lehet elválasztani a kedveség, figyelmesség, szeretet dolgát. S a kezdeti roham után, megyünk lefele. Ahogy ez lenni szokott. A megszokás, meg ilyenek. A beszélgetéseink az Imolával arra utaltak, hogy ő is valami hasonlón ment keresztül. Végül is totál bizalmasan tudtunk erről úgy beszélni, ahogy azelőtt egyikünk sem tudott senkivel. Ez is jó volt. de a balhék, távollétek nem tesznek mindenben jót. S ugyan volt egy két jó szeretkezésünk, de a szánk nagyobb volt, mint a tehetségünk. Az az ezeregyéjszakás Pasolini film jót tett, de a folytatás elmaradt. Az Imola be is gözölt, de szerencsére nem hoztam ki pornó filmet, bár szemlátomást szerette volna. Szerintem azért is rendezte be a Peti szobáját, hogy majd ott tudjuk nézni. De tényleg nem lett volna jó, ha csak pornó filmre tudunk dugni. Szóval itt van az ember az átlagos farkával, csökkenő libidójával, meg ezekkel az öreg tehenekkel. Akik ráadásul jól ki vannak éhezve. S nekik nyilván fiatal bika járna, nekünk meg friss pipihús. De ezzel is baj van. Mert idegenkedik az ember ettől. Át kell jutni a gondolaton, nem könnyű, hogy az ember lánya majdnem annyi idős, mint a nője.

Az Imola próbálgatta eladni magát, hogy ő milyen fitt menyecske, ami természetesen nem igaz – annyira. De van benne valami. Persze, az igazi szexepilje a nagy melle. Ha az nem lenne, azt hiszem még szörnyűbb sorsa lenne. Ez valahogy mégiscsak kihúzta a nihilből. De az általános megjelenése abszolút nem vonzó. Lapos, fiús fenék, olyan, mint egy tinédzser fiú. Se a haja, se az arca nem szép. Csak a szeretkezés, meg más, nőknél szokásos elolvadás ritka pillanataiban szépül meg. Amúgy tényleg olyan, mint egy boszorkány. Ráadásul tudja is. Örökös cirkusz van a fényképein, mindig követeli, töröljük le őket. S van benne valami.

Én ugyan, nem kevés szándékossággal, mindig megpróbáltam szépnek, szebbnek látni. De ő maga nem értett egyet. Mint típus sem tetszik, no nem. Van valami intellektuális elképzelés, miszerint valami jószágban be tudom sorolni. Nem kis képzelőerőt igényelt, ezt összerakni. De sikerült. Erről a levelezésünk bőven árulkodik. De ugye van ez a dolog, hogy van, akire jó, van, akire nem jó nézni. Szerintem rám mindig jó. Majdnem mindig. Mert valahogy, törődtem ezzel. De nagyon sok ember, nem tudja a legjobb énjét előtérbe hozni. Beszéltem

neki erről, remélem megérti. Amúgy homophobic, ez se segít. Tényleg iszonyú sok problémája van, s ami a legszörnyűbb, hogy ellenáll. Részben azzal, hogy nem is tudja, nem is akarja tudni. Még erőszakossággal sem.

S itt kezdődik, s kulminál az eltávolodás. Nekem többnyire egy icipici kis hint is elég szokott lenni, hogy fölfigyeljek valami komoly hibára. S azonnal reagálni is szoktam rá. Ő meg – A Jill is ilyen volt – azt se akarja meglátni, ami már kiveri a szemét.

Kisebbrendűségi komplexus. Én már megőrülök ettől. Végig is kíséri az egész életem. Mindegy. Valami halvány önbizalmat csak visszasikerült szereznem, segített A Jillel való beszélgetés. Valahogy muszáj lesz megteremteni a feltételét annak, hogy önálló legyek, otthon legyek, s találjak valakit, valakiket magamnak, aki hozzám való. Férfit vagy nőt. Barátot, szeretőt? Csak itt van ez a szörnyű közelségre, melegségre való vágyam. Az jutott eszembe, hogy ha az Imola, a nem túl erős szexepiljével így el tudott szédíteni, így föl tudott gerjeszteni, akkor hátha egy kicsivel csinosabb nőt, ha talállok, minden oké lesz. Ha meg tudom oldani, hogy olyan sokat nem várok el egy nőtől, csak főleg az entyepentyét, s a többit, az „intelligenciát” mástól várom, minden oké lesz. Az is fölmerül, hogy nem kéne e, mégiscsak megtartani az Imolát. De nem fog menni, ha nem tartjuk szorosan a kapcsolatunkat, minden tönkre megy. Legalább is most így látom. Egyébként nem válaszol a levelemre. Rossz a konstelláció is, ahogy ez lenni szokott. Az volt a vége, hogy ő tette le a telefont. Próbáltam hívni, nem sikerült, ill. Nem vette föl. Valójában nem tudom, mért. A gyerekeket pont most vitte el a fasz. Tehát egyedül van, s szerintem őrjöng. Változatlanul itt van ez a palizás kérdés. Lehet, megint a kis, „pizsamás” haverjával kínlódik. Vagy a tanítványával. Vagy a Teri szerez neki valami kútásót. A szexünk, valójában két kézen megszámlálható szeretkezésből állt. Szóval, azért nem olyan nagy durranás. S miután nem hajlandó fogamzásgátlóra, ez a kihúzásos dolog, ez szörnyű. S volt, hogy nekem kellett a dolgot befejezni, miközben ő nézte, mert az milyen jó. Miközben ott van a sztori az exről, akik egyszer mellette állva kiverte. S hogy az milyen szörnyű is volt. Igazán jót nem sokat élveztem. Mióta csak ismerem. Ötöt-hatot? Szóval, ez nem a fő motiváció itt. S itt van ez a sok egyéb baj. Néha iszonyú ingerenciát érzek, hogy fölhívjam. De hát ott van a sok levél, amit elküldtem, ő adós nekem valami válasszal. Szóval, „miért mindig én?”. Miközben, örülök is, hogy nem hív, reménykedve, itt a jó alkalom, ezt az egészet befejezni. Néha teljesen előnt a lehetőség, hogy mit kínlódom itt én ezzel annyit, egyszerűen föl kellene szednem egy akármilyen nőt, dugni egyet, s kész. Lehet valójában ennyi az igényem. Csak képzelődöm. Közös élet? Ez marad még. Valakivel megöregedni. Erre mindkettőnkben nagy készítés van, el tudjuk képzelni. Csak hát az imagéhez mégsem vagyunk eléggé megerősödve, csak látjuk. S itt van ez a sok nehézség. S nagyon

könnyen lehet, hogy az idillt, azt megtalálhatnám ott Kötcsén a Jillel, az Jégnézővel, az Elenával, s még lehet az Imola is beleférne a képbe. Senkivel, de mindenkivel. Csakhát ennek az igazi megértése még messze van.

Viszont addig is itt vagyok, addig is élni kell, valami kéne. S ha az ember valami szélsőségeset csinál majd, lehet elszúr mindent. Szóval, kéne dolgoznom, le kéne fogynom, le kéne szoknom a cigiről, meg társai. Jól megfingattam magam az utóbbi időben, néha furcsa tüneteim vannak, vigyáznom kéne. Őszülök, mint az állat. A Jill aranyosan bedobta a szokásos biztatását, hogy „én vagyok az igazi túlélő”, meg hogy még biztos sokáig élek. Ez jó, végül is a faterom még él, bár nem őrá hasonlítok. Ki tudja. Remélem, ez a kiírás segít majd, kiadom magamból, feldolgozom a gondjaim stb. Eszembe jut az Samu mondása is: a világ nem a punci körül forog, hanem az én farkam körül. S persze, a kettő közt. Jó, hogy mondta...Néha érdemes férfiakkal is beszélgetni. De a nőket jobban szeretem, a fenébe is. Valójában az az, ami hiányzik, igazán ebben az életben. Egy jó nő. Szegény Jégnéző az elment, nem is tudom mit csináljak vele, pedig valamit kéne.

"mindenféle sufizmusok.Febr. 1 aranyos sufik, Ij

Jók, tényleg.

Az élet frappánosítása. Valóban, nem mindig jól látjuk a dolgokat, bizonytalanokodunk, meg ilyenek. Sajnos van egy „savanyú a szőlő” része is. Az lett volna az érdekes, ha önmagáról is mond valamit ez a Sufi. De millió ilyen dolog van, az ember egész életében ilyen megfigyeléseket tesz. Olyanok ezek, mint jó kis alapkövek, amik aztán – persze – valami nagyobbra is utalnak. Ahogy már sokszor mondtam is, a baj az, hogy igen nagy a különbség a kinti „kínai” világ, meg a benti „Sufi” közt. Az ember rohan az úton, egyszer csak elkapja a kezét egy ilyen keleti próféta, s egy ilyen hatalmas igazságot a fülébe súg. Az ember, naná meglepődik, gyorsan elgondolja, aztán rohan tovább. Kicsit hasonlít a jó viccekre, valójában nem is tudom, hol a határ. Szóval, gondolom a legtöbb ember úgy van ezzel, hogy „jé, tényleg! tényleg! na jó, de azért az nem teljesen úgy van. Gondolom, van, akit meg kimondottan irritál ez.

Viszont bizonyos emberi alapokra nem árt olykor figyelmeztetni. S sokszor egy ici-pici dolog is elég, ez is igaz. Lassan oda érek, hogy a rendszer fontosabb, mint az igazság. Mintha ezzel lenne tele a világ. „Csinálj egy működő rendszert magadnak, mindegy miből van, répából, karóból, ékszerből, s boldog leszel”. Azt hiszem, ez korunk mottója. A sufizmus egy dolog, mi van a zen-elő Meg a többivel?

Itt van például a hangya. Sokan azt gondolják, hogy ő egy rabszolga. De nem látszik depressziósnak, s még öngyilkos hangyát se láttak. Pedig igencsak meg

van nyirbálva az individuális szabadsága. Mintha nem is lenne. Föl és kifele igen-csak determinált. Pontosan meg van határozva, mit kell tennie. De van őneki dolga! Átvonszolni egy háznyi falevelet az erdő talajon, végtelen kreatív szabadságot s lehetőséget ad neki. „Lefele”, azt csinál, „amit akar”. Abban szabad.

Viszont ahogy távol a tér az ember körül, nő a távolság a másiktól, valamiféle űr keletkezik, amit valamivel ki kell tölteni. Mindig csodálkoztam a bálnán, mi a fenét gondolhat ott a nyílt óceánon többszázezer, millió evoé Se háza, se otthona. Persze nem lehet állatokat emberrel összevetni, ez is biztos. Az ember az más. S ilyeneken – is – lehet gondolkodni.

Jack

Febr. 2. havaseső Esik. A föntiek egy részét most itt hajnalban írtam, de tők mindegy.

Kéne munkát keresnem, mert ebből így baj lesz. Most abbahagyom ezt, lassan hajnalodik.

Febr. 2-5, mintha szabadságon lennék

Az utóbbi, lassan két év dilije alaposan megrázott, fölkavart. Olyan, mintha minden értelmetlenné vált volna, amiben eddig hittem. Csak azért, mert nem sikerült megcsinálnom. Örökös cirkusz, dolgokon való tipródás, ami eddig eszembe se jutott, vagy csak feleslegesnek tartottam. Kívülről nézve, csupa ostobaságot csinálok. Pedig az egész egy megfeszített munka, tevékenység, úgy szellemileg, mint gyakorlatilag. Jövök-megyek, költözök, olykor keményen dolgozom is, pénzt keresek, meg költök.

Itt vagyok a télben, Amerika keleti partvidékén, nincs pénzem, nincs munkám, mindenhol cirkusz, s a legutóbbi fejlemény A Jillel) az volt, hogy most úgy gondolok megint rá), mint az életem ellenségére. Aki megakadályozza, hogy valamit csinálja, jól legyenek, netán „boldog”. De a boldogulás, az jobb szó. S ebben a nehéz helyzetben szinte természetes, hogy az Imolával való kapcsolatam is abnormalisnak tűnik, azaz olyan nehéznek, értelmetlennek, hogy jobb lenne abbahagyni. S valóban igaz, hogy minden veszekedésünk mögött lehetett valami ilyen törekvés: igen, „abba kéne ezt hagyni, sokkal könnyebb lenne” Közben, ahogy eltávolodtunk, alkalmam van a dolgokat nagyobb összefüggésben is átgondolni. Egyre inkább úgy látom magam, hogy igazándiból, nem csinálok semmit. Olyan közösséget próbáltam létrehozni, ami nem működik. Így aztán minden, amit eddig tettem marhasággá, időpocsékolássá lett. Pedig időm az nincs, öregszen rendesen. Az utóbbi idők két fontos története, A Jill szörnyű levele, meg amit tegnap a telefonba mondott. Abból kiindulva, hogy mintha „elismerte” volna a kapcsolatunk fontosságát az Imolával, újra nekifogtam annak a tervnek, miszerint építenék neki egy házat – a gyerekek telkére. Amúgy minden marad a régiben. Az

Imola részéről ez egy álom, ebben a létben szeretne élni, velem. Mit tudok erre mondani? Értem, s valahogy én is bele tudom magam illeszteni ebbe. Érdekes, nem?

De megint félreértésben vagyok, voltam. Gondoltam én, hogy kéne még várni, de mire? Iszonyúan lassan mennek a dolgok.

S puff, nekem is támadt, közölte, hogy egy idióta vagyok, mindkét nőm ezt mondja), semmit nem fog ezért tenni, nem érdekli mi van velem, őt nem lehet onnan kitúrni. S nem ő túrt ki engem, én mentem el. Mindenről én tehetek. Az eltartásáról, pénzeiről nem volt szó. Az természetes. Az Imola is ezt szoktam mondani. Amit én adtam, csináltam, az természetes. Semmilyen köszöntet nem jár érte. Furcsák ezek a nők. S akkor mi lenne, ha otthagynám őket? Mindenkit? Az mennyire lenne „természetes”. S mindig, mindenkinek, mindegyik nőnek megemlítem, hogy ez főleg azért lenne fontos, hogy meg tudjunk egyezni, mert nekem kellene valami terv. A Jill kerek-perec kijelentette, hogy ő ebben nem tud nekem segíteni. Pont. Nagymértékben befolyásolja – persze – azt, hogy mit csinállok, mit mondok, hogy miben vagyok, meg mi van. Kicsit olvastam, néztem az otthoni helyzetet meg világét. S az jön elő, hogy szerénynek, alázatosnak, s jónak kell lenni. De közben, valamire csak kéne jutni. Iszonyú mennyiségű pénz kell. Nőkkel meg nem lehet tervezni. Nem érdekli őket. Legyen kész, aztán kész. Csináld meg. S persze, se így se úgy nincs, nem jó, nem valósul meg, nem úgy van, végül is lehet tényleg minden mindegy. Csak kéne dolgoznom, s kész. Gyűjteni a pénzt, aztán majd meglátjuk. Lehet ez lesz. Csak akkor nekem kell magam alá nyúlnom. De hát ez van. A munkával kell foglalkoznom, hiába. Kétszer hívott a Jenee, hogy csütörtökön találkozunk munkaügyben. Tehát addig semmi. Biztos az is jó szar lesz, valami kis, pizslicsáré munka. De mindegy. Addig is csinálom ezeket a flyereket, de iszonyúan zavar. Azt, hogy személyesen széthordani, az meg nagyon. Szóval, kitaláltam egy személytelen módot, hogy elküldöm levelekben. Meg hogy a real-estate-soknak egy új kell. Azt meg ki kell javítani, öreganyám meg nem ér rá...A Georga is hívott, hogy vissza kéne raknom a storm windowt, amit öreganyám levetetett velem. Hogy nem kell. S persze, ebben a helyzetben nem csoda, ha az Imola jár az eszembe. Mi a magány ellenszere, a nő. S kiderül, hogy ő is ebben van, hiányzom neki. Szóval, ez elég végletesnek látszik. Még mindig nincs Internete, ezért jó sokat beszélünk. Amúgy is. S már nagyon félek, hogy ebből baj lesz. Már írtak a Pannonosok, hogy adjam meg a számlaszámmom. Meg is csináltam a levelet, de addig nem merem elküldeni, míg nincs elég pénz a számlámon. Versenyfutás az idővel. Közben megy a csata A Jillel. Szörnyű nyomokat hagyott bennem az első levele. De ahogy ez szokott lenni, azt gondoltam, minden oké. A megértése az Imolával kapcsolatban jófele terelte a gondolataim. De a telefonbeszélgetés vele kiakasztott. S most meg kis célzatos leveleket írok, ala 'Popper, miszerint én egy tigris vagyok, egy idióta a majmok között...Hát

ez már sok. Nem fogok neki válaszolni, nem érdekel. S persze iszonyúan nyomaszt mi lesz ebből. A történet ugyanott folytatódik, ahol két éve abbahagytam. Mikor még itt azon borzadtam, hogy miként is oldjam meg az el és leszakadást róla. Egy hülye csapda, egy paradoxon ez az egész. Igazán jobbat is érdemelnék, de szemlélatomást nekem ez a két örült nő jutott. De érdekes, mert közben azért az is kiderült, hogy a többi, a többség is ilyen. Az Elena is, az Jégnező is. Mindegyik birtokolni akar.

"tudatbeszűkülések. Válasz lim

íze a tizenegyedik oldal, amit írok)

Jó volt egy kicsit kimenni. Süt a nap, ahogy mentem a downtownba, ahol a könyvtár van. Gondoltam hozhatnék kis egy filmet, közel van a videostore-om is. De gondoltam, inkább szenvedek. Jó kis tudatbeszűkülés. S aztán hallgatni kezdtem a Van Morrisont, s ez már most ide hull, te jutsz eszembe. S persze a táncunk. S elkábultam az emléktől. Főleg mert eszembe jutott valami. Eszembe jutott, hogy először csak hogy totyogtunk, szelíden, kedveskedve a másiknak. S egyszer csak! valami furcsa történt. Valahogy tettél egy lépést, egy másikat, amit még soha egy nőnél sem tapasztaltam. Mi volt ez, tűnődtem. S egyre inkább felmerült bennem valami képzeletbeli koreográfia, valami mozdulatok íve, ami aztán köréd simult, te meg rá. Minden, amit rólad addig tudtam, valami teljesen új értelmet nyert. Valami megfogalmazódott bennem, valami sokkal plasztikusabb kép arról, ki is vagy te. Ó, bárcsak jól megtudnám ezt fogalmazni...De hát van rá idő, lesz még. Azt azért most is meg tudom ebből ragadni, hogy valami önállóság, valami önkifejezés, valami magabiztos ív, hang, dallam, s nagyon lányos báj. Ámultam és bámultam. „Szóval, hát ez vagy? gyönyör?” – ezt gondoltam.

Nők legtöbbször vagy ellenkeznek, merevek, vagy totál elolvadnak, az utóbbi a ritka. De ahogy ezt érzékeltam, ezt a finom kibontakozást, ezt a halvány pírt, ezt az „itt vagyok, látsz, érzed”, azt a boldog mosolyt, azokat a meleg szemeket, s ahogy aztán mégis kontrolban, de egyre kibomlóbban enyhült, lehullt minden feszültség, s lassan elérkezni látszottál önön központodhoz, ami talán benned a lényeg. Szinte bevadultál, s annyira boldog voltam – érted. Le is maradtam, félre is álltam, hogy csak hagyjalak, hogy átéljem az ámulatom, a meglepetést, az örömet. Tudtam, hogy ilyent nem minden nap lát, érez, tapasztal az ember. S ez igencsak maradandó élmény nekem. Mindig, mikor elbizonytalanodom, ez jut eszembe. Hogy a fenébe is, ez őszinte volt, ez vagy te. Minden más, az csak lera-kódás, erre a központra. Más alkalmakkor aztán ennél is tovább léptünk, egymás felé. Amikor bátran előre lépve, a másikban magunkra találva, az egész dolog valahogy egymásba oldódássá, együtt lebegéssé vált. Azt éreztem, hogy megbízok benned, s te is bennem. Hogy az egész huncut, bohókás, vidám ártatlan mi-most-vagyunkkal játszunk – végre egyszer – önfeledten. Én még ilyent, így, soha

senkitől se kaptam. Szóval, haza értem, hallgatom itt a zenét, s rád gondolk, meg szerelmes magunkra. Iszonyúan hiányzol.

Jack

"Keith Jarret. Itt van egy hétperces Keith Jarret szám, a ""Hervadt falevél"". fantasztikus, feltétlen nézd meg. remélem működni fog.

amúgy azt a site-ot mentsd is el, mert mindenféle jószágok vannak rajta.

<http://www.youtube.com/watch?v=io1o1Hwpo8Y>.Steve.sevegi@cox.net.-

.Imola.revicka@axelero.hu.

"köszönöm.

hát, köszönöm, jó volt. elég kemény napom volt.

"...

Febr. 6. Az igazságok használata, meg a csiklóé, Válasz lim

Elővettem hát újra ezt a félretett levelezésünk, reménykedve, hogy majd beindul újra. Bár még most sem látom a leveled. Azt utolsót egy hete, jan. 30-án írtad. Azóta összevesztünk, meg kibékültünk...

S persze telefonáltunk sok-sok pénzért. De hát ez van. Az élet nem könnyű.

Saját tapasztalataim jutnak eszembe. Hogy én ezt, hogy csinálom, s ahogy – szerintem az jó. Hogyan másképp?

febr. 6. Egy biztos, minket a Jóisten is egymásnak teremtett. Válasz lim

A különbségeket meg nekünk, magunknak kell megoldanunk. Ha meg, ki, meg át akarjuk élni önnön létünk, bensőnk vadregényét, itt vagyunk egymásnak. Néha azt gondolom, összefüggésben ez igazán nagyszerű adomány, nagyságáért, valójában mi, gyarlók, semmit sem tettünk, még. Össze kell szedni magunkat.

Ami mostanra világos, ez nem a tág-ság, ez a mélység. S megy ez a hinta, minden ezt lökdösi, jobbról is balról is. Verődünk rajta. Nem kedvez nekünk a külvilág. De mindhiába. Ahogy az ütésektől sajgó tagokkal erre eszmélünk újra és újra, nekünk nincs más. Egymás végzetévé lettünk. S ott van ez a kezdetben és a végben, nekünk már csak a piti köztest kell furfanggal kitöltenünk. Ott van ez az idő ketyegésében, az aktualitások tacepaói, neonreklámjai, a kisemberek nagy szlogenjei mögött. Egyszerű, mint zöld csodája a fűvön, s a kék csodája az égen. Ez van nekünk, s képtelenség elveszejteni. Mind a többi ezért kell lebukjon, mint a gyöngyhalász.

Jack

Febr. 6. kedd egy munkanélküli meg a nők, s mi van a szexxel? Meg a kígyómelengetéssel...

Aztán jött egy igencsak hosszú beszélgetés az Imolával, hogy mi van a szexxel. Izgatja ez a kérdés. Könyveket vesz, olvas erről. S hogy a férfiak, én is, hülye bunkók vagyunk, mert nem fogjuk föl, hogy micsoda egy hatalmas jelentősége van a női csiklónak. S ezt csöppet sem tagadva, próbáltam kifejtetni a véleményem, hogy ez igaz, de szerintem minden nő különbözik. Neki fontos, másnak nem annyira. De oké, majd jobban odafigyelek. S persze, ahogy ez szokott lenni, megsértődött ezen. Mert nem sikerült ram bizonyítania. S ilyenkor mindig az a vége, hogy enged, s legyek vele kedves. Nyilvánvalóan nagy átalakuláson meg keresztül. A magánya rákényszeríti. De jelen pillanatban még csak a jó nagy kupi van. Legyek vele kedves, ide megy le a dolog. De ez valahonnan elég ismerős. Végül is A Jill eljutott a megértéséig, s használja is, ellenem. Hogy a nő milyen. A hamsvasbélás idézetek erről szólnak. Egyszer már közölte ala' Mosozsuszi, hogy ő is egy kígyó. Célozva, hogy én is egy kígyót melengettem, melengetek persze a keblemen. „jó rábasztunk”, haha. De hát nem eszik olyan forrón a kását. Most itt kell lennem, de megoldjuk.

Szedettvetett, iml

Na, vége ennek a napnak is. És ennyi, semmi, de semmi nincs bennem csak a kongás. Tegnap még mielőtt beszélgettünk volna eszemben járt néhány foszlány...

Dehogynem, kedves, szép a vers, drága vagy hogy szárnyalsz nekem.

Igen, remélem, hogy most valamilyen kiesebb mezők felé megyünk, s vannak a mi számunkra is meg- és rátalálások/értések. Annyira szeretnék változni, nem következetesen végig vinni a marhaságaimat, nem belehülyülni a megszokott, ismert menetekbe, játszmákba. Mérték, az kellene nekem, belülről.

"Most már" és eddig is szerettük mi egymást, valóban, kísérleti bázis vagyunk. Ok.

Ma is, amikor rád gondoltam újra eszembe jutott, a "futásod", hogy telefonálhass nekem. És úgy szeretlek.

Tudod te, hogy azzal, hogy annyira szuggesztíven, erővel, nagy érzésekkel, lehengetlően, szenvedéllyel, magyarázol, beszélsz egyáltalán, fejezed ki magad, nehezen lehet súlyozni, amit mondasz, és az sem egyszerű, amikor megváltoztatod a véleményed, mert az is ezzel az erővel jön. Én is ilyesféle lehetek. Beleéljük magunkat, aztán könnyen? elengedjük? Ezt mondta más is neked? Hogy nehéz eligazodni benned? Azonban a szenvedélyességen nem lehet és nem is kell változtatni. Csak meggondolandó, mit vált ki ez a nagy lendület. Én már gyakran

nem vagyok annyira "beleélt", mint ahogy kifejezem magam, s nincs is meggyőzőerőm. Azt láttam a tanítványaimnál, hogy a szolidabb kijelentő módot is muszáj használni, mert a nagy lelkesedés fárasztó nekik, elkalandozik a figyelmük. Ó, ez hát a hétfő, vasat vettem, hogy szedjem, mert kiderült az hiányzik belőlem, és akkor majd nem leszek ilyen álmoskóválygós. Van egy folytonos idő köztünk, ami amolyan létidő nem múltjelenjövő, hanem mellette folyik, kettőnk időzónája, "örökjelen". Ebben beszélünk mi egymással, ezen keresztül tologatjuk énünk részecskéit ide meg oda, hogy fenntartsuk magunknak ezt a csak általunk létező sávot. Foszlani kéne hagynunk a feleslegeket, hogy akadálytalanabbul lássuk egymást, a lényeket. A hangulatfüggőségtől is meg kéne szabadulnunk. Ez lehetséges? Lenne értelme? Édesem, ölelnélek nagyon.

Imola

Aranyos vagy, kedves, Válasz lim

Hogy ily késői órán is írsz nekem.

Írtam neked két marha hosszú levelet, de egyiket sem merem elküldeni. Pedig baromi sokat dolgoztam rajtuk, törtem a fejem. Hogyan is lehetsz. De hát, elkerülhetetlenül ezek is amolyan elemző-feltáró dolgok, amikre mintha most nem vágnál.

Néha nem tudom miről beszélsz. Most pl. Mikor azt mondod: amikor megváltoztatom a véleményem. Tényleg, szoktam? Hát ez elég meredek. Persze, nyilván én is tévedek, s akkor belátom. De ez ugye nem baj? Vagy mire gondolsz, következtelenségre, köpönyegforgatásra? Rengeteg mondanivalóm lenne, de totálisan beszartam. Így aztán arra a pár leheletfinom szöszre, nagyon óvatos kis szóra támaszkodva támaszkodom, amit itt-ott mégiscsak fölfedezni véltem. Szóval, azt mondom, hogy igen, változol. S ez szerintem baromi jó, majd meglátod. Kicsit tényleg jobban bízhatnál bennem. Ez a vehemencia dolog, már megint. Nehogy azt hidd, te mondtad nekem ezt először. Hatvan féle formában hallottam már. S biztos van ilyen adó meg befogadó dolog. Van is erre egy mondás: „nem az a lényeg, hogy mit mondanak, hanem mit hallanak.” Csak valahogy át kéne tudni látni ezen a ködön, ezen az előítéleten... Van ilyen is. Persze, szívesen elküldeném a leveleket, de hát. Nyilván ez úgy van, hogy mászik föl az ember a létrán, s addig nem szívesen nyúl föl a következő fokra, amíg nem biztos abban, amit éppen fog. Vagy az embernek ismernie kell a pozícióját, hogy tájékozódni tudjon. Vagy ismernie kell önmagát, ahhoz, hogy tudjon vele bánni, tudjon rajta javítani, tudjon nőni, fejlődni stb.

S azt is értem, hogy ez egy túl intim dolog... Valószínű túl sok új dolog van itt, túl sok minden föl lett vetve. Jó lenne, ha kicsit bátrabban elfogadnád a segítséget, ha más nem kipróbálhatnád, csak egy kicsit. Mitől félsz? Hogy becsaplak, hogy elhagylak, magadra hagylak? Visszaélek vele? Óh, ne. Az az érzésem, hogy

a dolgok megítélésében túlságosan nagy jelentőséget tulajdonítasz a jelenség szintnek. Ez köti le a figyelmed nagy részét. Aztán meg ezzel is foglalkozol, ezt elemzed, mint valami kávézaccot. Ki tudja hányadik leveled szól már erről. Úgy látom, hogy én mindegy mit mondok. Közben, itt-ott mégis kivillan, hogy azért csak észreveszed a mélyebb okokat is. De hát idő kell, ezt látom. Közben baromi türelmetlen vagyok, megmondom őszintén. Biztos tapasztaltál már te is ilyent valakivel. Látod, ha kihúzná a cipőből a nyelvet, könnyebben belemenne a lába. De nem teszi. Nos kell szólni, vagy nem. Azt fogja gondolni: „engem már megint baszogatnak”, vagy ez nem érdekli, hanem arra figyel, amit mondtak neki. S kihúzza. Valahogy így. Totál bénának érzem magam, szenvedek, mert azt érzékelem, hogy nem jó neked. Azt értem, látom, hogy valami nyugalomra vágysz, de azt is, hogy mindenféle dül benned. S a nyugalom nem attól fog eljönni, hogy magadra próbálsz erőltetni. Hanem ha a dolgot megoldod. Ilyesmi. S ebben tudnék én valamit tenni, ha hagynád. Persze, az is lehet, hogy nem tartasz erre alkalmasnak. Hogy hülyének tartasz, azaz olyannak, aki annyira nem tudja.

Rengeteg minden.

Szóval, csak egy dolgot még.

Az egyik levél 2006. dec. 19-től 2007 jan. 17 ig. történetekről szól. S arra keresi a választ, hogy miért úgy volt, ahogy. Semmilyen bántás nincs benne. Inkább csak egy tükör, egy összetett kérdés. Mert egy csomó minden még mindig kérdés, szoros összefüggésben van a jelennel, meg a jövővel. Engem nagyon zavar. Semmilyen veszekedést, inkább valami dialógot szeretnék erről. Természetesen tudok várni, ha más választás nincs. Minden rajtad múlik. Csak előbb-utóbb. Aztán van egy rövidebb történet, amit már a legutóbbi leveledre kezdtem el. Valójában válasz akar lenni. Totál el vagyok bizonytalanodva. Szóval azt se küldöm el. Miközben begolyózok a tehetlenségtől. S persze, mert annyira szeretlek, szeretnélek mégjobban...

Jack

Új nap, Ne szenvedj, írhatok, amit akarsz iml

, megpróbálom az egészet látni úgyis. Igen, igen a zacc, mégis, mégis mi vagyunk mások akkor, ha bekebelezzük, és akkor, ha megesszük...Az jutott eszembe, hogyha szomszédok vagy munkatársak lennénk "jobban megértenénk" egymást, ám éppen azért, mert mi egy pár vagyunk fakad az, hogy gyakorta jutunk a princípiumokhoz /nő-ffi/, és vesszük fel az ebből keletkező, persze már jól bejáratott, közhelyekkel tűzdelt alapállásunkat. Várom a leveleidet. Bátorság.

Szeretlek.

Imola

Febr. 8, Nos hát, Válasz lim

Mint valami kisdobos, rohantam haza, s főleg, mikor egyszer csak megnéztem a bűvárórám, s aszondja mindjárt három. Tehát mindjárt kilenc neked. Hajaj. S aztán megértettem, miért fáj a fejem. Mert nem elég a feszültség, ma még ne is ettem. Jó ez persze, nem is kéne, dehát. Szóval, marad még kis időm, valamit kotyvaszt, s mondja neked nagy újság. Aztán mondom no de még korán van, meg amúgy is. Lehet szeretnél, meg szeretnék már kicsi tőlem nyugton lenni, mi a túró ez a dömping, pihenni, aludni, meg emészteni is kéne. Tele van a bendőnk ezzel a sok fűcsumával, nem? De, azért ötkor rúgtam egy nagyot, s szerintem horkantottam is. Mert azért ettem, hogy ne csak igyak. Két taco-t, húsosbabbal töltött palacsintát, erős szósszal ugye. Meg egy eggrollt, ami egy panírozott, szintén tészta, tele zöldségekkel, mint káposzta. Meg egy pirított bagelt, ami egy lukasközepű nehézsömlé. Meg két krumplinyi rósejbnit. Meg egy szeletke sült szalonnát, füstölt, mert hogy külön, a feka szekcióban pacalok, disznófarkak, disznókörmek, füstölt csülkök deuskájában, - majdnem vettem, hogy főzők kocsonyát! csak nincs nagy lábasom, szóval visszaraktam, kár), egyszer csak kiszúrtam a hatalmas, majdnem ingyen lévő, fűszeres, füstölt szalonnát! Hát ezt már nem, ezt nem hagyjuk itt, mondtam. Isteni! Nyam-nyam. Má nagyon sokat szenvedtem, millió agysejtem komoly veszélybe került, én is, hogy elveszejtjük egymást. Úgy feszültünk mind a ketten. Szóval fölkeltem, s ott volt a leveled. S nahát! Ehhez ülni kell. Ültem is. De valahogy ez se volt elég könnyed, mert annyira átjárt az érzékenyülés. Szóval, bemásztam a kádba, ültem a habba, hatra dőltem, csukott szemmel. S azt gondoltam, mi lenne, ha most egy kicsit boldog lennék. Mert szeretsz, ó, ó, ó! S mégiscsak úgy döntöttem, kimászok, s megállom, hú, micsoda gyötr, és iszony., - de kell ez nekünk. S különben is kezdődik a Rose show, nemtom ki lesz. Addigra kiszáll belőlem az emésztés verdeső madara. S persze, annál azért nyughatatlanabb lévén, most itt írom ezt. Kicsit félek, ugye nem haragszol? Szívem szerint azonnal hívnálak, de megállom. Próbálok kicsi okos lenni. Love

Jack.

"vasárnapi foszlányok 1.Aranyos, Válasz lim

Ez az „elképzelés”, megismeréses játék.

A láttatni-meglátni dolog. Azonosulni, egyre beljebb, rakni az alkatrészeket belém-beléd beléd-belém. Kezdeni újra előlről, de most már mindig többel. Hányszor s hányféleképpen kell ezt a varázsfuvolát eljátszani, mire megközelítő pontossággal tudjuk, ki is az, akivel – mindazt! – csináljuk...Mert másképp mi van. Valami képzeletbeli lényen keresztül, magunkkal hetegünk Hááát, hóha...

Az mire jó. De arra gondoltam, hogy ha a kis Lili képes a nálánál nagyobb lét ily fantasztikus megragadására, akkor mi miért – előbb-utóbb – nem?

Megtanulni-megérteni egymást.

Ez a mi „négydimenziós”, jól kitalált dolgunk is különleges. válasz lim

A tavalyi brechtes no-színházunk, a testiségtől a megnyúlt árnyékokig. A poétikus levelezésünk, idesorolva az sms-eket is, A germásosan ropogós racionalista telefonbeszélgetések. Meg a valóság örökösen szakadozó rétestesztája, a kegyetlen, ily jajban élek én, mi, el-elszakadva egymástól, magunktól. Durva krumpliszsákban hátunkra erősített napjaink köveivel, rugdalózó varangyaival.

S az ember kóvályog, mikor, miről, hol, s miről is beszélünk? Jól föl vállaltuk mi ezt! De eszembe jut, hogy hányszor mondtam már neked totál által-élve, s hallgattad te hammogva meg hümmögve a mi nagy sztorink lényegét, a jószándékunk ki meg átcsapó regéjét.

a „vonzások és taszításokat”, meg a „tükör által homályosan”) S azon gondolkodtam, hogy ezt rendesen, soha le sem írtuk, hm.

"lassú megértés, de legalább válasz. Naaaa, van azért itt egy pár dolog...Válasz lim

Ha ott lennék, azért beszélgetnék. Vagy hallgatnánk, mint a székelők Képzeld, visszafeküdtem, s kilenctől-tízig aludtam, s álmodtam! Hát ilyen még nem volt. Elég érdekes nem zavarlak?), hogy most aztán mit csinálunk itt a tömörítés megértésben. Most már ki tudja hányadszor olvasom az „estilassúdat”, a mindig újakat is találók. A szokásos éjjeli rémlátomásaimban, mikor „olyan tisztán látok mindent”! azon töprengtem, hogy ez a nő miért nem mondja már, fene a jódogát soha, hogy...Aztán egyszer csak találtam valami kis kivillanó meztelenséget, amittől a hajam lejjebb simult. De mást is. Anyukám, azért vigyázni kéne ezzel a képzelt-tető dologgal. Még hosszú út áll előtted, de így..., hajaj. Na, erről ennyit. Közben már én is elkezdtem itt viszketni, s többször próbáltam leforrázni a fejem a zuhannyal...) Nos. Például észrevettem, hogy valami listáról beszélsz. Ez tetszik nekem. Hol kezdjük

Közben eszembe jut, csak hogy valaki más véleményét is halld erről, hogy mintha fenőttenednék. S most hagyom magam. De te!

Hogy miközben, itt megy a párnacsatánk, a másik oldalon meg hogy tör előre a hadsereg. Az én Cicusom nagy Macska lesz. Valamelyik nap eszembe is jutott, hogy majd, egy szép napon „Macs” -nak hívlak. Csak olyan groteszk-idegenül hangzik. Bár a nyilvánosság előtt cicázni sem tudlak, vagy... Érdekes vagy, s egy ici-picit most nehéz a felfogásom, hiába) megértettem, amire annyit céloztál, hogy van ott még több réteg is, egy másik Imola-Imola, Imolai, aki mondjon bárki is bármit, trappol keresztül árkon-bokron és szavannán, rúg, karmol, s harap,

döng a föld, madarak rebbennek és vadak menekülnek. S ugyan teljesen érthetetlen az egész, miért úgy, meg miért arra, de mint mindenben, ezzel is úgy van, hogy ha valaki elég keményen állítja, kitart, büszke, működik, akkor a másik, egyszer csak el kezd gondolkodni: „hát, ez érdekes, de úgy látszik van ilyen, fene tudja, végül is...” S akárhogy is, egy ú-jj-a-bab alany születik, mintha nem lenne elég. A divatnál ezt jól meg lehet figyelni. Más hasonlóság nincs ebben. Az meg hogy most ez az extravagáns másság mit is takar, az ráér. A Gyula nevű híres barátom, hogy impresszálon bennünket, hatalmas terméköveket keresett, levetkőzött félmeztelenre, majd a követ, mint egy Napóleon kalapot a fejére tette, s úgy jött velünk az utcán. van erről fénykép, sajnos nekem nincs meg.) Amúgy olyan szőrtelen mongol vagy kínai fajta volt. Engem speciel nem zavart az egész, de azóta is gondolkodom miért kell ezt csinálni. Feltalálni a kerék helyett egy másikat. ugyanakkor – mint valami avantgárd, mint példa, csak-eszembe jut) S mégha a legszebb-legnagyobb szerelmed is mondja óh, mindenki más meg...), tökmindegy. Ez van, pofabe. Csak azért, mert ő egy gömböc. Na jó, most már takarítok.

Jack

"változom. Én beszélek", lim

csak változom. Nagyon nem akartam, legalább is erre felé nem. Ez, így, eszembe sem jutott. Bizonyos mértékben, befolyásol mások véleménye is, miért, mi a baj ezzel? Így kellene leélnem az életem, éber a rohadt izoláltságban, egyedül, soha naphosszat senkivel sem beszélve? Szerinted ez normális? Nem tudom. Nekem az a mi együttesünk az egy Unity volt, én nem gondolkodtam magamon. Lényegében te sem. Te mondjuk – az utóbbi időkben – többet foglalkoztál a gyerekekkel, mint velem, de hát ilyen is van. Ők meg, persze, ahogy ez a legtöbb embernél szokás, meg a világnak azon a részén, inkább magukkal. Megnéztem egy filmet, Exile, az a címe, s ott az emberek összetartanak... El is mennék ilyen helyre, szívesen) Válaszolva a kérdésedre: Lényegében, minden úgy van, lesz, amit már mondtam. Engedve a nagy marha szorításnak, „mindenki meg a maga útján”. Most már én is. De én nem tűnök el, s nem is fogok. Amit „bevállaltam”, azt meg is fogom csinálni. Ennek két része van: ez egyik a szennyes mosás, a másik a ház, meg te. Tehát föntartani a házat, meg segíteni neked, hogy legyen miből élned. Ezen kívül itt vagyok, s szörnyű. Aztán majd hazamegyek, s ott lesznek valamennyit. Nyilván van egy csomó gyakorlati dolog, amit el kell intézni. S közben, lesz alkalom arra is, hogy beszélgessünk, tisztázzunk dolgokat, vagy csak szimplán együtt legyünk. Döntés itt semmiben nincs. Ez még nem az az időszak, amikor ezt meg lehet tenni. Tehát csak nagy vonalakban, bizonyos kereteket lehet látni, ha. Mindenkinek magába kell nézni, nekem is, s eldönteni, mit szeretne. Én többé ezt nem akarom eldönteni, meghatározni. Legfeljebb javaslataim

vannak, lesznek. Az – eddigi elmondásod szerint – úgy tűnik, hogy te ott akarsz lenni, élni. Én nem látok ebben semmi különösebb problémát.

Én, az elkövetkező egy-két évben, biztosan itt leszek. Amikor közben hazamegyek, meg megosztom az időmet mindenkivel. De tudok erről bővebbét is, ha nem is mindent. Well, megérkeztem. A kis gép egy órát késett, már enyhén szédelegtem. Aztán itthon ittam forralt bort, meg főt kolbászt ettem. Bevettem két gyógyszered, s most megyek csicsibabába. Béke van, megy a főtés, hiányzol, szeretlek. Elolvastam a leveled, szomorúan szép költészet. Egyszer lesz majd ebből élet?

Jack.

a szenvedélyről, Válasz lim

az biztos, hogy ez nálam nem elhatározás, szándék, ilyesmi. Azt hiszem alkat. Akkor élek, akkor vagyok. Ha csak „úgy beszélek”, olyan mintha az érdektelen szomszédot hallgatnám. Üres papírzacskó. Beleélem magam. Látom, tapintom, érzem a dolgot, ami pörögni kezd, kavarja a lomha tárházat, nógat, basztat, inspirál. De már megint ez a stilizálás. Mert egy rohadt szó sincs itt arról, hogy mit mondok!!! Faszom igazságtalanság. Jó. Láttam én, egy-két embert, aki halkan, finoman, sokat mondott. S csak néztem. Honnan tudod te ezt öcsém? Ez a te véleményed, vagy csak úgy böfizgetsz? S túlnyomórészt ki is derült valami hamisság.

Ha nem, hát akkor csak az, hogy ő bizony más. Csak ennyi. Azokról aztán végképp nem is beszélve, akikből, mint a tehénből csak a gané dől. Ó, hagyjuk már! Esztétikusan, szépen, halkan, dekoráltan. Bodoráltan. Mint a korosodó háziasszonyok új frizurája. Tehénen a gatyá. De persze tudom, hogy ez nem abszolút. Másképp is lehet. S csak azért, mert te eddig pintyőkéket láttál, még nem jelentheted ki, érted?!, nincs rá jogod! hogy azt mondd, csak az ökörszem a madár. Mit mondott a Pilinszky? Mikor összehasonlították a sokat író kollegával? Hogy a „madár röpte nem attól függ, mennyit ver a szárnyával”. Miért? Pofán szoktalak vágni, rugdoslak, csavargatom a karod? Mikor hagyod már abba ezt? S arra figyelsz, amit mondok, ha? Én nem az a hüllő exed vagyok, oké?

Én vagyok lenni melegvérű, sorry. micsoda egy foghíjas szótárad van neked..., s mond, miért olvasol te Márquezt, ha? Még a viktoriánus regényekben is több szenvedély van. Vagy hol élsz te, a képzeletben? A regénybe jó, az életbe nem?) Miközben csalsz, igen is csalsz, s csak azért, mert nem tudod, hogy használd, mert nem tanultad még meg, elfojtod a nagy természeted, ha?

Nahát én nem vagyok ilyen elfojtós. S nincs is soha szorulásom. Vagy azt szeretnéd, hogy legyen?

Jack

A benső közeledés zagyva tangója

Szóval, valahogy úgy képzelem, hogy az ember belefut valami gubancba, s elgondolkod. Majdnem úgy, mint egy Rodin szobor. Hogy akkor most mi van? S persze, mindig utólag, mert közben nem megy. Előre meg pláne nem. S totálisan fókuszban tartva a „nagy lényeket”, a dolognak utánaered. Keres, kutat. Köveket emleget föl, s nézi a bogárvilágot. S keres valami jó, hasznos, alkalmazható, frappáns „igazságot”. Ami majd mindenre rávilágít, ami mindent megmagyaráz. S talál! Ott van, valaki mondja, le van írva, valaki megerősíti, tehát az úgy van. Ilyenkor aztán az ember gyorsan közli is partnerével, valahogy így: „idefigyelj, na! akkor most én megmondom neked, mi a baj! S persze az ember annyira befókuszált, annyira ráfeszült, ráérezett, rányomult, hogy önmagának is útjában van, elestében. Mint a varázshordóban, a vidámpakban. Nonszensz. Tudja az ember, hogy kell felállni, nehogy má’, na de ez a szar itt alatta csak egyre forog...Mert a másik azt merte! mondta neki, hogy ja, megje, „igaz”, semmi baj, de az Igaz, az ennél több. S erre egy rendes magyar, szinte kivétel nélkül rögtön úgy reagál, hogy akkor te engem lehülyéztél. S visszavág. „Ez így nem megy”. S közli a másikkal, teljes meggyőződéssel, hogy egy idióta. Hosszú felsorolás következik, ahol rossz kinézetű, s tulajdonságú állatok nevei, romlott élelmiszerek, s hárshelyi szakszavak váltakoznak egymással. Mint a másokra vonatkozó jellemzés. Nos, mit lehet tenni, a másik hosszú tudományos értekezésbe kezd. Szavai hallatán elkezdődik a lassú elbizonytalanodás. Másikra mutató ujjunk lassan magunk felé fordul, hangunk halkul, könny tolul szemünkbe. Valami nem jó. Nem ezt akartuk, s a másik nem érti. Semmit sem ért...

S eszünkbe jut az a sok munka, kutatás, lelkesítő felismerés, a végtelen várakozás, várva az alkalomra, hogy ezt majd, hogy is mondjuk el. Szóval, minden hiába volt...? De az ellenérvek még mindig ott visszhangzanak, nincs velük mit kezdeni. Ráadásul, nagyjából mi is tudjuk ezt, azért „annyira mégsem vagyunk hülyék, analfabéták, azt nem kellene gondolni”. Mi is tudjuk.

Csak az az új „igazság”, igazságocska, még nem lett a helyére téve. Nem nyert gondolatszövevényünkben rendes alkalmazást. Csak lebeg hányódik, mint egy hirtelen vásárolt tetszetős bútordarab, aminek még nincs helye. Csak nagyon tesszik, s valahogy igazolni kéne a létét.

azért, ha van kis időd, Válasz lim

meg kedved, feltehetnéd azt a Levelek c. Cohen számot, s elolvasnád...

Illik ránk, kivéve..., hogy „nem évekbe kerül, óóó, átkelni az „önvédelem ár-kain”...

Amúgy meg., ahogy a Lili látja, Válasz lim

Mikor azt mondta, hogy „az én apukám most Amerikába ment dolgozni...”, Az valami, ahogy kell, kellene, érdemes nézni a dolgokat. Csak akarom mondani, hogy mi lenne, ha én most itt vagyok, külföldön dolgozó, aki...Mert: nekem itt „semmi más dolgom nincs, mint pénzt keresni, dolgozni, nem kell foglalkozni semmi mással. Nincsenek gyerekek, asszony, háztartás, ügyes-bajosságok”, Ami persze nem teljesen úgy van, nincs szolgám, de mégis. Csak azért mondom ezt, hátha segít – azért, amit veszítünk ezzel. Kicsit meg lehet benne, a nagy bánatban, hiányban, jövés-menésben kapaszkodni...S, ahogy a mi nagy szerelmünk...

Jack

Gondoltam, Válasz lim

Olykor nekem is válaszolni kéne néhány kérdésre, hm. Igazándiból nem vágyom „külön” izgalomra. Mint, ami van. Ha éppen nincs, úgy is elérzékenykedem majd valamin, olyasmin, amit csinálok, na meg rajtad. Te kimeríthetetlen forrása tudnál lenni, hm, hogy is mondjam, - valami jó kis izgalmaknak, khm, khm. Szóval ennyi. De igazad van, majd igyekszem nem borzolni magam. Megy a tanakodás a melón, úgy tűnik, először a padlót akarják, hogy a lány be tudjon költözni. Aztán az izit. De lehet lesz egy segédem, az jó, mert a pakolgatással megy el a fél nap. Majd mondom a csávnak, hogy görnyedjen, én meg vágok, nyissz-nyassz. Azt szeretem csinálni. Közben itt nagy neo-primitív bebutorozásba keveredtem. A szomszéd elhúz, s kirakott egy nagy kupac szétvert bútort, bútorlapot. Megyek ki, s látom. Na mondom, akkor most eljött az idő. Bassza meg. Ez az ötvenkettedik bútorkészítése hadműveletem, - kéglíjeim sorában. Kicsit ettől nyomi már az egész, de közben meg jó. Kellenek polcok, mert dolgokat nem tudok hova, mire rakni. Nos, ahogy kiérek a kupachoz, megáll egy truck egy trailerrel maga után. S kiugrik két pacák. Hogy akkor most oké ezt elviszik. Nana! – mondom. Álljon meg a hegyimenet.

Ez a tiéd, itt laksz? – kérdik.

Mondom, naná, csak ez az őrült asszony kidobált mindent. Meg is lépett.

Sajnálattal halljuk, mondták. Elnézést.

Mondom, minden oké, majd mindjárt kiválogatom, az akkor a többi vihetik.

Hát, akkor mi már másfele járunk – mondták savanyú pofával.

Nagyon sajnálom fiúk, ez van.

Aztán hordtam be a szajrét: tiszta új hosszabbítók, elosztók, szétnyitható kerti székek, meg egy tök új szőnyeg pucoló gép, ami samponoz, kefélt, meg szív. De volt ott minden, az embernek megáll az esze. Egy tonna gyerekjáték, pl. tonnányi ruha, nem értem. Azért mindig úgy elszorul a szívem, ha ilyent látok. S nem is értem. A gyerekek például még mind megvannak, remélem...

Na mindegy, betolattam ide hátra, s nekiálltam. Rohantam, mint egy őrült, hogy ha kell menni. De nem kellett. Fölhívtam néhány maszekot, s azoktól megtudtam, mennyiért rakják a járólapt, meg a padlót. 3.50 négyzetlábja az elsőnek, 2.50 az utóbbi. Kilenc egy négyzetméter. Szóval, olyan háromezer, illetve kettő-ezer kettő forint négyzetmétere, plusz az anyag. Az első olyan négy, az utóbbi meg olyan tizenegy négyzetméter. Hát ez olyan pár napos meló lesz, aztán lehet kezdeni a sun-roomot.

Most ettem két virslit, egy kicsit pihegek. Totál más, tiszta komfortos lett most itt minden. A slozi ülőkét is kicseréltem, nagyon csicsás, olyan tengerkék, tele buborékokkal. Na, majd mindjárt hívlak.

Love

Jack

Mikor a nők csirkemellet, mint hajcsatokat dobálnak..., Válasz lim

lesüllyedjen.

Lemerüljön.

Ez egy „nagy beszélgetés volt, azt hiszem” El is határoztam, hogy na jó, most akkor „leülök”, s emészttem. Akkor most, mostantól, meg már így van. S annak álltam neki, amit biztosan tudok, főzni, inni, zenét hallgatni. S itt vannak nekem az én kedves csirkefogóim, ez a háromszáz song, őrültjeim, akik a lelkem húrján játszanak: a Waits, a Cohen, a Dylan, a Barnhardt, a Morrison..., legszűkebb köröm szentjei. Mást ide nem engedek be. Ez, az én szentélyem.

S itt van ez a fiatal őrült, már ötödször hallgatom meg a Crazy Butterfly-t, Őrült Pillangót. S persze a többiek, ó, jajj. Ez az őrült nő, az utolsó óra utolsó percében, „hozzám vágott még” egy hatalmas zacskó pácolt, leszívott csirkemellet. Mindegyik más pácban. Fantasztikus, szerintem a világ leggazdagabb emberének a földkörüli hajózására, halála előtt, nagy szerelmével, - csak tíz évvel ez előtt – ezt szolgálták volna fel! Ilyen korban élünk. Megkergült nők, ilyeneket, csirkemelleket, mint hajcsatokat dobálnak szerte széjjel, mikor az élet, mint egy kisegér, halálra van ítélve, a rugó, a fém, halálhozó szorításában. Mielőtt végé Mindent kidobott, a gyerekek játékait is, de az ősi barlang ösztön, ami öregebb, bölcsebb, szebb, jobb, mint mi valaha is leszünk, megakadályozta ebben. JACK love her, for this. Tíz féle íz, lavór). Olasz, spanyol, francia, brazil, mexikói, magyar, kínai, thai, - sorolhatnám. Fűszerek, pác, minden. Nahát találomra kivettem kettőt, meg se néztem, mik. Főztem öt szem krumplit, félig. Aztán kockára vágva megsütöttem őket a frituba. Közben, kis olajon, nagy lángon, egy rendes, húsos, zöld paprikát hirtelen megpirítottam. Kivettem a lábospól, hagyva hátra olajat. Felengedtem a mikróba a csirkemelleket, levét a lábospba, aztán vékony szeletek,

s nagy lángon elkezd pirítani. Feladóban fődő, ne száradjon ki. Aztán egy kis méz meg kis Erős Pista megfelelő. Fődő. Ezerrel süt. Gőzök. Jön az előresütött paprika. Kever. Gőzök, hők. Fedő rajt hagy, kikapcsol, hagy állni. Krumpli sült. Vesz egyszemélyes, nagy jénai tál. Tölt hús. Szór bors. Sült rumli szépen pirosod széleken, sarkokon, kiemel, lecsurgat, tesz jénai. Ül fotel, gondolkozz halhatatlan ál-orcást) szerelem. Nő, soha nem mondott – még – ilyen szép. Nő jó. Nő szép. Nő, nekem. Nő látja kis csikóm orrán páracseppet, benne összes rejtjelemmel. Nő mégis szeret. Ez nő nekem, ez nő enyém, én adom magam őneki. Minden forogni kezd, mint Jin and Jen. Két fél forog-forog egybe, együtt. Keith Jarret püföli a lélekzongorát. S minden kezd a helyére süllyedni, most csak hagyjuk hát, hagy menjen.

Jack

Munka, meg kukta, Válasz lim

Mily ismerős ez! Mint mikor a hajótörött fölfogja, ez van, ide érkezett. S az ember, harapófogóval a tükein, belekőp a tenyerébe, s nekifog. Iszonyú mennyiségű bozót, lián, bogár, s az értelmetlenség mindent kitöltő érzése. De ahogy lassan halad előre a munkában, valami mégiscsak kibontakozik. A munka igazolja önmagát. Újíásokon, egyszerűsítéseken, s megannyi leleményen keresztül, nagyot haladtunk. Jött a nő, s keményen elküldtem melegebb tájakra. Aztán mosolyogtam egy könnyedet, s bohém eleganciával folytattam a munkát. Meghatódhatott. S mondta, hogy hát igen, tényleg, szörnyű, de ne féljek, bízzak benne, valakin leverjük ezt, s behozzuk. Oké, mondtam. Ott maradt velünk, s látta a nyomort. Egy ponton megjelent a tulaj, s odavolt a járólapról. Új tervet csináltak, ahogy kész van a padló, jöhet a veranda. S az már rendes pénz. Négy óra felé már szédültem. Olyan háromszáz körüli legugolás-felállás-mérés-vágás-illesztés, s nyögés után, enyhe remegés futott át a lábaimon, derekamon, hátamon. Láthatta. Mert mondta, oké, menjünk haza, s holnap tartsunk egy szünetet. Kiderült, persze, hogy a fiatalok elutaztak, szóval nem is olyan sürgős a beköltözés. Ez fasza, - mondtam, de ettől még nem lesz több a lóvé...De megvan a veranda. Oké. Egy kukta fölrobban Szóval, korán, ötre hazaértem. Elég kellemes, szélcsendes délután. Megnéztem, nem vagy sehol. Elolvastam a leveled, s mondom, hagylak. De mit csináljak. Minden porcikám fájt. Gondoltam, főzök egy jó kis paprikás krumplit. Kint az új izén meg tudom sütni a hagymát, ez jó lesz. Nos, jó forró vízben lezuhanyoztam, aztán nekiálltam főzni. Majdnem megsült a hagyma, mikor kiderült, hogy kifogyott a gáz. Pedig azt terveztem, hogy kis takarékon, ott főzöm meg a kuktában. Ehelyett behoztam, s nekiálltam borozgatni. Erőlködtem, hogy csak keveset, de aztán ahogy ez lenni szokott, most se álltunk meg félúton.

Beletettem a karikára vágott kolbászokat is, s hadd szóljon. Namármost ez a vilanytűzhely, ha jól feltekeri az ember maximumra, fehérén izzik. Épp az uborkasalátát csináltam, amikor fölrobbant. Nagyon meglepődtem, de tényleg. Ugyanis a puha kis lukjait vasakkal tömtem be, ott ne jöhessen ki senki. De már tudom mit történt. Van ugye a súly, s annak szépen le kellett volna repülni. Előtte szuszogni. De semmi ilyen nem történt. Ahogy rekonstruálok a történetet, az lehetett, hogy egy elszabadult kolbászkarika, mint egy tömítés az ágyúba, beszorult a szeleptartó kis csőbe. Kis aromás dugaja. S nőtt bent a nyomás. S mikor már holdutazásra is elég volt, kilőtte. Mindent. A kolbászkarikák mint a tűzijáték fröccsentek szét, paprika darabokkal, hagymás törtkrumplival, paprikás szószban. Hirtelen lebújtam a szék mögé, egy kolbászlövedék pofán is talált. A bolond jószág leugrott a tűzhelyből, s a földön pörgött tovább, mint egy trutyilövő bűgőcsiga. Mert hogy nem nyílt ki! A nyele azonnal letörött, szegény, de a teteje zárva maradt! Szóval, az egész tartalom a ceruzányi kis lukon, felnőtt bébieleddel formájában távozott. Egyenletes, vékony kajaréteggel vonva be mindent. Mosómedvéket, ablaksötétítőt, falat, padlót, mennyezetet, konyhaszekrényt, fölötte a fűszerekkel stb. S mindenütt, mint sodrott aszaltszilvák, hosszúkás kolbászkarikák! Hm. Fölfedeztem a kolbászsodró gépet! Fasza, mondtam. A szomszédban egy kutya veszettül vonítani kezdett. A tűzhelyre fröccsent zsírtól, az lángra kapott, s megszólalt a füstszirénám. Hát, fogtam a nagy, féliteres vizespoharam, s teletöltöttem borral. Fölvettem egy gumipapucsot, s először is beizzítottam a padlókeféző gépet. Hogy az előtér szőnyegét kiizéljem. Milyen jó, hogy lett ez az izé. Aztán próbáltam a nagyját fölporszívózni, de ez befulladt. Aztán fölgýúrtem a zinguijat, engedtem egy nagy lavór forróvizet, s raktam bele annyi mosogatótószert, hogy még Gibraltárnál is szappanbuborékokat fognak bőfőgni a halak tőle. S nekiálltam a plafonnál. Adtam magamnak egy órát. Közben, végig a parprikáskrumplimon bánkódtam. Ott volt ez az elcsámpult, ruszki rohambili, még mindig zárva. Közben a zsíros szar, mindenre ráfagyott, ugye. De mostam keményen. Közben iszogattam egyet-egyet. Azon töprengtem, hogy már megint mi a szart is csináltam? Bántottam az Imolát? Ó, jajj jajj. Nem tudok én jó lenni. Hosszasan öblögettem az ócska linóleumot, ide-oda korcsolyázva rajta. De egy óra múlva kész volt. ragyog minden, mint a salamontőke. Itt-ott még vannak kis piros szeplőcskék, de azt majd apránként, szabadidőnkben...S mikor kinyitottam a horpadt varázsüstöt, maradt benne egy kistányérnyi! Szaft ugye semmi, a nagyobb kolbászok, meg kicsi krumplipép. Viszont volt egy tányér uborkasalátám. Na, erre raktam egy csomó cole show-t, nemrég vettem egy vödörrel a diszkontba. S már kurvára megbántam, mert hogy ennyit? Hát, dezső, ez lesz ma a hami. Ezt főzted, ezt eszed. De, jó volt.

Jack

Az én kis társadalmi öntudatom, Válasz lim

Hát igen, túléltem. Ahogy írtam is. Köszörműöm az együttérzést, azért jól esik. Néha persze rühelem is, szégyenlem is, hogy ilyen szegény flótást kellett kifognod. Nem jutott neked egy módosabb. Miattam kell ennyit kínlódnod. Sokat – gondolhatod – tipródtam már ezen, de nem jut semmi eszembe. Igazándiból senkitől semmit nem várhatok. Biztos tudod te is mi ez, voltál már ebben. Nos én – mindig – ebben voltam, vagyok, tizennégy éves korom óta. Akkor mentem először kőműves segédmunkásnak. S megvan ennek is a kilengése, de azért többnyire valahova be szoktam állni, főleg dolgozni. Mert pontosan tudom a különbséget, hogy ha van pénz, meg nincs. S kb. már ötezer ötletem volt erre – a gatyamadzag meghúzásától a megengedésig. De a szélhámosság területén meg tudtam maradni a mások kárán való tanulásnál. A szégyen, s megalázottság, mint valami rém mindig ott ólálkodik, de az utóbbi évtizedekben sikerült elfelejtenem, mint traumát. Aztán most a nyáron ez is visszajött. Kötcsén, mikor egyedül voltam, úgy éreztem, minden, amit eddig csináltam, elhagyott. Minden, s mindenki. Mást se láttam, mint feltételeket, azt is szűkösen. Kivétel nélkül mindenki közölte is ezt velem: még egy kis ideig baszhatok, de aztán már nem „tudnak tovább engem eltartani”. Árva gyerek vagyok, nekem senkitől semmilyen címszó alatt nem jár semmi. Tehát ez egy tény, egy determináció, ez az én sorsom. Szabadon eldönthetem, hogy dolgozom, vagy megdöglök. S persze, tudva-tudom, hogy nem vagyok egyedül, azért van pár olyan, mint én. Szóval, nem mindegy, honnan nézzük ezt a dolgot, alulról, felülről, vagy középről. Van, aki rendes, tisztességes, s normális embernek tart. Ezek, többnyire a szegények. Tetszem nekik, föl is néznek rám, szeretnek is. A közepesek, hm. Hát ez vegyes. Lehetnék jobb is, tudom. Iszonyú sokat pöcköltem ezen. Hogy szegénység, örökség ide, oda, csinálhattam volna több pénzt is. Szerintem ezen gondolkodtam legtöbbet életemben. Minden nap eltöltök ezzel egy kis időt. S jobb helyen mindig oda lukadok ki, hogy az egyetlen helyes értékmérő, az a korosztályom. Akik ugyanott születtek, onnan jönnek stb. Persze, hogy nincs is olyan, mint én, egy-kettőt ismerek, mióta élek. Aki, mint én, semmit sem kapott. Valamit mindenki kapott. A Gyula barátom egy jó példa: minden másnap máshol evett, amíg iskolába járt: hol a nagymamájánál, hol az anyjánál, hol az apjánál, hol a nőjénél. Az anyósánál stb. Én is adtam neki. Más barátok is, beosztotta. Nos, itt, volt egy időszak, mielőtt hazamentem, amikor tényleg teljesen megbecsült, s elégedett lehettem arra, amit csináltam. Volt egy családom, aki „értette”, érthette volna. Vannak világi javaim: házam, autóm, sok digitálom, szerettem. Nem tökéletes, de az is lehetne. Az Iván írt nekem egyszer egy levelet, amiben arról beszélt, mennyire tisztel, csodál, becsül, irigyl bennünket...Egy biztos, én is, igyekeztem. Nos, fölüliről nézve? Hááát, a gazdagok élete se könnyű. S sokszor gondolom azt, hogy nekem már így is több mindenem van, ami kéne. Tudásban? Hm. Lehet, az enyém jobb is, több is, mert itt, a földön

járok. Amúgy meg persze, nem tudom...Párszor előfordult, hogy kitörtem a munkásságból. A fizikaiból még többször, a munkásságon belül is. Fínök lettem. De lényegében, ha dolgoztam, ha nem, mindig abból éltem, amit kerestem. Néha kölcsönön is tengődtem, de azt mindig kamatostól kell visszafizetni. Előre nem jut az ember tőle, sőt. Ott volt némi mozgásszabadság, hogy előre barmolok, azaz még többet dolgozom, spórolok, s a plusszmunkából bejött többleten, leszálok a lábamról. De hát ehhez túlságosan jószívű vagyok, asszem. Reménytelen eset. Az ember nem lehet folyton szarevő: vagy azért az, mert nincs, vagy azért, mert spórol...Szerintem mindenki megérdemli, hogy néha úr legyen. Akár büntudat nélkül isznak jó, ennyit erről.

Jack

„Állapotod”, Válasz lim

Azt hiszem, az „áttünési időfolyam örökké” tart. A valóságban. Viszont tudatilag meg lehet állítani, valami trükkal. De ez csak az, szemfényvesztés. Változunk, van, amikor gyorsabban, van, amikor lassabban.

Egyszer tavaly, Fehérváron, mikor a lányom kerestem, egy szomszédasszony behívott. azt mondta, meghallt a Judit, aztán később kiderült, nem ő, hanem a nővére.) Nos, ott ült ez a velem egyidős nő, valaha szép, a kopott kéglíjében, ahol egész életében élt. Meghalt a férje, a gyerekei elhagyták, ő meg nyomorog. Művelt, intelligens, iszonyú szegény, nyugdíjas tanárnéni. Mondtam neki dolgokat az életemből, s csak nézett...

S azt mondta, hogy hát, azért ez nem semmi. Nekem legalább valami történt az életemben. Amíg ő, csak itt tötyögött, a világ végén, mindig ugyan azon a macskakövön. S komolyan iszonyom volt. Ki is jöttem gyorsan.

Sors? Én is hiszek ebben, de mindig csak utólag, előre nem. Mert, ott mindig látok választási lehetőséget. Nekem az élet, az nem egy lépcsőfok, amin most itt, egy pillanatra megállok. Mélyről jövőnk, szoktam mondani, nagyon mélyről...S nagy, nagy utat tettünk meg tavaly, az utóbbi öt, tíz évben. S ez ezután is így lesz. De csak azoknak, akik tesznek is, ezért, valamit. Drágám, imádlak, te egy tündérmánó vagy, az én kedves mindenem. Hiszek neked, bízom benned, csak téged akarlak, s megcsináljuk.

Csak vigyázz ott, azon a gyémánttű hegyén...

Jack

háromkirályaim, Válasz lim

gondolkodtam, kik is lehetnének ők, korom példaképei. S futott-futott szemem előtt a lista, mint valami scandisc.S csupán három név jött elő: Kusturica, Waits, Zappa. Közben, gondolkodtam a Márquezen is. S valahogy elévült ben-

nem. Fantasztikus művész, gyönyörű is, de – hogy is mondjam – nem adoptálható. Persze, a Rejtővel együtt van azért ott sok minden, de valahogy idejétmúlt, nem elég modern, nem felel meg a kornak, túl absztrakt, nem életszerű, túl szimbolikus, azaz túl sok az áttétel.) A fenti három ember itt van. A Zappa ugyan meghalt, de nemrég. Ők hárman, művészileg generáltak valami furcsa, s alkalmazható bohémiát, attitűdöt, magatartást, szemléletet, ami – nekem – valahogy adekvát ellensúly az örület ellen. Valami mély megértésből fakadó, természetesen szürreális látásmód, kreált nyelv, ami föltudja venni a versenyt a káosszal. Azzal a káosszal, amivé a világ válik. Az értékromlással, a normabomlással, az információ robbanással és özönnel, a fogyasztás okozta identitás zavarokkal és csömörrel, az időhiánnyal, az emberi kapcsolatok romlásával, a politika erőszakos öncélúságával, a globalizáció elsilányító egyszerűsítésével, az emberek közötti egyre mélyülő különbségekkel, s a minden mindig másképp van-nal. A szabadság egyetlen járható útja. S ami nagyon fontos: ez nem egy csupasz és sznob póz, pozórkodás, attitűd, formalitás. Ezek az emberek választ adnak, mintát mutatnak, meg példát. Csak így működik.

Itt vannak az sms-ek.

É

Hol vagyol, ne bomolj már, puszi az orrodra!

JACK

É

Írjál már lécci!

JACK

11 levelet írtam

É

Duzzogi, vagyok még én a világod közepe? Mert csak úgy szép az élet!

JACK

Nem duzzogok, nekem így rothadtul nem jó!

É

Bennem folyamatos feszültséget és szorongást keltesz. Sajnálom, de nem ilyen üldözésem izgalma vágyom.

JACK

Önzés, kapni sokat, de iszonyú úrt hagysz bennem, mindig találsz rá, jó okot

É

Világosodj ki ebből a számítógató mártíromságodból! neked kilóra mérik?

JACK

„azért üldözlek, de fejezzük be”x

É

Itt jönnek az én levelim: „11 leveletírtam”

JACK

é

„Tied vagyok mindenestől, jó életünk lesz nemsoká!”

JACK

Megértelek, se időd, se erőd nincs hozzá, meg velem is baj van

É

Elegem van ebből a felesleges játszmásból, felesleges baromság

JACK

Mi volt a második levelemben?

É

„Bolond, regényes életünk lesz együtt”

JACK

Az azelőtt volt, azóta elhagytál. Mos itt tartunk

É

„A Kiolthatatlan szépség vágyadért”

JACK

Nem tudod ezt átugrani

É

„Okosan dolgoznunk kell az életünkért, fantasztikus lesz”

JACK

Az én szavaim? Mik a tieid, nem látom nem hallom

É

„Azért, nagyon szeretlek”

É

„te vagy a legdrágább lény ezen a világon”

JACK

szórakozz mással

valamit csináltam, Válasz lim

Miközben félszemmel egy fantasztikus dokumentumfilmet néztem egy néger kémikusról, aki iszonyú körülmények között egymillió dolgot föltalált – bütykörésztem itt. Csináltam egy playlist-et. Az albumokból, amik már föl vannak véve a kis izémre, egyenként, csoportosan szépen átrakosgattam őket. Ez volt kb. ötvenöt lépés. Nos, ezután, kb. harminc lépésben az egyes előadókat szétszotot-tam egymásba. Aztán további harminc lépésben fönről lefele, lentől fölfele, középről mindenféle elnegyedeltem őket. Majd, megint csak harminc lépésben minden irányban kiszedtem minden másodikat, ötödiket, tizediket, s fel levittem őket. Szóval, jól összekevertem őket. S mikor kész lettem, pont véget ért a film is. Na, mondom megnézem, hogy is néz ki ez az egész. Az elejére mentem, s megnyomtam a ply gombot. S mi lett az első szám?

Bob Dylantól a Forever young. Úgy éreztem, hogy megdöntöttem a Monte Carlói Casinót! Nem fantasztikus?

Jack

Imolául, Válasz lim

újraolvasottam ezt a kitudja hányadik levelet, amit írtam, mióta nem vagy elérhető csak hanggal éteren át.

tettem volt ezt, mert közeledik a nagy pillanat, mikor majd rája tekintesz, s megpróbáltalak elképzelni. mert már nem is nagyon emlékszem, miket is írtam..., az arcod, a szemed, ott messze tőlem. közben, fölfedeztem, micsoda baromság! hogy az a ply, az bizony nem jó. mert play. ply az réteget jelent. szóval a playlist, az listát jelent, lejátszólistát? valami ilyesmi. se magyarul nem tudok, se angolul..., már.

most "éviül" tanulok, elég nehéz egy nyelv, mit mondjak?

Jack

egy amerikai hír, Válasz lim

Bekapcsoltam a tévét, hogy megnézzem az időjárást.

S ez a nagyon jellegzetes hír volt: Valahol, egy középrohaddt szomszédságban egy házaspár veszekedett. Szóval, kijött négy rendőrautó, vagy tíz rendőrrel. Kiderült, hogy a nő addigra meglépett. A pasi nem akarta beengedni őket, erre betörték hozzá. S mit találtak? Két pisztolyt. Erre kihívták a kommandósokat, lezárták az egész környéket. Az ottlakó emberek nem tudtak bemenni a saját házaikba öt órán keresztül. A pasit megbilincseltek, s elvitték. A nyomozás eddigi állása szerint, csak annyit közölhetnek, hogy az ember egy nyugdíjas rendőr...

Drágadrága, ím

Hú, elolvastam mindent, s ez az összesség, olyan, mint amilyen "mindig" is volt/ voltál nekem, csak most nem minden hullámmal merültem alá és jöttem ki prüszkölve, mert erősentőrekedtem is arra, hogy ne süllyedjek el.

Ez az. Mindegyik leveled azonos önmagaddal, bármikor, bármelyiket is olvassam. Így jobban érzékelhető ez.

Nagyon jól esett az, amit aminap mondtál nekem, figyelemmel, megértéssel fordultál felém, amikor a telefonbeszélgetésünkkor taglaltad a kis mi nászutunk részecskéit. És ez most nem a konfliktus, hanem az okok felől közelítette meg a történeteket. Ez a nézőpontváltozásod lendített rajtam, kivitt a dermedtségből. Főlkeltetted bennem a reményt, hogy jobban megérthetjük egymást. Természetesen az a mi kettősünkben is jól megfigyelhető, hogy amikor valamelyikünk fölvet valamit, a másikunk is ránéz arra, elhelyezi a saját elképzelése, értékrendje szerint. Ám mikor én a csiklómról, vagy egyáltalán ennek kapcsán a szexről beszéltem, valójában nem megvitatni akartam valamit, hanem a teljesen személyes tapaszt-

talatomat szerettem volna veled megosztani. Nem sikerült, mert nem voltam elég egyértelmű, nem fejeztem ki ennek a nagyon is személyes vonatkozását, hogy magamból akarok valamit mutatni és talán éppen ezért és az előbb említett spontán reakciód miatt, valami egész más lett ebből, mint ahonnan kiindult. Az erre vonatkozó leveled jól elkeseríthetett volna, az értetlenséged és a szónoki fordulatai miatt, ha nem látom be, hogy már a beszélgetésünk alatt elszemélytelenedt a témánk. Úgy látszik mégsem tudok ellenállni a sértődöttségnek. Hmm mm, nem tudom, hogy ki tudom-e érthetően fejezni, hogy hatsz rám, milyen benyomást keltesz bennem azzal, ahogy a tapasztalataiddal, a korod adta tekintéllyel oly gyakorta élsz velem kapcsolatban, amikor ez az érv lesz a döntő. "Azt én már tudom, és megmondom neked, a na ugye megmond tammal", akármenynyire is lesz ennek eredményeképpen "igazad", ez nem teszi vonzóvá a véleményedet, bennem inkább a saját botlás útját csábosabbá tevő tájékozódási pont lesz. Én azt gondolom, hogy a bölcsesség az együtt jár annakmegértésével, hogy a tapasztalat is a leginkább a példa útján adható át, lesz elfogadható. Ezt csak azért írtam sután ide le, mert kutatom annak okát, hogy miért van az ellenséges valami gyakorta köztünk, amikor meg akarunk beszélni valamit. Nem jó, ha fölényesen, lekicsinyelve beszélsz hozzám, rólam. Mi ebben a nyereség? Te elmerültél ebben a témában, de tudnod kell, hogy én mennyire vagyok éppen járatos bármiben is, és ha többet tudsz "hozzáadóan, építően is mondhatod", főleg, ha ún. kényes dolgokról van szó. Például akvantummechanikáról semmit sem tudok, abban oktatgathatsz, nincs személyes érintettségem, de ott meg minek tennél így. Ez lehet az én, általad oly sokszor említett ellenállásom magva. Olyan jó volt, mert annyira át tudtam magam adni a szerelmünknek, átítatott a mi egymás iránti vonzódásunk, és szerelmes lettem magunkba. Most snasszul érzem magam, hogy az én intim mutatóványom miért kell, hogy a te szereteteddel méretessék meg. Ámbár végül azért van szánk, meg miegyebünk, hogy szóljunk egymáshoz és tusakodjunk, odafordítsuk egymás figyelmét ahová szeretnők. Ahogy így átolvastam irományom, nem lehet tagadnom, én is imádok sértődősködni, érvelni, meg kimutatni, összevetni megatöbbi. Jó, belátom én is túlzok. De akkor is szeretlek, vagyis nem akkor is, hanem feltétel nélkül is tudlak szeretni. Mert mi csak egymással tudjuk ezeket megvívni, vagy csak egymással akarjuk, s ez a szeretetünk megtestesülése is. Nemde? Mindketten, mint már megállapítottuk igen sokat szenvedettek valánk, és így nem csoda a sérelmeink bedugdosása minden kis ál meg jó lehetőségbe, amit egy ilyen nehezített szerelem még ráadásul folyton kínálgat nekünk. Most már arra gondoltam nem küldöm el, de akkor meg nem látod mennyit töröm magam miattunk, és azt meg látnod muszáj.

Hát itt vagyok, és nem tudom a valóságos távolságokat bemérni, - mert azt hiszem, azt várod, hogy tisztelettel írok neked, mivel oly nagy szívásban vagy, /erre a következtetésre a sárnyomán, sároslábnymán jutottam./ - mivel ez a mi

folytonos párbeszédünk nem csakitt és most játszódik, íródik, hanem a bensőnk valóságos, de mégsem az idő szabta üteméhez igazodva.

Öllek, szeretlek, remélem kibírsz, soha el nem hagysz, és mindig szeretsz engem, úgy ahogy én téged. Imola

Mikor az ember, Válasz lim végre lehetőséghez jut, akkor mondja a magáét..., mert elveszett a postagalambja...

A magáét mondja. Gyorsan elmondja a magáét. Muszáj elmondania, ami a bögyét nyomja. Mert ugye elveszett a postagalambja, s csak ült a távirójában, s nehezen megfeythető morzejelekre hagyatkozva élt, kellett élnie, s valahogy olyan monoton volt minden, billegett a székén, nézegette a madarakat a sürgönydróton, szeme meg-megakadt a papíron és tintán. Ujján még mindig ott a kis tintafolt, kis szégyenfolt, elhalványult, elszíneződött kis pír, valamiről mesél, az ember teszi a dolgát, mindenbe beleütközik, zajok szűrődnek be, néha nagy kongás, mint mikor az ember a központi pályaudvaron nem találja a vágányát a vonatjával. Akár írhatna is, de minek. A rádióból is recsegve, szaggatottan jön a hang, mint messzi vonatfüty néha egy sípolás, vagy csak a statikus elektromosság recsegése. Az a néhány, megválaszolatlan szó kopog csak fejében, s mint pinponglabdák pattognak egy húrja szakadozott fazongorán. S aztán egy nap kilép ajtaján, nyelve alá helyezett cukorkájával. Nekivág, hogy magát megkeresse. S mellette egyre sűrűsödik a forgalom, óvatosan közeledik a térhez, már ideszűrődnek a csintradatta hangjai, a felhajtásé, a demagógiáé, lökdösött, felborított, tologatott tárgyaké, ahogy emberi indulatok között verődnek. Kis cukra ilyesztően fogy. Közben csípi is a nyelvét. De megpróbálja nyugodtan tartani. Már csak néhány lépés a tér, lökdösi a felbojdult tömeg. Aztán a sarkon kifordulva, mint megvadult méhraj, rászabadul a telített látvány, a hangorgia, mások életigenlése, fel és begerjedt állításai, mindenki más magabiztos pantomimja, meg a szemét mindenütt. Most már komoly veszélyben a minimalizmusa. A közeli árkádok egyik oszlopa mögé bújik, valamit mégiscsak ki kéne hámozni ebből a felhajtásból, megérteni mi történik, kis beszél. A valaki van az emelvényen, piros a nyakkendője, fején ismerős tányérsapka. Mutogat, hadonász. Innen messziről, olyan, mint egy mitugrász, pedig nyilván mond valamit. A kis kerek cukorka szélei élesre olvadtak, s egy kis luk keletkezett a közepén. Beledugja a nyelve hegyét. Igen, kétségtelen. Gyorsan sarkon fordul tehát, még időben hazaérjen. Házán ott ül a galamb, megjött ez a galád állat. Szaporázza a lépteit. Futtában gombolkozik, az ajtótól az asztalig tépi le magáról a ruhát, megbillen a tintatartó, újabb folt az ujján, de egyszer csak serceg a toll a papíron. Szájában a kis cukordisc Szaturnuszával festékfolyamok keletkeznek, gomolygó, színes gőzök áramlanak orrlikából, fülében csilingelés, kertekre ablakok, s ajtók nyílnak, pirkadni kezd a láthatár, kéményekből füst száll, s megszólalnak az első madarak.

Gyorsan nyálazza a borítékot, s karjára települ a megtért madár. Beletúzi a levelet. Aztán nézi hallja a messzeségbe tűnő szárnyak suhanását, a cukor utolsó kis kristálya is elenyészik, de ő most már megkönnyebbülést érez. Hát itt van megint ez a jövő, ez az élet. De mostantól bentről kifele nézve.

Jack

Könnyűségem, iml

Nahát, rólam szól, amit írtál! Még hozzá milyen szeretettel írtad! Ebben szép vagyok és valahogy vonzó, meg kedves alak is, nagyon tetszik nekem persze, hogy nekem meg rólam. Mindene tetszik: a stílusa, a kiszüremelő világocskája, még a számomra megfelfejthetetlen j-ly használatod is. Fantasztikus, jelenthetem ki elfogultan. Annyira kedves, elfogadó dédelgetés áramlik belőled, teljesen szeretsz, biztos mondhatom. Nem túlzok?

Nahát, erről a szépséges kitérésről! Hogy elegánsan csodálkozol, valóban sokszor kell ezek szerint még, de trappolunk egymás felé. Meg hogy vársz!!! Hát, jó. Szemszájam ámulatokkal telve ennek olvastán, de már szeretném, hogy ne csupán elnézhető becsalógató-reklámod legyen ez, hanem valami nagy megmeglepcszi. A várva várás, a céltudásbizsergése is itt motoszkál bennem.

Érdekel most már még inkább a kegyelmed, mit tud mutatni? Most letérni látszom, arról a pályámról, hogy az legyen a véleményem rólad: merevmegközelíthetetlen vagy jó néhány dologban, hanem várakozóan azt gondolom, érthetjük még jobban is egymást. Izgatott vagyok, szeretnék még sok olyan beszélgetést és persze együttlétet, ahol vesszük egymást. Mi van a melóval? Írd meg azt is! Ott tényleg a tél megy? Mert itt tavaszi hangulatok, éledések köröskörül, csak te nem fickándozol itt újszülötten ébredve rosszálmaidból. Szeherehet egy ficaknyi kis alak a koratavaszi reggelből, az Imola

Febr. 8. A haladás feltételei, Látom, meg kell várjalak, Válasz lim

várnom kell. Valahogy, „meg kell várjalak”. Már nem tudok tovább előre rohanni, s ott egyedül hisztizni. Ez nem gyere buci bekaplak...Hihetetlen, hogy mikor mi kattan – be.

Ha megfelelően meg van ágyazva, akkor megy, ha nem – hiába. Teljesen elérezékenyültem – most olvastán – telefonálás közben meg teljesen őszintén s teljesen hirtelen meglepődtem. Derült égből villámcsapás. Mikor, mint egy angyal, belesimultál a „megértéseembe”. Még most is megáll bennem az ütő, ha rágondolok. S próbálom megérteni, kihámozni, hogy miért pont akkor???

Hiszen, mindig azt teszem. Kivéve, ha csak úgy mesélek. Egyébként meg akkor is téged akarlak megérteni, ha magamról beszélek, meg ha rólad. S persze – folyamatosan változó önmagunkat. Miközben itt is azzal kezded a leveled, hogy keményen elhatározta, nem merülsz meg. Igen, végül is értem, egyre jobban, s

mára már, elég jól értem. Szóval a „hogyan”, meg a mérték meg a környezet meg az alkalom meg az összefüggés, ezen múlik. Pontosabban, hogy ez végül is a befogadás vagy az ellenkezés felé vezet. Mégjobban belenézve meg, hogy az ábrázolásból, feltárásból, elemzésből kritika vagy megértés lesz.....!

Egy nap majd, - ó, hogy várom! – ki lehet ezt következtetni, majd nem – teljesen – ezen múlnak a dolgok. Azért gondolom, mert már most is egyre jobban, egyre többet, egyre gyorsabban lehet mondani. Emlékszem, régebben egy mukktól is fölbukhattál. Csak néztem, s nem győztem magam visszafogni. Itt van a leveled e mellett. Itt nézem, olvasom. S ezt szoktam csinálni. Szóval, válaszolok, először válaszolok. Meghallgatlak a telefonba is. De ahogy elkezded mondani, ahogy feltárod, kikerekíted, közben gondolkodom, s sorra jutnak eszembe a dolgok. Többnyire az, hogy még mennyi az összefüggés, még mennyi minden van ott. Ami nem jelenti, hogy az, amit mondasz nem úgy van!!!Többnyire egyetértetek, okos lány vagy te, szeretem is én – nagyon ezt. Sőt. Sokszor előfordul, de tényleg, hogy egy teljesen új szempontot hozol elő. Tudsz te nekem ujjat mondani. Szóval, a lélektani pillanat, oké, igazad van. Fogok vigyázni, figyelni. A haladásnak, valóban sok feltétele – tud lenni. Egy biztos, te vagy nekem – Minden.

Jack

febr. 10. Az út, Válasz lim

Biztos mindenkinek megvan a maga útja. S ami nyilván nem egyforma.

De mindegy ki, milyen úton megy, abból „ki kell szednie” a magának valót. A népmesétől a filozófiáig aztán elég nagy a szóródás, hogy ebből mennyi az elég, mennyi a jó. Különösen bonyolult, mert a mértéktől egyáltalán nem függ a boldogság. Változó s egyéni, nincs általános szabály. Van, aki kicsitől is boldog. Van, aki soktól se. S mindenki megy, halad az útján, s van egy képe, egy vágya, ami legtöbbször folyamatosan változik. A kérdés, hogy ehhez képest, milye van, s mit tud. Ellentétben az állatokkal, az ember valósága nem csak egyszerű élethelyzetekből áll, mint a lét és felfenntartás. Az ember nem áll meg itt, többre vágyik. Ha meg tudná, tudja) fogalmazni, hogy valójában mit is akar, akkor azon is el kell gondolkodnia, hogy az mi, mi kell hozzá, de többnyire még azt is, hogy miért. Ha képes megérteni, fölfogni, akkor neki kell fogni. Esendőségünk s gyarlóságunk valószínűleg az a tényező, ami bennünket egymásfelé hajt. Egyrészt igazolva szeretnénk látni magunkat, másrészt egységben az erő. Mindenkinek megvan a maga csomagja, eszköze, szerszáma, készlete ennek eléréséhez. Az egész folyamat egy út. De az útonlevésnek fázisai vannak, amit többnyire meghatároz az ember többé-kevésbé determinált életciklusa. Ez az egyszerű érzékeléstől, a felismerésen keresztül halad a mélyebb s mind komplexebb megértések felé, amikor is a végén már csak a tudást jól alkalmazva, s hasznosítva, örülni

kellene a létezésnek. Olyanok ezek, mint a vonatállomások egy tájban. S mindenre van lehetőség. A csodálkozás, elégedettség, iszony, - azaz a pozitív és negatív alkotóelemek aránya s eredője valaki élete. S ez az egész, ettől a mi hihetetlen szabadságunktól fogva, sokban rajtunk múlik. Ezt mi csináljuk. Mindegy mi történik, mindegy mire vagyunk képesek, egyre mindig van lehetőségünk: hogy alkalmazkodjunk. Minél többen állunk össze „valamire”, annál bonyolultabb. Ha csak az én bulim a fontos, akkor magamnak kell annak megfelelni. Ha ketten akarjuk, akkor tudnunk kell, mit akar a másik. Ez a legjellemzőbb forma, ismert okokból. Szóval kell tudni, hogy ki-mennyi csupasz eget, szivárványt, menydörgést, s villámlást akar. Meg mennyit nem. S sokszor messze-messze vissza kell menni ebben, ha tényleg komolyan akarjuk. Igazi átvállalások, behelyettesítések nincsenek. Mindenkinnek saját magának rendelkezni kell – most már a közös-lét megélésének alkotóelemeivel. Segíteni persze lehet, kell is. Amennyiben itt hiányosságok vannak, azt be kell pótolni, ami sokszor látszólag nem oda illő tevékenységet igényel. Ilyenkor is lehet sok meglepetés. Lehet újra és újra korrigálni kell a célt is, mert kiderül másra vagyunk képesek, amittől majd már nem ugyan arra vágyunk. De lehet ennek egyszerűbb, evolúciós oka is. A következetes munka harmóniához vezethet, az eltérés viszont töredezett élethez.

Egy biztos, együtt kell haladnunk, lennünk.

Jack

well, egy újabb rémképnek vége., Válasz lim

„Tizenkét pontban, visszakaptam az élethez való jogom” /Üvöltés/

Fucken Money. Olyan szemét dolog ez. Ittam most itt egy whiskyt, egy nagy pohár fehér bort, sülnék a kis húsos táskácskáim mirelit), én meg itt táncolok ha-iti, kubai zenére, sajnos az Andro Dromomat nem hoztam el..., arra szoktam), and fuck.

Van munkám. Nem is rossz. Meg tudom csinálni, sőt.

Szóval ez a nő, hm, mit mondjak? Kis, szűkagyú szélhámos, egy lengyel férjjel, mindennapit szófosó, csúf, mint az állat, minden lében kanál, nagypofájú, nyílt, köznapian természetes és jópofa, egy mindenholonnan kiszorult, identitását vesztett amerikai nő, se nő, se férfi, mindenbe belekap, de lusta, mint az állat, s semmihez sem ért. Viszont kapcsolatteremtésben világbajnok. S azt mondta annyi munkát szerez, hogy kezdek megszakadni. S annyi pénzt kereshetek, amennyit akarok. Nyitott pálya. Valami Filippin házűgynőknővel buzulnak, milliomosok, s ennek a nőnek a házát, a lányáét, meg a fiáét kéne totál átbuherálni. Adjak árat. Aszondja, hogy régóta figyel, mindenemnek utána nézett, s bízik bennem. Na jó, úgylegyen. Szóval, most enni fogok, alszom egy órát, aztán nekifogok az

árájánlatoknak, jó nagy meló lesz. Fogok neked írni erről az egész business világról, ami itt van. Ez egy ici-pici szelete ennek. Szerintem több ezer ilyen lehetőség van, ebből a szempontból ez tényleg a kanan. S én meg egy ilyen nagy mákvirág-vágó profi vagyok, lettem, s most, hogy egy nagy élet, s egy nagy szerelem van, jön be a fókuszomba, senki sem tarthat vissza attól, hogy meg is csináljam. Tudom, ez egy kicsit elszálltnak látszik, pedig nem. Én is súlyos konfliktusok árán értettem meg. Emberek csinálnak komoly lövét, mindenhol.

Ami nekem egy nagy menet, hogy egyszerre két lovon üljek az egy seggemmel. Csináljam, de csak azzal a felemmel, amit meghagyja az igazít. Idő, meg te kellettél ehhez. Valójában, még mielőtt hazamentem, tipródtam ezen, mert tudtam, meg tudnám csinálni. Csak tényleg te lettél a katalizátorom. Jó lesz cica, mindent mindenkinek visszafizetünk, s onnantól fogva jön a „Szabadság és Szerelem”. Te meg én, mi ketten vagyunk, akik ezt a legjobban megérdemeljük...Én most egy erős, s lelkes pandamaci vagyok, - amúgy ki nem állhatom - s te vagy nekem a világ legfinomabb bambuszrügyecskéje, s mindenki tudja, hogy én csak azt eszem. S imádom. Elképesztő dolgokra vagyok hajlandó érte.

Jack

Tente, iml

Esős napokra. Elképzeltem, ahogy teát iszunk pirítóssal, jó zenét hallgatunk és azon tanakodunk mit csináljunk. S az már annyira klassz, hogy együtt lehetünk, hogy annyi mindent csinálhatunk ma is, és bármit is teszünk az jó, mert egymásban fürdőzhetünk. Muszáj ezt ideírnom, mert úgy örülök neked. Imola

szuper, iml

Édes-édes Pandamacim, te vagy oly elképesztő, annyira jó vagy nálam, annyira imádom a mindenedet, hogy itt üldögelek s annyira örülökneked, meg hogy menni fog a mi felszabadulásunk, és lehetünk majd egyesegyedülegyütt, mindörökké. Őrizlek, simogatlak, dédelgetlek, kedvesem.ÉÉÉÉÉÉ

Ciróka, iml

Ó, hát tudtam én a nemhívást, érzem gyakran az Jackikém ritmusát, hogyígymondjam. Nagyon nyámnyám vagy egyél igyál kicsikém, erősokosügyes legyél. Már mit hülyülsz ezzel a csiribirivel, hogy elveszítjük egymást? Én egyszerűen, akármit firkálunk, dömdögünk itt, teljesen azt tudom - érzem, és épp azt látom, hogy te is, hogy mi egyek vagyunk. Hogy lehet, hogy te ezt nem tudod? Vagy imádsz bizseregni, Alacsony az izgalmi szinted, Édesem? Találjunk ki még jó sok kalandot, s izgulhatunk. Én azt gondoltam, hogy okulva amúltakból, hogy a magam részéről, kongruens próbálok lenni, vagyis, hogy az

érzéseim , gondolataim, tetteim harmóniában lesznek. Lesz mulatság, még lassabban működöm majd, és te csak topoghatsz, járathatod magad üresben. És persze izgulhatsz, ha úgy hozza a kedved. Ölelnék nagyon ám! Különben mindannyian elvagyunk, Csabi méri a nyomását, Peti olvassa a Nagy Indiánkönyvet, Lili hol jön velem az iskolába, hol nem megy oviba. Szednek vitaminokat, és nőnek. A tegnapi háromórás utazás Lilivel a suliba szar volt, mert pechünkre folyton valami bűdös járműbe szálltunk, s a kicsi öklendezett a villamoson, mire kinyitottam egy ablakot, amit azonnal valaki becsukott, mire én ismét és így tovább. Sok kalandunk van. Lili most is itthon van és nem tudok írni, mert mindig akar valamit, s alacsonyan száll a toleransom. Hát, látod csak a hagyományokhoz híven működünk. Hétköznapi, Istvántalanság, eső, palacsinta vagy túrós tészta a krumplileveshez? Du zongi, könyvtár és folytonos várakozás, mi jön tőled? Közben az is, hogy szeretek itthon lenni, tenni venni meg előttem a napfényes jövő lebeg, az máshogy igazi életem majd veled. Bimmbamm: Imola

Febr. 10. mint a befőtt

Ellehetnék itten, ehelyett olyan, mintha a halálomra várnék. Süt kint a nap, de baromi hideg van. Most keltem föl délutáni álmomból. Sajtortát ettem tejszínhabbal, s jó zenéket hallgatok. „Ó the morning glory”, meg az „On my way” megy épp. Jó nagy rémlátomás lett az élet. Rothadjon meg. „Evaporation”, ahogy a Cohen mondja, mintha minden álmom eltűnőben lenne, minden hitem. Minden amiért lelkesedtem, amiben hittem, amit szerettem, amiért lelkesedtem. Nincs honnan erőt szívnom most. Fölhívtam megint A Jillt, s az lett a vége, hogy közösen azt üvöltöttük egymásnak „menj a kurva anyádba”. Újrakezdtam a próbálkozást a megoldásunkra. Hogy valahogy oldjuk meg a helyzetünket. Építetek neki stb. De mára már kész lett azzal a válasszal is, hogy „csak azért, mert én egy csokit akarok”. Ez én életem egy csoki neki, hm. Így is lehet nézni. Legjobb védekezés a támadás. Végül is értem. S lehet, könnyen lehet nem fog ez menni. Látom én, egyre jobban látom. S csak hogy biztos legyek a dolgomban, fölhívtam, szegény, Elenat...Hosszasan beszélünk. S ahogy egyre jobban sikerült kifejtennem a helyzetünket, kivétel nélkül mindenben igazat adott. Bízgatni nem tudott semmivel. Mert nincs is mivel? Vagy csak besétál a hasonlóságunk csapdájába. Mert igen is vannak szerencsétlen életek, ahol minden szar, ahol minden fordítva sül el, s egy nagy nyomorultság. Itt van ez a Célin. Most jöttem rá, hogy ezt kaptam az Imolától karácsonyra. S micsoda egy sötét alak, brrr. Még a hideg is kiráz tőle. Persze, rendesen el kéne olvasni...Elhatároztam, írok egy újabb e-mailt A Jillnek, lényegében megismételve az ajánlatom. De elakadtam vele, s közben hívtam föl az Elenat. Félek minden tönkre fog menni az Imolával. Valami tragédia lengi körül ezt az egészet. Elátkozott lennék? Tényleg, akkora a bűnöm? Minden inog, nem tudok mibe kapaszkodni. Oda jutottunk az Imolával, hogy Kötcse. Hogy neki az. Szóval, most már nemcsak nekem, neki is. S mi lesz, ha nem tudom megcsinálni?

Se a házam, se a nőm? Akkor vége, nem? Akkor mit is csinálok én itt? Nem elég a nehézség, ami van, már alig van pénzem, nem hív senki, a Jeané sem. A Jill is arról panaszkodik, hogy kellene neki pénz, mert kikapcsolják a villanyt. Meg mind a többi. Szorul rajtunk a kapca. De nem enged. Végül is jól feltártuk a lélektani okokat az Elenával. Ő, A Jill az a fajta nő, aki ilyen. Aki így csinálja. Önző. Mindig tudtam ezt, - ez az egész kisebbségű komplexus, mert minden innen ered. Hétköznapi életben ez persze elmegy. Nyilvánvalóan szenvedtem ettől mindig, de valahogy elment. De mára ez eszkalálódott. Ugyanakkor eszembe jutott, hogy mi a fenét tudtam volna én ezzel csinálni? Nagykovácsi jut eszembe, hogy már ott! Meg már persze előtte is...Ha lenne régebből is naplóm, ott lenne benne.

Furcsa, ez a mennyi mindent adtam én, s mit kaptam cserébe...Néha úgy érzem, semmit. Az Elena szerint szörnyű egy helyzet, ez A Jill betegsége, az egész, minden elcsavarodott. S most én mit csinájak? Az a helyes, ha megadom magam, mindent, az egész én életem ennek? Eddig akárkit kérdeztem, mindenki azt mondja, hogy no, azért azt nem! De hát föl lehet sorakoztatni embereket mindkét oldalon. De mindegy ki, mit mond. Szemlélatomást én, önmagam nem így látom, gondolom. Mióta is látom én már ezt? Biztosan azóta persze, mióta kiderült, hogy rákos. Nos, szóval erre megy le ez a rettenetes rémtörténet...így formálódik meg, lesz valósággá a félelmem, ami felrémlt akkor előttem. Az jutót eszembe, hogy vissza kellene nézmem, keresnem...

febr. 10. gyors, iml

Eddig tartott a napom, rohanok neked írni, cigizni, fürödni. Most Lili az ágyamban szundikál, mert a mamám az övébenszokja a nálunkat. Olyan hihetetlen adomány, hogy olvashatom nap mint nap az ezt a csodálatos mesét, a mi szerelmünkről. Imádom csüngők a szavaidon. Most megyek, mert kész kell lennem a telefonra. Holnap megyek óvodát takarítani, itt lesz még az anyám és jön az Ágota is.Szeretlek kedveském. Imola

Kínaiul, Válasz lim

Learning Chinese characters is by far the most difficult part of mastering the Chinese language. The Chinese written language, of course, has no alphabet. Instead, each character is an ideographic symbol representing a single, one-syllable word. Characters are combined into compound words of two, three, and sometimes four characters. A student must learn between three and four thousand distinct characters and tens of thousands of compounds in order to read a modern newspaper with any proficiency.

Megtanulni a kínai írásjeleket a legbonyolultabb részee nyelv elsajátításának. A kínai nyelvben természetesen nincs ábécé. Ehelyett minden jel egy

írássazonosító szimbóluma egyetlen, egyhangzatú szónak. Ezek a jelek kombinálva vannak kettő, három, olykor négyes csoportokba. Egy kínai tanulónak minimum meg kell tanulnia három-négyezer ilyen jelet, s több tizezret az összevont csoport alakzatot, hogy el tudjon olvasni egy modern újságot, alapszinten.

Febr. 11 menjen szerelmes vagyok beléd) iml

Hát igazán érthetetlen, hogy mennyire bonyolult, kifinomult a gondolkodás, az agyunk és hogy lehetséges, hogy magunk ellen fordítható? Meggárgyultam, a tavaszra fogom, szerelemes vagyok beléd, minden történetünk mennyei szépségű lett, csak mitikus jelzőkkel illethető. Összevissza jönnek belőlem a hiányod okozta érzetek és a szavak, amiket még el is küldök neked, bár vissza vannak fogva. Hiányzol, nyüszögök és annyira szeretném, hogy ne kelljen már búslakodnod, szenvedned neked, hogy meg tudd oldani magadban, a múltatokat és egyezsége jussatok a feleségeddel. És akárhogy is érzem, hogy veled teljes leszek, kerek lesz a lét, nem akarom, hogy beleszakadj. Végig varok mindent és közben persze ahogy lehet szeretlek. Nem hittem, hogy emlékszel még arra, amit mondtam, hogy veled szeretnék lenni, amikor te építkezel, ne félj, okosan egyensúlyozunk majd a kényszerek között, hogy megtaláljuk a magunk útjait. Nehogy belefáradj, beletörj, hogy ennyi mindent kell csinálnod. Szeretlek, ha nem egymás ellen hadakozunk, energiánkat inkább a jó megoldásokra pazaroljuk úgy majd mindenki érzi, hogy tudjuk mit akarunk és valahogy elfogadhatóbbak lesznek a kompromisszumok. Most főztem, ebéd után óvodatakarítás, és késő du. viszem majd el anyukámat, Ágotát. Aztán hívj fel, ha bírsz 10 órákor.

Imola

Febr. 11. Jill balhéja és a következmény

Hát egy nap volt megint ez a mai.

Egyszer totál üvöltözések közepette összevesztünk A Jillel. Mondtam neki, hogy ne hívjon többet. Két óra múlva fölhívott. Próbáltam békülni, de egyre csak hóbörgött. Pedig szebbnél szebb javaslatokat tettem, szépen beszéltem a múltunkról, hiába. Úgyhogy mondtam neki, hogy szia. Aztán jött az Imola. Gyönyörű üzeneteket írt. Megcsináltuk a Skype-ot, s olyan fél négy körül mondta, beszéljünk. S ugye a sok álmodozás mellett, most egyre inkább arra terelem a szót, hogy akkor oké, mi is van. S ugye a helyzet nem fényes. Nem mondtam neki, hogy mi történt A Jillel, csak áttételesen érzékeltettem vele. Próbáltam tőle tanácsot kérni, de ahogy elmeséltem neki a bonyodalmat, hogy én egy szép, rendes, normális megoldást szeretnék A Jillel, ez annyira befojásolhatta, hogy szép fokozatosan elkezdett elküldeni a p...ba. Utolsó mondatainak egyike az volt, hogy most kezd rájönni, hogy én mennyire függök A Jiltől, meg hogy hát ő meg van döbbenve, hogy én csak itt tartok, s „tudod kinek kell az a szar”. Azaz Kötcse.

Mikor már kezdett begerjedni, kértem, ezt hagyja abba. De nem. S letettem a kagylót.

Két hülye nő.

Kell ez nekem? Miközben ott van a faszom, derékig a csalánban. Mi folyik itt? Hülye vagyok én? Szóval, elmentem, s kihoztam egy iráni dokumentumfilmet. Azt hiszem, az Imola közben írt egy sms. hogy „most nekem jó? ”Jó. Szerencsére lemerült a telefonom...Úgy néz ki, a melóból lesz valami. Elbaszott történetek ezek. S ez az én életem...

Én a hangulatrontó, Válasz lim

Kicsit, olyan lelkiismeret furdalásom van. Jövök ezzel a hülye agyalással, s „egy perc nyugalmad nincs velem”. Nem hagylak, hogy „jól érezd magad”.

A Nancy

Enyhén feszült vagyok. Szerencsétlenül jött ki a dolog, azzal, hogy Nancy öreganyám megbetegedett, még most is New Yorkban van, állítólag kórházban. Izgultam míg itt voltam, nehogy akkor...), mert kicsit számítottam rá, hogy lesz valami, amikor visszajövök. S például nem kértem el annak az olasz nőnek a címét se. Azt gondoltam, majd ott lesz a van-em, látja, s hív. Hülyeség. Semmit nem lehet a véltelenekre bízni, pedig milyen jól tudom ezt. Csakhát kicsit sűrű volt ott a december, meg az egész.

Mínusz öt fok van éjjel, keddtől meg hó is lehet. Vettem egy mamuszt, mert jó hideg a padló, s most a lábam is elkezdett izzadni, gondolom az ideg. S nyilván nyomaszt, hogy aljas módon nem dolgozom, szóval próbálok valami fontosat, hasznosat. Persze, ezen „nem múlik semmi” mondhatnánk. Valószínű nem, de jobb lenne, ha ezt utólag mondhatnánk. Nincs semmi baj, mindjárt elmúlik. Aztán itt van ez a mi hullámvasutunk, a „jajj, mi lesz Velemtől a túlradó boldogság”, hogy na jó, akkor minden jó. S persze hogy jó, de ez nem azt jelenti, hogy akkor most csak szépen düljunk hátra. Nekem nem, az biztos. Ilyenkor azért kicsit röstellem is magam, hogy miért nem tudom a két dolgot egyszerre megcsinálni. Nem-mutatni, mondani neked, hogy jól lehess.

Viszont a másik oldalon meg ott van a tapasztalat, hogy az se jó. Kell ezt tudni, valamit neked is kell erről tudni. A tapasztalat azt mutatja, hogy elég gyorsan be tudnak állni a dolgok, a rendes kerékvágásba. Ahol már nem kell annyira izgulni. Továbbá ott van az az érv is, hogy akár mennyire fáj, de mégiscsak jobb lenne értésre, tudásra, ismeretekre alapozni a dolgokat, mint feltupírozott, futó érzelmekre. Amivel nem azt akarom mondani, hogy az nem számít, ó nem. De az valahonnan máshonnan jöjjön. Próbátétel is ez, szerencsére mára már csak abból a szempontból, hogy mégjobban meg és kiismerhetjük egymást, jobban tudjuk mi, mit jelent, s segíti a kommunikációnkat. Mindenbe lehet valami jót taloni.

De itt van valami más is. Ez a mi nagy sztyeppénk és szavánánk, szűzföldünk, Szibériánk!

Választani mindig determinációt jelent. A „nagy bűdös szabadsággal” szemben. Lélektanilag ez a jó nagy területet – szimbolikusan csak – de mégiscsak territóriumunkat jelölő lélekcölöpeink nem szekálnak, nap mint nap minket. Ott van bennünk zúgó fenyőerdővel, Olyan, mint egy nagy birtok, amivel „majd valamit kezdünk”. Ígéret van benne, bármire. A nap, mikor döntük, hogy na jó, akkor itt ez, ott meg az lesz, lehet frusztráló, de boldogító is. Végre valami, végre elkezdjük, végre csináljuk. Nem tudok nem említést tenni erről, de mint annyi másban, eljött az ideje, hogy ebben is fókuszálni, dönteni kell. Na jó, ez iszonyú hervasztó, abba his hagyom. Szeretlek,

Jack

febr. 12 az jutott eszembe, Válasz lim

hogy egy eléggé megtört, szomorú, balfasz emberként kellett volna nekem – papírforma szerint hazamenni. Nagyképű, cinikus, mindegy, már mi is lehetnék. Azok után, ami velem életemben történt. De mégsem úgy mentem haza. Totál vidám voltam, meg közben is, ahogy A Jill elkezdte a golyózást. Meg – mintha veled is lettem volna. Vagy nem jól emlékszem? Szóval, ez így lesz majd ezután is. Én tudjad. Tegnap, ami történt, nem volt jó. Bár, - csak őszinte akarok lenni – nem lepett meg. Az egész –nekem, ott lógott a levegőben. Napokig gyötrődtem, hogyan kezdjek el már valami gyakorlati dologról is, beszélni. Miközben te olyan boldog vagy. Hogy jövök én ahhoz, hogy betrappolok a sáros csizmámmal. S tényleg ne haragudj érte. Akár hányszor eszembe jut, akarva akaratlan, elszégyenlem magam. Miért kell ennek így lenni? Kérdi bennem a nagy idealista.

Dehát, mondja a másikat kell ezeken menni, ezért is írtam azt az „okos levelet”, hátha az majd előre is, utólag is segít. De látom, nem úgy van az. Egyszer arról beszéltünk, hogy bizonyos dolgokat nem kellene csinálni, s mondani se egymásnak. Életre szóló sebeket lehet ilyenekkel okozni. Próbálom egybetartani magam, ma sem dolgoztam még. Még mindig megy a dünyögés. Talán holnap. Vesztőn lehet egy másik meló is bejön. Tudom én ezt, nagy baj nincs ezzel. Bár ez neked bízás furcsa. De ezzel sem tudok mit kezdeni, ez így van. Tűnjek el egy időre? S jöjjenek elő vigyorogva? Ha akarod ezt is megteszem. Csak neked jó legyen. Szeretlek, s féltetek. Mert látom min kell átmenni értem, értünk. Mondanám, hogy..., de nem tudom. Már annyiszor mondtam, miért.

Jack

febr. 13. munka, Válasz lim

na, elkezdődik, végre. Most aztán öt percem van, hogy elmenjek. Nincs meg a hajkefém. Még nem is tojtam. Szörnyű éjszakám volt, hülyére ettem magam, ittam magam. Éjjel megittam öt liter vizet. De nem hülyültem meg, bele ebbe az egészbe. El kell ezt kerülni. Éjjel ment a felvétel. Picit tudtam nézni ezt a filozófus rendezőt. Eszembe jutott, ez is valami. Jó szem, meg jó kérdések – az Életről, hm. Ez is valami. A Godardról beszélek. Na jó, most tényleg kell rohannom. Annyira jólesett, hogy írtál. Drága, aranyos vagy. Te vagy az én őrangyalom, olyan jó lesz nekem. Sietek haza, hogy beszéljünk. Nagyon szeretlek

Jack

SMS - ék

Persze nem beszélünk. Írt egy sms, hogy fáradt, megy aludni. Mondtam, oké. Aztán reggel hosszasan beszélünk, s tényleg kezd valami mélyebb kapcsolat körvonala kialakulni köztünk. Szerintem egyszerűen csak sokkal befogadóbb lett. Reggel szinte elnézést kértem, amiért ilyen vagyok, de erről a beszélgetésről van egy hangfelvétel is! Aztán jöttek az sms-ek, a munkahelyen. Ime:

Ésms

Az lenne jobb nálam, aki szabad? Nincs annyi terhe, mint nekem. Megértetem, miért mondtad ez?

isms

nem tudok, s nem is szeretnék nélküled élni.

Ésms

Te sem tudtad hol vannak az új szabadságod határai. Ezek most formálódnak, s az enyémei is, már te is alakítod ezeket. Egész valómmal szeretlek.

Isms

Visszahozod az élet értelmét, szeretlek!

Ésms

Jaj nagyon vártam, hogy írj valamit, úgy örülök neki!

Isms

Nem, „az kell, aki véres”, aki benne van, aki tudja! Érti.

Ésms

Azt hiszem a távolság, a magányosság, a kielégületlenség az egymással való elégedetlenséggel tocsogja be az szenvedhetetlen ürességet.

Isms

Te vagy a legdrágább lény ezen a világon

Isms

Annyira szép, te egy költő vagy.

Isms

Közben rakom a járólapot

Isms

Igy nem tudok dolgozni, megszakadok a nevetéstől!

Ésms

Jojó, hagylak. Szia.

Este aztán mikor hazaértem egy sms várt, hogy a Mama előtt nem akar beszélni, inkább alszik. Holnap viszi a Matyit a kardiológára, szóval, majd este. Mondtam oké, álmodjon szépeket.

Febr. 13. szép, iml

Édeském, olyan klassz volt veled beszélgetni. Jobb lesz, ha majd nem tolaszanak a mindennapjainkba az élethalál kérdések napi gondként, hátha lesz egy kis szabadságunk, hogy elszöszöljünk. Drága vagy, hogy miközben nyomasztó-dunk, te mented magad és filmekben jártatod a lelked. Felsejlett tegnap is, hogy milyen lesz a béke együtt, mennyi minden van körülöttünk és nekünk látni kell, átélni/érezni. Jól van édes, este beszélgetünk. Szeretlek. Imola

**A féltékenység, mint bizalmatlanság az ismerkedésben, Válasz
lim**

Teljesen véletlen hallottam egy pszichológus nőt a rádióban. Elég híres, vagy harminc millióan hallgatják.

Arról a problémáról beszélt, amivel a katonáknak kell szembenézni a fronton, ahol van mindkét nem...De, kitért az Internetes ismerkedésre is, meg a munkahelyire. S közben eszembe jutott a mi dolgunk, s figyeltem, van e valami, ami ránk is igaz. A lényege az volt, hogy mikor az ember távol van a párjától, akarva akaratlanul közel kerülhet máshoz: mert egyedül van, mert gondja van, mert valakinek el kell mondania, mert a valaki olyant is lát, ért, amit a párja nem szokott, s ahol a szimpátiát könnyen addig lehet fűszerezni, nagyítani, míg szeretet, szerelem, szex nem lesz belőle. Különösen veszélyeztetettek azok, akik a tevékenységük során könnyed, vagy komolyabb testi érintkezésre kényszerülnek. Jobb helyeken ezeket figyelmeztetik, ill. tudatosítják jól képzett pszichológusok...Az Internetet: „így könnyű, elfantáziághat az ember, a legjobb arcát tudja mutatni, anélkül, hogy a valóságban percről percre meg kelne felelni”. S közben nagyon bele lehet merülni, csupán néhány nap is elég a teljes kupleráj létrehozásához. Itt a kapcsolat – most – a levelezésünkben lehet. Az illető szaki szerint egy házaspár olyan, mint egy szövetség. Közösén minden nyavaját összehordanak, ami, mint egy ház borul majd rájuk, aminek van egy közös ablaka. S ők, közösén, ezen az ablakon kérsz tűk néznek ki. Mindenki bejöhet, de csak akkor, ha nem veszélyezteti a kapcsolatot. Még egy „fontos” dolog volt, de azt majd később. Sokféleképp

lehet nézni dolgokat. S az igazság? Hm. Egyszer láttam egy kamerák előtt levetkőző fiatal lányt. Egy számítógépért tette. Szép volt, na persze. Nos, mindenki tudott róla: a fiúja, akivel négy éve járnak, az anyja, s a barátai is. Biztos nézték is. Amúgy le szokta venni a cicifikszet a strandon is. Teljesen normálisnak nézett ki, a fiújával nem csalják meg egymást, rendes nemi életet élnek, a szerepeket megosztják, attól függően, kinek milyen kedve, hangulata van. A szüzesség elvesztése – amerikai módra. Lazán még ide tartozik, hogy elmesélte a szüzessége elvesztését is. Nagyon várta, keményen dolgoztak rajta, végül is jó volt. Aztán valahogy hazaért, a fiú elkísérte. Mikor belépett az ajtón, úgy csinált, mintha semmi sem történt volna. Viszont az anyja megkérdezte, „hogya na mi van, jó volt”? Persze meglepődött, s kérdezte, miért kérdi? Mert úgy állsz ott, mint egy kiskacsa. Igen, jó, nagyon-nagyon, mondta. Ez azért különleges, nem? Az átlag anyja nem ezt mondja...Szóval, ott voltunk, meg vagyunk mi. S egyszerre több dolgot szövíünk. Semmi sincs kész. De mindjárt az elején, amikor még „semmi sem volt kész”, mindjárt tökéleteset akartunk. Meg közben is, mindig. Miközben, nyilván arra is figyeltünk, felnőttként ugye, hogy azért jó is legyen. Hogy biztos legyen. Hogy ne legyen baj. Mert azért ez egy ismerkedés volt. találkozni valakivel, a másik világ végéről.

De meg egyszer, közben azért az ember azt is szeretne, hogy „jó is legyen”, s most, azonnal, s folytatólagosan. Ráadásul itt van, hogy kinek? Nekem, nem? Én indultam ott el, nem? Találkozni valakivel, megismerkedni valakivel, találni valakit, aki...S ugye ezek párhuzamos síkok, s az ember hol itt, hol ott van. Hol ide tolódik, hol oda. Hol innen nézi, hol onnan. S ott van az interferenciája a körülményeknek, disszonanciája az együtthatónknak stb. De újra, közben „élvezni is kéne”, vagy mi? Az ember már most is jól akar lenni, nem? Aztán ennyi idősen ott van a bizalom kérdése. Az ember szeretne megbízni. Mert már nem szűz, ugye. Történtek dolgok. Múltja van. S figyeli a másikat, válogat, s mérlegel is. El kellene ezt ismerni, fogadni, nyilvánosra kellene hozni, közzétételni, netán még örülni is neki, hogy na milyen jó, érzés, mertez így valóságos, normális. Közben újabb és újabb fejlemények vannak, a kép, a felállás változik. A „na jó, akkor inkább egyedül” c. végletből a „na aztán azt már mégsem”-ig. ingázik. A másik is ingázik. Figyel, kutat, mérlegel. Kezdi előlről, újra és újra. Hol magába roskad, hol a másikba olvad. S ott, a mikro részletekben, bizony sok minden történik. Mi a fontos. Éppen mi a fontos? A részlet is fontos, meg az egész is. Na, kell rohanom, majd innen folytatom. Azért ez érdekes, Válasz lim jóslások leperegnek rólam Gondolom, veled is előfordul ez. Az ember azt gondolná, megérted...Arról beszélek, hogy mikor az embert besorolják valahova, „megjósolják”, sugallják, hogy majd, hogy is lesz. Milyen egyszerű. Nos, számtalanszor előfordult ez már életemben. S most te vagy az utolsó. Hogy mi lesz, meg mi nem lesz belőlem, mire s mire nem vagyok képes, s valóban. Könnyedén véve ott vannak a determinációim. Gyerekkorom óta szarra vagyok ítélve. S persze, semmi se úgy lett, s

tisztán emlékszem mindenki színváltó arcára, s hangjára, mikor ez kiderült. S persze itt van ez a hallgassunk, ne beszéljünk, minek? Attól majd minden jó lesz, nem? Aztán mikor ez mégis megesik, akkor meg kiderülnek dolgok. S látom, ebben sem értünk egyet. Well, megyek csinálom a dolgom, ahogy szoktam. S megpróbálok ebből is tanulnia Jóisten segedelmével, remélem ezt is túlélem.

Jack

febr. 14. bocs, iml

Ne haragudj édes, elaludtam. Már 8-kor lefeküdtem, hogy 12-kor felkelek, de nem ébredtem föl a telefon ébresztésre, remélem nem aggódtad magad halálra. Itthon vagyok és délben hívlak, Imola

A „mi albájuk”, Válasz lim

Az analízáló levéllel az a baj, hogy belemegy a részletekbe, s csak akkor lehet megérteni, ha valaki beleéli magát, s követi a fonalat. Azaz, felületesen „átfutva” csak merő szófosás az egész)

A szintetizáló levéllel az a baj, hogy valaki kiragad valamit, s felfedezi a zárban a kulcsukat. az ember kap egy ilyen „mindent megoldó” nyalókát, egy napig ezt nyalogatja boldogan, aztán mégiscsak megéhezik, s rájön, hogy még mennyi más – hasonló – nagy igazság van...) Az okos levéltől az ember könnyezik, s köhögő rohamot kap a szentimentális levélen ellágyulni lehet, megragadván az érzelmi aspektusokat, de másnapra már jön a sok „nade?” meg „dehát!” Az intelligens levél keskeny kis hidakat épít mindenhova. Csak hiányzik a kötődés: se föld, se hónalj illat, se titkos vágy, se meglepetés, se szenvedély. Az emócióktól fűtött levél naivitás egy racionális világban. S így tovább. S akkor még nem említettük az író és az olvasó konstellációját. Hogy a Göncöl Szekér egy másik bolygóról, egy adott pillanatban a Nagy Medve. De hát alkalmazkodni kell, kéne tudni. Mikor menekültek állnak a kenyérostához, muszáj annak örülni. A rózsadombi közértben biztos, hogy mindenki más finomságot vesz. Iszonyúan felháborodna, ha csak kenyeret lehetne. Lehet, így darabig) meg se enné. S jön a varázsmondat: oké, oldódjunk fel a célban! Na jó, de még nincs, nem jött el az óra, az állapot. Részletesen kifejtett, s közös kép nélkül, mindenki azt képzel, amit akar! Aztán majd jönnek a meglepetések...

Szóval, szegény agynak van itt dóga. Csakhát, hogyan másképp???

Jack

Febr. 15. hogy van ez? Iml

Remélem nincs semmi baj, hanem te is fáradt voltál, azért nem írtál nekem, vagy orroltál rám, mert elaludtam. Nem tudom, az egész napra rányomta bélye-

gét és még talán most is érzem hatását, annak a mérlegelős állapotodnak. Meggriasztott, hogy itt tartasz. Bizonyára megbántódtál az én török írómon, s ez tart téged vissza? De ennyire? Én nem úgy gondolom, mint te. Megszerettelek és ettől fogva egymásba alakulunk, egymásnak vagyunk jók, olyan nincs már több, mint te, mert te elindultál felém és fordítva. Nem lehetek, legalábbis én egy kezdetlegesebb tudati-érzelmi állapotban, mint ahol éppen tartunk. Nem értelek. Ma dolgozom, délben már elmegyek, este színházba megyek a tanítványaimmal, anyukám vigyáz a kölkökre, és utána, ha van kedved velem beszélgetni, beszéljünk.

Szia, Imola

Febr. 18. Tégláról téglára, Válasz lim

Ez a miénk, egy elég tökéletlen megismerési folyamat. Együttélés helyett levelezés, telefonálás.

Valamire viszont ez is jó. Hallgatni se lenne jobb. Bizonyos dolgokat – nem véglegesen – de tisztázni lehet. Egy emberről a világ másik felén semmit sem tudok. A villamoson mellettem állóról sem. Az alkalmi ismerősről sem. Tégláról téglára valamit mindig építeni lehetőkbe. ennyi. Szóval, az ember hol innen, hol onnan szakít ki egy valóságfoszlányt, s mond róla valamit. miközben a saját valóságuk is változik. De hát ezt akarjuk, nem? Hogy közeledjünk, - az a bizonyos közös nevező!) Ha nem, ez egy kis zsákutca lesz, amiből csak kitolatni lehet. Úgyhogy azt gondoltam, hogy jó lenne legalább abban megegyeznünk, hogy legalább egy mondatban válaszolni kell minden levélre, addig a tuja nem megy tovább. Ha?

Jack

Szerintem hatalmas energiánk van, Válasz lim el nem küldött levél

Nekünk, embereknek. S köztük nekünk is. De – tudomásom kívül, senki sem tolja hátulról a szekérét teljes erővel, ami elé egy számár, meg egy öszvér van fogva. Csak én.

Majd, ha egyszer lesz alkalmad énekem, azóta, már volt), nézzél föl egy hétemeletes épületre, s képzelj el engem 11 évesen, amint mászok föl a villámhárítón. Az egy drót, ami a csupasz falon megy föl a tetőre. Olyan három méterenként beverve a falba, ami olykor kijött.

A két jószág a szekér előtt a normálisság, meg a nem normálisság. Tetszőleges.

Mikor a csepeli szabakikötőben a fuldokló kismacskát a fejemre tettem jól meg is kapaszkodott, mondanom se kell) csak ő voltam, meg én. Úsztam vele a dögölt patkányok, kotonok meg dinnyehéjak között éjjel), s kimásztam vele a sokemeletnyi vaslétrán.

Febr. 19 Rosszfelé, Válasz lim

Van egy ilyen érzésem, hogy dolgok rosszfelé mennek. El meg kijátszottunk minden csocsót, s mostanra valami magunk alatti játékba keveredtünk. Ami tyúk meg tojás lett. Reakció meg ellenreakció, meg ilyenek. Ráadásul a telefon – szerintem – nem nekünk való. Még ha beszélni „könnyebb” is. Küzdünk a valósággal, s próbáljuk az álmainkkal összeegyeztetni. Azért az látszik, hogy mindketten szeretnénk valamibe megkapaszkodni, úgy tűnik. De hát a jelenlegi helyzetben a valóság még nem rendelkezik ilyennel. Az elképzelt cél, meg olyan messze van. Amit én tapasztaltam, hogy ehhez szívósság, kitartás, makacsság, meg hit kell. Végül is ez szörnyű, ez a mi helyzetünk. Persze lehetne a harmadik világ felől nézni, de hát mi mégsem annak lakói vagyunk. Aztán az, hogy az ebből eredő stressz kinél miben jelenik meg, már egy lutri.

S itt van ez a gyanakvás, mint valami DDT megöl mindent. Most az a furcsa érzésem van, például, mintha valaki állandóan ott somojogna körülöttem..., ha nem is szó szerint. Össze-vissza viselkedsz, mint egy kergebirka. S persze én is hülye vagyok, tudom, de valahogy ezt váltod ki belőlem, tényleg. Valamivel szeretnék megállítani-megnyugtatni, s ez valami értelmes állapotmeghatározás, együttműködési nyilatkozat, meg – legalább – vázlatos cél akar-na lenni. Te meg azt szeretnéd, ha meleg kis mákosgubákat gurguláznánk föl egymásnak. Nem tudom, én soha nem voltam ilyen „házias”. Szóval, azt javaslom, hogy lazítsunk kicsit a mindennapi homokozáson, s próbáljunk magunkkal megbékélni. Állítólag a békesség nem jön a békességen kívülről, az önmagából jön...Anélkül nincs, nem lehet. Közben itt beszéltünk, s nagyon jó volt, ezerszer jobban érzem magam. Ó, Istenem, ez éltet, ebben bízom, mert hiszen emlékszem minden pozitív dologra is! hogy majd erre térülnek a dolgok, s egyszer csak jó lesz.

Nagyon szeretlek.

Jack

Febr. 19. egyszerűsítve

Remélem nincs semmi baj, hanem te is fáradt voltál, azért nem írtál nekem, vagy orroltál rám, mert elaludtam. Nem tudom, az egész napra rányomta bélyegét és még talán most is érzem hatását, annak a mérlegetlős állapotodnak. Megriasztott, hogy itt tartasz. Bizonyára megbántódtál az én török írómon, s ez tart téged vissza? De ennyire? Én nem úgy gondolom, mint te. Megszerettelek és ettől fogva egymásba alakulunk, egymásnak vagyunk jók, olyan nincs már több, mint te, mert te elindultál felém és fordítva. Nem lehetek, legalábbis én egy kezdetlegesebb tudati-érzelmi állapotban, mint ahol éppen tartunk. Nem értelek. Ma dolgozom, délben már elmegyek, este színházba megyek a tanítványaimmal, anyukám vigyáz a kölkökre, és utána, ha van kedved velem beszélgetni, beszéljünk. Szia, Imola

Febr. 20. Padlót fogni sejde jó, Válasz lim

Bingt!

Mint valami liftcsengő, kinyílik az ajtó, s az ember lent találja magát az alagsorban, ahol semmi dolga. Vagy a vészkijáraton megy ki a moziból. Vagy a szer-tárba, műhelybe, munkásöltözőbe téved, netán átvezet az útja az előkelő étterem szemégyűjtőhelyén. Valójában én mindig örültem, az ilyen pillanatnyi élmé-nyeknek, valahogy visszahozzák az ember valóság-érzékelőjét. Tegnap President Day volt, azaz az „Elnök Napja”, ami azt jelenti, hogy munkaszünet. Az üzletek nyitva, de a bankok nem. S persze mentem dolgozni, de nem esett le a tantusz. Tudtam, jön a Jeané, s majd hoz pénzt. Szóval, megálltam a Farm Fresch c. bolt-nál, s az utolsó fillérjeimen vettem egy kenyeret, két szem banánt, meg egy fán-kot. Az utóbbi isteni volt. S fűtőrészve dolgozni kezdtem. Aztán valamikor dél-előtt jött a spine egy rakodóval, s hozták a teherautónyi padlóanyagot. Elég bé-nának nézett ki, egy vatta állt ki a képéből, valami foghúzásból kifolyólag. Meg sántított is, mert kiment a térde. Ami vicces is lehetne, mert az anyjának három napja ugyan az a térde ki is törött, s most kórházba van. Az apja is kórházba van, két hete. Ennek ellenére jól elposfáskodtunk, hogy milyen jó volt reggel vezetni, mert mindenki aludt még, nem volt forgalom. Szemlátomást repesett az örömtől, hogy én milyen rendes is vagyok, mert ilyenkor is dolgozom. De hát ugye ma pénz nem lesz, zárva a bank. Végül is gondoltam kajám van, majd csak holnap lesz. Kérde tőlem, hogy minden oké? Mondom – nagy lezseren – hogy hát ja. S elmegy. Vittem kis jénai tálba sült csirkemellem, brokkolival, meg zöldbabbal, betesz mikró, s esz. S kb. az utolsó falatoknál rázuhant, hogy se cigim, se benzi-nem. Bassza meg. S próbáltam nagyon találékony lenni, de semmi. Semmi sem-mivel. Hogy mit kéne eladni, visszavinni. S találtam egy fűróalkatrészt, harminc dollár, s nem rég vette nekem a kollega. Igen ám, de nincs blokk. Visszaveszik, de újabban csak úgy, hogy adnak egy bolti kreditkártyát, amit le lehet vásárolni. S persze azt se lehet visszacsereálni, mert majd már a blokkon zárt köüvé teszik a dolgot, s megint csak tárgyakat kap az ember, s nem lét.

Pedig már egy pillanatra úgy örültem.

Hát mondom, most akkor ezt egy kicsit felértessük, s leüzen-tünk magunkba a Sztahanovért.

Az erény az sokat segíthet az embernek. Dolgozzunk. De hát csak előjött. Kb. az általam leginkább utált útvonal, ami most kell járnom. Egy örökösen zsúfolt autópálya. Ma ugyan lehetne üres, de addigra fölébred ez a sok buzi léhűtő, s nekiindul shoppingolni, meg zabálni. S nekem majd a legképtelenebb helyen fogy el a benzinem. S a kis kannácskát se hoztam el, amit az az őrült nő kidobott. Mert hogy van még két dollárocskám apróban, s elslattyoghatnék egy kútra leg-alább. Újra és újra nekifutottam a gondolatnak, de hát ez nem megy. Ráadásul,

nem ismerem a vant. Mikor megvettem, felfedeztem egy kis címkét, ami az üzemanyag visszajelző fölé van ragasztva, miszerint az nem akkurátus. Már pedzegettem mit bír, de ennyire nem. Igyekeztem elodázni a dolgot, de egyszer csak elfogott a pánik. Mi van, ha a nő nincs otthon, elmegy valahova? S hát mondanom se kell, égve a szégyentől, fölhívtam. Próbáltam jópofa, könnyeden nagyvonalú lenni. Hát most nem volt vidám. Vonattatott, kényszeredett, hangon mondja: miért nem tankolok a bankártyámmal? Háááát, mert má' semmi sincs rajta. Tényleg, legutóbb kiköpte a faszom benzinkút, hogy „declined”. Meg tudnám nézni az Interneten, de inkább nem is, minek? Na jó, - mondja, hol találkozunk? Á Kmartnál, ahol szoktunk. S aztán elindultam a kertek alatt. Mindenféle kis fizsem-faszom úton, millió lámpa. Mindegyik piros. Az óra ki van feküdve, de még ketyeg a géza. S hát az összes léhűtő, böfögő, pirospozsgás, kisburzsuá itt van az úton. Egész családok! Nagymamástól, kiskutyástól, babakocsistól. Fagyiznak, kóláznak, cirkálnak. Hússzal. Anyuka még hátrafordul, ahogy átvált zöldre, s odakínálja a zacsiból a ropit hátra a brancsnak. Öreg, fekanénje az öreg csotrogányára szerelt tartón az őzikéjével, azaz a villanyos tolókokcsijával. Debella munkások a vasárnapi luxusteherautójukban, fogpiszkálóvá, urihétköznapiiban. Én meg, mint egy pislogó, nyakbehúzott, grimaszmosolyú maszategér, káromkodok a fogaim között, s szidom az őseiket is. Egyébként sokkal elnézőbb szoktam lenni, s főleg átnézek rajtuk, monalizáson. De most? Hát, mindegy mondom, ha kifogy, majd hívom a nőt. De odaérek. Ad egy húszast. Visszafogottan szabadkozom. Semmi baj. Hát, tankolok, tízéért. Egy másik helyen veszek egy doboz cigit, meg egy jókora feka sört. Két literes. Itthon megmelegítem a csirkepörköltet, rotyyantok egy kis zöldbabfőzeléket, jó hígra, s csak úgy kenyérrel. Beülök a kádba. A feka sok lassan hat.

Nyolckor lefekszem. S most itt van, éjjel két óra, s ezt potyogom neked. Jó volt, amit írtál, tetszett. Szeretlek.

Jack

Febr. 20 szia, ím

Szia édes, nem írtál nekem, vettem szomorúan tudomásul. Bizonyára fáradt voltál. Ma megyek a suliba, addig meg Lilivel játszadozunk. Az a jó, hogy van a közös életre egyáltalán esélyünk. Azt hiszem, abban a nevetséges sms-ben épp a lényegét tapintottam ki. Öllelek:

Imola

Febr. 20 azét, az Imola megy kincsesbányára., ím

El kell szomorítsalak, mert a jövő héten hétfőtől péntekig Kincsesbányán lesznek. Lilit is kell vigyem, a fiúknak papa lesz. Hát ők sem fogadták örömmel ezt

a hírt. Nekem sem lesz jó nélkülük, meg a leveleink nélkül. Szar lesz nekünk nélkülünk. Egymagam megyek 12 harmadikos diákkal. Lehet telcsizni oda! sicc! Nem tudtam ezt kihagyni. Végig kell gondolnom, terveznem azt az öt napot, vinem kell filmeket, meg mindeneket. Örülök is ennek a feladatnak és nagyon félek is, mert nehezen tudok itthonról elmozdulni. Már most gyötrődöm, hogy miért mentem ebbe bele?!Éppen ott tartok, hogy a legfontosabb értelmi-érzelmi hórúknak azt tartom, hogy képesek vagyunk tudatosítani magunkat, s megfigyelni a semminek látszó huzintásokat, gondolatfoszlányokat.

Nekem nehezen megy az öntudatbontás önmegfigyelés, a leginkább akkor szoktam tiltakozni, amikor esetleg mások figyelik meg a viselkedésemet és mondják, amit tapasztalnak. A különbségtevések sorozata kell, hogy a megállapításuk valóságát fel lehessen mérni. A tudatosítás, felismerés a legfontosabb mégis a számomra, mert elveszek s azt sejtem, ha ezt teszem, egyszerűsödik az önképem, lesz önképem. /Az jutott eszembe, hogy az időben létezést is a harmincon túl fogtam fel. A fizikai kiterjedések - földrajzi, semtudatosult bennem. De talán ezt már írtam?/Csak olyasmiről szeretnék beszélni, ami valóban jelen van bennem. Néha eszembe jut, hogy ráfigyeljek, mi jár a fejemben csak úgy. Szeretek utazni az iskolába meg vissza, mert az a senki ideje, szabadon dönthetek az olvasás és a bambulás között. Ma bambultam odafele, s tompán terültem bele a világba. Arra gondoltam nyerek a lottón, ha nem akkor is kibírjuk, hogy mennyire elhíztam, és hogy kellene kilábalni ebből, miközben cukorkát szopogattam. Aztán ijedeztem az emberektől, taszítottak, végigszorongottam az utat. Nehézkilépnem a világba, ahogy hazaérek azonnal visszaágyazódom magunkba. A suliban más lett az állapotom, az egyik lányt valahogy vissza kellett téríteni a csoportba, mert nem kedvelik. Beszélgettünk és nem voltak előre terveim. Valamit, ami akkor telt, mondtam. Őszinte akartam lenni. Hazafelé végig olvastam. Ahogy hazaértünk Lilivel egyetlen vágyam a lefekvés volt. Csúnya, fáradt, elhasznált vagyok - érzem. Nem értem, miért fáradok el ennyire, most is ezt kapizsgálom. Annyira jutottam, hogy a szorongás teheti. Mindent összevetve, amikor vége egy napnak, úgy értékelem, szerencsém, hogy ezt a munkát csinálhatom. Ha tudsz ilyesmire figyelni, néha te is próbáld megjegyezni, mik mennek át az agyadon. Érdekes lesz. Ahogy le akartam ideírni, szétgurultak, amiket gondoltam. Az a kép jár a fejemben. Milyen képet képzelek el magunkról? Ahol a múltunk, a szokásaink, a beidegződéseink olyan szenvedéllyel törnek a józan, értelmes, célravezető megkapaszkodásunkba, hogy olykor lesöpörnek minket a saját pályánkról is. Butákok vagyunk, mert szenvedünk csak és nem tudjuk elfogadni a léthelyzetünket, meg helyezkedünk, küzdünk is egymással. Ja gyengék is vagyunk, és éppen erősnek álcázzuk magunkat, vagy inkább éppen annyira, hogya másikat kioktathassuk. Nem tudom, nem akarok elebonyolódni, nyilván sántikál ez az önképünk, de kedvet kaptam, ahhoz, hogy elképzeljem a

miképeinket. Az előbb, ahogy írtam, azt gondoltam magunkról, hogy két egymáshoz közelálló gülüszem a két végén néz egy jól őszbecsavarodott, kanyarított hosszú csőbe Az Ancsel szép. Persze. Az úgy megfogott, hogy őrizzed magad nekem. Hála. Nem sértődtem meg, hanem az így /lásd sms/ világosan van előttem, lehet bővíteni persze.

Ejnye, hiányzol nekem. Minden más így. Persze, az, hogy valahol, hogy egyáltalán létezel, az mégis elviselhetővé teszi az életet. Holnap itt lesznek a Fanni gyerekei, de, de hívjál.

Imola

Jajj, hülye vagyok, Válasz lim

Mert valami – már nem is tudom – elsodorta nevetséges sms, így helyes: „nevetséges”. De valójában, azt sem mondtam. Azt írtam, hogy: „megszakadok a nevetéstől”. Meg azt, hogy te egy költő vagy. Szóval, valamit hozzá kellett volna fűznöm. Persze reménykedtem, hogy nem érted félre, ez eszembe jutott..., emlékszem. Nem, tényleg fantasztikusan jó. Teljesen egyetérték. De próbáld elképzelni. Ott volt ez a három dolog. Először is, ezt te mondtad, amitől kicsit kívülről tudtam látni magunkat. S azt gondoltam: „jézusmária, ez igaz! Tényleg. Tényleg ebben vagyunk!” Tehát igazándiból tartalmilag is igaza harmadik viszont a fölfokozott szavak végetnemérő hömpölygése. Mint valami íz, vagy illat bomba. Tömör gyönyör. Szóval, én valami végzetetlen túlzást is láttam benne, ami paradox vagy nagyon is közvetlen módon ránk igaz. Két eszement örült, belelevetve, elveszetten. Játékos is, gyerekes is, meg még ezer minden. S itt van ez a sok szó, amivel próbálok a te zsenialitásodat helyettesíteni, gyarlón. Nyilván nekem is egy versikével kellene válaszolnom, de most nem megy. Majd fog...S mond, ugye nem sértődtél meg ezen? Jajj, ugye nem? Ugye nem ezért voltál velem undi, meg mondtad ne dicsérjelek, meg a többit? Ne izélj már..., tisztellek, s szeretlek. Á Kaldyum-om elfogyott, a régi, zöld Veramapilomból harapok egy ötödnyikét reggelente, pótlásul. Néztem mindenhol, de itt nem lehet kapni, nem is tudnak róla. Már az Interneten is néztem. Á szex. Hát, az a régi nyomor, de elég keményen működik még, csak hát. Ismerős szenvedés, írnék is róla, de sokat nem tudok hozzátenni. Ha érdekel valami konkrétum”, kérdezz. De, amit már oly sokszor mondtam: szeretet, az kéne. Mikor az kapcsolódik, akkor jobb, minden jobb, ez is. S persze nem vagy itt, se én ott. Valahogy úgy vagyok vele, hogy mindenemet nekem tartogatom, tartalékolom, őrzöm. Amihez persze, köztudottan, némi praktizálás is kell. Szimulálás.

Hú, ez nagyon izi. Na, kell mennem.Puszik.Jack

Sümegeg aszondod, írinek neked kantátákat) Válasz lim

Hogy az egész duma, meg smafu. Süket szómágia, hókuszpókusz, miegymás. Pedig azóta is visszacseng az én kicsit öntudatlan mondatocskám, meg a te kis mukkod rá. Mikor azt mondtam, hogy „hatalmad van rajtam”. Pedig micsoda egy puffedt kifejezés. De valami összefüggés mégiscsak lehet a gondolat meg a nyelv közt, ezek szerint. Mert akkor miért rezonál? Lehet, ilyen fölfúvódott elme-állapot lelezvén mögötte, s plánesótt, netán a valóság! amit az elme megpróbál bénán megragadni! a nyelv meg botladozva kiköhögni! ott van, tornyosul, mint százemletnyi viharcomulusok? Hogy mondjuk el, panPetinnal? Komponáljunk, keverjünk színeket, csináljuk grafikonokat, ábrákat? Legyen figuratív vagy non? S te ismersz mindenre választ adó festményt?

Mit festenél rólunk? Na persze a zene, az mind tudja, talán. De ott se az van, hogy egy művész egy „jó nagyot” komponál, s kész. „na’ gyerekek”, én mindent elmondtam, itt van, osszátok be”. Amúgy nekem tetszik a gondolat. Ha lenne időnk, alkalmunk, én mindentinnék neked: szonátákat, prelűdöket, kantátákat, áriát is. Meg gyúrnék agyagból egy kis izét, s az orrodra nyomnám. Meg az újjaddal rajzolnék házfalnyi rézkarcokat rólunk. Meg papírrepülőket hajtogatnánk, s beleugranánk cirkálni kicsit. Ringatódzánk papírhajónkban. Harcolnánk papírcsáköval s fakarddal. Hintalovon vágatnánk. De persze, a legigazabb – még mindig – a Tarkovszkij Rubljovjában volt. az egyik a kezdő képsor: a pasi a léghalyóban. A másik a harangöntő. Ezeket jó lenne csinálni együtt. Egy jó nagy harangot önteni, aztán megkongatni együtt...De hát ez mind csatorna. Ez a katonán zongora is, ami itt kalimpál az Atlanti Óceán fölött, kitöltve a hétezer kilométert arcunk között, nem?

S ami a lényeg, ezt fogjuk majd csinálni: ujjunkkal rámutatunk virágokra és fákra, s azok majd virulnak, s nőnek...Addig is, itt van egy harangöntős történet:

Ancsel :Ágnes kell harangot önteni

„Harangot csak egyféleképpen lehet önteni. Csak úgy, ahogy Borisz, dehogy Borisz - Boriszka teszi az Andrej Rubljovban.

A harangöntéshez nem akármilyen anyag kell. Az ilyen anyagért a világ végére is el kell menni, az ilyen anyagot rettentő türelemmel kell föl kutatni, s közben tilos arra gondolni, hogy az embert le is fejezhetik, ha nem készül el időben.

Mivelhogy a harangöntést nem szabad elsietni.

A harangöntésnek vannak kritikus pillanatai. Akik ilyenkor kételkednek és leállnak, azokkal nem szabad vitatkozni, azokat kényszeríteni kell, hogy folytassák a munkát. De a jó harangöntő szenved ettől a kényszerű erőszaktól.

Ha harangöntés közben az ember lángra lobban, akkor teljes nyugalommal, mellékesen és majdnem félvállról szóljon a melléte állónak, hogy oltsa el.

A harangöntést csak az vezetheti, aki ért hozzá, az sem baj, ha fiatalok.

Harangot komolyan kell önteni, hiszen nem közönséges használatra szolgál, hanem az lesz a dolga, hogy közös gyakorlatra szólítsa az embereket.

Harangot nem lehet önteni apáink tapasztalata nélkül, de az öröklött tudás nem elég hozzá.

Ha a harang megkondul, és mindenki ujjong, akkor az, aki öntötte, lehetőleg az emberek szemétől távol zokogjon, amiért nem tökéletes a hangja, mivelhogy nincs tökéletes harang.

Aki nincs meglegedve a haranggal, amit öntött, csak pillanatnyi elkeseredésében vádolhatja őseit, amiért nem adták át titkukat. Az átok úgysem segít.

Ehelyett jobb, ha útra kél, hogy még kiválóbb anyagot találjon hozzá, és tökéletes harangot öntsön.

Harangot akkor is ugyanúgy kell önteni, ha a megbízatás akkora - s olyannyira újfajta öntvény elkészítésére szól -, amelynek megalkotásához nem elég egy emberélet. Harangot tehát akkor is Borisz-módra: türelmes szenvedéllyel kell önteni, ha tudja az ember, hogy sohasem fogja meghallani a kondulását. Hiszen úgysem saját használatára önti."

Nehéz nap estéje, Válasz lim

Hétre értem haza, ettem, s közben olvastam, amit írtál. Tetszik.

Gondolkozom is, immár régóta rajta). Fáradt vagyok, úgyhogy inkább csak azért írok most erről, hogy legyen valami válaszod, reggel. Teljesen tisztán bontakozik ki előttem egy folyamat, amiben haladsz előre. Látom, tudok is rá sokat mondani, mondtam is, de egy ponton elbizonytalanodtam. Ezért inkább émesztetem, hogy egyszer csak meg tudjam fogalmazni, neked. Valami olyasmi történt, hogy: nekem meg van a magam szemlélete, eszközei, módszere stb., amivel elég jól boldogulok. Főleg az utóbbi tíz évben, mióta van Internetem. De előtte meg ott volt a könyvtár. Engem mindig minden érdekelt. Természettudomány, társadalomtudomány, művészetek. S iszonyú makacs tudok lenni, hogy valaminek utána járjak. Nagy fehér lukaim nincsenek is, mert addig nem nyugszom. Persze pontosítani mindig lehet. Nos, te direkt meg indirekt eszközzel kihúztál engem Innem, s figyelnem, látnom, s értékelnem kell, ahogy te csinálod. S hát ez nekem furcsán ismerős, meg teljesen ismeretlen. Néha értetlen. De ahogy már sokszor utaltam rá, aztán előjössz valami teljesen épeszű elmélettel, megértéssel, aminek nemegyszer megannyi meglepő újdonsága is van. Másképp mondva, egy csomószer új szempontot mutatsz, friss és progresszív dolgokkal járulsz hozzá a dolgaink megértéséhez. S ez persze, igen hamar oda vezetett nálam, hogy igen is figyelnem kell rád, hallgatnom kell rád, persze körültekintően. de a legfontosabb, ahogy én látom, hogy sokfelől el lehet jutni ugyan oda. Ami persze, nem jelenti, hogy tökmindegy. Te másképp csinálod. Oké.

Egyszerűbb, s kedvesebb lett volna tőled, ha szimplán az én utamra térsz, s elfogadsz engem, ezért, vagy azért. Sokáig álmodoztam erről, mondtam is. Kínáltam is. S hát ez egy olyan tükör lett, aminek ezer arca van. Nyilván van, ahol ez az álom teljesül. Van, ahol az ellenkezője igaz. S van, ahol a kettő közt, ezer átmenetben. hogy mi van ennek a dolognak a hátterében? Sok minden. Személyes tapasztalatok, tulajdonságok, fóbiák, meg ezeknek a hiánya, fonákja. Végül is mindegy. Valami pragmatizmus mindig kell. egy biztos: én végtelen vonzalmat érzek irántad. Az ellentéteink meg változnak, s fejlődnek. Minden tekintetben lehet előrelépés, én hajlamos vagyok így látni. Fonalak keletkeznek, fonalakból kötelek, kötelekből kötődések. Nekem ez normális, s jó. s ami a legfontosabb: a mi kapcsolatunk dinamikus, inspiráló, s minden hullámvölgyével együtt egy jobb, normálisan differenciált, s magasan kifinomult emberi tartomány felé halad.

mindezek a hirtelen felsorolt) tényezők, nekem nagyon fontosak. ez a mi kibomló intellektuális szféránk. S ha ezt össze tudjuk rakni a hihetetlen erős kémiai kötődésünkkel, egy nyerő.

íze egy kis bevezető is lett a kérdésedre, hogy mit is jelent az az „azért”.

Persze van ennek egy vicces része is...)De majd folytatom még. Csak már elaluszom itt. Szeretlek.

Jack

febr. 21 hamm! iml

Ma már belegabalyodtam a számítógépbe, a frissítésekbe és mind egyébe.

Ez nem megy, ahogy az autószerelés sem. Több órát elfecséreltem erre, és csak a nagy semmi, iszonyú lassú, összekavarva minden. Ezt tudom ismered, ezt az állapotot, nem akarom mélyebbre taszítani magam, de szarul lettem tőle. Most ez hangolta be a napomat, hogy semmit sem csináltam, s ez persze nem nekem való érzés. Úgy szoktam írni neked, vagy úgy szeretek, ha nyugodtan leülhetek, már "minden" elrendezve. Na jó, ma semmi másra nem figyeltem, mint a 3 gyerekre, főzésre, és erre a gépre. Nesze neked. Megírom, mert ez van. Erősebb akarnék lenni, hogy ez sem legyen ilyen ziláló hatású. Mindegy, s közben te, ott, máshol, más hangulatban, szakaszban, mást várva tőlem. Mérgező vagyok, nem jut semmi fontos az eszembe. Nem azért írom le mindezt, mert bosszantani akartalak, hanem mert szólni akarnék, de nem megy más. Hát ne a tartalmát, hanem az igyekezetemet tekintsd. Jó? Hisz az van nekem? Ugyebár? Te, hogy haladtál, kaptál pénzt? Jobban vagy? A tudatosítás itt cammog. A másik jó "dolog" az a beleérzés", hm? Mit várna tőlem az én Emberem? Hogy legyek jókis lány. Na erre, ugorhatnék, de nem teszem, hanem szeretném, ha elmondanád nekem ezt is. És írd magadról úgy, ahogy egy idegen, velem egykorú, státuszú amerikai nő lát/na most téged, egy regény szereplőjeként. Úgyis olyan sok lekötetlen agysejt van. Szeretem benned, hogy figyelsz és meg akarod osztani velem is. Bumm! Ez ma

az állapotom, jelentem, semmi cizella, fényesség, szépség csak a rothadékon, bús földhöz tapadtság! Te mit szólsz ehhez? Az jó, csak most jutott eszembe, hogy szerencsére te nem olyannak érzékelsz engem, mint én magamat. Lehet, hogy bársonyhullámokban pancsikálok a tekintetemben. Ez kell is, nekem is. No, te gondolkoztál a mi képünkön? Nekem most az látszik, hogy valami, ami erős és egyben ingatag is: mint egy óriási rendületlen felépítmény, hirtelen omlani kezd, kívülről nem jól azonosítható, építészeti tévedések miatt. Hát? Nem bizgatom már az agyad! Legyünk olyan jók, amilyenek csak tudunk egymáshoz!

Imola

febr. 21. „az lett volna jó”, Válasz lim

ha mindjárt az elején, „valahonnan ezt tudva”, egymásra ömlesztjük a szarságainkat.

Szóval, ez bonyolult. De valahol jó helyen kapisgálsz, ha nem is mindig úgy hívjuk ezt, ahogy kell. Hogy valahol ez a privacy feladása, hogy ez itt egy komoly kérdés. Pont akkor, mikor az egyik leglényegesebb erő ebben van. Volt. Azt képelem, hogy ez olyan, mint a bizalmasság. Amikor az ember – a másik részéről azt érzékeli, hogy rothadtul nem értik. Erre mond dolgokat. Hogy a másik, a marha, tudhassa már végre. Erre az a barom, „visszaél” vele. Persze többnyire nem visszaélés, hanem félreértés van, de hát ez mindegy. Jobb, ha eldugul. Igen ám, s kezdődik előlről az egész. Angyali gyermekek vagyunk, te is én is rothadtul prezerváltuk magunkban, magunknak ezt. Szerintem ez a legfontosabb dolog bennünk. S itt nyilvánvalóan valami szándékos emberölés van, az egész életünk arról is szól, hogy bizonyos valóságot nem, s rothadtul nem is akartunk megtudni, megismerni, attól félve, hogy az megrohassza a lelket. Tehát – itt és most – jött ez a vágy, ez a mindent fölülíró vágy, s olyan szarságokat kell megtanulnunk, ami csöppet sem állt szándékunkban. S minden egyes balhé tanulsága az szeretne lenni, hogy „na, aztán azt már nem”. Elég volt a genyóságból, ezen az úton nincs tovább. De megint jön a vágy, a „látható vágy”. Körbe-körbe. Remélhetőleg ez mégiscsak megmarad valami egymásba olvadásnak, mikor két jég-hegy egymásba csúszik. Nem tudom, mások, hogy csinálják... Tegnap félszemmel – kiderült már láttam, csak olyan tanulságos – egy műsort néztem. Arról szólt, hogy a hatalom, a kormány, szabályozni akarja a sajtót. Ők az erősek, ugye. Igen ám, de a New York Times a világ nagyagyainak melegháza. A népet szolgálják. De hát pisztolyt fognak az agyukhoz, s ez kemény. Szóval, ott állt két teljesen érett ember, jön a tárgyalás. S kérdezik tőlük, hogy akkor most mennek a börtönbe, beletörődtek? S mondták, hogy hát annyira azért nem, de hát ez van. Ha kell mennek, de akkor se fognak se szopni, se szívni, se nyalni. Az igazságból meg végképp nem engednek. S tényleg felszólalók a legokosabb emberek. S min-

Mi a „jóisklányosság”? na meg a buddha mondások, Válasz lím

Most, hogy ilyen jó kislány van, s kérdezel, már egy kicsit merek is válaszolni. Persze, mindig ezt teszem, de hátulról mellbe, ugye. Egy darabig mertem direktbe is, de baj lett belőle.

Ahogy már jó néhányszor újraoltásom itt az utóbbi leveleid, az jutott eszembe, hogy végül is tisztán kirajzolódik, - a fenébe is, ezt is írtam., - a „jószándékos”, meg ennél több. Igen, gondolkozol rajta. Persze, mindig gondolkodtál.

Csak nem mindegy hogyan.

S a legjobb lenne a Jób példája, aki ugye a sikátorban magával birkózik. De ezt is annyiszor mondtam – hiába. A filmet is megmutattam.

Van egy benső folyamat. Ahol a dolgok helyükre kerülnek. S mikor ott vannak, már csak egy kis irritáció, szikra stb. kell, s hoppá! megvan. Heuréka!

Azonosulni kell, belátni kell, hiúság félre, makacsság félre, el kell ismerni, beépíteni, használni, s még a hibákat is kijavítani. Sok-sok minden. Többször, mikor az ember valahogy mégiscsak „rákényszerül” az addigi ellenszenve egyszer csak megszűnik. Furcsa módon.

Ezek az én tapasztalataim. De a Buddhát is idézhetném, itt van pár mondat:

All that we are is the result of what we have thought. If a man speaks or with an evil thought, pain follows him. If a man speaks or acts with a pure thought, happiness follows him, like a shadow that never leaves him. Buddha

Minden, amik vagyunk az eddigi gondolkodásunk következménye. Ha egy ember gonosz dolgokat gondol, vagy cselekszik, szenvedés jut osztályrészéül. De ha egy ember helyes és tisztadolgokat gondol, s cselekszik, boldogság követi majd őt, s mint egy árnyék, soha el nem hagyja.

Vagy:

An idea that is developed and put into action is more important than an idea that exists only as an idea. Buddha

Egy fejlett idea, amellyel valamit kezdeményezünk, messze fontosabb, mint az, amelyik csak mint ötlet létezik.

Believe nothing, no matter where you read it, or who said it, no matter if JACK have said it, unless it agrees with your own reason and your own common sense. Buddha

Semmiben nem hinni, mindegy, hogy azt te olvastad, az is mindegy, hogy ha én mondom, kivéve, ha az megegyezik a te okfejtéssel, s valamit jelent neked.

In the sky, there is no distinction of east and west; people create distinctions out of their own minds and then believe them to be true. Buddha

Az égen nincs különbség kelet és nyugat között; ezt a megkülönböztetést az emberek csinálják, saját fejükben, aztán elhiszik, hogy igaz legyen.

It is a man's own mind, not his enemy or foe, that lures him to evil ways.
Buddha

Az embernek az önnön tudata, nem az ellensége, rosszakarója az, aki bolondot csinál belőle.

It is better to conquer yourself than to win a thousand battles. Then the victory is yours. It cannot be taken from you, not by angels or by demons, heaven or hell.

Buddha

Sokkal jobb, ha magadat igázod le, mint ezer győzelmet aratni. Akkor ez a győzelem a tiéd. Nem lehet elvenni tőled, se furfangok, se démonok nem segítenek. Se azördög, se pokol nem tudja Just as a candle cannot burn without fire, men cannot live without a spiritual life. Buddha

Pont úgy, ahogy a gyertya nem éghet láng nélkül, ember sem élhet spirituális élet nélkül.

INDULJ VELEM A BUDDHISTA ÚTON

Arról, amit én szeretnék, szeretek, - én tudok a legtöbbet. Lehet nem igaz – másoknak. De igaz nekem.

Szóval, egy szónak is száz a vége, Kicsit jobban hihetnél nekem. Vizsgáld meg, ellenkezz, kritizáld, de ne az ellenkezésért magáért, hanem mert nem igaznak látod. Harcolj ellene, én is fogok. Tanulhatnál például abból, amire már rájöttél. Mindig félek, ha előszedem ezeket, azt mondod, azért teszem, hogy bebizonyítsam, milyen fasza gyerek vagyok. Pedig nem. Vagy szerinted mindenki, aki tud valamit, mondjuk egy mester, azért épít, javít valamit? Vagy hülyének tartasz? Vagy riválist látsz bennem? Szóval, a „jóisklányosság a dolgok felé irányul, nem felém. Kezdhethéd azzal, hogy válaszolsz arra, amiket fölvetek. Vannak ott szép számmal, nem? Lényegében azt gondolom, hogy ellenkezel, sok mindenben. Azért, mert hiányzik a tapasztalatod, mert nem volt rá időd, kedved, alkalmad ezzel foglalkozni, szóval nem is nagyon tudod íme), hiúsági vásárt csinálsz belőle. Vanity fare, így mondják angolul. Miközben pedig szeretsz...

Csak tudnám, mi a fenéért? Én, mindenhogy szeretlek.

Szóval? Az is lehet, csak ki kell várni, türelmesen, hm.) Next: hogy „mit gondolnak rólam”.

Jack

Febr. 22. neeee! Válasz lím

„No, te gondolkoztál a mi képünkön? Nekem most az látszik, hogy valami, ami erős és egyben ingatag is: mint egy óriási rendületlen felépítmény, hirtelen omlani kezd, kívülről nem jól azonosítható, építészeti tévedések miatt. Hát? „

Nem tudom, mit mondjak erre. Mi ez?
Hirtelen omlani kezd?

Nem tudom, de ez tényleg kávézacc, meg tealevél olvasás.

Bassza meg.

Az van, amit gondolsz, az van, amit csinálsz. Milyen tényezőre nem gondolunk, gondoltunk?

Szerintem itt csak egy van, s lehet érdemes lenne ezzel többet foglalkozni.

Az, hogy miként lehetne elkerülni, hogy a távollét, várakozás stb. miatt keletkezett – nyilvánvaló – feszültség, ne rúgja minduntalan oldalba a kedves résztvevőket. Vagy ha igen, legalább tudjuk, mitől van. Fáj, de mindjárt elmúlik.

Mindent megbeszéltünk, nem?

Túl sok a pszichologizálás.

Mert most, hogy már tudjuk ugye, most mást találunk ki? Gyorsan kitalálunk valami nyomit, nem? Kell az nekünk.

Terv, végrehajtás, hit, kitartás. Emberek ezt – szerintem – csinálják.

Vagy csak szimplán beszéljünk arról, ami van.

Ilyenek: rohadt rossz. Nem bírom. Hosszú a nap nélküled. Stb.

S ne keverjük össze.

S mondjuk: „na, akkor majd biztosan minden összedől”.

Puff.

Jack

a Rousseau most vigyorgna, Válasz lim. EL NEM KÜLDÖTT LEVÉL

Egész életem, egyik legkedvesebb, szeretetreméltóbb embere, ha látná mi van mivelünk, kedvesen, elnézően, s megértően mosolyogna.

Ime, két jóra való emberke, nő és férfi, akik nem lacafacáznak, s az összes Re-kordok Könyve szerint, harminc az átlag fölötti világbajnokságot nyernének. Ha volna ilyen verseny, vagy neveznének, csak nem tudják, hogy van...

Intenzitásban, szenvedélyben, megkérdőjelezhetetlen kötődésekben, minden, minden, az egész világ ellenében. Hm. Lassan egy éve ismerjük egymást, nem fantasztikus? s szerintem minden héten összevesztünk... – átlagban biztos. Ki csinál még ilyent? volt, hogy egy héten, háromszor, szóval, biztos igaz). S még mindig itt vagyunk. Mi ez, egy nagy szerelem?

Persze, lehet trivializálni, azt is lehet. De lehet magasztalni is. Bennem tudatos íze is), szerintem történelmet írunk. Mi vagyunk – ez biztos – Magyarország legkülönlegesebb párja. Azért ez valami, ha igaz, pedig igaz, hosszú-hosszú a bizonyét

Febr. 24 elfáradtam, Válasz lim

Este írtam egy lelkes levelet, aztán elájultam. Most meg éjjel újraolvastam, s azt gondolom, mégsem jó. Átváltoztam Érzőkévé. Most valahogy elment mindentől a kedvem. A munka is jó szar, fárasztó. Jelenségszinten – olyvá lettem, mint te szokottál: s nincs miről írnom.

Jack

Állapot, iml

Szia! Remélem túlélted a mai napot. Drukkolok neked, hogy ügyesen oldd meg ezt a nehéz helyzetet a nővel. Olyan rossz érzés nekem, hogy így kell kínlódnod, a pénzért. Szeretlek és együtt érzek veled.

Várom a fiúkat, nemsokára megjönnek. Velemsemmi, levert, bágyadt meg ilyesmi vagyok.

Össze akarom szedni magam és normálisan akarok létezni, nem hintapalintázva ebben a nyomasztásban. Mindenkinek normálisan van szüksége rám, csak néha nem tudom mibe kapaszkodjam, olyanba, ami ki is húz innen. Persze, a mindennapi munka is segít. Nem szeretnék még búsítani téged, annyira sajnálom, hogy így kell lenned! Holnap pedig elő kell készítenem a következő hetet a fiúknak és magunknak is. Elveszett vagyok. Nem feltételeztem régebben, /habár nem képzeltem mást, mint, hogy természetesen sokkal jobb lesz/, hogy ennyi idősen is várni fogok és éhezni a szeretetre, szerelemre. Furcsa, mintha most nem lennék a helyemen, régebben azt gondoltam, nem baj, ha nem

jó nekem éppen, de majd...Hát akkor most is tart még ez az áttünéses időfolyam? Úgy van ez a mi dolgunk bennem, mint a sorsom. Idekötötten, állva nézem küszködésed. Ennyi? Ne vess meg ezért, számíts rám. Sürgetem az időt, amivel én is, te is felszívódsz. Abszurd.

Imola

Heti smsek

Kommentár: egy levélben az Imola azírta, hogy kíváncsi a véleményemre...Erre én megint belefogtam egy amolyan elemzős levélbe.

Erre kiakadt. S telefonon jól elküldött a francba. Hogy ne feszengjek, meg minden. Bár – ugye felmerült, hogy mégiscsak beszéljük meg a szilvesztert. De hát ez nagyon nem megy.

Szóval, low profil, ez a jelszó – azaz megint kibújó a megbeszélés alól. Ezt mondtam aztán – később – neki, s elvileg elismerte, hogy jó, persze, beszéljük meg.

Még aznap este küldött egy sms-t: aludjak jól. De, ami a lényeg, hogy másnap reggel felhívott a mobilon! s valami ilyesmit mondott: az M7-es közelébe került, s megrohanta az, hogy én mennyire kitöltöm az ő világát, mennyire fontos vagyok neki, s hogy mennyire szeret engem...Ezután jöttek az sms-ek.

é

jackikém kisbogaram, szeretlek, ahogy tudlak

JACK

a kiolthatatlan szépség vágyadért szeretlek)

é

imádol?

JACK

imááááádlak!

JACK

Bolond, regényes életünk lesz

é

enélkül nem érdemes élni sem!

é

tartósító őrület

JACK

tied vagyok mindenestől, jó életünk lesz

febr. 25. Furcsát álmodom, Válasz lim

A napokban, egy pillanatra láttam egy képet: egy kiugró tengerparti telek eladó. S mondták, hogy hívják az ilyen, s most először megértettem, hogy az ilyenre mondják az a szót, hogy bulkhead. S nyilván ez valahova lesüllyedt, régi képek köz, ahol az ember valami egyénit, különlegest akar, szeret, párosítva azzal a millió alkalommal, amikor valami vízparton csörtet, hogy kilátást, alkalmas pechahelyet, nyugalmat, idillt találjon. Nos, ennyi az egyik elem. Ami valahogy beépülhetett az álomba. Amiről kiderült, hogy márpedig az Fenékpusztá lehetett. Természetesen teljesen inverted formában, mert az a valóságban soha nem volt egy kiugró, inkább egy kis benyúló öböl rejtek, kis nádassal, kis stéggel, s egy homokózónyi homokos parttal. S ugye, ide torkolt, itt keletkezett két generációm mítosza, ami aztán világ körüli turnén keresztül Kötcséhez vezetett. Ezen az álombeli „fenékpusztán” viszont minden másképp volt. Kicsit olyan „macondós” volt az egész.

Valamiért „megérkeztem” oda, egy hosszú vándorút végén, azzal a félre nem érthető szándékkal, hogy most már aztán majd ott fogok élni. Amolyan nagyon egyszerű, telepes élet folyt ott, primitív földművelés, állattartás, kézművesség, naiv is népi is, kultúrhabzsolással. Amint közeledtem a házhoz, mindenki megismert, kedvesen s egymással versenyezve ujjongót, ölelgettek, a hátam veregették, gyerekek csimpaszkodtak rám, s a távolból elmosódott ifjak elmosódott arcvonása nézett, öreg arcokból. Azonnal mindenféle utalások röpködtek a levegőben, hogy „emlékszel, tudod mikor”. S persze több kánonban jöttek a kérdések, hogy meséljek. Volt ott valami öreg nénje, olyan Venessa Redgrave típus, s persze a „Suzan”, aki, mint valami matriarcha bolondosan vitte e a dolgokat. Úgy ahogy. Ez később, mindenféle utalásokból derült ki, amikor a helyzetre, meg a hely jövőjére kérdeztem rá.

Amúgy egy fiatalabb generáció uralta a terepet, s teljesen egyértelműen a két legnagyobb Falvay gyerek volt a két főszereplő. Az első részben a Balázs, a ma aranyműves nagyobb fiú volt a beszélgető partnerem. Természetesen irodalomról. Furcsa módon mintha ez kötelessége lenne, beszámolt nekem arról, hogy azóta, mit olvastak. Mióta hosszú évtizedekre elváltak útjaink: ők itt életek, én meg jártam a világot. Lassan leketyegett ez a kép, egyre inkább aktualitások jöttek elő, s egyszer csak mondta, hogy „na jó, megmutatja nekem a földet”.

Elindultunk. S jött a szokásos örült álmaink egyike. Kiérve a tó partjára kiderült, hogy az most egy forgó, jéggel teli áradat, ahol hatalmas tengerjáró hajók húznak a ködben befele. Mellettük kis naszádok, bárkák versenyeztek egymással, kürtölve, dudálva, csilingelve híva egymásra fel a figyelmet. A hozzánk közeli partszakaszon egy pici kis stég volt, egy ágynyi fatutajjal. Az olvadó jégdarabok között még mindig látható volt egy kis hídnai bejáró, szemlátomást vastagabb jégből. „Ó, hát itt hagyta ívalaki”, s kiderült, hogy ez valami skandináv(s) helyi

szokás: emberek véletlenszerűen egymásnak hagynak ilyen kis járműveket, hogy más, civilizált partoknál alkalom legyen az ügyes bajos dolgok intézésére. „Akkor ezt mi most elkötjük, s ezzel megnézzük a földet”. Kajánság volt a hangjában, nem éppen erre kell ezt a micsodát használni. Magabiztosan leugrott a gyalogútnyi keskeny jégre, s félrerugdosva a tetején úszó apró darabokat, máris a tutajon volt. Kicsit bizonytalanul követtem, de mégis kíváncsiságtól hajtva. Elkötötte a kötelet, s beindított valami csónakmotort?). Töredezett, rücskös jégpáncél volt a padló, de ő állt, úgy vezetett. Én háttal a menetiránynak jobbnak láttam leülni. S egyszer csak elkezdett a tutaj eleje, velem együtt lemerülni, egyszer rég, én kezdtem el megmeríteni egy kis kiránduló ponton hajót, mert gyorsaságra erőltettem), s a jeges ár örvénylett körülöttem. Hideget abszolút nem éreztem, s ahogy néha néha kibukkantam a kékes-szürke vízből, láttam a Balázs mosolygó, elszánt arcát, amire az volt írva, hogy ez egy jó balhé. De valahogy én bíztam benne. S persze rátett még egy lapáttal, nagyobb gázt adva, ő maga is megmerült, víz alatt mentünk, aztán kint, ahogy ügyesen szabályozta a sebességünk. Egyszer még oly ügyesen is manőverezett, hogy csak ő merült el, én meg teljesen kiemelkedve, fölülről jól megnézhettem, milyen ügyesek is vagyunk. Ura a helyzetnek. Aztán oda is értünk, ott volt a föld, egy fákkal övezett veteményeskert, jó nagy. Gyerekekből és anyukákból álló küldöttség várt, meg valami fontos népek is voltak ott, férfiember a városból, hogy megtárgyalják a tó állapotának fenyegető rosszabbodását, az ingatlan sorsát, „bérét”, a partrendezés technikai nehézségeit. Különös tekintettel a megváltozott politikai helyzetbe, ahol egyik jóságos kényszerben levő, választásokon nyerő párt, majd szétmodernizálja az életünk. Ez az egész, ott mindjárt az elején, percek alatt kiderült, s már senkit sem igazán érdekelt. A hozzám csapódott fiatal férfira figyeltem, aki a F. Misi kisebbik fia volt, a David. A meghalt apja stafétáját láthatta bennem, s valamit, beleértve magát is nagyon bizonygatott. Lihegve loholt mellettem, de szavai egyre halványultak fülemben. Figyelmemet a rövid, de még mindig ígéretes jövő képe töltötte ki bennem. Hogy még valahogy lehetne itt élni. Valahogy most azonnal, el kéne téged ide hozzalak. Vagy gyere. Jöhetnél kocsival is, de drága a benzin. De jöhetnél a városba Keszthely képe jelent meg, név nélkül), mert hogy oda, „Fenékpusztá” feliratú különjáratok közlekednek. Régi, fütttyögés, szenes mozdonyokkal. Csak hát olyan lassú, hosszú az út. Végül is tök mindegy, lehet autó is, ez most már nem érdekes.

Elképzeltem boldogan merengő arcod a nagyszerű hír hallatán, hogy milyen jó lesz, megtaláltuk a helyet, ahol ettől fogva most már majd együtt leszünk. Csak te, meg én. Láttam, ahogy ülsz a kormány mögött, futnak alád az út csíkjai, s tekintetünk máris egymásba fonódik. S soha többé el nem válik.

Meleg, párás, nyári alkonnyá változott minden, puha, bársonyos bizonyosság ölelt át, tudván, nemsokára megérkezel.

Ekkor ébredtem föl. Betettem a mosásom, dagonyázza a szennyest a bádogszekrény, főztem egy teát, egy egész vasárnap vár rám! szóval ráérek. S gondoltam, mielőtt még szerte foszlana, lepötyögöm, s elküldöm neked ezt.

Jack

Febr. 28. Ahogy a naplóban...ez a nő egy hülye

Az történt.

Végéhez közeledik a dolog, azt hiszem. Az Imola egyre hülyébb lesz. Szép lassan mindent elront. De nem is bánom. Végre megszabadulok tőle...

Jönnek mennek az sms-ek. Végül is ma válaszoltam. De, amit művel, az egyszerűen egy katasztrófa. Ez a nő nem normális, nem tudok mást mondani. Én meg egy hülye.

Elkezdte nekem visszaküldeni az én leveleim...

Márc. 1. Képtelenség, nem lesz ennek soha vége...

Este nyolc. Internezetek, nézem a tévét. S egyszer csak jön egy sms. ott éjjel kettő van. Ez áll benne: „most mi van?”. Órákig röhögök rajta. A nő olyan, mintha bolond lenne. Nyilván majd meg szakad, hogy mit mondjon, de kitalálja. Van esze. Low profile.

Mindenesetre nem unalmas. Azt gondolja elmebajos vagyok, rosszak az idegeim. Ami persze igaz.

Reggel aztán felhívom. Mabilon. Riheg röhög, s szokásos csipkelődő hang. „mérgező volt”, azért küldte vissza a levelim. Tudta, miért csinálja. Emlékeztessen.

Márc. 2. Sokféle hatás, na meg a dolgok hova hullanak le, Válasz lim

Szóval, itt van nekem ez a Nagy Amerikai Káprázat. Meg van egy magyar is. Meg van egy nagy amerikai valóság, meg magyar is van.

Itt a mottó az, hogy csak nagyon hinni kell valamiben, ebben egyébként nagyon sok távolkeleti rezonancia is van), s akkor minden megy, mint a golyó. S sokan megcsinálják. Világosan látok magam előtt egy skálát, hogy a pénz, a tárgyak, a lehetőségek, a befektetés, ráfordítás, hogy működik amikor az ember a human tényezőkre is figyel. Arra, hogy vajon megéri otthon sokkal gyönyörűbbnek, s eszeveszettebbnek kell lenni. A méltányolás a hajtásnak, gürzésének, - ez a fajta fontos visszaigazolás csak mostanában kezd kialakulni. Én még abban nőtem föl, hogy minden kalmárkodás undorító. Manapság már ott is menő, shick, ha egy értelmiségi bérlakásokat működtet, mára már az is, ha butikja van...Netán kolbászsütője. A normális, értelmes fiú, szerintem még manapság is már az óvodában elkezd, s utána egyfolytában ebben somfordál: valami álmot kerget. Hogy

legyen neki traktorja, jeepje, sportautója, valahol egy kacsalába, valamit csináljon, produkáljon: alkotást, pénzt stb. S ez más ott, más itt, meg nagyon más, mikor egy hazai csávó koprodukciót akar. De mindegyikre van példa. Meg ellenpélda. Nagyon sokáig engem baromira nem érdekelt, hogy valami, hogy néz ki. Nem akartam erre költeni. Legyen meg az alap, s kész. Alapvető kényelem, biztonság, privacy. Aztán itt-ott felvillant a lehetőség, hogy talán még egy kis luxust is be lehet faszolni. Ráadásnak. Ez az elmaradott országban faszagyereknek lenni effektus. Nyilván némi csalás, ámítás, de szimbolikusan működhet. Nos, az én hátrányos helyzetemben – ő szegény én – ez így ketyegett le, azaz én így látom:

Millió és millió döntés, motiváció, fáradság, s tett van e mögött, szóval. A fiatalkori álmodozások vállalai tettet követeltek, s az akkori értékrendszernek megfelelően az ember valami értelmiségi pénzkeresésbe torkollót. Hogy duplázás legyen. Lehetőleg mindig duplázás legyen... S hát csinált egy fából vaskarikát. Népműveléssel pénzt keresett. Csak hát hamar kiderült, hogy szakajtóval napfényt hordani, s vasvillával szilvát aszalni nem lehet. Így hát jött a nagy döntés, menjünk világgá. S veszni hagytuk mindenünket, amit harminchat éves koromig összeszedtünk...

Évekbe került, kettőbe biztos, mire ugyan oda értünk, ami otthon volt. Aztán itt jól elszálltunk, mert a Csipkerózsika Magyarországhoz képest úgy éltünk, mint a Marci. Finom kaják, jó ruhák, menő tárgyak, nagy ház, motoros hajó, s a szocreál filléres gondok kikerültek a kukába. Aztán hazamentünk, vettünk házat, vittem jeepet, s nekünk volt először szuperfényképezőnk, videokameránk, barbecue-nk, s még hosszan sorolhatnám. Emlékszem, hogy sorba álltak az emberek csavarért nálam. Amit innen vittem. De jött az infláció, jött a nagy változás otthon, s szép lassan semmivé, vagy majdnem semmivé foszlott az előnyünk. Egy darabig mi voltunk a menők, ami – csak mondjunk egy számot, százat jelentett. S ugyan, nem volt még minden, nem volt még kész, de az ígéret, a lehetőség ott volt. másokkal egyetemben mi is elhittük, ebből lesz valami. Mert hogy nekem mindig „megvolt Amerika”. Nekünk, A Jill is benne volt ebben. í havonta 500 ezer forintot keresett, csont nélkül. Cash.)

Nos, ebből ugyanannyi lett, csak most már mínuszban, le az én pénzemből, merthogy megjelent a Halál a kaszájával, s tartotta a markát...A hangsúly persze továbbra is, s mindig az értelmiségi léten volt, nem a rongyrázáson. De szemlátomást volt arra lehetőség, hogy falusi környezetben, szerényen, de mégis „gazdagon” élhessünk. De szép lassan minden elment szarni. Ez a dolog, A Jill betegsége betett nekünk. Kombinálva az otthoni baromvilággal, ez már sok volt. Szép lassan minden oda degradálódott, hogy ami öröme van e napvilágon, vagy ezért, vagy azért, de elpárolgott. Csupaszseggű egyének maradtak, naturalista együtthatókkal. Hiába mentem nagy bátran, most meg haza, valójában senki sem akart széplelkű szegénylegény s leány lenni. S így, magunkba hullván, előjött a

rég elfelejtett kép, képlet, hogy „na jó, akkor ki is vagyok én, meg mivégremiokból?” stb.

Kezdjük előlről. Mindenki, ahogy tudja. S itt léptél be te, egy másik világból, más csomaggal, más nézőponttal, más alapokkal, de valahol, hasonló céllal. S felmerült ugye, hogyan lehetne ezt a két dolgot ügyesen átcsereberélni, adoptálni, megvariálni. Csakhát ez nem úgy van, hogy „gyere buci bekaplak”. Mindegy, megpróbáltuk. Föl lehordtuk a tárgyakat, próbáltunk itt is ott is lenni, hol imádtuk, hol utáltuk egymást, meg magunkat. S hamar kiderült, a helyzet valami komolyabb megoldást igényel, még ha van jó sok kacatunk is. Én, titokban, de nyilvánosan is, még mindig azt gondolom, hogy mindenem van. Ha egyedül akarnék élni, totál boldog lehetnék. Nekem elég, ami van. Ház, hajó, kemence, ágy, műhely, kamerák, komputer, kert, táj, csönd, Internet, béke. S mégha meg is kell osztanom ebből dolgokat, akkor is. Mert akkor mi van? De a szabadság, az ugye egy veszélyes dolog. Egy nagyravágyó, álmodozó, de végül is megkomolyodott nagyfiú esetében, mint én, egy újabb kihívás, egy újabb lehetőség, a nagy „renewalszansz élet” megélésére. Ami „Szabadság, Szerelem”. Ha van erre társ...S persze, minden attól függ, hogy mi is az a két híres fogalom, valakinek. Miben látja ő azt megvalósulni?

Például emberi közösségben. Ahol nem ő, mint egy megveszekedett s kihúzzintott bolygó hollandi riszálja egyedül a seggét. Hanem meleg emberi cselekedetekben, mosolyt fakaszt, magának is, másoknak is. Ahol, mikor az ember éjjel oldalra nyúl, a nője combját, mellét, arcát találja. Ahol, ahol, ahol...Együtt lehet lenni. Mindenben. Főzésben, mosogatásban. Ünneplésben és takarításban. Ganézásban és építésben. Amikor a távolban lebegő dóm, vagy templomtorony látványa megduplázódik, mert ketten látjuk. Hárman, négyen, öten...Amkor a Jézuska mindenkinek hoz ajándékot. Amikor a gyertya mindenkinek ég. Na jó, nem is lehet ezt tovább – épp ésszel folytatni. Értsük. Nos hát, mára a dolgok ide hullanak le. De ez se könnyű. Van, sok mindenünk. Akarjuk is, szeretnénk is. De ez nem egy sültgalamb. Szerintem totál rajtunk múlik. Csak rajtunk. S ami a legfontosabb. Egy nem egy külső dolog. Ez benső. Nagy is, bonyolult is, összetett is.

Azok a feledhetetlen pillanatok, amikor mi boldogan együtt voltunk, fényesen igazolják, hogy külön-külön is, együtt is, mi egymásnak jók vagyunk, együtt jól vagyunk. Tehát ez nem egy kérdés. S szerintem, ez a legnehezebb. Egymást találni. A fontos már megvan. Ezt mi csináltuk? Vagy csak melléktermék? Erre ment ki, s törtük is magunkat, érte? Ez is, az is.

A többi az sallang. Viszont ez már valami, amit viszont tényleg, direktbe, irgalmatlanul, fog szorítva, föl gyürkőzve, nekünk kell megcsinálnunk. Nem fog grillcsirkeként berepülni...

De mi a baj ezzel?

Jack

Marc. 3.Mi van a nagy pofa mögött...? Válasz lim

S persze, mellényt is mondhatnánk...

Emlékszel? A képlet úgy néz ki, hogy az ember kitotyog, szétnéz, lát egy csomó fasza dolgot, s aztán azt mondja – ujjával rámutogatva – hogy aztmegaztmeg azt.

Az ember „azt” meg szeretné csinálni. Ki kisebbet, ki nagyobbat.

S aztán ez változik, ugye. Átmegy mindenféle fázisokon.

Egyrészt: az ember, menet közben, még hozzá vesz dolgokat.

Hozzávesz – kelletlenül – himbilimbiket, mert kiderül, hogy –bassza meg – azok meg kellene hozzá.

Aztán egy csomó dologról kiderül, hogy úgy ahogy van, már faszság volt az egész, elejétől fogva. Nahát, ezt kidobja.

Na meg van olyan, amiről kénytelen-kelletlen, de le kell mondani.

Mindenféle kompromisszumok, számtalan okból. Csavarodások, módosítások. „na jó, akkor abból csak egy kicsit, nem kéket, hanem zöldet stb.

Ez ugye, már megint egy elég hosszadalmas rendszere az absztrakcióknak. Attól is függ, kinek milyen jó, fejlett, az absztraháló képessége. Milyen makacs. Milyen szívós. Hány dolgot tud egyszerre csinálni. Stb. Hány dologra figyel.

Akar:

Egy dologban nagyot.

Sok dologban mindent.

Sok dologban vegyesen.

Sok dologban – de csak akárhogy.

Sok dolog a lényeg, nem baj, ha mind szar is.

Kevesebb dolgot, de azt jól. S így – megyünk lefele.

Az ahogy esik úgy puffantóig, meg addig, aki magát is elpuffantja.

Intellektuálisan, racionálisan, köznépien, bölcsen, - én nem „akartam már semmit”. Valójában nem gondolkodtam ezen. Kis gyerekeken. Se mellette, se el-lene. Azt, azért mindig is tudtam magamról, hogy szeretem őket. Ez csak így van bennem. Tehát semmi. Vannak, s kész.

Ennyit tudtam, mikor találkoztunk. S jöttem ugye a hathuszas bányászvonat-tal. Bányászfalváról, szénporosan. Cipőmben széndarabok. Zsebemben szénpor.

S várt rám egy kád víz, habbal. Beleültem. Többszöri öblítés után furcsa frissesség érzete ömlött el rajtam. Szellőzött a bőröm. Az orrom. Nem csípte a szemem, valaki megcsiklandozott, s hosszú évek óta, - kicsit kínos ugyan – de kacarászni kezdtem. Jól esett.

S telt múlt az idő. Olykor felrémllett még bennem a bányász lét, s mindenféle konfliktusokon kellett keresztül mennem, hogy megemésszem, van e nekem közöm még ahhoz. Nem arról volt szó, hogy hiányzott. Na nem. Hanem csak azért, mert abba szakadtam oly soká, maradt e még bennem más is.

S egy szép napon, ültem kint hátul, s cigiztem. Eszembe jutottak az összes okosságok. De mind olyan furcsa volt. Idegen. Inkább zavartak, mint a pimasz légy. Mert amúgy jó érzés hatott át, a búbomtól a sarkamig. Na, mondom, biztos ez csak újdonság. De úgy lett másnap is. Harmadnap is. S a hónapok alatt már biztos volt, ez így jó, ahogy van. Kiderült, lassan, de bizonytalanul, hogy ez van. Ez van ott belül, bennem.

Jack

Már. 3 Vulkánom, iml

Köszönöm drágám a verseket, gyönyörűek. Olyan jó veled beszélgetni, olyan vagy amikor velem beszélsz, mintaz a bizonyos átszakadt gát, annyi, de annyi mindent mondanál. Aligvárom, hogy együtt lehessünk és akkor majd percről percre, mondatról mondatra követhetjük egymást a felismerésekben. Az, hogy nem olyan voltam ezelőtt, utalva a tegnapikérdezősködésekre, az azt a közönséges tapasztalatot mutatja, hogy/remélem én is még/ folyamat vagyok, változom. Példának okáért semmiképp sem szeretnék eltávozni innen, úgy, hogy nem tudok semmit

egy férfi önkielégítésének motívumairól. Öllelek

:ím

nincs ebből kiút

s persze, megint kibékültünk, mert hogy a dolgok ide hullanak le. Lásd a következő levelet.

Mint az órán, Válasz lim

Ismét újra olvastam, hallgattam az utóbbi évek „tananyagát”, mi is zajlott közöttünk. A szerelmes suttogásoktól a „sikolyokig”. Lehet; - negyedéves, féléves, háromnegyedéves összefoglaló. Nemsokára egyévesek leszünk...

„Minden mindegy”, Válasz lim

Kivéve, ami nem. Hm.

Azaz, mindegy mi van, miben vagyunk, mennyit kell várni, mi vár ránk. „Éppen” mit gondolunk. Ez elhatározás kérdése. El kell határoznunk, hogy megcsináljuk. Aztán megcsinálni.

„Megéri e”? Válasz lim

El kell gondolkodni azon, hogy megéri e?

Örökös szerelemben, Válasz lim

Az ember nem gondolkodik.

A szegény se, a gazdag se, Válasz lim

síé hús, se hal)

Nem gondoldodik. Más okból, de mindkettő sodródik. Csak a felemások tipródnak. S manapság ezzel van tele a világ. Mi is azok vagyunk.

Az összeveszés, mint eszköz, Válasz lim

Összeveszéskor az ember végig gondolja, hogy mi éri meg.

Sok szempont, Válasz lim

Van. Csak egyenként lehet.

A történet, Válasz lim

Végül is arról szól, hogy a sok „semmilyen”-ből, hogyan lehetne egy jobbat fuzionálni.

Mire jó a visszatekintés? Válasz lim

Hogy emlékezzünk a tartalomra. Az ismétlésekre, a „lényegekre”, mert azok majd újra előjönnek, csak már, mint mindennapi „betevőnk”.

A várakozásban, Válasz lim

Valami mindig történik, valami alakul, aztán valami lesz.

Előbb-utóbb, Válasz lim

Az Jack visszamegy, ott lesz megint Magyarországon, elérhető távolságban az Imolától.

„Rövid az élet”, Válasz lim

Kántáljuk mind a ketten. Szóval, együtt vagy külön?

Az írás meg beszéd, Válasz lim

Mindegyik másképp lebeg az emlékezetben. Sánta mind a kettő. Az egyik az elnyújtott állítástól a másik a csípőből lelövéstől biceg.

Vannak kivételes, Válasz lim

Helyzetek, amiért érdemes várni

A szerelem nem kínálja, Válasz lim

Magát minden utcasarkon. Lehet föl le naphosszat rohangálni, valójában „sehol” sincs.

A mesebeli pillanatainkért, Válasz lim

Mi, te, meg én, iszonyú sokat tettünk. „Az” nem csak „úgy”, odapottyant. Ítélek emlékszel, miket tettél. Én emlékszem, miket tettél. Emlékszem, én miket tettem. S persze a gyerekek!

Folytatjuk tovább? Megcsináljuk? Fő étkezést csinálunk a kóslókból?

Csak két hete még, Válasz lim

Azaz február 18-án keményen s „jogosan” nekem szögezted a kérdést: „akkor, pontosan, mi is a történet? mi lesz velünk?”

Mindig, veszekedés közben, Válasz lim

Egy irgalmatlan folyamatban a világ kővé válik. Aztán csilingelő melegséggé változik, amikor „visszakaplak”. Ami oda csavarodik, hogy mindegy, hogy mi-ben, hol, csak veled. Azt meg csak meg lehet csinálni, nem?

Kurvaélet ide, vagy oda.

Egyetértesz?

Akár milyen hihetetlen, Válasz lim

Ez a dolog rajtunk múlik. Hm.

Húú, iml

Azért mi mérlegelünk, gondolkodunk...bárhogy.

Már tudjuk, nem ugrálhatunk olyan látványosan, hiszen a semmi és mi, az össze nem vethető.

Az van bennem, hogy az életemnek van/volt egy "valamennyire kiszámítható folyamata, menete?", sejtettem kiis lehetek, mennyire, merre, de mostanság már nem így van. Félek a halástól. Csorbulok, vesztegetek mindenemből. Nem tudom mi lesz itt belőlem? Mire kényszerülhetek? Hiányzol, jó lenne legalább téged érezni félelemben is.

Ne akadj be ezen, ez az egyik szólamom, amiről beszélni másképpen lehet, mint írni. Egy év? Mi az ? Ahhoz képest, amiben elfolytunk már? Mégis mennyit, megváltást remélünk tőle.

Most indulok fürödni, kérlek, negyed 11-kor hívjál!

JACK

Se híd, se város, Válasz lim

Nem épül hajnalra virradóan. Legfeljebb ponton és barakk.

Persze, hogy változol, meg se tudnád akadályozni. Még ha sóbarlangba záratnál is tovább munkálna benned a bensőd. Így meg?

„szeretem a költészetet, mert elém hozza az életet”

Gregory Corso)

Ez nekem nagyon tetszett. Ez ugye, a költői megfogalmazása a dolognak.

De csak gondoljunk kicsit bele. Itt van ez az egész történet, ami kívül belül történik velünk. S ezt az egészet, mi abban a fejünkbe zárt szürke lötymedákban: „megértjük”. Jelen pillanatban senki se érti mi az. Mik azok a császármorzsa s püspökkenyér képződmények ott bent. Annyit tudunk, hogy absztrakciók. Aki látott már hópelyhet hullani, az tudja, hogy annak „puha talpacskája” van. Érezzük! nem? A költő az, aki a nyelv nagymestere, professzora, varázslója. Aki a legtöbbet tudja – az egyébként mindannyiunk által fölfogott – létről. S ezt a nyelvvel, mint egy ostyát vagy erőspaprikát, a szájunkba adja. A költészet a legfejlettebb tudomány. Messze minden előtt jár. S hát költészet a zene, a képzőművészet, a tánc is. Csak más nyelven. Mindegyik egy egy ablak ugyan arra, a létre. Közben teljesen eltérültem. Egyrészt veled beszéltem. Másrészt próbáltam a két híres idézetemet megtalálni, vonatkozó szakirodalmam helyen...) s kész, millió felé elágaztam. Találtam egy csomó Dylan Thomast, de pont az a verset nem. A T. S. Eliothoz hozzá se fogtam keresni. Pedig azt feltétlen meg kell találnom, a Négy Quartet-et, mert arról külön akarok beszélni.

„ha puffadt szavak

Elhordanák a kórt, s

Engem kigyógyítanak”

Ez egy D.T.

Az Eliot nehezebb, itt visszhangzik a fülemben, de nem merem leírni. Arról beszél, hogy mennyire el van kelfelve a nyelv a hétköznapi szóhasználatban, s hogy milyen nehéz...De hát a költészet az a fényisló, ami visszavisz bennünket a dolgok igazi jelentéséhez...Közben, az a nagyon erős kép keletkezett bennem, ahogy erősen „beléd gondoltam”, hogy neked azonnal, s haladéktalanul el kell kezdeni Dylan Thomast olvasni. Most PONT OTT TARTASZ!!!!Így hát – jobb helyen – elküldöm neked, amit itt találtam, s kérlek-kérlek-kérlek...

Majd megpróbálok segíteni. Amúgy tényleg lenyűgöz az intelligenciád. Ahogy abból a két és fél órás, éjszakai monológomból ki tudtad reggelre hámozni, ami neked kell, s pár varázslatos, tömör mondatban megfogalmaztad, egyszerűen fenomenális. Olyan jó lenne, ha most már szadadon áradna feléd beléd, amiről beszélek. Hidd el ez nem az én személyes agyrémem. Ezek hatalmas kincsek, amiket összeszedtem. milliószorosan átélve, átgötrődve, belé azonosulva. Vannak versek, amiket ezerszer és ezerszer mondtam el. S persze a jelentés a lényeg. S úgy, de úgy szeretném ezt mind odaadni neked..., „az élet önnön testünkéből kihalított, abszolút, s évezredekig jóízű szívével”

Ahogy a Ginsberg mondja.

MI MOTIVÁLJA A FÉRFIT? VÁLASZ LIM

Igazándiból ez egy vers témája kellene legyen, asszem van is ilyen...Hm. Most, hogy így kérded. Tényleg, miért is eszik az ember? De komolyan!

Szóval, a férfi önkielégítésének motívuma. Hat, a Győzelem! – a Fajfenntartás! az elszenvedett vereségek, kudarcok kompenzálása!

Az Öröm! – ez a legfinomabb s legnagyobb fagy! A Jutalom! – megérdemljük! Á Meghittség! – fenébe is.

A Csönd! – a nagy harcizajban. A Kétségbeesés! – mikor „semmi se jó”. A Hiábavalóságunk! – mert senkinek sem kellenek kis magjaim, mert felesleges, mert nincs egy rendszer, ami befogadja, s tele vagyok vele...

A Félelem! – hogy kígyóméreggé szárad bennem...

Az Önkontroll! – hogy még mindig feláll, hogy még mindig döfni tudok, hogy még mindig elbír egy zsák búzát, hogy még mindig élek, hol tart a neurózisom, tehetek e, merhetek e, remélhetek e, vágyhatom e, kívánhatom e, kínálhatom e stb.

Kapaszkodás! – jó „benne megkapaszkodni” ...

Mindig kéznél van.

Nem kell alkalmazkodni.

Stb.

Állítólag bizonyos népeknél először maszturbálni kell. Mert majd onnan jobban lehet mindent érteni..., a másikat, meg minden. Lehet, hogy ez marhaság.

Egy biztos, minden „szenvedélyével” együtt, a szomorúság fenyegető, s háborgó tengere veszi körül, elnyeléssel fenyegetve. S legjobb maszturbáció sincs olyan, mint egy jó-közepes közösülés.

Az komplexebb, mind a felsoroltakból több, jobb, szebb van jelen, és plussz. Jó helyre van az becsomózva..., bár az állatok igazándiból nem mosolyognak.

Szerintem, nagyjából mindkét nemnél azonos, néhány lényeges különbséggel, persze. Ami a befogadás, meg annak ellentéte.

Az ide vonatkozó, eltérő hálózati séma bibijei s nálad?)De még visszatérünk, szóban, s tettben.

Kérdés? Jack

Ó, ó, ó, miközben, a Corso verse, halálakor felolvasva, Válasz lim

Itt nyálazom ezeket a nő-leveleket, közben egyfolytában sírok öreg barátom nagy halálán, a Corsóén.

Imádta a Shelleyt. Úgyhogy végakarata szerint ott temették el, abban a kis igazi, olaszosan dögös, szexi temetőben, pontosan szellemi atyja-gatyamesetere sírjával szemközt. Egy csikket is eltemettek vele, mert kurvára bagózott. S valaki felolvasta a költeményét, amit most itt hirtelen lefordítok:

Spirit

is Life
It flows thru
the death of me
endlessly
like a river
unafraid
of becoming
the sea

Szpirit

Az maga az élet
Folyik át
halálomon
Végeérhetetlen
Mint egy folyó
Nem aggódva
Hogy tenger lesz
Belőle.

Jack

HÚHA, Válasz lim

Azért itt most egy elég komoly probléma került a felszínre. Hiszen „ennek, az én hülye látásmódomnak, ráadásul!!!, még története is van”

S tényleg, valóban, már én is emlékszem. S most, hogy így mondod, rendesen be is pánikoltam, hajaj. azeste még próbáltam „hülyére venni” a dolgot. Deéjjel, félálomban felrémlt előttem, hogy na de ez ott van, nem az első eset, s kéne ezzel mégiscsak foglalkozni. Mert mindent el fog másképp rontani. Mert, hogy még az is eszembe jutott, hogy az a mi híres asszónk a kép körül, meg mind a többi innen ered. Keményen igyekezni fogok, hogy ne menjek bele a részletekbe, - mert valójában nem is az a lényeg...KRITIKA, úgy hívják ezt a dolgot. El kellene neked gondolkodni, meg mélyülni, abban, hogy mi is a kritika szerepe. Gyorsan, s eszelős sietséggel hozzá is tenném, hogy „hát persze, persze, persze”, van jó meg rossz kritika.

S fölfoghatatlan számomra, hogy valaki miért fél ennyire ettől. Semmi más nem jut eszembe, ó, hány ilyent láttam, hogy valaki nem akarja ezt hallani! Pedig milyen egyszerű. Milyen triviális az egész...A kritika az ugye összevetést jelent. Lényegében. Különböző szempontok, nézőpontok. S a képmutató elhallgatás, csak azzal barátkozni, aki nem szól, nem firtat, nem kérdez, nem mutat rá, nem korrigál, javít ki, - az nem is segít. Messze-messze túl jutottam már ezen a képtelenségen. A JÓÉRZÉS NEVÉBEN OLYAN, MINT A JÓSZÁNDÉK NEVÉBEN ELKÖVETETT GYLKOSSÁG. Csak hogy elkerüljük a feszültséget, kellemes, lágy, puha s bájos legyen. Fucken képmutatás. A Jill ezt csinálta velem. Ugyanazt, mint a szülei. Könyörögtem neki, hogy ne csinálja. De hát ez alkat. Úgy látszik nálad is. S ez baj, bizony bizony. Miért? Például azért, mert ettől nem fejlődik az ember személyisége. Mert kis elefántcsont biedermeier) tornyocskájában iml , elbújik, elzárkózik, azaz soha nem is tudja meg, hogy mi újság. S naná, tudom is, érzem is, el is ismerem, hogy micsoda egy fránya és faragatlan dolog „ilyenekről beszélni” valaki ellágyulásakor. Beszéljünk ibolyákról, s akkor minden jó lesz. A téma helyes megválasztásán múlik minden. Mondjuk ki előre. Vegyünk fel szép ruhát. Mosoly. Kecses mozdulatok. Finom hang. Hanghordozás! S mi van azzal a mutherfucker Jamesizmussal?

Sőt! – asszed te nem kritizálsz? Ó, dehogyisnem. Csak azért nem lesz belőle – hasonló – cirkusz, mert ÉN nem csinállok belőle. Mert leszarom. Észre sem veszed. Millió évet gondolkodtam ezen. Ezerszer és ezerszer jártam körbe, utána is néztem, komolyan vettem, s tényleg arra a következtetésre jutottam, hogy egy valami iszonyú pszichológiai gyengeség, alkalmatlanság, ha valaki rest, lusta, beszari belemenni, belegondolni, abba, hogy mi van. Elhessegeti magától, mert nyüszí-nyüszí keletkezik benne, netán libabőrös kezd lenni a lelke leveese, meg-rázkódik, megborzong. Feláll a szőre, összerándul kicsi gyomrocskája, pisilnie, köhögnie, könnyeznie kell, kiszalad meg beszalad, hirtelen elfárad s mérges lesz,

s nagyon megharagszik, arra, aki ezt tette vele, a csúnya bácsi, az ordas farkas, a kegyetlen állat, a rohadtt zsákos ember, aki szeret kötözködni, akinek semmi se jó, aki élvezi a balhét, aki a vásárnap esti bájolgásban bebüdösít, aki a legkellemesebb állapotban, helyzetben, „szituban” („Io, hogy imádom ezt a szót!”) hát nem benyög valamit, hogy a valóság az nem olyan, nem úgy van, az nem áll meg kis emberek kis házának kis ajtaján belül, s mint drága s csipkés porcelán baba, vagy kutya mindenre bólogat. Így van megcsinálva, kis porcelán tengelyecskeje van, arany s gyémánt foglalatban, amin a fejecskeje bólog, Dél-Afrikából származik, gengszterek hozták Rhodesián keresztül, onnan egy délamerikai junta vette meg, aztán hollandok csiszolták. Nos itt van ez a védőszentünk, s meg kell mondjam, nagyon drága volt! Évekig lehetett volna belőle nyaralni...!S persze, sokszor, a más véleménye SZART SE ÉR. HÁTPERSZE!

De még mielőtt meghallgatnánk, ne döntsük el. Valaki, főleg ez a nagyon híres, sokdiplomás intelligentsia nem látja, hogy mekkora öngólt lő, mikor ott finnyázik, egymásnak. Csak azért meg ki, hogy lefikázzon mindent. S persze egy mást is. Aki szarik a templomkertekre. Aki majd „megmondja”, hogy legyen a jó?! Ő, ő tudja, hiszen tanulta, aaaa-mit? Ezt? S aztán habos szájjal hazamenekül, hogy micsoda egy faszélet lett, mert falusi plébániák s templomok kertjébe iszonyú gusztustalan tubarózsákat, babarózsákat, halványkék és rózsaszín bugyirózsákat ültettek a bugrisok, akik még mindig templomba járnak, ahelyett, hogy s összenyalazzák a mise után a tearózsáikat, s ott topognak undorító, vastag lábaikkal, ódivatú cipőikkel, kínai ruhájukban azokban az egyébként szép kertekben, amit így jól elbasztak. Mert majd én megmondom nektek, én, diplomámtól, svájfolt városiasságamtól felsőbb osztályba lépett, hogy milyen az igazi kert. Az igazi kert, amit a Hakapeszik meg Csökönyeik csináltak, ahol le lehetett törni, modern vázáinkba hazavinni, a bólogató kutya mellé, meg lehetett a bokorba szarni, meg fűre lépni, meg sátorozni. Mit képzelnek ezek, övük a falu? Nos, drágám, nekem ez fasizmus. Ez a tolerancia, egymás kultúrájának, hitének, életének totál s agresszív leszarása, pökhendi, fajgyűlölő, üres egoizmus, elitizmus, faszomfütt kisburzsuázia, s pont ugyan az, mint amit oly vakon te is, meg a hozzád hasonló is úgy gyűlölnek. A dolog a meghallgatással, az odafigyeléssel, a figyelembevévessel kezdődik. S nem muszáj szeretni, nem muszáj elfogadni, de a megoldás az nem a gyűlölet. A nagy civilizációk, mint pl. az indiai arról volt mindig híres, hogy egymás mellett tudott élni az összes nép, kultúra, vallás. S ezt hívják demokráciának. S ezek a demokratikus elvek...S az, hogy ott is van baj, nem az ellenkezőjét jelenti. Aki ezt mondja, az semmit sem tud, s semmiről. Mert barom az mindig lesz, ott is van, hm. A hétköznapi fasizmus is emberekből áll. A jódlizós, zöldróvidgatyás emberek rendesek. Szép környezetben élnek. Csak senki ne menjen oda. Pont ellenkezője Indiának, ahol a tehenek meg az elefántok meg az emberek...Na menjen már mindenki a faszba. Ha ezt valaki nem érti, akkor ott komoly, súlyos, alapvető tudás béli, hitbeli, emberség béli hiányosság van,

s összebékíthetetlen ellentét. S ha te ezt tényleg komolyan gondolod, vallod, hiszed – ahogy állítod, az nem jegyűrű. Az jelzálog.

Jack

márc. 5 hát, majd egyszer egy hősköltemény, Válasz lim

kerekedik ebből. Hogy én miben vagyok, s közben miket írok.

Konstatálva így – magamnak – egyéb hilyán. Persze – „nem jó”. Híg, didaktikus, széteső, kőbaltás faragás. De innen más csak nem olyan nehéz „jóvá” tenni.

Jack

Marc. 6 Hit the bottom, Válasz lim

Hit-dö-bádoöm, kb. így mondják. Hit, ütést jelent, ebben az esetben egy zuhanás-leesés végi élményt, amikor te magad vagy, aki üt-megüt valamit, a padlót, a betont. Bottom, az a lent. Alja valaminek. Annak a térnek, aminek az alján landolsz. De bottom feneket is jelent. Emberit, tárgyt. Amikor valaki megzuhan, padlót fog, - asszem ez legjobb magyar megfelelő. Nos, hát ez történt velem dél előtt, ideológiailag. Majd egyszer elmesélem, részletesen. Teljes kómában ültem a fotelban, totál katatóniában. Közben szép lassan érlelődött bennem, mindenféle tettvágy. De tudtam, várnom kell. Hát ültem, csukott szemmel, s hagytam, hadd tomboljanak a viharok bennem. Csörömpölés, törés-zúzás, gátszakadás és robaj, csikorgás és sikoltás, jaj és sóhaly, káromlat és káromlás ömlött-zuhogott, mint tengerár s vizesés és láva. Mikor hívott ez a picse. Én már hívtam, nem vette föl a telefont. S mondta, menjek a Kmart-hoz, adja a csekkem. A tulaj még mindig nem válaszolt a nagy munkáról...Menet közben azon tűnődtem, hogy mi lenne a legjobb. Durva dolgok is eszembe jutottak. De végül – tanulva az emberi lélek patkányútjain, úgy döntöttem, mosolygok. Erős leszek, vidám, bizakodó, mert végül is az bennem a legjobb, legszebb, legteljesebb jó. Ha meg van, nem spóroljuk vele. Van ott minden, bőven. Népjólét is lehetnék, asszem. S hozta a csekket. S tükröt tartottam elé butaságból. Kezet fogott, megölelt, mondta kezdjük újra, s higgyem el, nagyra becsül, s fog ez menni. Mondtam, hát perszehogy.

Megöleltem, hátba veregettem, fölemeltem (jú baszom nehéz volt), kicsit megpörgettem, s aztán mint egy vidám marseille-i tengerész intettem agyót. Majd hív. Imádom, mikor valakivel úgy etetem meg a saját szarát, hogy az csak az övé. Nem rakok hozzá semmit. Ott bujkálunk a lapulevelek alkotta nyolcvan centis lécz alatt, pókok, békák, gyíkok, bogáncsok között. Néha jókat fingva. Ő, azt hiszi, ez nagyon bonyolult, lehet, neki az is. Nekem nem. Nekem nagyon egyszerű. S persze, sok minden van még a háttérben, meg ban. De túl drága és törékeny vagy nekem, hogy többet zúdítsak rád. De eljön az ideje. Túl vagyok a nehezén. The worst is over.

S minden fenntartás nélkül, teljesen veled vagyok, sorszerűen, asszem most már örökre. Ne félj. Jut belőlem bőven. A te jackid.

Márc.6. szerda

Hát itt vagyok a jó nagy szarban.

Tegnap befejeztem a munkát, s ott tartok, hogy nem tudom kifizetni a lakbérem. Hiányzik ötven dollár...De mégis jó, levették, a bank kifizette, s megbüntettek 35 dollárra. Most tartozom hetvenöttel. De ez jó. Négy dollárom van, amúgy...Nem hív ez a szemét nő. Tíz és dél között kellett volna, most fél egy. Szegény Jill kórházban van, most beszéltem vele. Annyit elárult, hogy valami baj van, de nem találják. El van keseredve, nem nagyon megy hozzá senki. Iszonyúan el vagyok keseredve, valami nem stimmel. Azért valahogy mégsem kéne ilyen rohadt, szemét helyzetben lennünk. S ott van az Szandra is szegény. Úgy érzem, mindenről én tehetek, hülye vagyok, egy idióta, pedig kínozom is azért magam. Persze, valahogy tudom, hogy dolgoznom kéne, pénz kéne, akkor minden jobb. De ez a nő totál behülyített, hiába. Kétezer dollárt kerestem három hét alatt, abból szerszámokat vettem vagy háromszázért. A Jillnek küldtem hatszáz dollárt, számlákat, rentet fizettem, tankoltam, s kész. Fuck. Három hét. Ebben a helyzetben hatszáz valamennyi hetente csak semmi. Nem tudom mit csináljak. Keresnem kellene munkát, de arra sincs pénzem. Kéne beszélni a Margarettel. De még egy kicsit várok. Megpróbáltam fölhívni ezt a picsát, de nem veszi föl a telefont...Ez van. Mindegy, még várok egy kicsit, aztán elmegyek szárítkozni. Az Imolával – mint az annyi mindenből kiderül, zajlik az élet. A jövő az teljesen sötét, bizonytalan. Szeretjük egymást, szeretnénk, szeretnénk, szeretnénk, csak hát. Érzi, hogy bajban vagyok, de persze nem tudja mennyire, nem merem neki elmondani. Semmi se lesz jobb tőle. Minden nap beszélünk. Persze, tényleg azért jöttem ki, mert hittem ebben. Továbbra is igaz, hogy vagy húsz ember tudja, hogy én ezen a világon vagyok. Itt. Pedig biztos lenne munka. Csak nekem kell utána menni. Fogok is, remélem. Fuck. Csak addig kibírjam.

Tegnap hívott a Jenee, hogy majd csak jövő héten hétfőn...

Már majdnem dél volt, iszonyúan ideges voltam. Azt mondja a nő nem akarja olyan nagyon. De ez már mindegy. Nem lehet tovább várni. Elrohantam, hogy beszéljek a property managamentes nővel, valami Sarah. Megtaláltam az irodát, de nem volt ott. Mert hogy elvesztettem a címét...Felhívtam a Margaretet, s kértem csináljon nekem flyert. Zavarban volt, elutazik, de próbál valamit csinálni. Visszahív. Nos nem hívott.

Elmentem a Nancy házához, a kis kínai mondta még mindig beteg. A létrák megvannak...Hazajöttem, s nekiálltam összerakni valami tervet: hova megyek, s osztom a flyereket. Éjjel eszembe jutott, hogy mi van a repülőjeggyel. Sürgősen meg kell hosszabbítanom. Még nem késő. Itt vannak a számlák is. Kaja is kéne, cigi is. Otthon is baj van. Az Imolának se merek már mit mondani, azt hiszem

kezd ideges lenni. Tudja, érzi, baj van. Tegnap hosszasan beszéltem vele, ő alig válaszolt. Ott van az anyja, vele aludt a Lili...

Aztán tízkor lefeküdt, mondtam jó. Nem akarom használni a telefont, ki tudja még mi lesz.

Szörnyű stresszben vagyok, mindenféle halálfélelmem van. Na ennyi bőven elég, erről.

Oké, belátom, Válasz lim

Ahogy az sms-ben írtam: igazad van, hogy jobban figyelnem kell erre. Hogy ne kerüljön „sáros csizma az asztalra”. Tehát arról beszélek, hogy valaki ne „szóljon rosszkor”. Bár, ez azt hiszem, kölcsönös...

Te is teszel ilyet. Viszont az is igaz, hogy ugyan az egyik oldalon valaki rosszat tesz, mert egy kedves, figyelmes, meghitt stb., szóval érzelmekkel teli pillanatban, ne „okoskodjon”, az nem jó alkalom nyers vélemények bedobására, - a másik oldalon – meg, szerintem, az szintén nem helyes válasz, amikor ELEVE megcáfoljuk, amit az illető akkor mondott. Rosszkor mondta, az helyesebbnek tűnik nekem. Nézd. Nem hiszem, hogy az helyes, ha mindenért lehülyézzük egymást. Nem szeretném a képmutatás szörnyűségét karakterizálni, vagy felsorolni, remélem érted. De hogy a kettőnk zenélése közben mi a helyes tonalitás, harmónia vagy banalitás, az menet közben alakul ki. Én nem gondolom, hogy apriori tudok mindent, rólad, dolgokról. Iszonyú butaság lenne. Milliószer kénytelen-kelletlen keresztezzük egymást: közeledünk, eltérünk, fonódunk. Én megértettem, hogy – ebben az esetben – mi sérti a füled. Oké. Megértettem, elfogadtam, igyekszem betartani. Gondolom, ez rád is igaz kell legyen. Hiszen, még ráadásul az is van, hogy mindkét részről lehet ott valami túlzás, kivétel, hogy „amúgy meg egyáltalán nem úgy szoktuk”, csak a helyzet viharában összekeveredik a más a pirospaprikával. Azt meg leveri az egér farka, s beleesik a tejfőlbé. Azt meg ellopja a cica, s befosik az ágy alá. Stb. Mások, hogy csinálják? Mindent tudnak? Totál, ismeretlenül is totál, s azonnalik összhang? Miben, mindenben? Vagy csak a kisújjeltartásban? Vagy a balettáncos baletticipójének fűződivatjában? Vagy a politikai hovatartozásban? Vagy a kölcsönös kielégítés fontosságában? Beszéljük meg. S nagyon szeretném, ha azt mondanánk, ami van. Nem hülyéznénk a másikat, hogy milyen öreg, ráncos, - csupa személyeskedés – amikor van véleménye valamiről. Netán nincs...Hanem arról az EGY dologról Beszénénk, arra koncentrálnánk, ami ott felmerült. Nem kevernénk össze az alanyt az állítmánnyal! Netán más mondatnyi egységekkel. Az alany az alany, oké? De valóban, az alany az cselekszik, létezik is...S ha nehéz is, válasszuk ezt külön, jó? Én, téged, mint alanyt, az eddig ismert összes, kb. húszmillió tulajdonságoddal együtt szeretlek. Viszont meg kell mondjam, hogy van kb. húsz olyan dolgod, amivel – kurva életbe – akármennyire is nem tetszik, de nem értek veled egyet. Van – húha – amit

kifejezetten utálok! S ettől kevésbé szeretlek? Biztos. Mennyire? Nos, hány százalék az? Hát annyira. De holnapra, lehet az is megváltozik, sok, sok, sok oknál fogva. Ha teljesen egyek lennénk,- kétivarú, kétnemű és omnipotent,- nem lenne „szükségünk” senkire, egymásra sem. Nem? Így viszont ez adatott meg: szeretni egymást. Lehetne kérni, válaszoljon kérem? Ici-picit.)

Jack

Ui.: ezt most, hogy elküldöm, írom hozzá, szóval ez egy régebbi, véletlenül el nem küldött levél.

Az a bizonyos rosszkor szoltunk-rosszul szoltunk előfordul. Én is kaptam már belőle – néhányszor. „az egész hazugság és unalmas”, mondta nekem valaki, tegnap – hm. a vívódásaimra. Itt most, összefüggésben, felmerült bennem.

Marc. 8. Munka, Válasz lím

Tegnap éjfélig csináltam egyfajta útitervet, hogy akkor hol, merre, mit. Most meg négy óra van, s megint nekiálltam. Drágám muszáj most teljesen megmerül-nöm ebben, s minden örömmel ezzel foglalkozni.

Márc. 8. iml

Rád gondolunk anyák napján is!!!

j

Hú, az jó, repes az anyai szívem, s éljenek az anyák!

É

Te drága!

ím

Jól vagy édes? Sajnos nem jól vizsgáztak a diákjaim, s nagyrészt miattam. Nem tudtam elég következetes lenni. Nehezen szembesülök a kudarccal. Nem vigasztal

ím

j,

csak el kellett mondanom.

ím

Muszáj aludnom jackikém, holnap 8-kor kezd a csoportom. Bírd ki nélkülünk kedveském.

Ezután még egy csomó sms csere történt, az elkövetkező napokban. Ennek az volt a lényege, hogy az Imola kudarcot vallott az iskolában, s erről hosszasan írt nekem. Zavaros történet. Igyeksztem bátorítani, hogy ne magát hibáztassa, azért, amiért nem kell. Erre azt mondta, hogy legyek én az ő apukája, s mindig védjem meg. Ez adta az ötletet, az alábbi levélhez.

Közben persze rád gondolok, s nagyon szeretlek.

Újjászületés, Válasz lim

Ez nem egy mítosz. Asszem, ezt elég fontos leszögezni. Azzal a" bizonyos intuícióval, amit az ember állandóan hajlamos valahol otfelejtteni, hú, mindenhol: kiskocsmákban, árokparton, vonatülése mögé becsúszva, táborozó, átutazó szállásokon, menhelyeken, fontos és nemfontos helyeken. Kétségbeesetten visszahánva-találva-megtalálva – mint valami életgyökeret...), ami képes, szerencsére, olykor megragadni valamit az élet lényegéből, olyan, mintha hazafele mennék. Hozzád. S ugye, voltam én mindenütt. Nekem biztos bőven sok volt. Véletlen született kis álmodozónak. Mert azt hiszed, hogy a nagy vehemensem, a nagy-pofám, a nagytermészetem, meg ez a sok képesség, abilitás-agilitás rég megölte azt a kisiút, aki vagyok? Ahogy végig éltem alaplétem-fontosságom kis tökfejűként, minden-egyke magányom, azokat a világot felfedező fontosságokat, a nagyanyáim fonót karosszékeiben Izsákon, napfénytől, esőktől, s fagyoktól csorgó falak mentén, széna, lószar, s kéményfüsttel teli terekben s közökben, közösségek kriptáiban, ahol mindig s újra egyedül maradtam. S persze kirohantam, nyüzsögtem, gyűjtögettem, mint egy kis hangya, lötyögtem meg ámuldoztam is, s amikor a valóság menekült előlem, beleálmodtam, ami hiányzott. Sötét éjek mélyén, harsány nappalokban, mindig nyitott szemmel. Próbáltam összerakni az életem. S annyi út nyílt, szűk is, tág is. Aztán mindig jutott valami. De, valahogy belefáradtam, fásultam a külső keresgélésbe, rakosgatásba, építésekbe, szerelésekbe, helyekbe, házakba és tárgyakba. Mert valójában én nem valamit, hanem valakit kerestem. Egy helyet, ahol többé nem egyedül ülök, fekszek, állok. S bármire gondolok, ott van ez a kiveret kutya érzés, ez a senkinek sem kellek, sehova sem tartozok érzés, kivéve, mikor rád gondolok. Akkor az gondolom, hogy az – AZ. S itt van ez a sok cucc. Amink van. De ahogy te szoktad mondani, ez engem mind nem érdekel, ez mind nem számít. Ha nincs valaki, aki mindennek értelmet ad, aki visszaváltoztatja – már a pusztá léte által is – a dolgokat azzá, amiknek lenniük kell. Azt gondolom, hogy ez egy benső emberi elrendezés, meg egyfajta szemlélet, s mindenkié más. Mindenkié más, mint az enyém. Kivéve a tiédet. Ami nem pont ugyan az, de a legközelebb áll hozzá. Akár milyen hihetetlen, néha azt gondolom, hogy mi egymás szemével nézünk, egymás fejével gondolkodunk, s még ez is: egymás szívével érzünk. Én már soha többé nem szeretnék senki más „beengedni” az életembe, mint téged. Nem bízok senkibe. Rohaddtul nem kell senki heurékája arra, aki vagyok, arra, amim van stb. Miközben fingja sincs. Egy valamit ért, valamit kiragad s a többihez semmi köze.

S oké, mi sem vagyunk teljesen egyformák ihajla érte). De hiszem, s tudom, hogy ha igaz az, hogy mennyire hasonlítunk, mennyire egyre pendülünk és kattanunk, akkor itt baj nem lehet. Itt vagyunk mi ketten, s én szeretem a te világot, te meg az enyém. Tudva tudom, s gondolom te is, ha meg lett volna a lehetőségünk, csak még szuperebb lenne. De minden különösebb erőfeszítés nélkül bele tudok illeszkedni a tiédbe, te az enyémbe. S ez mutat valamit, fontosat. Pedig

külön csináltuk. Soha, de soha nem voltunk valakivel együtt, úgy, mint mi egymásnak. Soha nem csinálhattuk valakivel együtt, valakivel, aki olyan, mint mi. Közös vízió, közös hozzáállás, közös munka, közös minden. Az érzékenységünk, a magányunk, az alkatunk bár oly messzi, s idegen vizekre sodort bennünket, még is, lényegében ugyan azt halmozta föl. Neked is megvolt a magad dosztojevszkijes világa: van ott bőven – minden. Én is mentem, mint egy bolond lovag. De nem az a lényeg, ki jön nyugatról vagy keletről, hanem hogy hol találkoznak, miről gondolják szívvel lélekkel ez az a hely. Fontos valaki honnan jön, milyen utat tett meg, de a legfontosabb, hova érkezik. Szavaid itt visszhangzanak a fejemben. S mindig mikor erre gondolok, egyre inkább húzok arrafelé. Gondolom hasonlóan vagy te is ezzel. Egyre inkább beáll a megvadult ingánk. Közeledünk, ebben a szülésben-születésben.

Jack

kívülről, belülről nézve, Válasz lim

Hát persze, próbálom – mi mást tehetnék – ezt megragadni. S elég nagy a különbség van a kettő között.

Manapság kívülről valamit megragadni, hááát, hogy is mondjam, nem könnyű. Kupleráj. Akárhogy is keresek rá valami jó szót, nem jut jobb eszembe. S nem, komolyan nem, mert nem vagyok gazdagabb. Ha úgy lennék, már biztos réges-rég eltompultam volna, egyszerűen csak ilyen az emberi természet. S nem gondolom, az az igazi boldogság forrása. A jó élet nem elég a megfeleléshez: amikor azt éljük, akik vagyunk. A pénz elröpíti, elcsúsztatja, elsunnyogtatja a lényegget. A világról is, magamról is. Ráadásul oly gyorsan változik, hogy egyre nehezebb a jó-beidegzéseinket, igazságainkat, egyebünket a már nagyjából ismert örök s egyetemes jókkal kifaragni. Naprakészre. Szóval, beszélhetnénk közismert, meg rejtett folyókról, folyamatokról naphosszat, de végül is, ezt mindannyian elég jól ismerjük. Aki akarja. Viszont ott van egy benső kép, egyre közeledik, mind inkább mindent kitölt, formálódik, körvonalmazódik arról a lényegről, ami vagyok, amire vágyok, ami jó lenne nekem, meg minden. S persze ott van az a jó nagy marha feszültség, a kettő között. De egyre inkább tisztul bennem, hogy már igazán tudok annyit, hogy a külső világ követelődzése ne hülyítsen már tovább. Ne felejtjük: vannak emberek, akik sokkal korábban megértették ezt. Művészek, szentek, bölcsek. Mindig mikor egy szegény zenészt látok játszani, mosollyal az ajkain, lerohadd a szívemről egy tonnányi makacsság, fennhéj, célja vesztett izgágaság s felbuldózott önámítás. Lassan a végére járok. Öregszem? Biztos. Kint igen. De bent fiatalodom. Nem kell már küzdenem a megannyi fantomommal. Elmém fiatalos rugalmassággal szökell s lépked a megértésben. Mint valami földtörténetben helyére kerülnek vizek és kontinensek, fauna és flóra születik, s otthonosan mozgok benne. Jól érzem magam itt. S azt hiszem, ez az, amit kapcsolatunk rejt, mint a „horizont mögött megbúvó, alvó aranymadár raj.”

Jack

Márc.11 Nem tudom, Válasz lim

„másnak mit jelent”, amit írok, meg azt se, rám egy sor sem jut. „azért egyet értesz azzal, amit írtam? ”hát persze”. S kábé még annyi van hozzá téve, hogy „jó-jó, de azért az nem teljesen úgy van”.

Fantasztikus. Újra olvastam azt a két utolsó levelet. S teljesen elfogultan az volt bennem, hogy azért az két nagyon szép levél. Fenébe miss. most azt kellene – „végre mar” – megértenem, hogy van, akinek nincs ideje, még egy sort se írni. Attól félek, iszonyúan félek, hogy ezt sohasem tudom... Miközben, hátperszehogy! – én is! szeretlek. És valahogy az van bennem, hogy már nem is szeretnék, azon az izén beszélni. Ahogy itt egy hete csak ülök, s nézem az üres képernyőt...)

Elképzelővé, milyen jó is másoknak, akik kapnak.

Jack

Micsoda útjaim”,-azaz, hol is kezdjem? Válasz lim

„voltak nekem, most már, hogy így, emlékezem, micsoda zűrzavar, s hány tévedés?” cseh-Bereményi)

S van ugye a divat, az elvárás, a cool, a fasza, a menő, a mai, a divatos, s a többi agyrém. De ez mind, majd egyszer elmúlik, aranyos, gyúlékony szoknyái Lidikéknek.

S marad valami más. Marad, hogy óh, igen, ki nyeri a minden idők reality show-ját...

Nos, az jutott eszembe, - el is kezdem, ha még érdekel, ezt mind megírni.

Micsoda útjaim, voltak nekem...S peresze, tudom, ilyen nincs. Nincs olyan, mint az enyém. No nem! Lesz ott, van ott majd egy korszellem, ahol úgy vélve, de senki sem él már a „város peremén”.De hát, ez is majd jön, meg megy. Azért jó eztmár tudni.

Waits, a Nobody c. Vers fordítása, Válasz lim

Megáll az eszem.

Letöltöttem még számokat a pasitól, s hát egyszerűen hihetetlen!

Ezt a fantasztikus kreativitást?! Gyanítom, hogy egyszer csak kiderül, hogy az élő legnagyobb...

Fogok neked csinálni – lefordítva – egy vagy több cd-t, s elküldöm.

Ez az ember mindent tud.

Jack

Nobody Nobody, Will ever love you The way JACK could love you Cause nobody is that strong Love is bitter sweet And life's treasures deep But no one can keep A love that's gone wrong Nobody, Nobody Will ever love you The way JACK could love you Cause nobody's that strong Cause nobody's that strong Nobody, Nobody Will ever love you The way JACK could love you Cause nobody is that strong You've hadd many lovers You'll have many others But they'll only just break Your poor heart in two Nobody, Nobody Will ever love you The way JACK could love you Cause nobody's that strong Cause nobody's that strong	Senki Senki, Szeretni majd nem fog Ahogy én tudlak téged Mert senki sem oly erős Édes-keserű a szerelem Az élet kincse kutja mély De a bukott szerelmet megtartani Senki sem tudja Senki, Senki Szeretni úgy nem fog Ahogy én tudlak téged Mert senki sem oly erős Mert senki sem olya erős Senki, Senki Szeretni majd nem fog Ahogy én tudlak téged Mert senki sem oly erős Volt szerelmed már elég S van is mindenkid, más De ők mindnyájan Csak szíved megszakítják Senki, Senki Szeretni majd nem fog Ahogy én tudlak téged Mert senki sem oly erős Mert senki sem oly erős

„Mennyi fajta-féle életérzés, hangulat, gondolat, irányzék. „

Sehol sincs az a kényelmes ülőhelyem, ahonnan nézhetném a különböző helyzeteket, színeket. Imola válasza

Tegnap a szülői esten is át kellett ezt a kis szorongást élnem. Mindannyian értettük valahogy az adott "témát" és a szociális labirintusban tapogatódzva adtuk elő a szövegünket, annak reményében, hogy az a legleg és elfogadják, egyet-értenek meg ilyesmi. Látni lehetett, hogy mindannyian arra törekszünk, hogy a feszültségünk oldódjék a megszólalásunkkal, és a pozíciónk is jobb legyen.

Én mégis elvesztem, elkavarodtam és hiába akartam kívül maradni, megmutakoztam, és feszült lettem, és végén gondoltam csak bele, hogy nem ment ez az okos-kívül-felül nézőpont. És másoknak sem. Jobban kellett volna én lennem, asajátomat- az érzésemet, gondolataimathangsúlyozva, és nem a szokásos buktás általánosítás szintjére emelnem a véleményemet, mert ettől elfalsosodik.

Te bizonyárárégen lehattél, beszélhettél viszonylag sok ember előtt /25/, de talán érted, hogy miről írok. De ma is, adiakjaimmal is, voltam ehhez hasonlóan, mert megint meg kellett keresnem a helyemet, a tettek - szavak miegyebek kuszáságában. Újból és újból. Ezzel nem vagyok kibékülve, nagyobb nyugalmat, önbizalmat szeretnék magamnak. Klassz, ez a szám. Milyen jó lehet érteni is, és a zenét is hallani hozzá. Kösz, hogy adogatsz nekem is ezekből a távoli falatokból. Ki írta azt a fantasztikusat a horizontról, amit idéztél? Külső és belső egyensúlya?

Hjaj, nem is vagyok, érzem sokszor, sodródok. Ha te ennyire, stabilra betálláltál és rá a saját fontosságaidra, akkor nincs olyan nagyon miért izgulnod, hogy ilyen egyszerűen fejezzem ki.

Bennem az az általános folyamat zajlik, hogy mérlegelek, nézőpontokat keresgélek az értelmezéshez, értékeléshez, keresem a megfelelő, elfogadható, vágyott kapaszkodókat. Akkor billenek ki ebből a szemlélődő állapotból, amikor arra térek, nekem mi a jó, mit szeretnék, hogy gondolom, na akkor előbb utóbb valami gordiuszi csapással, találok meg amit képviselhetek. Ami nyilvánvalóan, nem lehet elég elfogadható.

Így aztán le is írhatom, hogy A Jillmeg a hozományotok/unk jár bennem. Mit gondolok, mit szeretnék gondolni? Ahogy tegnap erről beszélgettünk. Azt képviselném, ami emberséges: mindenki ápolja a párját, húzza ki, legyen vele a szarban. És most mégis máshogy vélekedem, mert téged is megértelek, érdekem fűződik mindenhez, érintve vagyok stb. Tehát van felmentésem, nem? Nahát, most csak ezen a példán keresztül próbáltam igen sematikusan festegetni, hogy mennyire nem szeretek kijelentgetni, képviselgetni, meg biztos lenni a nagy értékekben. Nem tudom, úgy látom, te is zavart vagy ebben az ügyben és mi is lehetnél? Mert kompenzálni vagy muszáj a magaddal szembeni elvárás-nemteljesítéseidet. Akárhányszor meséled el, hogy megérdemled a szabadságod, azt is hallom, hogy megerősítést vársz tőlem, mert bizonytalan vagy. Én erősítelek is, de nem igazán hatolnak mélyre a szavaim, hisz én sem vagyok bennük biztos. Ez itt most bizonyára újra a formáló nagy élet, nagykis ilyen-olyan kikapirgált, összesűrített szivattató örömgáza. Szívjuk, csak szívjuk szelíden, vehemensen, hogy egyszer csak meglássuk mennyire szar alakok is vagyunk. Olyan igazi ingyenceknek való mocsarascapdás mindenség ez a katyvadékunk, mint amilyen te vagy. Most ennyire futotta. Ne haragudj, de majd mélyülök. Jó írni is. Ölelés és bizgatás: Imola

Sokszor elképzeltem, Válasz lim nagy Sándor huszonévesen

A Nagy Sándort, ahogy huszonévesen állt Eurázsia dombjai felett, s aztán bevette. S persze, könnyű, ha valaki zseni, meg zseni a tanítómestere. ami persze, mindig utólag derül ki...)

Nos, a Rimbaud, a költészet Nagy Sándora, és Arisztotelésze együtt.

A Részeg hajó, szerintem, minden idők legnagyobb költeménye.

Pont.

Először is ez a legjobb fordítás, a többi bullshit.

Hatvan milliószor mondtam el magamban: villamoson, közértben, sorba állás, jegyvétel közben.

Ez az agy genetikája.

Az egyes képek, na meg a Hajó...

Kedvencem, az egyik:

„Ahogy jöttem lefele a halk,
S hűvös árral,
A vonatatók jaja egyszer csak elmaradt,
S versenyt nyilazta egy hajrázó indián
Raj, festett karókra vert meztelen húsukat”

A másik:

„Gleccsert, ezüstnapot, gyöngyházhabot, s a
Barna öblök rémroncsait láttam, s a hajnali parázseget
S kígyóttetvektől szerte marva, a
Görbe, mélyszagú fákról lehullani”

A harmadik:

„S hó múlt hóra, s én zátonyok közt
Robogtam a kergült csordakén
Torló hab taraján, nem bánva, máriás szirtfok
ragyogó roppant talpával tiprat e a hörgő óceán

A negyedik:

... s az est árnyát,

„s amint riadt galamként száll a hajnal”

Az ötödik:

„mint gyermekajkakon a borírú alma
Húsa, a zöld lágy Válasz lim befolyt...”

A hatodik:

„álmodtam zöldes ég
Káprázó hómezőit...”

Ó, ó ó, nem lehet ezt elviselni...
Bele is égett az agyamba, tizenhatévesen.

Így emlékszem, s most itt van a vers:

A RÉSZEG HAJÓ

Hogy jöttem lefelé a halk és hűvös árral,
a vontatók sora egyszerre elmaradt:
versenyt nyilazta egy hajrázó indián-raj
festett karókra vert, meztelen-húsukat.

Nem gondoltam velük - s azzal se, tág ölemben
angol gyapot pihen vagy belga búza ring,
a vontatók jaja hogy elcsitult fülemben,
vitt-vitt a vén folyó kényem-kedvem szerint.

S a téli, tébolyult hullámok zord dagályán
robogtam siketen, mint gyermekagy, tova!
az omló földű félszigetek partja táján
győzelmesebb vihar nem tombolt még soha!

A tenger vihara fölszentelt tíz vad éjen,
kis táncos parafát, könnyű hab kénye vitt

az örök temetőn, a hömpölygőn, a mélyen,
s nem bántam már a part hunyorgó fényeit.

Mint gyermekajkon a borízú alma húsa,
a zöld lágy Válasz lim befolyt fenyő-bordámon át,
a kormányrúd levált, s lemállt a horgony gúzsza,
s hab mosta kék borok és hányások nyomát.

S azóta fürdök itt a tejszinűn derengő
és csillagringató tenger dalaiban,
a zöld azúrt iszom, hol néha egy merengő
és mámoros tetem bús sajkaként suhan;

s hol enyhekék habot a rőt csillámu napban
a mámor fénye fest s halk rengés lágyogat,
izzóbban, mint a szesz s a dalnál is vadabban
erjesztve a fanyar és vérszín vágyakat.

Villámmal dúlt eget és örvényt vak robajjal,
tölcsért és áramot, mind láttam, és az est
árnyát s amint riadt galambként száll a hajnal -
s láttam, amit csupán fűlt fantázia fest.

Néztem már süllyedő, borzongó titku napba
s láttam nyalábba nyúlt, alvadt violafényt,
mely tündökölve dőlt hömpölygő fodru habba
antik tragédiák merev s zord hőseként.

Álmodtam zöldes éj káprázó hómezőit,
a tenger szemein csók volt az éjsetét,
kerengő áramú, rejtelmes-új erő vitt,
s hallottam sárga és kék foszfor énekét.

És hó múlt hora, s én zátonyok közt robogtam
a kergült csordaként torló hab taraján,
nem bánva, máriás szirtfok ragyogó, roppant
talpával tiprat-e a hörgő óceán?

Megjártam Flóridát, a messzi mesetájat,
láttam párdúc-szemű, virágos testeket
s a horizont alatt kék habban méla nyáját,
s fölöttük ölelő szivárvány reszketett.

És mocsár fortzogott, és óriási varsán
rohadt a sás között leviatáni hal,
szélcsendben víz omolt, s hallottam, hogy a harsány
örvény zuhog s mohón a messzi partba fal.

Gleccsert, ezüstnapot, gyöngyházhabot s a barna
öblök rémroncsait láttam s a hajnali
parázs eget, s kígyót, tetvektől szerte marva,
a görbe, mélyszagú fákról lehullani.

S a gyermekeknek ó be boldogan mutatnám
a kék s arany halat, mely zengve felszökölt.
Virágos habverés áldotta bús utam már,
s a puha-puha szél hízelgőn lengni kelt.

S a tenger - pólusok gyötörték s unt világok -
míg zsongó jajsza oly lágyan renetgett,
özönnel szórt a rám a sárga árnyvirágot,
s asszonyként túrtam én, térdelve reszketeg.

S mint imbolygó sziget, ringatta renyhe testem
a lármás, napszemű, szennyhullató sirályt.
S ringattam néha holt tetemet, hogyha resten
rossz láncaim között aludni mélyre szállt...

Bitang bordáimat a rongy hínár alázta,
s madártalan terek úréig vert az ár,
vizektől részegült roncsom ki nem halássza
se fürge monitor, se lassú bárka már.

Szállottam szabadon, ibolyafényű ködbe,
s a mennyet fúrtam át, e bíborló falat,
és most a nap-moha és azúr nyála főd be:
költőknek ritka és zamatos jófalat.

S villamos-rája-rajt sodortam, és tolongott
setét csikóhal is a balog tat megett,
vad júliusi fény és izzó lángdorongok
verték tölcserbe fönn a sűrű-kék eget.

Kit Behemót buja s hars poklához az orkán
borzongató dühe ötven mérföldre vitt,
én, örök bujdosó a kék ég horizontján,
sajnálom Európa kivénhedt földjeit.

Láttam sziget-csodát! Csillagzó szemhatárral!
Fölötte meghasadt, mámoros menny terült!
*Jaj, ott bújtál-e meg, alvó aranymadár-raj
az éjek mélyein, jövőendő szent Derű?*

Igaz, sírtam sokat. Úgy elgyötört a hajnal,
s minden hold szörnyű volt és minden nap sivár,
és részeggé tömött a kék kesernye. Jaj, jaj,
csak szétrepedni már! Csak elsüllyedni már!

Ha vágynám vízre még az unt Európában,
hús tócsa volna az, setét és pici tó,
hol bús fiúcska ül az alkony illatában,
s pillangóként libeg egy csöpp papirhajó...

Akit már fürdetett hullámod, lusta tenger,
kalmárként szállhat-e gyapottal révbe még?
Nem, nem! S a lobogók és lámpák dölyfe sem kell,
nem állom már a mord hidak nehéz szemét...

Kardos László fordítása

Három a magyar igazság,lim

Délelőtt kilenc: megtudom, hogy meghallt a „Mamim”.
Délután három: megtudom, hogy nincs meg a munka.
Délután négy: elolvasom a leveled.

Nos, még az utolsó lendülettel, bár már elolvastam a leveled, nekiültem az én
drága hölgyemről valamit írni a Naplómba. Nos itt van.
Lejebb onnan folytatom...

Március 11 Az, Válasz lim

jutott eszembe, hogy azzal, hogy én dolgokat ilyen szépen elmondok, elküldöm az én szivikémnek, s Szivike elolvassa, nyugtázza szépen, s kész.

Ezt „jól megbeszéltük”. Csak az a baj, hm, hogy én nem mindig tudom, amit te tudsz, kigondolsz).

Naszóval.

Jack

Márc. 12. Csak elenyésznek már én is, naplórészlet

Ha volna valami szép vége ennek. Szemlátomást most csak ez érdekel.

Meghalt a Mami. Tegnap éjjel, New Yorkban.

Meghalt egy kedves, idealista ember, aki nyolcvanöt évig ebben húzta. Könny szökött a szemembe. S eszembe jutott, ahogy találkoztunk.

Tíz percig voltunk a merev francia nővel nála, aki, már menet közben folyton szabadkozott, keresgélve a furcsán, részeg-sejpesességben dülöngélő szavait, ami mindig ebbe a nyersgumi mondatba rándult: „szóval, hogy is mondjam, ő egy nagyon finom s kulturált lady, de aki...”, s itt lehullott a mondat vége, mint a gyíkcsonka farka: nem találta ki. S kellett volna értenem, s nyilván valamit értettem is. Mikor a nagy, szalonos előadás kis szünetében felém fordult, s csak a szemével, de kérdezte: na? bírsz majd vele?

Nos hát, szabad emberként nincs szükségem osztály előítéletekre, amit sokan zokon is vesznek. Mikor a hosszas csöngetésre megjelent az ajtóban egy nagycsontú, karcsú, magas hölgy, széles mosollyal, könnyed hanghordozással, s választékosan, de csöppet sem finnyáskodva beinvitált bennünket, már tudtam, itt senkinek semmi félnivalója sincs. Két perc múlva már kint álltunk újra a ház előtt, s széles mozdulatokkal az úttól a bejáratig vezető, töredezett gyalogút rekonstrukciójáról kezdett beszélni. Hogy hogy kanyarodjon, íveljen, milyen antikolt téglákból legyen, mind mutatta, megindokolta, mintha Versailles-én lennének kétszáz évvel ezelőtt, s ő, mint a nagy parképítő szerelme, mindenki áhíthatára felviláncoltatná számunkra a grand design titkos rejtelseit.

S visszafelé ennyit mondtam neki: ne aggódj, én szeretem a nőket, különösen az öreg néniket, s meg inkább egy ilyen nagyszerű, finom ladyt, mint a Mrs. Bradley. í Később Nancy.)

Maga elé bámult, ahogy rázkódott az öreg van-emben, s valamit hümmögött.

Minden reggel, ahogy beavatószkodtam az előszobába, hangosan köszörültem a torkom. S ő már várt. Valamit süttött: croissantot, bacon szalonnát a sütőben, már az utcán lehetett érezni. Egy ilyen magas, karcsú, könnyed mozgású hölgy, meg a reggeli szalonna. Szilvakompóttal, frissen sült pogácsával, mert ez volt a reggelje. Meg egy banán. A félig, nekem nyitva hagyott konyhaajtóban megint vidáman kurjantottam: good morning Nancy!

Ó, you here, coming in, JACK was waiting for you!

Széles mosolyán nyitottam ajtót, s ő mindjárt helytel kinnlt. Hely meg nem volt, félre kellett tolnom a pénzkimutatásokat, a festék mintákat, reggeli rekvizitumának tárgyait, kicsit még az asztalt is, hogy odapréselődjek vele szemközt, az udvarra nyíló nagy ablak elé. Egész éjjel rajtunk gondolkodtam, nekem ez oly fantasztikus, s izgalmas dolog, s oly boldog vagyok, hogy ily türelmes, kedves, s megértő vagy velem, Mr. V.

Mert hol így, hol meg csak Steve-nek hívott.

S jöttek a pénzkeverések, de ebben hamar megnyugodott. Nem volt ott semmi trükk. Percre pontosan mindig elszámoltam vele. Aztán ettünk. Komótosan kettévágta az almás rétest, kicsit kellett segítenem közben, lefogni az illatozó dolog sarkát. Kis tejet is töltött nekem. Vágott pár szelet banán katonát.

Aztán kimentünk színeket egyeztetni, egyik ablaknál, majd a másiknál, mert a nap már járt a ház körül, s a fény – ugye.

Na, idáig jutottam, mikor lejárt a munkaidőm. Még megittam a maradék borom-söröm, ettem, aludtam, s most megint itt ülök.

S valamit megpróbálok kiinnenckedni...

Az új idő szerint kilenc óra.

Jóra fordult az idő, ez is valami. Elpakoltam a brassói maradékát, mert a nyitott ablak ellenére tele van a lakás „magyaros szűzermékkal”. Jó is, nem is. Elszívtam egy cigit, ittam egy nagy pohár hideg vizet, próbálok magamhoz térni. Elolvastam megint a leveled.

A Phillippine nő úgy döntött, hogy majd csak májusban. Állítólag a Jenee érvelt, de hiába. Tegnap még megkérdeztem tőle: „mond, ugye nem szívat bennünket ez a te nőd”? S nagyon határozottan mondta: - ó, nem, ettől nem kell félni”.

Mióta itt vagyok, meg élek, így nem jártam, fasza.

De már nem is érdekel. Rohangáltam a városban, elmentem a legjobb helyekre, kaserolni. Meglátjuk. Ugyan itt kedvesek s aranyosak az emberek, mindenki bíztat, mosolyog, de ha szétszakadsz se tudod, mi is valójában az ábra. S persze minden mögött érdek van, a mézesmázosság mit sem ér, de ha van érdek, akkor meg jó. Ezt kell megtalálni, manapság – helyesen vagy helytelenül – így működik a világ. Azaz, ez van.

S hát, hogy is mondjam, itt van a leveled.

Végül is tudtam. Ugyan folyamatosan nyomatod, hogy milyen naiv, meg más fogyatékos vagyok, de azért mégiscsak emlékszem, hogy én ezt mondtam. Rossz vége lesz, amikor a nehézségekről mesélek. „Nem kéne” azt neked tudnod...De hát ez is így van, „azért csak mondjad”, mondjam. Mondtam. De tényleg, miért ne?

S most a mítoszra jön az ellenmítosz, a valóság meg nem túl fényes. Jelen pillanatban.

Hol is kezdjem?

Van ugye a levélnek két pólusa, az egyik mikor arról beszélsz, hogy milyen jó, „stabilra betaláltam a fontosságaimba”. Meg aztán a végén, hogy én, ha jól értem, egy „ínyenc” vagyok, van nekünk egy „mocsarascsapdás kotyvalékunk”, aminek te is része vagy., gondolom a többszám miatt.), s „amilyen én vagyok”.

puff. Ezt jól kikaptam. Már megint.)

S a kettő között, meg körül ott van a te leírásod magadról, meg rólam. A bizonytalanságunkról, hogy hogyan főzzön a szegény ember. Egyfajta valóság mócsing. Nos, fantasztikus vagy Júlia. Csodálatos. Kicsit félve írom le ezt, mert gúnyosnak tűnhet, pedig komolyan gondolom. Helyzet van. Észnél kell lenni. Már előző levelemben is írtam valami hasonlót. Szóval, minden mítosz eltűnőben, nincs rá pénz. Én így látom. Hiába pofázok, ha rövid a takaróm. Takarónk. Úgy emlékszem, ahogy forogtam kétségbeesve abban a „Nagy Magyar Mítosztalan és Pátosztalan Valóságban”, a végén. Az idézet tőlem van. Remek. Igen, valóban. Ha az ember végig ballag a magyar utcán, legyen az Ady Endre, Pipa, Teve, Csalogány vagy Rákóczy utca, mindenütt jó kis valóságokra lel. Rendes emberek élnek bennük, nyomorult életet. Nos, én megpróbáltam kitörni, azért ezt elmondhatom. Mint a pecaboton a kutyuli orra elé tarott kolbászt követtem egy jobb életet. Kb. kétszer annyit dolgoztam, mint más. Ezt onnan tudom, hogy volt, amikor írtam az óráimat, s nyolcvan és kilencven között volt. egy héten. Havonta még több, mert négy hét az nem egy hónap, még marad két vagy három nap, s akkor is dolgoztam. S így ment ez hm., hosszú évekig, évtizedekig. Mikor összedőlt a pityókás álmom, ott, 2005 őszén, pont azzal voltam elfoglalva, hogy húzódjak be a sarokba, s legyenek csak azért is egy rendes ember. Rakjam rendbe, amim van, tartsam rendbe, s hozzak ki valamit, ami a fejembe összegyűlt. Nem is álmodtam másról.

S persze olyan még igazi életfunkcióim voltak, hogy felállt a farkam, meg nyilván erkölcstelenül, vagy hogy „vágytam egy nő után”. Mint a slágerben. Aztán elment A Jill.

Pár napig döbbsen ültem, aztán elkezdtem köröket futkosni, hogy megtudjam mások véleményét. Sok mindenről van kialakult véleményem, mint netán te is látod, de erről nem sokat morfondíroztam. Aszíttem, van nekem egy életem. S kérdeztem másokat, hogy akkor most mi a nagy bráner?

Az Elenát, a Barkáét, a vízszerezőt, a Váczit, a Fitzet, a R.Lacit, a barátom volt feleségét, az anyámat nem, mert nincs, a postást, embereket a kocsmában, régi barát házaspárokat, elváltakat is, hogy most akkor mi van. S kivétel nélkül mindenki azt mondta, hogy ja. Jogom van hozzá. Még a Mercz is aszondta, miközben ő nagyon ellenezte A Jill tettét.

Először azt hittem, mindegy mi, csak nő legyen. Na hát ez nem így van, lett. S aztán jöttél te. Habostorta, s puff. Jól megtaláltuk egymást. S persze, hülye vagyok, de azért némi okosságra is szert tettem, csak úgy mellékesen. Tudom, amúgy csak egy mocsarasító ingyenc vagyok. Ez piszkosul tetszik nekem...)

S azt gondoltam, halál felelőséggel, hogy húbassszameg, ez így nem megy. Párszor föl-le rohangáltunk vidékről Pestre, meg vissza, s ez gyorsan kiderült. Megyek megnézem a Naplóm..., mikor is először rukkoltam ki, „na én megyek Amerikába”. Hogy nehogy még a végén elmocsarasodjunk. S igen! Már márciusban, ahogy majd lejjebb meglátod...Arról meg egy külön történet van, hogy mennyire akartam dolgozni ott. Meg arról is, hogy valójában nem is kéne, mert van valami megoldás. Mindenesetre ez nem befolyásolt abban, hogy minden alkalommal, mikor kiderült, ez csak egy mocsár, gondoltam, na jó, akkor megyek, mennem kell...Ne legyen itt – kérlek – valami félreértés. Ez itt nem valaki, valami ellen akar lenni, hanem pont az ellenkezője: valami mellett. Arról kíván szólni, hogy ugyan kurvára igaz, helyes, amit mondasz, egy bizonyos szempontból. Jól s helyesen látod, mára, a dolgokat. Egy bizonyos – netán – lényeges szempontból. Lehet, főleg, a te szempontodból. S lehet a te szempontod a fő szempont, mert én egy ingyenc vagyok, imádom a balhét, sajnálom magam, helytelenül jól akarok magamnak, netán magunknak, de ennek semmi valóság alapja sincs, netán fenköltködöm, versekről, zenékről beszélek itt, ahelyett, hogy dolgoznék, „mert bűdös nekem a munka”, vén fasz lettem, pipogya és piperkőc, s közben erőszakos. Szép kis poénok nekem. Szeretem őket, oly ismerősek. Csakhogy mondtak már rám mást is, bassza meg, s erre is emlékszem. S most mit csináljak, ellen támadjak? Fúrjam valakibe a mintavevő dinnyekésem? S az mire jó? Persze, valamire biztos...De, beléd biztos nem fogom.

Hát igen. Ilyen címetek találtam 2005 től. többnyire fél évekre vonatkoznak, de innentől negyedévenként változtatnom kellett).

„Végre itthon”, 2005 második negyedév.

„Végre itthon, de minek?”, 2005 harmadik negyedév

„A jövőkép kreálása”, 2006 első negyedév

„Egyedül a nőkkel”, 2006 első negyedév

„Visszatérés Amerikába?”, 2006 második negyedév

„Az Amerikába vezető örület”, 2006 harmadik negyedév

„Harmadszor Amerikában”, 2006 negyedik negyedév

2006 febr. 1. A Jill elköltözik

2006 március 21 meglátogatom a Rékát, s azt a következtetést vonom le, hogy vissza kéne mennem Amerikába.

Márc. 22. elmondom az Szandranak, majd a Váczinak, aki ezt válaszolja: Amerikába mindig vissza lehet menni... Találkozom a Borisszal, aki ezt mondja: biztos a Réka miatt akarok visszamenni...

Elmondom az Elenának, azt mondja, nem ért vele egyet, de...

márc. 14. ami az Imola bizonytalansága mögött van. Lassan leke- tyeg ez az óra...

túl nagy, rideg és bizonytalan ez a valóság neki. Fél. S jogosan. Én is. Ez a munkanélküliség körüli cirkusz fölhozta a pénzzel kapcsolatos dolgokat, s ilyenkor apránként rádöbben megint valamire. S jellemző a reakciója. Hogy „én őt megvezettem”. Szándékosan félrevezetem. Azaz mézesmadzagot húzok el az orra előtt, amitől ő velem van. S semmi sem lesz belőle.

Hányadszor van ez így? S persze, ígérem, jó lesz. S nem beszéltem a nagy bizonytalanságokról. No meg ilyenkor belelát a nehézségekbe, hogy ha ilyen kevés a pénz, s annyit kell fizetni A Jillnek, annyibbá kerül az élet, akkor neki nem marad. Kb. ennyi.

S végső soron csak azt szeretné, hogy beszálljon egy sültgalamb lovag az ablakán. Felálló fasszal, mert még az is van. De mondjuk ez a legkönnyebb, ezzel nincs baj. Ilyenkor aztán próbálok kitérni, hogy a szerelem. De ez nagyon nem érdekli. Szeretne szeretni, de hát ez az érdek mindent elhomályosít. S van benne valami igazság, kicsit zsidós az egész, de még akkor is. Lehet mindenkinek így kéne nézni. Kíváncsi lennék, mit s hogy csinálnám, ha én is az lennék? Így viszont be kell érnem a részletekkel. Hogy mad ezt, meg azt így, meg úgy, s jobban csinállok, s hátha. Hátha nátha.

S itt van az Ilid, aki majd be szarik, úgy örül nekem, mindig. Mindegy miben vagyok, egyszerűen csak szeret. Persze az Imola is, de ő inkább csak szeretne. Mennyi fajta-féle életérzés, hangulat, gondolat, irányzék. Sehol sincs az a kényelmes ülőhelyem, ahonnan nézhetném a különböző helyzeteket, színeket.”

Itt van ez a mondat. S ugyan kiragadtam a környezetéből, de azt hiszem, nagyon is jellemző rá. S felmerül a kérdés, hogy valaki tényleg ennyire megérdemli, csak azért, mert ő aztán nagyon szeretné? S valakinek ezt meg kell adni – mindenáron?

Persze, sokunk számára ez egy nemes feladat tud lenni. Ha lenne pénzem, könnyen lehet ezt tennem. S sokan fel is vannak háborodva ezen, mert hogy milyen alapon? Nos, azért nem annyira önző az Imola. Én is kapok valamit. Azért valamit vissza is ad. De ha szorul a hurok, a pusztá önzés marad. Mi van ővele? Mintha én tehetnék róla, miben van. Lényegében egyetlen dolgot tesz meg, hogy csüng rajtam. Írni nem ír, de mióta itt van ez a Skype, - ó, hogy utálom mára szó elszáll, legalább is ezt gondolja. Pedig felveszem ezt a sok szarságot. Egy rendes, normális, szeretetteljes levelet nem írt régóta. Mindenesetre egy biztos: nekem ez nem jó. Jobb lenne, ha nem lenne. Itt tartok. S ó hányadszor?

Valójában nem tudom az erényemet gyakorolni. Pedig az sok erőt adott. Nyávogok itt össze vissza. S persze iszonyú sok energiát fektetek ebbe. Tegnap visszakozott, mert ilyenkor mindig mondom neki, hogy menjen. Föláldozom a saját boldogságom, hogy ő az legyen. Ezt mondtam neki. Ilyenkor megijed. Azt mondta, hogy ne nézzem én őt istennőnek, szentnek – valami hülye nevet mondott – s hát csak rosszul esik neki...

Sajnálom.

Márc. 14. Sors, Válasz lim

Elhiheted, sokat gondolkodtam ezen.

No, annyira azért nem, kb. olyan hétszáz ötvenszer. Vau-vau, nyau-nyau, miáu-miáu. Aztán úgy döntöttem, hogy a faszomba, ebből elég. Ez régen volt, huszonegy évesen. Azóta még előjött párszor, bebújtam vele a szekrénybe, jól belelúrtam mindenébe, aztán páros lábbal kibaszta a hóra. S jöhetnek a taláros akadémikusok, életrajzírók, kortársak, a jövő generáció, a nálamnál ügyesebbek, okosabbak, a híresek, a sikeresek, meg mind aki megcsinálta. Mindent, amit csinállok igyekszem jól csinálni. Minden vádra van egy válaszom, erre vigyázok. Miattuk is, magam miatt is. Erre is, arra is figyelek, minden nap. S lassan kikristályosodott az ide vonatkozó mondat: „a lényeg az, hogy én mindig mindent megtegyek, amit tudok, az akkor nincs, nem lehet baj. Ez aztán így is van. Vannak apró mulasztásaim: néha beettem, beittam, szeretkeztem, megnéztem egy filmet, vagy aludtam egyet délután. De még ezt is abban a reményben, hogy ettől majd mégjobban csinálok. S biztos nincs százszázalékos rendszer, de ha másokhoz hasonlítom az enyémet, ími más értékmérő lehet még?), akkor tökéletesen jól vagyok. Teljesen tiszta a lelkiismeretem. Így aztán az is igaz, hogy tudok ellenválaszt a vádakra. Anélkül is igaz, anélkül is tudom, nincs is erre szükség, nem is erre való, de itt van a Naplóm, ami telis tele van mondatokkal, hogy hozzád is, meg másokhoz is képest mennyi mindenre szoktam gondolni, igyekszem gondolni, figyelembe venni, meg minden. Hogy igen is vigyázok, nem vagyok szemét, nem vagyok önző, nem nem nem. Ha ez sem elég, mert a butasággal szemben semmi sem segít, hát, akkor itt-ott-amott vissza kell vonulnom. Felsorolhatatlan lehetőségeim vannak, vissza a szuperönzésig, ami természetesen örökre csak elméleti marad nálam, nem ilyen vagyok. Majd csak talállok olyant, akinek – bassza meg – így is jó vagyok. S boldog, s önfeledt, s vidám tud lenni – teljesen és totálisan felfogva, hogy az, amit én adok, az jó. Egy tanyasi macát, egy boltos lányt, egy putris csajszt. Aki majd gazdagnak, okosnak, intelligensnek, szépnek, ügyesnek, szexinek, s jónak tart. De lehet, feljebb is vannak esélyeim. Csak kidugtam az orrom, s máris ugrott valaki...Ha meg nem talállok senkit, mert ez is egy rábaszás, hiszen például én tartom többre magam, hát, van még rajtam kívül, szerintem sok hozzám hasonló, széplelkű, magányos, szerencsétlen, de jóra való

lélek, akivel meg lehet inni egy kávé, néha. Amúgy meg jól vagyok. Nekem megvan Kötcsé. Minden problémájára van megoldás. S ha innen nézem, vagy onnan, hogy az utcán is lehetnék, talán nem kell magyaráznom, hogy nekem az a Kánaán. Fogom még ezt pontosítani, voltam én itt is, ott is, lehet igazítani, igazodni, elfogadni, meg hinni benne.

Így aztán már nem akarok senkit hitegetni, orránál fogva vezetni. „Megvezetni”, micsoda egy undorító szó, annak, aki szerelmes, aki őszinte, aki igyekszik. Aki, mindezt, amiről ez a levél szól, képest otthagyni érte... Nem tettem fel, óvatosan! hányszor a kérdést: mi van akkor, ha nem sikerül? Akkor is jó vagyok?

Miért, mit kellett volna tennem? Kukák tartalmával öntözni?

Te nem tudod, hogy a jövő c. szó mit jelent? Hogy a sorsáról az ember maga is tehet, - hm, a Kiűzetés óta? De azért nem teljesen úgy van az, hogy gyere buci, bekaplak? Ó-ó-ó.

Persze, biztos lehettem volna jobb, elővigyázatosabb, meg következetesebb is ebben. Mert azért csináltam én, mondtam én, sok mindent. Talán hallgathattam volna. Nem tudom. De azt sem, miért kell nekem mindentudó megváltónak lennem. Egyszerűen csak nem értem. Elmegyek, hogy hazajöjjen csupasz seggel? Úgy sem lesz ebből semmi? Mi vagyok én, egy idióta? Lehet, de annyira mégsem. Valami felelőssége másnak is van, nem? Senkinek sem tilos gondolkodni...A másik: mi sugallat volna nekem ezt? A tapasztalataim, a tudásom, a képességeim? Vagy valaki? Oké. Kérdeztem embereket. Ott van nekem ez a faszom Amerika, menjek? Mindenkit megkérdeztem, többször is. S – végül is -mindenki azt mondta, hogy Hat persze!!!Volt ellenérv, miért is ne lett volna? Nekem is volt, hajjá. De mégis. Hiszen minden ott van az orrunk előtt. Nem csalás, nem ámitás. Amim van, azt nem délamerikai multimilliomos nagynénitől kaptam, egy doboz Gazdálkodj Okosan, hogy itt van, nesze fiam, oszd be.

Hosszú napok, hetek, évek, évtizedek robotja, jövedelme, hangyamunkája hozta azt össze. Amit – lényegében – én csináltam. Mindenre, a bűnözést kivéve – hajlandó voltam, mindig. Soha nem sajnáltam – igazándiból – magam. Szóban elvértve, tettben soha. S igen is, elégedett vagyok, s büszke is magamra, sorry. Persze, jöhet valaki, s lefokozhatja. Well, well.

De nézem én, idestova fél évszázada az autókat az utakon, a közel kétmillió kilométer alatt, mióta rovom őket. S egyet tudok mondani: mindig van, aki gyorsabb... Szóval menjen mindenki a náthás picsába.Így, nincs félreértés. Aki ezt nem tudja, még kemény fáradozás ellenére sem tudja, felnőtt kora ellenére sem tudja, azzal nincs mit kezdenem. S jobb, ha távol tartom magam tőle. Egy embert nem lehet megelőzni, szerintem. A művészt. Nos, arra meg – még mindig van lehetőségem. Hülye sem vagyok, igazi tapasztalataim vannak, szándékom is van hozzá. A helyem is majdnem kész. Már csak idő kell. Ha minden kötél szakad, én havi ötvenezer forintból megélek Kötcsén. Villany, Internet, főt krumpli. A villany hét,

az Internet hét, a főt krumpli hét. Háromszor hét huszonegy. Vizem, fám, kemen-cém van. A huszonkilenc meg csak elég fagyira. Öt évre az hatszázezer per év, két és fél millió öt év. Azt meg lehet két hónap alatt megkeresem. S megyek haza. S boldog leszek, ígérem szerelmem feléd, az egy másik út. Úgy tűnik reménytelen, mert már azt is lefikáztad.

Ezért írtam ide, ezt.Jack

Minden össze vissza: munka, szerelem, élet

Jót a kis nő, megmutatta a házat, adott némi tanácsot, aztán elment. Dél körül fölhívott a Jenee, hogy elvesztette a telefonját, azért nem hívott. Hm. Majd ma ad pénzt, kettő ötvenet, azt mondta. Az jó. Már azon gondolkodtam, hogy elmegyek a Gene-hez, vagy megvárom öreganyám, s elkérem a decket, amit lemosni, festeni kellene. Nekiálltam a proposolnak, közben hívtam a Saraht, a nőt a Gsh tól. Segítsen az árral. Bemondtam neki 1500, azt mondta visszahív, de nem tette. Én próbáltam, nem vette föl. Elvittem az árajánlatot a francba lévő irodába, a kiscsaj nem volt ott. De otthagytam. Ahogy beléptem, hívott az Imola.

A mobilomon hat perc van. Alig van cigim. S van tízen kilenc dollárom. Voltam már jobban iOS-ja igen. Délután föl sikerült hívni az Szandrát otthon, s kicsit beszélgetni vele. Mondtam, hogy kitartás, fogok segíteni. Jól esett. Kellene pénz festékre, ha megkapom a melót, mert még nem biztos. Minden áron meg kéne csinálnom...Itt van a szomszédban. Valamit kell csinálnom, nyomni, ahol csak tudom. Engedni, bármi. Elhalasztottam a telefonszámlát, de itt van a repülőjegy kérdése.

Na jó, ennyi erről elég most. Itt az utolsó bejegyzés, amit a levelezésünk végére írtam:Mác. 14, nekem ne mondja meg senki, ez a címe...

Különös tekintettel a fenti, két utolsó levélnek az összefüggésében. S különösen, ahogy azt végül is revidéaltam, s ahogy a hangfelvételen hallható, szerelemről, szüretéről, s egy jó megoldásról beszéltem. Ő pedig arról, hogy nagy tévedés volt belemenni ebbe a mi kapcsolatunkba..., mert én egy nagy szar vagyok. Én meg, nagy barom, kitettem a szívem az asztalra. Ahogy szoktam. S hát, ugye a Nagy Lényeg, hogy azt a bizonyos Nagy Életet, ha nem tudjuk megcsinálni, akkor a nyomorunkba meg nem tudunk együtt lenni. Én szeretnék, a szerelem okán, de asszem, hogy ez az Évában nem így van, legalább is most. Sokat változott benne ez, de még nem tart ott. Annyira, lehet soha nem is fog megváltozni.

Ekkora ellenállással. S ugye pont erről szólt az az utolsó beszélgetésünk, ezt erősíti. Hetek óta tart, ő is iszonyúan fél ettől, hogy kitör belőle, ezért volt olyan óvatos, kitért, halkan beszélt, de ilyenkor kirobban belőle, mert valójában ez tölti ki. Azt hiszem, ez az ő nagy hibája, mindketten tudjuk is. Ami nem azt jelenti nekem nincs hibám, de az valószínű pont az ellenkezője ennek. Erre harapott aztán ő rá, hogy ez egy jó híd közöttünk. Sőt, azt gondolhatta), hogy ha én ennyire szeretem, bármit csinálhat velem. Soha nem hagyom el...Egy ilyen szerelmes balfasz vagyok. Néha, az is felmerült bennem, - a felmérhetetlen kritika, cikizés stb. – kapcsán, hogy lehet ő nem is, soha nem is szeretett igazándiból engem, mint én őt. S akkor tényleg balfasz vagyok, vagy nem? Nos, innentől másfele kellene, hogy menjenek a dolgok. Nem kapcsolom be a Skype-ot, legfeljebb az e-mailt nézem. S hát nemír.

Sokszor felmerült, hogy egyáltalán van arra egy lehetőség, hogy elváljunk? Hogyan? Hogy lesz majd? Mitől, mikor stb.

Különös jelenség zajlik, nem először. Megint az az érzésem, hogy van valakije, vagy legalább is egy „előember”, egy jelölt. Sőt, még valami olyasmire is célzás lett volna, hogy valami békülés van, hm, valakivel. A Jamesval? Végül is én nem bánnám, milliomos mutherfucker, a gyürkék apja, s Imolácska is megkapná a pénzecskéjét, amire úgy vágyik. Nagyon akartam, de végül is nem mertem az utolsó neki írott levelekben beleírni, hogy én ezt nembírom, ezt a kettősséget. Vagy szeressük egymást, vagy szakítsunk. Mondani, vesztőn már sokszor mondtam neki. De hát kell tudni, fontos észbe tartani, hogy ez nem könnyű. Egy nőnek, pl.

A tegnapi hőség után most meg hideg lett, s esik az eső.

Szóval, így ért hát véget a történetünk, nem durrall, de nyűszítéssel. Hogy mit fogok csinálni? Nem tudom.

Dolgozni, s húzni el innen, amilyen gyorsan csak lehet.

Rettentő veszély fenyeget, úgyhogy muszáj magamra erőszakolnom, ami amúgy is az érdekem. Asszem ez így pontos.

Vége.

márc. 14 Azonos nyelven, Válasz lim

Tesztek veszek, s egyszer csak felrémlik előttem, valami régi, régi kép, homályos emlék, ahol emberek így beszélnek. Gondolkodnak is, persze.

S lassan egyre több ilyen rég elsüllyedt moszat és maszat bukkant a felszínre, s most, hogy már így emlékezem, beszéljünk hát ugyanazon a nyelven. Felfogtam én, kb. huszonöt dátum van erre, hogy mi a nagy helyezett. Mi van velem, velünk stb. Kell pénz, másképp nem megy. Közben átmentem néhány dolgon, ismerkedtem a csodás magyar lehetőségekkel, s közben veled is. De még mielőtt találkoztunk volna, március elején felvettem b. Családomnak a kérdést: netán vissza kéne mennem A-ba.

Kész voltam rá, még volt egy kicsi pénzem is. Beszéltem ezzel a nővel, s felajálta, már akkor, hogy segít. Ennél többet, de ez mára mindegy. Amikor megismerkedtünk. Nos, én sajnos, vagy hála az égnek, emlékszem minden szóra, helyzetre, vágyra, sóhajra, gesztusra, érintésre, ölelésre, helyekre, „percre pontosan”.

Beszéltünk is sokat, tanakodtunk, mi legyen. A legegyszerűbb megközelítés – ebben a millió érv és ellenérvben – ha azt mondjuk, hogy megvezettük egymást. S itt mindjárt meg is jegyezném, hogy ez az egész kijelentés, megközelítés, megfogalmazás, nekem a világon a legócskább dolog. Aki így nézi a dolgokat, akiben ez valami állandósult jelenlét, azzal baj van. Ezt gondolom. De hát ennek az arányát megítélni nem könnyű. Kell hozzá idő.

Szerintem, inkább fordítva volt. Felismerve – ó, hogy járódik már ez is lefele, szörnyű – azt a számomra mindig csodálatos dolgot – hogy szeretjük egymást, összeillünk, megpróbáltuk hol közösen, hol egyénileg azt megoldani. S nem ment. Ismertek az állomások. S könnyű se volt. Gondolom, ez sohasem könnyű, de nekik még ott volt jónéhány nehezítő körülmény. Miközben, ezt se felejtésük azért el, adtunk magunknak, ötünknek, néhány feledhetetlen élményt...Szóval, nem jött össze. Iszonyú sokat szenvedtünk, szerintem mind a ketten. Mert anyyira szerettük volna, hm.

S a prés, egyre inkább oda ment le, hogy nekem vissza kell ide jönnöm. erre csak egy mondatot: én húsz éven keresztük ezt tanultam, ezzel s itt tudok pénzt csinálni, amúgy falusi népművelő-könyvtáros voltam..., sofőr)Szóval, rávettem magam, itt-ott te is rájöttél, s lényegében egyedül, de megcsináltam, itt vagyok. A pénzzel kapcsolatos bizonytalanság, annak hiánya, az abból eredő frusztráltság végestelen végig vonult a kapcsolatunkon. Mérgezte is. Ugyan tényleg fantasztikus nagyvonalú voltál, ahogy csak tőled tellett, de emlékszem minden kis megjegyzésre, arcvonásra, szempillantásra, trágárságra, ami itt-ott ezt körülvette. Szomorúságra és bánatra is.

De megint: szerintem csodálatos volt, szerintem megérte. Úgy is ez lesz belőle...Viszont az is nyilvánvaló volt, hogy aszerint a bizonyos „józan gondolkodás” szerint, „most rögtön, s azonnal dolgoznom kéne”. Nem lehet, nem szabadna ezt csinálni. Ráadásul, az én drága feleségem is benne volt a buliba, s kémenyen be is tartott. De ott voltál te is, mikor azt mondtad, hogy „nem szeretném, ha te ilyen megalázó munkát végeznél. Van itt ez is, az is, adjuk el, csináljunk mást, én segítek, szeretlek”.

Felmentés: valójában soha, egyikünk sem volt ebben a helyzetben. Nem kellett – így – gondolkodni ezeken a dolgokon. Mi mennyit ér, meg ilyenek. De hát ez kiderült, elég hamar...Nos, nyilvánvalóvá vált, ezt nekem kell – valahogy – megoldani. Tetszik, nem tetszik. S miközben – nyilván a nyomás hatására – rendszeresen hetente-kéthetente összevesztünk. Sokszor azt se tudtam már, fiú vagyok

vagy lány. Viszont egyet mindig tudtam: csodák nincsenek. S ha más nem sikerül, ide mindenképpen vissza kell tudni jönnöm...

S ott, végén, igencsak magamra maradtam. Hogy is mondjam. De menet közben is voltak nekem szörnyű napjaim, heteim, ott Kötcsén. Amikor úgy éreztem, hogy az egész világ ellenem van, vagy, szarik rám. Nincs semmi, senkim, egyedül vagyok, s semmi értelme nincs az életemnek. Minden, amit eddig csináltam elillant, remény sincs, mert hogy ez a fucken pénz. Sokat kerestem, sokat dolgoztam, de nem eleget. S persze, bozótos lenne olyan, akinek úgy is jó, de az meg nincs. Olyan nincs. Komoly halálfélelmem volt. Mikor néha kibukkantam mégis ebből az örvényből, mindig egy jutott eszembe: Édes Jóistenem, csak abban segíts, hogy visszamehessek Amerikába! Erre a helyre, amit úgy utálok, s ahonnan tokomban hányadokkal, s "örökre" távoztam...

Ott a végén, csúnyán elhagytál engem. Aztán alighogy ideértem, gyönyörűen rátaláltál. Ott a végén azt gondoltam, hogy minden mindegy, nekem mennem kell. Ha kellek, majd kellek.

S hogy mi lesz? Hát gyönyörű lesz. Ez lesz. Ezt gondoltam.

S annyira boldog voltam, mert volt munkám, kerestem pénzt, s arra is maradt, hogy visszanyerjem a méltóságom, hogy a jobbik felemből is mutathassak már valamit neked, a gyerekeknek, hogy boldognak láthassalak benneteket, s kicsit én is örülhessek már valaminek. Jó szar munkák voltak, de nekem megérté...

Muszáj itt azt is megemlíteni, hogy ezzel kis időt nyertem a Szandrával a Jillel, kapcsolatban is. S mondtad, nem fizettem ki mind az adósságokat. Hm. Ki tudtam volna. De nekem fontosabb volt velünk mi van. Én abban gondolkodtam, hogy mostantól fogva nekem ez a családom. Annyit de annyit írtam, s beszéltem erről. Meg arról, hogy reális esélyt látok arra, ha felfújom a képem, meg tudom csinálni. Ha szeretsz, támogatsz, s képes vagy hinni ebben. Az első kettőben nem kételkedem, legalább is nem szeretnék. Eszeveszetten fogok menekülni még a lehetősége elől is, hogy valami baj volt a szeretetteddel. Az olyan, mintha kitépnék a szívem. Csak mondom. De a harmadikban igen. S azt is értem, hogyne érteném, hogy valami biztosítékot akarsz. Ami, itt nem pénz, mert az nincs. Hanem a képesség, ami erre alkalmassá tesz valakit. De hát ez bonyolult. S próbáltam, igyekeztem, finoman, mindenhogyan, hogy felfedjem ezt veled, de tudom, hogy szenvedsz, tudom, hogy nehéz, tudom, tudom, tudom. S nem tudom, mit csinálsz. Nem akartam csalódást okozni neked, ezért többnyire csak javasoltam, elmondtam az ötleteim, meg ilyenek. Nincs két hónapja, hogy visszajöttem. Bal-szerencsém volt, amit te baljós előjelnek fogsz föl. S emlékszem, tegnap mit mondtál: hogy nincs semmi, csak szar ezekre a dolgokra rájönni. Oké.

De ez engem iszonyúan zavar, s bánt. Fizikailag fájdalmat érzek. Ahogy minden egyes lépcsőfordulóban sebeket ejt rajtad, az én valóságom. Én ezt nem szeretném. Azt gondolom, hogy túlérzékeny vagy, tapasztalatlan vagy, legalább is

errefelé. Olyan, mintha a szörnyek országán vezetnék keresztül, miközben a világ összes eszközével pont megvédeni szeretnék ettől...

De, annyiszor mondtad, hogy bírod. Meg kellett várnom, hogy ez tényleg mit is jelent. Nem tudom, jól látom e, de az az érzésem, hogy mégsem bírod. S most akkor olyan, mintha én szó szerint kínoználak. Hát azt meg végképp nem. Isten őrizz! Nézd. Most ott tartok, hogy semmit sem akarok ígérni. Bár semmi sem változott, én szeretném. Valamit fogok is csinálni. De semmi megvezetésnek fölfoghatót, semmit. Én ezt többé nem szeretném, semmilyen formában hallani. Se tőled, se mástól. Velem, ez biztos, ez nem megy. Nem ezért éltem eddig ezen a földön, hogy ezt kapjam.

De nem tudom eldönteni helyetted. Neked kell döntened. Én túlságosan szeretlek, szeretnék. De csak ha lehet, ha hagyod, ha bírod, ha ha ha. Rohadt nehéz ez, asszem. Látom én, hogy azok a bizonyos arányok, amik a rendes élet feltételei másképp tolulnak bennünk. Nem is lenne ezzel baj. Ha frappánsan s gyorsan megoldhatnánk. De így? Ezek a különbségek előretolnék, nyomulnak, bele a képünkbe. Én bírom, de meg egyszer, azt nem akarom, hogy elbasszam az életed. Ezt már nem. Nem ezt érdemled. Szeretettel,

Jack

márc. 15. itt a vége, fuss el véle?

Ízt most írom ide az elejére:

Asszem, kicsit elkényeztettem Imolácskát. Kíváncsi leszek, mit történik, ha megszűnik az utánpótlás...) Azért ez szép, nem? Pont ma. Hát, van erről egy gyönyörű hangfelvétel, ahol sok minden kibújik Imolácska zsákjából. S nem jópofa, már nem lehet örökké könnyeden elhessenteni.

Márc. 16 szombat hát itt volt ez a szörnyű nap

Zuhog, ugye.

Nem hív ez a barom nő. Mégiscsak átver? Mi lesz velem. A Margaretet ugye Las Vegasban van, szóval már azon töprengtem, hogy elmegyek a férjéhez, a Genehez, s kérek tőle pénzt. Kétszer próbáltam hívni, mire végre visszahívott. Hogy valaki meghalt.

Aztán délkörülre megbeszéltük, találkozunk a Kmartnál. Készt, aztán jött a babájával. Vittem a videokamerát, hogy azt veszi zálognak. S ad 250-et. S oda nyom egy 350-es számlát, mert hogy a múltkor adott, - az új munkára előleget...S mondtam, hogy azt hittem, azt a padlójavításra adta..., az előző munkára. S oké, visszaszívta. Nos, nekivágtam a fogalomnak, egy órát álltam a bankban, ahonnan előzőleg ő volt. s ugye nem adott készpénzt, hanem csekket. Tényleg egy chip idióta. Aztán rohantam a Walmartba, venni telefonkártyát., hátha hív az Imola...

Nem hív, azóta se. Nem is ír. Várom, s közben örülök neki.

Aztán nagyon körültekintően vettem kaját, húszon három dollárért. Aztán elmentem, s befizettem a hatvannyolc dollárt a telefonra, Internetre. Aztán hazafelé vettem cigit, meg egy üveg legolcsóbb whiskyt, hat dollárért. Megettem a tegnapi csirkepörkölt maradékot, s jó beittam. Aztán Interneteztem. Aztán lefeküdtem. S persze, millióféleképp az Éván járt az eszem, meg magunkon. Lehet, van valakije? Csak kímél engem? Azt mondta, nincs. de közben annyira lehet érzeni a változást. Mintha valaki befolyásolná. Másképp nehezen tudom elképzelni, hogy így felkeményedjen, magától, ellenem. De ki tudja? Ez is az baj, hogy nála ezt nem igazán lehet tudni. Egy gyerek. Mára kisütött a nap, s ez jó. Jó hideg lett. Végül is nem hívott vissza a realestateos nő, szóval nem tudom. Végül is hívhattott volna a mobilon, annyi azért még volt rajta. Hat perc. Kértem, adja oda a munkát, szóval tudtam volna a hétvégén csinálni. Végül is 1500 ról adtam ajánlatot, de kiderült, a másik pasi ezerről...Nem tudom. Próbáltam érvelni, de mondta, sok a dolga, majd visszahív. De a hétvégére néne fog menni. Szóval, itt vagyok, süt a nap, dolgoznék, de nincs mit. Valójában pánikolnom kéne, de nem merek. Az előbb fölhívtam az Elenát, elég realista volt, s végül is azt mondta, hogy magamra koncentráljak. Nagyjából elmeséltem neki mindent, talán kicsit megkönnyebbültem ettől.

Nem tudom mi lehet szegény Imolával. Végül is ő rakta rám a telefont. S nem ad életjelt. Valami motoszkal bennem, hogy hátha mégsem ilyen csúnyán kéne elválnunk. El kéne, de nem így. De ott van bennem a bizonytalanság, - azok után, amit mondott, hogy „őneki nem kellett volna belemennie ebbe a kapcsolatba”, tele vagyok mindenféle félelemmel, szorongással, hogy valójában – ügyesen – ő lavíroztatott bennünket ide, illetve én, - ki tudja – de, hogy így esett, lehetőséget látott a kiugrásra, s meg is tette. Hol erősnek, hol gyöngének tűnik, ami persze maga a gyöngeség. Amiért szeretni kéne. De nem lehet, mert durva, önző stb. Szóval, megy ez a ringliszál körbe-körbe. De sajnálom, az biztos. Szeretnék segíteni neki, mondani neki valami jót, kedveset. Csak hát ez egy csapda is lehet. Mert akkor majd megint jól belekeveredünk, ahogy szoktunk. Azt meg mégsem szeretném. S sokszor felmerül, hogy miért is csinálom én ebből ilyen kurva nagy ügyet. A világ tele van nőkkel. A múltkor próbaként felmentem a Habostára. S igen, ott van az a sok nő... Mindig ott van. Mondtam az Elenának, hogy nagy dilemma az volt, hogy egy meleg, családi izé, vagy a magányos vigéc kalandjai c. fejezet. S az rémlett föl előttem, hogy az előző. De ha ennyire sokba kerül, akkor ugye nem megy. Végül is, ha sikerül erre koncentrálnom, meg tudok ebbe kapaszkodni. Lesz pénzem, autóm, megmarad Kötcse, - egy kicsi ez, egy kicsi az. Szerintem fogok tudni dolgozni is. Talán barátokra is szert teszek, van itt egy pár nő. A Jill is „megmarad”. A gyerekeimmel is összejöhetnek... Írhatnak is. Bassza meg. Szóval, azért nem annyira sajnálnám magam, itt, lehet itt is találnék egy nőt. Bár ettől félek. Valahogy ezt soha nem tanultam meg igazán, félvállról venni dolgokat. Beleélem magam, mindent akarok. Belekeverednék valami baromságba.

Amit nem terveztem, ami nem én vagyok. Bár, az utóbbi években, mintha valami mégiscsak felerősödött bennem. Végül is ellent tudtam állni az Elenának, meg az Jégnezőnek. Sokat segítettek persze, mert hogy hülyék voltak. De hát mindenki hülye kicsit. A szex, hhuu, az is egy dolog. Most már nem is tudom mi van vele. Vágyom rá, nyilvánvaló, fel is áll még stb. itt is van sok magányos nőci. Csakhát itt aztán még annyim sincs, mint otthon, bujkálnom, titkolódzanom kéne, ha egyáltalán. Ki vagyok én itt, mim van nekem? Semmim. Úgy élek, mint egy lepusztult munkás, egy csöves. A Margaret mindig javasolja a barátnőjét, de olyan mintha a nagymamám lenne, jajj, ne!

Még valami eszembe jutott. Mi lenne, ha – ahogy az Imola már egyszer „javasolta”, megmaradnánk egymásnak...Csak sokkal lazábban. Függetlenül, elkötelezettség nélkül. S menjen, szedjen föl valakit. De azért néha találkozoznánk, meg ilyenek. Fölfoghatatlan ez most nekem, de – valamit – mégiscsak jelentettünk, s fogunk is egymásnak.

MICSODA ÚTJAIM..., HM, NEM IS TUDOM, HOL KEZDJEM?

A lekésett izsáki vonattal, - amiért nyolc évesen megrugdostam imádott dédim – félve, hogy elmarad az aranynyár?; A zuglói utcagyerekként megélt ellenforradalommal, ahol majdhogynem engem is megöltek, mint a tetőnkéről, mellőlem lelőtt barátomat?; A zsolnai gyár tövében megesett kefélekkel, ahol orvázásig hol a nőt tuszkoltam, hol a féltékeny havert, az elszakadás utolsó, haveri birokjában?; Stoppolásokkal keresztbe kasba kishazámban: Üvöltés, és Úton, és Dylan Thomas, és Szerb Antal Világirodalmával tarisznyámban? A tanyáimmal, ahol egy életre behálózta az agyam az olajfa sövény? A kis görög faluban, Byron sírjánál zokogva? Capriban, egy képeslapon? Kis olasz kocsmákban?, ahol a világ legjobb kávéját főzik; Róma templomzúgásában?; Az olasz konzulnál, aki meghányatott Amerika vágyamban?; Menekültautónk a kisFiat eladásánál, melyel évtizedekre elhagytam őseim Európáját, gyászos büntudatban?; Nápoly utcáin Nápolyba botladozva, egy lábamra tekeredett pálmafa-kutyával? A menekült tábor őrével, aki elvette az emberi jogaimat? Egy olasz táj ciprusainál, ahol nők mosták mindenki szennyesét, a falusi kútban s öröklétként kutakba szállt az este? Egy görög monostornál, ahol öröktől kéne lennem? A Sixtusi kápolnában, ahol levált a cipőm talpa? A queensi magasvasút alatt, ahol székrekedést kaptam a kemény fagyban? A vad Catskill hegység, vadászházon átfolyó forrásánál? Arizóna határánál, ahol manóként kuksolt a családom, mert kifogyott a benzinünk a kígyókkal teli éjszakában?; A Mohave sivatag Újvilágról hadonászó szélmalmainál?; Az azóta elfagyott naranyligetekenél, spártai késő nyár beütéssel, Beekersfield kapujában, ahol megfogattam, soha többé ne fogok fázni?; Amint megpillantottam vad testét a Csendes Óceánnak? Fókákat szoptatva lila medú-

zámmal a Monterey Bay-ben? Kitántorogva a Centrál Parkba a Francia Követségről, nagy rozsdás szögekkel fűre tűzve, hogy a kultúrsokk ne rángasson halálra? A Metropolitan Art Múzeum Egyszállszakál kínaijának vízfestményie előtt? Fölle járva a Greenech Villageben, amit elloptak előlem? Tüszös mandulámat mutatgatva egy apácának egy manhattani templomban? ; Floridában, a Boardwalkon, mikor lecsapott rám egy eltévedtszélvihar? Egy régi zsidó nőnél, aki nem hitt nekem, mert kék a szemem? Egy Everglades krokodilnál, aki ellopta a csalim, de megúsztam? Egy kis kurvánál, aki arcunkra nyomta bájjait, aztán a haverom szétverték a baddyguardok, mert felállt a farka? Egy floridai milliomos tornatermében, ahol tükörből kritizálták a szabálytalan olasz gránitkirakásunkat? Egy miami kávézóban, ahol ihatatlanul édes, Castro ellenes kávészirupot mérnek, sült édeskrumplival? A charlestoni öregváros ezerszeresére nagyított Szentendre kertjeiben? A kaliforniai pisztrángnál, no nem, ez nem a Yeats-é, aki indiánokról mesélt nekem, s láttam is egy lányt, de nem volt hajában piros virág, a szívem mégis kiugrott érte torkomon? ; A Henry Miller kunyhójánál, ahol a Jack Kerouac még mindig meleg írógépe mint léggömb lebegett Big Surnél a ködben? A barna medvéénél, aki ellopta a joghurtunkat, hiába üvöltöztem fél méterről a pofájába, már nem is melékszem melyik parkban, Kings Canyon, vagy Yosemite? ; Vagy mikor megláttam először a Fenséges Tenger ő-Nagyságát, Thessalonikinél, kint a hegynyi hajók fújtak, én meg rémültömben elejtettem fényképezőgépem, az nők-s Praktikám, mitől minden kép elhalványult? Vagy később, az ötezer éves óriás fenyők előtt, ahol ugyan ez a fényképező végleg bedögölt? ; Vagy mikor az Irszetterünk beugrott a jeges tóba, Kiskunfélegyháza határában, pár hónappal előbb mielőtt agyonlövettem? Vagy ahogy egy öreg nő ölében ráeszméltem tizenhétévesen a szerelem boudleaires spleenjére? Vagy mikor egy dunai uszály végéből kiengedett selyemzsinóron, sajtócskáimra harapott márnaszörnyket vonszoltam be? Vagy amikor a koromsötét gemenci erdőben körbevettek a vaddisznók, én meg majdnem feladtam, hót részegen? Vagy amikor pufajkámban beugrottam a jeges Dunába, hogy egy uszályt a partra húzzak? ; Vagy amikor szemcsipesszel kiraktak a hóra, mert leolvasztottam első apósom proli-bojlerját? ; Vagy amikor kiesett csapágyastól a kerekem, a nagy amerikai semmi közepén, éjszaka, New York és Miami között? ; Vagy amikor egy jenki Richmond Hillben az utcára hordta az anyja összes bútorát, amivel jól berendeztük a házunk, s amit később megint az utcára hordtam? Vagy mikor harmincöt év összes könyvét jótékonycélra hagytam, Zamárdiban? Vagy amikor piros papírrózsáktól fulladozott a november 7-JACK ünnepségem, hogy a pártitkárunk megszopassam? Vagy amikor harmincötödször lötyögtem billencs Ifámmal az algyói vasútvonal töltésén, a rekkenő nyárban, oda-vissza, hogy kapjak egy strigulát? ; Vagy amikor egy füledt éjszakán, tízméteres vasteknőmről, meztelenül fejest ugrottam a Csepeli Szabad kikötő moslékjába, hogy kimentsem Csuncsi nevű kismacskám? ; Vagy amikor részeg hajósként a mohácsi Dunába estem hanyatt, egy

nőt szorítva? ; Vagy amikor a baracskai rabtáborból szállított őszibarack rakományom leborult, mert frontálisan halálba küldtem egy fehér lovat?; Vagy amikor egy pap állt meg kapunkban, kérdezve, mit tehetnénk együtt eltűnt anyáért? Vagy amikor egy kedves indiai doki egy amerikairákkórházban közölte: kivette a nőm nemiszervét? Vagy, amikor az anyám az apámat baltával fejbe vágta, aki meg akart fojtani, mert bőgtem? Vagy amikor egy hurrikán ringatott Florida kapujában, harminc centtel a zsebemben, soromra várván? Vagy melyik fel és le szállásnál két kontinens között, harmincadszor, negyvenedszer? Egy buzi mesterszakács lihegését hallgatva a Lower East Side egyik alagsorában, csatorna lefolyóját javítva? A családi kirándulás előtt a Coney Island-JACK Aquariumnál, ahol én kint maradtam, mert hiányzott a jegyhez pár fillérem?, hasonló a Bronx-JACK Zoo-nál?, első Párizsomba tartó metró utamnál, mikor lekéssett repülőmet betemette a hó, s hőttrészen se tudott a szálloda tulaj levenni a csőrejt szeszekért, amittől gondosan körbehugyoztam a Montmartre-ot; vagy amikor egy állig felfegyverzett rendőrosztagnak várt Atlanta repterén, mert egy pöcsköszörűn megittam egy féldeci whiskyt? ; vagy amikor egy csúzlilövéstől Magyar Pilóta nevű sapkában fejest ugrott egy oltott meszes gödörbe, kijárási tilalomkor, az Ellenforradalomban ; vagy amikor száz kamasz hurrázva dobált a levegőbe, nem sejtve hogy örökre elhagyom őket a felnőtté válásban Zamárdiban; vagy amikor utoljára öleltem meg utcasöprő anyám? ; vagy Pompei fürdőjében, rádöbbenve: az emberi evolúció itt végetért? ; vagy egy charlestoni ültetvényes kastély reparálásánál, ahol egy kékvérű hollandtelepes sápadt unokahúga ezt rebegte: „ó, hát itt van az én Májkelandzsolóm”? ; vagy amikor egy öreg zsidó festőnő felvilágosított Miamiban, miszerint fontos vagyok a Jóistennek? ; vagy a tihanyi Apátság előtt, ahova fölkanyarodtam a nyári Bach koncertre, letéve teherautómról ötven stopposom? ; jogosítvány, érvényes rendszám nélkül átsühogve Manhattanbe az East Riveren, egy Broadway-végkiállításra, ahol faszoltam két kis hangfalat, ami majd Kötcsén hörögte ki lelkét? ; egy sikertelen, éjszakai kamasztámadás alkalmával, a J metrón hazafelé a New yorki éjszakában? ; egy magyar templomban Florida végén, ahol az erdélyi pap csodaként mutatott be, mert megjósoltam egy nyilvánvaló hurrikánt?

Folyt köv.

Jack

Vagy amikor egy kis magyar törpét a lábaimhoz dobtak egy miami templomkertben, én meg sátramba befogadtam? Vagy amikor egy nagykovácsi por és zajüzem raktárának vezető bentlakója lettem, első amerikai hazatértemkor, közel ötvenévesen, kis századmilliméteres biszbaszokat innoválva és tömeg gyártva? Vagy amikor végre elmentem megnézni a Szabadság Szobrot, de restaurálták? Vagy egy balatoni viharban, oldalán száguldó vitorlásomon, vidám dalokat énekeltem családomhoz, akik egy vonatban hazafelé zötyögtek? Vagy kilencévesen a

tehervonat ütközőjén csöngve a rákosfalvai Körvasúton? Amikor egyszer gatyában ágyukba kergettem Kelet-Európa egymást lincselő menekültjeit az olasz Compóban? Netán azon 56-os tényleges lincselésnél, ahol kiéhezett háziasszonyok agyonverték egy smucig bolgárkertészt? ; Vagy amikor már tényleg lelógattam a lábam Kalifornia végén, de elfelejtettem miért? Vagy mikor csak azért utaztam el Velencébe nászútra, hogy jól összevegyünk szilveszter éjféli kísérletét üldözzem az Alpok havas-ködös labirintusában? Vagy amikor a Queenstől a Manhattanig tartó, mára rejtélyes utamon ötvenszer állt le döglődő teherautóm, lejárt rendszám, lejárt biztosítás, lejárt jogosítvány, mire végül csak oda értünk egy tönkrement stúdióba, a Broadwayn, s vettem két kis hangszórót a kiadásban, s amik később szinkronrecsegésbe fulladtak kötcsei folyosónk kódében? Vagy amikor az Elfújta szeles Charlestonban egy ötöd generációs holland tündér-hölgy arisztokrátam így sikkantott: „ó, hát itt van az én Májkölandzselóm!”? vagy amikor fönnakadtam egy ausztriai szögesdróton, D. Thomas Sóhajokból c. versét kántálva az ordas éjszakában, majd egy katonán verset költöttem hírtelen: „mikor átkúszod a kertet, meglátod a percek dróthuzalát, amint felfűzve rángatnak rajta a fák”?

Gilberto Gil, Válasz lim

Egy elég érdekes ember, ez a brazil kultúrminiszter. Énekes, zeneszerző, mindemellett. Iszonyú sokat dolgozik, imádja a keleti kultúrákat. Azt mondja, hogy a Védákban, az emberiség legrégebbi filozófiai művében a dolog így kezdődik:

„ Minden szenvedés. Nehézség és kellemetlenség, mind jó kihívások, egy fontos része a pulzáló életnek”

Ez a sárga itt gyanús, hogy nem e megvan valahol, ellenőrizni

Hát megfogott, Válasz lim

Amit mondtál.

Teljesen igazad van.

Nyomulok itt a gyermekded hülyeségeimmel, miközben...

Megértelek, igazad van. A valóság. Vigyázni kell. A realitás. Komolyan beszélek. Lehullt a hályog a szememről. Mindig én beszéltem a low profilról, a visszafogottságról, s közben meg én nyávogok itt a hülyeségemmel, miközben...

Eszembe jut, hány éven keresztül pont én prédikáltam, teljes meggyőződéssel a szükségességes materialításokról, helyzetről, magatartásról, hogy az embernek van, meg legyen dóga, meg csinálja, meg félre a nyállal, meg stb.

Elgondolkoztam rajta. Kitartás. Meglátjuk. Várunk.

Kicsit bizarr. Fenébe is. Megyek több munka után.

Jól vagyok. Szeretlek.

Jack

INNENTŐL -KIS KORSZAKAINK

Ha mint, Filozófia értekezést, rólunk kellene értékelnem, sicc, amit írtam, kb. ötven százalékot szavaznék, tizből öt pontot. Még mindig nem elég tömör, nem elég frappáns. Az „élő” nyelv, a mindennapi, az „érthető”, meg a sorrendek, meg az érzelmi és értelmi ráta, meg az adás meg kapás, meg a cselekmény feszültsége, meg a fordulatok, meg a „plot”, ahogy azt az angol regényírás technikában hívják: azaz a „poén”, a lényeg, a na jó, „de mit is akarsz te Dezsőkém itt mondani, nyegegni, miről szól ez az egész hablaty”? Hát, próbáltam. Érthető is legyen. Rövid is. Tömör és velős. De szórakoztató, szóval az olvasó ne alszik el. Személyes és általános, hogy ne sértsen, hogy az általánosból érthető legyen. Nem fontos, nem ez a lényeg, ja. Mi a lényeg? A mi drága létünk ott van, ezt ne tagadd, ha – megfogalmazzuk, ha – nem. Ha értjük, mert lekódozjuk, az baj? Néhányszor, a mi regényes történetünkben volt pár nagy reneszánsz. Amikor valóban kommunikáltunk. Zötyögött, témát és médiát váltott, sokszor indokolatlan. S szedtük – hatosával – a lépcsőket. S jöttek nagyon organikus, nagyon mély, s bonyolult funkciók, s szövetek, mint a veséé, meg szívé. Agyé is. S itt, - hogyan másképp? – a dolog lelassult. Az ember rohan a síkokon, naponta akár több ezer kilométert is megtehet. De a bozótosban, a macsetével, van, hogy csak pár kilométert. Mégis, ha ez az út? akkor el kell ezt fogadni.

Eszembe jutnak dolgok.

Pl. Jassolóban

Mikor Jassolóban megálltunk egy presszónál. Ittunk kávé, kicsit sétáltunk. S ott úgy éreztem, hogy át-meg-átfonjuk egymást, beleivódva, beleolvadva az egymásunkba. Mindet dugás közben...Aztán lent a beachen. S bár hat síkon folyt az élet, a küzdelem, a létezés, ahogy fényképeztem azokat a kis mikrokozmoszokat, mindig ott éreztelek a közelben, mellettem, velem, ahogy bóklásztál, abban a fátyolos, s utolsó napjában az évnek. Szerintem gyönyörű volt.

Jack

Az ott szerelem volt az első látásra

az első benyomások visszhangjai

Azt mondják az első benyomás iszonyúan fontos. Furcsa, de mégis. Nos, ennek az allegóriájára, tolul, tolakszik itt bennem ezer kép, emlék. Rólunk. Ahogy találkoztunk, ahogy minden fizsem-faszom sallang nélkül puff, odaadtuk magunkat egymásnak. Ahogy önmagunk voltunk. Amilyenek valójában vagyunk, még mielőtt beindul a társadalmi, egzisztenciális összefüggés rettenet. Persze volt ott némi kis alkati interferencia, itt-ott, de „szellemekkel volt tele a lég”, ahogy a D. Thomas mondja. Arról beszélek, hogy adás, önfeláldozás, szeretet, vágy, kedvesség, meg minden. „Szerelem az első látásra”. Én mindig csak álmodtam erről, s sárga irigység lappangott bennem az ilyen láttán, hogy másoknak ez megadatott. S vén fejjel egyszer csak puff, ott voltam én is benne. Valahogy komolyan mondom, az egész lényem legmélyéről jött ahogy kinyújtottam a kezem s megérintettem az arcod, s ahogy hagytad, ahogy fogadtad, abban nekem minden, de minden benne volt. kapaszkodok is belé, mint egy hegymászós hosszasan sorolhatnám. Tác. A telefonok, az sms-ek, az egymáshoz rohanások, egymásba omlások. Képzelet játék? Képzelet, óhaj-sóhaj felruházás, belelátás, beleképzelés? Valakit felruházunk valamivel, pedig? Ó, jaj, ezek a közhelyek, igen. Még ha van is – másnál ilyen. Persze, hogy van, a rohadt életbe. De van ott más is. Hosszasan, de hosszasan, és most sem, lényegében), nem volt ott semmi mérlegelés, terepszemle. Sőt, minden, s mindenki ellenére, mint az örültek voltunk, s vagyunk egymásnak. A szerelem próbatételei? Le kell számolnunk a saját közhelyeinkkel, a világgal, a természetes óvatosságunkkal, amit az élethelyzetieink) normálisan fölvet-het-nek. Belenyugszunk egymásba”? ha már értjük, látjuk, tiszta és világos, mi is az ábra, sajna van ilyen, át kellett ezen a bozótoson törnünk, de most már hagyjuk. Szeressük inkább egymást, legyen hát ez a végzetünk...A szörnyűbbnél szörnyűbb veszekedéseink után az összesimulásunk, egymásba olvadásunk, megértésünk, felülemelkedésünk a szarságokon, a visszahullásunk egymásba, mind, mind. Biztos láttál már ilyen képet, egy ilyen külsőt. Amikor valaki látja a balhét, kemény, gyilkolást emberek között, de a hogyanja, a mikéntje ahogy utána egymásba csimpaszkodnak, az emberben azt a hirtelen felismerést hozza, hogy „húbazdmeg, ezek nagyon szeretik egymást”. S valami mély meggyőződés gyökeresedik, csontosodik meg ott: „hát, ezeknek végük, soha nem tudnak elszakadni egymástól, ezek között valami komoly dolog van ott a mélyben”. Valahogy így. Tudhatjuk mi is ezt? Vagy szerelmeseknek ez tilos? Még akkor is, ha persze, hogy nem ezért van, nem ettől van! Nos, nekem te az én drága cicám vagy. Mindegy mi van, mindegy mi lesz. Soha nem foglak hagyni bántani, becsmérlni. Ha valaki elkezdi, hogy „na dehát”, azt fogom neki mondani, hogy „figyelj ide”, az Imolához senki sem ér föl, a kisujjá körméig sem”. Mindegy mi

van, mi együtt vagyunk, örökre. S a világ szégyenkezhet érte. Ide a legjobb, ha leszarjuka „világot”, s azért is megcsináljuk, behehe...)

Jack

Egyre csak tűnődők ezen húsvétom egyedül Amerikában

Miért van ez a torokfojtogató érzés bennem. Minden nyavajás ünnepkor. Útááálom is őket. Kézzel-lábbal igyekszem csinálni valamit, de hiába. Valahogy teljesen átfordult ez a dolog, szegény kis annafrank vagyok. Csak eszembe jut, ott „lent” valahol, ahogy álltam ott a „mások ajtajánál”. Bassza meg. Meg egyébként is.

Jack

Devendra, a „Summertime”- ot fogja játszani.

a Georswine-ét? – kérdezi a riporter.

Nem válaszol, helyett mondja a pasinak, hogy énekeljen ő is. Zavarba jön. Könyörög neki franciául: petty po, petty pá, valami ilyesmi. Mondja neki, hogy s valami gesztust mutathat, hogy hogy csináljon, erre kivágja magát, s gyorsan újból bekonferálja: „Summertime”.

S hát jön valami fantasztikusan egyszerű, s nagyszerű, igazi meglepetés. Semmi köze a nagy zeneszerzőhöz, csak a bugyuta amerikai hangulat...S egyszer csak – egyedül – elkezdi játszani. nyáridő, ugye. Jó meleg, mindenki) nagyon lazán. Idill. S hát az eredeti mottójára, de kifigurázva, olyan jól, hogy igazándiból, csak most igazán értettem meg, miről is szól. Pedig halottam már ezer formában: a Streisandtól, mindenkitől. Jazzben, bluesban, mindenben. De ilyent még nem. Szájbarágós, s ferdítés persze. Az ő szövege, az örök melódiára, témára. Remegő hangon, szédületes, valahogy így:

„Nyáridő, s minden élő könnyedén, Halak ugrálnak, ugrálnak, ugrálnak ki A gyapot búza, füvek) oly szépre nőttek, nőttek, Papa gazdag, Mama meg oly elegáns, elegáns. Ezért nyughass kis tündérbabám, Soha, soha az életbe, az életbe soha ne bőgj...majd az egyik reggelen majd arra ébredsz, hogy Csak énekelysz, énekelysz, s kitárod karjaid, karjaid, S az egekbe repülsz, az egekbe,

S soha neki nem hoz-hoz onnan le Mert Papa és Mama majd mindig melletted áll.”

Lázálom, iml

Egész délelőtt az internettel bajlódtam, egyre nehezebben viselem ezt a fruszt-rációt, hogy nem megy nekem. Olyan aranyos kedves vagy, voltál tegnap. Örült ez a mi életünk, s muszáj értelmet tölteni bele. Szegénykém, édesem, itt bajmólok, s úgy érzem ez az egész olyan lehetetlen, hogy én ne tudjam ezt megoldani

és hallom, hogy mondod mit tegyek, de teszem, teszem, s már működik is. Cso-
dálatos, hogy te így tudsz belemenni, átélni, lelkesedi. Szeretlek ezért is, a szen-
vedélyességedért. Nekem az önfegyelem a legnagyobb kihívás, hogy uralkodni
tudjak magamon, úgy annak ellenére, hogy szinte alig tudok magamra figyelni.
Az önfegyelmemen szeretnék javítani, mert néha már-már belegolyózkok ebbe a
soksok függőségembe. Amíg ezt ideírtam négyszer kellett fölállnom valamiért, és
most sírni tudnék ordítani, de leginkább beülnék a kocsiba és az elmennék, úgy,
hogy soha, de soha ne kelljen visszajönnöm az életembe. Nem értem, ez azért
lehet, remélem, mert tömény ez az egész, hogy nincs benne rend, rend abban,
hogy néha szabadabb lehessenek, hogy másra is figyelhessek. Én mindent jól sze-
retnék csinálni, de ebből semmi jó sem sül ki. Muszáj mondanom, mert mert nem
is tudom mi van. Öllelek

Imola

Ápr. 10. Fantasztikus világ, Válasz lím

Hát azért ez az.

Éjjel egy óra, most ébredtem fel sörös-whiskys, magyaros-szűzermék vacso-
rám ájulataból, odanézek az úgy felejtett laptop képernyőjére, s hát letöltötte
végre! Semmi más nem világít, gondolom megint kimegyek meghúszom a mű-
anyag vizeskannát, vajon már hajnalodé? Kritikus idő ez a hajnali három, nehe-
zen szoktam rajta keresztülvergődni. Odanézek a rádióóra piros számlapjára és
shit! még csak egy óra, bassza meg. Hát akkor felkelek, annyi ugyanis a dolgom.
Amúgy is kupleráj mindenütt, két filmem is van, holnap, azaz ma vissza kéne
vinnem, egy film a Giacomettiről, meg egy avantgárd francia, „Godard után a leg-
jobb”),

Április 11. Az anyagiasság előretör, s az utolsó telefonbeszélge- tés

s itt van ez a Waits is, amit letöltöttem, bele kéne nézni,

kíváncsi vagyok...csak egy percre. S kész, veszett fejsze. Hozok egy fél grapef-
ruitot, eszem a kiskanállal, rosszul vagyok. Leragadtam.- s a Waits énekel itt a
képernyőmön, egyenesen Berlinből, ahol egy koncertet tartott, nézem, hallgatom,
én meg itt ülök s ezt írom. Éjjel egy óra. Valami kis germán vehette fel a Digital-
jára, totál minden ferde, örökké a fele zenekart mutatja, de jók a közelítések, s
elég stabil a kameratartás, kivéve a számok között. Biztos tapsol a lelkem, vagy
fűtyül. S hát a hang se olyan, de mégis. Hihetetlen. Mert ugye aztán felrakta az
internetre, most már vagy negyven perce megy. Hétszáz megabájt, napok óta töl-
töttem, de elég gyorsan ment. Szóval jön egy ilyen kis csávó, fölveszi a világnak
– ingyen! – fölrajja, s puff – nézhetjük. Soha nem látott számok, a pali totál örült.

Olyan, mint egy félrészeg a kocsmából. S közben olyat, meg úgy, énekel, zenél, előad, görnyed, tapsol, nyög, hörög, vonaglik, az egész zenekar görnyed vele, csukott szemmel, néha gitározik, néha hangosbemondóba énekel a mikrofon helyett, rumbatököket ráz, olyan Brechtes az egész, Vail-es, na persze, Berlinben vagyunk. Nem is koncert ez, hanem színház, kigombolt sötét ingnyak, faszulszűk öltöny, s igazgatja trademark kis hülye kalapját. Sikongat, hörög, nyög, csicshiiika, csicshiiiká, a zene pár hang csak, néha szavak, a bőgő valami dögsbe kezd, úrhangok, zűrzavar hangjai, a Waits izzad, fölkapja a megafont, valamit benyög, a közönség őrzöngeni kezd, füttyülés, tapsvihar, a zenészek leteszik a hangszeret, s ahogy elül a zaj, s persze rögtön elhal, mert elkezdődik valami farkas-zúgás, morgás a fák s bokrok közül, a híres waites éjszakában.., aztán belép a zene kis marlénés ritmus, finom, táncos, meleg dallam, táncolni is lehetne rá, összebújóst, kis rumbásba vált át, a szólógitáros le is ül, nem értem a szöveget de egy hajnalba eltévedt szerelmes férfi gyönyörű és kétségbe esett sírásává, kántálásává alakul, ahogy mérhetetlen fájdalommal emlékszik az elveszett kedvesével töltött mámoros éjszakára. micsoda ócska szavak, ahhoz képest...)

S óóóóóóó Ó!!!Ó.

Jön egy ismert szám: FALLING THROUG THE OCEAN, YOU BECAME MY WORLD – hát ez gyönyörű... íme akkor is, ha egy kicsit átköltés, mert nekem így jobban tetszett...De, ez később derült ki.)

Valami balalajka megy hátul, ó shit, mindjárt elélvezek. Végre mutatják a baseball sapkás öreg, kecskeszakállas bőgőst is.

Ó, shit, élőben azért ez hihetetlen. Más is, árnyaltabb, mélyebb, forróbb. Mikor vége, a közönség begolyózik.

De nem hagyja, ezen a hangulaton úszunk tovább: **OF THE A WORLD SZENVEDÉS A VILÁG FOLYÓJA), MISSERIE THE RIVER** ó, ez már az Orfeusz modern, fájdalmas éneke, kis cirkuszi orgonán játszik, állva, mögöttea szólógitáros a szenvedést trombitálja, a bőgő édes-keserű, lüktetésével. Aztán hirtelen váltás, hírelőzetes, topogós, oroszos, dübörgős táncra emlékeztet, egyre gyorsul, begerjedt forradalmi tömeg foroghatna lakodalmas táncban a harc után, a Brecht a Vysotskyval is ott van, kart karba öltve, egy nagy darab mexikói Festő is, a feketahajú Festő babájával, a Lorca is, a Danton is, pillanatnyi szünetek, megtorpan s újra indul az állítás, a tánc a forgás. A közönség most már totál ki van akadva.

Aztán leteszi a gitárt, a bőgős benyom valami kis, elnyújtott kisdögöst, mindenki elhallgat. Waits odaáll a mikrofonhoz, izzadt arcát az öltöny kabátujjába törölve, összeteszi a két tenyerét, s valami ismertető viccelésbe kezd: EZ AZ IDEJE ANNAK, MIKOR A PÓK BEFEJEZVE A HÁLÓSZÖVÉST, BEMÁSZIK A SAROKBA, S VALAMIT KIDUG, IGEN, SZERINTEM AZ A LÁBA kiröhögés) S VALAMI DALBA KEZD a NŐSTÉNYPÓKJÁHOZ,- fülel – a gitár valami szépség-

ges futammal imitálja, s aztán benyögi IT'S RAINY WEATHER., a közönség föl-hördül, ismerik, ESŐS IDŐK JÁRJÁK, ahogy az „ALICE”, az egyik legszebb lírai száma kezdődik. Elömlik a szépség, az előadás tetőfokán járunk. Hihetetlen egy pali ez, a senkikinézetű gyönyörűlelkű, belevaló mindannyiunk. Drága, drága. Aztán jön egy vicces szám, mindenki jókat röhög, majd hirtelen vége, elfogyhatott a szalag, kifogyhatott az elem, akármilyen. Huhú. Le vagyok szögezve. Persze nem lehet ezt leírni, jobban is le lehetne írni, de hát hihetetlen. S egy fantasztikus világban élünk.

Jack

na, iml

Lefekszem, mert ma már annyi mindent hordtam össze, hogy nem lenne így jó folytatni. Kitartás kedvesem, te is megismersz így engem, lámlám én biztos nem vagyok habostorta, az biztosnak tűnik. Remélem haladsz a nagy dzsumbujban a nádvágóddal. Sajnálom, hogy csalódást okozok neked. Ölel: Imola

Ápr.tizedikén volt az utolsó beszélgetésünk,

volt néhány e-mail, meg sms. bocsánatot kért, mindjárt aznap délután, de aztán este mégiscsak megírta az a szörnyű levelét, az utolsót. Mintha jó poén lenne. S persze, nem lehet kihagyni, én legalább is nem szeretném, hogy miket írtam neki előtte. Van ebben is valami pszichológia, hogy ő mérges lett rám, hogy én milyen fennkölt vagyok, tudok lenni, miközben ő rosszul van, beteg, éjjel vérzett az orra, rosszul aludt, s totál és teljesen ki van akadva attól a determinált, s kiszolgáltatott léttől, amiben van. Azért most csak az jut eszembe, hogy föl kéne hívni, mi van vele, már csak a gyerekek miatt is. Nos, a lényeg az, hogy közben azért iszonyú dolgokon megyek keresztül. Állandóan a mobilom nézem, az e-mailt, meg ilyenek. Mindenre összeresszenek. Olykor úgy érzem, mindjárt megfulladok. Pánikrohamaim vannak. S közben, persze, iszonyatosat hajtottam. Ez a szemét realestateos nő is megszívott, a főnököm se hívott, kínlódtam ezzel a komputer tisztogatással is, s minden fordítva sült el. Végül is aztán vasárnap át sikerült billentenem, s valami kis sikerélményem is volt: le sikerült történnem egy programot, amivel tudok fölvenni filmeket. Hát ez fantasztikus. Valami jó is. Beszéltem a landlorddal is, de aztán megjött az esztimateom, s el is küldtem a billt a nőnek. Öreganyám is megküldte a pénzt. S persze itt van ez a talány, amit ez a – hogy is mondjam? – morbid nő csinált? Sajnáljam? Direkt csinálta? Mi függ s mivel össze? Mint egy detektív story. De közben itt van a saját, szörnyű veszteségem, a saját hülyeségemé, meg az Éváé is. Sajnálom magunkat, miközben nem tudom, valójában mi is van. Talán majd egyszer kiderül. Ugyanakkor egyre erősödő meggyőződésem is van, érzés, gondolat, rendeződő állapot, minden. Elve-

szítettük egymást, nagyot, kicsit, vonzalmat, taszítást. Egyformaságot, különbözőképeességet. Jövőt külön is, együtt is. Mindent. Egy egész évet, egy álmot, egy hű, elmondani se lehet. S hát érzem a veszteséget. Aztán az is felmerült, hogy vajon az Imola, hogy is lehet ezzel. Csalt? Hazudott? K p nyeket forgatott? Vasat tűzbe tartott? Szenved? Nem lehet tudni. Egyszerre várom, hogy írjon, meg hogy ne. Akár merre megyek, mindenütt nőket látok. S annyiszor eszembe jut, hogy vajon miért is kell nekem a legnehezebb, legképtelenebb helyzetet választanom. Ráadásul a k db l előjött, hogy mennyire – a saját sorozatos figyelmeztet s  el len re is – isten tettem az Imolát. Hogy valójában nem is olyan jó, mint... de itt is baj van. Mert ugyan tényleg nem annyira jó, de mégis csak bőven jó. Hogy a k r l m nyek mennyire ellene voltak minden jónak. S fölmerül, ha megcsináltuk volna, akkor milyen lenne. De hát ez az  n régi beszaris gom,  vatoss gom, macacss gom, amiben m g ha van is valami igazság, mégsem teljesen  gy van. Az lenne a lényeg a dolognak, hogy „van énnekem más, egyéb dolog is, mint egy tökéletes n t keresni”. Nem baj, ha nem tökéletes. De itt elérkezünk megint egy választ vonalra, mint ebben az esetben annyiszor. S annyi a válaszm t, hogy nem lehet eligazodni. Nem ismerném – m g én sem – magam? Lehet. Talán majd az idő választ hoz ezekre. De hogy tényleg a j t e, azt nem lehet tudni. A sokoldalúság is lehet egy átok. Ebben biztosan vette a lapot, vagy egyszerűen ugyanazt gondoltuk. Valahol, egy ponton, egy síkon, biztos s oldat -ok vagyunk. Ezt nem lehet letagadni. Ugyan az a t . Lehet ilyent, m sik t találni? Vagy ez tényleg annyira fontos e? Ha nem az a szociális környezet vesz körül bennünket, nincs ez a sok determináció, biztos világgá mehetnénk együtt, k z a közben, s talán, feltételezhetően szerelemben. S az ember, ő is,  n is, iszonyúan sajnáljuk ezt a drága imige-ot. Mert ilyen nincs is. S könnyen lehet, valami romantikus lélek azt mondaná, „na, de bazdmeg, ilyent nem lehet otthagyni. Mindenki ezért im dkoztat. Ettől a vágyódástól roskadozik minden emberi alkotás, a francba. Ez a sóvárgás mozgatja a világegyetemet is. De van itt még más ezer dolog Magamról például sokkal kedvezőbb képem van ebben a felállásban. Engem szeretnek, meg tudom ezt „csinálni”. Akár merre megyek, lépten nyomon ebbe akadok. Tudok szeretni, s ez viszonzásra is lel. Aztán van itt valami „nagy lényeg” isiász Imola kicsisége. Ez, tényleg határt szab megannyi dolognak. Testinek, lelkinék, szellemieknek.  rzelmieknek is, ahogy azok aztán az előbbiekből következnek. De hát nem lehet erről elég kielégítően beszélni, egy hosszú regény se lenne elég hozzá. Úgyhogy val s n  megmarad életem egyik nagy megoldatlan rejtélyeinek. S valamiféle fajta szenvedés forrásának. Am t m g az a nevetséges káröröm, elképzelés sem tud feledtetni, hogy neki milyen rossz lehet. Ennyire hülye nem lehet senki, én se. Most itt ezzel zárom.

Ápr.tizedikén volt az utolsó beszélgetésünk,

még volt néhány e-mail, meg sms. bocsánatot kért, mindjárt aznap délután, de aztán este mégiscsak megírta az a szörnyű levelét, az utolsót. Mintha jó poén lenne. S persze, nem lehet kihagyni, én legalább is nem szeretném, hogy miket írtam neki előtte. Van ebben is valami pszichológia, hogy ő mérges lett rám, hogy én milyen fennkölt vagyok, tudok lenni, miközben ő rosszul van, beteg, éjjel vérzett az orra, rosszul aludt, s totál és teljesen ki van akadva attól a determinált, s kiszolgáltatott léttől, amiben van. Azárt most csak az jut eszembe, hogy föl kéne hívni, mi van vele, már csak a gyerekek miatt is. Nos, a lényeg az, hogy közben azért iszonyú dolgokon megyek keresztül. Állandóan a mobilom nézem, az e-mailt, meg ilyenek. Mindenre összerendeznek. Olykor úgy érzem, mindjárt megfulladok. Pánikrohamaim vannak. S közben, persze, iszonyatosat hajtottam. Ez a szemét realestateos nő is megszívott, a főnököm se hívott, kínlódtam ezzel a komputer tisztogatással is, s minden fordítva sült el. Végül is aztán vasárnap át sikerült billentennem, s valami kis sikerélményem is volt: le sikerült történnem egy programot, amivel tudok fölvenni filmeket. Hát ez fantasztikus. Valami jó is. Beszéltem a landlorddal is, de aztán megjött az esztimateom, s el is küldtem a billt a nőnek. Öreganyám is megküldte a pénzt. S persze itt van ez a talány, amit ez a – hogy is mondjam? – morbid nő csinált? Sajnáljam? Direkt csinálta? Mi függ s mivel össze? Mint egy detektív story. De közben itt van a saját, szörnyű veszteségem, a saját hülyeségemé, meg az Éváié is. Sajnálom magunkat, miközben nem tudom, valójában mi is van. Talán majd egyszer kiderül. Ugyanakkor egyre erősödő meggyőződésem is van, érzés, gondolat, rendeződő állapot, minden. Elvesztettük egymást, nagyot, kicsit, vonzalmat, taszítást. Egyformaságot, különbözőképességet. Jövőt külön is, együtt is. Mindent. Egy egész évet, egy álmod, egy hú, elmondani se lehet. S hát érzem a veszteséget. Aztán az is felmerült, hogy vajon az Imola, hogy is lehet ezzel. Csalt? Hazudott? Köpönyeget forgatott? Vasat tűzbe tartott? Szenved? Nem lehet tudni. Egyszerre várom, hogy írjon, meg hogy ne. Akár merre megyek, mindenütt nőket látok. S annyiszor eszembe jut, hogy vajon miért is kell nekem a legnehezebb, legképtelenebb helyezetet választanom. Ráadásul a ködből előjött, hogy mennyire – a saját sorozatos figyelmeztetésére – is – istenítettem az Imolát. Hogy valójában nem is olyan jó, mint... de itt is baj van. Mert ugyan tényleg nem annyira jó, de mégis csak bőven jó. Hogy a körülmények mennyire ellene voltak minden jónak. S fölmerül, ha megcsináltuk volna, akkor milyen lenne. De hát ez az én régi beszariságom, óvatosságom, makacsságom, amiben még ha van is valami igazság, mégsem teljesen úgy van. Azlenne a lényeg a dolognak, hogy „van énnekem más, egyéb dolgom is, mint egy tökéletes nőt keresni”. Nem baj, ha nem tökéletes. De itt elérkezünk megint egy választóvonalra, mint ebben az esetben annyiszor. S annyi a válaszút, hogy nem lehet eligazodni. Nem ismerném – még én sem – magam? Lehet. Talán majd

az idő választ hoz ezekre. De hogy tényleg a jót e, azt nem lehet tudni. A sokoldalúság is lehet egy átok. Ebben biztosan vette a lapot, vagy egyszerűen ugyanazt gondoltuk. Valahol, egy ponton, egy síkon, biztos sóoldaté-ok vagyunk. Ezt nem lehet letagadni. Ugyan az a tő. Lehet ilyent, másikat találni? Vagy ez tényleg annyira fontos e? Ha nem az a szociális környezet vesz körül bennünket, nincs ez a sok determináció, biztos világgá mehetnénk együtt, kéz a kézben, s talán, feltételezhetően szerelemben. S az ember, ő is, én is, iszonyúan sajnáljuk ezt a drága imige-ot. Mert ilyen nincs is. S könnyen lehet, valami romantikus lélek azt mondaná, „na, de bazdmeg, ilyent nem lehet otthagyni. Mindenki ezért imádkozik. Ettől a vágyódástól roskadozik minden emberi alkotás, a francba. Ez a sóvargás mozgatja a világegyetemet is. De van itt még más ezer dolog Magamról például sokkal kedvezőbb képem van ebben a felállásban. Engem szeretnek, meg tudom ezt „csinálni”. Akár merre megyek, lépten nyomon ebbe akadok. Tudok szeretni, s ez viszonzásra is lel. Aztán van itt valami „nagy lényeg” isiász Imola kicsisége. Ez, tényleg határt szab megannyi dolognak. Testinek, lelkinék, szellemieknek. Érzelmieknek is, ahogy azok aztán az előbbiekből következnek. De hát nem lehet erről elég kielégítően beszélni, egy hosszú regény se lenne elég hozzá. Úgyhogy valószínű megmarad életem egyik nagy megoldatlan rejtélyeinek. S valamiféle fajta szenvedés forrásának. Amit még az a nevetséges káröröm, elképzelés sem tud feledtetni, hogy neki milyen rossz lehet. Ennyire hülye nem lehet senki, én se. Most itt ezzel zárom.

Kedves Imolajavaslat szakításra... innentől az új...ipar. 11)

Akár mennyire hihetetlen, elérkeztünk az út végére.

Minden „hasonlóságunk, összeillésünk, miegyebünk” ellenére egy másik világban élünk, s sajnos nincs meg – a semmink – amivel ezt össze lehetne rakni.

Szeretlek, sajnállak, megértelek, együttérzek veled, de nincs Nagy Ugrás. Komoly és sok problémám van nekem is, baromira igyekszem, de így nem tudok dolgozni, aludni, semmit...Hetente-kéthetente teljesen kiborítasz, lehet én is téged. Hozzá kell szoknunk, hogy valami „könnyebb” megoldást választunk, aztán felépíteni egy más életet. Nyilvánvalóan szeretlek, örökké foglak, ez tudom. De hiába. Nem szeretnék cirkuszt, magyarázkodást, bocsánatkérést stb. tartozásom igyekszem minél előbb megadni. Ha akarod, van kedved, olykor-olykor beszélhetünk, hogy tudjuk mi van a másikkal, de most már ebből a nézőpontból. Mindenesetre, most csak szeretnék nyugalmat.

Jack

Egyre csak tűnődök ezen húsvétom egyedül Amerikában

Miért van ez a torokfojtogató érzés bennem. Minden nyavajás ünnepkor. Útááalom is őket. Kézze-lábbal igyekszem csinálni valamit, de hiába. Valahogy teljesen átfordult ez a dolog, szegény kis annafrank vagyok. Csak eszembe jut,

ott „lent” valahol, ahogy álltam ott a „mások ajtajánál”. Bassza meg. Meg egyébként is.

Jack

Imola

Jack

Közben mégiscsak volt két beszélgetésünk is, egyikről van egy skype felvétel...

Hogy ő neki milyen szar, én is le vagyok szarva, ne adjak tanácsokat, nem mondjak semmit. S aztán lényegében el is küldött a p....ba, másodszor már le is raktam a telefont...A jövő sem érdekli, nem érdekli, hogy majd mi lesz...Aztán írt pár sms-t, amikben bocsánatot kért, meg legutóbb, hogy most már van dolga, azt csinálja. Nos, tényleg vérig sértett. A legérzékenyebb pontomon, s nem először. Önzés, kicsinyesség, üres semmi. Közönségesség. Hát, beleágyazva a helyzetembe, ez nem az, ami „kell nekem”. Pont A Jill is írt, mennyi pénz kéne, meg mik a problémák. Kb. két és fél millió forinttal tartozom, tízezer dollár. S akkor még sehol sem vagyok. „Elintéztem” az adót is, nem fogok fizetni...Kiderült, hogy minden visszatérítést az Szandra miatt kaptam, amúgy a legkisebb pénz után is kell adózni. Fosok is.

Ápr. 14. Még két hét, aztán vége

Lefekszem, mert ma már annyi mindent hordtam össze, hogy nem lenne így jó folytatni. Kitartás kedvesem, te is megismersz így engem, lámlám én biztos nem vagyok habostorta, az biztosnak tűnik. Remélem haladsz a nagy dzsumbujban a nádvágóddal. Sajnálom, hogy csalódást okozok neked. Ölel: Imola

Hát, ez elég hiányos lesz. Nem volt lelkierőm írni róla. Néhány emberrel íjul, Elena, Eszter, Barka), beszéltem erről, de amúgy nem volt kedvem írni róla. S persze, ott vannak a beszélgetések meg a levelek.

Megint teljesen kiakasztott.

Hogy ő neki milyen szar, én is le vagyok szarva, ne adjak tanácsokat, nem mondjak semmit. S aztán lényegében el is küldött a p....ba, másodszor már le is raktam a telefont...A jövő sem érdekli, nem érdekli, hogy majd mi lesz...Aztán írt pár sms-t, amikben bocsánatot kért, meg legutóbb, hogy most már van dolga, azt csinálja. Nos, tényleg vérig sértett. A legérzékenyebb pontomon, s nem először. Önzés, kicsinyesség, üres semmi. Közönségesség. Hát, beleágyazva a helyzetembe, ez nem az, ami „kell nekem”. Pont A Jill is írt, mennyi pénz kéne, meg mik a problémák. Kb. két és fél millió forinttal tartozom, tízezer dollár. S akkor

még sehol sem vagyok. „Elintéztem” az adót is, nem fogok fizetni...Kiderült, hogy minden visszatérítést az Szandra miatt kaptam, amúgy a legkisebb pénz után is kell adózni. Fosok asszóval, akár milyen szörnyű lesz, be kell fejeznem a kapcsolatom az Imolával. Képtelenség.

Csak még azt nem tudom, hogyan mondjam meg neki. Lesz még balhé, azt hiszem. De mindegy, akkor is.

Sokszor azt gondolom, hogy ez jó nekem, de nem, nem jó.

Holnap talán lesz már munka a Jackkel. ide a megismerkedésünk a home depónál

ide

MÉG EGY KIS LEVELEZÉS AZ IMOLÁVAL, ÁPR.-MÁJ.

400 old. Conrad

Hááááát, azért ez egy fiúnak, elég meredek. Még jó, hogy nem előbb olvastam..., vagy legalább is értettem meg. Mert a Lord Jim-et már réges rég, hm. De nyilván nem esett le a tantusz. Szóval, itt van ennek a pasinak az élete, nem tudom, magyarul is van e. Nos, elszúrtam egy órát, s csak nagyon béna dolgokat találtam. Lényeg, hogy méltatják ugyan, de rossz szavakkal, hiányos nézőpontból. Szóval, visszatértem az angol Wikipedia cikkhez, s így most „kénytelen” vagyok lefordítani pár dolgot. Mert valahogy eddig is tudtam dolgokat, de valahogy nem belülről, s ezért – ahogy ez lenni szokott – csak úgy felületesen átsiklottam, a lényegen. Ami ennek az embernek, ráadásul lengyel! ugye. Orosz megszállás alatt, Ukrajnában. Szóval, sorolok itt majd pár tény meg pár véleményt. De előtte, még visszatérnék a kiinduló gondolathoz. Ott voltam én ugye, teljesen normális s kalandvágó kisfiúként, elvágódva a nagyvilágba. S mindig, netán még ma is, elképzeltem egy hatalmas storyt, egy életet, ami „jó lenne nekem”, mára, meg ami maradna belőle, ami jut-na. S itt ülök, egy sehonnai világ végén, már nem túl fiatalon, s most esett le igazán a tantusz, hogy hát, hú, bassza meg, itt van ez az ember, az élete, s hát az pont az, amire én gondoltam.

„Ez”, nem ámitás, ez megélte. Annyira nem is volt fasza – vagy – mégis? Hát, ez most nekem a nagy kérdés.

S ki más, óh nő! csinálhatta ezt meg sicc), mint egy lengyel? Egy szlávicsku. A nagy szláv lelkével. Valami romantikus szentimentalizmus, biztos te is találkozál már ezzel, én is ismertem lengyeleket, és jaj! De milyen szép is. S milyen különös, mikor az ember a nagy rokon, az orosz lélekre, meg annak a páthhhoszhára gondol. A senyvedések, ó, a nagy orosz íróadalom! Aztán a forradalom, kommunizmus. Meg ott van a német, ó szegény Werther. Lehet még a

Brecht is? hu, ez már meredek.) Ez az elszállt nagy *faszista* álalomkép...Emlékszünk, ki kezdte ott Gdanskban? Ezek mindig...Nos, hát itt van a szemelvény:

1857 ben született, s 77 éves koráig élt.

Nos, az apját először is Apollo-nak hívták. Hm. S egy földbirtokos író volt. Hazaszerető tragédiákat írt, Shakespeare-t és Victor Hugót fordított – angolból, s franciából... Aztán, 1861-ben Varsóban letartóztatták államellenes összeesküvésért, az anyjával együtt száműzték, s pár éven belül mindketten halottak, mikor ez a kis Joci tizenegy éves... A szegény mama fivére örökbe fogadja, de balgán megengedi neki, hogy Marseille-be utazzon. Tizenhat éves. S meglép. Ez azután történt, hogy Osztrák-Magyar állampolgársági kérelmét visszautasították, következképp az elkövetkező huszonöt évig, mint orosz katonaszökevény élt...Nos, az ifjú pár dologban belekeveredett: fegyvercsempészetbe, politikai összeesküvésbe, a szerelme elhagyta átvágta?), amitől depressziós lett. Ezután elhajózott Venezuelába, amely út a Nostromó c. regénye témája lett. Aztán megpróbált öngyilkos lenni, de nem sikerült... Aztán – valahogy, Konstantinápolyban egy angol hajóra került, s behajózott Angliába. 21 éves kora előtt nem nagyon beszélt angolul...Viszont, tengerészkapitány lett, meg angol állampolgár...Tizenhat évig az angol kereskedelmi hajózásban leledzett, mikor is egyszer Szumátra körül ki-gyulladt s elégett a hajó alatta, s tizenkét óráig egy lélekvesztő ladikban hanyó-dott a tengeren...fégyébként mindent megírt, minden biszbaszt)Egy ponton el-ment Mauritiusra, talált egy csomó deklasszált francia őrgrófot, meg gyönyörű de totál agyament franca hölgyeményt, halálosan szerelmes lett az egyikbe, aki kikoszarazta. Ettől megint nagyon kiakadt, szegény.1883 ban Bombayban í?) Fel-szállt a Narcisszus c. hajóra ezek ugye mind hatalmas vitorlások!) S ebből három könyv is lett, köztük a Lord Jim. Aztán mert egész gyerekkorától erre vágyott í?!), egy gőzhajó kapitányaként lecsorgott a Congo folyón Kongóba. Ebből aztán két dolog lett: egy könyv, a Heart of Darkness azaz, helyesen a Sötétség Szíve), meg hogy rájött az ember iszonyú kiszolgáltatottságára az ördöggel szemben..., az em-beri gyarlóságra, elesettségre, önmagáéra is...Ez egy szemét, ízig vérig gonosz vi-lág volt, rabszolga-kereskedelemmel, rabolt s abnormálisan herdált kincsekkel, korrupcióval, s minden fertővel, amit egy „sötét helyen” csak el lehet követni. Az összes létező emberi jellemtelenséget, torzulást, minden irányba sziporkázó el-mebajt. Hát ő ott volt, saját szemével látta.

Tök mindegy.36 éves korában végleg partra szállt, s letelepedett Angliában. Megnősült, két év múlva elvett egy 22 éves angol nyanyát, s született két gyerme-kük a Boris meg a John, a lengyel „Jóska” angol változatban.

Kapott egy szép nyugdíjacskát, az abból írogatott... Aztán egy évvel halála előtt, mondták neki, hogy kap egy lovagi rangot, de mondta, nem, köszöni szé-pen. Aztán meghalt.

Lengyel származása ellenére jobban és szebben írt angolul, mint jeles honi író-társai. A nagy irodalomtörténész gurum, a George Steiner szerint a világirodalom egyik legérzékletesebb nyelvi gazdagsága jellemző munkáira. Ezt az eredeti

126 ezer site-ot találtam róla. S hát a hatása, hm, hogy is mondjam, felmérhetetlen. Talán nincs is olyan író, utána, akire nem hatott volna. Ezt mondják.

Másik nagy kedvencem, a Célin- az Utazás az éjszaka mélyére- ben, amit mellesleg rámondtam hangoskönyvnek, majd hatszáz oldal, szóval, ő aztán később mégjobban kibontotta azt a gyarmatosító poklot, s amúgy óriási a cirkusz a belgák körül, ma is perelik őket a sok disznóságért. S ott van az EU központ, meg áll az ember esze. Ezek a művek az emberi civilizáció mélypontjait ábrázolják, hogy micsoda egy disznó állat tud a híres fehérét ember lenni, itt a csudás Nyugaton.)

Na, megyek, böngészgetek tovább.

Remélem szépen alszol, szinte látlak magam előtt, az én kis magányos cicusomat, ott összegömbölyödve. S úgy vágyom utánad, de úgy...hiányzol. Csak legálább megérinhetnék.

Jack

az Imola válasza

Te édeskedves, olyan jó tudni, hogy vagyunk egymásnak. Fantasztikus ez a pasi, és azt is mutatja, semmiről sem maradtál le, hanem gyűjtögetél, s majd mindent leírsz, amit még eleddig nem.

Köszönöm te kedvenc zeném, hogy te mindig kitalálsz valamit. Igen, nagyon örülnék neki.

Kíváncsi lettem a Conradra, kiveszem a könyvtárból.

Tegnap vettünk Lilinek ajándékot az apjával, s az édesapa velem vett virágot a barátnőjének, helyes volt. Annyira irigyeltem őt, hogy semmiért nem kell megdolgoznia, szenvednie mindene van, nehezen fogtam magam vissza, hogy ne ríjon le rólam az epe.

Ma dolgozom, és este pedig megyek a diákjaimmal színházba. Nagy konyhát vezetünk Lilivel, mindennap sütünk kenyeret meg még valamilyen sütit. Hogy mélyedjek, hogy bújjak beléd, hogy érezhesd a porcogóig veled vagyok?

Imola

Ki, hogy ír, meg a tuningolás Válasz lim

Azon gondolkodtam, hogy kik is voltak az írók, akikkel bajban voltam, mert-hogy a stílusuk. S hát volt egy pár. Meg hogy miért van ez, mi van e mögött. A

Thomas Wolf, a Claudel, a Gorkij is olykor elszállt, szóval voltak egy páran. Sajnos, „sajnos”, kevesen tudnak úgy írni, csak kapásból, mint a Tolsztoj, meg a Faulkner apók. Valahogy úgy képezelem el, hogy bemegy az agyba a töltelék, aztán a kéznél meg kijön a kolbász. Hogy a stílus, az egy eszköz, amivel jól meg kell küzdeni, szörnyű lehet. De lehet ott is kezdeni, hogy hány „író” lehet, aki sohasem írt semmit..., pedig... Sok baja volt ezzel, mert például besorolták, mint kalandregény, meg romantikus író, fellengőst, pöfeteget. De, aztán az újabb kutatások, netán méltatások, mélyebb megértések hatására, egy régi genyózós kritikusa mélységesen – poszthumusz – bocsánatot kért. Leesett neki a tantusz.

Biztos, kicsit tuningolni kell, kellene az agyad rá. Hogy keresztül tudj nézni ezen a szövevényen. Állítólag, mert hogy az angol a harmadik anyanyelve volt! franciául jobban tudott! na meg lengyelül-oroszul, főleg az elején sokat használta a francia írók kedvenc hármashasonlatát, mikor valamit három dologhoz is hasonlítottak:

“all that mysterious life of the wilderness that stirs in the forest, in the jungles, in the hearts of wild men”),

s mind a misztériuma a vadon életének, ami az erdőkben kavarg, a dzsungelben, s vad férfiak szívében.

Aztán később figyelt a kritikára is, na ja.

De itt van a Narcisszus négere c. könyvének előszavából, hogy miért is ír, mit akar vele:

"By the power of the written word to make you hear, to make you feel... before all, to make you see. That — and no more, and it is everything. If JACK succeed, you shall find there according to your deserts: encouragement, consolation, fear, charm — all you demand — and, perhaps, also that glimpse of truth for which you have forgotten to ask."

Az írott szó erejével szeretném elérni nálad, hogy halljad, érezd – mindenekelőtt, hogy látni tudd. Ennyi – s nem több, s ez minden. S ha ez sikerül, te megtalálhatod, önnön sivatagodnak hiányodnak) megfelelően: a bátorítást, együttérzést, félelmet, charm-ot – minden elvárásod – s természetesen, azt a pillantást az igazságra, amit még kérdezni is elfelejtettél.

Hát, bassza meg, ezt megcsinálta.

Egyszer, végig hallgattam az egyik monológot a Heart of Darknessból, s emlékszem ma is, hogy fényes-nappali álommá változott köröttem minden, s ott, Kongóban voltam, vele. Mondjuk láttam az erről készült filmet is a Markovics-al, sokat segített. De hát a rendezőt is nyilván ő inspirálta. Aztán ott van az Apokalipszis Most, a Coppolától, a Bírándóval, aki hát, hogy is mondjam, a legsúlyosabb valaha színész, a legmélyebb örületet eljátszani...

Nézd, mindegy. Hogy én majd mit, meg kinek, meg hogy? Én örülök, hogy értem, kicsit átélhetem, tőle, s meg mind a többiektől a magamét...Ez se semmi.

Felföldi Józsi csak egy pohár vizet kért

S ugye, mindig is „hontalannak” érezte magát, s írt is erről egy kis elbeszélést. A hős egy Felföldi Józsi nevű lengyel, aki hajótörést szenved valahol Anglia partjainál. Nem tud angolul. S a helyiek halálra gyötrik, mikor is egy Amy Foster nevű hölgy megsajnálta, befogatta, s gyerekek született. Aztán megbetegedett, s lázas delíriumában valamit az anyanyelvén karattyolt megszállotton. A nő teljes pánikban elmenekült a gyermekükkel, aztán később kiderült, hogy a szerencsétlen csak egy pohár vizet akart...Mielőtt meghalt.

Az emberi lélek szűzföldjei, ezek a feltöretlen ugarok, amit a művész..., szóval ilyesmi.

A James nem érdekel. Valójában sajnálom, ahogy elselyemfiúskodja az életét: behozzuk a réven, aztán elveszítjük a vámon? Sors, sorsunk van. Olyan szép ez. Mindenki kap valami nápolyit. De igazad van, közlőről szörnyű lehet, teljesen egyetérték, érzek veled. Viszont valahogy agyilag, muszáj tudnunk ebben a parallelizmus okozta feszültségben élnünk: van, akinek ez van, van, akinek más. Elég, ha „megvan a véleményünk róla”, elég csak tudni, nem kell semmit tenni, megmondani, ilyenek. Ügyes vagy, meg nagyon intelligens. Van, aki erre jó, van, aki arra...

még a libabőr is kivert a „porcogós azonosulási” törekvésekről, hm. Sikerül – végre? – jól képviselnem a világot? Pontosabban, egyet, ami nem is az enyém, csak én kicsemegezek egyet, nekem, magadnak? Már nem érzed – annyira? – hogy ez erőszak? Hogy ez nem én, csak én vagyok? Ha én egy kis zöld kőevő vagyok a Zöld Kőevők Országából, akkor az én kedvesemnek is nem annak kell lenni? Ne engem nézz, hanem amit mondok, talán...Persze, ez egy hosszú út, ott van még, de megmondta marosáneltárs, az „úton végig kell menni”. Hm. S hát, kicsit félve, de tudod, hogy mennyire szeretlek „ha velem jönnél”,

...hideg szélben a
réten át, a réten át,
Rádadnám kockás takaróm
Öleljen át, öleljen át”.

Jack

Neked, mintha mézzel kenetnének,ím

Nahát, hogy tudsz te lelkesedni, kifejezni magad! Igen, nagy-nagy kedvem van veled menni, s veled együtt nézni tudni meg mi is van a két esőcsepp közötti semmiben. Igen, olyan olvasgatni a soraidat mintha mézzel kenetnének kicserepesedett bensőségemet.

És ezt a Conradot mindenképpen megnézem a könyvtárban. Nem is tudom, most valami jóleső langymeleg jár át, bejárod mindenemet, én pedig örökké odaültem melléd nézni a távolba. Ez biztos csak a miénk már. Nagyon szeretlek.

Imola

Na, ím

Ja és mindig ez a kifejezési vagy talán tárgyasítási emberi lelemény jár a fejemben, meg ennek a kényszere, hogy mennyire klassz lenne valamit, valahogy kitenni magamból, belefeledkezve babrálni. S annyira összekapcsol ez minket, te nagyerejű, villámbodorító Zeuszkám.

Ápr. 27. Hát, egy nagy boszorkány vagy, Válasz ím

Ahogy vezeted – titokzatos, de inkább huncut mosolyoddal ezt a hullámvasutat, amelyikhez kis, csapkolódó jo-jóként kapcsolva vagyok, s megüünk ezerrel, hol föl, hol le. A szünetekben meg hol valami hegyorrom jégvilágában, „ezüstnappal), hol meg mélyföldi mocsarak mentén, „ahol rohadd a Leviatáni hal”) dekkolunk, bekötött szemmel, süketen.

Hát ilyen nincs. Úgy is mondhatnám, hogy jó nagy szarkeverő vagy. Elnézést a kifejezésért...

Tűnődöm itt ezen, de hát még mindig te vagy a „legabsztraktabb” nő, rajtad alul meg a semmi. S itt van ez az én nagy, - szemlátomást – igényem, hogy., hogy mit? Hogy valaki „ércse. Ércsen.” Engem is, a világot is. Valahogy, de mégiscsak. Úgy tűnik sikerült letöltenem ennek az örült kispalinak azt a Summertime-os videoját is, nahát ez egy külön műsor.

De tegnap másban utaztam...

Kihoztam egy hangoskönyvet, a Vergilius Aeneas-át.

S ez egy story.

Mert volt egyszer egy Herman Brock nevű osztrák „hülyegyerek”, akinek a papája egy felkapaszkodott osztrák textilgyárosként hiába próbálta a bizniszbe bevonni a lelkem. Ez is meglépett, s elment nagy írónak. Csak miután jöttek a faszisták, ő meg zsidó volt, kicsit koncentrációs táborba került. Addigra viszont már a nagy ambíciójától elhíresült, s minden nagy írók összeálltak, s kiszabadították. A Joyce is köztük volt. Innen aztán elment Amerikába, ahol még írt egy ilyen-olyankönyvet, meg egy nem akármilyen könyvet, s elég szerencsétlenül meghallt Connecticutban, ahol ottjártamkor beugrottam, s megnéztem a sírját, s azóta is mélyen érint. Namerhogy, ottan a fogságban, írt egy Nagy-Nagyregényt, aminek az a címe, hogy a Vergilius halála. Az utolsó napja a bácsinak, az Antonius baszogatása jegyében. Amelyen összefoglaló „mindenről”. Ami a világ polgárainak jelentős többségeszerint egy teljesen olvashatatlanmű, de a fentagyúak

szerint meg fontos pillére a civilizációnknak, hasonlóan nagy költemény, mint az Énéasz.Olvastam.

Tényleg nehéz, de annyira azért nem. S hááát, Nagyköltészet, Nagytudás, Nagyvilágkép. Hogyan másképp? De miután mindig, ezzel kapcsolatban is gondoltam, hogy „na, erre még visszatérünk”, most valahogy eljött az alkalom. Úgy-hogy tegnap jól belekeveredtem, a Vergiliustól mostanáig. Ráadásul véletlenül a „Zsidó írók” site-jánál is elakadtam, mert, má’ megint kiderült, hogy „mindenki az”. Hm.

A Mailer, a Heller, a Below, a Roth, a Chomsky, a Dylan, a Cohen, a Ginsberg, a Woody Alen, a T. Mann, a Kaffka, meg a Lenin. Meg a Marx, persze. Kicsit túlzás. De közben megszakadtam, akadtam, mert kerestelek, de eltűntél, mint az a bizonyos költő a ködben. S az jutott eszembe, hogy milyen érdekes ez a macska-egér játék. Köztünk.Ahogy kellünk-nem-kellünk. Mondtad, hogy „teljesen”, aztán jöttél a nagy szabadság deklarációiddal, én meg csüggenék a cíciden, s lerázol mert fogam van. Vagy kit tudja miért. Most meg én akarnék „teljesen”, már amennyire lehet. De csak gyorsan sütsz – nekem is a „nagyüzemedben” egy fincsit, átdobod, s kész. Nyámmoghatok rajta.

Amúgy, persze, ez a teljes önfegyelem hiánya, valami szerelmes vírusból ki-folyólag. Mert van, volna dolgom. Húzhatnék például egy zoknit, mert hidegre fordult. Na, most aztán el is szorult a lelkem, belém szorult a szó, megyek, kicsit sajnálom magam. Mosogatás közben.

Jack

ápr. 28, bajba keveredés egy ingatlanos keselyűnővel, Válasz lim

hát elnézést, elaludtam. Ha előbb írsz, akkor még oké, de addigra már...Nos, nem nagyon akaródzott elmenni, de aztán mégis nekivágtam. Jó messzire. Gondoltam, előtte kitanulmányozom a térképen, mert hogy iszonyú bonyolult, de aztán erre nem maradt idő. Azért ránéztem indulás előtt, s gondoltam, majd valahogy ösztönösen. Ez szokott menni, legtöbbször szokott...Nos, totál elkeveredtem. Persze végig bennem volt, hova mutat az iránytű hegye, de például kiderült, hogy az én régi? hároméves térképem is totál elavult. „A Ciprus rd-on az első jobbra, ez az egyetlen bejárat, aztán jobbra meg balra, az az Aquire drive. Gyanús volt, de még két utca épült, bementem, az alig tudtam kikeveredni. Fél órát kés-tem.

Egy pasi ül a driweyway-n a kocsijában, s telefonált. Mit akarok? Egy ladyhez jöttem volna, kell csinálni neki szekrényt.

Ja! Jó. Menjünk. Kis kopasz ürge, idős, mint én. Kiabál, jön a nyanya. Csinoska, ápoltk. Szép ház, szép helyen. Elnézést, de elkeveredtem. Semmi baj.

Hát, a szekrényt, egy sziget a konyha közepén, tényleg lerágta az aranyos kutyuli. Lánykutya, de most valahova be van zárva. Nézem, hááát. Aszondja kéne

burkoló léc rá. Mondom az nagyon gagyi lenne, de ha ragaszkodik hozzá... Aztán meggyőzőm, hogy inkább szalagcsiszolóval kicsiszolnám, lesz kis gödör, de ez a legolcsóbb, legfrappánsabb, sokat nem akar költeni rá, nem? De. Ad egy kártyát, realestate agent. Kezdem rádumálni, mondja oké, hozzak szórólapot, s majd ő. Nos ilyenkor van ugye az, hogy a személyes ismeretség. Hát mondom, akkor ismerkedjünk. Hozok lapot, s ahogy kikísér a kocsihoz, jól belekeverem a világ romlásáról szóló nekivaló elméletembe, hogy ez nem egy pandallum, aminek a nyelve most szarra leng, de majd jó lesz. Más lesz. Demokrácia van, messzire nyúlik, most tanuljuk. Még itt is, Amerikában. Mennek Washington DC-be, ami jó ötlet. Mert hogy a csávó valami katonaféle, s hétvégeken jár haza. Akkor se mindig, ő itt lakik ebbe a baszom házba, kb. akkora, mint a tiéd. S közben semmi semmivel. Szóval, bedobok még pár inteligentset, a totalitárius társadalomról, a kultúrha fontosságáról, az individualizmusról, a közösségek széthullásáról, a pénzről, az integráltság fontosságáról, meg ilyenek. Közben, persze, kiderül, hogy zsidó. Fontosnak tartja, hogy mondja. Mással nem lehet már ilyenekről beszélgetni, hm. A nagyik oroszthonból tántorogtak ki, ő már nem tud egy mukkot se. De ma este mennek Rachmaninovot nézni, a norfolki operába. Azért közben megkérdi hány a kabót. Pillanatig hezitálok, három ötvenre gondoltam, mondom kettő ötven. „Mert azért az idő”. Ő, az jó, sikkant egyet. Igen, szét is lehetett volna szedni, s újra csinálni az egészet, ha olyan lennék. Deígy, eltart vagy fél napig, kicsit csiszálunk, festegetünk, dumálunk, s kész. S hátha talál munkát.

Na, eddigre három lett. Akkora volt megbeszélve a Gene-el, a Margaret férjével, hogy megyek az ablakokat buzerálni.

Fölhívtam, nagy nehezen megtaláltam a bejövők között, vezetés közben, melyik volt az ő száma.

Mi van? – kérdi.

Elvesztem Suffolkban.

Ne izélj már, az, hogy lehet?

Soha nem jártam itt.

Na jó, de. Én úgy ismerem, mint a tenyerem.

kurva jó nem?)

Melyik ablakok?

Az első kettő a meg a hátsó kettő a Murray Avenuen.

húbazdmeg, ez teljesen értelmetlen, mert akármelyik is lehet, még két lehetőség van. Legjobb, ha elérem a csávót)

A létrád az jól el van a garázsban temetve, mi? – kérdem.

Hát az jól.

Jó, akkor még el kell mennem fölvenni a létráimat, de rohanok.

Jó.

Teljesen ismeretlen autópálya, de az van ráírva Norfolk Downtown. Oké. Tépek. Rohanok a Mami házához, mert ott van leláncolva a két dög. Egy pillanatra elidőzők, felkavarodik bennem minden, egy egész látomása ennek a néni életének. Fölrakom, lekötöm, tépek, ott van a Gene. Leköt, fölállít, fölmász, feszeget, rángat, föl fölmegy, le nem. Mondom az öreg pocaknak, belülről segítenie kell. Segít, olyan. Minden lében kanál. Nagy nehezen beindul, öreg deformálódott, szelelő szar. Még van három. Szerencsére a többi három könnyebben megy, fasza. A Gene mindig bénázik velem, szerintem féltékeny, mert tudja milyen bunkó, s Margitkámmal milyen jól szoktunk hetyegni. Mindig dobok neki valami öregfiús bölcsességet, aminek örül, ne legyen magányos. Nos öreganyám szokásos világműködési útján van, látom rajta trécselni akar. Na jó, egy kicsit bátyus, rajta. Mesél, mindenféle marhaságokat. Szép napos délután, már mennék, elég gyengének is érzem magam. Még el kéne menni a video kölcsönzőbe, mert hogy közel van. Csak két napra lehet kölcsönözni, ezért mindig meggondolom, hogy csak akkor vegyek ki, ha valamivel összeesik.

A Narroban

Lassan elválunk, végre.

A storeban kérdem a faszt, - már másodszor – hogy hol lehet a Triert megtalálni.

Hát, t every where.

Az fasza, de mégis?

Mert minden jó rendezőnek külön polca van, ezek nagyon svájfoltok, igyekeznek mindent tudni, de ez, annyira nem jutott el hozzájuk. Gondolom, kéne már mondani, hogy ez az egyik legjobb, oké, csináljatok már neki is egy faszom fakkot.

De most nincs kedvem. Elhatároztam, hogy minden alkalommal kiveszek egy klasszikust, híres régi filmet, s fölveszem. Aztán egy ismeretterjesztőt, mert marha jók vannak. Meg is akadt a szemem a Carl Sagan-on, az egész faszom Cosmos megvan, dvd-n! Most adhatták ki. De hát nyolc darab! Mondom neki, lehetne csak párat, mert van amelyik nekem megvan. S annyit nem kéne fizetnem...

Valami kurva bonyolult dolgot magyaráz, hogy hát nem muszáj négy napra elvinnem, lehet kettőre is, de az sehogy sem derül ki, hogy mennyiért. Amúgy is meg kéne nézнем, melyik van meg.

Aztán találok egy Cohent. Részletet egyszer láttam belőle, de most ezt fölveszszük. Találok egy Makevejet, totál rossz helyen: A gorilla délben fürdik, címmel. Ez egy szerb őrült, húúúúú. Az előző Édesfilm c. izéjében olyan elvadult, forradalmi pornó, zabálás, meg az összes létező emberi malackodás volt, hogy csak hümmögtem. Ez valami NDK-ban visszamaradt orosz ügynökről, vagy mi szól, összesűrítve minden, amit a kommunizmus, a Fal, meg hasonlóról tudni kell. S

nagyon vicces. A harmadik egy őrült német, olyan, mint a Fassbinder, csak nőbe. Az emberi örületről, mikor elhagyják. De nem, ezt visszatettem, s ehelyett egy ízes Bliert hoztam ki, akit nagyon szeretek, minden filmje egy igazi csemege, s kellemes. Kicsit romantikus, vicces, de mégis meredek. Nos, hazaérvén, rájöttem, éhes vagyok...S már elgondoltam, főzök úrhajós levest. Ez egy nagy zacskó, van benne egy nagy szappannyi száraz cérnatészta, meg egy szemcseppnyi marhahúsleves por. Ehhez adtam egy répát, egy krumplit, egy zellerszárat. Háromnegyedét, azaz két tányérral megettem, jó volt. S nem lettem rosszul, csak később. Viszont úgy elaludtam, mint az újszülött. Fél hatig nézegettem, mi lehet veled, de félttem már alszol. Fél nyolckor ébredtem föl. Akkor vettem észre, hogy hat harminckor hívtál...

Behordtam a létrákat, hozzáláncoltam a kerítéshez, kicsit rosszul lettem, de asszem most jött ki belőlem a rohadvány vége. Huhh. Most meg írom ezt, mindjárt kilenc. Már megint tudnék aludni, de most filmet nézek. Asszem a Bliert. Aki-ről majd még sokat mesélek. Remélem nem bántottalak meg, nagyon drága kis murrmurrom vagy, el is vagyok szédülve, el se merem hinni, de tényleg így szeretsz? Engem? Ó, jaj, ó én. S én is, musz-musz-musz-musz, téged, nagyon. Jack

NEM „A” SZEX, DE A MI SZEXÜNK

Mi is van most? Válasz lim

Próbálok itt belevágni valamibe, kettőnk helyett is. Vagy nevében. Nem biztos jó, de nekem is van valami igényem rá, meg, mintha neked is szükséged lenne rá. Nem vagyok mindenható, szóval, csak próbálok – valami kérdésfelvetést, valami körvonalazást.

Nyilván két része van a dolognak, egy személyes, meg egy anyagi. S ez a kettő összefüggésbe van, hol jobban, hol kevésbé. Kijenetéseket fogok tenni. Amivel nem értesz egyet, azt végigbogarázhatod, s mondatsz rá valamit. Nekem ez a miénk, egy „kétségbeesett szerelem” és plusz. Egymásra találtunk, többször is. Iszonyúan vágyunk egymásra, mert tudjuk, hogy mennyi megalapozott vágy, szenvedély, megfelelés van közöttünk – szinte mindenben. Van itt vagy száz pont, a szextől az érdeklődésig, a figyelem tárgyától az ízlésig, dolgok értékelésétől, a célokig. S mindent lehetne külön-külön is szétbontani, de – ha kell – akkor azt inkább mástól. Pár dolgot, csak jelzőrakétaként mégis mondanék.

SZEXOLÓGIA LIM

Itt van a szex. Öregedvén, elhasználódván, érzékenyként, s tele szenvedéllyel, a szeretkezéseink nyolcvan kilencven százalékban megfeleltek annak, amit ettől várunk, sőt többet. Engem te szexuálisan izgatsz, fizikailag is, lelkileg is. Egyetlen

problémám van, hogy nem tudok „beléd élvezni”. Többnyire nem...De itt van – talán – némi lehetőség, végig lehet zongorázni. remélem nem kell külön tanulmányt írnom arról, hogy ennek mi a jelentősége. Nyilván ott van egy ösztön, mert valahogy az egész végső soron erre megy. A jó baszás, reményteljes megtermékenyítés, megtermékenyülés) S hát három részre osztom ezt az izit. Magára a koituszra, a makk, a csikló, a bőr, az ajkak, mindenki eltérő erotikus pontjai: a nyak, a derék, a combok, a mell stb. Na meg az érzelmi részre. De bevehetjük, egyre inkább be is kerül a szótárba, a fantáziát.

Nekem az összes szexkelléked finom, kellemes, izgató. A bőrröd, a szád, a melleid, a puncid. Ezekről is külön lehetne beszélni, egyenként részletezni, hogy „miért”.

A koitusz:

Tisztán emlékszem, ahogy a hüvelyeddel egyre jobban meg tudtál szorítani, átölelni, tartani, s hát azt hiszem, ennél többre nem lehet vágyani. Vannak itt még G pontok meg hasonlók, de úgy, hogy igazán nem kutattuk-fedeztük fel egymásban, ezt még, úgy is jó volt. Jó esetben nekem is legjobb erekcióm volt, sőt, azt hiszem, hogy még javíthatok is valamit. sohasem tudtam igazán erről, de most olvastam, hogy nem csak a pasik, hanem a nők egy részének is van ún. méretfélélmelme. íze egyaránt vonatkozik hüvelyre, mellre, s csiklóra is...) A pasiknál ugye az szokott lenni, hogy nem elég nagy, a nőknél, hogy túl nagy... most itt a hüvely, ugye). Szülés után, főleg. Meg – miért is ne, van különbség..., miért is ne lenne. Ha testünk mérete különbözik, a szerveinkké mért ne? Persze itt sokszor semmi egyenes arány sincs, ezt is tudjuk.

Szóval, mikor a farok a punciban van, két dolog jön elő. A pasinak van e elég akkora, ami azért hosszába legalább megfelel. A szeméremajkaktól a méhig. A vastagsággal ugye sokat nem lehet kezdeni, de persze jó, ha az is van... Furcsa blöff szokott ez nekem lenni, mikor némely, főleg idősbödő és problémás nők nagyfaszú legényekről álmodnak. Miközben a hüvelyük nem lett hosszabb, arrafelé nem működik. Csak kitágult. Szóval, jön a nagyfaszú legény, s jól széttrafálja a méhecskéjét, meg egyebeket. Amúgy, meg még mindig csak lötyög! Nyilván itt a fantázia segít: nézni, tudni, fogni, bekapni, dédelgetni, szopogatni, elmesélni, egyáltalán tudni, birtokolni! Mintha, az valami földbirtok lenne! S ráadásul – szerintem, sok nő hülyíti is egymást, ezzel a kivagyisággal”, faszbirtokbizonnyal, faszsztátusszimbólummal, faszüntudattal, s persze, könnyen lehet saját komplexusát csökkentendő stb. sokat segít, de a valóságos érzés, odabent, az más ílehet). Persze nem vagyok nő, de olvastam nőktől erről, valami fogalmam mégis van. Fiatalabb koromban emlékszem, hogy annak ellenére, hogy amolyan átlagos farkam van, volt olyan nőm, hogy olyan szoros volt a puncija, hogy fáj. S nem csak az elején, de végig. Nem volt jó. Valami perverz gondolattal lehetett volna, de inkább féltettem, sajnáltam magunkat. Az egész hüvely ugye egy érdekes „élő-lény”, valójában érdekesebb, mint a férfi szerszáma. S beszéljünk itt most már

nőkről, akik szültek. a nemszült nők „nem érdekelnek”, mert annyi, de annyi minden hiányzik belőlük, s lehet valami baj is van velük, netán még fizikailag is. A mentálisról nem is beszélve. Szóval nézzük, milyen lehet, milyen is a jó gyermeknek életet adó nő...)

Tudjuk, hogy azok az izmok mennyire ki tudnak tágulni, hála az égnek. Más-képp nem lennének, ugye. A normális gyerekekeknek ugye az ért van egy standardja, mondjuk három és fél kiló. S méretre sincs nagy különbség. Ehhez képest a nők hüvelye nagyon nem különbözik, függetlenül az alkattól. De biztos van különbség. A nagy, szélescsipejű nők, hááát, nem tudom, hogy a puncijuk azoknak nagyobb e. Az egyik öt centi, a másik tíz. Na de a baba húsztól negyvenig lehet. Tehát? Már azt is hallottam, hogy a nagy és kövér nőknek szűk a puncija. Volt nekem is ilyenem, egy ráckevei lány, s tényleg elég szoros volt. A baj inkább a hozzáféréssel volt, mert a luk egy hatalmas hegy alján volt, hurkák és tonnányi redők mélyén.

S vannak iszonyú nagyfaszú legények, ezt mára lehet tudni, látni is. De mindig az derül ki, hogy ezek csak a hegyét tudják bedugni, ha nem akarnak szándékosan transzírozni ott belül. S amúgy is. Valahogy nekem az olyan, mint a távirányítós baszás. Nekem jó az, ha szorosan vagyunk: lehet azért, mert nekem nincs akkora, szóval, „savanyú a szőlő”, vethetnénk föl, ahogy ezt meg is tettem. Van abban valami perverz káröröm, elégtétel, ál kéj, ahogy pornografáljuk ezt a dolgot. Legalább is egyesek. Én mégiscsak oda lukadtam ki, hogy nekem csak jó teljesen bedugni. Ha a hasunk, a szeméremdombunk, miegyebünk is találkozik. Ha a herém érzik a szeméremajkaid, a combod, a szőröm a szőröd...

Érzem a nedveid.

Szóval, most már rövidebben, a dolog oda megy le, hogy a farok legyen elég nagy, a punci elég szűk. Mikor bedugja az ember, vagy bedugják az emberbe, ugye, akkor ott vannak az elején a záróizmok, azok a legtöbb embernél, nőnél) szűkek. Tehát a behatolás elég jó szoros. Azt mondják a nők, hogy ez nem mindig olyan jó „azért”. Előjáték hatására meg ezek is kitágulnak, szóval változik a kép. Aztán a csoda képessége a hüvelynek, hogy ugyan kitágul, de mintegy alkalmazkodik, azaz igyekszik körülölelni a csávót. S elérkeztünk a ponthoz, hogy mi is váltja ki ezt a hihetetlen változást. De mégegyszer: ahhoz is valami komoly kémia kell, hogy a szerszám úgy felálljon, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Meg ahhoz is, hogy a nő, a vágytól, a szerelemtől, megragadja, ami ott bent van. Biztos van ennek fizikai limitje, na meg a lelki együtt. Ezek együtthatója.

Ahogy veled valakit..., elképzelem nem tudom mekkora a farka, a nők azok, akik valahol minden titkot viselnek, furcsa módon, s mint valami titkos archívum...), lehet valamivel nagyobb, mint az enyém, de azt hiszem, hogy ő túl kényelmes volt, semmiért mindent akart, s csak úgy „belógatta”. S valami csodára várt, ami természetesen nem jött. Mert nem, hogy összehúzódott a punci, de mégjobban kitágult, tágulhatott...Felfogott, vagy felfoghatatlan okból, mintha

menekült volna? Mindegy, valaki „mit akart”? Mer’ ezt itt már rég nem fizikai aktus, jóbaszás. Ráadásul még az is kérdés, hogy normálisan érzékeny emberek-nél – ez valaha is az-e? Bár, oké, néha lehet, - amennyire erős az állat éppen) bennünk.

Jól látom? Legalább is nem volt ott valami reális cél, vágy, készítés, hit, akarat. S akkor még!gané, s aljas módon be is szólt. Hogy veled van a baj..., nem? Mert egy barom, egy pragmatista, egoista, nácista. A dolog nem így működik...)

Hát, asszem, ennyit erről, most.

Aztán ott van a csikló. Óh, óh. Kis gyémánt prizma a női világ-egyetemben...

A legtöbbit szenvedett emberi testrészt. Óh, óh. Mostanra aztán egész csikló forradalom van, amiről – nyíltan – senki sem beszél. Pedig szerintem erről kéne, inkább.

Nők milliószámra ülnek szétárt lábakkal, video és webkamerák előtt, s birizgálják azt a kis rügyecskét. S ha valaki sohasem volt még nővel, jól láthassa, hogy húha, húha, valami történik, bizony, bizony.

De hát, itt is van mindenféle történet. Először is meg kell említeni, hogy mi, a civil publikum, még csak tanuljuk. Pornószároktól is. Főleg azt, hogy együttesen miként is kell ezt alkalmazni. Mármost párosan. A Káma Szúrta azért tesz némi említést rá, de az se igazi.

Ráadásul jön a nagy női „hiba”, miszerint valakinek, főleg a férfinak, azt kell tudni. Hogy a másik, tudja azt, amit ő, a nő! Na, ez kemény.

S van itt, vagy lehet, körülmény is. Adottság.

Egy nagyon felvilágosult – e téren feminista – hölgy, valami „Betty”, külön site-al, könnyvel, filmmel beszél szabadon a minden féle szempontból lefényképezett csiklójáról, meg felvilágosítást tart. Milliószámra küldik be nők a részletes nemi szervükről készült fotókat, s kérdik: elég nagy? Túl kicsi? Ó, egyáltalán egy nő?

De persze, ahogy ez várható, a dolog nem attól függ. A kis csikló idegvégződése éppúgy az agyba megy, s az izgatása éppúgy tűzijátékhoz vezet, mint a nagyé. S ahogy a D. Thomas kérdi: „mi is a nemzés mérete, vagy neme a lángnak”, ezt senki sem tudja.

Rejtett dolga – volt – ez a nőnek. Tanulván, most meg odaadja, „megengedi”, „elvárja”, „örül neki”, „igényli”, hogy „használják”. De így, vagy úgy, ő be sokszor ott van ez az összeszorított combokkal dolog, szimbolikusan is, fizikailag is.

S sokszor, ott az éj füledt vakhomályában, a rózsa, s kagylószirmok közé bújt mimózahajtást, még hatalmas bozont is rejt, némelyeknél. Micsoda figyelem, mennyi törődés valaki alkatánál, létrehozni, fenntartani, ezt a dús szórtezt, mert hát, hogy az csak nem úgy van! Hideg ellen? Na ne?

S persze, szép a csupasz punci is, mennyi féle van abból is., ennek a nőnek micsoda gyűjteménye van, mondom nők küldik be.,) mert hogy az anatómiája, ez a fenséges orchidea, jajj, de.

Én szeretem a szőrt. A ritkaszőrű nőknél azt éreztem, - lehet tévesen., - hogy azoknak csökkent, „elkorcsosult” satnyult? mi a jó szó? -a szexualitásuk?Bizonyos szőrzetekben igenis hiszek, sajnálom.

Igen ám, de most eljuthatunk a szegénylegény legnehezebb próbatételéhez: sötétben, láthatatlanul, jól eldugva, találjon meg egy egy parányi joysticket micsoda egy fantasztikus szó), annak is a végén lévő parányi szupermembránt, nyamirügyet, háromdimenziós ide inkább négy) egérgombot, s azon az egy ujja vagy nyelve hegyén egyensúlyozza a tomboló égboltot. Hááát, nem könnyű.

S persze fölmerül, hogy miért is került az dolog oda. A kezdetekben. Mert hogy majd dugás közben dörzsölődik? Csak úgy, szálmentén? Oké. Na de akkor miért ez a megkülönböztetett figyelem? Kiegészítésre, valami pótlására, fokozásra, bűnök jóvátételére, óh, hó-ha. S perszehogy. Hát van, nem? Nyilvánvaló, nem? Ez maradt nekünk – a szarvilágban? Az AI-ben?

a Varázshegyben az egyik nő mondja, hogy a fogságban állandóan dugtak. Amikor csak lehetett. Ettől érezték, hogy élnek, reményt adott, meg tartalmat. Elgondolkodtató.)

Aranyos ez a verseny, a szex, meg a szerelem vágója, ahogy pucér embertestünket vonzolja a római fogattal. Valami könyvnek, művészetnek erről is kéne már szólni...

Hát, itt elérkeztünk a harmadik ponthoz, ami sokak, s főleg a nők szerint a lényeg, a körítéshez. A felvezetéshez, a megágyazáshoz, a Liliomhoz, a gyertyafénytől, a simogatásig, a lehelettől a csókig. A hőmérséklet, az illatok, a puhaság, bolyhok, és kelmék, s puha ölelések, s hangok, és színek. Meg a mozdulat és mozdulatsorok, a test és testrészek aerobickája, pontok találkozása mitikus és misztérikus pontokon, bachi pont és ellenpont, átugró gondolatok, szikrák, hullámok, érzületgörbék, lázak és fájdalmak, sóhajok és fogcsikorgatások, egy újbegy apró érintése combjuk benső felén, mellünk hajlatában, orrunkban, fülünkben, szánkban. Mind, mind belesűrítve ide, minden élményük, felépítményünk, meg és átélésünk, minden tudásunk, minden tapasztalatunk, amit át, meg *nem át* akartunk adni, ami nem ide való, de most elmesélem, amit nem akartam, de most hadd menjen, amit csak neked akartam elmondani, amit most majd kikutatsz, megtudsz te szemét, remélem nem élsz vele vissza, nesze tiéd, de holnap s lehet soha nem kérheted rajtam számon, most ezt itt neked adom, mert jobban szeretlek magamnál, akár meg is ölhetsz, én itt most meg is halok-halhatok, most és mindörökké, most vagy soha, most benned, bennem, rajtad, általad, égve, élve és halva.

S akkor még ott van a negyedik, a fantázia.

De azt majd legközelebb.

Mert valójában nem is – csak – erről akartam beszélni, csukhat nehéz ezt egyetlen délután...

A csikló,II.

Ez a kis tengeri csikó Az élet kapujában.

A mi kis „nyami rügyünk”. Bizottság)

Beszélgetésünk tárgya. Ez a kis szuperékeken joystick, ami a világmindenségét vezérli. A nő hímvesszője, korunk úrhajója, nyílvesszőként tör be a köztudatba. Pedig ott van, a nők titka volt, ők se tudták... az évezredek óta homokviharokat bámuló Szfinx se mondta el, nagy bölcsen, vagy sunyin hallgatott. S most, könnyen lehet, ezért olvadnak s hullnak hatalmas loccsanással a sarkokon a gleccserek. Csalódott nők és férfiak rohannak ingbe-gatya nélkül ki, beletaposnak a gázba, a világon mindenütt. Hatalmas karbonmonoxid felhő röffen. S keletkezik a global felmelegedés. Elönt bennünket az ár. Katasztrófa közeleg. Mert hogy nem tettük, - egyikünk sem! – eleget ujjunkat rá tévedésből, nem cirógattuk, babusgattuk, bubujgattuk, szopogattuk és nyalogattuk, szítva ezzel az örök elégedetlenség, az örök kielégületlenség bosszúvágó hadait, ami most vendettára vár. S meg is kapja mindenki keményen. Nem lesz itt semmi félreértés. Női és férfi szakírók, a legújabb kutatások helyes irányításával, bizonyítékokat halmoznak és tárnak. Lassan nyüsztéssel s vinnyogással telik, most már ettől is a lég. Az annyi okból – amúgy is – jól felbaszott emberiség őrzöng. Szexelünk. Új barázdát szánt az eke. A szex évszázada lesz ez, végre elérkezett. Globalszex, ha már minden global. A pornótól a szex-artig. „Kicsit vidd arrébb az ujjad honey, nem-nem, nem ott, lejjebb, följebbi, lassabban, gyorsabban, finomabban, erősebben. Most meg váltogasd, nyald meg, kapd be, s úgy, csak szépen szopogasd..., mert én nem tudom. Vagy add ide a vibrátorom, legyél valamire te is jó, ha már itt vagy. Fedezzük föl együtt, légy már megértő, csak kicsit kooperatív, mossuk tisztára ezt a millió évet”, amíg nem csináltuk, mert nem tudtuk, vagy inkább nem akartuk, mert hiszen tudtuk, mióta kamaszlányok potyogtak le fák ágairól, felnőtt nők lónyeregből, bicikli üléséből. Ez a kis tiltott rügy, ügyesen megtiltottuk magunknak. Morcos helyeken még le is vágtuk, nyissz, és kész, a nő csak sehova ne térüljön. Micsoda erők eredője! Biztos nem ezért voltak a háborúk? Félre kéne tolni az össze kutatást, kezdjük innen tiszta lappal, legyünk végre humán, végre teljes, végre rendes. Újra rendeznünk kell, muszáj a világot. Miközben itt van, ez a rengeteg áldozattal teli történet, a négerek sorsa, útja, harca, s hogy mit kezdjünk mi most ezzel. Na meg az a sok arab, jajj, ha ezek egyszer has táncolva útra kelnek. Lesz itt meghasonlás, bebebe. Az egész kaukázusi faj, minden leszármazott örök kárhózatban s büntetésben éljen buta őseink tetteiért? Vagy csak okosan, szépen, „érzéssel”, ahogy a M. L. King mondotta volt? Szeretet. A legnehezebb teendőnk

a világon. Nem lehet ezt megkerülni, átugrani, behelyettesíteni. Ezt kell megtanulni, hiába. Nincs más út.

Ettől függ a mi nemiségünk.

Jack

A dali megfesthette volna a közös világegyetemet

Van a Dalinak egy képe, ahol fiókok állnak ki egy gigantikus, botokkal megátogatott női alakból. Jókat csinált, de még csinálhatott volna mást is: például egy olyant, ahol a férfi, meg a női világegyetem egymásra, meg egymásba támaszkodik, olvad, zárul, szilárdul, kiterjed és magasodik s alél. Ahogy vállainkra hajtjuk fejünk, ahogy egymásra támaszkodunk, egymásnak dőlünk, kapaszkodunk, egymást érintjük ezerféleképpen az ezer történetben, ahogy pillantásból, leheletből, hangjainkból fonott durva hálónkon hagyjuk a balga dolgokat kihullani, s ahol finom hálónkon próbáljuk a csillagport visszafogni. Ahogy csontjaink egymásba hajlanak, nem törődve az ínak, s izmok remegésével. Ahogy átéljük, átvesszük, átengedjük, egybeolvasszuk egymás kinetikáját.

Ahogy megfelelünk egymásnak, belefeledkezünk egymásba. Támaszkodunk egymásba...

Éjjel és nappal.

Jack

apró lélekutazások, Válasz lim

ohh, well...

a dolog már tegnap kezdődött, mikor is elkezdtem nézni egy Cohenről készült – régi filmet.

A régi nagy számokról. S mi minden eszembe jutott, ó bizony, a hatvanas évek, s ahogy bekúszott ez a hang, be a benső valóságba, tovább építve a lélek katedrálisát. Az első nagy számok, a Suzanne, a „So long Marianne”, ahogy akkor hívtuk, meg a többi. Lorca, Blake meg a Yeats volt a kedvence...S mily furcsa, most újra hallgatni – direkt nem hoztam magammal őket., az új számok után.

S aztán jött egy helyes, kicsit lüke, amerikai kiscsaj filmje a görög szigetekről, meg ahogy az idő körbe-körbe-körbe jár. Ahogy először ide mentünk, s ahol én mindig is Odüsszeuszt kerestem, meg Apollónt. S itt élt ez az örült, montreali költő hat évig. A Joyce nem olyan nagyon messze innen, Triesztben, szintén ennek a mediterrán csodavilágnak, a legszebbnek a kapujában, még mindig írva a modern Odüsszeiánkat..., egyszer egy valóság álomban ott is álltam... S aztán ott volt a kis sziget, Kréta lábainál, Európa legdélibb pontja, utána már Afrika. S ott volt az én hőszám, mehetett volna, de nem ment, hét évig! mert fogva tartotta egy szirén meg a szépség...Kalipso, a mámorító manna-hínár bájételeivel, ó micsoda egy történet! Kék és zöld víz. Minden együtt, mindent magába foglaló tenger: az

ég, a víz, s az egész földet megbabonázó, zöld orgánuma is benne feloldódva. Ó, micsoda isteni festőiség, hol máshol, mint Görögországban, Joyceal, Cohennel, Odüsszeusszal, Apollóval. Szegény Hölderlin, ezt is megélhette volna, legalább. Behasalnánk kicsit itt a tájékba mindannyian, a Lorca, a Shelley, Keats, Byron, meg én. Ó, Istenem, de szép is lenne.

Jack

Hétköznapi a költőnek, el nem küldött levél) Válasz lim

Az bizony elég keserves. Tudjuk ez, el is tudjuk képzelni. Szoktad nekem mondani, hogy egy „olyan merev egy világban élek én, van nekem”. Te ezt így hívod, oké. Nem tudom, hogy mesélhetném el, hogy a kiskunfélegyházi tanyavilágtól a zamárdi népművelésig, Amerikán keresztül Kötcséig mi történt. Hogy az álmok, s a valóság milyen elegye életetett, nyugtatott, szorongatott és nyomasztott bennünket. A remény, s a kiábrándító valóság hogyan járt kéz a kézben. Hogy bírtuk ki épp ésszel, min mentünk keresztül, s egyáltalán. S mindegy mi történt, mindvégig volt egy út. Mindvégig volt egy építkezés, megszámlálhatatlan újrakezdés, nagy részében két gyerekkel. Vittük, nyúztuk, húztuk őket mindenre keresztül, adaptálódva ahhoz, ami van. Az is egyfajta élet volt, valaki akár hiszi, akár nem. S persze, tele bizonytalansággal. Minden, normálistól eltérő minta és séma – s persze a normális is az, egy sablon – ami majd példaként ott áll a gyerekek előtt. Állítólag az alkoholista szülők könnyebben lesznek azok. Az elváltaké könnyebben válnak. S így tovább. Mert hogy „hát lehetséges”, „van ilyen”. Így is lehet. Az embert oly kevés dolog védi meg.

A mi két gyerekünk soha, de soha nem érezte, hogy mi velünk, az Apával meg az Anyával valami baj van, lehetne. Mindegy hol voltunk, hova mentünk, úgy csináltunk, mintha kirándulnánk, aztán meg hogy az az otthon. Néztünk szembe a valósággal, rejtettük előlük, de nyilvánvalóan ez igazából soha nem sikerült. Volt ott nyomor bőven. Földön alvás, megszokottság elvesztés, s ami rémeink nyilván rájuk is hatottak – előbb utóbb. A menekültstátuszban való rettegés a jövőtől, ahogy minden másképp lett, a svábbogaras New Yorki lakások, hogy senki sem segített, hogy minden fordítva volt, pedig volt ott hit bőven, kerszetbe kasba Amerikán.

Estigyors, Ó, te lélekutazó! – utaznál, ide jutnál, iml?

Ha másképpen lett volna..., kitömve pénzzel, utaznál - idejutnál? Vagy sznob pöffeszkedés pózába merevedne akkor ez a költőimádatod? Vagy egyáltalán imádnád, akiket most és így? Azt hiszem nagyon szeretek én élni ezekkel a túlzásokkal, vetvén ezeket a nyiknyak demirejő bukfenceket. Arra jár az agyam, hogy mennyit szenved és mégis... Azok is "szerethetik" mindezt a felhozatalt - akikért te rajongsz - akik nem gyötrődnek így mint te. Annyira utálok ezt a

mégismégisezést, azt hiszem te mindenhogyan lelkes lennél. Nekem Dante poklából az jutott eszembe, amikor Dante maga, a keresztesetlen lelkek között Vergiliust, a nagy elődöt keresi fel. A te csodás belső panoptikumod is tele van ezekkel a "holt lelkekkel", akikre mégis élesen vetül a múltó nap fénye. Köztük lépdelsz, s folytatasz velük féloldalas párbeszédet, szellemükbe kapaszkodva keresgélsz csak rád és neked szóló útmutatást, vagy viasz ujjait morzsolva örökké frissítő vizeket facsarnál ki belőlük, hogy kijuthass a fényjárta sávba végre. Világházi recept, túléléshez

Na és én simogatlak, hogy láthassam te mibe égetted be magad.

Három ív, Válasz lim

Valami ilyen kép ötlött föl bennem.

Szegény ember vízzel főz, ugye. S még ezen felül is vannak ívek, de az már nem a miénk. Nos, arról beszélek, hogy három szinten, változatban tudom elképzelni az életem. „Elképzelni az életem”. Mindkét változatban. Az első: „minek nekem bármi, bármi is”? mindenem megvan ahhoz, amit akartam, hogy végre meg és átélhessem újra és rendesen, akármi is történt velem. S megpróbáljam kifejezni, valahogy. A második: legyen ott valaki, aki kitörli a csipát a szememből, megsírogat, megölel, s fölvesz, ha kicsi vagyok. Egy amolyan semleges mindenés. A harmadik: legyen valaki, aki ugyan úgy, ahogy én, benső kényszertől hajtva, hasonló önmegvalósítási kényszertől hajtva, valamit akar, fejlődik, alakítja önmagát, a világát, s ez nem csak valami alanyi, narcisztikus, jóérzéses, fogyasztásos, élvezkedés smúzolás, önkielégítés és önzés. Eszmeileg ennél több, ha gyakorlatilag nem is okvetlenül. Van itt ugye az világ megváltoztatásának nem megváltásának) ismert igénye, s oké az nem megy, de van, marad erre legalább valami feszültség. Két egymást ismerő, egymást értő, egymást elviselő, egymást megtűrő, egymást szerető, idegen. Persze, én ennél többre vágytam, nevezetesen, úgy képzeltem, hogy az ember az egy tabula rasa, s tehát ha ugyanazzal van s lesz feltöltve, ugyanazzá válik. Ha nem is abszolút de megközelítő értelemben. Mr. És Miss. Curie él és hal a kémiaért. Ők, nem is annyira fontosak, de a kémia...S ebben egyé olvadnak. Millió változat van. A Picasso gyötörte a nőket, de mindig kellett neki egy. Amúgy egy macsó, s teljesen önfeltöltött vadbarom volt. A Dalinak jó volt az Éluard levetett nője is, a Gala, egy nem-művész, de egy inspirátor, aki nélkül saját bevallása szerint, ő egy senki lenne. S aztán el lehet képzelni, mindent a kettő közt. S jött egy különleges Imola, s aszondja: „ó, hát az nem úgy van. Az egész egy bullshit, túl sokáig, túl külön, túl másképp éltünk szerencsére, vagy szerencsétlenségünkre külön, ilyen kohézió, konglomeráció, koedukáció, konfúzió, kommunikáció, kommunió, s állandóan összetapadt koitusz nincsen”, egy relativista, nem egy revolucionista, mert ugyan a világ revolving, de maradunk magunknak, s csak itt ott s lazán kapcsolódunk. Csupán a létezés katatóniás kezét

nyugtatjuk el, azon a bizonyos zongorán – az együttlétünkkel. Nem optimista, nem pesszimista, egy „realista”.

Ami persze nincs, de itt egy imolás kavarc. S persze, nem igaz a „nagy, közös, alkotóműhelyes álom”, meg a semminek semmi értelme sem. Akkor hiszem, ha látom, csak csináljunk valamit, majd lesz valami, nem az a lényeg, csak legyen valami, valaki stb. Hithiány, úgy is mondhatnám. A túl sok hit, meg szintén mire jó? Mindenre van egy ellenérv, így születtek az alkotások, nem? De mi nem vagyunk azok, bizony. Akkor meg minek? Mi „senkik vagyunk”. Egy női Schopenhauer, pesszimista, nagymellű, szexőrült. Gyönyörű bőrrel, gyönyörű hanggal, tele fóbiákkal, fehér selyembugyogóiban, amit itt ott felejt. Hónapokra, kocsikesztyűtartókban. Nem ez a lényeg. Valaki egy sziklacsúcson vereseket recitál, amire azt mondja: ó, mily érdekes vagy is te, ahogy örökké ezt csinálod. De végül is nekem, tetszik ez... Szerelmes vagyok beléd. S lehet, tényleg lószart se ér, amit csinálok. Szóval, van itt ez a tehetetlenségi tolóerő, ez a te parafa természet, ami fenntart s tud emelni dolgokat, csak úgy. Meg van ez az én rángásom-rángatásom, ahogy „elemelem a valóságot”. Mindenféle ilyen subaduma. Para beszéd. Benső magyarázat. A luxusautó bensőjének részletes indoklása, a jól megkelt rétesé, ahol az öntörvények, a benső igazságok, mindent igazolnak, nem kell semmilyen külső szempont. Mert nincs. Hát, most nem tudom.

Jack

persze, minden, amit mondok, csak kérdés, Válasz lim

egy hülyeség. Néha, olyan jó lenne bölcs nőnek lenni, vagy a te mohás ködnek. Lehet, csak félek, hogy én nem vagyok elég mesebeli favágó az én erdei tündéremnek: csorba a baltám, tompa a késem, ő meg csak rúgkapál a liánok sűrűjéből, tejcsorgató gombák alól, pókhálós kakkukzajból. Szeretném kitépni őt, de a nagy erdei szellem a mellemre ült, túrom-dúlom orrommal az avart levegőért, de néha magam is olykor megfulladok. Dugdosom az ujjam fák vénáiba, békák torkába, gyíktojásokba bámulok, valami tisztos válaszáért, miközben mint a falevél, a pollen, s lombok közt a fény idő esője, hullva hull. Ne haragudj rám.

Jack

MÁJUS

április vége, május eleje sms-k

Jack

te, makrancos költőnőhölgyenőm, olyan jó, hogy vagy nekem
ím

csak ölelhesselek, míg a terreközén simulunk a semmibe
j
iszom teát, fordítom a számaid a gyerekeknek
ím
örülök, drága vagy szerelmeckém
JACK
elmegek valami gyógyszerért
j
ülünk a Matyival a kocsiba, s mindkettőnknek az jutott eszébe, hogy milyen
jó lenne most hozzád menni Kötcsére
ím
át kell mennünk konstruktívba
ím
tudod sajnáltam magam, miért vagyok olyan szerencsétlen stb. most pedig
örülni tudok neked, az éltednek
Jack
mindegy mi lesz, mi együtt leszünk, amíg élünk
iml
Ez a mi élterőnk
im
Ez most melyik munka?
j
a faszié, egy nagy átalakítás, jó
im
eddig javítottam a gépet, de nem tudom mit csináljak vele. Most lefekszem
Tőled zúg a fejem. Akárhogy is tartsunk ki.Jack
ok. im

Csak mert „mai”, csak mert új, azért még nem, Válasz lim

Elkalandoztam itt kicsit az új zenei avantgardba, hát mondhatom. Fordítgatom itt a Devendra, s közben a napokban begyűjtött örültek zenefelhozatalát hallgatom. S egymás után dobom ki őket. Mostmá' lett itt egy csomó Nick Cave, meg az összes volt babájától sok szám, kurvára erőlködöm, de eddig a P. J. Harvey-től tartottam meg egy számot, a Wind-et.

Volt itt minden: a szegény én, a kibaszottul kiakadt, a tekurvaanyád, a cinikus gyilkosság rejtett bölcsességét hipnotizáló sejtelem, ahol a gyilkostól véres ruháját nézve, lánya halálára rákérdező anya, azt a választ kapja, hogy az ifjúnak csak eleredt az orra vére, hehe...Mert hát megölte, mert hát nem tetszett, a kis kansasi p..ba, mert kis bunkó volt, nemérted? nem értjük? pedig, úgy kell ezeknek...a. Híres szoktam lenni, hogy bármit, bárkit meghallgatok, s Rohaddtul jó, vájtfülem

van. Mindent meghallok, szinte azonnal, ami jó. De hát ez, nagyrészen csak kurvanagyeroóóóóóóóóóólködéeéééés.

Hiányaim, azaz mi hiányzik belőlem, ami neked kéne, iml

Nem tudom milyen lesz neked az én tisztességes válaszom, de folyton folyvást azon tűnődöm mi hiányzik belőlem, ami neked kéne. Arra jutottam, hogy nekem valahogy behajlóbbnak, odaadóbbnak kellene lennem, rábólintanom mindenre, amit te gondolsz, képzelsz. És én nem vagyok eléggé ennyire ilyen. Én materialista vagyok, ahogy te mondod, földönfutó, kis nyápic. Én csak a megvalósult szerelemben, szeretetben hiszek. Az, ami teljesült, az az igazság. Persze tudom és reménykedem abban, hogy az érzések, a vágyódás is a megvalósulás formája, de ahogy átéreztem magam, a gyerekeimet, téged, biztos lettem abban, hogy ki kell fékeződnie, hatnia kell a másakra az én bensőmnek, mert ha most meghalnék és ennyit kaptak tőlem, akiknek adnom kellett volna, úgy látom az még nem lenne elég. Arra törekszem lenyomva a hétköznapi bukdácsokat úgy ahogy, hogy legalább azzal mehessek innen el, hogy akik nekem voltak, azok részesülhettek a szeretetemben. Nem tudom mennyire és hol tartok. Reménykedem, hogy jobban megy majd ez nekem. A másik, amiben nagy hiányod van, az az együtt szárnyalás, a költészetben, a te világodban. Igen itt is muszáj volna belelőbb lennem. Amikor én próbáltam megosztani veled a saját élményeimet, átéléseimet, ne haragudj, neked sem ment olyan könnyen. Te sem tudtad beleélni magad a szegény kisgyermek panaszaiába, vagy A szülők és szeretők nekem tükröt tartó alakjába, egyszerűen csak azért, mert te máshol jártál. Viszont arra is emlékszem, amikor együtt néztünk filmet, akkor át tudtuk adni egymásnak, ami velünk történt a film okán. Reménykedem itt is csak abban, hogyha közelebb leszünk, együtt olvasunk, közös élményeink lesznek, akkor ez jobban összeformálódik bennünk. Tegnap el akartam tenni innen ezt a nyavalyás gépet, hogy legyen egy asztal, ahová letehetem a füzetemet és ebből lett a gubanc, elcsesztem ezt az átkozott gépet. Majd Matyival együtt tesszük át,akkor rendben lesz ez is az is. Most így, ennyi jutott erről eszembe, korántsem tudtam leírni, amit szerettem volna, de majd még csiszolom kedvesem. Most megyek dolgozni, ha este tudsz hívni!

Imola

Puzzle, jól látlak? nősz, gazdagodsz, színesedsz, Válasz lim

Nos, itt van, sietek. Válaszolni, segíteni, hozzáadni, meg minden. Csak úgy kapásból, de van ott már ott egy lelőhely, mindenféle felgyülemlett ércel, sóval, aromával, amit „tudok” rólad. Először is köszönöm az őszinteséget, a feltárulkozást, a választ. Az újra és újra próbálástól pontosodik ez a kép: az „én”, a „te” a

„mi” is. Mert rohadt nagy veszélyünk, nem megfelelni, elfutni, vagy el tessékelní valakit a p...ba. Szóval, van itt mit finomítani. Materialista, földönfutó, kis nyápic”. Hát ez aranyos. Mármint, ahogy mutatod bőrdön a pöttyöd. Látom, igaz, és? Nézd, én még sohasem voltam háromgyerekes, elvált családaya. „Ez”, az lenne? Lehet, de ehhez képest minden más nem felhő lépdelő köd-szurkálás?

Nem vagyok feminista, de nénik között fölnőve, érzem, látom, tapintom őket. S ott van ez az egész utad, ami szubjektíve biztos más, de amit én látok, kívülről, hogy hát „ez a kis nő, bizony kapott eleget, ó Istenem, miket mondtak róla, hova tették, hogy szívhattak, hányszor volt egyedül, megalázva, elhagyatva”, de mindig fölkelt, mindig tovább ment, a semmiből is, a világvégi, ismeretlen, kutyának való életből is”. Ez lenne az? S mióta itt vagyok én, s boncoljuk itt egymást élve, hányszor, de hányszor volt ott az arca nekem, a gondolkodó, tépelődő, útkereső, elmélyült arca, hányszor lehelt életet belénk, s mindig magától...”

Ez lenne az?

Vagy ez az egész, pontosan koreografált jazzbalett, ahogy óva, féltve, mives életet szobrászkodik három pelyhes kiscsirkének?

Igen? s ha igen, akkor mi? Mi a baj ezzel. S itt van mondja: hogy hol ér véget, s hova mutat a benső lét, valaki kapacitása, okossága, vágya, léte: mert mikor kicsit, csak egy kicsit jobb, lehet jobban, mert nem kell félni, mert van valaki, mert föl villan a remény, mert nem kell egyedül lenni, mert nyílik egy út, mert egy fény tör a sötétben át, mert felbukkan az alagút vége, akkor jön, akkor megy, akkor összekapja, rettegve és az élet szerelmétől eltelve, akkor össze és föl pakolja mindenét, ezt az egész kínnal és keservvel összeszedett, ápolt, s világra vajúdott kis hajtást, ami mindene, a gyermekei, az élete, s jön, s tágra nyílt szemmel, s lobogó orr és fülcimpákkal figyel, a hallgat, s nem csak ő, de ők mind a négyen, de még a kis kutya is. Mintha egy nagy élő amőba lenne, a gyerekek mondják kórusba, mondják egyenként és maguktól, s mind ugyanazt, ismétlik és értik, és tudják, s szemükben egy jobb élet csillog, vagy mélyen súlytja őket a bánat, ha baljós szelek fújnak. S ki csinálja ezt? Ez a kis materialista? Tényleg? Ez ilyen egyszerű?

Nem, én nem hiszem, hogy ez ilyen egyszerű. Én nem hiszem, hogy csak azért, mert kivillan ott egy pici bőr, ez egy elefánt, egy tapír, vagy zsiráf. Itt a nyilak, valaki jó szemének valamijére mutatnak. Olyan ez, mint mikor valakinek valamit látni kell, tehetségkutatónak például, hogy még mielőtt valaki híres, már akkor tudja róla. Amikor még senki. Később könnyű, tolonganak is az idióták, megragadni a nyilvánvalót, a sok rohadt közhelyükkel. Abból a bullshitből, abból a képtelen kavalkádból, abból a szedett-vedett faszágából, ami sallangként körülvesz, leffeg rólam, abból a nem-kész, félkész, féljó, nem jó, s de-jó kuplerájból kihozni valami jót, ahhoz is szem kell. Szív kell, agy kell. Szóval itt vagyunk mi ketten, egymásba zuhanva, újra és újra föl is ocsúdva magányos hajnalokon, éjszakák ketyegésében, ahol a döntés, az értés, a megragadás, a megértés, az nem materializmus, az nem pragmatizmus, az nem determinizmus, az nem izmus. Az

két ember mindenre kiterjedő szeretetvágya, igényessége, szellemisége, spritje. Talán ez a legegyszerűbb megfogalmazás. S „persze, hogy az vagy”. Kis nyálbéla. Kis nyafka picca. Kis beképzelt cafka. Pökhendi rózsadombi. Ciki-Mici. Mackóruhás böbebaba. Beszari anyuka. Óvatos duhaj, s tépázó eszeveszett. Balerina persze, sétálva a szivárványon, balettcipőben, hullahoppozva a szivárvánnyal, gyerekeivel, fenn a színes légben, de mindig először érve, mindig mindig le a földre, tenyerét, testét-lelkét kitárva annak, aki hullik. S mi az? óh mi az, amit nem lehet ugyanúgy rólam elmondani? Micsoda egy seggfej, micsoda egy pipogya, micsoda egy fráter. Micsoda egy micsoda, micsoda..., egy semmi, senki. De tegnap, ma, vagy holnap? S persze kihez képest. De, de, de, tényleg ezek lennének? Mert mik vagyunk mi, kitömött emberek, viaszfigurák, mert már vége, ennyi?

Vagy *mi* vagyunk, nem ugyanazok ebben? akik mindenki, s minden, s az egész világ ellenére valami jobbat akarnak? S honnan tudja valaki, hogy mi a jobb, de tényleg, ha nincs ott valami tükörképe magában, mélyen, benne. Egy tó, egy forrás, egy óre. Telve valamivel. Iszonyú sokat változol, változtál, nősz, színesedsz, gazdagodsz. Ahogy az rendes, élő emberekkel szokás.

Kínlódsz, s vágysz, ez vagy nekem. Ezért választalak, ezért szeretlek.

Jack

Hülye-nagyvonalú, Válasz lim

Azért az jutott eszembe, hogy lehet tényleg nem vagyok komplett. Ilyen könnyen átugrani dolgokat?

„olvastad a levelem?” „igeeen”. Kész. S tudom, hogy se köpni se nyelni nem hagyok időt, de kéne nem?

S cserébe, például, ott, azért..., ami, abban van, behajtani egy szót. Hó-hó.

Jack

Már azon „gondolkodtam”, hogy sírok, Válasz lim

Mert minden hiába, a Jóisten még egy kicsit se szeret engem. S nem ér oda az a csomag.

Az én kis picicicámnak. Én tudom mit írt, az írta, hogy szeret, és én is őt.

Jack

Máj. 5. Rémlátomás, mármint a fontosat elfelejteni? azt, hogy lehet? Válasz lim

Nem, nem, nem.

Nem akarok én büntudatot, se okozni, se kelteni. Sajnos már ezen is túl vagyunk, ez nálunk nem megy, meg amúgy se nagyon szeretem. Hogy miért írom, mégis? Mert hátha, mert még mindig reménykedem, egyszer megérted...

Hát itt vagyunk megint. Pedig azt reméltem, ezen túl vagyunk. S itt volt ez a sok „véletlen”, amikor a Mariska teherbe esik. Véletlen. Aztán jön a baba, amit meg beraknak a kukába, egy kapualjban. Hm...De hát azt mondtad, ígérted, hogy ez nem lesz többet, mert majd odafigyelsz. De ezek szerint se alapvetően nincs meg benned ez a figyelés, se megtanulni nem tudod. Akkor mi? Mi van most?

Ís persze tudom én, hogy millió meg billió, meg trillió dologra figyelsz te, nagyon is. Csak valahogy, rám nem marad ebből? Egyszer valaki egy hasonló helyzetben azzal a Naggggyon frappáns válasszal vágott vissza, hogy „tudod mit, inkább te se törődj velem”. Nem tudom hol lehet most az illető, de nekem valami távoli Szibéria, vagy Dnyeper ködén...) Azzal kezdeném, hogy: Rohaddtul és baromira nem érdekel, hogy más, hogy csinálja, hogy kéne ezt csinálni, semmilyen „más” kliséje és standardja. Ezt szeretném leszögezni, én ilyen vagyok. S megteheted, hogy nem tetszik ez neked, de az a sehovába vezet, ezt tudom. Én nem szeretnék összeveszni, de most megint azt érzem, amit annyiszor már veled kapcsolatban, hogy ez az „elfelejtés” tulajdonságod, ez iszonyúan taszító számomra, ezer és ezer szempontot, okot, érvet sorolhatnék, hogy miért. Le lehet ázni, a mélylélektan kriptáiba, de azt hiszem, hogy még a felszínt kicsit megkaparva is, nekem egyszerűen szörnyű, s elviselhetetlen. Ha nem tetszik, ha zavar, ha idegesít, nekem mindegy, ne beszéljük róla. De akkor semmiről, soha többé, de komolyan. Ezt még egyszer nem szeretném.) Még ezen a szinten is azt mondja nekem, hogy valaki önző addig törődik valakivel, amíg neki jó), szűkagyú képtelen elképzelni miben lehet a másik), s opportunistá miéért halál könnyedén talál olyan okokat, hogy majd mindezt megmagyarázza). De még ennél is több: mert már előre tudja. Hiszen, ó jaj, mondták neki. De mégse. Vagy azért se? S az ember újra és újra nekirugaszkodik, s elképzei a történetét, ahogy megy a készülődés, jönnek a vendégek, pletyka, smúz, evés-ivás, s telnek múlnak a hosszú órák. Reggel hatól – amikor a leveled kaptam, este tizenegyig, amikor utoljára megnéztem, vajon írtál e, na meg reggelig, eltelt huszonnégy óra. S huszonnégy óra alatt, nem jutott nekem egy szavad. Nekem kellett fölhívjalak hozzá...Se sms, se email. S én nem köszönetre „várok”, hanem összetartozásra...Lehet nem hiszed, de engem tényleg csak a lelki szempontból érdekel a csomag. először azt gondoltam, hogy ezt nem kell megmagyaráznom, de félek a félreértéstől. Ezért egy példával próbálkozom. Ugyan az a helyzet, mint mikor az ember élőben ajándékot ad. Mondjuk egy szeretet kislány születésnapjára. Ott, élőben, zajlik a történet, s lehet nem köszönik meg, mert – mindegy. De legalább az ember látja, tapasztalja, hogy tetszik-nem tetszik, de mégis valami létrejön, megvalósul, látható, tapintható, érezhető. Ha az ember ott van. Hát, ha nincs, akkor nincs. S honnan tudja? Még ha netán, mondanak is valamit, bibippelnek, fényjelet adnak, az ember lát valami mozgást, ünnepi zajt, nevetést és kacagást a függönyök mögül, kint az utcán, s még akkor is, lehet bizonytalan: mi is történik odabent?

S iszonyúan fáj nekem már az is, hogy nem lehetek ott. Mert ugye, soha nem titkoltam, hiányzik ez nekem, ez az emberi jelenlét, melegség, miegymás. Gyengeség? Lehet, de én nem szégyenlem, ez, nem zavar, sőt.

De hogy az ember semmi visszajelzést nem kap, hogy elfelejtik, hát nem tudom, van e ennél megalázóbb dolog, annak, aki szeretni és szeretetre vágyik. Vagy te nem tudod rólam ezt? Vagy te nem tudod, mi ez? Vagy téged a másik nem érdekel, csak neked jó legyen. A gyerekeknek jó legyen? S tudom én, hogy gondoltál rám. Nem is lehetett másképp, azt is tudom. Azt is tudom, hogy „szerepsz”.

De mégis, mondd el nekem, kíváncsi vagyok, hogy mégis-mégis-mégis, mivel tudod ezt MEGMAGYARÁZNI? Mi történik? Iszonyan igénylem az indoklást, mi „tart vissza” attól, hogy megnyomj – mondjuk tíz billentyűt, s kész. Mi zajlik – vagy – mi nem zajlik benned? azért nem teszed, mert igénylem, mert szeretném? Aki igényli és szereti, annak nem...? hhu, ez meg mi?)

Egyetlen ide vonatkozó tapasztalatom van: amikor valaki azt gondolja, hogy „az” nem fontos. Az, „annak” nem fontos. „az” anélkül is elvan. „az” anélkül is tudja. „az” jól van úgy ahogy van. „az” ráér. De nekem ez mind AZ, hogy az „az” menjen a picsába. Nincs különbség. ISMERJÜK, MIT JELENT A MEGNEMTEVÉS, nem?

Vagy te erről sohasem hallottál? Ez az egész egy összevissza levél, Rohaddtul nincs kedvem se erőm sorba rakni a gondolataimat, csak zuhognak ki belőlem, talán a vetélés lehet ilyen. Bocsánat ezért. Csak úgy érzem, megbolondulok.) Mert ha semmi látható, tapintható, érzékelhető „jelenlétem”, azaz arra utaló dolog ott nem lett volna, valahogy, nekem akkor is az az elképzelésem, hogy itt van ez a családi ünnep, ahol ugye a melegség meg a szeretet, meg az összetartozás, meg hasonlóak vannak, s hogy mondjunk már annak a távolban lévő baromnak valamit. Valahol, a két terítés között, pisilve egyedül a fürdőszobában, valahogy egy ponton bebújtam volna a pincébe, kimentem volna a teraszra, s rád gondoltam volna. S nem csak azért!!!!, mert neked jó, hanem mert nekem is jó, hogy megölelhetlek, hogy megsímogathatlak, hogy egy pillanatra, akár milyen nehéz is a forgatag, bonyolult a helyzet, s túszerződés van, akkor is rád gondolkodok, s kapcsolatba lépek veled, ha ez nem csak egy elvont, képzelt, s műanyag dolog, hanem szeretet a szerelmet már nem is merem kimondani), s minden, ami alkategóriájába beleesik. Ha csak egy pillanatra is, de együtt legyek veled...Tehát az merül föl, hogy itt se az az érzés nincs meg, olyan erősen biztos nem, hogy én mit érzek, meg az se, hogy a másikat mennyire. Duplafasztalan. Minden szempontból taszítónak érzem, erről beszélni. Minden lukam szorítom össze, de puffad, lüktet, csavarodik bennem a dolog, muszáj kiadnom. Soha ilyennel nem álltam le, csak most, veled. Teljesen rendhagyó a dolog, nem is tudom, hogy mondjam: hogy ilyennel kell foglalkozni. Valahogy olyan emberellenes az egész. Minden ilyen esetben teljes erőmmel menekültem az ilyet „produkáló” ember elől, baromira

nem törődve, hogy miért tette. Gondolom, nálad is van ilyen, másban, van, akivel így vagy. Van olyan cselekedet, amivel te is így vagy, nem? Talán megértheted. Egyszer hatéveseb elfelejtettek. Ha egy szóval kellene elmagyaráznom, azt mondanám, hogy jeges borzadály. Ezt érzem. Mihez tudnám hasonlítani? Mikor egyszer, hatéves voltam, elköltöztünk Zuglóba, de én még a félévig a Hámán Kató utcai általánosban jártam. S valakinek – a nagyanyámnak, anyámnak föl kellett volna szedni. De elfelejtettek. S egy darabig ott álltam a sarkon, aztán már nem tudom, hogy egy rendőrségre kerültem, ahol a kedves bácsik játszottak, asszem sakkoztak velem. Késő este jött valaki értem – már nem is emlékszem ki. S minden meg lett magyarázva, de soha semmi sem lett megmagyarázva. Nem tudom, hogy ez is szerepet játszik e, de ahogy végig gondolok az egész életemen, nyilván figyeltem az ilyen, s az ehhez hasonló történetekre, s nyilván „megfogadtam”, hogy én ilyent soha nem fogok csinálni. Szó szerint se, meg áttételesen sem. Nos, én nem vagyok egy pszichológus, de néminemű fingom azért van dolgokról. Azt hiszem. Szóval, most úgy érzem, hogy engem nem foglalsz, veszel be a te családdba, mindenki más közelebb áll. S mert itt vagyok? Messze? Akkor rothadjon meg mindenki, meg minden...S persze, főleg én. S akkor legyen már vége.

S amúgy se szereti a Lili a szoknyát.

Jack

május 6. vadas meg apró élettervek, Válasz lim közben kijavítottam, kicsit ezt a levélrészletet... ez a jó! A másikat kidobni

Teljesen ismeretlen autópálya, de az van ráírva Norfolk Downtown. Oké. Tépek. Rohanok a Nancy Mami házához, mert ott van leláncolva a két dög. Egy pillanatra elidőzők, felkavarodik bennem minden, egy egész látomása ennek a néni életének. Ahogy a Chagallal terelgették a tehénkéket a háztetőn, meg ahogy nekem az utolsó almásrétest elfelezte. Itt maradt ez a ház, buktam egy csomó lét emiatt, nem tudtam befelyezni, elsasszézott öreganyám. De legalább az utolsó pillanataiban is rólam beszélt, négyötöd évszázada végén, hogy én milyen egy kedves, meg minden ember. Én is sajnálom, szerettem volna az anyámnak, jólett volna anyának ez a magas, elegáns lady, a mesefestő szédült szeretője. Akivel a nyolcvanöt évével úgy éreztem magam, mintha testvérek lennénk, szeretve, ismerve, buzdítva, inspirálva egymást bolondozva. S amit nem mondtam neki ki, de szerintem tudta. Aztán ma többször azon gondolkodtam, hogyan mondjam el neked a millió kis tervem, képem, ahogy majd együtt élhetünk...

Hogy a sok földhözragadt, meg elszállt dolog között, valójában mi az, amire vágyom, s hogy te nekem mennyire jó lehetnél. Aztán az is mindig eszembe jutott, hogy ugyan mondtad, lehet kicsit meg kéne erőszakoljalak., milyen furcsa is volt ez, meg azt is, hogy mindent, csak azt nem. S persze, itt van ez a kertészke-

dés, meg séta meg légyott. Totál teljesen leragoztam, kategorizálva minden élettevékenységet, teret, mezsgyét. Láttalak pötytös kendőben, maszatosan, s örökösen cirógatlak, dögönyözlek, babusgatlak. Ahogy mindent együtt csinálunk. Ó, micsoda szerencsétlen lettem nélküled. Mibe taszítottál, hogy egy percig sem tudok nyugton lenni nélküled? S persze, még azért mégsem hülyültem talán meg egészen, az is eszembe jut, hogy milyen egy nyűg lehetek én neked sokszor, vagy mindegyikünk a másinak másképp. Gondoltam, megnézem a koreográfiád, meghallgatom a hangod, elmélázok a testeden, s megnézek egy filmet rólad. De úgy megijedtem, hogy majd szörnyet halok, hogy meg se próbáltam. Jól lenne okosnak lenni, valamit kitalálni, de ebben most nagyon buta vagyok, s lettem. Szar úgy ez a szerelem. Közben megfőztem az évszázad vadasát, már tényleg nem tudom meddig lehet ezt fokozni. S persze jó sok lett, eszem majd vagy három napig.

S pár otthoni hír

A lányom – a kisebbik - teljesen belebolondult Faulknerbe, s angolul olvassa. Repes a szívem, mint a sasmadár. A fiam teljesen előlépett zenekar menedzsernek, nagyon happy, s még pénzt is keres. Járják Európát a Kistehénnel. A feleségem teljesen önálló, s elvan az aprócsepresével, ahogy szokott. Írt az Elena, s azt mondta, „azért nagyon hiányzom, úr van nélkülem, mert senki hozzám fogható.”. Ez se semmi.

S először, írt a Váczi, olyan jó. Azt írta, hogy nagyon fasza, de otthon minden lélekműködést el kell dugni, nehogy beszívja a porszívó”. Meg valami gipszről, amibe beleköt az ember? Meg hogy jó lenne majd kicsit leülni, s sörözgetés közben kidumálni a csajokat, aztán nembánja, írni róluk egy két dictyhot. Most nézem egy kicsit az orosz népzene, várom, hogy azt a drága hangod hallhassam. Gyűjtöm az erőm, hogy ne legyek majd egy marha.

Jack

máj. 7 fókusz, Válasz lim

Hát, biztos van, aki anélkül is tudja. Hogy leltárt csináljon, s újra összegezzem. Én nem, s kurvára szeretném, még mindig elkerülni a sodródást. Próbálok úszni – is. Csak kidugja az ember az orrát, s puff, kap egy nagyot. Semmi sincs kint. Illetve minden van kint, csak nem kapcsolódik. S itt van ez a „nem látja a fáktól az erdőt”, c. történet. Aztán az ember addig távolítja, amig valamit fel nem ismer, mármint a képét. Legőbbunk fölfogja, hogy ingyen nem kapunk életet. Valahogy meg kell csinálni. Én azt tudom, én mit csináltam.

elmentem vidékre, hogy majd tanyán élek, egyszerűen. De meggondoltam magam.

aztán elmentem kultúrmunkásnak, hogy majd beilleszkedek, de rájöttem, ez sem jó.

aztán disszidáltam, hogy majd abból csinállok – már egy használható „tanyát”. Nekem tetszik, csak, akivel, akikkel terveztem, valamit mást látnak benne, meg amúgy is „elhagytak”. Találtam valakit, valakiket, akik szeretik, szeretnék, tetszik nekik, legalább is eddig.

most úgy kéne ezt az egész dolgot adoptálnom, hogy ebben a felállásban is működjön.

Valahogy úgy látom, hogy szegényen is gazdagon is, nehéz valami lényegest összerakni. Szegényen talán nehezebb. De nem lehetetlen. Mindig lehet lefele menni, ebben a jó világban, ahol annyi jó van. Jó cuccok, jó kaják, csásbszarförgeteg.

De már oly régóta tudjuk én legalább is, biztosan), hogy ha nem tudod koncentrálni a dolgaid, az egész egy nagy önámítás, s szétfolyik minden. Csak egy végtelen tükröződése valami megfoghatatlannak. Néha, úgy tűnik, mintha én lennék az egyetlen ember, aki ezt tudja. Aki, azért még mindig, s töretlenül ígényes, nem akarja beérni a lemondás hazugságával, pusztító csavarodásával.

Veled megcsinálni, ide jutottam.

Szóval, rohadt makacsul hiszek egy akármilyen kicsi, akármilyen szerény, de működő, közös világban, s meg is fogom csinálni. Miután már eddig eljutottam. Lényegében az is mindegy, még „mire jutok”. A java már megvan, a himbilimbit meg csak összeszedem...Találtam valakit, téged, akivel ezt szeretném. Minden idegszállammal ezen dolgozom, most. Ez nekem, már nem egy nagy álom, hanem az, meg a valóság. Ebből állt össze, az én valóságom. Teljesen biztos vagyok ebben, máshol nincs helyem a világban. Már csak az a kérdés, hogy te, hogy jutsz el oda.

Jack

Smsek.

im

Szeretlek

Jack

Szeretlek én is, s sokkal többre tartalak, mint gondolnád, majd olvasd el.

im

Csak szívnám a szavam velejét, míg vedlett bőröm alól a hús remeg elő.

Jack

Jó kép, nekem tetszik, de mi?

É

Mi mi?

iml

Megyek haza, s te itt keringés, zúgsz-búgsz kívülembelülem.

j

Bocs nem zavarlak

MÁJ, 9. KIBÉKÜLÉS AZ IMOLÁVAL

Hát, persze, ugye kibékültünk. Ő hívott föl, hogy szerelmes belém. Nem tud nélkülem élni. Amiből rögtön az lett, hogy én sem...

S szépen, fokozatosan újra csináltunk mindent. Kis levélírások, s azok a szörnyű beszélgetések éjjel. Semmi semmivel, fantáziaszerelem.

S közben a valóság kopog mindenütt, rohadt kampójával. Mert pénz nincs.

Volt egy két feszültség is. Rohantam föladni a Lilinek ajándékot: sebtében összekapkodott ruhákat, szandált. S az utolsó pillanatban odaért. Mindenki nagyon örült, az Imola büszke volt, csak nekem felejtett el írni egy sort. Én se hívtam. A szokásos kommunikációs halt. S most is az van. Tegnap valami baj lehetett a munkahelyén. Nem sikerült a vizsgáztatása, s magát hibáztatta ezért. Nem jól készítette föl a gyerekeket. „Ne vigasztalj”, mondta, szóval, csak azt írtam neki, „Drága cicám, szeretlek”. Esté se írt, reggel se, s nem tudtam elérni. Nem tudom tanít e, szerdán nem szokott. Aztán itt van ez a webkamera dolog. Egyik este, mondom elmegyek zuhanyozni. Levetkőztem, mikor megszólalt a kakukk. S itt ültem, meztelen. Természetesen csak a fejem láthatta, de egyszer csak pisilnem kellett, úgyhogy a kezemmel eltakarva magam, mondtam neki el kell mennem a fürdőszobába. S egyszer csak megjegyezte: milyen jó kis dagadt, hurkás vagyok. S jöttek is a tanácsok evéssel kapcsolatban. S amilyen hülye vagyok, nem törődtem ezzel, Csakhát...A nő és az anyagiak Amúgy is mindig kérdezi, mi van a pénzzel, mikor megyek haza stb. egyszer mondtam is neki, hogy az egész történet nem arról szól, hogy az összeveszés közben eszébe jutott, hogy milyen egy lehetőséget hagy is ki, mert közben itt majd megszédem magam, s ő nem is tudja. De hát ugye rögtön nem lehet erre rákérdezni. Viszont lassan kiderül. A legutolsó beszélgetésem meg az volt neki, hogy „elhatároztam”, most már nem hagyom, s harcolni fogok – nagyon macsón érte. Kacarászott, mintha tetszene neki. Meg azt is mondtam, hogy ő – sokat gondolkodtam ezen – pont azt a középarányt testesíti meg, amire nekem szükségem van. Meglepődött, s azt válaszolta, hogy neki ilyent még nem mondtak...S hát meséltem neki, hogy az anyagiakban hol tartok. Óvatosan, persze, de kiderülhet mi a helyzet. S hát persze bizonygatja, ezt is mértékel, hogy minden oké. Valahogy azt mondja, hogy nincs más. Megint bíztattam, de ...Bár, egy ponton elküldött. Szedjek föl – én – mást. Nem vettem komolyan. Ugyanakkor itt van a nagy büdös helyzet a Jackkel. Dolgozom, de ez a pénz

semmire se elég. Az egész terv nem működik. Éppen, hogy csak annyi van, amiből meg lehet élni. Jó szar idő van, senki sem hív. Ebben a helyzetben aztán próbálok nagyon óvatos lenni. Csíp a pasi, azt hiszem. Nagyvonalú, fizeti a százötveneket naponta, mikor nem dolgozom akkor is, meg mikor korábban végzünk úgy is. De ezzel se megyek semmire. Mondtam neki, több kéne, de azt hiszem, elérkeztünk a plafonhoz, vagy legalább is a közelébe. S persze nem dolgozik..., hát így nehéz. Nos, nem bírtam ki, fölhívtam az Elenát. S mondta a szokásost. De végül is el tudja képzelni, hogy valami laza kapcsolatban, de együtt legyünk az Imolával...Aztán rájöttem, hogy bassza meg, mégiscsak írt egy smst, tegnap este. Hogy alszik, mert sok a dolga...Nem tudom, mi lesz ebből...Munka a Jacknél Ugyanakkor itt van a nagy büdös helyzet a Jackkel. Dolgozom, de ez a pénz semmire se elég. Az egész terv nem működik. Éppen, hogy csak annyi van, amiből meg lehet élni. Jó szar idő van, senki sem hív. Ebben a helyzetben aztán próbálok nagyon óvatos lenni. Cheep a pasi, azt hiszem. Nagyvonalú, fizeti a százötveneket naponta, mikor nem dolgozom akkor is, meg mikor korábban végzünk úgy is. De ezzel se megyek semmire. Mondtam neki, több kéne, de azt hiszem, elérkeztünk a plafonhoz, vagy legalább is a közelébe. S persze nem dolgozik..., hát így nehéz. Nos, nem bírtam ki, fölhívtam az Ágit. S mondta a szokásost. De végül is el tudja képzelni, hogy valami laza kapcsolatban, de együtt legyünk az Imolával...Aztán rájöttem, hogy bassza meg, mégiscsak írt egy smst, tegnap este. Hogy alszik, mert sok a dolga...Nem tudom, mi lesz ebből...

Mindened szeretnék lenni én is, mint te nekem. iml

Hogy meg tudom-e tenni azt a kedvedért, hogy minden egyszerre vagyok neked? Nem maradok így, nagyon remélem, de szeretném, hogy érezd, tudd, milyen mindenemet segítő voltál. S most persze nekem kell valamit csinálnom, válnom magam stb. Mindened szeretnék én is lenni, ahogy te nekem. Annyira vágyom arra a vidámságra, amit veled éltem át, mégha akkor szorongtam is. Kedves, drága támogató, igazi férfi vagy nekem. És én ahogy tudok a te nőd akarok lenni.

Imola

Marco Polo, levélkezdemény Elenának

Mítoszok.

Egyszer, nagyon régen, mikor még a világ elég primitív volt, volt egyszer egy Kubla Khán. A Dzsingisz Khán unokája, egy totál mongol őrült. Ez ugye keleten volt, nagyon távol keleten. Közben, itt, Európában, már nagyban ment a rongyrazás. Máshol is, persze, előtte és közben, Egyiptomban, Indiában, Kínában, meg még sok más helyen. Inkák, Mórok, meg ilyenek. De, onnan a tajgáról, szélfúttá

homokról, jött egy csávó, s azt gondolta, hogy ez mind faszság, le kell verni a világot, s kész. Ez a legnagyobb érték.

Le is vert mindenkit. S mire ő lett az akkori világ ura, beslattyogott a szőr, bőr, csont, s meleg nőktől övezett paradicsomjába, sár-katedrálisába, beszívott a honos kábítószerből egy slukkot, s azt kérdezte, hogy mi a fasz?

Még mi van ezen kívül. Már mindenkit megölt, letört, jönnek itt a népek, s hozzák a sok finom süteményt, hajbókolva.

S valaki beszélhatott, hogy hát, azért van ott még más is. Annyira ne legyen eltelve önmagával. Mi??? – volt a meglepett kérdés. Én nem tudom elmondani, de van itt egy csávó, a neve Marco Polo. S persze ez mind az Upanisádokban, a Védák, meg ehhez hasonlók után volt. De erről a Pocak-Pasa mit sem tudott, nem is nagyon érdekelték a részelek. De, azért, hogy biztos legyen a dolgában, meghívta magához ez a Marcot. S mondta neki, hogy hallotta, micsoda egy világottjárt géza ő, hát meséljen neki. Nagy tévedés volt...S, mint valami késői Seherezáde, az első igazi világkifosztó - a délitáliei két nagy városállam képviselője, tudott miről mesélni. Feszengett a mongol pasa, s egyre ingerültebb lett.

magány okozta kilengések, Válasz lim

annak idején a közepes gyorsaságú Internetet vettem, mondom az is elég lesz kezdésnek. Most meg küldtek egy hurrás levelet, hogy megduplázták a speedemet, s mindezt ingyen. Most már aztán tényleg szőrfőzni kell, hullajó. Most aztán minden baromságot megnézek, olyan pletykaszinten. Persze ez kapcsolódik, hogy a délután a rosszullét jegyében telt. Valahogy belém dugult az ebédem. Reggel, rohanás közben, csináltam magamnak két dögös melegszendvicset: kis cipócskák, sonkácska, sajt, paprika karikák, erőspaprika karikák, majonéz, kecsöpp, meg két-két szelet microzott Bekőn szalonna. húdegyönyörű-szó). Nos, hogy biztos, ami biztos legyen, belemártottam a cipócskák mindkét felét a kisült zsiradékba, s aztán be olyan összenyomós szendvics-ütőbe, ahol jól összeértek. Tiezenegyfelé, úgy papírzacskóstól kicsit benyomtam a mikróba, amit ott volt. Egy után már gyanús volt, hogy bőven sok, de alantas rokonaim kiirthatatlan tanítása értelmében, a másikat is megettem. Mert hogy az egye meg, ami a tényérján van. Éreztem baj van, ittam sok vizet, de valahogy lefele nem akart menni semmi, csak föl a torkomba. A savak már a tüdőmet is marták, s mire végre kész lettem, alig tudtam beülni a járgányba. Itthon beültem a kádba, mondom jót tenne némi súlykőnyebbedés a testemnek. De az se segített. Ekkor lefeküdtem, s babásat aludtam. Mikor felébredtem még rosszabb lett. amúgy nem szoktam rosszul lenni. Utoljára tíz éve lehetett, hogy hattyúdalként valamilyen ismeretlen alkalomra, megettem két kiló marha húst, megittam hozzá két liter vörösbort Ezzel véget is ért a vad ifjúságom, s egy kimértebb felnőttkorba érkeztem... De hát két szendvics? hm. Az nem lehet. Valami romlott volt, azóta is

azon tűnődöm, mi a franc. Itt soha, semmi nem romlik meg. Netán csak valami rossz alap volt ott? Nem kellett volna megenni a négytányér bablevest, maradékot, sok ecettel, előző este, egy gyári, kicsit feljavított pizzával? Hú, azok a babok...) A sav már a manduláig ért, s ugye ezek a felsőbb szövetek nem bírják az ilyent. Úgy van ez is, mint az ember segglukkörnyékével, azt is érdemes tisztán tartani, mert az más, mint belül. Szóval, gondoltam, kéne egyet hányni. De nem ment. Már majdnem megszakadtam, de semmi. Ekkor, gondoltam kéne valamit inni. De a víz szemlátomást csak rontott mindenben. Kóla, gondoltam, attól majd böfizhetnék is. Szegény gyomrom és környéke. Megakadt az az izi ott, erre elkezdett só, kén, s salétromsavat gyártani, hogy szétszedje, szóval, minden fölborult. Na, mondom, elmegyek kóláért. Amúgy is kéne fasírhoz darálthús., hú, ettől rögtön ájuldozni kezdtem., meg üres cd-k, meg sampon, meg valami – gyümölcs? A múltkor láttam dinnyét. Hét dollár, még jó drága. Mindegy, talán megérdemlem. Nos volt dinnye, már lement öt valamennyire, ez már a nyárkörüli ár. Lapogattam, elég jól hangzott. Vettem kólát is, fokhagymát, két tálca darálthúst, disceket. A pénztárnál a fekete csaj megkérdezte a fokhagymára, hogy az mi...A fogkrémet kihagytam, mert jó messzire kellett volna menni érte. Már nagyon rosszul voltam. Walmartos szlozikba meg még nehezebb hányni, mint otthon. Az amerikai vécének nincs alja...A kocsiban ittam, megszámloltam, négy kicsi kortyot a jó meleg kólából. Uh. Mondom ez a rossz hátha eltereli a másik rosszat. Végül is hazaértem. Kicsit úgy kezdett ingadozni az egész. De a sav még mindig. Nekiálltam, s csak sikerült kiköpnöm három adag teljesen tiszta izit. Gondoltam, jó lenne egy kis epét is, de az nem jött. S íme, most elég jól lettem. Ettem dinnyét! Először csak kicsit, aztán megint egy kicsit. Sikerült tojnom is. Úgy látszik beindult a stupli. ilyen állapotban aztán nem csoda, hogy a Joan Baez kesergőjének hatására, a szenvedése történetét olvastam, amit a Dylan okozott neki, s amire megírta a legszebb számát, a Diamond és Rust – ot. Gyémánt és Rozsda. Persze ismerem a storyt, de most aztán jól elmélyedtem benne. Februárban megkapta, végre a nyanya az életmű Oscar, hm. Még sok story van, mind szomorú, hát én is. Lehet eszek pár katona dinnyét. Még kómázok itt egy kicsit, aztán nekifogok valami komolyabbnak. Hát ilyenek.

Jack

Május 9. kérés, az óvó apukád, az nem szeretnék lenni. Válasz lim

2007 A JÉGNÉZŐ ÚJRA SZÍNRE LÉP

Jég levele, Itt vagyok – ragyogok!

– Remélem, sikerült összehuherálni a cserbenhagyó masinát!

Említetted, hogy az elveszett dokumentáció miatt esetleg „a fontosabb üzeneteket elküldhetnéd” – Ezt, hogy gondoltad? amiket írtam május óta idill. amiket Te írtál) azt újra küldjem el? Hívott a csajszi – aki a beszélgetésünk közben rád csörgött? Miben maradtatok? Lesz megrendelés vagy valami reklamáció volt? Örültem nagyon, hogy hívtál! – s annak meg különösképpen, hogy sokáig és oly sok mindentről tudtunk beszélni. Bár egy-két mondat szöveget ütött a fejembe! És belemart a lelkembe....

Mint pl. Imola. Fura érzés kerített újra hatalmába: tavaly is ilyentájt kavart be. Van ebben valami sors-szerű, hogy megint most került elő? Meg az is: „kerestem tavasszal, nem értem utol, s mikor rákérdeztem, flegmán válaszolt: mi közöd hozzá”. Akkor most nem értem: miért érdekelt, hol és mit csinál? lezártad vagy le akartad zárni vele a dolgokat? vagy csak durcást játszottál? S újra bepróbálkoztál? Amikor rákérdeztem, hogy keresed-e vagy ő keresi-e veled a kapcsolatot, váltig állítottad: semmi, ha te egyszer lezártad, ... Amit kicsit furcsállottam már akkor is, hiszen nem úgy tűnt, mint akit csak úgy ki lehet zárni! ... Meg aztán úgy rémlik, neki lennének még jogos követelései veled szemben.... És azt, hogy intéztetted veled – ha nem kerested?

S ez a „megtarthatatlán volna” is valahogy furán adja ki magát..... Nem tudom, hova tegyem ezeket a dolgokat Kicsit szomorú lettem.

J

Ne bánts, jégl okt. 7

Nem bántó szándékkal írtam azokat a sorokat – s látod, mégis megbántott. - Ugyanígy előfordul ill. előfordulhatott, hogy egyes mondataid törként kerültek emberek lelkébe, agyába. Nem értelek meg. Mindig ezt mondod! és ettől a mondattól már a falra mászkol!

Pedig ha belelátnál a fejembe, magad is megdöbbennél, hogy mennyire megértem, megértelek. Bátran megkockáztatom, sokszor talán még jobban, mint te önmagadat! De ha te folytonosan ezt táplálod magad felé, azzal én nem tudok megbírkózni.

A kezdetektől egyértelmű és világos volt számomra íláttam és érzékelttem!), hogy neked milyen fontos, szinte éltető elem a szellemiség – a vers, a próza, a zene, a íművész)filmek, a képzőművészet; -s a leghőbb vágyad: az írás.

Én magamról is úgy vélekedtem ís vélem ma ís), fontos része a létemnek az irodalom, a zene, a képzőművészet, a íművész)filmek – és van mellette más ís. Azt gondoltam, hogy ez lesz az egyik legerősebb kapocs közöttünk. Nem fogtam fel ívagy csak nem akartam tudomást venni róla?), hogy vízválasztó lesz közöttünk a műveltségbeli különbség íbár te annak nagyon sokszor hangot adtál, ...milyen bunkó lett a környezeted, a világ, ... Senkivel sem lehet, senkivel sem érdemes beszélgetni, mert sehol sincsenek az „elvárható” tudás, műveltség megszerzésében.– Ezen mindig kiakadtam, s ha emlékszel, vitába ís szálltam ezzel az állításoddal. Én magam mindig tátott szájjal, s csodálattal adóztam annak a felhalmozott tudásnak, ismeretnek, amiből foszlányokat megosztottál velem – akár szóban, akár levélben. Sok minden dologra felnyitottad a szemem íés a lelkem),vagy ráírányítottad a figyelmemet. Építkeztem belőlük.

Hosszú, elemző levél Imoláról a Jégnézőnek

Még a hajam szála ís el van zsibbadva. A kezem tele van sebekkel, a bal bokámon egy nagy zúzódás, de már ébredeszem.

Rádásnak ítt van a teljes, és totál megnemértésed, félreértésed, vagy kérdésed-készséged.

Egy decképítési bonyodalom

Hívott a nő, hogy megbeszéltek a férjével: kezdhetem a munkát. Elrohantam, s próbáltam szerezni – a semmiből -egy segítséget. Először hosszasan tárgyaltam egy mexicói csapattal. Mutogattunk, meg hogy angolul nem igen tudtak. Magyarul se. Én se spanyolul. Na, egy óra után kiderült, ez nem megy. Aztán láttam az utcán egy fiatal csávót, megálltam mellette, erre elkezdett elszaladni. Kiugrottam, mondom állj! Nyugi. Mondom, nem tudsz valakit, netán, aki akarna dolgozni? De, ő. Beugrik, fölvesz egy munkás ruhát. Vártam húsz percet. Kérdeztem a szomszédot, nem tudja. Kopogtam, kiabáltam, közben elment mellettem egy szemlátomást munkanélküli néger. Na mondom, még várok öt percet. Semmi. Jön vissza a néger. Mondom, mi van veled? Ó, ő nagyon, jajdejó, csak átöltözik. Kérdelem hány perc? Mondja öt-tíz. Jó, mondom ezt még kibírom. Hét perc múlva jön, lehajol, köti a cipőfűzőjét. Megállunk banknál, postánál, s tizenegyre már ott ís vagyunk a dolgozóba. Egy félig elrohadt, jókora faterasz. Harmincszor öt méter. Ki kell cserélni rajta, ami rossz. Mutatom neki, hogy csinálja, nyög, s bénázik. Jó, mondom, akkor te hordjad ki az anyagot, én majd szedem szét. Feszítővas, stafni, s este ötre szétkaptuk a dolgot. Közben egyszer leszakadt alattam egy deszka, s puff, becsuszantam oda le, s alá. Szerencsém volt, asszem. Csak a bokám ment szét, meg ítt ott lejtött rólam a plazúr. Kb. Tíz perccel a befejezés előtt. Ma hozzák az új anyagot, s kezdődhet az összerakás. Remélem

jön a feka. Kicsit nyúzott volt ő is tegnap, kihordani se volt könnyű. Nagyon kellett ez a munka, s jó lenne befejezni, a héten, mert – remélem – jövő héten jön a másik. Na, s most nézzük a leveled... Miért pont most? Már többször céloztam rá, adtam magyarázatot, levélben is írtam. Lehetne hallgatnom is, de gondoltam, jobb ha mindent tudsz. Most ebben elbizonytalanodtam. Több okból. Először is én soha, ha jól emlékszem nem kérdeztem, s firtattam, hogy te hova mész, kivel vagy, stb. Valahogy úgy látom, hogy ez nem is érdekes. Csak az érdekes, hogy „végül is”, akarsz e velem lenni, vagy kellek e én néked? Ha igen, akkor kölcsönös.

miért írt az Imola, meg egyáltalán a stroyja

Mióta, lassan egy éve, hogy eljöttem, én ugye itt vagyok. Egyszer se mentem haza. Ha jól tudom, elmondtam neked, hogy az „Imolának vége”. Én így gondoltam. Ő is. De volt ugye egy tartozásom, meg a cuccom ott van nála. S valahogy durván nem akartam összeveszni, mielőtt ezeket lerendezzük. S hát – sejtettem – hátravolt, hogy hogyan cseng le ez a dolog majd nála. S írt. „Semleges” témákról beszéltünk. Utólag rájöttem, hogy valójában azt nyomzta, hogy miként sikerül érvényesülnöm, meggazdagodnom, szóval bentartotta a vasat a tűzben. Igyekeztem nagyon óvatosnak lenni. Kétszer küldtem neki pénzt is, összesen kétszázötven ezret. Inégyszáz ötvennel „tartozom”, nem is neki, hanem annak, akitől kölcsönkérte. Ami hazugság, mint később ez is kiderült...) Egyszer, hogy ne kapcsolják ki a villanyt, egyszer meg hogy „legyen mit enniük”, mert nagyon kiköltekezett a horvátországi Elenanyaralás alatt... Bizonytalanokodtam, hogy mit csináljak vele, mert itt nyavajgott nekem. Hogy ő milyen magányos, meg szerencsétlen. Sajnáltam. S igyekeztem tanácsokat adni neki, mert hogy közben az apja haldoklott, s meg is halt. Közben teljes pánikban volt, s megmondom őszintén – aggódtam, a gyerekek miatt is. S mindig meg kérdezte, hogy „milyen munkám van, mennyit fizet, mennyit küldök A Jillnek, meg hogy A Jill hogy van”. S rettentően örült, hogy segítettem az apja dolgát földolgozni, mert hogy évtizedek óta haragban voltak, de most meg ott mosdatta haldoklás közben...

Egy szerencsétlen ember – gyereklány képe bontakozott ki előttem, aki ott van három gyerekével. Kirúgták, szó szerint a munkahelyéről is. Az anyjával is, a hűgával is kibékülőben volt... Egy kupleráj. S mondtam neki, hogy semmilyen csoda nincs. Lehet években kerül, mire összeszedem magam, s jobb ha keres magának valami kis takaros, vegetáriánus, kis szemüveges, tornacipős tanárembert, akire majd pórázta rakhat. S igen, nagy lelkesen kérdezett, sipákkolt, szipogott, s közben el-eltűnt mint Petőfi a ködben. S ez lett a vége. Mert az lett a vége, hogy „ki kérte, hogy segíts”? Nos, ezen a ponton megszakadt a dolog. Elegem volt, s ezt közöltem is vele. Valójában, addig segítettem, voltam vele kapcsolatban, ameddig rá nem jön, hogy ez nem megy, más megoldást kell találni, s vége. Mint mikor az ember addig törődik a hülyegyerekeivel, amíg fel

nem nőnek, s mikor látja, hogy már meg tudnak állni a maguk lábán, elengedi őket...Ez nem érthető?Íde, bevallom, mert megint csak nincs titkolni valóm, hogy minden látszat ellenére én is nagy szarban vagyok, s csak a Jóisten tudja, min megyek itt egyedül keresztül. S lehet nem vagyok egy nagy diplomata, meg túl őszinte és nyitott is vagyok. Meg – asszem – kicsit érzékenyebb is mint mások. A helyzetem alakulás se seített a feldolgozásában. Mindenfajta mélyléketani dolgok, s nyilván át kellett rágnom magam ezeken: főleg saját hamis álmodozásomon, amibe ez a némbér belekergetett. Rá kellett jönnöm, mekkor a takaróm, s mit csináljak, mikor kilóg a hóra a lábam. „Mit is akarok én”. Mit kell akarnom. „Mit kell szeretnem”, mivel kell foglalkoznom, mi a normális, mi a helyénvaló, mi kapcsolódik az egész életemben eddig követett úthoz, mi a kitérő, mit kell kidobnom, akármennyire is csillog a felszínen, mit takar a felszín, mire van lehetőség, stb. Ráadásul!, végig ott volt bennem, teljesen babonássan ide jutottam, hogy valójában, az egész, nem túl szerencsés alakulásért az Imola a felelős, mert valami boszorkányos átokkal sújt mindent, ami történik. S sürgőssen be kell ezt fejezmem. S valóban, mióta véglegessé vált a levállása, jobban is mennek a dolgok...Valahogy úgy tűnik, a Jóisten se akarta ezt...S mondtam is neked, ha jól emlékszem. Hogy emésztmem magamban a dolgokat. Miközben ugye, ezerrel csináltam a legszemetebb dolgokat s kerestem a jó megoldást...Miközben ott volt a családom is, ugye...)(Nos, nem tudom, feltűnt e, hogy eközben nem akartam kavarni a dolgot veled. Vártam, hogy egyszer már vége legyen. Békességben, svégérvényesen lezárhassuk az ügyet. Aztán mikor elcsendesültek a dolgok, akkor írtam neked. Mert ugye ott volt, hogy te vajon tudsz e várni, így is jó vagyok e neked, van e türelmed, emberséged, meg hogy „szeretsz e”? Legalább annyira.Nem a pénzemért, hanem, mondjuk értertem...S igen lezártam a dolgot. De nem úgy, hogy valakit durván belöktem a csatornába. Én ezt senkivel sem szeretném megtenni. S érdekes, az Imola is ezt reklamáta A Jillel kapcsolatban, s most te is ezt teszed?

Aztán eszembe jut más is.

Néhány szó mirólunk, ljég

Azt hiszem, én a kezdetektől fogva őszintén, s szépen reagáltam „rád”. „Drága, kedves, aranyos, tündéri, teljesen normális, s hasonlókat írtam neked.” Meg azt is, hogy szeretlek.Nos, - így is lehet nézni – hogy én ilyeneket nem érdelek meg, egy szemét, sunyi, alakoskodó, kétkulacsod, számító, pénzéhes, tetű vagyok, s valakinek lelkiismert furdalásának kell lennie saját magával kapcsolatban, hogy „szóba áll velem”, azok után...Oké. Mindenkinek joga van a saját véleményéhez. Mindenesetre, nem emlékszem, hogy – mióta ismerjek – te túl sokat dicsértél, magasztaltál volna engem...A szavaidból, írott és mondott annyit tudtam kihámozni, hogy hát érdekes, de nagyon egy faramuszi fickó vagyok. Sajnálatra méltó is, netán. „Hogy vagy képes ennyi mindennel

foglalkozni, mi van?, attól félsz, hogy másképp megkukulysz”, valami ilyesmi. Ez elismerés, ez dicséret? Hm. Azt ugyan írtad, hogy „imádod” amit olykor írok, de azt soha, hogy miért. Túl sok személyes nem volt ebben. A tartami dolgokról meg nem is beszélve. De ez mind nem érdekes. Azt hiszem, ezt „megbeszéltük”. Ha visszemész a leveleimben, úgy emlékszem, elég részletesen s minden fontosat leírtam, hogy én mit szeretnék. Milyen életet. Azt is, hogy kivel. Azt is, hogy veled. Azt is, hogy miért veled. Azt is, hogy min mentem keresztül, mire eljutottam ide. Meg is indokoltam. Már arról is esett szó, hogy felfogtam, hogy minden „hibád” ellenére, ide jutottam. S bár személyen még olyan nagyon nem ismerlek, hiszen még nem laktunk együtt., de amit eddig látok, az jó, az tetszik, azt gondolom, hogy te hozzám való vagy, hogy tetszel nekem, hogy jó ember vagy, s hogy meg lehet benned bízni, lehet rád számítani, s ami a legfontosabb, hogy kimondva, vagy kimondatlan, de tetszem neked, tetszhetem neked, tudnál velem lenni, akarhatnál velem lenni, el tudod képzelni a velem levést. Nézd. Valami infantilis biztos van bennem. Hamari hamvas. Gyere buci bekaplak. Valami gyerekes...De örökifjúnak is lehetne hívni. S fölhívom, hívnám a figyelmed, hogy ebben van valami nagyon tudatos, szándékos, akaratlagos is. Mert azt gondolom, hogy ez elengedhetetlen része valakinek, ha valamit még akar adni kifelé. S itt volt az Imola. Teljesen megévesztően ő is ilyen gyere buci bekaplak. Csak ő teljesen más okból. Semmilyen „művészi” ambíció ebben nem vezeti, de ennek is ki kellett derülnie. Mert közben a raffinált agyával célozgatott ilyenekre is. De mikor alaposabban utána néztem, hogy oké, kisanyám, akkor nézzük mit is csinálsz te ezügyben. S az derült ki, hogy ennek a java része önzés. Az a fajta nő, aki teljesen összeférhetetlen, önző, törtető, s úgy akar érvényesülni, hogy mindenfajta „jófej” pasikat szed össze, leveszi őket, s csak addig kaserol, amíg le nem vette őket. Valahol, persze a mélyben, lehet van benne valami pislákoló emberség í gondolom, mindenkibe van), s ez merült föl benne, hogy „lehet, meg kéne menteni, rendes emberré tenni, kihúzni ebből a embertelen csávából, stb. Mondok erre egy storyt. Egyszer Kötcsén a Peti, a középső fiú tönkretett egy ventillátort. Beledugott egy botot, amitől az összes lapátja letörött. S persze jól leszúrtam...Erre később odajöttek az anyjával, s az Imola ezt mondta: „a Peti szeretné kifizetni a zsebénzéből a dolgot”. S azt hittem, eldobom az agyam. Iszonyúan pipa lettem. S mondtam, hogy itt kurvára nem erről van szó. Hogy ez az egész, rohadt, zsidós, pénzcentrikus, genyó szemlélet mifelénk baromira nem megy! Itt nem tárgyakról van szó, itt emberekről van szó. Azt kell megtanulni, hogy vigyázzunk a másik dolgára. Csak ezért szúrtam le, s iszonyúan sértő, hogy valaki azt gondolja, ezt ki lehet fizetni! Nos, ilyen sztori van még sok. S jól mutatja, milyen alapvető különbségek vannak, voltak.)

Nos, eljutottam odáig, hogy nekem nem kell mindenáron megmentenem azt a családot. S főleg úgy, hogy ők maguk se igazán akarják.

Benned, az egyik dolog, ami mindig lenyűgöz, hogy ellentétben A Jillel meg az Imolával, te egy felnőtt vagy. Ez a két nő valójában nem tud egyedül lenni. Állandóan valakinek istápolni kell őket. Én meg egy ilyen jószívű balek vagyok, nagyon is kapható ilyesmire. De valahogy, lassan és bizonytalanul, eljutok önmagamhoz. Hogy van, s lehet nekem saját dolgom is, amihez olyasvalaki „kell”, aki önálló, meg tud állni a saját lábán, el tud lenni magában is, de persze vágyik valakire, mint ahogy én is. S azt gondolom, hogy itt van a kutya eltemetve. Utolsó dolog: Egyik oldalon ugye, nagyon óvatosan, elnyeled a dicséretet. De mégis, tudom, érzem, hogy te az a fajta, igazi nő vagy, aki tudja mi a férfi. S nem okvetlenül azért, mert olyan szuper, de mégis „föl tud nézni rá”. S azt gondolom, ez a tapasztalatom, hogy a legtöbb férfi erre vágyik. Ilyen nőre vágyik. Biztos rohadt önző is vagy, de ahogy följebb ezt írtam, ezzel semmi baj. Nos, ez a másik két nő, olyannyira önhő ítipus) volt, aki erre – őszintén – nem képes.

Valójában két betokosodott banya. Te meg fiatal vagy, lelkes, tudsz örülni, vágsz dolgokra, nyitott vagy, érdekel, tudsz vidám lenni, kedves, szexi. Na, majd folytatom. Most el kell rohannom. Remélem, tudtam valamire választ adni.

De kérdezz! Puszik

Jack

okt. 31. emészteti, jégl

Ne haragudj, nem akarok neked még én is külön problémát okozni! Érzékelem, van elég bajod enélkül is.

Csak szerettem volna a kétségeimet megbeszélni Veled. Az átlátható, kiszámítható, egyértelmű, tiszta dolgokat szeretem. Képes vagyok a kompromisszumokra, de ki nem állhatom a sumáságot. Oly sokszor volt már részem benne, hogy kifejezetten ugrok rá! Már arra is, ha csak felsejlik bennem a gyanú árnyéka. Nagyon rossz érzés. Micsoda hülyeség: nem lesajnállak, együttérzek Veled. Ismerem az érzést, mit jelent az, ha az ember már szinte belegebed, hogy keresztülvigye, amit jónak gondol - aztán ha mégsem jön össze, akkor sokszor a padlóra kerül a kudarcból. Tudom és értem, hogy téged mennyire foglalkoztat, bántott és bánt még most is, hogy bizonyos mértékig hiábavalónak bizonyultak az erőfeszítéseid. De mellette ugyanakkor ott vannak a sikereid is. És ezekből lényegesen több van! Ímár csak azokból is, amikről nekem tudomásom van! Gondolj ezekre! Lehet, hogy ajó Isten talán egy másfajta utat akart kijelölni számodra ezzel a kitérővel? vagy egy alaposabb önvizsgálatra akart készíteni? vagy egy befelé fordulás felé irányítani? vagy nem tudom. Tudom és átérzem, milyen nehéz lehet ezeket a vívódásokat feldolgozni, megemészteti, tisztázni, helyére rakni Főleg, hogy zömében egymagadban rágódsz ezeken a dolgokon, csak ritkán tudod megosztani-megbeszélni valakivel.

Befelé nyelt dolgok, elharapott mondatok, elfojtott indulatok S csak gyűlnek és gyűlnek. Így aztán nem csoda, hogy olykor apróságokon is felkapod a vizet, esetleg félreértesz valamit. S ugyancsak egy félreértés: mit értesz az alatt: „nem látod amit írok”? Oda-vissza többször is átolvastam/átolvasom a leveleket. Ízlelgetem, befogadom, megölelem. Szerintem „látom” - és értem. Nem csak olvasom ...érzékelem is a mondatokban rejlő fájdalmat, indulatokat, örömet! Lehet, hogy nem tudom olyan választékosan kifejezni magam, de azt hiszem érthetően fogalmazom meg a gondolataimat. Majd törekszem még egyértelműbbé tennie gondolataimat. Hogy vagy? Sajog még kezed, bokád?

Nov. 1. A Jégnező halottak napi vándorútja

Hogy haladtok? Jött a segítség? -Biztos lóg a lelked is a fáradságtól. Legszívesebben most simogatással és egy jó meleg vacsorával ifinom kis levessel) szeretnélek megvigasztalni! - De ez csak virtuálisan lehetséges. - ÍÉdes Istenem, mikor teszed már könnyebbé ennek az embernek az életét?) A héten nekem is bőven kijutott a házifeladatból. A kolléganő még mindig otthon, egyedül húzom a szekeret. Ez így nagyon sok, és rettentően elfáradok. De most néhány napig majd nem jövünk Holnap, nov.1., Halottak Napja – munkaszüneti nap. Majd megyek Farkasrétre, a szüleim és az apai nagypapám sírjához. Már vettem szép cserepes krizantént, meg gyertyát, mécsest. -meggyújtom és most is, mint oly sokszor, emlékezem rájuk. És telebögöm a zsepiket..... Aztán átmegyek Rákoskeresztúrra, az Újköztemetőbe – itt vannak az anyai nagyszüleim, meg a Keresztmamám férje és a januárban elhunyt lánya, meg a fiam keresztmamája íegy hajdanvolt, kedves kolléganő-barátnőm, aki szintén 6 éve elment, nagy betegség után –pár év csak a korkülönbség köztünk-, s nemrég a férje is követte. Viszek egy-egy szál virágot, meg a mécseseket, fellobbantom az emlékezés lángját ott is. Majd átmegyek Kelenföldre, a Szent Gellért templomhoz, ahol Józsi szülei íAnyósom, Apósom) hamvai nyugszanak. Ott is leróvom tiszteletemet, rakok egy-egy szál virágot, gyújtok gyertyát az emléküért. - Mire ezeket végigjárom, már késő este lesz...Aztán otthon még gyújtok egy mécsest a távolban lévő sírokban nyugvó szeretteinkért. Felkeresni mindegyiket nem tudom. De számba veszem őket, felelevenítve egy-egy régi képet az életükből, az életünkből. – Furcsa ezt mondani, de szép látvány a sötétben látni a temetőben lobogó gyertyafények ezreit. Nálunk meg különösen – az erkélyről szoktam kinézni és csodálni ezt a látványt. Már néhány napja is sok-sok gyertyaláng ég esténként, ahogy megyek haza, ez holnap kicsúcsosodik, aztán után még néhány napig megint sok fény lesz, aztán megint csak elsötétül. Majd karácsony tájékán újra fellobbannak ez emlékezés lángjai sok helyen. Aztán péntek – de ezt mi már ledolgoztuk múlt hét szombaton, tehát ez szabadnap lesz. Aztán még jön a szombat-vasárnap, normál rend szerinti pihenőnapok. Lehet hülyére dolgozni

magunkat otthon, vagypihizni. Legközelebb majd csak hétfőn jövünk, s remélem kapok biztató sorokat!

Addig is millió puszi, és vigyázz magadra, légy szíves.

Jégnéző

Nov. 5. Miről van szó

Kedves vagy, meg minden. Mindig is az voltál. Jó, ahogy törődsz ezekkel a dolgokkal. Jól esik, nyilván szükségem is van rá, s rosszabb lenne, ha nem lenne. S annyira nagy bajban vagyok, mert a világért sem akarlak megbántani, megsérteni, semmi ilyesmi.

Lassan megfogalmazódik bennem, hogy mi is a bajom. Ami érdekes, mert amúgy meg olyan egyszerű. Ott van az ember orra előtt, s nem látja a fáktól az erdőt... De idővel mégiscsak kialakul. Az a bajom, hogy magányos vagyok. S hogy ne golyózzak be, - de komolyan – szükségem lenne valamire. Valami jelenlétre, valami szellemi társra. Te bizonyos dolgokban világbajnok vagy, ez biztos. Figyelmes vagy, s törődsz dolgokkal. De valahogy mégsem van úgy jelen, ahogy vágyom rá. S itt nagyon szeretném kihangsúlyozni, hogy természetesen TE SEMMIRŐL SEM TEHETSZ. ARRÓL, HOGY ÉN MIBEN VAGYOK. EZ AZ ÉN HÜLYESÉGEM, AZ BULIM, AZ ÉN DILIM, S MIND A TÖBBI. De attól, hogy így van, még nem lesz jobb. Tényleg nem tudok jobbat kitalálni, mint amit csinálok, amiben vagyok most. Iszonyú sokat gondolkoztam ezen. Azt is látom, hogy ez egy hisztéria. Hisztizek. Amikor így, közel egy hétre „magamra hagysz”, az olyan, mint mikor kisgyerek korában az ember elveszik. Értem én, nincs ebben semmi különleges. Értem én, hogy szabadnap, meg miért van úgy, ahogy van. Neked. S megintcsak: én nem tudlak, s nem akarlak téged hibáztatni. Ez van. Ez vagy, ilyen vagy, s nekem „semmi közöm hozzá”. Csak megint: ettől, hogy értem, nem jobb.

Azt is látom, hogy ebben a hisztiben milyen követelőző, erőszakos, önző, türelmetlen, stb., vagyok, s utálom is magam érte. De nehéz. Tehát van egyszer ez a képzelte, lehetséges, elérhető, megvalósítható, megfizethető, stb., „köldökzsinór” ami lehetne, de nincs. Lehetne email, lehetne telefon, lehetne „együtt lenni”, szorosabban, többször, jobban. De nincs. S akkor még ez csak az egyik része a dolognak. Ellensúlyozni próbálván ezt a dilit, nekem tényleg megoldásnak tűnik, ha a munka mellett szellemi dolgokkal foglalkozom. Mindig is ilyen voltam, de most még inkább „indokolt”. A testem öregszik, de a szellemem most a legjobb. Szóval, nem látom be, miért is ne. S persze szeretem is, igényem van rá, meg ilyenek. De azt is látom, hogy ezzel nem mindenki van így. S nem lehet senkit sem kényszeríteni erre. Se mennyiségileg, se minőségileg. S olyan furcsa dolog történik velem. Mert azt szeretném, szerettem volna mindig, hogy én valakivel – ahogy csak tudok, de együtt vagyok. Szinte mindig. Tudom, hogy van kötelező, munka, meg néha aludni is kell, meg mind a többi. De

szemlátomást ennek megítélésében is különbség van. Ismert, meg ismeretlen okokból A Jill elhagyott – ugye. S ez az egész párkereséses dolog, azt hiszem mindenki részéről arról szól, hogy találjon valakit az elveszett helyett. Ki ezért vesztette el, ki azért, de ez mindegy, nem? S mióta ez a szörnyűség megesett velem, valójában semmi mást nem csinálok, minthogy keresek valakit...A múltkor azt mondtam, hogy valójában nekem keresni kellene valami pacákat, akinek pofázhatnak. De nincs ilyenem. Lehet lesz, ha hazamegyek. De ettől függetlenül, már tinédzser koromban úgy „döntöttem”, hogy nekem ez egy nő legyen. S úgy látszik, hogy hiába próbálok ebből kitörni, nem tudok. Szóval, itt van ez a technikai dolog. Amit te másképp értékel, másképp látsz. S az Imola kapcsán rájöttem, hogy velem van a baj. Nem várhatom el, hogy valaki örökösen készenlétben legyen, s velem foglakozzon. Talán meg sem érdemlem. Talán a másoknak más az igénye. Talán nincs is ilyen ember. Van, aki úgy-ahogy megoldja a technikai kérdéseket, de akkor eljutunk a tartalmiig.

Írom én ugye ezeket a dolgokat. S mikor azt mondom, hogy „meg sem látod”, azt nyilván nem szó szerint értem. Persze, hogy elolvasod. Csak pont arra nem reagálsz, amire én szeretném. S ez nem számonkérés, Isten őrizz! Nem akarok én senki számon kérni. Ha nem, hát nem.S annyira hülye dolog ez. Mert igencsak sokszor „nem volt senkim”. Hetek, hónapok, évek teltek el ebben. S arra jövök rá, hogy az majdnem jobb. Akkor belenyugszom, hogy ez van. De ha van valakim, akkor egészen szeretném. Nincs középút. Nem könnyen, de tényleg megértettem, hogy a legtöbb embernek megvan a maga élete. Van aki kicsit vágyik másra, a másakra) van aki jobban. Én nagyon. S azt hiszem, ez tesz engem ilyen képtelenné. De mit csináljak? Nem tudok kibújni a bőrből, bár már azt is próbáltam...Igazándiból nem attól szenvedek, hogy mi van a családommal. Megteszem amit tudok, segítek, amikor kéri. Én szinte semmi nem kapok tőlük. De ez annyira már nem bánt, ezt megoldottam. Te, szemlátomást azt hiszed, hogy engem ez foglalkoztat éjjel nappal. Hát nem. Itt vagyok, figyelek, törődöm, de az időm nagy része nem ezzel telik. S úgy veszem észre, hogy te azt gondold, hogy ha engem ebben bízatsz, bátorítasz, ezzel szimpatizálsz, együttérsz, stb., akkor minden meg van oldva. Ahogy már mondtam, persze, hogy jól esik. Persze, hogy szükségem van erre. Ha nem tennéd, biztos még nehezebb lenne. S tényleg hálás is vagyok ezért. De valójában, szeretnék ebből tovább lépni. Sok tennivaló nincs ezzel, álítólag magammal kéne foglalkoznom, törődnöm, azzal, amit szeretek, ami izgat, foglalkoztat, stb. S nem azon nyekeregni, hogy mi történt, s teljesen elmerülni a bajokban. Lebénulni, hanyatt esni, kipurcanni...Inkább tenni valamit. Valami pozitívat csinálni, tervet, életet, s mindennapot. Valahogy úgy látom, hogy „sok vagyok neked”. Biztos jó nagy feszültséget okozok, nyomaszt, hogy hisztizek, követelődök, elvárok, meg kéne felelni, meg ilyenek. Kimondatlanul is. Ezért próbálok most kimondani. S iszonyú félénk, gátlásos, bátoratlan vagy, amitől aztán végkép nem tudod még csak megfogalmazni se, a dolgokat. Nem

győzőm újra és újra elmondani, hogy ez ne számonkérés, nem hibáztatás. Senkit sem lehet, s szabad kényszeríteni semmire. Ha ő akarja, akkor igen, ha nem, nem. De félrevezetni se jó valakit. Azt mondani, hogy „ja, engem nagyon érdekel, amit mondasz,” aztán még se reagálni. Pontosan tudom, hogy az ismereteink, rdeklődésünk különböző. De gondoltam, hogy oké, azért kezdjünk el valami közöset, s együtt létrehozni. De ez egy elég összetett feladat, s igencsak szorgoskodni, s igyekezni kéne, szerintem. Azt hiszem, hogy én ezt meg is próbálom tenni. Tennék még többet is, de visszatántorít, hogy az se megy, az a kevés se. Lehet hogy egy hülye mániákus vagyok, s valakinek az egy agyrém. Érdekesnek talál, de annyi. De mélyebben belemenni dolgokba, na azt már nem! Se hús, se hal.

Tanács talan vagyok. Nem tudom, mitévő legyek. Néha, azt gondolom, hogy legjobb lenne egyedül lenni, vagy megdögleni végre. Néha nagyon unom a banánt. Magam is, a világot is. Dolgozom itt, tényleg mint egy barom, s egyedül, magányosan. A világon nincs olyan ember, aki képes lenne ennek megfelelni. Akkor meg minek, kinek? Valójában, senkinek sem kellek. Igazándiból senkit sem érdekelek. Legfeljebb csak mint valami csodabogárt. Miközben én meg szentül meg vagyok győződve, hogy az amit csinálok, az jó, fontos, szép, meg minden. S annál rosszabb. Mert ha ezzel senki sem tud lépést tartani, akkor meg lehet az lenne a legjobb, hogy ha erről lemondok, élek magányosan, s írok. Ha van egy kis időm. Mert persze, többnyire, az időm nagy részében, dolgozom. Hajnal van itt, befejeztem a teraszt, hulla fáradt vagyok, de nem tudok aludni. Ezeken rágódok.

Jégnéző! ne izgasd föl magad!

Tényleg komolyan kérlek, hogy ne izgasd magad rajtam. Nem akarlak behúzni valamibe, amit te nem szeretnél. Hiszen, olyan jól elvagy, amiben vagy. Semmilyen alapom, s jogom nincs téged hibáztatni. Ez az egész levél erről akart szólni. Nem tudom, mennyire sikerült ezt megfogalmaznom. Küldök neked egy naplórészletet, a múltammal foglalkozik, s talán abból megérted, hogy mi minden van itt, amivel szeretnék foglalkozni, milyen dolgok izgatnak, miben vagyok. S tényleg azt gondolom, érzem, tudom, hogy egy kedves, aranyos nő vagy, s semmi bajom nincs azzal, amit csinálsz. Totál normális vagy. Csak ez nem tölti ki a vákuumot a lelkemben, talán így lehet megfogalmazni. Na, puszik, s itt van a részlet:

Mik hatottak rám, meg egy rövid családtörténeti vázlat ljég

„Beatzene, ahogy akkor hívták, amiből mára rock lett. Én pont akkor voltam tinédzser. Szerettem a Beatlest is, de az kicsit olyan limonádé volt. Inkább a Rolling Stones, az Animals, a Kinks, Them, stb. , s persze a Bob Dylan. Hamarosan a Leonard Cohen is, jajj. Tizenhat évesek voltunk, ittuk a „Gamza”

meg a „Trakia” nevű bulgár vörösborokat, Makaóztunk, s hallgattuk a Mambó magnón a zenét. Néha fölugrottunk s woodoo táncba kezdtünk. Aztán jöttek a lányok, akiknek már verseket kellett fölolvasni árnyas helyeken. S persze, a haverok még sokáig iskolába jártak, én meg már mentem dolgozni, mert a beteg, idegbajos, kicsit alkoholista anyám semmit sem tudott fizetni az iskolai cuccból. Arról nem is beszélve, hogy örökké éheztem, mint az állat...A budafoki Budai Nagy Antal gimibe, másodikban én voltam az egyetlen kiscsávó, akinek nem volt, a kötelező iskolaköpenye. Ki is állítottak mindenki elé, s rámolvasták: „azért ilyen nincs, ezt mindenki meg tudja venni”. A tisztelt tanári kar nem tudta, de van. Vagy – csak egyszerűen nem kellett oda egy ilyen fekete bárány...Mindegy.Valójában én boldog voltam. Megszabadulam az orosztanulástól, mert hogy az volt az angol mellé kötelezőnek. íkésőbb, munka mellett, aztán fölfújtam a pofám, s egy év alatt elvégeztem az egész gimit: érettségi, meg minden. S hasonlóan a tanárképzőt)De a dolog régebben kezdődött:

Volt egyszer egy nagyon deklasszált pesti család

ívolt ott női dzsesszdobos, festőnő, lóverseny rajongó, kávéházi törzsvendég, meg hasonlók), sok érző leánnyal, egy két link fiúgyermekkel. Meg volt egy kőkemény nagynéni, aki táltosként lerohant Izsákra, hogy összekaparja, ami a híres családi vendégfogadóból még megmaradt. S amit a duhaj fiútestvérei kemény munkával igyekeztek elkártyázni. Ez az egyik üknagynéném volt. S fogta a Rozikát, a dédnagyanyámat, amolyan korán bögyös-faros szelídgalambot, belállította a söntésbe, s beindult a biznisz. Egy totál véletlen arra csámborgó kishivatalnok meg kimentette a részegek karjaiból a mi Rozikánkat, csinált neki egy lánygyermeket, s gyorsan meghalt. Aztán arra járt egy Schillingi. Vagy Zsilinszky (Bajcsy?) nevű sváb bányatulajdonos, s gyerek ide vagy oda, beleszédült dédnagyanyám telt dekoltázsába. Soha nem házasodtak össze, de a mi kis Ilonkánkat, a nagyanyámat jó polgári nevelésben részesítették. Uriasszony is lett, ami később sok gondot okozott mindannyiunk életében. Mert hogy kitört a szocializmus, elvették a sok szőlőket, földeket. Aztán valahonnan a délvidékről belovagolt egy örült horvát százados, fölkapta a falusi környezetből igencsak kirívó,az ugyancsak bögyös Iluskát, s ebből lett az anyám. Később a százados, lehet már a láncos kutyával történő huzavonában, de az is lehet valaki összekevert valamit, tény, hogy azletűnt a délvidéken, s onnantól minden pusztulásnak indult. A nagyanyám még eltemetett egy kulák szépfiút, ettől lett dárگا Misi nagybátyám, s totál behibbant, gondolván ez már aztán tényleg sok, s neki befellegzett.Ebből a ott bókászó helyi napszámossudribunkó, mindenesezer és pincemester mentette ki, gondolta, ezt is majd ő megszereli, mint a hordókat leápolja,de csak, fölcsinálta, maga is természetes nagyívó lévén a majdani gyermeket is törpévé pálinkáztatta, aki mélynövésének súlyos válságában pékként mennyei kenyenyereteket sütött. Aztán a törpe és a

langalétafiú is önkéntes tűzoltó lett, helyi focisztár, s ott, azokon a neves rangadókon főzött kondéroknaál szerettem meg a pacalt, meg a birkapörköltet. Nos, ez az utolsó pacák hamar kiábrándult hizásnak eredt nejből, s egy alkalmszfelhőbből előtántorogva megpróbálta megdugni az én ifjú, és karcsú mamámat.. Rozika ekkor már Pesten volt csapos, meg volt kis standja a Haller téri piacon. Kis proli lakása a Hámán Kató utcában. Nos, anyám a Rózsi, egy viharos éjszakán, egyhén megtépázott pöndölyben, addig követte a vasúti sineket, míg a galambelkű nagyanyjához nem ért. Tizenhat éves volt. S persze elment dolgozni. Éppen egy tejbüfében szorgoskodott, mikor megient az én „úrhatnám” apám. Állítólag ott volt nála a híres térképgyűjteménye, s mindjárt ki is teregette az anyámnak. Az meg még ilyen „finom, s művelt uriembert nem látván”, némi aggodalommal, de végül is teherbe esett. Ez lettem én. Ötvenhatban megpróbáltak meglépni, elkaptak bennünket a határon, a csávót, akinek az összes lét adták agyonlőtték, három napig gubasztottunk a fagyott kukoricásba, aztán hazacsámpáztunk Rozikához. Anyagi katasztrófa lévén, apám, a Pista, igyekezett meggyőzni az ideggyógyintézetben lábadozó Rózsit: „menjünk má’ világgá. íEkkor kezdett nőni anyám strummája is, amit aztán rendszeresen csapolni kellett. Ma is jól emlékszem a nyakán a sebhely karikára, ami nekem olyan volt, mint egy szép nagyklánc). Kettőjük közül igazándiból a mi Rózsikánk volt a kalandlelkűbb, de valahogy ott a kukoricásban beléfagyhatott a dolog. S így csak a fejét ingatta. A fater megfordult, s pár hónap múlva Londonba bukkant föl, azaz angolosan távozott. Hat éves voltam, s rohaddtul nem emlékszem rá. Anyám kálváriája pedig itthon folytatódott, kedves meg kedvetlen, de mindenképpen hozzá nem méltó, szakadt prolikkal. Vetélések, kaparások, idegösszeroppanások, alkohol, vegetatív idegzavarok, s magány. Én ezekről nem sok mindent tudtam, de volt, hogy utánna osontam, s belestem a kocsma ablakán, ahol szemlátomást ő volt a férfitársaság kedvence, fene nagy életkedvével. Persze, ez még a szocreál lakótelep nem túl magas sztenderdje szerint is ciki volt, úgyhogy sokáig törtem zúztam a környék bokrait, dühös könnyekkel. A dolgot évekig úgy oldottam meg, hogy nem leskelődtem utánna. Már nagykamasz voltam, mikor újabb konfrontáció lett a dologból, de az egy külön történet. Egy napon mondták, hogy amíg javítják az összedőlő készülő kéglit, költözzünk át egy frissen épült zuglói szocreálba. Az én két nőm megkérvényezte ezt az új kétszobást, s így lettem zuglói kiskrapek, nem ferencvárosi... Hattól tizenkét éves koromig itt cseperedtem, igazi utcagyerekként. Ez volt életem második legszebb helye. Mert az első mindig a végeérhetetlen izsáki nyár volt, ahova az én szépanyám ügyesen lecsempészett a mi Ilonkáknak, ahogy a nagyanyám hívták. Jöttek mentek a „nevelő apáim”, sokáig egyik sem bírta anyám heves természetét, na meg az én megsemmisítő közönyöm irántuk. „Nekem nincs apám”, gondoltam, s slussz. Baromi jól elvoltam nélkülük. S igazi, rossz gyerek voltam, de ezt másoktól tudom, én

teljesen angyalinak képzeltem magam. Az ég világon mindenre volt valami szívbéli, indokom, érvem. Anyám egy jótanácsot adott: a törvénnyel ne kerüljek összetűzésbe, s ez azót is jól jön. Amúgy, mindent csináltam, ami elképzelehető. Iskolát kerültem, reggel mentem, este jöttem. Anyám látva, hogy megfogadom amit mondott, „kisfiam, vigyázz magadra”, teljes szabadságot adott. Egy összetekert, hosszú kenderkötéllel a nyakam körül mászkáltam, s természetesen mindenhova föl, s lemásztam. Például. Fákra, hidakra, víztornyokra, vízmosásokba, kutakba, meg ilyenek.

Aztán mikor a nagy már nem bírta a lépcsőket,

Anyám újított. Eladta a tanácsi lakást,

elfelezte a lóvét, s a Rozikát hazaküldte Iluskához. Mi meg vettünk egy jó kis prolilakást Budafokon. De anyám, utolsó zrinyis kirohanásként kertest akart, s így két év múlva a világ legnagyobb prolikertvárosába, Érdre költöztünk. Tizenhét éves koromig ebben a hétszer háromméteres kunyhóban laktunk, se víz, se villany, földes, kint egy toppantós. Innen szoktam volt a munkásvonaton belógni a gimibe, mert jegyre pénz csak szórványosan volt. Azon is inkább töpörtyűt igyekeztem venni. A környék összes dzsumbuját kiírtottam, hogy néha be lehessen fűteni a sparheltba. Ettől fölengedett kicsit a pohárba fagyott víz, szóval volt mit inni. De voltak szép napok is, akkor leslattyogtam Érd-Alsóra, s vettem húsz kiló szenet, s egy zsákkal a hátamon hazaballagtam. Viszont voltak jó nagy dunyháink, s anyám végtelen zsenialitással megengedte, hogy olvassak. Drága egy lélek volt. Ilyenkor egymással szemben feküdtünk, teáztunk, s fokhagymás piritóst rágtunk, nagyokta röhögve a jó dolgunkon. Próbálkoztunk ott mindenfajta építkezéssel, de minden előbb utóbb összedőlt, vagy téglánként elhordtuk a piacra, s anyám nagy hetykén eladta. Én meg a halálát kívántam, úgy rüheltem...

Lassan kezdett benőni a fejem lágya, már az összes gyermekkönnyem is belesírtam a kutunkba, a kégli tényleg kezdett összedőlni, otthagytam a gimit, mert meguntam a vonaton a lógást, a nyilávános megszégyenítést mert nem volt iskolaköpenyem, az éhezést, s elmentem dolgozni. de hát nagyon hervasztó volt abba a nihilbe hazajárni. végre sikerült rádumálnom, hogy adjuk el. Részletre. Elosztottuk a a sovány előleget, s én ifjú titánként újra Pesten voltam, vettem új ruhát, budai albérlet, s úgy éreztem, előttem az egész világ. Anyám valami cigányok között mulatozott a Józsefvárosban, s egyszer csíkos utcasöprőként megölelhettem a budai rakparton. Akkor már nem szégyeltem, jó haverok lettünk. Aztán eltűnt, s „eltüntem” én is. Más felé vezetett az útunk. „

Én se tudom, hogy akkor most mit is gondoljak!Előtte mi volt?

1/ nem tudtál elérni telefonon?

2/ valami feldühített? Vagy nagyon fáradt vagy? és esetleg még padlóra is kerültél valami miatt?

3/ megváltozott valami az utóbbi néhány napban – az augusztus-szeptember-októberi folyamán „megérlelődött” gondolataidhoz képest?

4/ egy gyerekes játék volt az eddigiek?

Tényleg hisztis vagy! És megkockázatom: komolytalan és most már hiteltelen! Tisztára mint egy kisgyerek, aki egyik pillanatban fagyit akar, aztán meggondolja magát, mégis inkább vattacukrot, de mégse, inkább

Mi az, hogy magadra hagytalak? Ha jól emlékszem, szerda este még írtam neked! Aztán ez a pár nap szünet nem hiszem, hogy egy felnőtt ember életében ekkora kalamajkát okozzon!Hiányolod a„köldökszinórt” – Úgy látom, a Te szemedben óriási priusz! micsoda elvetemültség, primitívség, hogy nincs saját telekommunikációs portálom! Ennek okát már százszor írtam, mondtam, de úgy látszik felfoghatatlan a számodra.. - Ha az elmém nem csal, VAN köldökszinór! Ha e-mailen nap mint nap nem is ami csak a munkaszüneti napok miatt volt!!!), telefonon bármikor el tudtál, ill. el tudnál érni.

Valóban, sokszor nem egy síkon mozognak a gondolataink!Főként irodalmi téren. Nagyon impulzív, gondolatébresztő leveleket kaptam, amit nagyon élveztem, amii nagyon mélyen beivódott a zsigereimbe, indukált egy hiányérzetet, hogy idővel megismerjemezeket.Időnként olyan fellegekben és olyan tempóban szárnyalsz, hogy talán nincs is olyanember, aki képes lenne veled „röpülni”. Azt hiszem, hogy igazándiból mit is szeretnél, Te magad sem tudod. Kapkodszt, habzsolsz, megkockázatom, olykor fitogtatsz, aztán ha valaki nem, vagy nem úgy reagál a felvetett gondolatokra, lebunkózkod! Ez nem műveltség, ez primitívség! és itt csöngettél rám a telefonon

....aztán hosszasan átbeszéltün k és kielemeztünk néhány dolgot....

Sajnálom, jég!

Sajnálom, hogy így esett. Szerencsére nem csak ez vagy! De sajnós ez is benned van! Csak nem veszed észre vagy nem szembesítették vele.Pedig már sok embert megbánthattál hasonló módon akarva-akaratlanul) – a történeteiből számomra úgy tűnt.

Az állásinterjúhoz sok szerencsét kívánok és izgulok érted, hogy sikerüljön! Remélem, sikerül egy jobb formádat összerakni ínem csak a tegnapi izgatott-ideges-dühös-dühödt formádat) puszikállak

Jégnéző

Ezeket mind köszönöm. Gazdagabb lettem általa.

és ezeket már soha el nem veheti senki!) – Ez nem nyalizás, ezek tények.

Ugyanakkor ezzel párhuzamosan folyamatosan növelted bennem a kisebbségi érzést. Tompította valamelyest azt az érzést, s szárnyakat adott, amikor felcsillantottad előttem, hogy majd sokat és sokszor beszélünk ezekről a dolgokról, s talán találunk egy köztes platformot, s akár még „feljöhettek egy középszintre”. Úgy látszik, neked ezen a téren csak a maximum létezik. Azt meg velem elérni ez az egy ímég hátralévő)élet valószínűleg kevés lenne. Megértem (csak fel nem foghatom), van olyan, hogy csak ez az egy út létezik valaki számára. S közben nem veszi észre, hogy az élet másról is szól. S ezáltal kizárja magát egy csomó csodából, s a felhalmozott óriási ismeret mellett végülis végtelenül szegény lesz. Az út megválasztása természetesen mindenkinek egyéni döntése. Csak visszatekintve –reménykedjünk- nehogy megbánja, hogy inkább a parnasszusra vezető utat választotta az igazi élet helyett! Az utadat magad és magadnak választod. A rajta lévő akadályokkal nem biztos, hogy képes leszel (vagy akár érdemes) egyedül megbirkózni. Azok leküzdéséhez segítségül hívatsz társat/társakat, csak tudni kell velük együttműködni. És azt hiszem, ezt neked még tanulni kell. Túl korán lettél, és túl sokat voltál egyedül,

Szeretettel megsimogatlak. Átölelnék

Jégnéző

Azt hiszem, én is inkább visszabújok a csigaházamba!

Csak még néhány gondolat:

Egy „repdesek a boldogságtól és a várakozástól, mert valószínűleg csak álmodom, hogy ez velem történik” állapotból amibe először az augusztusi telefonbeszélgetés, majd az azt követő levelek és beszélgetések hoztak - egyfajta normális lehet, kissé habókos) élet és kapcsolat reményét felcsillantva) egyik pillanatról a másikra a földbe döngölést kaptam a „nem tudom” leveledtől!

Szinte megnyílt alattam a föld adöbbenettől! Egész nap – a fejemen táncoló munkatársak mellett is – csak kattogott az agyam és szinte hergeltem magam: ezt nem hiszem el! Mi történt az elmúlt néhány napban, hogy szinte 360 fokban megváltoztak a dolgok: a hozzám való viszonyulás, a rólam alkotott véleményed, ... Meg ugyanaz történik, mint tavaly? – ugyanígy kezdődött: „nem tudom ...”, aztán mi lett! ... én még egyszer azt nem! stb ... Vagy az volt álságos, ami addig volt?...- Úgy látszik, az ember mégiscsak megéri távolból is a dolgokat: nagyon rossz volt a közérzetem egész hétvégén, s aznap már hajnali 3 körül felriadtam, s onnantól csak nyüglődtem. Estére már tiszta dili voltam, majd szétrobbantam a feszültségtől. Elkezdtem írni ezt az „én se tudom” levelet, s egyre jobban felhergeltem magam – a telefon és email nem-léte, a magadrahagyás, a nem vagyok jelen, a nem reagálsz, a nem úgy vagy jelen, az olyan jól elvagy okán.

Valamelyest tisztázódott a közben érkezett telefonbeszélgetés során egy-két dolog, hogy mire is gondolsz, de e beszélgetés közben is folyamatosan zúdultak rám a „hibáim” felsorolása. A beszélgetés pedig olykor csak monológgá alakult: meg se hallva olykor a reagálást

S azóta sem térek magamhoz, azóta is csak tágra nyílt szemekkel olvasom az érkező „vádbeszédeket”.

Magadra hagytalak? Még most is megáll az eszem tőle!..... Hogy mi volt bennem, az bezzeg nem érdekelt. Fel se merült benned: „Hé,Te, neked nem hiányzott a kontaktus?” De! „Jaj de hosszú ez a végtelennek tűnő 4 nap” gondolatával az agyamban, egyfolytában kavargtak a gondolataim: mit találjak ki az öröknek, miért kellene bejönnöm a munkaszüneti napon – mert meg akartam nézni a gépet, hogy jött-e levél és válaszolhassak, vagy csak írjak néhány sort ...De ez elég kritikus lett volna. Azzal csitítottam magam, mindjárt vége, s hétfőn már újra látom-hallom-olvashatom-írhatom. ...Hát láttam Morfondírozok, népi bölcsességeket, közhelyeket pufogtatok... Ez az, amire mondtam. Lesajnálsz, lenézed a másikat. Amikor azt mondtam, hogy te magad se tudod, igazándiból mit is szeretnél – itt arra gondoltam, hogy egyik pillanatban túlcserélődő örömmel kinyilatkoztatod ígondolom, valamiből levontad ezt a következtetést és többször is átgondoltad, mielőtt kibökted – legnagyobb elképedésemre, teljesen érthetetlenül, de ugyanakkornagy örömet okozván), hogy „már tudom, Te kellesz nekem, veled akarok lenni”, ... majdegy lebegés-tervezgetés állapotot derékba törve, hirtelen jön a körülíró cikizés, fitymálás. Nem azt vontam kétségbe, hogy nincs terved a jövőre vonatkozóan! Idehogynem, több is mint amit meg lehet valósítani belőle), ... hanem az emberi kapcsolatról való gondolkodást. A lebungózás szó szerint eddig még nem hangzott el felém– de számtalanszor elhangzott más, környezetemben megfordult emberek „méltatásában”. És a fitymáló leveledből rögtön párhuzamot vontam: akkor most én is ezek közé soroltattam! Ki se kellett mondanod! Ez hozta ki belőlem ... Nem akartalak én a leveleimmel terhelni... mi több, „közhelyekkel” traktálni, „erkölcsi prédikációkat” tartani..... Kerestem Veled a kontaktust.... egy emberi kontaktust a gondolatok egymásba-fonását ... Nekem nagyon jó volt ímég a nyekegések is – szinte a bőrömről éreztem azt az áldatlan helyzetet) Azt hittem, számodra is örömet okoz. ... Tévedtem. S úgy látszik, az én gondolataim számodra –legalábbis úgy cseng vissza-sekélyesek, nem érdemes ezekkel foglalkozni, csak vesztegeted rá a drága idődet ...egy megfelelő szellemi spirituális társat kellene keresni, hogy visszanyerd a lelki egyensúlyod...Tényleg?. Hogy haragszom?Igen, mindenre! És dühös vagyok, főleg magamra, ... hogy bedőltem hittem, elhittem, és bíztam ...Csalódott vagyok. Nem hiszem, hogy ebből egyhamar kigyógyulok. -Kicsit belehaltam. - Csak egy dologban reménykedek, nem terít padlóra.

Pár dolog,

Köszönöm a megemlékezést.

Nos, újra s újra olvasom az utolsó, oroszláný körmökkel s oroszlán könnyekkel teli leveleid. Nem hiszek a horoszkópban. Amúgy.

Érdekes, ahogy leírod a történetet, kimutatva annak ellentmondásait. Érdekes, ahogy fölháborodsz, azon, amilyen vagyok. Érdekes, olvasni más kritikáját, aki gondosan megkerül minden felvetett kérdést, s belső ellentmondásokkal támad. Fölháborodik, kikéri magának, szomorú, elkeseredett, meg ilyenek. Érdekes, ez az egész formalitás. Érdeked, ahogy megkapaszkodva abban, amit tényleg olyan jól tudsz, ítélsz arról, amit saját bevallásod szerint nem ismersz.

Ó igen. Emlékszem én, hogy egyszer a világ milyen egyszerű volt. De arra is emlékszem, hogy milyen út vezetett idáig. Hány tévedés. Érdekes, hogy valaki azt hiszi, hogy „mindent tud”, anélkül, hogy komolyabb erőfeszítést tenne, hogy így is legyen. Na, ezt a gondolatot abba is hagyom, mert annyira szerteágazó, s összetett, hogy soha nem jutok a végére. Ugyan beszéltem már sok mindenről, de?

Ezért megpróbálom újra összefoglalni:

Én, mint sokan az én helyemben, keresek egy társat. Egy valószínűtlen nőt, mint amilyen én vagyok. S közben, nem az a „célom”, hogy mikor találok valakit, akkor bebizonyítsam, hogy ő milyen hülye, milyen „szar”. De valamit mégiscsak kell mondani, ha az ember úgy érzi (gondolja), hogy valami nem stimmel. Vagy mit csináljon? S lehet nem jól mondom, mert tényleg nincs ebben gyakorlatom. Valójában soha nem akartam ilyenekkel foglalkozni...

Szóval, senkit sem akarok se megbántani, se megsérteni. S valahogy elvárnám, hogy mások se tegyék ezt velem. Nem azért bújik ki az ember a csigaházából, hogy valaki egy jó nagyot rásózzon, netán rátaposson. Tudok válaszolni arra a képtelenségre, hogy én másokat lebunkózok. Hogy mások lebunkózását arra az aljas dologra használom, hogy téged lecikizzelek. Sokszor gondolkodtam már, hogy a tudás milyen szerencsétlenné teszi az embert. Biztos van olyan ember, akit te is „lenézel”. Hülyébbnek tartod magadnál. Ezért, vagy azért. S ez nem okvetlenül útálat, lenézés, gyűlölet, megvetés, stb. Csak egyszerűen ez van. De, megint csak nem látom be, hogy miért kellene mindenkit szeretni. Együtt lenni vele. Én soha életemben nem mentem oda senkihez, vágtam gyomorszájon, s olvastam be neki, azért, mert más. Már elnézést. S ha jól emlékszem, neked se személyeskedő levelet írtam. Azt írtam, amit történt. Azt írtam, ami bánt. Arrólírtam, hogy mire lenne szükségem, mire vágyom, belefűzve azt is, hogy van ami ebből ideiglenes. Nincs tökéletes társ. Egymillióból ha egy van, aki félig

megfelel. Egyszerűen azért, mert nem éltek együtt, nem hasonlultak, nem építettek közös kultúrát, stb. Én valakivel csináltam ezt, s még sem lett tökéletes, mint tudjuk. De azért az is disszonáns, ha valaki a a málnát szereti, s a másik örökké vöröshagymát dugdos a szájába. Amit szintén szeret, de nem „így”. Az az igazság, hogy iszonyúan megbántottál, magamra hagytál, megsértettél, megpróbáltál még megalázni is. S nem tudom belátni, hogy ez nekem miért kell, ez mire jó. Hogy erre nekem szükségem lenne. S most megint jöhetsz a te bajaiddal, de ez egy zsákutca. Mikor azt írod, hogy te „mennyit gondoltál rám”, az aranyos. De a kérdés nem ez. A kérdés, hogy mennyit csináltál értem? Nem? Kicsit olyan ez az egész, mint mikor az szülő, a gyermeke elégedetlenségére válaszolva, azt mondja, hogy „dehát adtam enni, nem?”. S a normális gyerek ilyenkor mit gondol? Hogy „hát persze, sőt, még meg is szültél, kitörülted a seggem, meg mind a többi, de miért nem válaszolsz a kérdésekre?” Megkérdeztem A Jillt, meg az Elenat, hogy én tényleg nagyképű vagyok? S mind a ketten azt mondták, hogy nem. Olykor erőszakos vagyok, de azért van jó tulajdonságom is, ami bőven kiegyensúlyozza ezt. S mikor azt látom, hogy valakinek fogalma sincs arról, milyen vagyok, s megtámad, akkor duplán nem ért. S ilyenkor mi a teendő. Tessék nekem megmondani. Valahogy úgy látom, mint a későn fészket építő madár. Riadtan röpköd ide-oda, hogy mi a francból is építsen egy fészket. S összehord minden nyavalyát. Mert ha nem, még ez a pici fejű madár is tudja – abból nem lesz fióka. Remélem, ebből érthető... Áttérnék a konkrétumokra, ami itt totál elveszett. Nehéz ez a helyzet, tudom. Gondoljam azt, hogy lehetetlen? Ha ezt tenném, nem akartam volna se tőled, se mástól semmit. De azt gondoltam, hogy azért mégiscsak megpróbálom. Beleértve azt is, hogy senkinek sem könnyű... Ezért aztán, hosszasan, s türelmesen, s nagyon óvatosan, kerülgetve mint macska a forró kását, elmondtam, hogy mire vágyom, mi lenne a jó, mi segítene a túlélésben, mi hozhatna közelebb egymáshoz bennünket, ami talán a legfontosabb. Egy csomó tulajdonságod van, ami szuperré tesz. Ebben semmit sem kell tenned, mert olyan jó vagy. De van egy csomó más minden, ahol van, volna mit tenni. Ez a kommunikáció ami köztünk van, bennem – ahogy már írtam – az elveszett kisfiú szindrómát hozza ki. S kértelek, hogy tegyél valamit. Tettél? Mindent megtettél? Nem akarok én egy tökéletes nő. Két okból: én sem vagyok az, meg nincs is ilyen. De valami minimális alap összehozása csak kéne, nem? Például, hogy akár mennyire is nehéz, akár mennyire is nem tetszik, reagálnál – valamit – a szellemi dolgokra. Ehelyett mit teszel: hosszasan hallgatsz, mellébeszélsz, aztán elküldesz a p..ba, hogy nagyképű vagyok. Hát ne haragudj. Valahogy nem erre gondolok... De akarok mondani valamit erről az én nagyképűségemről is. Hm. Nekem van egy magasabb élet. Pici gyerekkorom óta tudok erről. S teljes alázattal megpróbálom ezt megismerni, megérteni, s beleépíteni az életembe. Itt nem énrólam, nem csak énrólam van szó. Évtizedekig magyaráztam ezt A Jillnek, s ő sem értette teljesen.

Rendszeresen fölkaptam egy botot, követ, papírzacskót, madártollat, s elrohantam vele egy kissé távolabb, s leraktam. Aztán visszafutottam hozzá, odaálltam mellé, átöleltem a vállát, s kértem, hogy koncentráljon „arra”. S próbáljunk már mind a ketten, „arrafelé” menni. Mert majd ez fog összetartani bennünket. Végül is, értette, meg nem is. Pedig, minden ebből jön, majdnem minden. A szeretet, a szerelem is. S nekem szörnyű, hogy ha valaki ezt nem érti. Azt hiszi, hogy ezt anélkül is lehet tenni, hogy bármit tennénk. Ha csak szeretnénk, ha csak akarjuk, ha csak elképzeljük, meg ilyenek. Pedig sokszor pont fordítva van. Csak egyszerűen csinálni kell, aztán el kezd belőle nőni valami. Először föld kell, víz kell, napfény kell, azt gondosan el kell rendezni, aztán jöhet a mag. Nem? Mint mindenki, én is azt szeretném, ha azért szeretnél, aki vagyok. De ha ne teszel erőfeszítést, honnan tudod meg ki vagyok? S oké teszel. De mikor azt mondom, hogy ez kevés, nem többet kéne tenni? S oké, lehet „bonyolult vagyok”, neked, de mit csinálok? Döngöljem vissza magam? Szégyeljem? Legyek szándékosan hülye? Mit vársz tőlem? Nehogy azt hidd, hogy én mindent olvastam, mindent tudok. Ó, dehogy. Szörnyű bunkónak tartom magam. De van itt valami megoldás. Innen-onnan lehet mintákat venni. Nem kell végigjárni a világ össze mezejét, hogy megértse az ember, mi a mező. Ugyan ez az erdővel. Ugyan ez a tengerrel. Ugyan ez az éggel. Ha valakiben van elég érzékenység, nyitottság, nem kell. De ha valaki ezeket soha nem látta, s ráadásul rosszindulatú azzal, aki igen, az nem jó. Óriási különbség van aközt, mikor az ember azt mondja arról, amit nem tud, hogy: biztos jó, biztos érdekes, vagy, hogy az tök szar. Meg az is tök szar, aki ezzel foglalkozik. S nem elég, hogy „elvileg érdekel”, kell csinálni. Punk-tum. Na, még konkrétabban, majd telefonon. Most kell mennem.

Jack

Talány, jégl

Az utóbbi napokban különösen vacakul éreztem magam. Egyre járt az agyam : a törtéteken, a miérteken, az ok- és okozatokon. Nem tudtam helyére tenni a dolgokat. Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha bezárom a szívem-lelkem, s teszem a mindennapi dolgaimat. Az örömöket talán majd másként fogom megkapni. És már csak egy pasi fog lázba hozni: a február 24-ér születendő unokám. De most a hívásoddal, a telefonon elmondottakkal és a leveleddel újra felkavartál. Remeg testem-lelkem! Nagyon jólesett hallani a hangod. – Azt meg különösen, hogy valamelyest rendeződtek a dolgaid. - Sejtettem, hogy közrejátszott ebben a negatív töltetű lelkiállapotodban a kudarcok sorozata – de az nem elfogadható, hogy rajtam vezesd le dühödet. Bármikor szívesen meghallgatom, ki- és átbeszéljük, de nem kérek az alaptalanvádaskodásokból (ímt pl. magadra hagytalak, vagy: nem lehet engem elérni). Vannak dolgok, amik bizonyos korlátokat emelnek a normális kommunikáció elé – ezt többször

elmondtam most is neked a telefonba, s úgy tűnt, hogy megértettél végre dolgokat belőle. Mondtam azt is: vannak átmeneti megoldások, amivel ezek a gondok áthidalhatók. Egyelőre próbáljuk meg így, és mikor itthon leszel, utánanézzünk a többinek. Társkeresés. Nem kerestem társat. A véletlen ívagy a Jó Isten?) sodort mellém. Jól és egyre jobban éreztem magam veled. Egy teljesen más, a másikat segítő-támogató világ képe sejlett fel általad. Fokozatosan kinyitottam a szívemet is- amit néha vasmarokkal összeszorítottál! és ezek a szorítások örökre ottmaradnak, sajognak – Lehet persze gyógyítgatni, kenegetni, de egy újabb „szorítás”hozzátépi ezeket is

Rádöbbsentem: nagyon óvatosnak kell lennem, nagyon kell vigyázzak, nehogy a sebek megsokasodjanak -mert az a véget jelentené számomra.

És nekem még van dolgom. Nem is kevés! És meg kell ismernem még sok mindent íbeleértve ide – bármilyen közhelyesnek tűnik esetleg ez most neked - az irodalmat is!) Szívesen tenném ezt Veled, de az én habitusom lassúbb. Jártam mezőn és hegycsúcson, szeltem a habokat a tengeren és hasítottam a levegőt az égen, de egy igazi mély emberi kapcsolat jólesne. Létrejöhet?

Jégnézó

Létrejöhet! Ijég

Értelmesen, s jószándékkal sokat el lehet érní, szerintem.Szép a leveled vége. Ne haragudj rám, amiért megkínoztalak. Végül is szeretném, ha megértenél, valahol, valahogy.

Egész életemben próbáltam jófiú lenni, jóember, a fene egye meg. S nem csak úgy, hanem sokat változva, igazodva, megértve dolgokat. De sok mindenből kimaradtam, sok mindent nem tudtam. Mikor ilyen csúfosan, - mit mondjak? – „végetért” a házasságom, a dolog úgy hatott rám, mint a halálos ítélet. Én meg élni szerettem volna. Remélve, hogy ez nem rossz, ez nem bűn. S szerettem volna visszakapni, visszaszerezni, visszavarázsolni, ami elveszettnek látszott. S hát, azt hittem, hogy ez csak amolyan gyere buci bekaplak. Álmodoztam? Mihez képest, az életemhez képest? Az élethez képest?S sok mindenről volt ugye szó, nem akarom most itt fölsorolni. Félttem, hogy vissza leszek verve valamibe, amiből oly sok igykezettel eltávolodtam. Sokat meséltem neked erről. Nem hiányzott nekem ez az egész. Nem akartam én ilyeneket megtanulni. Biztos érted. Most, így utólag is úgy érzem, mintha összeverték volna. Döbbenetes lelki s egyéb nyomorúság van odakünt. Amiről igazándiból nem is tudtam. S persze, okosabb lettem, de hidd el én is tele vagyok sebbel, sebhellyel. El nem tudod képzelni, hányszor és hányszor gondoltam rád! Hányszor és hányszor volt az, hogy na jó, ebből elég, hívom az Jégnézót! Abba kell ezt hagynom. Nekem az Jégnézó kell. Nekem az Jégnézóre van szükségem. Elég volt a bohóckodásból. De tényleg nehéz ebben az erdőben eligazodni. Láttam sok nyomort, láttam sok rafinériát, törtető embereket,

akik mindent megtesznek, hogy kimásszanak a kakából, eljátszák, - amit csak kérnek tőlük. S közben, tök hülyék.

Például arra jöttem rá, hogy senki sem tud semmit. Aki kicsivel többet, jobban tudott, az meg a jellegzetes s szörnyű félműveltség esete, s többet árt, mint használ. Aztán attól is megdöbbentem, hogy én, a robotoló barom, műveletlen, tájékozatlan,- ahogy én gondoltam magamra -mégis más vagyok. Mert azta keveset is legalább hiszem, őszintén s jószándékkal szedtem össze. S rájöttem, hogy a megjátszás, a külsőségek, milyen keveset érnek. Arra jöttem rá, hogy nem az a lényeg, hogy valakinek „milye van”, hanem hogy milyen. Butaságot, rosszindulatot, kegyetlenséget, képmutatást, s nem túlzás!, - gonosztságot találtam. S teljesen kiakadtam ettől. Ez volt – nagyon lekurtítva az az út, ami visszavezetett hozzád. S persze, most sem tudom még igazán ezt jól elmondani, most is rohanok. De értem, s tudom. Talán csak a megfelelő szavakat nehéz megtalálni hozzá. Valahol a látszatoknak voltam az áldozata. Mikor pedig olyan egyértelműen minden temeltetted szólt. S el nem tudod képzelni, mennyiszor gondolkoztam ezen. Ha jól belegondoltam, te mindent szeretsz, minden lényegest, amit én. S egy csomó véletlen, egy csomó körülmény, az ütések, amiket kaptam, mind mind elvette az eszem. Nem volt elég, ami A Jillel történt, de még gonosz is lett, na hát ez sok volt. Hogy például megátkozott. Hát, ez a legszörnyűbb álmomban sem jutott eszembe. Arra is rájöttem, hogy az, ami bennem van, amit összeszedegtettem az csak nekem fontos. Ugyan rohaddtul tetszett mindenkinek, de inkább csak visszaélt vele. Kivéve téged. Bár, itt-ott te is nekem estél, lehülyéztél, valamilyen formában. De hát lehet megérdemlem. Azt hiszem, hogy egy kicsit magasabbról kell, kellene nézni a dolgokat. Az sokat segítene. Nem akarok én semmilyen balhét. Űlni szeretnék egy fotelban, a kertemben, a hajómban, az autómban, néha csatangolni kicsit, meg és újra élni az életem, s netán megörökíteni – másoknak okulásul. Kb. Ennyi. Valójában, a alapból ehhez csak egy kellett: valaki, aki ott van velem. Egy igazi handicap-em van, a magány. Életem felében az voltam, s nem bírom. Nem is akarom. Mindegy, válalom a felelőiséget mindenért, szembenézek vele. De azt hiszem, hogy élőben kell ezt „tisztáznom”. Kell beszélünk. Sokszor azt hittem, hogy már mindent elmondtam, de erre is rá kellett jönnöm, hogy az nem úgy van. Kell hozzá a jelenlét is. Megvan a repülőjegyem. Dec. 19-én érkezem délben Ferihegyre. S január 20-án jövök vissza. Tényleg rohannom kell, drága és aranyos vagy, s szégyenlem magam, amiért bántottalak. De ez tényleg nem ellened volt, ezt úgy szeretném, ha megértenéd. Puszi-puszi,

Jack

Nov. 19. magán bolondokháza

mondhatnánk. Igazándiból, mikor valaki nyakig merül, senkit sem érdekel. Nehéz oda követni valakit is. S eszembe jut, hogy ó!, hányszor volt ilyen...Le is írtak.

De hát értem, fenébe is. Ez mind a szegénység be-beugró szinonímája, hibalehetősége. Viszont babonából vagy másért – mégsem írunk végrendeletet. Ahogy azt a „félíg üres” tábor teszi. Szerencsére ebben, - minden viszontagság, nyomor ellenére – A Jillel meg a gyerekekkel egyetértünk. Ez mégiscsak fölülnézet, s valahogy kicsivel jobb érzés.

Az összes defenzíva ugyan oda viszi az embert, csak még jól szarul is érzi magát. azörökös sprólolás, aggodalom, pánik, s más szarevések). Azoknak se jobb. Amúgy meg mindenki máson spórol, ez tényleg a kedvenc mondatom egyike. Kb. Ez a különbség. A kivétel, aki a bolondokházában van, vagy az adósok börtönében. Nos, hülyére dolgoztam magam. Egy körülbelül egyhetes munkát megcsináltam egy nap alatt. Szét van szakadva mindenem, tegnap este kirázott a hideg, pedig jó meleg van. Mindegy, próbáltam „sokat aludni”, ez is valami. Meg változatlanul jókra gondolni, hm.Átpakoltam az új kocsiba. Ehhez mindkettőt ki kellett üríteni, polcokat készíteni, beszerezni, s berakni az egymillió dolgot: szerszámokat, anyagokat, stb. Másképp nem lehet dolgozni. Nem lehet félóráig keresgélni egy szerszámot, valamit.

S ó, milyen ismerős ez! „Még szerencse”, hogy ez az, amit olyan jól ismerek. Sofőr élet, ó, ó, ó. Csak az ember már azt hinné, annyi tisztesség kijut neki, hogy ez már a múlt. Soha így nem robbant le még autóm itt, bíztam a nagy amerikai márkában. Hát most ez is bejött. Nagyon nem érdekelne, amúgy, csakhogy: miért éppen most?

De mindegy. Az éltet, hogy egyszer – így vagy úgy – csak kikerülök ebből. Erre mindig megvolt a képességem. Ha másképp nem, hát kitépem belőle magam, mint a szart...

Aztán minden jó lesz.

Jack

Program, jégl

Hát mit ne mondjak, kalandos volt a programszervezés.

Szóval, kezdjük az elején: A múlt heti telefonos megkeresésre mind a szálloda, mind az étterem telt házra hivatkozva kirúgott. Bánatosan meséltem a kolléganőnek, hogy jártam. Mondtam, ez részben az ő bűne, mert azt ígérte, hogy megy le azon a héten és elrendezi a dolgokat. Aztán mondta, hogy csak a jövő héten szerdán tud menni azaz tegnap) és majd megkérdezi, hátha mégis lesz valami lehetőség vagy egyéb szállás- és bulihely. Ugyan találtam már Pesten is jó kis szilveszteri lehetőséget íklassz kis étterem a Duna partján, három szinten

különböző stílusú zenékkal, svédasztalos kajával és piával – tehát itt nem kellene számolgatni, hogy még hány kólára vagy sörre futja; all inclusive! – nagy hátránya, hogy a detoxikálót magadnak kell rendezni) Azért nagyon izgatott ez a csendesebb, igazi pihenéssel is egybekötött vidéki program lehetősége is. Zizegtem napokig. Kedden aztán hívtam délután, hogy akkor komolyan gondolta-e hogy megy, mert kiveszek egy nap szabit és elmennék vele, aztán majd este visszajövök busszal. ÍA vele való utazást – a társaságon és a locsi-fecsin kívül az is motiválta, hogy ő nem hajnali 06.20-kor indul, mint a Volán-busz, meg aztán megmutatja, hogy hol is vannak ezek a helyek.) Így is történt, tegnap hirtelen felindulásból elkövetett utazás lett. Úgy látszik, a „személyes varázs” vagy nem tudom mit gondoljak, volt az étteremben is hely, a szállodában is egy szoba. Bejegyezni csak előlegfizetéssel, fixre vállalták volna. De bennem kételyek merültek fel, hogy egyáltalán „bírod-e” a gyógyvizes pacsálást? Ezért volt az SOS érdeklődés. Nos, a beszélgetésünk után hívtam a szállodát, s közölték, hogy már eladták a helyet! Basszus Már csak dec.30-ára, egy éjszakára van hely. Akkor most mi légyen? Az étteremben befizette/tük az előleget, akkor most hol leszünk a buli után? Lett hely, ne izgulj. Az éttermes csak bátyja apartnamokkal foglalkozik – úgyhogy szuper kéglink lesz dec.31 és jan.1-ére! Saját gyógyvizes káddal! Ímerthogy ezekbe a lakásokba bevezették a gyógyvizet, sőt, ezzel is fűtenek)

Hogy megőrizsük a magyarok vándorló népek voltak nimbuszt, meg te is legalább ötvenszer költöztél életed folyamán, csak nem fogunk három napig egy helyen lenni! Azt gondoltam – és meg is cselekedtem -, hogy első nap kipróbáljuk a szállodát, aztán a másik két napon az apartmant. Nagyon közel vannak egymáshoz! A szállodában van reggeli, közvetlen bejutás a gyógyfürdőbe, a másik helyen ezek nincsenek. – de megoldható, hogy félpanziós ellátást kérjünk (reggeli és vacsora) +2000,- Ft befizetése mellett. ÍA szálloda naponta 11600 Ft/2 ágyas szoba+ idegenforgalmi adó; az apartman 6.700 Ft/ naponta + idegenforgalmi adó; a fürdőbe a belépő 1250 Ft – tehát majdnem ugyanott vagy, csak a szállodában a reggelit megoldják egyszuszra. – Állítólag 27 féle ajánlatból választhatsz! Ezért is izgatott a dolog, mi az a baromi sok, amit kínálnak: 10 féle péksüteményt 10 féle lekvárral? Vagy 6-féle zónapörkölt?- muszáj kipróbálni! Inkább költözök!!!)

Nem baj, ugye? Úgysincs elég izgalom az életedben, most viszünk bele! íhi-hi) A szállodai szobát 11.00-ig kell elhagyni, az apartmant azt mondta a pasi, ráérünk délután ívalószínűleg nincs olyan nagy kereslet január első napjaiban a szállás íránt, hogy ragaszkodna a délelőtti elhagyáshoz – mondta. Tök rendes, nem?)

A szilveszteri estért 12.000 Ft-ot kértek: ebben benne foglaltatik egy üdvözlő ital íremélem, nem pohár ásványvíz – mint Malájziában egy turistaprogramon!), svédasztalos vacsora íelőételekkel, meleg ételekkel, salátákkal, édességgel) , 1

üveg pezsgő 2 főre. – A többi italt fogyasztás mértékében fizetik a vendégek. Lesz élőzene, tombola ími meg tombolunk! és jusst is jól érezzük magunkat!)Szóval úgy gondoltam, hogy lemennénk 30-án valamikor délelőtt-déltájt, aztán 2-án délután eljönne – vagy ha nagyon jó, maradhatunk még egy-két-három napot. Meglátjuk – hogy alakul kedvünk és a sorsunk. Oké? ...

És itt csöngött a telefon

Most meg már el kell húzzak, mert bajom lesz!Puszi

Jégnézó

Szuper!

Nagyon ügyi vagy. Tetszik nekem, hogy így oda tudsz figyelni a részletekre is. Mert sokszor azon múlik milyen lesz.

Hááát, nekem teljes luxusnak számít. Örülök, hogy nem a szomszéd balatoni faluban van, hanem távolabb. Mindenesetre nem győzők eleget csodálkozni, hogy kis szutykos falukból mi lett...Sefőrkoromban jártam oda Félegyházáról, valami nagy zúzottkő depót volt ott. S hát volt egy bót, meg egy kocsmá, slussz. Amúgy imádom az Alföldet, s alig várom, hogy újra lássam. Valami mély otthonosság önt el olyankor. Már mondtam, szeretem az alföldi embereket. Szerintem tök mások. Kedvesebbek, barátságosabbak, még ha sumák is, mint minden paraszt. Na meg a tájat, pfú, azt nagyon. Igazándiból a Dunántól nekem örökre idegen marad, akár milyen jópofa, menő, tagolt, meg ilyenek.

Mindig mindenből kettő van: két kép, egy bent, egy meg kívül. S ezek tükröződnek egymásban, asszem. Annak is nagyon örülök, hogy mennyire tudsz alkalmazkodni, ahogy tudsz örülni mindennek. S különösen kedves volt tőled, ahogy gondoltál rám, vajon tetszik e nekem.Szerintem is tök jó lesz.Végül is aludtam egy jót délután, nagyon rámfért. Aztán ezerrel takarítottam, mostam, megragasztottam a nagy gumimatracom, szóval reggel nem a deszkán ébredek. Ici-pici, teljesen rejtelmes luk keletkezik néha rajta, fogalmam sincs mitől. Jó marha hideg lett, még szerencse tegnap megcsináltam a tetőt, s persze tudtam, előrelátás volt, vagy mi. Végre nincs már a feké, ettől igazán jobban vagyok. Teljes idegrohamot kaptam tőle, amit nem győztem rejtegetni. Még mindig kő kemény hetem lesz, de egyszer az is véget ér. Na, puszi neked, vigyázz magadra.

Jack

Sorba rakás, jégl

Igazad van, csak már majd szétvet a mondanivaló, kavarognak a gondolataim egész nap és mint egy gyerek, egyszerre akarnék mindent közölni. Így aztán néha csapong a gondolatfűzés – meg a lényeglátás.

Ha van időm, átfutok - stilizálok, kijavítom a helyesírási hibákat, esetleg cserélek a sorrenden. De amikor már ilyen későn tudok csak hozzájutni a géphez, csak gyorsan-gyorsan papírra vetem a gondolataimat – aztán mikor legközelebb újraolvasom, néha magam is elalélok, micsoda hibákat lelek benne. Örülök, hogy neked is tetszik az ajánlat. Ha gondolod, virtuálisan már körbe is járhatod a szállót, sőt, be is mehetsz a szobába – csak üsd be www.cserkeszolo.hu és ott a szálláshelyeknél a Touring Hotelt keresd - van kép róla! Kis szocreálpanel. -Jó lesz!- Jót vihogtam a honlapon jelzett „extra” ajánlatukon: van teniszpálya, tekepálya, fakultatív túralehetőség Nyáron persze sokkal kellemesebb és látványosabb íbár nyomokban még most is látszott, milyen sok virág van). Zsuzsi a kolléganő, akitől származik az ötlet) ma megnézte az apartmant is – elragadtatással beszélt róla. Azt mondta, erősen gondolkodik, hogy elcseréli a nyaralóját egy ilyen lakásra. – Mondtam neki, bolond lenne, hisz most saját kertes házikója van ott lent!

Remélem, tudunk majd egy kicsit jönni-menni a környéken is. - Izsákot jó lenne látni ifurdal a kíváncsiság)! Meg azt hiszem, téged is. Ugye? - Megmutogathatnád a „nevezetes” helyeidet! Jó? Ezek szerint jól alakult végülis a napod – ettél-ittál, szunyókáltál a traccspartit már meg se említem). Kellőképpen megtisztelted a hagyományt! Este mire hazaértem, már kopogtak a szemeim – főleg az ínycsiklandó beszámólótól megindultak a gyomornedveim is. De nem vetemedtem az eltervezett nehéz kajára – csak egy kis leveskét döntöttem magamba. Jól esett. Aztán már csak eldőltem. Reggel meg újra csörgött a vekker – kezdődött a napi rohanás. Mit kellett csinálnod a tetőn? Elvitte a szél? Vagy beázott? A matracot meg lehet, hogy a zörgő csontjaid szurkálták ki! El tudom képzelni, milyen rossz lehet úgy ébredni, hogy el van nyomva minden tagod a deszkán! Miért nem inkább szivacsot tettél bele? Vagy ez már eleve így volt a házzal együtt? Az új kocsival „összebarátkoztatok”? Szuperál? Amikor hazajössz, mit csinálsz vele? Ott fog állni a ház előtt? Tele cuccal? Vagy el szoktad vackolni valahova? Nálunk a szomszéd barátném lányáék voltak most nagyon pechesek a kocsijukkal. Vettek – ill. lízingeltek – egy mikrobuszt, amit egy alkalommal leállítottak a ház előtt a parkolóban Folyamatosan szemmel tartották íszinte kétóránként jártak le a hasmenéses kutyával – amikor meg épp nem a kutyát hordta, a csecsemőjével volt talpon), mégis elvitték. Nagyon sajnálom csórikámat! Hogy szakadjon le a keze, aki ilyet tesz! A Józsinak is elvitték pár éve így az autóját. – Nincsenek előítéleteim, de sajnos beugrott: tele vagyunk a környéken román vendégmunkásokkal – akik könnyű prédának tekinthetik az utcán álló kocsikat. Nagyon sok ilyen lopás történt – és érdekes, mindig hajnalban csapják el. No most megyek – éhes vagyok és fáradt. Meg vár az otthoni műszak. Puszi és vigyázz magadra

Jégnéző

Borzasztó egyszerű s szörnyen bonyolult

Na meg persze csiszta valószínűségszámítás. Bármilyen lehet.

A munkáról beszélek. Ha belülről nézem, jó bonyolult, s nehezen tudom elmagyarázni annak, aki nem volt ebben. Gondolj a saját munkádra. Mennyi ilyen része van. Kívülről nézve persze sokkal egyszerűbb is lehet. Tulajdonképpen a legfrappánsabb megfogalmazásom a jelenlegi helyzetre, hogy az összes aljánépnek dolgozom. Miunden szélhámós, szarevő, olcsójános, fajgyűlölő megtalál. Még egy munkanélküli, tehetségtelen, jellemtelen, s mindenfajta gyakorlati tapasztalatot nélkülöző néger is lenéz.

Pedig nem kéne. Tulajdonképpen mindenem van, s bármit megtudok csinálni. Valójában iszonyú nagy szükség van, lenne rám, de ehhez semmi sem kedvez. Recesszió van, s ez komoly. Egyszer már volt ilyen, ennek a bal...f...sznak a faterja volt akkor a főgéza. Nagyon tele van ...mindenem velük. S itt van a nagy amerikai paranoia. Ez egy halálosan komoly dolog. Mindenki fél mint a rossebb, s mindenkitől. Mikor engem valahogy mégiscsak megismernek, azt hiszik, hogy én vagyok a Mikulás, valami középkelet európai lukból, amolyan mesebeli bácsi. Aki jószágos, mindenhez ért, s olcsón jól csinál. Rám is harapnak. Ki is használnak. Hagyom is, mert nincs választási lehetőségem. Persdze, egy ponton meg szoktam állni, s akkor eléggé megdöbbennek.

S micsoda munkák! Csak sorolom: Lolita, Alex, Sue Marshall, gecci ügyvéd, az iráni gazeboval,

A tavalyi két, normális munkám óta, az összes idiótával összehozott a sors, aki csak a világon van. Elvsttettem ugye egy munkát, mert egyik kis öreganyám meghallt. De!, vissza kellett mennem, s a rokonsága által megszarolva, ímért, hogy mennyire szerettem!) csináljak még meg gyorsan és olcsón pár rohaddványt, főleg ragyás szobák s fürdőszoba festését. Oké, megcsináltam...Olcsón.

Aztán a tulaj átadta a házait egy karbantartó cégnek,

akiket rábeszéltem, ímért nem volt más), hogy hadd fessek ki az üresen maradt főépületet. Megengedték! Filléreért! Éjjel nappal csináltam, Húsvét minden napját is beleértve. Aztán több mint egy hónapot vártam, mire végre kifizettek...

Még mindig hideg volt, munka sehol.

Dolgozni egy szélhámós Jacknek

Erre összeszedtem egy Jack nevű palit, aki nagyon szimpinek nézett ki. Teljesen lerobbant, undorító, kégett családok és házak kormánysegély akciójába volt bejáratos. Mondta, hogy ezek

szar munkák, rosszul fizetnek, ő sem tud sokat adni. S persze nem dolgozott... Kiégett konyha festése, az ottlakó gusztustalan, mocskos néger családdal körülvéve. Aztán egy „igazi” nagy munka, szóval, kaptam két dollár fizetésemelést. Azaz tizenhatról tizennyolcra... Ennyit kerestem tíz évvel ezelőtt. De mivel nem volt más, csináltam. Már majdnem jó volt, mikor lebukott.

Kiderült, hogy semmilyen engedélye sincs, azóta is én próbálom megmenteni.

De rendes volt, mert átadott egy haverjának, aki óránként közölte velem, hogy ő az én Nagyvezérem, dolgozzak mint egy őrült, aztán majd meglátjuk. Egy darabig csináltam, ahogy mondta.

S ekkor jött a legbolondabb, egy rovarírtó szélhámos. Alex volt a neve. Egy alacsony, utcagyerek kinézetű görög.

Termeszírtásai közben mellékesként szerzett egy hatalmas, s teljesen szétrohadt házat, amit megpróbált földönfutókkal rendbehozni. Ráadásul jó marha messzire, az alagutakkal és hidakkal telezsúfolt folyó túloldalára, Portsmouthba kellett mennem, nap mint nap. Már kitudja hanyadik hagyta ott, mikor megtalált. Iszonyú kosz, mocskok, minden amit akarsz. S mondtam neki, hogy hát fillérekért nem tudom ezt újjáépíteni. Három heti próbaidős fizetés után, elértem, hogy ezeröt lett hetente. Ez kb. a minimum, amit el tudok fogadni. Akkor volt a legnagyobb hőség, borzasztó volt.

De csináltam. Igért fűt-fát. Hazudott, mint az állat. S persze, csak azt akarta, hogy csináljam meg. A végén elkezdte lecsökkenteni a fizetésem, amire allergiás vagyok. Balhék. S kb. másfél havi huzavona után, nagy nehezen kifizette az utolsó két hét harmadát.

Rá voltam szorulva, ezt kihasználta, s csinált velem vagy száz rongyot. Pár hét alatt! Valahol van egy video, ahol ahelyett, hogy darabról darabra kicserélgetném az elrohadt részeket, egy láncfűrészsel félbevágom, s hagyom szétdőlni az egész marha nagy házat, s hát a földön már tized annyi ideig nem tartott kijavítani. Az egész környék körénk gyűlt s minket csodázott. A lényeg, hogy megint én fáztam rá.

Ekkor hívott az előkelő zsidó ingatlanügynök hölgy. Akinek már csináltam valamit a házában. Egy két és félmázsás néger kamionsofőrnek a házat kellett fölújítani. Aki több ezer kilométerre – valahol – az országutat róta. Sue, az ügynök kedves volt, aranyos, mindent megígért. Azt hittem soha nem végzek. Egymillió szart kellett kijavítani, levakarni, kifesteni, meg minden. Mikor kész voltam, adott egy csekket, aláíratott velem egy papírt, hogy minden jó. Kiderült, a csekk rossz volt. Másfél hónapig kezelet balhéznom, mire meg lett a pénz. Aztán jött három kicsi, szar munka. Aztán jött a mostani szélhámos ügyvéd, ingatlanos. Miután megegyeztünk, le van minden írva, jött a „még ez is belefér”, c., dolog. S persze, mindig olcsón válaltam mindent. Hogy majd lesz belőle valami. Egy öntelt olasz kis maffiózó, elvált, az új szőke, szintén elvált babájával.

Az egyik kis munka tulajja, egy hirdetésszakmában utazó néger valamiért megkedvelt. S cserébe, hogy fűt-fát ígért, s semmit sem tartott be, beajánlott pár szélhámos templomi kollegájának. Az egyik már majnem adott egy jó mukát, egy garázsból kellett volna tornatermet varázsolni. De elhalasztották januárra.

S most legutóbb jött egy Lolita nevű néger nő,

aki alighogy elkezdte ezt a szakmát, lebabázott, aztán megint, s most végre elkezdett megint dolgozni. Semmihez nem ért. Fogalma sincs miről van szó. Mindenki átvágta. Mikor engem megtalált. S most azt szeretné, ha megmenteném.

A Lolita háza alatt

Hát, kicsit félek ettől.

A ház alá menni. Fölfogattam két gyereket, mondták hatkor kezdjünk. A két szemétláda nem jött. Jól átvágtak tegnap. Próbáltam egyedül lemenni, de majdnem megfulladtam. Mondtam a Lolitának, küldött egy kis néger srácot. Aztán jött egy másik is. Lelkesedtek, de aztán mégiscsak egy pár óra munka lett belőle.

Jó hideg is van. Hívtott az olasz genya is, de mondtam neki, hogy beteg vagyok, fáj a derekam. Hülyén válaszolt. Mindegy.

Valahogy majdcsak vége lesz ennek az egésznek...Remélem, ott lesznek a kölykök. Persze nem voltak. Aztán fölvertem az egyiket, de az is hamar megszökött. Iszonyú kétségek között, de végül is estére én magam megcsináltam. Hulla vagyok. Maga volt a pokol. Ki tudja mióta nem írtam naplót.

Pista bácsi Amerikája

Nos, két napig itt voltam. Se felülni, se feltérdelni nem lehet. A föld tele van rohaddvánnyal s szúrós törmelékkel. A rohaddvány közül némelyik patkány már elszáradt. Földről üveggyapot hullik. Hőség van. A maszkodtól nem kapsz levegőt. A szemüged használhatatlan, mert bepáráll. A nyakad a kezed, az arcod, a szemed í! Ez nem vicsorítja az üveggyapot. Kaparja a torkod. Minden átbújásnál szétszakad a gerinced, s beáll a derekad. Féloldalvást nyomsz, tuszkolsz, erőltetsz, csavarsz, rángatsz, precízen igazítás, dolgokat. Egyre mélyülő létérzés önt el, hogy nem vagy normális. Többen többször átbasztak, otthagytak. A padlójavításról nem csináltam képet, mert ott szennyvíz csöpögött volna a kamerára. Ott gerendát kellett a helyére emelni, bepaszitani, felerősíteni. Közé gondosan kivágott farostlapokat, tartólécekkel, hogy eltűnjön az elrohadt padló...Nos, ezeket a csöveket kellett beburkolni, visszabuherálni a helyére. Kb. harmincöttször másztam ki, meg be hasmánt. A vadi új kötött sapkamon öt centi üveggyapot tortabevonat volt, ki is dobtam a kukába. Kb. úgy saccolom, hogy emiatt minimum egy évvel kevesebb ideig élek majd. De előtte megvakulok, s tüdődugulásban hosszasan fuldoklok, szétcsavart gerincsigolyákkal.

Amúgy minden jó.

Jack

Bénaság, asszony a neved, jégl

Bénaság, Asszony a neved... Akármit klikkeltem, nem indult be! Pedig nagy izgalommal készültem a bulira! Napközben nem fértem hozzá, de elterveztem, hogy a jóga után visszajövök és belenézek, kipróbálom az „útmutatás” alapján.

Bedobtam a durcit: elegendem van, hogy mindig itt kell dudválni a házifeladatot késő estig és nem tudok lemenni a tornára se, ma itthagytok csapat-papot! Csodák csodája, tényleg le tudtam menni – igaz, csak 1/26 után íelvilleg 5-től lenne a foglalkozás), de én már ennek is örültem.

Testi karbantartás után jöhet a lelki: torna után rohanok fel, gép benyom, ráklikkel, indítás, köszörülöm a torkom és semmi! Kicsit szájbarágósabb „útmutatás” kellene – de legjobb lenne, ha ideülnél mellém és megmutatnád!

Biztos oltári buli lehet! El tudom képzelni, micsoda „koncert” lehet ilyenkor ott nálad! Szomszédok mit szólnak? Vagy ezért választottad ezt a kietlen helyet, hogy lehessen dárídózni?

Holnap megpróbálok „telefonos segítséget” kérni a kollégák valamelyikétől, hátha ők értenek hozzá.

Már feszengtem magamban, hogy adjam elő: kéne egy kis „kulturális menázi” is – hiányérzetem van! azutóbbi időben kimaradtak – valószínűleg időhiány í?) miatt -a versek, vagy a könyvrészletek, vagy írók méltatása a leveleiből- Nem szemrehányás, mert csodás leveleket kaptam, csak mint egy „desszert” számomra azok a levelek, amik taglalják valamelyiküket.

Kitaláltad a gondolatomat! Ma aztán repetát is kaptam! Először a könyvrészlet, majd a dalszöveg. Cuki vagy! azÜvöltés szövege egy kicsit nehéz többször rá kell futni, ízlelgetni, hogy az ember megértse a mondandóját)

Az indiai baba-történetet még senkitől nem hallottam, pedig van egynéhány kolléga, aki éveket töltött azon a vidéken. Sok mindent meséltek, de ezt nem említette még senki. Érdekes, és elgondolkodtató.

Azt már máskor, máshol is hallottam: a tested csak átmeneti hordozója a léleknek, ma épp benned, holnaptól, vagy később már más porhüvelyében leszen. – Mi ebből a tanulság: amíg velünk van, jól kell gondját viselnünk. Annak meg külön örülök, hogy boldog vagy. – Azt gondolom, nem mindig csak a jó dolgok tehetnek boldoggá. Az is, ha képes vagy a legkilátástalanabb helyzetből is erényt kovácsolni. Puszik

Jégnéző

Apróságok

az autó megy, de hát nyilván még nem tudom...Kicsit izgulok.

Teljesen véletlen van ez a kégli, aminek örülök. Nyilván a privacy fontos, de szoktam alkalmazkodni. Ha nagyon hangosan akarom hallgatni a zenét, fejhallgató. Ezért írtam...

Nem tudom, miért nem megy a You Tube. Valószínű nem a te hibád. Ha már előtte ment, akkor nem tudom. Ha soha nem használtad, akkor lehet valami hiányzik, valami lejátszóprogram a számítógépedről. Ebből olykor kell tölt is. Kis szarok, amiket le lehet tölteni az Internetről. Mikor valami nem megy a gép legtöbbször ki is írja mi a fene baja van, mi kell, stb. Csak hát kell érteni mit mond! Legrosszabb esetben írd le egy papírra, s küld el. Próbálok rá válaszolni. De hát annyi okostojás van ott, kérdezz meg valakit. Valami ártatlan dologgal...

Az előző levelem arra is) célzás, hogy a dolgok megértéséhez tanulni kell. Föl kell építeni valami „absztrakt” elvont) dolgot. Tudást. Biztos tudnál te is olyat mondani valakinek, szakmait pl., amit egy Heves megyei káposza termelő nem ért. Tehát ilyen alapon csak különbségek vannak.

Ettől aztán kialakul egy un., absztraháló képesség, ahol, s amikor valaki tud elvontan gondolkodni. S bizonyos dolgokat nem lehet másképp még megközelíteni sem. Erre sokan azt mondják, hogy „ó, akkor nem is érdekel”. Ez aranyos, de akkor az illető valamiből, az biztos, hogy kimarad. S miért?

Sokszor nem könnyű. S biztos nem lehet egyik pillanatról a másikra. Ahogy mondtam – ez egy építkezés. Tégláról téglára.

Az Üvöltést tizenhatévesen olvastam először. Senki sem mutatta, senki sem magyarázta. Csepelen, a Földművesszövetkezeti Könyvtérjesztő Vállalat Csont utcai raktárában dolgoztam, mikor az Úton-nal, a Kerouac híres könyvével együtt 1966-ban megjelent.

Ez volt az első híradás az un. Beat Generáció-ról, ami itt addigra már rég leketyegett. Az a néhány ember, aki a magja volt, világhírű költő lett, egy kettő még ma is él. S persze, a Ginsberg, aki az Üvöltést írta, volt a fő-fő. A vers egy felsorolás, jó hosszú, arról, amit ő akkor tapasztalt. S persze, mint minden jó vers, mai is, érvényes.

A rengeteg hatás közül ez az egyik, ami engem ért. A lényege: a kíváncsiság, a lelkesedés, a megismerési vágy, na meg valami lírai bölcsesség.

Lehet, neked már az is sok lesz, hogy így tőlem, másodkézből hallasz ezekről. Gondoltam mondom, olvasnod kéne, s írok egy listát. De nagy lelkesedést nem mutatsz, vak is vagy, s iszonyú elfoglalt. Pedig pár alaplírást ha elolvasnál, lehet jobban értenél. Talán nem csak egy csodabogár lennék, hanem lehetne érteni, ki is vagyok. Amúgy, én azt szoktam mondani, hogy alpból, én csak egy „senki” vagyok. Ugyan olyan, mint mindenki más. A különbség abból lett, hogy valahol, ifjúkoromban azt mondtam, hogy én „olyan” szeretnék lenni. S az olyan, azt jelenti, mint a hőseim. S persze én egyik hősem se vagyok, de mind. Valaki, aki mindazt ismeri amit én, nyilván le is tudna vonni valami következtetést erre vonatkozóan, abból, amit szeretek, amit ismételgetek, stb. A Hölderlin pl., akire azt szoktam mondani, hogy az „én vagyok”, egy Goethe korabeli német költő volt, s mint egy angyal. Egy padlászobában élt negyven évig..., ott írta a verseit.

S nem a külsőségek miatt! Vagyok olyan! Mint ő! Hanem amiatt, amit fontosnak tartott, szeretett, stb.!

A T.S.Eliot egy amerikai származású úr volt, annyira, hogy Angliába is költözött. Ső lett évtizedekre a Költészet Nemzetközi Fejedelme.

De megint nem ez a lényeg, hanem a versei, hm.

Mindezt csak azért mondom, hogy nehoggy gyorsan besorolj valahova, mint valami hülyegyereket. Vannak dolgok, amiknek nem egy, de több okuk, forrásuk, stb., van.

Komplexusodnak nem kell legyen, mert az igazság az, hogy nőbe soha nem találkoztam senkivel, aki még csak a közelébe is került volna ehhez. Volt aki megjátszotta, de az rosszabb. Sokkal inkább arra kéne koncentrálni, hogy tetszik e, szereted e, amit mondok. Ahogy már mondtad is. Akkor meg oké. Én elvagyok. Van énnekem dógom...S amúgy meg van itt millió és millió dolog. Néha magam is meglepődöm. A „nagyképűség” dolgot meg felejtsd el, ne is gondold rá, mert soha többé nem mondok semmit. Baromira nem érdekel ez a baromság. Már nem tudom jobban fokozni. Azért „csinálom”, mert szeretem. Slussz. Na, ennyi most, rohannom kell. Puszik

Jack

24 óra története

Ha valakit egyáltalán érdekel ez...

Az ügyvédekét kimondottan utálok. Ha szabadjára engedném az ösztöneimet, vinném a szívlapátom, s szétverném a mocskos pofájukat. Az a bizonyos fajta elkényeztett, szűklátókörű, beképzelt állatfajta, akit senki más nem érdekel, csak ő maga. S meg van győződve. Mindenről. Gazdag, ügyes, szarevő, mindenkit levesz, s a munkást lenézi. Csak csinálja meg jól, olcsón, s örüljön, hogy megadták neki ezt a lehetőséget. Szóval, utálok odamenni. Egy darabig próbálkoztam, de az egydimenziójú baromságukkal szemben minden érv lehetetlen. Így aztán az maradt, hogy okos enged, s csak minél előbb befejezni a munkát. Nos, ezzel totál ellentmondásban, föl hív engem a Lolita. A néger ingatlan ügynök, akinek a mélymerülést csináltam a ház alatt. Egyrészt, hogy hozza azért a melóért a pénzt, másrészt, hogy mi lenne, ha leszigetelném a padláson is a fűtéscsövet...Amiről soha nem volt szó. Épp az áruházban voltam, vettem hát egy tekercs közetgyapotot, s mondtam jó, tizenegyre ott leszek. Félkor ott voltam, sehol senki. Mondom itt vagyok, de nem látlak. Jön, mondja. Kérdezte, mennyi a szigetelés. Mondom ten box. Azaz tíz dollár. Jó. Nos, kipakoltam ügyvédéknél, millió szerszám, s a látszat kedvéért gyorsan csináltam pár korlátot. Szerencsére ott voltak a spine szülei, tehát otthagyhattam a szerszámokat. Kb. fél óra a kipakolásuk. S mondtam, nekem kicsit mennem kell. Gondoltam, egy óra, de vagy három lett belőle. Iszonyú veszteség. Ezerrel

eltéptem a vagy harminc kilométerre lévő másik házhoz. Seholy senki, de mindegy. Bemásztam a padlásba, kis lécecskéken araszoltam a gerendák között, tépkedtem a gyilkos tődődugaszolót, s bugyoláltam a húsz méter hosszú, egy méteres átmérőjű csövet, amin a hó a házba megy. S megjött a drágám. Hozott nekem egy huszonöt dolláros csekket ezért. A benzin több volt odamenni. Mindegy, szeretjük egymást. Közben, épp megjött az inspector, s elkezdte körülményeskedését. Minden jó volt, de mindenben talált kis hibát. S itt kezdődött a baj. „Közhivatali hatalmi mámor”, mondta erre a Dosztojevszkij. De se baj. Hamár úgy is ott vagyok, hát lássuk. De mikor kiderült, hogy újra le kell buknom a ház alá, mert talált egy tenyérnyi befedetlen csövet, kicsit rosszul lettem. A menyője nem tudja, hogy ott hátul, ahova persze nem mászik be!, még mi minden van! Szentül megfogattam, hogy nem bukok le. De mondta a Lolita, hogy na!, kérlek!. S lehasalt a bebújó nyílás elé, s onnan bátorított. Egyszer kétszer beszorultam egy cső alá, s valamit éreztem is a derekamban...Aztán fölmásztam még a tetőre, s bekátrányoztam két szögfejet is, azzal is baj volt, mert kilátszik. Aztán megcseréltem két vezetéket, mert nem volt jó a polaritása. Egy nagy taknyolás az egész.Nos, rohantam vissza. Bank. Betesz pénzt, már épp ideje. Otthon súlyed a hajó. Átrohan a boltba, ötven cent egy rántott csirkecomb. Négy darab, fél pound sültkrumplival. Menet közben eszi a zsíros szart. Zsonglőrködés a munkával, ide vág, oda rak, rúg, tép, szögel, ragaszt, basztat. Szerszámok vissza, vörösen hanyatlik az ég, vadlibák ereszkednek hangos gágogással a kis műtóra. Tépés haza a nyolcsávós örültekházában. S egész idő alatt, egy dolog bánt engemet. Mi a szart csináljak a műszakimmal. Végül is sikerült fölhívni a Craig-et, a kis pasit, akitől a van-t vettem. Mondom neki. Azt mondja, semmi semmivel, holnap fél ötkor menjek, ő megveszi az alkatrészt. Kb. tíz dolcsi. Én azt hittem, vagy száz.Ez kicsit végig nyomasztott is, nincs itt valami félreértés, ugyanarról beszélünk? Villogó, dezsó, tudod!?Aztán elmentem, persze nem kapott, de szétkapta, s megbuherálta. Kis hajlítgatás, kis kenés, megindultak a beragadt ízületek, s kattan, s villog a drága. Valami jó is.

Rövid változat

A változatosság kedvéért teljesen szétment a derekam. Föl se tudok állni. Tegnap haza kellett délben jönnöm. Lefeküdtem, aztán este elmentem, s megcsináltuk a villogót, meg a lámpámat. Rendes volt a kis pasi. Én csak aszisztáltam.Eszem a rohadt erős fájdalomcsillapítót, de az se elég. Már csak a festés van hátra, ami többnyire pikkpakkpukk. S addig nem fizetnek ezek a menyők. Szóval, jó nagy dilemában vagyok. Attól félek, ha elmegyek, megcsőrözölöm magam, úgy kiakadok, hogy egy hét sem elég fölépülni. De közben ezt mindenképpen be kell fejeznem ícircuszolnak is rajta), sőt, még valami mást is kéne csinálnom, mielőtt hazamegyek.

Hideg is lett, meg valami általános kimerültség, asszem. Valószínű itthon maradok. Várom, hogy hat a fájdalomcsillapító, hogy érzem magam, meg egyáltalán.

Amúgy, minden oké.

Puszik

Jack

Beszéltem az Elenával jégl

Jó reggelt!

Még este beszéltem Elenával. Elküldtem neked a levelet, lezártam és bezártam itt mindent, majd még egy kísérletet tettem az irodai telefonnal. Sikerrrel jártam, felvette. – Csak az irodai szám létezik, a lakás vonalát már régebben kikapcsoltatta ívan mobil meg az irodai, elég – de a szám sem stimmelt – darabra és számszakilag ugyan rendben, de más sorrendben)Majd írok róla részletesebben, mert most meló van.

Küldök egy képet a kedvenc Siófok web-kameramai látványáról! Csodás látvány!Puszi

Jégnéző

Ez jó. Két nő is vár.

Így nem kell árvagyereknek éreznem magam, hm.

Ó, ó, ó, milyen gyarló is az ember...Azt látom, hogy te is olyan hamari-hamvas vagy, mint én. Most rögtön, de azonnal. S ami nálam olyan „természetes”, kicsit ilyesztő másnál. Remélem az Elenabírja. Az az igazság, hogy párszor már próbára tettem, eddig nem volt baj. Ímért ilyenkor azért mindig eszembe jut, hogy az ember nagyba lelkesedik, örül a saját dolgainak, de mi van a másikkal? S azt is tapasztaltam, hogy ez könnyen átfordulhat – akármilyen ellenségeskedéssé. Aminek persze, az irigység az alapja. De az is normális. De te is meg az Elenais „kemények” vagytok. Úgy értem, edzettek, intelligensek, akik tudnak adni, s nem mindig csak azon lihegnek ímint megannyi hülye liba), hogy én-én-én!)Totálisan el, meg le vagyok kötelezve nektek, de azért olyan jó, hogy két ilyen szuper nő vár. Az én kedves, drága Nőm, meg a „Húgom”, barátom. Néha azért röstelkedem, hogy nincs nekem fiú barátom, azért ez nem nagyon jól van. Érdekes, mert mindig volt. Én voltam, akinek volt. Sok.Na mindegy. Jó a kép is, jó hogy már színes. Hát igen: „ÓaBalaton!”Ezt szeretem benned, ezt a nagy gyermek lelked. Istenem, Istenem, csak egyszer kicsit már magunk, meg önmagunk lehetnénk.Amúgy, hú, nagyon lementem békába. Reggel alig tudok felkelni. Bejött a hideg is, s arra elég érzékeny vagyok. Különösen fáradtsággal kombinálva. De van egy jó izületi fájdalomcsillapítóm, eszembe jutott. Az biztos, hogy valami rendszeresebb, kímélőbb, egészségesebb életre kéne, - sürgősen –

áttérnem. Valahogy abba kéne ezt a rohadt bagózást is hagyni. Tényleg nem győzőm magam kipihenni, azért nem vagyok teljesen normális, hogy ide lenyomom magam. Lelkileg, fizikailag, mindenhogymég el kell intézni, hogy vigyék el az öreg autót, na meg a munka. Keresem, nagyon kéne még dolgoznom. Ennek sohasem lesz vége. Na, megyek is. Vigyázz magadra, puszik Jack

Banya-buli jég!

Mindig olyan – kellemes – meglepetést tudsz nekem szerezniezekkel a váratlan „bekopogtatásokkal”!

Kár, hogy meg kellett szakítani – hisz itt topogtak már a csajok. Kicsit tán már türelmetlenül is, hogy mit pletyizek még, amikor megbeszéltük, hogy 15 perc múlva mehetünk – aztán csak egyre-egyre mondom a magamét. Nem nehezteltek, csak kíváncsi tekintettel és fülekkel pásztáztak, meg ki-be jártak, tapintatból, az meg egy kissé zavart.

Az egész szószátyárkodás apropója az volt, hogy Edit aki nekem középiskola osztálytársam is volt, most meg kolléganő 38 éve itt a cégnél, s jelenleg Koppenhágában dolgozik aug. óta) egy hét szabira hazajött s csalta a csapatbólelérhetőket – engem, meg Nórát egy kis dumapartira. Íőten vagyunk ebben a körben, mind külögyes kolléganők, akik majd 30 éve egy osztályra kerültünk - fiatal házasokként, várandósan vagy épp gyesről visszajővén, hasonló problémákkal, mentalitással, s azóta is összejárunk rendszeresen – bár a zöme hol itt, hol ott van a nagyvilágban. – most épp egyik Münchenben, másik Beregszászon, harmadik Koppenhágában. De mindig van egy valaki íez általában én), vagy kettő, akik épp itthon. -A hazaszédülőök összekenalazzák az elérhetőeket, s át- és kibeszélünk mindent. Olykor a srácok is csatlakoznak hozzánk este 9-10 felé. Akkor aztán van szóáradat! Van a közelben a Moszkva tér előtt, a Mamuttal szemben) egy csendes kis kávézó-étterem, oda vonultunk be. Jártunk már ott korábban is. Egy hátránya volt az egész estének, hogy az egyik csajszi dohányzik, s rá való tekintettel a füstösben kellett leülnünk. íMajd elmegyünk oda is, fantasztikusan aranyos hely – egy jégpálya van a tövében, szerdánként meg zongorista, igazi fűlbemászó, élő zenével! Van egy specialitása – amit már máskor is megkóstoltunk: különböző kencék pirítóssalíkonyakos kacsamájas, zsidótojas, csípős avokádó, padlizsán). Ők lónyálat ínarancslé) és jó kis vörösbort ívedelésig, egészen 1 dl-nyit!) ittam mellé. Gyönyörűen feldísztítve, s egy hatalmas adventi koszorú is volt a teremben. Lefotóztam, s megkértünk a pincért, hogykészítsen mindhármunkról képet, emlékül.11-kor már úgy löktek ki minket, hogy mennének haza. – Szóval lepcsésre beszéltek a szánkat. A sok vihogás mellett egy aggasztó dologra is ráakadtunk. S nagyon elszomorított. A vendéglátónk Edit) valami duzzanatot talált a nyakán, amit először egy orvos „időskori dolognak” titulált, majd egy másik doki rosszindulatú daganatként – amit sürgősen meg kellene műttetnie.ícsak azt nem tudom, miből állapította meg,

hogy rosszindulatú? Ránézésre? hisz még szövettani mintát sem vettek. -Igaz, onkológus az illető. - Januárban jön majd haza, és akkor veti alá magát a beavatkozásnak.Izgulok és aggódok érte. – Az jutott eszembe, hogy őt is tavaly érte, ráadásul duplán a sorscsapás: tavasszal az apukája, majd kb. egy hónap múlva – mialatt ők Londonban voltak a lányuknál – az anyukája is meghalt. Meggyőződése, hogy közrejátszott a dudor kifejlődésében ez a trauma! Jaj!Holnapra kiveszem magam a „bányából” – egy nap szabí. Megyek és ezerrel takarítok egy adagot a Papa-lakban. Remélem, napsütéses jó idő lesz, mert a szőnyeget ki kellene vinnem az udvarra – egy alapos kiporolás-szellőztetés-tisztítás-felfrissítés kell nekik. – De ha esik, csak a porszívózásig jutok.Meg fűtök egy kicsit, hogy a „jégverem” engedjen szorításából. Szombaton megyek a tesókámhoz (ívonattal) Igarra (Sárbogárd-Simontornya közelében van), majd onnan iziben megyünk tovább kocsiújjával Szegedre és Makóra – rokonokhoz. Este jövünk is vissza – és meg remélhetőleg találok még akkor vonatot hazafelé. Ha nem, akkor majd reggel. Fontos:Ma este tessék kipucolni a cipődet és kitenni az ablakba! Hogy reggelre meglepetést tehessen bele a Télapó/Télanyó! Én tennék bele piros almát, csokit, csörgő diót, mogyorót!Virgácsot? Azt is. Mert néha megérdemelnéd! Puszillak és vigyázz magadra

Jégnéző

íárgus szemmel-füllel lestem levélírás közben a telefont, de most néma maradt)

Használati utasítás túlélőknek, avagy a főzés motivációi, röviden

Péntek délután:

Öntelt, kétméter magas néger főnököm közli velem: kész, vége. Többé nem kellek. Nyugodtan keressek munkát, semmi baj.S hát ez egy katasztrófa. Mert akkor úgy megyek haza, mint a vert haddak.Szombat, dél körül: teljes kétségbeesésben elmegyek egy szemétládához, aki megígért egy munkát, s amit egyszer megfogadtam, soha nem fogok megcsinálni. Közli, másnak adta.Vasárnap: felhívok egy állás kínálót, az Internetről), elküldöm neki életem összes rám-mért méltatását, nagyon tetszik neki, de nyilvánvaló, hogy ha lesz is belőle valami, az hetekbe telik.Ugyanaz nap este megszólal a mobilom a gardróbban hagyott kimenős gatyámban, az utolsó pillanatban megtalálom, s hát a feka, mégiscsak kellek hétfőn – festeni, fizem-faszom, amit útalok.Hétfőn reggel: fölfedezem, hogy van énnekem egy természetes, nagyszájú, rozsdamentes kaja-termoszom, amit valamivel meg kéne tölteni. Na nézzük csak: egy negyed hagymát apróra összevágunk, s kis olajon sütjük. Aztán hozzáadunk vegyesre vágott káposztát, azt is. Aztán teszünk bele fűszereket: bors, piros paprika, zelleres só, szója szósz, worcherster, ketchup, kínai ketchup, amibe kis

fokhagyma is van), pici mustár, süt. Egy darab sült füstölt sonkát a mélyhűtőből..., meg egy virsli. Aztán jön a babkonzerv, amibe már minden nagyszemű, piros bab elő van főzve. Dögönyöz. Lesüt, fölereszt, lesüt, fölereszt. Ez lesz az ebéd, házi kenyérrel. Hétfő. Hazafelé hallgatom a híreket. Baromságok. Aztán egy nő, Afganisztánból. A legteljesebb krónikát adja erről a hihetetlen egzotikus, szétbaszottan is „gazdag” országról. S gondolkozom, föl kéne hívni, s csatlakozni hozzá, mert az én életem, hozzá képest, egy nagy szar. De jó lenne újjászületni. De jó lenne még valami jó kis élet. Valami igazi. Tényleg, létezik, lehetséges, hogy ez már így marad? Ahhoz képest, hogy hányszor gondoltam, ennek az egésznek már semmi értelme. Nem mégiscsak ebben kéne fölbátorodni? Vagy csak élve azzal, amibe ez itt kerül, s arra használni? Végül is meg tudnám csinálni. Vajon mi a nyavaja tart vissza? Mit csinálok én itt? Meg lehet ezt nevezni? Meg merem nevezni, de komolyan, egyáltalán merek én erre gondolni? Vagy ez valami, amivel nem merek, nem lehet szembenézni? Még nekem se, a bábornak, aki – én tudjam legjobban – semmitől sem fél, különösen nem gondolattól? Azt mondják, az ember mindig idegen marad idegenben. A más kultúra kiköpi magából. S egyáltalán ez valami menekülés? A nő tudósított, Amerikába, s mikor felmondtak neki, mert már végetért a bombázás, ottmaradt, szappangyárat alapított, ahol emberek tudnak dolgozni, s beilleszkedett. Egy amerikai nő Afganisztánban. Nem a profitért. S írt egy könyvet, az a címe, hogy „A hősiesség megbüntetése”. Ó, hányszor gondoltam én is erre. Hogy meg kéne írni, mielőtt eltűnik, örökre. Különös volt, hogy a nő – amúgy egy „senki”, jobban értett mindent, mint itt az összes nagyokos. Az összes mozgatórugót, tényezőt, ami ennek a negyven éve háborútól szenvedő népnek a mindennapja. Angolok, oroszok, amerikaiak, Nato... S hogy amúgy ebből a nagy leverésből megint semmi sem lesz. S amúgy is, az egész, mesebeli Kelet. Konfliktust kaptam, jól meg is fájdult a fejem. Már útközben konstataáltam, nem is vagyok éhes. Aztán hazaérve gondoltam, azért egy jó kis levest mégiscsak kéne főzni. „Sültlevest”, jutott eszembe. Valami mást. S persze ittam két sört ezek háromdecisek). Nos, nézzük mi van? Répa, zellerszár, pasztinák, krumpli, káposzta már volt ma, a babban, szóval azt kihagyjuk), zöldborsó mirelit), meg úrhajós leves. A pasztinák maradjon puha, mert az olyan kis finom és gyöngé. Tehát azt nem sütjük meg. Csak pároljuk. Finomra vágva, tehát egy nagy lábosba kis olajon elkezdjük lassan párolni. Közben itt a Winston Marsalis koncertjét nézem a tévében). Tehát, egy közepes krumplit, a répát, a zellerszárat apró kockákra vágjuk, s egy félmarék borsóval együtt a frituba dobjuk, hadd süljön. Az úrhajóslevesből rászórjuk a marhaport a pasztinákra, kicsit haddjuk röfögni, aztán fölöntjük vízzel. Az úrhajós cérnátésztaját, meg egy marék masnitésztát is bedobjuk a frituba. Mikor rózsaszín, kiemeljük a kosarát, hadd hűljön kicsit. Mikor forr a alaplevünk, belenyomjuk az egészet. Mikor felforrt, elzárjuk, ráteszünk egy konyharuhát. Tizenöt perc múlva jó. Kis törött bors, pici erőspaprika, s apróra vágott

petrezselyem. Két nagy mélytányérral lett. Nem sokáig tartott..., pedig igyekeztem kiélvezni a jó kis kontrasztokat. De valami még mindig motoszkált bennem, úgyhogy még benyomtam három szelet vajás házikenyeret, hagymával... Aztán beültem a kádba, kómázni. Ez vagy három órája volt. Azóta elmentem a boltba, tejért, rizsért, vízért, meg hasonlók. Vettem kekszet megogyorót az útra. S most meg ezt írom. Egy teljesen megvadult stepptáncos is van a koncerten. Még egy kicsit nézem a Marsallist hogy meghízott, kis kerekfejű pocak lett, de jól nyomja), aztán ledőlök a deszkapricsemre. Kezdem megszokni..., de előtte asszem iszom még egy bögre jó hideg tejt.

Jack

Írjak a Borisnak, jég!

Már csak hatot alszunk!

Olyan kedves vagy, a sok dolgod és bajod mellett még tudsz ennyi időt szánni a levélírára-telefonálásra. Olyan jólesik! Egy dolgot azonban most kérek Tőled: tedd félre a sértettségedet és a büszkeségedet. Írj egy pár sort, születésnap köszöntőt a fiadnak – e-mailen A Jill gépére eljuttatva, majd ő odaadja neki. Esetleg ilyesmit ínem kívánt részek kihúzhatók, de bátran kiegészíthetőek is – ne félj az valós érzelmeid ilyenforma kinyilvánításától! Biztos meglepetést, esetleg megütközést fog először kelteni, de ha újra és újra elolvassa, nem hinném, hogy a legkeményebb szívű embert is meg ne lágyítaná! – Drukkolok!), „Drága Fiam/Gyerekem!

Nagyon bánt, hogy kerülöd a velem való érintkezést, Hidd el, én próbáltam és próbálok mindent megtenni, hogy egy normális apa-fiú kapcsolat lehessen közöttünk, de ebben neked is segítened kell. Rövidesen otthon leszek, találkozunk, beszéljünk értelmes, felnőtt emberek módján.

Felnőtt Milyen gyorsan eljött ez az állapot. Nemrég születél – épp ma, xxxxx éve. Nagy boldogságot loptál szívünkbe, édesanyáédba és az enyémbé, jöttöddel. Szemünk előtt cseperedtél, nyílt az értelméd, serdültél és lettél férfi – Szemünk előtt? a te szemed előtt? kérdezhetnéd joggal. Igen, a szemem előtt, még akkor is, ha ez fizikailag olykor többmértődni távolságot jelentett. A családomnak nyújtani kívánt jobb élet reménye - és később az élet hozta nehézségek - rákényszerített, hogy messzi távolban keressem a kenyérre valót. A fizikai távolság azonban nem teszi semmissé a lelki kapcsolatot. Fáj, hogy az utóbbi időben – talán mindenért engem hibáztatva – kerülsz. Akárhog és akárhog is leszel, mindig az én gyermekem maradsz, és aggódva lesem lépteidet, sorsod alakulását. Szeretnélek megóvni téged a buktatóktól, segíteni eligazodni az élet bonyolult és olykor veszélyes ösvényein. Engedd! A mai, nevezetes nap apropóján, sok szeretettel köszöntelek és ölellek születésnapodon, Nagyfiú/Boris! Isten éltesen!

Apa/Édesapád”
Megteszed? A kedvemért!
....és a Te lelki békédért.
Puszillak

Jégnéző

Aranyos vagy,

Hogy ennyit fáradozol. Tudom, hogy abból a néhány szóból nem könnyű megérteni, amirt erről mondtam..., s valóban az lenne a jó dolog, ahogy te gondolod. Az életnek ebbe az irányba kéne mennie, teljesen egyetérték veled. De ez nem bészár. S szeretném, ha kicsit jobban megértenél, több bizalmat adnál, azután, hogy már elég sokat beszéltem neked erről. Abban is igazad van, hogy néha egy kis erőltetésen múlik a dolog. Nos ez a kivétel. Minden ősi jószágod mellett azt is kell tudnod, hogy vannak kivételek, ahol nem megy az általánosan elvárt, elfogadott norma...S máris jól felbolygatott ez, s igazán nem ez kellene most...Annyit szeretnék még hozzátenni, hogy nincs itt valami „végzetes, meg és kitagadás”, s hasonlók. Bizonyos nehezítések vannak, de hát ez van. Írtam én már neki sok hasonló levelet, amire nem is válaszolt. S vannak helyzetek, amiket nem lehet könnyedén megoldani. Vannak, amiket nehezen se.Bánt engem ez a dolog, s ha hazaköltözöm, meg is fogom oldani. Mostanában napok óta az járt az eszembe, hogy most lesz a születésnapja. S mikor A Jillel beszéltem, mondtam is neki. Igazándiból ezért hívtam föl. S kérdeztem, mit gondol. S ő is azt mondta, hogy ez egy nehéz ügy.Szóval a végén – szóban – azzal fejeztem be, hogy mondja a Borisnak a nevemben, hogy boldog születésnapot.Azt mondta, ez így jó.S tényleg van más dolog is, ami ennél sokkal fontosabb.Remélem nem bántalak ezzel meg. Pont ezt szeretném elkerülni, hogy egymás gondolai közénk álljanak. Még egyszer: meg fogom oldani, de nem most.Puszik

Jack

Már csak ÖTÖT kell aludni! jégl

Ajaj! Nem akartalak még jobban elszomorítani. Persze, én csak felszínesen ismerem a dolgot, elképzeléseim vannak, s csupán a jószándék vezetett, hogy egyfajta „megoldási kulcsot” adjak a kezed ügyébe. Megoldani persze neked kell, ebbe nem szabad, és nem is akarnék beleavatkozni. Te ismered a kialakulásának körülményeit, az idáig tartó utat, az eddig tett erőfeszítéseket, s neked lehetnek használható alternatívák ezek kezelésére, vagy megoldására. Tedd belátásod szerint.

Én sem szeretném, hogy ezek a ígyerekeinkkel, a korábbi párjainkkal fennálló-felmerülő) gondok közénk álljanak. Énmeghallgatom, s remélem majd Te is meghallgatod alkalomadtán az enyéimet – beszélünk róla, esetleg

megoldási lehetőségeket ötlünk ki, de ezeket megtenni mindenkinek magának kell. Segítséget, ha kéri, nyújtunk a másiknak, de nem erőszakoljuk rá. Én így gondolom. Hogy áll a derekad? Javult még egy fokkal? Kíméld és pihentesd, s főleg, tartsd jó melegen! Ha van sálad, tekert a derekadra. Védi a vesét is.– Ha gyors megoldás kell munka közben, mert fázik a derekad, akkor csináld az alábbi gyakorlatot: szorítsd ökölbe mindkét kezed, tedd hátra, derékmagasságba, a gerinc mellé, a vesetájékra, -az öklök összeérnek, majd kissé keresztetik is egymás útját- s letről felfelé haladva a csigolya két oldalán az összecsukott ököl külső felével kézfejjel) egy-egy nagy ovális kört leírva, körkörösén masszírozd a deréktól felfelé haladva, kb. a hát közepéig eljutva, kifelé indulsz a hát oldalára, s lejössz a kiindulási pontig. Ha ezt elég tisztességesen és megfelelő ütemben végzed, felmelegíted a vesét és az sokat segít a keringés aktiválásában – ezt a jógán tanultam, ott rendszeresen gyakoroljuk. Nagyon finom és hasznos. – Egészségedre! Nyüglődök: lehet, hogy mégis jó lenne, ha a tv-t be tudnánk kapcsolni. Olyan kukaság volt így, míg ott voltam. Holnap megkérdezem a szarházi UPC-t, lehet-e egy hónapra is visszakérni a kábeltévét. Rádió az van a konyhában, meg a DVD – a tesóm adott egy-két lemezt, amire felvett nekem annakidején valamiket.– Legalább megnézzük! Feltéve, ha lesz időnk rá! Már zsong az agyam, hogy mi mindent kell még megcsinálnom – a Papa-lakban meg otthon is, mi mindent kell még megvásárolnom ajándékok, kaják, innivaló....) S bent meg rogyásig a munka. Majd még egy-egy nap szabira mindketten a kollégánő meg én is) elmegyünk, a jövő héten, hogy ott érjük a piacon a kofákat. Puszikállak és nagyon vigyázz magadra

Jégnéző

Okos vagy

Meg minden. Örülök, hogy megértetted. S egyetértek a javaslatoddal is. Hát persze. De sokszor a megoldás bele van ágyazva valaki életébe, a múltba.

Egy csomó mozit viszek haza, úgyhogy a dvd izi miatt nem kell aggódnod. A tévé? Én tényleg nem szoktam – egy két műsort kivéve – nézni.

A dátom, amit írtál jó. Ahogy neked jó. Nekem minden jó. Januárban majd úgyis együtt leszünk még. Amúgy én tényleg a hétköznapiakat szeretem.

A gyakorlat tényleg jó. Az egy kicsit probléma, hogy a karom nem hajlik hátra..., csak egy kicsit. Tényleg kéne jógáznom. Na majd jövőre. Amúgy van itt egy masszírozó párna, csak meg kell keresnem a bedugóját..., jut is eszembe. Kicsit hülye vagyok mostanában. Amúgy még mindig fáj a derekam, de alakul. S jó idő van, ma húsz fok volt. Pár napig. Aztán mire megyek, jön a rossz idő. De nem érdekel. Nekem is pakolnom kéne. Eddig csak szétpakoltam, úgyhogy most alig férek el...

Aranyos, drága egy nő vagy, mindig ez jut eszembe, s olyan jó, hogy vagy nekem. Vigyázz magadra, s sok puszi

Jack

Napló nov. 25-től

Az út haza

Aztán a norfolki reptéren közölte a pasi, hogy kétszer ötven dollár a büntetésem a túlsúlyért. Vagy kidobom. Vagy akármí.

Előtte napokig szórakoztam, hogy kitaláljam, mi van. Kinyomtattam, British Airways, ugye, először megyek vele, hangfelvételre fölvettem, de neki volt igaza. Nem olvastam el figyelmesen, pedig oda volt írva. Bizony. Nem tudom mi lesz. Pénz az nincs. Még a reptéren hívott, majd írt a Jill, de lekéstem. Aztán írtam neki, visszahívott, már azt hittem baj van. Aztán fölhívott, jólesett. Azt mondta, hogy jó utat...Minden simán ment, fölszálltunk, jó kis lökös gép.

December Philadelphiában – a pia, amit meg kell inni

Philadelphiában süt a nap. Kérdem, mondják, ki kell menni. Na, jó, kimegyek.

Cigi, meg minden. A két kis piámat megittam már, maradt egy közepes. Amiből már ittam...

Visszafelé megint szekuriti, s persze egy kiscsaj kiszúrja a piámat. Már csak háromnegyedig volt az üveg, de aszongya, hogy ők az üveg szerint mennek... Kidobták a szemébe. De visszakértem. Egy kis pasi kikísért. Átballagtam a gyorsvasút állomására, s kicsit megszéppénve, de benyomtam az egészet. Olyan másfél deci lehetett. Jim Beam. Ott meg attól féltem, hogy majd az lesz a baj. Valaki kifogásolja, hogy piás vagyok. De nem. Mindent ki kellett pakolni, az összes kamerát, mindent.

Még mindig volt négy órá. S mondanom se kell, hogy iszonyú éhes lettem. Még otthon csináltam egy csomó elég szar szendvicset) de aztán az utolsó pillanatban otthon hagytam őket. Beraktam a mélyhűtőbe. Találtam egy kínait, 6.50-ért! s persze ilyenkor a jóisten kajája sem elég. De szerencsére volt egy bagelshop is, úgyhogy vettem kettőt. Aztán elaludtam. S persze arra ébredtem, hogy rosszul vagyok..., meg cigizni is kéne...Bátorság ilyenkor kimenni. Mert jönnek, mint az állat. De rájöttem, hogy közelebb is be lehet jönni. Később kiderült, hogy ott ki is lehetett volna menni. Tojtam is egyet, mert reggel az se sikerült rendesen. Aztán jött a szokásos tortúra a bejövésnél. A nők rosszabbak. Most meg a kis tárolómat szúrták ki, de szerencsére nem lett semmi baj. De itt is minden nyavalyát ki kellett pakolni. Senkinek sem volt annyi cucca, mint nekem. Szerencsére itt nem voltak sokan. Valami nagyon vastag feka család ült velem szemben. Két kis kerekfejű gyerek, a mama elegáns bundában. Már itt váltották a fontokat, s azt osztogatták. Azért érdekes lehet fekának lenni. A pasi pont úgy nézett ki, mint a Winston

Marsalis. Kint a folyosón meg valakit elkaptak. Természetesen arab kinézete volt. Hosszas telefonálás, aztán elvitték valahova. Szerintem eltévedt.

December Persze itt. Londonban - Security mindenhol

Közben kiderült, hogy a londoni is a világ egyik legnagyobb bolondokháza. Hasonló a New yorkihoz. Ráadásul lépten, nyomon kockás sapkájú, rövidújjúinges, géppisztolyos rendőrök hada van mindenütt. Viszont dohányozni lehet. Viszont faszoltam tíz fontot, amin ettem immár megint) egy angolos lasanját, meg egy angolos szendvicset. Egy angolos teával itéljél).

Még van egy órám. Stendby-on vagyok. Ha nem lesz tele a biznisz osztály, akkor oké. Vagy ha valaki lekési.

Semmihez nincs türelmem. Kicsit rosszul vagyok. Majd folytatom.

Dec. 17 től londoni bolondokháza

Egy óra előtt húsz perccel még minden bizonytalan. Széttép a gyomorideg. Mások isígy lehetnek. Egy szőke, helyes kiscsaj furakszik elém. Mindjárt megölöm. De bekerülünk mindketten. Kis öreganyám asszem rendes volt. Fogalmam sincs hol vagyok. Követem a kiscsajt, aki később eltűnik egy desodorbolt mélyén. Még nincs kiírva melyik kapu. Mindegy, én odamegyek, az lesz.

Újra magyar földön, Budapest, Ferihegy

Aztán eljött az idő, már nagyon zavarodott vagyok. Álandóan attól rettegek, hogy valamit elhagyok. Semmimet nem találok. Áramvonalas-egybe gép, jó öreg lehet. Majdnem a legvégén kapok helyet. S még maradt üres hely is! Kis, szerencsétlen szendvicsek, fehérborral. Szunyókálok, soha nem érünk oda. Indulás előtt megkérek egy pasit, s írok egy sms-t a Jégnézőnek. Hat körül érek oda...

Egy viszonylag sima út. Leszállunk, minden oké. Aztán kiderül, a katonai zsák elveszett. Már nem érdekel. Bejelentem, aztán kész. Sikeresen kidzsesszelek a zöldkapunál, a finác spine hajsza hilyán legombol, de hagy. Na mondom, hol van az én két nőm? Az Elena és az Jégnéző. Jó sokan várnak, de sehol senki...Marha jó.

Kimegyek cigizni. Mit csináljak? Egy pasit kérdezek, nem jó. Aztán egy fiatal nőt, fölhívom az Jégnézőt. Kiderül ott van. Csak – szokás szerint kóvályog. Egy taxival vár. Megyünk be. Fölhívjuk az Elenát. Gondoltam majd fölme gyünk, de nem. Megunhatta a banánt. Lejön, jó marha hideg van. Kicsit kínos, szegény Jégnéző. Zavarodottan dumálok ahogy megyünk Kötcsére. Iszonyú fáradt vagyok.

Otthon békés, takaros nyugalom, fantasztikus, hogy hazaértem. Megcsinálták nekem a mosodát, elég jó. Egyelőre ott fogok lakni.

Pénz karácsonyra a családnak

Másnap elmegyünk vásárolni a Tescoba. Szegényes vásárlás, adok A Jillnek százezer forintot..., s mondom neki, hogy ennyi. Jól szarul érzi mindenki magát... Egyfolytában alszom. Főzések, vásárlás. Az csajok alig beszélnek velem. Senki sem hív, senki sem ír. Az Jégnező, meg az Elena persze. Egyszer A Jill megkérdezi, kiknek telefonálgatok én? Szegényes, kicsit zavarodott, de azért békés karácsony. Másnap lemegyek az Elenához, elkezd esni a hó. Bepakolok az autóba, a családom pánikol. Nagy nehezen megértik, a hó miatt. Azt hiszik, az Imolához megyek, pedig nem. Süketelés, disznótoros, Másnap reggel elindulok Pestre. Pénz az nincs. Pánik. Veszek matricát, tankolok, tizenötezer forint.

Nem tudom, de ez a dolog zavar engem: ez az újra tudatbeszűküléssé fajult kapcsolatunk, ahol én téged védelmező apává degradálódok. Mondjuk úgy, hogy zsugorodom. Csak emlékezz vissza, hányszor elég keményen leszúrtál engem, mikor taknyos kiskölökké züllöttem, anyuztam, az orrom turkáltam, s más nyafizások. Az, hogy „mindenei” legyünk egymásnak, s hogy ez adott esetben, a szükségletnek, igénynek megfelelően valamerre eltolódjon, az oké. Ezzel semmi bajom. De én nem tudlak, s nem is akarlak téged az elveszett?) mamám helyett tudni, látni, ilyenek. Én téged a „nőmnek” tartalak, szó szerint is, átvitt értelemben is. Nyilván, ahogy már mondtam, van ennek egy kitágított, kitágítható tartománya is, valamiféle nyúlánya, az oké. De lényegében te az én nőm, társam, szerelmem, szeretőm vagy. S ugyan az szeretnék én is neked lenni, s nem valamiféle bácsi, öreg faszi, testőr, lelki tanácsadó, lelki szemetes, kopaszodó, pocakos, ősz, vén faszfej. Mégegszer, mégegszer, mégegszer!!!, ha az is része, akkor jó. De csak azért, na, azt nem. Kérlek. Isten őrizz, hogy én most itt rádumáljalak magamra. S értem, oké, most ez van, a helyzet így alakult. Tehát most így van. Fölveszlek, mikor kicsi vagy, s védelek minden erőmmel, mindenemmel. De valahogy nekem az a képem az igazi, mikor azt mondtad, csak két hete! hogy szerelmes vagy belém. Mi van, mi történt azzal? Van erre válasz? Szédületes elsőpró egyoldalúság jelenik itt meg néha. S kell, igényeltetik, óhajtva van arra, hogy akár mellékesen, viccesen, lazán odadobva is akár, de valahogy ez is odakerüljön az asztalra. Jó? Meg tudod ezt, a kedvemért tenni?

Jack

Az Jégnező jól megvárakoztat, hoz mindenféle kajákat, kis bőröndjét. Később kiderül, jó ciki volt a Józsival. Hát, a kégli jó nagy, hideg, koszos, s lerobbant. De privát, hm.

Jó nagyot kínlódunk, béna szeretkezés, jégverem, semmi sem működik. Másnap átköltözünk a másik szobába, kicsit jobb. Este elmegyünk kóvályogni Pestre, s egy bárban kötünk ki. Végül is nem rossz. Az Jégnező elmegy dolgozni. Én fölmegek a Várba. A Széchenyi Könyvtár be van zárva. Fölhívom a Váczit, meg a

Herceg Lacit. Örülnek, de mégsem hívnak vissza. Aztán sikerül jobbakat is szeretkezni. Ez egy kicsit megnyugtató. Nekivágunk az estének, találkozunk az Elenával, s egy kocsmában kötünk ki. A csajok oktatnak... Aztán megint fölme gyünk a Várba, az Jég néző mutogatja, mintha turista lennénk. De szép. Jajj.

Másnap az Jég néző elmegy még cuccokért, busszal. Mikor megjön, még vásárolunk, fölöltjük a telefonom, kiveszem a maradék pénzt, javíttatjuk a telefonom, aztán taxival elmegyünk a Maruszyához. Bájolgás, süketelés, pezsgőzéssel egybekötve. Hazavillamosozunk. Letörték az autó tükrét. Elmondom, nincs pénzem, elég ciki. De rendes az Jég néző. Ad kölcsön pénzt... Szörnyű ez az egész. Az Jég néző kölcsönadott pénzén me gyünk Szilveszterezni... Végül is egyik hülye manusz hívott. Elindulunk a rideg reggelben hosszas pakolás után) Cserkeszölőre. A tükör kicsit zavar, de ez van. Megállunk egy csárdánál, az Jég néző fényképezi - a semmit. A gutaütés kerülget, de igyekszem mindenhez jópofát vágni. Odaérünk, bepakolunk, lemegyünk fürödni. Találkozás valami Zsuzsiékkal, kényszeredett vendégeskedés. szörnyű. Béna szeretkezés. Az nő szörnyen néz ki, s ezen még az sem segít, hogy valószínűleg én is. A víz jó bűdös.

Másnap reggel átköltözünk a másik helyre. Hatalmas hodály. Egyik szobában nem me gy a fűtés, az lesz a dohányzó. Az JACK állandóan morog. Rettegek a szeretkezéstől, pedig nagyon akarja, szegénykém. Kóválygás az utcákon, JACK berángat egy étterembe, balhézik, levest eszünk. Nem működik a kártyája. Hülye proli cirkuszok. Délután alszunk kicsit. Aztán átmegyünk bulizni. Egy nagy társaságban egy csomó fiatal lány, egyik szebb, mint a másik. Zuhog a hó. S persze rögtön szerelmes lesznek az egyik lányba, aki fel is kér, ajjjajaj. Érzem az én nőm árgus szemekkel figyel. A lány élvezi a helyzetet, s még szorosabban magához húz. A szünetben aztán ki is szállok nem hiányzik a balhé, nézzük inkább még mit lehetne enni. Zabálás, fhúúú. Rosszullétek, hát persze. Szörnyű Szilveszter, elegendem van a nőből, le akarok feküdni. Fél kettőkor haza me gyünk. Másnap nem me gyünk fürödni, kóválygunk az utcákon. Töltött káposzta evés, lencseleves. JACK ura a helyzetnek, teljesen kiszolgáltatva vagyok neki. Úgy érzem magam, mint egy csapdába esett vad. Csak már egyszer vége legyen ennek! Még akar maradni, de elhatározom, nem engedek. Már haza akarok menni. Lefekszünk és alszunk, s aztán rögtön megindulunk Pestnek.

Hát, így ért véget, cserkeszölői újév első napja
ez a 2007-es szörnyű év.

szilveszter folyt. még mindig ebben a gázolajfürdőben

Másodikán délelőtt megint fürdünk. Uszunk is kinta jég hideg vízben. Megőrjít ez a nő. Közönséges, lötytyedt, koszos, bűdös, slampos, pökhendi, buta, rámenős, s szemlátomást szexuálisan totál kielégületlen. De hogy lehet az ilyent

szeretni? S mondanom se kell, állandóan az Imola jár az eszemben. Alig bírok magammal, ne hívjam föl

Egy amerikai idióta a kínai menyével...

Nekivágunk Pestnek, kipakolunk abba a szörnyű kégliben.

VÉGE 2007-NEK

2008 FÉLELMEK LENGŐAJTÁJA

ŐRJÍTŐ LÖTYÖGÉS AZ JÉGNÉZŐVEL...

Jan. 4. Tükörkeresés.

Találkozás a Maruszjával. Ebéd. A tükrös a fürdővel szemben.

Kóválygás a Várban.

Első találkozás a Lacival.

Második találkozás a Lacival. A Maris.

Találkozás az Andrással. A Szódában. Elkeseredett részeg értelmiségiek fingása és bőfögése lepusztult kocsmák között. Otthagynom őket. Megyek a néptelen Rákóczi úton, hív az András. Nincs semmi baj, nem megyek vissza, kész, ennek is vége. Mit akarok én, most jöttem Amerikából? Van itt bajnélkülem is, nem? Meg van énnem dógom.

Rántotthús zabálás.

Kínlódás az ágyban...

Jan. 5 Az út haza Jvel..

Kíváncsi, hova megyek? Kérek tőle pénzt, de nem tud adni, mert nincs kártyája...

Veszek matricát, meg háromért tankolok.

Siófok. Alig tudok szabadulni

A Pennyben: elfelejti a zizijét, de vesz krumplit...Alig tudok venni valami kaját.

Ónos eső esik, de csak a saját dolga érdekli. A régi emlékek hatására vagdalthúst akar, amivel kimegyünk a molóra. Iszonyú hideg van. Vesz két gíroszt, leeszem magam. Pisilés a bokorban.

Szörnyű ideges vagyok az eső miatt. Nem fogok tudni fölmenni.

Földvárra akar menni a molóra. Visszaviszem hát az állomásra. Ennek soha nem lesz vége. Megőrülök ettől a nőtől.

Szerencsémre föl tudok menni. Mikor a kapuhoz érek, itt is el kezd esni az eső, ami ráfagy az ablakra. A bejárónknál látom a Jeneiéket, de nem beszélünk. Bepakolok, itthon minden a régi.

JAN. 7-19, JÓ KIS KÍNLÓDÁS VIDÉKEN

Minusz tíz fok van, s köd. Ki se megyek. Írok egy levelet a Lacinak, de nem küldöm el. Nincs kedvem semmihez, még a Naplót sem írom.

Az Erkáéknak töltögetem a filmeket.

Este az Jilel megnézzük a Vertical ray-t.

Jan. 7- 8 Nem volt jó az Jégnézővel..., már nagyon mennék

Még írok a levélhez s elküldöm a Lacinak. Nem válaszol.

Felhívom az Elenát, s elpanaszolom, hogy bizony nem volt jó Jégnézővel. A szex se...

A Jill balhézik, mert nincs pénz. Rántott húst süt. Akkor várni kell, mondja. Meg hogy péntekre lehozza a mátrai ürgét. Az Jégnéző minden nap hív, nagyon oda van. Azt mondja küld nekem pénzt. Kérde mennyi kell: húsz, harminc, ötven? Mondom harminc jó lenne. Tanakodik, hogy ő is lejöjjön...Nem rajtam múlik.

Próbálok kedves lenni az Jilel, de „sehogy sem érte” mi is van velem. Amúgy meg nekem is megállt az agyam. Jó lenne előbb visszamenni Amerikába, de hát képtelenség.

Az Szandra ezerrel tanul, vallástörténet, filozófia.

Jan. 9 kedd A Jill féltékeny, de menjek az Elenával...

Korán lemegyek a boltba. Jeges az út, de feltudok jönni. Gyönyörűen süt a nap, minden olvad. Kiviszem a szemet. Nekiállok valamit csinálni, nem emlékszem semmire. Lassan minden beindul. Asztallábakat gyártok. Aztán eszünk, majd minden nap hurkát, Sallait.

Elvisszük az Alizt Szárszóra, meg vizsgázní. Posta, tankolunk, olvad a jég a Balatonon.

Hazajövünk, majdnem átmegyek én is a Györgyihez, de aztán A Jill egyedül megy. A Györgyi elesik a jégen. Hozat a Gyurival egy üveg bort, de egyedül issza meg, nekem nincs kedvem. Lelkizés, nem tud megszabadulni a féltékenységtől. Azt mondja, ő nem bánja, ha elmegyek az Ágival. Persze nyilván csak kószolgat.

Duzzogva megy el aludni, hogy reggel fél nyolckor keltsem föl, mert kell mennie Pestre. Ami most van, szóval megyek.

Köd van, s újra hideg.

Jan. 10 csütörtök lehangolt összegezés, dolgozás otthon

Iszunk. Dohányzunk. Zabálunk. Öregszünk, alig tudunk mozogni. Hideg van, fázunk. Haldoklunk.

Itt vagyunk ebben a cifra nyomorúságban.

Itt fönt a hegyen melegebb van. onnan lentről, a tóról jön a jégverem. Levittem A Jillt, s tíz fokkal hidegebb volt lent, mint fönt. Le is feküdtem. Kemény asszony a feleségem. Ugyan állandóan küzd a sírással, de bírja. Hogyan lehet másképp bírni? El kéne terülni? Elment egyedül Pestre. Az Jégnéző rámförmedt: miért nem kísértem el? De mikor mondtam főztem finomat, akkor megennyhült. Mióta

hazajöttem, még nem találkoztam mással, mint nyomasztással. Minden az. Kimegy az ember vigyorogva, aztán gyorsan beszalad, mint egy vert kutya. Azért azt lehet látni, hogy majd mindenki őrült, szóval nem csak a pénztelenség miatt van. Őrültország.

Teljesen más mottóra megy minden, mint odakünt. Az se normális, de mégis van benne valami rend. De hát nem tudom, hogy lehet Broch-á válni. Még mindig elszörnyeszt a connecticuti magányos halála. Semmi sem kerek, - vajon miért nincs erre jobb szó? Mikor azt mondják, az idő kerek? Délután kisütött a nap, dolgoztam a műhelyben, lassan készül az asztal. Teljesen pengén vagyunk, mindenben. A sok jótanács, miszerint nem kéne ennyit sem adnom a családnak, egy baromsággá változott. Ennél lejjebb nem lehet menni. Viszont a másik oldalon meg ott van, hogy miért is nekem kell egyedül évtizedek óta eltartanom a családom? Miért van az, hogy a másik oldalon mindenki olyan lezserül veszi? Nekem van morális kötelezettségem, nekik nincs? S persze, jó lett volna, ha én mindent meg tudok csinálni. De mióta is?, oly nyilvánvaló, hogy egyedül nem megy? Szerintem tíz év óta lehet tudni. Mégis mindenki csak bukfencezik itt. Valójában mindent utálok. Mintha mindenfönn hínárok húznának. Ez a kétségbeesett ragaszkodás az ittléthez. Persze, ide köt pár dolog. Szóval ezt is elszúrtuk? Mit, hogy itt, ide születtünk? S persze itt lenne a hivatás, abban kéne utazni. Az az ország, ahol kéne élni. Tehát az egész hülye kérdésfölvetés. Csak hát fölmerül, hogy mi van, ha nem sikerül váltani, s beleragadunk ebbe? Milyen megoldást fogunk találni? Elmebaj lesz a vége? Valamit ki kell ebből hoznom, az biztos. Leszedtem az ablakrácsokat a folyosón. Hát, nem volt könnyű. Úgy elfáradtam, mint egy kutya. Bármit csinálok, ömlik rólam a víz. Valami új életet kell kezdenem, az biztos. Lefogyás, dohányzás, meg ilyenek. Másképp baj lesz. Sokat beszélgetünk az Jilel. Rágjuk ezt a csontot. Valami beszélgetésből kiderül, hogy hát igen: itt valami baj van a gyerekekkel: ugyan az a gyógyíthatatlan kisebbségi komplexus, mint az anyjuknak van. S most már ő is elismeri. Sajnálom őket. Este képeket nézegettünk a munkáimról, meg elesett rólam. Láttam A Jilleen, hogy elgondolkodott kicsit. Aztán hosszasan topogtam kint a pajtában, s hallgattam az Jégnéző süketelését a mobilon, majd meg fagytam. A szörnyű, s üres realitásait. Már jó lenne visszamenni.

Jan. 11 péntek az Elenánál, a Jégnéző ad ötvenezret...

Hideg van. Az Szandra ötösre vizsgázott. Megyek mindjárt a boltba. Pénz az nincs. Tegnap az Jégnéző mondta, hogy elviszi – busszal! – a pénzt az Áginak. Szegény mennyira szeretne vele barátkozni, de hát nagyasszony kemény vele. Biztos féltékeny... Az Ele ma jön le, főz mint az állat, mert holnap jön a gyöngyösi amerikai, hogy találkozzon velem... Francba is. Azért jó lenne valami bejönnie már, s vissza se kéne mennem...

Végül is csináltam egy kis asztalt, most próbálom ki. Előtte ementünk az Jilel sétálni, mert, hogy szépen süttött a nap.

Aztán megyek fürödni. Levágtam kicsit a szőreimet is, főleg a nyakamból. Jön az Elena, úgyhogy este lemegyek hozzá.

Többször voltam lent. Mert hogy nem jött. Közben A Jill lángost süttött, s én meg éhes voltam. Úgy hogy fölöttem, enni. Kilenc után aztán oda is ért. Egyedül jött, a lányok nélkül. Sokat dumáltunk, s persze a női ügyeimet zúdítottam rá. Csak a legvégén került sor az ameriki ürgére. Az derült ki, hogy semmit sem tud róla. Egy órákor jöttem haza. Az Jégnéző küldött ötvenezer forintot, harminc helyett, amit kértem.

Jan. 12 szombat. Egy hitelsimlis, meg az amerikaibácsija, begolyózik az... az Elena a barátnője meg egy idióta amerikás

Reggel elkezdtem összerakni képeket a pasinak. A házról, meg a munkáimról. Tízkor lementem, sehol senki. Dumálás. Elkezdtem pálinkázni. Egykor elmentünk a szántódi révhez. Itt Kötcsén langyos meleg van, lent jéghideg. Rengeteg madár: kacsák, hattyúk. Aztán megjöttek a Bényiek is, mert hogy úgy hívják a pasit. Hazahoztuk a kutyát, aztán visszamentünk a szárszói étterembe. Hülyére ettem magam. S persze lassan kiderült, hogy semmi semmivel. Totálisan elment a kedvem mindentől. Félig aludtam, erőltetett társalgás. Nagy nehezen elmentek. Én is hazajöttem.

Két szörnyű nő, egy idióta erdélyi-amerikással. Egy hitelsvindler, meg az ügyvédnője...

Az Elena megmutatta, mit fog építeni, építtetni. Az Imrével? Halvány célzásokat tett, hogy én is csinálhatnám, ha..., ez nem derült ki. Ha itt lennék? Ha a pasival összejött volna a dolog? Nagy simlizés ez az egész...

Begolyózik ezektől a barom dolgoktól.

Itthon Kerouac verseket olvastam, aztán korán elmentem aludni. Még beszéltem az Jégnézővel – a szokásos semmiről. Természetesen be kell számolnom...Nem bánám, ha véget érne már ez az egész.

Jan. 13 vasárnap szintezés az Elenánál, A Jill féltékenységi roham, majd békülés...

Erőlködve naplót írok, kint köd van. Aztán összeszedegetem a szintezéshez szükséges cuccot, meg készítek egy mérőrudat. Kilenc után megyek, az Elena már fönt van. Nem sok duma. S elkezd főzni. Egyedül nem tudom csinálni, toporgás. Aztán megjön a Sanyi, s elég bénázással mérünk. Az Elena ragaszkodik, hogy ő is.

Délutánra kész leszünk. Evés kényszer: gombás hús, göngyölt hússal hagymaszószban. Aztán haza. Alvás.

Ébredéskor balhé az Jilel, aki őrjöng. Hogy micsoda szégyenteljes disznóság, amit csinálok. Nagy nehezen elmagyarázom, hogy az nem úgy van.

Aztán beszélgetés hármásban. Szokás szerint az Szandra bög. Neki is elmesélem, mit történik. Aztán elmegyünk az Jilel a Tescóba. Előtte felhívom az Jégnézőt, tulajdonképpen alibinek. Minden beszélgetés szörnyű vele. Hol szedtem föl ezt a proli nőt?, egy örület.

Tizenkétezerért vásárolunk. Az asszony jól érzi magát.

Jan. 14 hétfő, pergola, s vágyom egy nő után...

Elkezdjük csinálni a pergolát. Nagyhezen összeszedem az anyagokat hozzá. Majd egész nap gyalulunk. Fél kettő felé az Szandra csinál túróstésztát. Kicsit ledőlök, de aztán kell menni. Megcsinálok a talpait a dolognak. A Jill ebben is segít. Elég jó a hangulat, bár elfáradtunk. Este a Big Fish c. Filmet nézzük.

Végül is volt benne pár jó gondolat, de ez is csak egy nagy amerikai kínlódás.

Már nagyon únom a banánt, jobb Amerikába. Mennék vissza.

Megint beszélek az Jégnézővel. Ezt a sok baromságot, amit ez a nő össze tud beszélni? Hogy vigyem el A Jillt sétálni...

Iszonyúan hiányzik az Imola. Pontosabban a lénye. Néha úgy érzem, megfulladok ettől.

Jan 15 kedd Pergolakészítés

Egész nap az itteni kis teraszra a pergolát csináltuk, megfeszített ütemben. Nagyjából föl is lett állítva, már csak a lécek hiányoztak.

JAN 16 SZERDA, „ELMEGYEK A VILÁG VÉGÉRE MAGÁNYOSNAK?”

UTOLSÓ ESTE OTTHON KÖTCSÉN

Elment az Szandra Pestre. Érzékeny búcsú, mondtam, tartsa össze a családot. Meg használja, amit tanul.

Álítólag megsiratott. Szeret engem. Kemény munkával befestettük az új építmény, a festék ne lett elég. Jól néz ki, A Jill is örült neki.

Délután elmentenk sétálni. Már épp lefeküdni készültem, mikor jött a Györgyi. Süket beszélgetés. Nagy zavarba volt.

Aztán jött a Gyula a Zsolttal. Elvitte a cuccát. Meg Bugacra, lovász fiúnak. A Zsolt egyre azt kérdezte, hogy akkor most én elmegyek a világ végére, magányosnak?

Közben A Jill jól beivott, el is ment aludni, nyolckor. Még ettem egy lakodalmast, A Jill előjött, elvitt egy kocsonyát. Bevettem négy alatatót, s lefeküdtem.

Beszéltem az Ilidivel, alol megint elátott a szokásos stupid tanácsaival. Éjjel az Jégnéző azt írta, hogy minden porcikájának hiányzok. Jan. 17 csütörtök

Most is bamba vagyok, de aludtam. Megyek készülődni.

Jan. 18 péntek A Jill visz ki a vonathoz, na meg az Jégnéző...

Nos, megvolt az a bizonyos felkavaró időutazás a vonattal. A Jill vitt ki a vonathoz, szeretettel búcsúztunk. Úgy tudta persze, hogy az Ágihoz megyek.

Az Jégnéző kijött elem, s mindjárt vettünk két fasírtot, szörnyű. Aztán elmentem a Lacihoz, s megint jól felkavart. Fogalmam sincs mire jó ez az egész, de lelkesítő.

Aztán elmentünk a Görög étterembe, csináltam némi filmet. De ez se volt jó, valójában szegény nő minden igyekezete hiábavaló, nem tudom úgy szeretni, ahogy illene. S persze szörnyű lelkiismeret furdalásom van miatta. Tizenegyezer forint volt a vacsora...

De szemlátomást annyira jólesik neki, mintha abba a hiszembe lenne, hogy majd ezzel „megvesz”. Pedig nem jó a szex. Képtlen vagyok úgy gondolni rá, mint kíváncsi nőre.

2008JAN. 19 SZOMBAT INDULÁS AMERIKÁBA!!!!!!!!!!!!

Pakolás, fürdés, az Jégnéző tényleg kényeztet. Vett nekem finomakat, pakolt, meg minden. Aztán taxival kimentünk a reptérre, ezt is ő fizette. Pöcsöltünk, aztán kiderült, nem működik a londoni reptér. Rohangálás, végül München felé indulok. Az Jégnéző egész a securityig jön utánnam, szerencsére, mert nálam maradt egy bicska.

Aztán már minden simán megy. A nagy gépen a nő beburkolja magát, nem is olyan rossz. Persze kilenc és fél óra, kínlódok, szokás szerint. Teljesen föl vagyok fújódva.

De egyszer csak megint az Újvilágban vagyok.

Jan. 20. Csendes havas esőre érkeztem lj

, s már csak az utolsó pillanatban lehetett látni a leszállópályát. Már túl vagyok a maradék uti konyak féldecimen, fél sprotnimon, s ezzel fűtöm a jégvermem. A süttőt is bekapcsoltam. Mindjárt éjfél, még elszívom a staubot, beleülök forróvízbe, aztán pár bundabugyiba leájulok a deszkapriccsemre. Itt minden a régi, béke és nyugalom van. Remélem a hiénaálmom is az lesz.

Puszik, meg nyuszik

Jack

Jan. 20. Reggeli spontán prozódia, lim

Olykor megijedek.

„Ó, Istenem, micsoda egy baromságot is írhattam tegnap?”

S újra olvasom. S ahogy olvasom, a „saját hatásom” alá kerülök. Mármint, hogy igen, tényleg, hogy kiadom magam, micsoda monománia, mikor te meg olyan kimért vagy, óvatos.

De aztán csak azt gondolom, hogy „hátbasszameg, ez ugyan nem minden, de mégiscsak igaz”. Mit csináljak? Bújjak el saját felszíniességem mögé, védjem magam magamtól?

De hát az skizofréria! S különben is. Olyan jó hülyének lenni.

Ráadásul, „fölfedezem”, hogy „jé, hát ez meg egy szerelmes levél”. S kicsit büszke is vagyok magamra, hogy így, őszülő fejjel még van vér bennem, bőven. Meg az is, hogy ha okatlanul nem szégyelnél, s egy-egy ilyen, hozzád írott magasztalásom megmutatná barátid-ellenségeimnek, mindenkinek jobb lenne. Aztán eszembe jut, hogy hagynom kéne a te lelked patika mérlegét: dekázgass csak te vele. Jobb, mintha fölborul, s belecsúszik a cselepeatakba, mindenestül. S lassan járj, tovább érsz. Meg ilyenek. S különben is, s egyáltalán...

Jó volt a kis leveled, jó kis tömör, de minden benne volt, amit szeretnék, amire vágyom.

JACK

Jan. 20. Ébredező – majd egyszer, ha kiderül mi voltál nekem lim

Majd egyszer, mikor végre kiderül, hogy micsoda egy nihiljeim is voltak nekem, hogy lógott medúza lelkem egy húskampón, s majd ha valaki egyszer megnézi milyen jó kis sparhelt meleg gomolygását okozta bennem, na jó...Akkor mindenki elmehet a bús p...ba. Ma, az utóbbi hónapban először nem dolgozom, s lehet lezuhanyozok, megfésülöm a bajszom, rendes ruhát veszek, s elmegyek a könyvtárba. Fölporszívózok, s lehet föl is mosom a szőnyegem. Hozok neked kis angol-csemegét. S, most, hogy megint normális vagy, meg:

vagy.., ma egy kicsit nem aggódom. Ez a nap a béke napja lesz. Úgy döntöttem.Ípersze, be kéne vasalnom a lóvém, már megint eltűnt a csávó..., most hogy már készvagyok a melóval. De ez régi lemez, szerény leszek, finom, s nőies. A nagy megértő, kedves fickó, óje.)Valami kis manóember játszóteret akar csináltatni velem az unokáinak. A garázsából gumiszobát.

Aztán van egy Lawrence nevű feka,

akivel holnap találkozom. Annak is van valami kis vakera. Aztán van egy másik feka, neve Calvin. Fél éve építjük billiárdszobává a garázsát. Az elég jó meló. Aztán itt van a Bob Frech, ez a neve, elvileg elő kéne valami bizniszpartnerséggel rukkolnia, mert beoltottam. De kár siettetni, alamszi macska partot mos...Meg, amúgy is, most hogy már múlik a tél, ébred a város, nyugszik a veszett lelkem, harmonizálni kéne, s elképzelni magam hatékonynak, sikeresnek, pénzgyártónak. S mikor már eléggé fölfúvódtam ebben, összeszorítanom a szám, hogy a nyomás bent maradjon, s valami komolyabb dolog után nézni.Végül is föltöltöttem a kamrát, van egy csomó hal és babkonzervem, nagy zacskó brokkolim, cukrom, lisztem, s már csináltam egy tucát fasírtot is: ott tornyosulnak a mélyhűtőmben. Jó kis szagokat kezdtem érezni, ahogy tisztul a tudóm, néha a tavaszét is. íBüdöseket is, de hát van ilyen).

Naszóval.Ja igen. S lépten nyomon a kép lebeg előttem, mint kutya előtt a nagy velős csont, mikor majd együtt leszünk: itt is, ott is, mindenütt. S olyan jó lesz!

Nem jó álmok nélkül élni.

JACK

2008. TÁVKACSOLAT, IMOLA HARMADSZOR. JAN. 22 ÚJRA AZ IMOLÁVAL, NINCS JOBB...

skype

Egyszer csak azon veszem észre magam, hogy beszélünk...

Rövid idő alatt, máig, megbeszéltünk „mindent”. lim

Nem tudom más hogy csinálná, azzal, amink van. A süketelés, a visítozás, zavar, miegymás mögött – szerintem -háromszáznegyvenöt témában. A „mélymagyarságot”;a keleti hercegnő halálát; betegséget; bajt; helyzetet; gyerekek testét-lelkét; nőket, akik „nem a puciszőrükön szúrik meg”; a magányainkat, mikre jöttünk rá, hogyan kéne élni; miért jó külön, s miért nem; mindenki mondta a magáét, s mondta a másét; röpke pár órában.

S még mi mindent lehetne...

Akar a rossebb téged üldözni, minek? Amit nem tudok veled végigrágni, azt úgy is magamnak kell. De amit kapok ebből, attól már úgy érzem, hogy újra létezem. Vagyunk egymásnak S lesz ez még jobban is.

JAN. 22 NNYOMOR, MEG PÁR SZÓ A JILLRÓL

Reménykedve ébredtem, de hamar szertefoszlott. Végül a Bob Frech-et találtam, valami tapétaleszedésről beszélt, hogy majd visszahív. Már délután van, de nem hív. Kezdek ideges lenni. Most hoztam haza a postát, hááát, több mint kétszáz forint a villanyszámla.

Aztán felhívott A Jill. Bajban van, főleg lelki. Teljesen félreért mindent. Szokás szerint vigasztaltam, s így is gondolom. Azt mondja, hogy rossz választás volt, ráfáztam vele. Valóban van egy ilyen oldala is a dolognak, nem volt egy nagyon progresszív menet vele. De hát ezért én is hibás vagyok. S tényleg azt gondolom, hogy ez így van jó, ez a mi életünk, ő volt a feleségem, az volt az életem. Volt sok keserűség is, de mindezzel együtt jól elvöltünk mi ketten. S volt, mikor igencsak szerettük egymást. Azt mondja, hogy a nyári operációja egy nagy tévedés volt, s minden rosszabb lett tőle. S arra a következtetésre jutott, hogy már nem akar s enged csináltatni magán többé semmit. De szörnyen rosszul van. Siófokon beszélt egy kis dokival, aki arra bízta, hogy menjen le Pécsre. Mondtam neki, hogy ezt kell tenni. De nyilván kellene neki pénz, s begolyózok ettől az egésztől. Az Imola, csak mint kiegészítő jött elő, s bizony annak se jó. Részleges, minden részleges. Viszont ő most az életmentő szalmaszál. Ki kell másznom, bármi áron ebből a kakából, rendbe kell hoznom magam, s visszanyerni az emberi méltóságom, önbecsülésem, szabadságom, másként baj lesz. Sokkal de sokkal okosabbnak kell lennem, mint eddig. Néha úgy érzem magam, mint egy kettős ügynök. Lassan kezd széthasadni a személyiségem, s ezt nem szabad hagynom. Sumákolok, kurválkodok, hazudozok, s már nem is tudom, hanyadik kulacsnál tartok. Mindegy, arra gondoltam, amíg ezt észbe tudom tartani, addig nagy baj nem lehet. S szép fokozatosan ki kell ebből másznom. Mindenesetre senkit sem akarok megbántani, s főleg addig nem, amíg ki nem másztam a gödörből. S persze azután sem.

Írt a J. , s szörnyű. Egy teljesen primitív nő. Jajj Istenem, nem is tudom, mit kezdjek vele. Itt a levele:

NOS KÉREM, JÉGL

Így jár az, aki naptár nélkül éli az életét! Azt se tudja hétfő van-e vagy vasárnap, ill. hétköznapi vagy ünnepnap! Gondolom, ott is más színnel jelölik a naptárakban az ünnep- és munkaszüneti napokat. Tessen szert tenni egy akármilyen ífali-, asztali-, zseb-,; nőcis-, virágos-, tájképes, stb.) darabra, és akkor kicsit jobban képben leszel, hogy mikor van ünnepi zárlat a boltokban-hivatalokban. Vagy ha nem akarod, akkor sétálhatsz potyára máskor is! Messze van egyébként a posta? Ha nem, akkor még jót is tettél magaddal – legalább sétáltál egyet! Szóval rácsordult a nyálad egy kis diétás bablevesre? Én is megvettem még karácsony előtt a levesre való adagot, de nem jutott idő s alkalom a rengeteg program és egyéb kaja mellett), hogy fazékba kényszerítsük. No, majd rövidesen! Kép. Sajátságos.,,, - Próbáltam kisilabizálni belőle a témát ...- vagy legalább a tököket- - Még van mit fejlődnöm a látásmódommal íis).- De minden tiszteletem a MŰVÉSZÉ, hogy egyáltalán képes voltál ilyen módon kreálni egy újabb dolgot. Egyszer majd csinálhatnánk együtt is egy valamiből egy másik valamit. Jó? Szörnyen izgat, hogy hogyan is működik.

Hál istennek, a tegnapi kripliségem már múltóban. Úgy tűnik, hogy a ránk tört meleg- és a most bezúduló hidegfront okozta az egészet. Teljesen olyan voltam, mint az őszi lény. Fájt az ólomsúlyúvá váltkezem, lábam, úgy éreztem, hogy teljesen felpuffedt a szemem, a fejem. Szörnyű! Teljesen olyan, mintha az influenza kezdene próbálkozni – csak az egyéb tünetei még nem értek ide. Mondtam is: a fene egye meg, döntse már el végre mi ez. Vagy törjön ki rajtam, vagy húzzon el a francba, mert ezt így nem bírom! Íúgy látszik, ez utóbbit választotta! – szerencséjére!) – A narancssal még mindig csak méregetjük egymást, pedig biztos jót tenne, ha bepuszilnám. Meg se szólalj, tudom és meg is teszem. Este ívagy ha elfelejteném, akkor holnap reggel) becuppantok a vitaminjaidból is. Tegnap olyan gyönyörű tavasziasnak tűnő) időnk, ragyogó napsütés volt. Gondolatban már dobtam is sutba a bundabugyit, csizmát és a nagykabátot. De ahogy kimentem déltájt az utcára íballagtam át az ebédlőbe), majd levitte a fejemet a szél. Ahol szélvédett volt, ott bizony kellemes melengető volt a napsugár, de másutt cudar, becsapós. - Állítólag volt rádió bmondta!), ahol +16 fokot mértek! A tesóm is ezt állította. Hitetlenkedve hallgattam. - Most meg újabb szélviharral jön ímit jön, már itt csücsül az ablakpárkányon) az újabb téliesre forduló, hideg, fagyos időszak. – Úgy látszik, az Időjárásfelelős belátott a spájzomba: ott csücsül még a forralt bor az üvegben! Ha így marad, karonfogom, hazajön velem Budakeszire, s hamarosan magamba döntöm. – A karácsonyi vásári forgatagban az egyik jó dolog volt, hogy a Moszkva téren a bódék között volt egy, ami forralt bort kínált – még este 10-kor is! Így aztán megesett nem egyszer, hogy este, munkából, jógából hazafelé menet, a villamosról a 22-es

buszra átszállóban, meg-megálltam egy kéz-, torok- és lélekmelegítő italra! Badarság volt ezt az ünnep múltával megszüntetni. Elég lett volna március 15-ével! Akkor meg átalakíthatták volna sörpavilonná – úgyis jön a meleg. Bár sörpavilon –úgy láttam- az több is van azon a tájékon, talán ezért nem gondolkodtak el a hosszabb üzemeltetés dolgán! Így most hazáig didereghettek! Tegnap Ágnes nap lévén, bevillant, s hazafelé menet rácsöngettem Ágira -nem vette ímint kiderült tárgyalat), majd írtam neki egy üdvözlő sms-t. Este visszahívott és jókat vihogtunk. Mondtam neki: ott jártamban a Batthyányi téren, le akartam csalni egy gratulációs-koccintásra, ha otthon lett volna. Dolgozott még este is – „pénzt kell keresni”, mondta! Majd egyszer persze sor kerítünk rá, lehet, hogy együtt a márciusi Jégnezőkö nappal. Nem kapkodjuk el! Puszik

Jégnező

Jan. 22 ls

Kicsi lányom, sokat gondolkodok rád, s ne haragudj, hogy nem írok többet. Minden erőmmel munkát próbálok találni, mert ez lenne a legfontosabb. Pontosan tudom, nem könnyű neked, de meglátod, kimászunk ebből. Én biztos segíteni fogok ebben. Próbálj meg erős lenni, ahogy eddig is hőiesen csináltad. Meglátod van ennek is értelme. Üdvözlöm a Boriszt is, sok puszi

Apa

N. Nem tudok én ezzel mit kezdeni.

A jóság az kevés.

JACK és Imola

Sent: Tuesday, January 22, 2008 2:55 PM

Subject: együtt

Biza, engem is feltöltött ez a beszélgetés, hogy már így fejezzem ki magam. Valóban, néha így végignyomakodhatnánk mindent magunkon, persze nekem könnyebb, mert te engem szeretel én meg nem tégedet. Nemde?

Imola

Válasz – riszáló lidércfényke..., lim

Ja-je, valóban, mint a jegesmedve hideg, sarki csendjében, egy távolban riszáló, mélyértelműen homályos trópusi lidércfényke. Dede!

Jan. 23 N

Szörnyűt álmodtam. A Borisz teljesen elárult. Fel is keltem. Mérges vagyok az Évára is, nyilvánvalóan szórakozik velem. Teljes hülyének tart, s gondolom a visszakapott pénz reményében úgy véli, elég egy kis ócska piszkálódás, a magamfajta bunkónak. Ily módon tartani a vasat a tűzben. Nos, tegnap elmentem megnézni egy munkát. Halymersztően jó lenne, agybontóan bonyolult, mert egy taknyolás, s nem is igazán akarják a tulajék. Eladó a ház, s már valaki összetrutyizott mindent. De már egy éve hiába árulják, s a Bob szerint ezt meg kellene csinálni. Jó sok pénz lehet, majd mindjárt nekiállok kiszámolni. S előleg is lehetséges. Iszonyúan jó lenne, úgylátszóan nagyon okosnak kéne lennem.

Istenem, Istenem, segíts meg, de jó lenne kimenni ebből a kalamajkából! Vissza kell térni normális önmagamhoz.

Elmentem, írtam egy nyolc oldalas esztimétet, s odaadtam a Debrának. Hetven dollárért tankoltam, mikor csak húsz volt a kártyámon. Várjuk mi lesz. Egy fillérem sincs. Cigare se. Este vegyes borzadállyal, hosszasan néztem ezt a Amy Whinehouse c., nőt.

Jan. 23 kétségbeesett újrakezdés, asszem, az Imola...

Mikor hazaértem, fölhívtam. S közölte, hogy ki nem állhat, fél tőlem, idegesítem, nem a fajtája vagyok, bár „amúgy” elismer, s el-elhallgatgat.

Nohát, ezzel azt hiszem megint csak szarba nyúltam. Egyszer elég lehetne. Remélem sikerül már megbírkóznom ezzel a dologgal, s befejeznem. Valamerre, akármerre, ezt az öncsalást.

Sophie választása, ljég

Biztos ismerős a kép: egy anya áll a két kis gyermekével a koncentrációs táborba induló marhavagon előtt, mikor a náci tiszt megkérdezi: a kisfiát, vagy a kislányát akarja e elküldeni..., választhat. Nohát, hasonló dilemma előtt álltam én is, mielőtt hazamentem. A szituáció más, persze, de végül is ugyan az a lehetetlen választás volt. Se menni, se maradni nem volt jó, le egészen a fagyott csontig. S valószínű soha nem fog kiderülni, melyik lett volna a jobb. Mindenesetre arra jó volt, hogy íha lehet), akkor ezt soha többé. Az egyetlen normális dolog az volt ímég szerencse, hogy alkalom adódott rá), hogy építettem íkét és fél nap alatt) a terasz egy része fölé egy pergolát, amire A Jill föl tudja futtatni a szőlőt... Szépen legyalulva, lemarva, lefestve. Milyen érdekes, mikor valami oda megy le, hogy tényleg semmi más, csak pénz. A tavalyi év "direkt" oda ment le, hogy megnézhessem íemlékeztetőül), hogy mi van a kuka alján. Csak semmi félreértés, félrenézés, süketelés. De ahogy ki tudja hanyadszor újra végigzötyögtem, mint valami régi filmben, Pestre azt a tanulságos tájat, szinte minden állomás arról mesélt, hogy annyira azért mégsem vagyok szar. Budafok, Érd, Velencefürdő,

Székesfehérvár, Zamárdi, meg még sok-sok minden, ami közte van. Ahonnan jövök, ahol oly soká, s sokat éltem. Azt mondják, az alázat végtelen. S úgy érzem, hogy addig úgy sem lesz jó, amíg ezt meg nem értem. Amíg nem tanulom meg egy életre, hogy függetlenül attól, hogy éppen fönt vagy lent, földajam a pökkhendiségnek minden formáját, mert a Jóisten így akar ínagy nehezen) eljuttatni igazi, s legjobb önmagamhoz. Az is érdekes, hogy lett ez az macskás-egeres találós kérdés az életem fő problémája. Miszerint "kint is bent is egyszerre a macska nem foghat egeret", szegény Attilánk se tudta megoldani. Dühítő persze, hogy egyesek, valahogy mégis ki tudják kutylulni ezt, legalább is látszatra. Többszörre pénzzel persze. De ők nyilván okosabbak nálam. Ha én gazdag lennék, valószínű hülye is. Mint annyian, én is benyalnám. Az meg rohadttul nem lenne jó. S talán nem kell bizonygatnom, hogy a "savanyú a szőlőn" már többszörösen túl vagyok.

Igyhát, ahogy imigyen padlót fogtam, végre megszabadultam a baromságoktól, azaz szabad vagyok. S elkezdhetek valami igazit.

Puszik Jack

Agydermesz, ljég

Tegnap előtt este megmutattak egy házat. Tegnap egész nap a helyszínen árajánlatot írtam, nyolc oldalt. Oda is adtam. Persze, szétszakadt a fejem. De muszáj valamit, mert lemegyek a lefolyón. Nem félek, csak a jeges víz a hátamon. Phú. Volt egy olyan, mikor a palit áthúzták a halyó alatt. Kötéllel. Nos, én kicsit úgy érzem magam. Valamit jobban kell csinálnom. Ne aggódj értem, csak próbálok koncentrálni. Vigyázz magadra, Puszik

Jack

A Bob Frech házán, a sok festés, Norfolk

Nos, tegnap elmentem megnézni egy munkát. Halymersztően jó lenne, agybontóan bonyolult, mert egy taknyolás, s nem is igazán akarják a tulajék. Eladó a ház, s már valaki összetrutyizott mindent. De már egy éve hiába árulják, s a Bob szerint ezt meg kellene csinálni.

Jó sok pénz lehet, majd mindjárt nekiállok kiszámolni. S előleg is lehetséges. Iszonyúan jó lenne, úgyhogy nagyon okosnak kéneennem.

Istenem, Istenem, segíts meg, de jó lenne kimenni ebből a kalamajkából!
Vissza kell térni normális önmagamhoz.

Elmentem, írtam egy nyolc oldalas esztimétet, s odaadtam a Debrának. Hetven dollárért tankoltam, mikor csak húsz volt a kártyámon. Várjuk mi lesz. Egy fillérem sincs. Cigire se.

jan. 24. Új ablak? – avagy az ismerekedés indokai. Ina így kemény spanyol nő), mindent a Naplómba írok, s ez azt jelenti: levél xy-nak)

Először is köszönöm a - finom - választ.Valami megfogott a bemutatkozásodban, nem is tudom mi, a nagyvonalúság? Egyébként nem tudom..., nehéz úgy ennyi évesen, nem?

Az igazság az, hogy iszonyú magányos vagyok. Többnyire persze dolgozom íépítési vállalkozó vagyok), s nem foglalkozom ezzel. De néha rámtör.

Nos, mondok még magamról valamit, hátha-nátha. minieletrajz

„Kitántorogtunk”, 85-ben, két gyerekkel. Zamárdiból, ahol népművelést űztünk, elég sikeresen. Aztán jött a nagy amerikai bolyongás: New York, Monterey íKalifornia), Charleston íDél Karolina), csak hogy párat említsek. Aztán, hazamenvén vettünk egy parasztházat Balatonszárszótól nem messze. Az asszony hazaköltözött a két gyerekkel íegy fiú meg egy lány), én meg azóta is kijárok, pénzért. Aztán a nejem is követett, de egy évre rá kiderült, hogy rákja van. S hazament. Ez hat éve volt, s hát szegénykém már csak épphogy van...

Évente kétszer hazajárok, s akkor többnyire mint egy megszállott toldom foldom a házunk, ami jó nagy. Egy hegytetőn van, látni a Balcsit. amúgy már kétszer „végleg” hazaköltöztem, de mindig muszáj volt visszajönni, akár milyen nehéz is volt...Még egy-két évet kell itt lehúznom...) Miután nekem az égvilágon semmi bajom, betegségem nincs, egyszer csak rámszuhant, hogy még jó lenne egy kicsit élni. Valakivel, akinek hasonló indítatása van. Igazándiból „el lettem engedve”, így is mondhatnám.

Egyszer egy barátom tanácsára fölmentem a Habostortára, s összeismerkedtem valakivel. Jó zavaros történet lett belőle, az illető hölgynek van három kis gyereke, mit mondjak? S hát már vagy egy éve szakítottunk, de úgy látszik tetszhettem neki, mert „figyel”. Ez az oka, hogy mindenféle baromságokat írtam, hogy álcázzam magam. Én nem gondoltam, hogy a szép Spanyolhonból haza kéne költözni, ha jó ott. Én majd szeretnék megtérni csudálatos kishazámba, de alaposan föl akarok erre készülni. Tekintettel a kicsit nyomott otthoni helyzetre. A miénk valami magyar-amerikai koprodukció akart lenni, mindenből a jó, talán érted. Sajnos ami a feleségemmel történt kicsit sokba került, mindenféle szempontból, ezért vagyok még itt. Amúgy „semmi közöm” a házépítéshez, igazándiból egy értelmiséginek tartom magam. Persze – kényszerből – megtanultam vagy húsz szakmát, például kitünően asztaloskodom, ha kell. De imádok főzni is...

A lényeg, hogy ezt az egészet csak rutinból csinálom, amúgy minden nap évtizedek óta művelem magam, most már hála az Inernetnek, ez könnyű is. Már

csak ez érdekel. Költészet, irodalom, művészet, zene, meg ilyenek. íegy szép napon szeretnék leülni, s valamit kihozni abból, ami velem történt...) S igazándiból vágyom egy nő után. Mindenféle szempontból: testileg, lelkileg, szellemileg. Mit mondjak még?Kezdsnek?Ja igen. Igazándiból már megnyugodtam, s az egész nyugtalan, útkeresős vállalkozó kedvem szellemiséggre irányul, de arra nagyon. Vagy elvagyok magamban, vagy „halálra bombázok” valakit a mondandómmal. Azért mondom ezt, mert tudom, hogy ezt nem mindenki szereti, nem mindenki bírja. Nem vagyunk egyformák.Miután rengeteg időt és energiát elvett tőlem ez a barom munka, néha úgy érzem magam, mint egy üres tök. Ami persze nem igaz, de én szenvedek tőle. Így aztán eszeveszetten szeretném megérteni magam, a világot, meg ilyenek. Amíg nem késő, amíg „itt” vagyok. Valami ilyesmi.Nos, ha van erre huzatod, kedved, akár levelezhetnénk is. Amúgy meg ki tudja mit hoz a jövő...Nyugodtan kérdezz, szívesen válaszolok mindenre, nekem nincs titkom.Küldök egy képet.Üdv

Jack

Laci lemondta az Internetet, mert drága...

szia. Jackie!

-sajna, miután drága volt, lemondtam a céges Víziós) UPC csellós netkapcsolatot.

-egy pár nap miig kitalálom mi lesz a legolcsóbb, legjobb -addig csakígy tudunk érintkezni, vagy telefonon esténkként. egyébként, amit említettem az a Voipstunt, amiéivel 5 euroéért egy hónapig beszélhetsz "ingyen" a világon bármelyik vonalassal, s a mobil is jelentőseén olcsóbb). -el fogok ha nem is naponta) jutni addig is net közelbe, -elkezdtm összeszedni a dolgokat, találtam rögtön olyan keepgrafikai megoldást amelyet közösen ketten csinálunk, szignálunk) mint műfajt is mi fogunk elnevezni, valahol az illusztráció, es a képvers környékén, összeszedem azokat az eddig csinált előzményeket, amit eddig csináltam, gondoltam

-nagyon nagyon örülök annak, hogy valami beindult benned is, nehéz lesz az elején, de tűül kell jutnunk rajta, együtt könnyebb.

-az a egy mondat magyarul egy mondat amiul jól hangzik, legalább ellehet indulni-szombat, vasárnap evvel foglalkozom

Kép, iml , reagálás a nagylányomra és az unokámra

Nagyon helyesek, szépek, jó érzés lehet nagypapának lenni

JAN. 24. TANULSÁG, A CARL SOLOMONI TANULSÁG,JL

Soká és sokat éltem? franc tugggya szeintem azért többet éltél vmi 'másban', 23 éves korodtól, lehet néha nem a mennyiség a fontos, de azért valahol talán számít az is...

A macska eger egy örök, jól megfogott kérdés, és akik egyáltalán eljutnak odáig azok lehet nagyobb arányban nem tudják megoldani...Én elég sikeresen összekeveredtem szintén ícarl solomon veled vagyok a sárga házban, s amíg te... addig...)

a francba én még 'szabad' sem vagyok, bár lehet ez rossz nézőpont is...

holnap megyek vmi ultrahangra, hétfőn meg talán pécsre, kissé elkapott a mr. alkohol című easy way out is, de majd mindjárt összeszedem magam és tán ezt is sikerül 'túlélnem', nem nagyon vagyok elégedett magammal...

csak azt remélem te jobb vagy mint én

puszik, Jill

jan. 24

szörnyű napom volt. Egész nap itthon kínlódtam, csak cigiért mentem el. Megőrülök ettől a várakozástól. Ez a legrosszabb.

Írtam annak a barcelónai nőnek, de nem tudom minek. Néha úgy érzem, begolyózik. Dolgozni kéne, semmi máshoz nincs türelmem.

Illetve, azért valami hasznosat is csináltam: végignéztem egy csomó P.J. Harvey videót, meg fölvettem az otthon készített filmeket, képeket. Porszívóztam is. Főztem – kétszer is, – ettem,- sokszor.

Jan. 27 nem tudok aludni

Hiába maradtam fönn fél tízig, hajnali fél háromkor kidobott az ágy. Csak agyalok. Pletykarovatokat nézegettem, darálthús konzerves kenyereket ettem, kínlódom. Most öt óra, asszem visszamegyek az ágyba. S persze teljes pánikban ébredtem. Próbálok mindenkinek próbálok telefonálni, eszembe jut a Margaret. Kilencor azt mondja, fél óra múlva visszahív. S persze nem. Közben kezd elfogyni a cigim. Fölhívom a Ron-t is. Ő is azt mondja fél óra. Elfogy a cigim. Van három tavalyról megmaradt kallantyúm, megtaláltam a blokkot, tehát elindulok, hogy visszavigyem a Lowesba. Jó messze van, még jó, hogy van benzinem. Izgulok, de sikerül, tudok venni két dobozzal. Alighogy elindulok, hív a Margaret. Két óra. S közben!, hív a Ron is. Hogy majd este hív. Addigra kitalálja mit és hogy. De van munkája. Persze senki sem hív. Közben eszembe jut, hogy kéne valamit csinálni a Bobnak írt árajánlattel. Szerencsém volt, a Debra pont akkor ért haza. Mondom neki, hogy nyolcszáz dollárral csökkenteném az árat.

Azt mondta, ez jó idea. Megmutatta a házukat, ott is lenne munka: festés, tapéta leszedés, szörnyű. De a lényeg, hogyan lesz ebből pénz? Szörnyű állapot, jönnek a számlák, fenyegetések. Közeledik a lakbér. Fogy a kajám. Cigim. S persze kéne pénzt haza küldenem. De nagyon. Rettenetes lelkiismeret furdalásom van. Aztán elkezdtem mosogatni, kenyeret sütni. Csak egy icipici élesztőm maradt, remélem lesz kenyér belőle...Aztán beszéltem A Jillel. Azt mondja a kivizsgálások jó eredménnyel zárultak. Se az ultrahang, se a vérvételek nem mutattak semmi bajt. „Túlélés”, ez a jelszó, mondtam neki. S természetesen elpanaszoltam a bajaim. De kedvesen – ahogy szokott – bízott. Ő legalább nagyjából érti, miben vagyok, vagyunk. Tél van, otthon is lassú minden.Mondtam neki, hogy valahogy jobban kell csinálnom, ezt megfogadtam. ulajdonképpen el kellene mennem dolgozni valakihez, s mellette csinálni a dolgaimat. Végül is azt hiszem, hogy képes lennék erre, minden adottságom megvan hozzá. Csak valahogy jobban kell fókuszálnom.

Várok, hátha hív valaki: a Margaret, vagy a Ron. Ha nem, kell csinálnom valamit. Fél nyolc van.

Ügyes vagy, Jill

Örülök nagyon meg szorítok, aranyos vagy, hogy szóltál, meg nagyon ügyes is...hátha lenéz már a jóisten vmi jobbindulattal ránk...

puszik, Jill

0127 vasárnap várakozás, lj

úgy volt, hogy ma találkozunk, de ebből már nem lesz semmi. beszéltem a Bobbal, így hívják a realestates pasit, s azt mondta, holnap délután.marha precíz, mindent újra akar venni, a azt mondja, hogy ha minden jó megy, akkor kedden tudok kezdeni.

totál hülyét kapok itt. próbálok jóra gondolni, de akkor is nehéz várni. szerencsére találtam elég aprót, hogy vegyek cigit.

ez van. puszik

Jack

Egy kis beszámoló, ls

Kicsit az agyamra megy az egész, mert várnom kell. Mindenfélét csinállok, de igazándiból semmihez sincs kedvem. Igyekszem nem izgulni, de nehéz. Annyi miden múlik ezen. Napról napra élek, s már kezd elfogyini mindenem. De úgy néz ki, hogy keddre már lesz valami. Holnap még mindig kell tárgyalni a részletekről. Egy éve árulják ezt a házat, kb. akkora, mint a miénk volt Charlestonban. Egy csomó, kisebb-nagyobb hiba van rajta, s az ingatlanügynök pali rábeszélte a tulajokat, hogy ezeket csináltassák meg velem. Hogy végre el tudja adni a házat.

Tök mindegy. Ez egy elég nagy munka ahhoz, hogy kihúzzon bennünket a kából. Kezdsnek kapok majd egy kis előleget, amiből tudok valamicskét küldeni, de nekem is fog kelleni valami, benzinre, kajára, meg itt van egy csomó számla. Ráadásul jön a lakbér is. mindegy, az egész csak kb. két hétig tart, úgy-hogy ezzel majd kicsit egyenesbe tudjuk hozni magunkat. Mindegy, megfogadtam, hogy ez soha többé nem hagyom, hogy ide lemenjen. Ha biztosan megvan, akkor leszokok a bagóról. Aztán elkezdel lefogyni, s megokosodni. S akkor gyorsan be tudom ezt fejezni itt, s hazamegyek.

Ilyenek. Vigyázz magadra, puszik

apa

munka és létbizonytalanság, hogy mondjam, ljég

úgy néz ki, összejön ez a munka. Lassan mindenem elfogy. Itt van egy halom számla, nincs egy fillérem se, s így tovább.

Sejtettem, hogy így lesz, s ez volt bennem végig...De tényleg nem tudtam mit csinálni.

Egy biztos, hogy elég komoly tanulságok jöttek ki ebből. Próbálom teljesen összehúzni magam. Az egyetlen, s legrövidebb út kimenni ebből, ha hülyére dolgozom magam, s iszonyúan spórolok. Amennyire csak lehetséges próbálom nem bántani magam, de ez se könnyű. Tudom, hogy hibás vagyok, s hogy ez egyedül rám tartozik: nekem kell megoldani. Nem kéne begolyóznom, vagy hasonlók.

Na, nem akarom részletezni. Azt se tudom, mit írok. Ennyire gyorsan nem akartam megöregedni.

Puszik

Kedves Jack! Megdöbbenem mikor elolvastam a leveled.

Azt kerdezed miért? Mar ujsagirol koromban is nagyon eros szocialis erzekem volt,-ami peersze azota sem szunt meg,-de ebben a szakmaban sajnos ehen hal, akinek van lelke...Nagyon sajnalom,hogy a csaladod ily szetrombolta egy betegség.Gondolom a feleséged fordított esetben nem hagyott volna TEGED magadra,es jarna a maga utjat,pezszerzes vegett." el lettem engedve"-mondod,hat nem is tudom ,mit tehetett volna mast?; Aki el akar menni,az el is megy!- aki nagyon szeret,el is tud engedni...akkor is ,ha kozben csendben elmulik korulotte az ELET es ahelyett,hogy a ferje oltalmaba íbocs a JO ferje!)venne,meg meg is csalja,-uram bocsa' mar a halalara var. Ugye milyen undorito ily leirva latni a dolgaikat? Elhiszem,hogy nehez a helyzet otthon ,hisz azert váltottam en is hazat,házat,s majdan szeretotíVAGY KOMOLYABB KAPCSOLATOT,MIVEL EN VALOBAN FUGGETLEN VAGYOK!) DDDE,-MINT IRTAM : JOGILAG ,ERZELMILEG,ES TERMESZETESEN ANYAGILAG IST JACK S Z T

AKAPCSOLATOT KERESSEK.Hogy is tudnalak,ugy olelni Teged,ha tudom,erzem egy masik nonek sokkal nagyobb szuksege volna rad,aki melleleg a gyermekeid Edesanyja. Kaphat mindenki meg egy eselyt,-neha az ellensegeink is-akkor az miért nem kap, akit valamikor (FELTEHETOLEG) szeretttunk...ram is ez a sors varna melletted??? Koszonom,de ebbol en nem kerek! íAki kutat utannad --nos az sem lehet veletlen...) *****van egy GRALMA nevu rakossejteket pusztito kapszula,-kb.3700 Ft/doboz. Meger egy kis + kiadast? udv. Agnes

A válaszom

Jól betettem magamnak, avagy egyfajta indoklása a trutyinak, Ina

De köszönöm a levelet.

Már megbántam, hogy írtam. Ostobaság volt így feltárulkozni, főleg mert azt hiszem a mi dolgunk „nem olyan egyszerű”, s nem illik bele egyik klissébe sem. Végül is mindegy, biztos a magány miatt volt, hogy be ne golyózzak. De ne sajnálj.

íEz már csak amolyan „beszélgetés”, ha érdekel.)

Ezen a dolgon már rég túl vagyok, amit a leveledben írsz, s hibásnak érzem magam, hogy miért nem magyaráztam el jobban, - azaz fedtem fel további információkat, melyből jobban meg lehetne ítélni a dolgaim. Ha nem tudtam megtenni, akkor meg nem kellett volna írni. Naívan arra számítottam, hogy abból is kiderül, mi a helyzet.Azt hiszem, hogy az élet az többről szól, mint moralizálás. Népi hagyományok, kereszténykedés, vagy más hasonló skatulyák. Még akkor is, ha ezek sokszor fontos mankók. Megmondják az embernek, amit máshonnan is tudhat...

Lehet el sem olvasod már ezt, mert mindenestől a kukába dobtál.

De hátha, mint érdekesség, netán tanulság mégiscsak érdekel. Nagyon sok kötelezettségünk nincs egymás közt, nem?

Mindenesetre egy pár mondatos „védőbeszédet” szeretnék mondani. Talán azért is, mert te nem ismersz bennünket, s ezért elfogulatlan vagy, de ugyanakkor mégiscsak nő. De hát ugye, én egy nőre gondoltam. ímost halottam ezt: „ahhoz egy igazi nő kell, hogy megértse a férfit problémáit”)Először is pár adat: 33 három éve élünk együtt, jelenleg is házasság vagyunk,telejes mértékben gondoskodom a családomról. Hat éve tart ez a dolog, mármint a betegség, s iszonyú sok tanulság született belőle, a család, a barátok, s az ismerősök számára is. Főleg, mert mindenki szerint, ez valami határeset. Talán a legfontosabb, - amit még nem tudok szebben-jobban megfogalmazni, az ez: a betegség az egy jó „alibi” is lehet, a valódi problémák elfedésére. Miután te is elég nyersen fogalmaztál, én is hozzá tenném:könnyű annak, akinek „hirtelen” meghal valakije, s ily módon szabad lesz... A felségemmel nagyon jó viszonyban voltunk,

hét évig egy alföldi kisvárosban, gyerek nélkül, mert nem volt lakásunk. Aztán lett lakásunk, született két gyerekünk, sok pénzt kerestünk, de annyit nem, amennyi kellett volna a rendes élethez. Mindig mindenben közösen döntöttünk, talán ez is fontos. Szóval jött a következő hét esztendő, Amerikában. Én dolgoztam, mint a barom, a nejem a gyerekeket nevelte. Nagyon nem szerettünk itt kint lenni íbár rengeteg jó élmény, stb. is volt) Ez a diszidálás sokmindent kihozott: a különbségeket, meg az összetartás fontosságát is. De lényegében, nagyon sok ponton különváltunk. Ahogy ez nagyon sok házaspárnál megesik. Pl: a feleségem született depressziós, én meg alapvetően egy optimista vagyok. Lényegében képtelen volt önállóan élni, gondolkodni, lenni. Íéz ma is igaz, nap mint nap beszélnem kell hozzá, bátorítanom, vigasztalnom, s ez mindig így volt). Végül is az fő ok, amiért ide kijöttünk, hogy összekapáljunk egy házra valót. S mikor megtaláltuk otthon, fölvetődött a kérdés: nem-e akar hazamenni? A gyerekekkel? S azt mondta igeeeeen! Charlestonban, ahol laktunk nem volt munka. Össze-vissza bolyonganom kellett, másik, távoli államokba. Ő meg mindig kiskertész szeretett volna lenni, ha már etológus nem lehetett...

Bepakoltuk az egész házberendezést, s egy hatalmas kontainerben hazaküldtük. Ez egy paradicsom. Tizenennyolc hektár, egy egész domb, se szomszéd, semmi. A betonút mellett, két percre a falutól, hét kilométer a Balaton. A szomszéd faluba él a nejem családja: húga a családjával, anyja. Ott van a sok régi barát is. Nos elment tanítani, a gyerekek gimibe, én küldtam a zsozsót, s öt lépéssel előre voltunk az akkori otthoni világtól. Mindenki irigykedett ránk. Ez az egész „tanya elképzelés” mindig az én dilim volt. A mellékletben elküldök két részletet, hogy mért - is - gondolom ezt).

Én egy birodalat szerettem volna, mélységesen híve a mai napig), annak, hogy „otthon az, ahonann az ember elindul”. Hogy az élettér, a millió talán a legfontosabb dolog a világon. Még a géneknél is, netán fontosabb...Igen ám, de ahogy otthon elkezdett elszállni a helyzet, az egész amerikai munkámnak egyre kevesebb értelme lett. S a feleségem, hogy mondjam? Kétkulacsos lett. Nem azért, mert nem küldtem elég pénzt, no nem. Kb. havonta 3-5százezret, 93 óta, mióta otthon élnek. S ebből egy furcsa kutyulmány lett. Se nem farm, se nem semmi. Iszonyú mennyiségű állat, dísznek. Szőlő, pince, s rossz bor. Mérges voltam, zsörtölődtem, de hagytam. A gyerekek egyetemre jártak. Az nejem egy szédült amerikai nő lett egy magyar faluban, „jópofa”, alkoholist, s teljesen elszállt attól, amit én szerettem volna. Ha olvastad a Gerald Durrel Családom és más állatfajták c., könyvét, talán megértheted...Gondoltam, ha neki így jó, hát legyen. Majd ha hazamegyek...S végig azon igyekeztem, de nagyon, hogy több pénzt csináljak. Amivel igazi változást lehet létrehozni. Nahát, ez soha nem jött össze. Párhuzamban az otthoni változásokkal, a nejem lendülete lassan elfogyott, ígyhát iszonyú veszteséggel, a kilencvenes évek végén hazaköltöztem. Főleg,

hogy együtt legyünk. Másfél évig sikeresen ment minden: átépítettem egy üzemet, ahol később üzemvezető lettem...De kevés volt a pénz. Már-már úgy volt, hogy a gyerekeknek abba kell hagyni az iskolát, a házzal semmire sem jutottunk, stb. ingáztam Pestre. Aztán egy szép napon, húsz dollárral a zsebemben visszajöttem, s újrakezdtem mindent...Aztán a nejem kijött, csináltunk egy kis lóvét, s elkezdtek átépíteni, megnagyobbítani a házat. De kiderült, hogy már semmi közünk egymáshoz. No szex, pl. Gondoltam, ez csak a nehézségek miatt van. Akkor még nem tudtuk, hogy beteg, de az volt. S ez lehet, az a bizonyos alibi...Aztán mikor kiderült, hogy „egy éve van”, hazement „meghalni”. Operációk, kemo, minden. Aztán mikor láttam, mennyire nyomor a magyar egészségügy, kihoztam. Iszonyú erőfeszítéseket téve kapcsolatokat szereztem, s hatalmas pénzeket sikerült bejutnia a legjobb rákkórházba. Ahol teljesen „kipakolták”, az egész nőiességét. Plussz egy kivezetés. Mert, hogy vastagbél rákja volt, s ami áterjedt mindenre. Viszont mindnyájan tudjuk, hogy ezért él még ma is. azindiai dokival hosszasan beszélgettünk erről. Megkérdezte: mit szeretnék én? „megtartanai a nőt nőnek”, vagy hogy éljen? Éljen, feleltem...) Talán nem kell bizonygatnom, hogy az egész, úgy-ahogy, teljes sokk volt. Még kétségbeesettebben dolgoztam, itt kint. De 2005-ben, amikor igazán jól ment, a legjobban, „még mielőtt a feleségem meghalna”, megint hazamentem. S egy teljesen idegen nőt találtam. Bulvárlapokat olvasott, szappanoperákat nézett, s közölte velem, hogy ő bizony nem fog velem falun nyomorogni. Kilenc hónapig öltük egymást. Örökölt pár százezer forintot, s elköltözött Pestre, albérletbe. Én elleneztem..., de ő azt mondta jobb lesz. Beadta a válópert, el akarta adni a házunkat. Mondtam, szó sem lehet egyikről sem. Ellopta az autónkat, nem tudtam dolgozni. Ott voltam egyedül, s gutaütés kerülgetett. Könnyörgtem, jöjjön haza, hiába. Megkérdeztem az összes barátot, ismerőst: vajon jogom van nekem ahhoz, hogy valakim legyen? S kivétel nélkül mindenki, aki tudta mi történik, azt mondta, hogy hát persze...S ekkor ismerkedtem meg azzal a bizonyos valakivel. Közben, én tartottam fönt a házat. Kölcsönökből. Kezdtünk teljesen eladósodni, neki is elfogyott a pénze. S egy szép napon közölte, hogy akkor most ő hazajön.

Késztésbesetten igyekeztem dolgozni. De semmi sem jött be. Pedig csináltam igazi amerikai konyhaszekrényeket, építettem szállodának sörpavilont, meg ilyenek. De semmire sem volt kitartásom: se anyagilag, se lelkiileg. Az a nő, az máig is szerelmes belém. De arra sem volt pénz, mert ahhoz sok kellett volna. Bennem semmi „vagy-vagy” nem volt ezzel kapcsolatban, inkább „is-is”. De ehhez sok pénz kellett volna. Nos, én egy pillanatra sem hagytam ott a feleségem, a családom sem. Ma is szeretem, s ezt rendszeresen tudatom, közlöm is velük. De a házasságunknak vége. Barátok vagyunk, gondoskodik róla, de kb. annyi. Amikor azt mondtam, „elengedtek”, az igaz. Nem volt könnyű, mondanom sem kell. De a helyzet fölülírt minden ismert normát. Ahogy látom, sok esélyem nincs,

hogyan megérts. Én soha senkit sem hagyok el. Nem erről van szó. Ísok oka van, persze az elhidegülésünknek. A különélés, de más is. Ami velünk történt, kihozta a különbségeinket. Jó ez, vagy sem? Élhattunk volna szép langyosan, ha egy kicsit jobb, ha nem történik mindez, ha nem lesz halálos beteg. Ha – ki tudja miért, s mikor, nem változik meg a viszonyunk. Mikor kijött dolgozni, átköltözött a másik szobába. Még a betegsége előtt. Én meg örültként vágytam egy nőre, mint mindig...De nem ilyen egyszerű. Még ezzel is ellettem volna...

Ami legjobban zavar, az az ideológiai különbség, ami keletkezett. Egyszerűen megváltozott a világképe, s már nem is akart velem igazán együtt lenni. S ezt közölte is. Én azt szoktam gondolni íebben egyet is értünk), hogy nem egyszerre ketyeg a biológiai óránk.)S persze, megint iszonyú megpróbáltatások közepett, visszajöttem ide. Pénzért.Karácsonykor otthon voltam. Együtt a család. Szívélyes langyosságban. Szóval, itt vagyok, s van, hogy hetekig egy szót sem szólok senkihez. Mit mondjak?Én nem akartam tóled, se senkitől semmit. Ez van, ez vagyok. Csak azt gondolom, hogy lehet, van egy „olyan valószínűtlen nő, mint amilyen valószínűtlen vagyok én”, s akkor egy kapcsolat sem lenne valószínűtlen. Ennyi.Köszönöm a figyelmet, s elnézést kérek a zavarásért.

Üdv.Jack

Egy kérdés,

Ha egy házasságban valaki megbetegszik, akkor nem lehet elválni?Íelszakadni, elkülönülni, még „részlegesen” sem?, azaz mindegy egybénként milyen a kapcsolatuk, a betegség az valami morális felülírás, tizparancsolat, ilyesmi?, a másikat élve be kell feküdie a másik mellé?, mintha a lova, a kardja lenne?. Én nem így gondolom: ha én beteg lennék, s azt mondanám a másiknak, hogy „menj, legyél boldog”. S tudnám, ímert ismerem), hogy teljesen soha nem hagy el...)

Na válasza

Jack

***** ezek csak kibúvok, mentegetőzés, valahol hallomásokra épülő szolamok. Sajnálom, nem egyezik az elfogadható élet stílusunknak nevezhetjükimmorális, empátiát nem érző embert nem zúdíthatok a családom többi tagjára. Ez az idők folyamán sem tanulható,-vagy vele születik az emberel vagy nem-es önzővé válik.) En Ö értük is felelős vagyok.

Az időtlen Imola – avagy: „ A márvány katakombát söpörtem éppen, mikor még lejjebb küldtek” lim

Kb. így hangzik a Cohen egyik sora. Kicsit elferdítve, a magamra alkalmazva.

Jan. 27 végül is megkelt a kenyerem.

Jó nagy, s lapos lett. De aztán a sütőben mégiscsak fölment félemeletre, furcsa karikát hagyva az oldalán középre. Valamire jutottak a szórványos gombák. Kicsit nehéz s tömör lett a drágám, mint a régi szép időkben. Szóval, kenyerem már van, éhen nem halunk. Internetezek, rendezgetem a dolgaimat, de igazándiból semmihez sincs kedvem. Egyfolytában azon tökölkö, hogy mit basztam el, s hogyan tovább.

Jan. 28

Reméltem délután találkozok a Bobbal íéz az ingatlanügynök, aki a melót intézi) s így lendületet kap a dolog. De nem hív. Végül én fölhívom. „Ja” – mondja. Jut is eszembe...Holnap délután három harminckor. Nem lehetne előbb? – kérdem. Nem, mondja. Mindegy, ez megvan, gondolom. Ki kell mennem kicsit, mert megfulladok. A cigifüsttől is, mert ugyan háromszorra szívok el egy cigit, de baromira fogy. Már csak fél dobozzal van. Szépen fölöltözök, s elmegyek a Downtownba. Próbálok hinni ebben a dologban, de tudom, amíg nem raknak le valami lóvét, addig egy meló nincs meg. Mi lesz ha mégsem? Hát az egy katasztrófa...Nézem, de nem látom azt a pár csicsás kirakatot, ami csak itt található. Aztán bemegyek a híres video kölcsönzőmbé. Lehet még egy-két film a béreletemen, de visszatartom magam. Most nem. Most illetlen lenne szórakozni. Nézelődök. Ismernek, vajon mit gondolhatnak rólam? Miért nem veszek ki semmit? Elbolyongok részekbe, amit sohasem néztem. Aztán megpróbálom megtalálni azt a régi ausztrál filmet, ami egy nyomasztó családi történet, s A Jill kitalálta, hogy nagyon jó, s ránk is illik. Apa-fiú feloldhatatlan konfliktusa. Én soha – így – nem értettem vele egyet. De nem találom, s örülök neki. Jé, a Saurának még ennyi filmje van? A Hercognak is. Itt van valami tengeri csodafilm. Olyan a pasi, mint egy népművelő, s mindig valami érdekességek után kutat. Nem valami kibúvó ez a művészlétből? A Wim Wendersnél is éreztem ezt, néha. Kint már jó este van. Rá kéne gyűjtanom. Elindulok hazafelé. Egy lámpánál az autóm furcsa hangot ad, valami kerepel alattam. Jézusom, csak nem fog bedögleni? Ezt holnap meg kell nézmem. Kóválygok itt, ahelyett, hogy nyugdton ülnék lukamban, otthon a seggemen. Még kínlódom kicsit az Internettel, de már alig látok. Egyszerűen nem működik a látóközpontom. Alig látom, amit írok:

Billie Holiday és a Lester Yung

Hallgatom itt, Itt a BBC jazzműsorát a Billie Holiday kedves, zseni szaxafonos cimborájáról a Lester Yungról, ahogy oly gyönyörűen „elfújta” az életét. Kedves, játékos, szégyenlős, szomorú életet. Egy élet. S milyen szép, milyen jó, csak tudni ezt. S milyen jó lenne meggazdagodni ebben, mások életéből varázsolt művészetben, ahol az ember lelkének ismeretlen virágai a nevüket kapják. 1944-

ben elvitték katonának, s egész a háború végéig az idejét a fogdába töltötte. Mit keres egy széplelkű, néger jazz zenész a háborúban? Én is ezt tenném...Mikor kijött, írt egy számot, a szabadulását. Tökéletes. Ez csak egy példa, mert mindig mindent eljátszott így. Nem erről kéne szólnia az életnek?S persze itt vagyunk mi, akik legfeljebb a levest vagy a cigifüstöt fújjuk, de kérdem én, nem a legfontosabb dolgunk lenne valamit lehalászni mások gazdagságából? Így is úgy is, ha akarjuk ha nem, dolgok velünk is történnek, csak legtöbbször fogalmunk sincs, az mi.

https://www.youtube.com/watch?v=LC_XM4l1DHo

Lajkóval a Bobán kocsmajában

Tegnap a 2006-os „Örömkoncertet” hallgattam a Lajkó Félixről, Mikor a gyönyörű bevezető után, kb. 3. 14 kor felnéz, hogy na, mi van, itt vagytok, na, akkor most menjünk fiúk, s bebólint a bandájának, s jön valami, ami egyedülállóan világhírű, szerintem, a magyar népzeneben, fantasztikus volt.

<https://www.youtube.com/watch?v=E0vq-7K3QbQ>

Ezzel most már valahogy túléljük a felfüggesztéseket. s bebarangoltam vele egész Dél-Európát, amíg a Boban Markovic kocsmajában el nem aludtam.

<https://www.youtube.com/watch?v=JszuhcWxLmY&list=RDFm7VfPBn5kQ&index=22>

Ledőlök deszkapriccsemre, lassan elalszom, de fél óránként fölbredek, s agyalok. Megint egy végeérhetetlen éjszaka.

Jan. 28 hétfő:

Hajnaltól már fölkelek. Takarítok, telefonálok szolgáltatóknak: villany, cabel, autóbiztosító. Ne kapcsoljanak már ki. Pár napon belül fizetek. Mondják oké. Nekiállok levest főzni. Már csak egy úrhajós levesem maradt. Na ahhoz még nem nyúlunk. Viszont van leveskockám, marha, vegetám, répám, krumplim, káposztám, meg egy fél maroknyi zöldborsó. Meg némi maradék levestésztám. Kis olajon megdisztelek a zöldségeket, s pont fölengedem vízzel, mikor hív a Margaret. Szabadkozik. Mondom neki minden oké, nem én vagyok a legfontosabb a világon. Lenne kis munka, de a Gene a főnök. Mondom, akartam hívni, ne érezze szarul magát, s közölni találtam melót. Csak nem akartam vasárnap zavarni. Így hazudozunk kölcsönösen egymásnak. De mondom, szívesen megcsinálok bármit. Hús centem van, húszdarab egycentes formájában. S vagy ötszál cigim. Jó, szól a Gene-nek. Pont eszem a levest, finom lett, amikor hív a Gene. Egykor találkozzunk nála. Mindjárt egy. Lenyomok egy féltányér forró levest, aztán összekapom a laptopot, meg a nyomtatót, s rohanás. Hátha kell majd a Bobbal, s már ne keljen hazajönni érte. Újraírni az árajánlatot. Vészesen fogy a benzinem is.

Kedélyes az öreg. Fél, tart tőlem, mindig a Margarettel hetyegettünk, amíg volt neki léje. Kicsit buta, kicsit maradi halottmosó. Nagy és kövér. A Margaret meg kis csinike. Olyan hatvanöt körül lehetnek. Mindegy. Mutatja a munkát. Szabadkozik a kupiért. Egy lakó ablaka megrepedt. A Margaretnek ki kéne cserélni a fürdőszoba szekrényét. A vízvezeték szerelője megcsinálja a bekötést. Iszonyú kupi. Hárommillió téglvecske, tubuska, egy aranyoskává változott öregasszony budoárja. Mennyi? – kérdi. Háát, százötven. Hallgat, hűmmög. Sok? Ó, no, nem, pont fordítva, csak nem szeretném, ha megégnél ezzel, - mondja. Ó, ne félj, nektek bármikor, túl kedvesek vagytok mindig velem. Nagyon nem tiltakozik. Elindulunk összeszedni a cuccot az ablakhoz. A szuperül felszerszámozott pincéjéből. Kis feszítővas, neylon az ablak helyére, tűzőkapocs, ragasztó szalag. Büszkén mutogatja a most faszolt antik szerszámos ládáját. Olyan mint egy régi, szocreál szennyes láda. De szépen össze van illesztve, s jó nehéz. Meg kell emelnem. Negyvenet kéred az ablakért. Kicsit szét van esve, plusz az üveg. Mondom neki, kéne egy kis lé. Anyagra sincs pénzem. No problem, mondja, őszintének hangzik. S ad negyvenet. Te csináld, mondja. Kikapom az ablakot, föl a neylont, kapocs, ragasztó, kész. Odaszól, hogy ott kihagytam egyet. Oké. Oda is nyomunk egyet. Viszem az ablakot. Még mindig van több mint egy óráam. Kéne venni valami kaját, meg cigit. Aztán eszembe jut, hogy a tegnapi vészes hang az autóból. Ma nem hallottam, ahogy kicsit szorongva száguldoztam. Bekanyarodok egy furcsa, hatalmas parkolóba a posta mellett. Süt a nap, de jó hideg van. Nézem, van egy jó vastag drótom. Kicsit acélos, de jó lesz. Mert azt tudom, hogy a kipufogó bilincse szétment. A háromméteres cső ott libeg magába. Leterítek egy ótvaros festőponyvát, s benyomulok. Idecsavar, oda-köt, kész. Aztán keresek valami kenő sprayket, „vénegyvenest”, ahogy otthon hívják, meg fehér gépszírt. S jól befújok a kardánkeresztekbe, hátha onnan jött a hang. Ez jó volt, valami hasznosat is csináltam ma.

Lost in germánium

Nos, az kimaradt a történetből, hogy megvakítottam magam. Elvesztettem a túlélő felszerelésem, azaz az olvasó szemügem.

Münchenbe van, megtalálták a gépen, ahol halálfélelmemben bekómáztam idejövet. Már próbáltam intézkedni: hosszasan üvöltözött tört magyar angolsággal egy tört német angolság. Küdjék el. De mikor kiderült ehhez is pénz kéne, feladtam. Három hónaig tartják, tehát majd később. Jó drága, japcsi összehajthatós, bár optikailag teljesen lejárt, inkább vakít. Viszont véd a képernyőtisztító neutronokat bombázó, láthatatlan porüstököseitől. Nem kéne idejekorán megvakulni..., ezt járt minden este bennem.

Végigrohantam hát a zöldséghegyek közt, nem kell semmi. Most tényleg csak a legfontosabbakat. Mondjuk két banán. Mi kell még? Élesztő. Egy adag főzőkolbász. Tejföl. Tojás. Fhú! Ezzel már elleszünk. S mondom, hát megnézzük

a szemüveget. Azokat a recept nélküli, olcsó nagyítósokat. Nem veszünk, csak nézzük, most van egy kis időnk.

Aztán tizenkilennyolcvanötért mégiscsak vettem egy egydioptriásat. Ott szuperül működött, a légyszar betűket is láttam a próbatáblán. De később kiderült, amit régóta tudok. Nem a szemüge a baj, hanem agyi probléma van. Estefelé, jön elő a neurózis. A stressztől. Ilyenkor már csak a nagyon erős ízeket, meg a nyomtatott nagybetűket látom. Így van ez. Harminc dolcsit fizettem, s még cigi is kell. Még veszek egyet, s az lesz az utolsó. Ha megvan a meló, leszokok...Nos vettem egy cigit. Odaérek a házhoz, még sehol senki. A leszakadt, vadonatúj búvárórám persze otthon.

Egy bob nevű Godotra várva.

Egy minibusz áll meg mögöttem. Vizslatnak. Teljesen nyilvános utca, mi a fasz? Aztán mellém húz, kiderül a volt tulaj felesége a dagi gyerekkel. Mi afaszt) csinálók én itt? A Bobra várok... Godot-ra, persze. Jaaa?!, akkor oké. Elhúznak, s jön a Bob. Annyi idős mint én, prosztata rákja van, vajon ettől olyan precíz? Újra végigpöcsöljük a házat. Mindenki javítja a maga nyolcpéldányát. Ide kéne még ez, oda meg az. Aztán a végén közli, lehet a hétvégére össze tudja hozni a dolgot a tulajjal. S elkezdhetem a munkát. Két napja még azt mondta, hogy holnap...Igyekszem vigyorgni, de nyilván grimasz az csak.

Most mi lesz?

Agyonnvert kutyaként jövök haza. Benyomom a maradék vhiszkym, négy tojásból rántotta. Ülök a képernyők előtt, mint egy százéves néni. Kiesik a kötőtű a kezemből. Öt óra. Felhívom a Jacket egy annyi idős vállalkozó, mint én, de mivel ő amerikai, indoklatlanul nyakig szarban. Mondom neki, nagy gáz van. Oké. Próbál valamit, holnap. Lefekszem. Pont elalszom, mikor hív a Bob. Aszondja: itt van a kezében egy nyolcszázdolláros csekk, az előleg. Holnap délután négykor! Találkozunk. Mégegyszer végignézzük a balhét, s mehet a szekér.

Kész. Fölkelek.

Fömegyek az Internetre. Nincs mit nézni. Aztán eszembe jut a kis ír pasi a JJ72 ból. a JJ álítólag a Joyce nevének kezdőbetűi...) Fantasztikus jó zenéje van, az Szandra mutatta nekem. Vajon mi lehet vele? Fölbomlottak, más zenekarban. Találok egy csomó klippet. A koncerteken ordít mint egy beszorult tinédzser. Elvész a gyönyörű zenéje, minden. De jó. Kis pilinszka egér, de egy technozseni is, mint a Hendrix. Üvölt, süvít, mintha valami úrháborút vezényelne, tombol, nyauzik, vinnyog, vákumol a gitárjával. S üvölt ő is. Ez kell, a kurva anyját! Egyszer mindenkinek az életben üvölni kell. Imádom.

Az szuperzseni ausztrál csak is hogy be tudott gerjedni, tudod, a P. J. Harvey. Aztán rábukkanok az Arthur Bownra. Egy régi filmen korona van a fején, benne valódi láng ég. Dübörög az a fantasztikus szám, a Fire. Azt mondják egyszer

kifolyott a petróleum a fejére, de valakik sörrel lelocsolták. Ő meg csak énekelt tovább. Négy oktávban...Mint egy ImaSzuma.

Na, ez az ami tetszik nekem.

JAN. 29 KEDD

Tudom, hogy otthon balhé van, de mielőtt felhívnám, megnézem A Jill írt e. Kétségesett levél, mi? Mindenkinek idegösszeroppanása van...

Hívom, s mondom, remélhetőleg minden oké, csak egy kicsit bírjuk még. Öt óra van, még nem hajnalodik.

Jack

Kipp-kopp! Hogy vagy? Én túl a mai bányán és most futok Hozzád! jégl

Tegnap jól kiüléseztük magunkat a Társasházi Közös Képviselő választáson! Nem is tudod, mily „élvezetektől” fosztod meg magad, hogy nem ilyen kolóniában élsz! Egyszer majd meghívlak egy ilyenre! Hadd láss csudát! Már én is régen voltam ilyen banzájon, mert az agyamra megy a sok okoskodó, a saját hangját hallani akaró, olykor kupeckedő lakótárs. Most viszont kvázi „kötelező” volt, mert januárban elhunyt a Közös Képviselőnk, és emiatt új intézőt kellett választanunk, meg egy-két dologban dönteni. Így aztán 6-tól 1/29-ig tüsténkedtünk. Eredményesen – s ezért nem kell második ülést összehozni.

Szomorú hangvételű leveled óta egyre kattog az agyam, s nagyon el vagyok szontyolodva a helyzeted miatt. Remélem, hogy nagyon rövid időn belül sikerül valami megnyugtató megoldást találni.

Hogy ez a helyzet bekövetkezik, az már a hazautazásod előtt is sejthető volt? És ha igen, itthon, a pihenés ideje alatt is egyfolytában ezen görcsöltél belülről? Vagy csak most, a visszatéréskor ébredtél tudatára? Csak a kocsi lerobbanása okozta rendkívüli kiadás kreálta ezt a helyzetet? Vagy netán túlköltekeztél itthon, vagy még kint –esetleg a karácsonyi ajándékokkal-, és ez okozta ezt a krachot? Vagy valami más? És ha előre tudtad, hogy ilyen tré a helyzeted, akkor miért nem vittél innen magaddal egy kis pénz-tartalékot? Hogy legalább az első hetekre legyen biztosítéked. Most már persze késő ezen filozofálni. Megoldást kéne találni. Tudok segíteni ebben? Hogy tudsz majd így nekivágni a melónak? Vagy adnak anyagra előleget? Nagyon szorítok, hogy egyrészt összejöjjön ez a meló, másrészt, hogy legyen valami lehetőség, hogy bele tudj vágni. Meg legyen egy isteni csoda, hogy fizikailag-lelkileg bírd. Jaj, Istenem! A bérleti díjra, a számlák kifizetésére van lehetőség haladékokat kérni? Mert enni, közlekedni most kell, azt nem lehet elnapolni. Jesszusom, ennivalód egyáltalán van?

Meghasad a szívem érted! Miért sújt a sors mindig ilyenekkel?
Mielőbbi kilábalást kívánok! Kérlek, nagyon vigyázz magadra.
Puszillak

Jégnéző

Jan 30. Hahó! Megvan a munka, ljég

Nakérem, megvan a munka...Kint van az orrom az iszapból.

De azért próbálok válaszolni a kérdéseidre. Bár, fölmerül bennem, hogy ön ugyan az a személy-e, akivel én otthon voltam? Mintha már mindezt elmondtam volna...

Igen, volt bizonytalanság, mindig van. Teljesen pengére volt minden. Reménykedtem, de a szemétség ilyen fokára nem számítottam – teljesen. Volt két ígéretem ugye, három. A Lolita, a bátya, meg egy másik feka, akinek január végén a garázs kellett, volna. Az első kettő ezt mondta: ha visszajövök, hívjam föl őket. Nos, egyik sem veszi föl a telefont. A garázsos pali a garázst be kell építeni) azt mondta, hogy csúszik az egész, február elejére. Igen, a kocsí ügy törte el a tevé gerincét. Egész évben spóroltam, s az utolsó két hétben minden elszállt. S nyilván, akivel soha semmi hasonló nem történt, az ezt meg sem érti. Azt gondolja, hogy én vagyok a hülye. Ami lehet igaz, de valamit valamiért. A családnak karácsonyi ajándékot gyakorlatilag nem vettem. Miért nem hoztam pénzt? Mert nem volt. Amit adtál az is messze-messze túl volt mindenben. Biztos nem hiszed el, de nem szoktam én így lenni, s ez igazán megalázó nekem. Mindegy, milyen jó szívvel adják, akkor is. Magam miatt. Kaptam egy előleget, gyorsan küldtem A Jilléknek pénzt, mert már jó nagy balhé volt. Kifizetem a számlákat, vettem kis kaját, meg ilyenek), s innen fogva napi huszonöt órát fogok dolgozni. S ma lesz az utolsó nap, hogy cigizek.

Szerencsére volt már ilyen, de most tényleg új életet kezdek. Ez nem lesz többé, kihúszom magam a hajamnál fogva.

Aranyos vagy, s tudom, hogy nehéz ezt megérteni. Mindegy, dolgozni kell. Arccal a vasút felé...Puszik

Jack

hurrá, jég!

Kipp-kopp! Jó reggelt íres REGGELIT! – remélem tartod úttörő becsületszavadat!) Rendkívüli módon örülök, hogy megnyerted! Hurrá-hurrá!!!! Csak ügyesen – és beosztással az erőddel! Nem átesve a ló másik oldalára! Emlékeztetek: a nap csak 24 órából áll íme nálatok is – hiába szebb, nagyobb vagy jobb ott minden), és az istráng szagatáshoz erőt is kell gyűjteni – minimum 6-8 óra! Leszel szíves ezt figyelembe venni.Jó? Hogy vigyázzak rád, ha te magad nem vigyázol magadra? Csak emlékeztetőül: én vagyok az a perszóna, akivel voltál! Értem és

akkor is értettem) a helyzetet, csak azt nem tudtam vagy nem jutott el a gyöpös tudatomig), hogy ilyen ingatag a kezdeti talaj. Semmi kétségem nem volt, hogy megoldod – csak szeretnélek már megóvni ettől a helyzetektől.

Puszik

Jégnéző

sityukám, tarts ki jl

Sityukám, tarts ki. Biztos, hogy most nem könnyű visszazökkenned, de meglátod, hogy utolér a szerencse. Csak higgy benne. Gondolj arra, hogy jó melót találsz és fizetni is fognak. Akkor megtalál téged a munka.

Amerika, Amerika az álmok, vagy inkább a valóság földje. Sohase volt ott se könnyű.

Itt se, de te ráadásul távol vagy. Persze ebben lehet jó is, hogy egy csomó itteni állatságtól távol.

Most nem írok sokat neked, pedig sokszor jársz a fejemben, hogy mit kellene itt csinálni. Most nagyon be vagyok havazva, mondhatnám le vagyok nyomva, nagyon sok a terhem és a stresszem mostanság. És beszakad ettől a vállam a hátam. Mint minden év elején, hiszen most kell alapozni. Ha a hétfői tárgyaláson túl leszek, majd írok bővebben.

Az a legfontosabb, hogy bizakodó és egészséges legyél. Meglátod, minden magától is alakul. Bízod magad a sorsodra és sodródj, csak közben ne halj éhen. Vigyázz magadra. Puszi.

Ágnes

a pénz nem boldogít, de, most nagyon jól jött...Jill

Hát a francba, a pénz nem boldogít, de jó szarúl tudja érezni magát az ember, ha nincs.

Elég jól föltámadtunk itten, még a kutyákat is megautóztattuk meg megnéztük a lötyögő meg föltorlódott jégtáblákat a Balcsi parton, befizettünk egy-két halálost és nagy boldogan és hosszasan 'vásároltunk', főleg kaját meg néhány bizbaszt. Tényleg jólesett. Igaz kicsit lefáradtam a végére, haza, fűtés, buzi tv kicsit, néhány pohár vörösbor és most aztán alvásfalvásmikulás. Öregszem.

Nagyon hős mackó vagy, tényleg vigyázz magadra kicsit mostmá, love you, e

j

Jan. 31 Dolgozom!

Hát nem fantasztikus?

Íel is fáradtam egyből, húúú).

Nos, hát igen. Eltartani egy köszvényes családot, meg magamat, két kontinensen, félseggel, féllóval, háááát, ilyen nincs. Átugrani kicsi Európába, lityeg-lötyög, potya, kunyi-sunyi. Okospista, jajj.

Keménynek kell lenni. A világ kemény. Valójában nem tudom, milyen kiugrási lehetőség van még. Ami nem baromság, nem hazugság, nem csalás vagy öncsalás. Szóval, marad nekünk, ez a jó, öreg, kommunista „felismert szükségyszerűség”. Faszá.Ráadásul, beiktattuk ugye ezt az újabb stációt, hogy no cigi. Volt idő, mikor azt szoktam mondani a közönségnek, hogy azért gyújtok rá), mert „túl sok az oxigén”. Na, ez megfordult, a világgal együtt, mint valami szinkronúszó. Hát akkor tényleg forduljunk mi is, francba is.Ami persze, most azt jelenti, hogy a fejem rendszeresen úgy behorpad kétoldalt, hogy félő leesnek a füleim. Nem lesz, ami tarcsa őket. Akkora a vákum. Valaki odabent szívná nagyon.

S megint elcsesztem. Mert ugye lehet kapni valami nikotin pótló izét, de elég drága. Annyira, hogy nincs is rá pénz. Mondjuk a cigi se olcsó, jut is eszembe. Röpké fejszámolás, s kiderült, hogy annyiba kerül egy évben, mint egy oda-vissza repülőjegy.Magyar pénzben, mondjuk 360 X 500 – 180 ezer. Szóval, se kaja, se pia, se ..., se cigi. Jó nem?

Mindegy, gondoltam, halgassunk egy kis Volteaírt a lejátészónkon, tapétavakargatás közben, mert azért teljesen mégsem lehetünk normálisak. Szörnyethalnánk a szegyéntől.Puszmusz

Jack

Munkáslét, jég!

Kipp-kopp! Hogy vagy kisbányász?

Hát bizony, fárasztó – de egyben örömteli is - a munkáslét! – Bár olykor nekem is erősen gondolkodnom kell, hogy mi a franc is az öröm ebben? Ha van már kapaszkodó, lehet továbblépni-gondolni a következő lehetőséget. Én is töröm agyam, ötletelek, kutatgatok, mit lehetne kitalálni, hogy ne ez, ne ily bizonytalan és testet-lelket gyöttrő legyen. A cigiről való teljes lemondás nem biztos, hogy most a legjobb választás – bár én eddig is elleneztem. Van-e olyan, hogy fokozatosan csökkentve a napi adagot, le lehet szokni? Mert akkor inkább ezt válaszd, ne a radikális megvonást – ami még esetleg nagyobb bajt okozhat, mintha pénzt kidobálva, tüdőt rongálva még szívod egy darabig. Azon mindig elképedtem, hogy milyen sokba kerül egy doboz, de sose jutott eszembe utána számolni, hogy mennyit is füstölhet el egy ember évente. Jesszusom! Persze ha nem füstöl, akkor biztos van más, ami kidobott pénz. Valami düdükéje majd mindenkinek van!

De ha mégis úgy döntenél, hogy letetted a stanglit és kész Ne izgulj, csak érzéki csalódás, hogy horpad a fejed, s leesnek a füleid. Meg egyébként is, a fülhallgató majd a helyén tartja!

Most, melő után futok fiacskámékhoz. Kész van a babasarok, megmutatják – s élvezkedünk, megtapogatjuk az újabb babagöncöket is kikaptam engedélyt, hogy ha akarok, vehetek néhány dolgot, de lehetőleg pasztellszínekben – hétvégen becsörtetek az ilyen cuccokra szakosodott áruházba), meg viszem nekik a babakocsi árát kimondtam, hogy azt én állom – már megvették két hete, most ezt is szemrevételezhetem, mi az a hiper-szuper, háromkerekű, könnyített vázú, - talán még helyből felszálló is? - bébihordozó majd 100-ért!) – Háromkerekű: a mi időnkben még négy kereke volt a babakocsiknak is – meg nekünk is kivolt mind a négy kerekünk!)Úgy gondoltuk, azért, hogy stabil legyen. lásd, mint az autók) Úgy látszik ez már snassz, idejemúlt. Kíváncsi leszek, ha majd a gyerkőc ide-oda forgolódik benne, mennyire lesz jó.Vagy, ahogy elnézem a gyakorló tologatókat, csak beleszíjazzák és ülhet, mint a cövek! Szegény, már most sajnálom! Majd könnyíték a sorsán! Kúsunk-másznak-gurulunk.

A múltkor az ABC-ben telepakoltam a kosaram – a kenyér-tej mellé egy csomó tündéri bébi cuccol: csőrös bögre, hőkijelzős kanál, cuclik, Mici Mackó mintás körömcspesz, olló és reszelő bábiknek, fogzaskor használható rágóka, Pampers pelenka újszülött méretben íze sokszor hiánycikk).Aztán magamra ripakodtam: előbb konzultálni a Szülőkkel, mit lehet. És szépen visszapakoltam a polcra.Ma egyeztetünk!

Piszkállak és megsimogatlak, megöllelek

Jégnéző

Nagymamám jelölt ljég

"azért ez egy drága nő", ez volt az első gondolatom, ahogy elolvastam a leveled. mindig ez szokott lenni. hm. mi vagy te, egy ősnő?

Na ja, olvastam, hogy milyen sokkot lehet kapni a hirtelen megvonástól. Az utóbbi időben egy doboz nem volt elég. Ültem itt, vártam, árajánlatokat írtam, s egyik spangliról a másikra gyújtottam, képletesen. Na már most, ehhez képest, ma négyet szívtam, elfelezve. egy felet három óránként. Azaz ötödére csökkenttem az adagot. Szenvedek persze. Vettem egy csomag kevert szárított gyümölcsöt, mindenféle magokkal, s azt rágom. Van valami tapaszt meg nikotinos rágógumi, reggel megnéztem, de túl drága, vagy negyven dollár! Tudod mikor?! Mert hogy abban van valami kis nikotin, pótlásnak.

Persze, ez csak a kezdete a szenvedésnek, mert le akarok fogyni is. Daliás akarok lenni. Diéta, persze, rohadt nehéz.

Az az igazság, hogy nem is vagyok éhes, mikor hazajövök. De egy-két sört meg muszáj innom, hogy lesimítsam az agyamat. Akkor meg éhes leszek. De lassan s bizonytalanul azt is csavarjuk lefelé. S persze, itt van a munka: rohantam ma, mint az állat. Főleg fal-vakarászás, meg festés. De jó ez, mert bent jó meleg

van, kint meg baszott hideg. Úgy tűnik, hogy senki sem dolgozik, szóval szerencsésnek tartom magam. Mindegy, ezt a pénzt ingyen nem adják, szóval millió részletecske van, amit ki kell javítanom. S amikor majd belendülök, azaz hozzá szokom újra a munkához, újabb kínzást eszeltem ki. Futni fogok. Bizony. Reggel lemegyek a tengerpartra, itt van két percre. kocsival, persze), s futok egyet a locspolódásra, a homokban. Szívom a jó, kis sós izit, ami jön az Atlanti óceánról.

Na mindegy, most sütök egy kis házgári csirkecombot, amit tegnap bepácoltam. Főtt krumplival.

Jó kis nagymama vagy, az látom. Szédült anyuka a gyerekek szemében. De ne hagyd magad, neked is vannak jogaid. Mindegy, gyerek, unoka, olyan nagyon senki nem jár rosszul veled. Én sem.

Kedves, drága, aranyos vagy.

Szeretlek.

puszik

Jack

Febr. 1 Cső hll

megjelentem újfent... hogy vagy?... most hétvégén értekezünk.... van melód?

üdv hael

örülök,

hogy vagy? Iml

Szia, hát ez aztán barátság!? Mi van veled? Mit csinálsz? Imola

Köszönöm,

megvagyok. S te?

Ja, igen, dolgozom. A hétvége oké, majd pontosítok.

JACK

Febr. 2 Én is kibontakozhattam volna... Jill

Erre szoktam, szokták írni, hogy a francba azért maga tud írni kérem. És aztán itt meg is áll a 'reagálás', mert mi a fene egyebet tudna mondani az ember... A csuda vigye el...

Olyan zavaros napjaim vannak, tegnap megnéztük a nyanyával a nagy getsby-t, ami teljesen 'fölkavart', érdekes az Szandra aszonta szomorú volt, de olyan 'megnyugtató' is, gondolom ez az a filing, hogy mégse vagyok 'egyedül' a világban...

Meg olvasom a Thomas Mann feleségének életrajzát, ami szintén föl tud vetni néhány kérdést, tegnap este még vmi 'nagyképű' gondolatok is keletkeztek bennem, hogy mi lett volna, hogyha az állandó 'szenvedés' helyett mondjuk lazán 'kibontakoztam' volna, 'adtam volna magam', lehet én se vagyok/voltam olyan 'kispályás', de aztán volt egy szörnyű, megalázó éccakám, ma nagyjából egész nap allergiások voltunk a csirkével egymásra és ugyan próbáltam úgy csinálni, mintha én itt vmi értelmes tevékenységeket folytatnék, de a végén elége 'tele lett a tököm'. ...

Kicsit még kínlódtam, aztán elkezdtem inni egy-két pohárral, ami nélkül újabban nem megy az esti 'lecsillapodás', sajnos) és mintha kezdene kicsit javulni a helyzet, kiszellőzni pl. a szagok a szobámból meg az agyamból, épp kis papas-mamas-t hallgatok itt közben és el tudom képzelni, hogy holnap reggel is fölkelek és csinálok vmit...

ja, azért teljesen most már/ennyi minden után, mégsem lehetünk teljesen normálisok...

Puszmusz, sajnos) love you, rábaszás, nem tudok asziszem élni nélküled..., Jill

Febr. 2 azért ez jó, lj

Mert valami van. Kedves vagy, jó, mikor tudod ezt használni. Érdekes dolog, mikor az embernek már így, kialakakul egy nagyobb képe, s próbál benne eligazodni. A „kibontakozhattam volna” az szép, igen, erről kéne szólni a dolognak valahol. Itt milliószámra teszik ezt, s őszontén megmondom, zavar is. „Mérgező” vagyok rájuk: a rohadt életbe, van akinek csak úgy...Persze, az is egy kérdés lehetíne), hogy merre. azember hol van, miben nő föl, milyen hatások érik; mi, vagy ki modndja meg neki a frankót, stb.) Itt van két példa:

Az egyik egy kis fiatal pasi, aki elment Kínába, „mert most Kínába kell menni”. De nem ícsak) kultúrtúristának, hanem pénzt csinálni. Pikkpakkpukk megtanult kínaiul, s pár év alatt milliomos lett.

A másik egy favágó kinézetű amerikai filrendező-festő. Rendelkezvén egy nagyon jó fej apukával, azzal játszott, amivel akart. Egyik műfalyban se annyira jó, de ügyesen blöfföl a kettővel. A híres festészete tengeri térképekre mázolt, kínai írásjelekből áll. Meg kicsit extavagáns: zakó, alatta kigombolt pizsama ing, hogy hasáig látszódjon a szőrös mellkasa. Ilyenek.

Végül is mára úgy látom az embereknek két csoportja van: az egyik beolvad a semmibe, a másik „megvalósítja önmagát”. Mindkét tábornak hatalmas kézikönyve van, hogy miként kell. Az utóbbi lényege, hogy mindenki egy „egyéniesség”, mindeki dilis, mindeki speciális, mindeki eltérő, netán agyament, de mindenkinek igaza van, ha. Ha csinál vele, belőle valamit. Például pénzt. Ha ezt megcsinálja, máris igaza van. Tegnap azon gondolkoztam, hogy miért is van ez velem ívelünk).

S az jutott eszembe, hogy valójában az történt, hogy egy magasabb világgal azonosultunk, anélkül, hogy meg tudtuk volna teremteni a hozzá és a rávalót. Ebben aztán bizonyos nehezen látható alapegyezések í életmód, dolgok elnevezése, elrendezése, használata, stb. pl. Mire való a kutya, a kert, a szabadidő, stb.), másrészt meglehetősen elvont, magasabb kulturális dolgok vannak. A kettő közt meg nincs semmi. S ezt a hiányt érezzük nap mint nap, s ez a szenvedés forrása. Ez persze, az én furcsa gyökértelenségemből fakad, ahol dresszír hílyán szabadon választhattam, amit akartam. Mint a művészek, pl. Ha az lennék, semmi baj nem lenne...Illetve valami biztos akkor is lenne. Csak másképp. De végül is minden valahova lemegy. S ott lent, a valaholban meg egy kérdés ágaskodik: mit lehet faszolni s mit érdemes. S el lehet fogadni a felelőtlenségnek bizonyos mértékét, ha az érem egyik oldalát nézzük. íez viszont mindenkire igaz). A szellemiség, az a kezdetekben megvolt. S mit kellett volna vele csinálni, kidobni? Félre lett az tolva sokszor s sokáig, de kidobni? Azt soha. S most például, az Internettel, meg azzal, hogy anyagilag nem sikerült meggazdagodni, a dolog új jelentőséget, értelmet kapott. Valamihez mégiscsak lehet nyúlni, valami kitöltheti a hétköznapiakat.S van egy jó házunk, egy „otthonunk”. Teljesen, ezzel persze nincs igazolva minden. De ha a bármilyen okból bunkónak maradtakkal vetjük magunkat össze, akkor jók vagyunk. Ha a bármilyen okból az otthontalanokkal, vagy a szar otthonban lakókkal vetjük magunkat össze, akkor is jók vagyunk. Ha a kettőt ügyesen kombináljuk, akkor meg még jobban.Persze, jó lett volna minden. Több. Jobb. Szébb. Kényelmesebb. Biztonságosabb. De a „magyar ugarról”, szegénylegényként? Csak nehéz ezzel a képpel megalkudni. A világ megváltozott, s valami mást mutat, sugall. S az ember hajlamos bedőlni ennek, s más értékmérőket használ. Pedig van, ami maradt a régi, s soha nem változik. Az emberi életnek van egy összege. Mindegy, ki-mit csinált. Össze lehet a sokféle lego-elemet számolni, kinek, mi van. Ha minden társadalmi, szociális, egyéni összefüggést figyelembe veszünk, s úgy adunk mindent össze, ki fog jönni egy végeredmény.

S kiragadni egy valamit? Hát, ennek nem sok értelme van. Az könnyebb, ja persze. Hülyének lenni mindig könnyebb. De ismétlésként itt van két régebbi, erre vonatkozó irományom, hogy ne keljen újraírnom, fogalmaznom. S ezek a dolgok ott vannak, báremennyire is elvontak. A kemence mellett...

MEGINT EGY ÚJRAKEZDÉSI KÍSÉRLET IMOLÁVAL

iml

Szia, hát ez aztán barátság!? Mi van veled? Mit csinálsz? Imola

hogy vagy?

Febr. 4. Barátság? hm...,három levél, Válasz lim

Nem tudom, ez neked mit jelent...

Íszégyenlem, de még mindig gyerekes örömmel veszem, ha írsz. Hogy igenis létezel, s nem a képzeletem játéka voltál csupán. Azt még nem tudom, hogy éretlen, zöld, buta, fatálisan sérült vagy csupán, s csak ki kell várnom, amíg felnősz? De mindegy, ügyesen létrehozta ez az Ararátot közöttünk, s valahol szörnyű, kétségbeejtően valóságos, hogy egy „ilyen nő”, (ember) volt a legjobb az életemben. De tök mindegy, tudok élni nélküled, van énnekem dolgom.)

Figyelj, a pénz kérdéssel egyenesbe jövünk, nemsokára, **emiatt nem kell aggódnod, írnod sem.**

Valamelyik nap, véletlenül, „fülembé került az egyik hosszú beszélgetésünk, tavaly októberben. Azt hittem már régen átraktam a számítógépre, de ez valahogy ott maradt a kis lejátszómon, s ahogy randomli halgattam a zenéimet, egyszer csak ez jött elő. S meghallgattam. Hát, nagyon tanulságos volt.

(egyébként megvan az összes) Gondoltam is, hogy fölveszem, s elküldöm neked cd-n, de aztán azt gondoltam, hogy minek? Nem érdekel ez téged. Nos, a tanulság ebből íme minden másból is), hogy valahogy, minden kín, és fájdalom ellenére, te mégsem tudsz lenni se az én szerelmem, se a szeretetem tárgya.

Ez a női materializmus elképesztő. Ahogy hallgattalak csomókba hullott a hajam. Hogy egy nőt semmi más nem érdekli, mint a létérdek. Ímáramint, ahogy ezt, ő fölfogja) S egy pillatra sem kételkedem, hogy te is egyike vagy azoknak az „ősnőknek”, akik imígyen kalibrálnak. Érdek, gyönyörű. Azon a felvételen arról beszélek hosszasan, hogy miként keresgélem az élethez szükséges s megragadható értékeket. Minden nehézség ellenére. Mint a legjobb barátoknak, egyetlen értő, érző, érzékeny, intellingens lénynek, akinek hosszasan gondoltalak...) elmondtam „mindent”. S pár nap múlva, valami olcsó kifogást találván, kidobta a szemétre. Nos, hát ennyit ért, mindaz, amit mondtam, mindaz aki vagyok. Valamelyik éjszaka, fölrémett bennem mindaz a távolságtartás, az a vérfagyasztó kívülről nézés, ahogy te nézel, s néztél engem; - mindaz a kifogás, amit annyiszor, s oly kegyetlenül a pofámba vágta. Személyes dolok a testemről, pl. De más is...Rólam.

S eszembe jutott, hogy mi lenne, ha én is ezt tenném? S elkezdeném a tiéd ócsárolni? Találnék hibákat...

ínehogy azt hidd, hogy nem tudom, nem vettem észre. Valahol, egy elég részletes listám van erről, amit soha nem küldtem el. Izléstelennek tartottam. Te viszont nem. Sohasem fukarkodtál a megjegyzésekben.. (Önvédelem? Na ja, valakinek lehet, valakinek nem?) Nézd, azt tudom mondani, hogy nyugodtan hülye lehetsz, jogod van hozzá. S kigolyózhatsz az életedből. Én nem hiszek ebben, mert „elárultad magad nekem”, s ismerem a lelked egyéb tartományait is. Leredukálhatod magad neoprimitívvé, ős-ösztönössé, mindentudó cinikussá is, ami a legrosszabb. De úgy kell neked.Én, még mindig azt szoktam mondani, hogy „nem tudom”.

Nos, tök mindegy, még élek. Dolgozom, van munkám. S téged elveszítvén, magányosan, de a saját lelkem megmentéséhez fordultam. A lélek nem korhoz kötött, jobb esetekben. Rosszabbakban, meg igen.

S néha azt gondolom, hogy te mesebeli öregebb vagy, mint én...ígyébkén abbahagytam a cigit. Fogytam tíz kilót. Van, amin nem tudok segíteni, ráncos leszek, de a szemem csillogni fog, s még más jótulajdonságaimat is megtartom...)

Jack

2. toldalék2.

ja igen, ezzel kellett volna kezdenem, elnézést.

teljesen elismerem, hogy nagyon hülye voltam. sokszor, sokféleképpen. s igazad is volt. szörnyű hülye voltam, borzasztó volt hallgatni magam...) de, valahogy, azt gondoltam, hogy "itt van ez a nő, ez engem megért, s akár hülye is lehetek. tud olvasni a sorok között". Már bánom. szégyenlem is. kiadtam magam, valakinek. mindegy. csak tudod mi jut eszembe? Te, meg én az ágyban. Én tényleg azt gondoltam, véltem, hogy azonosulni tudok veled. egy test, egy lélek.

Jack

3. ja, igen

"s, soha olyan boldogok nem voltunk", mint, mi együtt.

Jack

A DOHNÁNYIKERT

Kertek (külső-belső)– kicsit ironikus, s ömlengő) gondolatok a Dohnányi kert kapcsán

Dohnányi a híres karmester és zenetudósi?) hatalmas kertjéről van szó. Szakértők nyilatkoztak az ún. polgárkert sajátosságairól. Ez egy hatezer négyzetméteres, híres kertépítő által készített, ma is álló műremek. Sok forrásból merítve, egészen Mátyás király reneszánsz udvaráig és kertjéig visszamenőleg, részletesen ecseteli, mik voltak a kertépítés alapvető szempontjai.

nagy legyen

a helyben honos fák megmaradjanak
közepén nagy, szemnyugtató füves résszel
a fű közepén szökőkúttal
a füves négyszögön sétányokkal
a fű és a fák közt gyógynövények részére hagyott szabad területtel
ezen túl füves kiemelt résszel, ahol már válogatott díszfák vannak, mint például a hárs, amely sokáig él, gyógyít, olyan koronája van, mint a háznak stb.
a fák között díszbokrok, cserjék, s főleg színes virágok a szem gyönyörűségére e ligetbe forrást kell vezetni, melyet kőbe kell foglalni
mindezt mulatókertnek is hívták, ahol partikat lehetett rendezni, mert természetesen ott fedett pavilonok székek padok és asztalok voltak gondosan elhelyezve.

Mint az olaszországi Tivoliban, ahol volt szerencsénk járni.

Nagyon érdekes lenne ezeknek a kert leíró könyveknek és az ezzel kapcsolatos szakirodalomnak utána nézni.

A másik gondolat azzal kapcsolatos, hogy egy adott társadalmi Liliében milyen elképesztően jó lehetett élni, mert ilyen dolgok voltak. Az uraknak persze. S aztán felvetődik, hogyan lehet társadalmilag igazságosnak lenni s ilyen és hasonló kerteket építeni. Nem lehet. Valami bűzlik. Fenyveget a gondolat, hogy ez az egész gyönyörűséges álom valami régi, ősidők óta ránk maradt, vagy még inkább megmagyarázhatatlan okból magunkkal cipelt örökség, amelyhez a némiükünkben élő burzsoá ragaszkodik. De ha burzsoá, akkor rossz. Mert az a nép ellensége. Senki sem akar a nép ellensége lenni. De akkor a különleges igényekre megtervezett gyönyörű kert is burzsoá. S akkor nem kell. Jó, jó. De mi lehet helyette? Lehet valami helyette? Minek kell lenni helyette, ha lehet? Ha egyáltalán lehet. Ha csak egy kicsit is lehet! Mi legyen a méltóképpen alázatos, önfeláldozóan közösségi, de azért sétálásra és elmélyedésre vágyó, maga köré az őt inspiráló, az általa szeretett, számára sokat jelentő növényeket festői elrendezésbe összegyűjtő, kövekkel, vizekkel és egyéb szimbolikus vagy praktikus tárgyakkal berendező ember eshetősége?

A görögöknek a piac volt a kertjük, a város főtere. A rómaiak kint vagy bent fürödtek is a kertekben, s közben lakomáztak. S bizonyos részeiben sportoltak. A papok zsolozsmáztak és kertészkedtek az oszlopok előterében. S az Isten pontosan a kert fölött lakozott. A kert a meghosszabbított lakótér, a menekülés a lakóház barlangjából, az engesztelhetetlen emberi dualizmus része, a szabadság és szabadulási utáni vágy szimbóluma, a megszelídített vadon, a teremtetten vadon, ősi félelmekre, mint a kiszolgáltatottság, alkotásképtelenség, a szörnyű véletlenek, a természet csúfolódásai és cseppet sem vicces tréfái, az elszenvedett vereségek utáni kárpótlás, menedék a csapadéktól, a hőtől, a hidegtől és a szélről, melyek millió évek óta gyötrik az ember törékeny testét, ahol nem falja fel a

medve és a farkas, nincsenek legyek, csak méhecskék, gusztustalan növényi kártevők és enyészet és rothadás, s a jajgató fák penészes immun könnyei, csak üde zöld tavaszi pörsenések, s napfényből lett pille szárnyak, száműzetésben a férgek, a fű puha és le lehet benne dőlni, s egyenesen archaikus szívünk legmélyéig inhalálni az illatok finom kondenz csíkjait, és bársonyos aromáik hullámaait, menedék a lélek számára, amelyik veszély nélkül s ártatlanul belebámulhat a hajnal harmincseppjeinek sziporkázásába, kidőlhet és tunyulhat a tőgyemeleg délben, bizonyosságok után eredhet vagy sóhajtozhat a bágyadt alkonyatban, a csillagfényes éjszakákban meg érzékenyülhet satnya kiterjedésén, elrejt a pirulás léggömbjeit, a kimoshatatlan alsóneműt, a titkolásra szánt bánat-zoknikát, a törekeny s a reménytelen szerelem ingeket, s a vágyak gomolygó felhőin villódzó titkos alakokat, eltemeti a veszett fejszét, a kisimítja a csorbult csorbát, s a göröngyös röögöt, visszanyalazza a kis hangyák leszakadt testrészeit, a páratlan pille szárnyakat, visszaadja a reszkető csigának a házát, szégyenkezés nélkül és mások tekintetétől elrejtve itt lehet csak rágódni a lét transzcendens morzsáin, és új bizonyosságokkal megszületni, mint a újszülött lepke a fény tűjével a szemében, s a múlt hulláját a jelen bődületét és a jövő szédületét egyszerre vagy külön-külön elfeledni, imígyen azonosulva a természet, a lélek, az intuíció, vagy a gondolat törekenyen is fergeteges isteneivel, a színek és hangok isteneivel, minden dagonyak és minden hozsonnákisteneivel, habfürdőt venni a benső történetekben, ahogy ezt a szerelmesek szexszel tesztelték Indiában, ahogy a tiszteltlent tisztelték Kínában, s a végső bizonyosságok hullámcsíkjait találták a Japán elgereblyezett murvában.

Nem kell a kert. Nem kell semmi. A tárgyak az eseményekkel együtt csupán benső létünk manifesztációi. Jelképekkel, szimbólumokkal, s egyéb költői eszköztár kellékekkel ruházzuk fel őket. Egyszerűbb léteken katalizátorok, asszociációkra készítetnek, fátylokat lebentenek fel, inspirálnak, hangulatot keltenek és így tovább. De a birtoklás mindig igazságtalanságot is jelent. Az utánzás mindig a hamisságra emlékeztet. Ha segédeszközöket használunk, felmerül a kérdés, menekülünk valami elől, megkerüljük a választ, eltereljük a figyelmünket valami elől. A világot már ismerjük. Megtanultuk összefüggéseit, a legfontosabb premisszáit a természetnek és a társadalmi életnek. Ismerjük a jó és a gonosz viadalának lehetséges variációit. Ismerjük a tájak, az állatok s a növények külső és belső jellemzőit, kétkedve nézzük a valaha fenséges oroszlánt, sajnáljuk és szeretjük az elefántot, de soha nem kérdeztük meg a véleményét. Az egzotikumok a gyermekkor játékkosarába porosodnak a padláson, a születés és halál misztériuma az elfogadhatóság és átláthatóság egyszerűségévé töpörödött. A világot se megváltani, se megváltoztatni nem lehet, az csak sokkal nagyobb koordináták mentén egyszerűen megy a maga útján. Még akkor is, ha sok ember hangya munkája tesz némi különbséget, hősök már csak akkor leszünk, ha az ehhez szükséges illúziókkal még mindig rendelkezünk. De leegyszerűsíthetjük az illúziók hatalmas

tömkelegét. Ez aztán majd bizonyos elszegényedéssel is jár, ha illúzióink vannak az illúzióinkról. Ha ezek száma csökken, a csalódások, csalattatások száma is csökkenni fog. Tehát szegényebbek leszünk a csalódásokban, érzelmeink nem fognak úgy kilengeni, de ha már ezzel kapcsolatban sincsenek illúzióink, azok felé a benső bizonyosságok felé fordulhatunk, amik ugyan örömmek hitt frusztrációt nem, de szilárd benső meggyőződést annál többet okozhatnak. Tehát királyi parkot építeni magunknak, amelyből később új korokban tenispálya, állatkert, lerakat vagy idegenforgalmi létesítmény lesz, elgondolkoztató dolog. Mármint megéri-e. Elmegyünk erről a világról valami furcsaságot hagyunk magunk után, amiben hittünk. De vajon boldogabban hal-e meg az az ember, akinek életében volt egy parkja.

Jelenlegi szintemen én teljes hamisságnak, jogtalanságnak, és giccsnek tartanám, ha lenne egy luxus jachtom, egy luxus felhőkarcolóm, egy luxus szigetem, egy luxusautóm vagy egy luxus kertem. Mert ebben a világban, s valószínű ez mindig így volt, minden világokban egy kert, ami az enyém, nagyon szuper, nagyon speciális s ezért nagyon luxus, egyszerűen egy abszurdum. Ha csak kifele nézünk.

Mert más úton is el lehet jutni oda.

A benső kerten keresztül...

A külső kert, s a benső, együtt.

Az az igazi.

Az egyén lehetséges világegyeteme.

Képmutogatás, Ihl

Azóta is bennem van, hogy kéne szólni valamit erre. Mert tudom, mennyire félreérthető. De tényleg elsodort a „van ennél sokkal fontosabb”, dolgok áradata. Sok féle képpen lehet értelmezni, tudom.

Nos, arról beszélek, hogy én semmi képpen nem akartam rivalizálni veled. Nem azért mutattam meg őket, hogy hátha ezt, vagy ezt is, el kéne adni. Hogy én föllépjek, mint valami rejtett művész, akinek gyorsan meg kéne ragadn az alkalmat, vagy ilyesmi.

Egyetlen célom volt vele, hogy megmutassam, azért) nem csak szavakból állok. Vagy, hogy is mondjam – jobb híján – van némi fantáziám?

Na mindegy, kettőre itthon leszek, s fölmegegyek a skype-ra. Vagy valami.

Jack

Febr. 4. mégse egy előny...

íMi mást lehet erről újra és újra elmondani, közhelyeket persze...)

Szegénynek születni egy szegény országba. Úgy értem, kis, szinte minden szempotból elmaradott országba. Végül eltartott néhány évtizedig a

lelkeseδέsem, amikor elég egyoldalúan csak a túlélés nagyszerű tényét voltam hajlandó látni kishazánkban. Mármint a nemzetét, a népét...

Ami azért nem semmi. De hát, bármennyire szomorú is, előbb-utóbb szembe kell nézni a ténnyel, van azért ott egy elég alacsony színvonal.

Ami persze elsősorban pénz – ahogy ez lenni szokott – de amire én itt gondolok, az az egyik katasztrófális következmény, a mindig a nagyok után kullogó kultúra. S itt egy csöppet sem segít, hogy itt-ott, ebben-abbán volt egy-két kimagasló eredmény. De biztos a bulgároknak is volt. íTristan Tzara, jut is eszembe, de lehet ő román volt, s Párizsban maradt, nem mint a mi Adynk...)

Hülye dolog, hogy ezek a nagyon durva, hódító nemzetek, mellék, vagy akármilyen termékként létrehoztak egy jó gazdag melegágyat – a kultúrának í s persze tudománynak, szellemi-társadalmi s szemléletbeli) fejlődésnek is. De hát, ott vannak az olaszok, végül is ők se szegyenkezhettek, pedig ők Róma óta csak pusztulnak...S persze, felmerül, mit csináljon a szegény ember gyereke.

Az Ady szépen elmondta, nem könnyű kitörni innen a sárból, azóta sem. Fenébe is.De ez még haddján lenne. Mikor a kérdés oda megy le: oké, akkor szimplán csak legyünk hülyék? Mert nem vagyunk azok, viszont oda születtünk?Végül is a műveltség, a tudás megszerzése nem valami öncélú dolog kellene legyen. Élvezkedés, fogyasztás. S nem is jó. Szerintem normális embernek ettől megmegy a búrája. Normálisan szét kell robbanjon a feje, ha nem talál kiutat, nem nyit ki valami szelepet, nem engedi ki a gőzt, s hajtat vele valamit. Nem hajtja vele mások mozdonyát. De tényleg, ezen töprengek itt. Mire jó ez az egész?

Viszont a másik oldalon meg ott vibrál, öröktől fogva a rohadt kérdés: hogy élhet az ember gondolat nélkül, barom módra?

nos, amúgy dolgozom, minden nap. Pizlicsáré, fásasztó, munka. Hülye ember hülye házában rongyokkal takargatok mindent, falakat kapargatok, tapasztok, mázlok. De ez van, tél van. Tömegek vannak munka nélkül. S végül is nem zavar senki, akkor jövök-megyek, amikor akarok. Hallgatom a rádiót, a zenéimet, vagy éppen most egy Maugham regényt, a Pengeélen-t, talán így lehet fordítani. Marha jó.Aztán tegnap korábban hazajöttem, hogy beszéljek a H. Lacival, akinek végre megint van Internetje. Végre?

Kiderült, hogy csórikám lopja valahonnan, s a Skype-ja sem működik rendesen, mert hogy szar a számítógépe. Na hát ilyenek. Úgyhogy végül én telefonáltam, hogy tudjuk dumálni. Továbbra is egy nagy homály. Mikor úgy tűnik végre megértettem valamit, elkezd másról beszélni. Majdnem teljes a disszonancia közöttünk. Gyorsan bele is fáradunk.

Pinchon és a hisztérikus realizmus, meg az elefántok kettős természete.

Nos, utána az irodalmi berkekben bolyongtam: végre vannak normálisan kidolgozott dolgok a posztmodernizmusról. Pyntchon persze. Egy igencsak rejtélyes író, negyven éve senki se látta, de mindjárt megkapja a Nobel díjat. Közben Cervantest töltöttem le, a nemes lovagról és duci szolgájáról. Majd jó lenne ebben is megmerülni. A másik szememmel a tévét néztem, ahol Afrika sztyeppe, erdei, meg sivatagi elefántjairól ment valami. A Maszajok szerint, az elefánt az egyetlen állat, aminek van lelke. Hát, érdekes volt. Itt csupa szelíd elefánt volt, mert furcsa módon, nemrég láttam egy másik filmet, ahol meg csupa „elhülyült” elefántról volt szó, akik lazán embereket gyilkolnak. S egy totál örület, mert nem lehet elmenekülni előlük. Ha nincs autód, kész, vége. Gyorsabb mint az ember, ha fölmászik egy fára, azt sutty, kidönti, aztán a lepottyant csávót elkezd hentegetni a lábával mint a nudlit, amíg szép spulni formája nem lesz. Aztán otthagyja...De ha a kocsit elkapja, mindegy milyen páncélauto, abból szépen nyomott konzervdobozt csinál, s még le is hugyozza. A bennelévőkkel együtt.Nem tudom, hogy jó-e ezt tudni.Mindenesetre kiderült, hogy valami kritikus szerint a Pyntchon és társai az úgynevezett „hisztérikus realizmusba” utaznak. Ez tetszik nekem. Végre valaki megnevezte, hm. Érdekes, találó, elgondolkasztó. „Ily korban élni”Na, főzők valami brokkolis lötymedákot, rizsszel? Az lesz az ebédem.Hát, erre felé ilyenek vannak.

Pussz

Jack

Szegénység, jég!

Kipp-kopp! Hogy vagy te szegény haza, szegény gyermeke!Nagyon depisre sikeredett a levélkéd. Elkenődtél a Lacival folytatott átláthatatlan beszélgetéstől?Lehet, hogy még ő maga előtt sem körvonalazódott ki, hogy mit is vagy hogyan képzel ezt a dolgot. Lehet, hogy még csak csúri-csavarja-csócsálja. Még nincs kész vele. Az internetet meg nem biztos, hogy csórja. Egyik este arról regéltek a tv-ben, hogy néhány helyen létrehoztak ingyenes internet-elérhetőséget valami antennákat raktak legmagasabb pontokra, háztetőkre stb.) és ezt egyre több helyre szeretnék kiterjeszteni. Egyelőre a Bp. belső kerületeiben gondolkodnak, s majd szélesítik a kört kifelé. Árgus szemmel lestem az ábrákat, hogy mikor érnék a körök Bkeszire!Azt hiszem, talán unokáim fogják látni!

Szegénység, ez relatív.Oly könnyen és oly sok mindenre ráragasztjuk ezt a jelzőt: szegény ország, szegény emberek, szegény XY, szegényes körülmények, szegényes gondolkodás, lelki szegénység – mind közül ez utóbbi a legborzasztóbb. Míg az előbbieket olykor hollét és nézőpont kérdése. Mert pl egy nincstelen

muszáj bennszülött téged ugyanúgy leszegényezhet – mert azt látja, ez a fehér ember mindig rohan, az idő foglya – nem lát és nem ért dolgokat, hisz nem a természetben és nem azzal együtt él; ráadásul az anyagi javak foglya, mindig azt hajszolja, hisz sok esetben csak annak van értéke, ami pénzzel megszerezhető, és mindig elégedetlen azzal, ami már van, hisz újabb és újabb technikák-eszközök kerülnek piacra, s mindig azokra ácsingózik. Azzal messzemenően egyetértek: a tudás, a műveltség megszerzése a „fogyasztás” egy módja, s leginkább élvezkedés legyen. Ne lóverseny, és ne értékmérő.

Persze ez így fals: mert igenis értékmérő, abból a szempontból, hogy amit megszerezte tudást, az egy örök, mások által elvehetetlen, de másoknak továbbadva megsokszorozható érték. S ezzel kell jól gazdálkodnunk. Én is hallgatnák útközben a zenét vagy a rádiót, de nem boldogulok a kis masinámmal. Elérte az elem az alsó cikkelyt, így enni kért. De hiába tettem a töltőre, semmi. Felvillan a masinán a jel, alul fut a töltést jelző csík, aztán abbamarad, és ennyi. A töltőn csak a piros lámpa ég, a zöld nem. Csak egyszer-egyszer felvillant. Nm értem, Béna vagyok. kéné fogjad a kezem Is ... és kéné összedugjuk az orrunkat Is.... szuszizni.) Azt hiszem, valamelyik nap elballagok egy Sony-boltba-szervízbe, nézzék meg, mi a gond. Szombaton betértem egy Interspar boltba vásárolni – kenyeret, salátát, zöldséget – és az irdatlan mennyiségű bébiholmik között majd elvesztem: egymás után raktam a kocsiba a szebbnél szebb holmikát: rugdalózók, kis pólók, parányi zoknik – zöld és narancsszínben, a szárán békafej ill. kacsafej van! Már szemem előtt látom, ahogy majd emelgeti a lábacskaít rácsodálkozva ezekre a színes figurákra. Aztán önmérsékletet kellett gyakorolnom, egy részét visszaraktam. És még egy tündéri dolgot: bébi-altató. Egy hason fekvő fehér báránka, hatalmas kék pelussal a fenekén, a popójánál egy karikával meghúzol egy madzagot és akkor egy altatódal kezd el játszani – olyasmi, mint régen a verkli, csak azt tekerték. Kellemes a hangja.Úgy ajánlották: 0-18 hónapos korig ajánlják. No, majd, ha kinövi, elkunyizom tőle, s magam mellé teszem, ha rosszul alszom éjjel. Ha rendes lesz, neked is kölcsönadjuk!

Pussz-nyussz

Jégnéző

Nem sok élvezet, Jill

Hát igen.Kerestem itt vmi idézetet, amit el akartam küldeni neked a Mann könyvből, de persze nem találok...

Fura egy népség volt, a Thomas Mann ugye nem vitás mekkora író, a feleség régi, gazdag, művelt, liberális zsidó család sarja, felhőtlen egzisztencia, világhírnév... de valahogy a gyerekek íó) nagy része nem lett 'normális', a papinak voltak

férfi 'szerelmei' is, a mama sokat pihent varázshegyeken, a piszok előkelő helyen lakó gyerekek a hasonló szomszédkölkökkal magasszínvonalon szín játszottak, muzsikáltak stb., viszont unalmukban loptak, bandáztak, járókelőket inzultáltak... Az első kettő nagy nehézségek árán érettségizett le hatvanhét iskolában... Nem a pletyka érdekel, hanem a kérdés, hogy meddig meg hogyan meg mi 'éri' meg mémi...

Na de nem vagyok én olyan okos...

Én a valóság egyre kisebb, szűkebb részét vagyok képes elviselni, néha úgy érzem, újabban tényleg vmi újfajta szorongások, pánik-izzik jönnek néha elő bennem, amikor aztán nem sok élvezetes dolog képes fölmerülni a képzeletemben. Persze van, amikor meg 'elvagyok', jön-megy, kapirgál, mit tudom, talán néha még reménykedik is...

Nem 'jó' időszak az az évnek...

Holnap el kellett volna mennem a kékgolyóba, de faszom vasutassztrájk van mámeg, be kéne fejezni a pincében az 'elmosásokat', ami nem egy élvezetes feladat, holnap szoríts a csibének órafelvétel ügyben, elég jól és sokat fáj a fejem is, te, hogy vagy a cigivel?

Bocsánat ennyi, errefelé most ennyi telik mámeg, puszt, Jill

Jack

febr. 4 hagytam, a töltőn a lejátszót) jég

Először csak kb. egy órányit volt rajta, aztán láttam, ez szinte nulla, rajta hagytam egész éjszakára. Azon izgultam, hogy nehogy baja legyen a képernyőnek – mivel használat közben elsötétedett mindig, csak néha villant fel a jel ahogy mutattad is), most meg folyamatosan világított, rajta az emblémával és egy sornyi szöveggel. Este meglessem, feljegyzem és holnap megírom, hogy mi volt rajta.

Érdekes, hogy próbáltam bekapcsolni a bedugaszolt töltővel együtt, de nem működik úgy, mint a mobiltelefonok. Ez átvált a töltőfázisra és nem hagyja magát dolgoztatni.

mégiscsak jobb lett volna megmaradni a Sokol rádiónál?! A patika kirakatában kellett magát a leszoktató tableta reklámja. Érdekel? Kérdezzek rá, hogy mennyi és hogy is működik? Úgy rémlik, van honlapjuk is erről, holnap majd meglessem azt is és megírom.

Remélem jól telt a napod. Fáradt tagjaidra küldök egy kis simogatást! Puszi

Jégnéző

Febr. 5. Válaszok, száraz, de fontos kitérő, lim

Először is ne félj...

Rövid, tartalmi bevezetés:

Hajmeresztő ellentmondás ez: a kedves ártatlaságod, meg a kiapadhatatlan rettegésed, félelmed, fóbíaid. S mint egy alfa male –nek, megoldhatatlan dilemmát okoz ez nekem. Próbáld meg megérteni: egyik oldalon ott van az a sok, ronggyá használt vagy elhagyott némből, kövér vagy aszott asszonyosság, mintha az ember szégyeltnivaló rokonai lennének. S mind idősebb. Löttyedt, szűkagyú, hülyeségben megállapodott. S az ember néz, keres valakit, aki ezért vagy azért ártatlan maradt, önmaga maradt, nem lett szétcsócsálva másod, harmad, negyedrangú életek: férjek, munkák, balsors által.

Valóban, - ha más nem is, de én tényleg látom a te eredetiséged, ártatlanságod, tisztaságod. Ezt te csináltad, csinálod, lényegében minden credit a tiéd. Soha nem felejttem el a rácsoldalkozásaid alapvető dolgokra, amit én már ötéves koromban elég jól tudtam.

Ívan, amiben fordítva van: te vagy fölül, én meg lent...)Az intelligens, kicsit balsorsú ember védekezése a meghülyülés ellen; mennyiségileg, nagyjából ebben egyek vagyunk. Részleteiben, megközelítésében, módszertanában viszont nem. Ugyanakkor mindketten fölfogjuk, hogy van itt hiányosság, csodás lehetőség, lenne mit kitölteni. Tettünk is sok, tétova, béna, s csodás lépést, sőt. Tisztán emlékszem minden beszélgetésünkre, ahogy a külön-külön kőkeményre kialakult magánvéleményeinket a tárgyaló asztalra tettük, s csodák csodája, kilincven kilenc százalékban ugyan az az álom, ugyan az a vágy, ugyan az a cél, ugyan az az élet vágya, képe kerekedett belőle. Egy-két apró, s jelentéktelen részletet kivéve mindenben s automatikusan egyetértünk. Nem tudom, észerevetted, veszed-e?

S ez még akkor is igaz, ha lángoló vagy rázkódó lélekállapotok pillanatnyi diszszonanciája kerekedett belőle. Mikor lelkesedtem, te tétova voltál, mikor beindultál én húztam be fülem farkam. Mikor összecsengtünk, megijedtünk saját összhangunktól. S persze, mindig ott volt a rideg valóság, hogy jó, meg szép, meg igaz minden, csak nem megy. Próbálok túlnézni, s rendesebben megérteni dolgokat. Olvasva a három leveled, szinte mindegyikből ugyan az sugárzik: mindent az egyénre szűkítesz le, mindig, mindig, mindig, egyfajta idealizmussal, szándékos vagy akaratlan tudatlansággal kihagyod az egyéb tényezőket. S rohadt egyoldalú az egész. Én száz százalékig felelős vagyok a szarságaimért, téged viszont száz százalékig meg kell érteni. Amid van, amiben vagy, aki vagy. Nem azért, mert hülye vagy, s nem látod, van ott megannyi fontos dolog is, s igazándiból elkéne követni azt a fárasztó, s fájdalmas agymunkát, ahol az egyént beleilleszted, főleg az értékelésben abba, amiben van. Nem valami külső, menő, szuper, valaki által képviselt, sugalt, nyomtatott, vagy az egyoldalú tapasztalatok által összeguberált papírdobozból, s ócska neylonzsákba. S ó jaji, a valóság, a lehetőségeink, persze. Arról próbálok itt beszélni, hogy még mindig az a komoly probléma jön elő, miszerint nem vagy hajlandó megérteni, hogy nem alanci alapon, alkatilag, szemét s aljasan kitervelt szemétség volt, amit ellened „oly

sokszor” elkövettem, hanem jóság, vergődés, bénázás, a nincs s a lehetetlen között. Hiszen a hebehurgya genyóságaink, pofonoknál kegyetlenebb kiosztások, beszélások, lerázások, távol és hidegen tartások, hideg mérlegelések akkor keletkeztek, mikor valamiért fejünkre zuhant a bili. Egyébként, meg úgy voltunk egymásnak, mint két tündérmanó. Melegnyelvő, édesfogú, egymást szeretve ölelő lényke. Külön kéne tehát választani, mi a saját hibánk, s mi az amiről nem tehetünk. Mi az, amit meg kell érteni a másikban, mi az, amiért felmentést kell egymásak adnuk, mi az, - pontosabban ki is az a másik – ha a baromságot lefejtjük róla. S persze, való igaz, hogy „mit számít minden jóság” ha gyakorlatilag, pragmatikusságosságból nem megy. De akkor legyen az, hogy AZÉRT nem megy, s nem azért, mert ALANYILAG nem jó. Külön kénét ezt tartani – bármilyen nehéz is. Szerintem tudjuk is már ezt, csak nem lett deklarálva, ez még köztünk mindig nem egy törvény. Hanem csak egy szeszélyesen alkalmazott, s ad-hoc felismerés. Próbálok itt felfedni dolgokat, hogy érts, láss, tudj. Megítélésem szerint olyan hús s harminc százalék között tartunk. Sokkal többet, jobban, s gyorsabban nem tudom ezt csinálni, mert még így is, s számtalanszor besokalsz ettől. Igen, bonyolult, tudom. De láttál te már neoprimitív egyszerűség-jóságot? Én teljesen kiakadok, agyamegyek tőle. Meg attól is, aki ilyenekben hisz. Komolyan. Szerintem minden ember manapság messze-messze kiűzve van az ártatlanságból. A szándékolt derű egy hókuszpókusz. Önmagunk s mások hülyére redukálása. Érteni, s tudni kell. A strucc az egy másik dolog, az egy nagytetű, s buta madár. Kurva gyorsan tud futni, egy darabig, de aztán mi történik? Szóval, jelen pillanatban nem látok mást, mint a feltárást, őszintét, előremenni a megértésben, egyoldalúan. Ez az út. S azt is látom, hogy ez szinte teljes mértékben rám hárul. Az én példámon, hülyeségemen, önkeresésemem keresztül kell megtalálnod – magunkat...

Mert még mindig ott tartuk, hogy szinte a közléshatárig visszatartod magad. De ha nincs más út, ha beszari vagy, hát ez van nekünk. Tudatlan vagy, tapasztalatlan, konok, félős, oktanul óvatos, de jólelkű, tiszta, inettlenség, s még mindig ártatlan. a legszebb, legjobb, legcsinosabb, legfinomabb bájad, hamvad, mézed odadtad mindenféle tarzanoknak, ámen. De ami megmaradt, véletlen-készakarva, az jó nekem: bizton tudom, én boldog tudnék lenni tőle, ez egy tény)Lehetetlenül valóságos, valószínűtlenül lehetséges.

Kb. ennyi. Más meg nincs.

Nos, először a válaszok.

Első levél:

Igen, jó vagy ebben. Te vagy az egyetlen, aki mélyére látsz ezeknek a dolgoknak. Persze, sok mindent nem látsz, mert nem is tudsz róla. Igen, ez a hunyó dolog. Hm.Nem tudom. Valójában meg van a sok benső igazolásom: szinte minden lépésre, amit tettem. A kérdés, hogy kívülről, s utólag is igazolható e. Biztos nem teljesen. S vizsgálom is, folyamatosan, szeretnék tisztán látni ebben.

Bűntudat? Nos, nem is tudom, hogy igazándiból van e nekem ilyenem. Hibákat látok, de nincs bennem sötéten gomolygó mélyérzés. Az, hogy hülye vagyok, mármint szűkagyú, hogy micsoda korlátoltságban leledztem periódikusan, az van. Azt hiszem elég sokat foglalkozom is ezzel, szinte minden levelemben. Valójában örülök, mikor rájövök valami baromságomra, s sikerül szépen ledarálnom, hogy kiférjen s kiürülhessen, vagy szétoszoljon. Szerintem haladok. Ugyanakkor ez valami korlátolt, túlélési kísérlet, amit szerintem humanoidok elkövetnek.

Ez a kettős ügynök élet sem könnyű: kifinomultnak s bunkónak lenni egyszerre. Ebben szívesen kiállnék bárkivel versenyre.

De mindegy, hagyjuk ezt, mindenki másképp üdvözülni. A lényeg, hogy ez a pendellum hagyom szabadon lengjen bennem, mert a folyamatos összehasonlítás, kritika – szerintem – ami élesre feni a személyiséget. Olykor hülyére sajnálom magam, olykor meg igancsak büszke vagyok íráimra).

Második levél:

Hát igen. Már vagy háromszor, ímióta ismerlek) mondtál hasonlót. Mint keserű öröm, jól is esik.

Ahogy öregszel, majd mégjobban emlékezel, szóval, ez még csak a kezdet. S lehet egyre nehezebb lesz szép múltat hessenteni, majd valami jobb reményében...„rózsza, nem kellene megmondanom, de elhervad az élet”, mondja a költő.

Az jutott íéjjel, félálomban) eszembe, hogy: néha olyan mélyen belelátasz dolgokba, hogy a személyt észre sem veszed...

Túlélés? S majd – én – megértem, mi? Jó, végül is ha „nagy vagyok”, miért ne legyek az?

Harmadik levél:

Igen, ez érdekes. Nem tudom kihagyni, emlékszel? Mikor valaki az autópályán éppen csak hozzámért, aztán teljes erővel, frontálisan a betonfalnak vágódott. S én mint valami filmben, szintén a tükörben láttam?

Te visszamentél? Segíteni?

Gondolom, nem.

Kicsit szürreális az egész, hhhhu.

Nem fogok eltűnni, szándékosan nem. Iszonyú lassú vagy, fél évembe került ezt fölfogni...De remélem, legalább ez valami mély...

Takarékra állítottad a lángot bennem, csak ez van.

Nos, a sok, nyomasztó okosság után, valami vidámabb:

Először is a Joni Mitchell egy nő...

Itt a képe:

Legalább is, amiről beszéltem. Mára kb. így néz ki:

S valami, megintmás:

spam, Jill

Élünk, megvagyunk, elég szar azidő, de áltólag majd javúl, ma megy az Szandra pestre, nekem majd talán szerdán döntik el, hogy jól forr-e a csontom, nagyon nyomorult ez a bocorgás és fárasztó is, de talán ezen is túl leszek eccer...

Mi van veled, írd egy pár sort, bocs, de íminő különlegesség má) enyhén magam alatt vagyok, összegömbölyödve, hogy minnél kisebbnek látszódjak, hátha akkor nem vesz észre vagy elfelejt egy kicsit az a fönti nem túl jóakaró... Várakozás, nem gondolkodás ímért ha véletlen mégis, akkor bógés, ami amúgy nem szokásom, de állítólag jó a méregtelenítéshez)...

Napussz, meg előre, meg kitartás, meg túlélés meg érés megminden

Pár kiegészítés, Válasz lim

Tényleg. Nem akarok én tőled semmit. Hány féleképpen mondtam már, hogy megértsd? Beszélhetünk, erről is írtam már. Amiért ezzel foglalkozom, az az, hogy zavar ez a kutyulmány. Szeretném veled tisztázni. Ha nem megy, hát nem megy. Akkor úgy marad.

Minden egyes mondatodra van megfelelő, ellenmondat is. Én is odaadtam mindenem, amim csak volt. Én is elmentem olyan messzire, mindenben, amennyire csak lehetett. Azzal, hogy elhittem, bedőltem a gyerekes ígéretesednek, iszonyú nehézségeket okoztam magamnak, s másoknak is. Úgy eladósodtam, mint soha életemben. Április 2.-án (2006) írtam egy hosszú levelet az Szandrának amiben részletesen megindokoltam neki, hogy miért kell ide visszajönnöm. De nem ezt tettem, hanem veled próbálkoztam. Felültettél?

Én nem így látom, s ezt is mondtam már ezerszer. Én úgy látom, hogy MIND A KETTEN PRÓBÁLTUNK VALAMIT KIHÖZNI EBBŐL! Szerencsénk se volt, buták is voltunk, és?Csak más lehet az? Hol az a híres tökéletes ember?S most egymás torkának kéne esnünk? Tényleg?S még egy.Szerintem, te nem tőlem félsz, nem bántottalak én téged soha. A felnőtt életben van ilyen, az nem az. Szerintem te a tükörtől félsz, amit eléd tartok. Ilyen egyszerű. Amit még soha senki sem tett, mert még annyira sem voltál fontos nekik, mert gyávák, s képmutatóak. Íde, az is lehet ez csak merő módszertan, stílus, lehet. Csak miért nem tud valaki, valahogy túlnézni ezen?) Mindezt a kapcsolatunkért tettem. Szeretetből. Össze akartam hozni a különbségünket. Legalább is a megértés, az elismerés, a felismerés, stb. szintjén. Nem megváltoztatni akartalak, nem jobban, mint te engem. De mélységen hiszek ma is, hogy bizonyos dolgokat érteni, s tisztázni kell, két ember esetében, ennyi évesen, stb. A teljes „beletúrás” különben én sem fogadom el. A másik naplójának elolvasását. De azt hiszem, ilyent soha ne javasoltam. Azt hiszem, hogy nagyon is igyekeztem fölfogni, s elkerülni a privát, személyes határaid, köreid. Csupán ott foglaltam állást, ahol úgy éreztem, ez mindkettőnk érdeke, a kapcsolatunkké. Az, amit te csinálsz magaddal, ahova te ezt a kört húzod, nekem igencsak idegen. Mai napig próbálom megérteni, s onnan biztos nem fogom tudni, ahonnan te mondd. Ha azt mondanád: „oké, ez van, ez vagyok én, mi van nem jó?”, akkor lehet jó lenne.

ÉN NEM ARRÓL BESZÉLEK, HOGY TE, ÖNMAGADBAN EGY KETTŐS ÜGYNÖK VAGY. Ó, NEM. CSAK VELEM.

VELEM SE MINDIG, DE OLYKOR IGEN. S AZT HISZED, HOGY HA EZT LETAGADOD, AKKOR NINCS IS. EZ AZ, AMI ZAVAR.

Valójában egy pitiáner ügy ez. Kis trehányságok, apró blöffök, s főleg az, hogy te is az a fajta vagy, aki nem tud deffensív lenni. Nem az a lelki alkat vagy, aki az idejének jelentős részét azzal tölti, hogy előre kitaláljon magyarázatokat, alibikat keressen, meg ilyenek. S igazándiból ez – is – nagyon tetszik nekem, ismerős, én is ilyen vagyok. Tisztelnem, s becsülnöm kell ezt. Ífőleg, mert utálok ezeket az embereket, akik „képesek lihegni egy hugyozás vagy okádás körül”, Lorcásan, akik folyton folyvást védekeznek, s a szellemi energiájukat erre használják. Ahelyett, hogy előre mennének, s fölfedeznék a világot, önmagukat, alkotnának, adnának. Inspirálnának.Mindig ez az egy lépés előre, egy hátra. Nos ezért) Mert egyébként meg elfogadlak, s azzal is. Arról nem is beszélve, hogy mennyi további kompromisszumra lennék hajlandó..., mikor már jobban megismeri az ember a másikat. Csak miért mondd azt, hogy nincs?

Az, hogy aztán te úgy meséled el a történetet másoknak, a híres barátaidnak, hogy majd a válaszod téged igazoljon? Nahát ez már tényleg nem jó. Blöffölés. Tudod te ezt...Aranyosak ezek a jó haverok, csak hát bizonyos távolság mindig marad, valamire – elég sok mindenre – mégsem jók.Tudom én, hogy mennyi, s micsoda erőfeszítést tettél, hogy megfelelj nekem! Persze, hogy tudom. Rohantál,

ültél, vártál, visszatartottad, meg minden, minden. De soha nem értettem, miért nem a valódi okot mondja valaki? Miért ez a csavarás? Miért nem azt mondja, hogy: „azért, mert az agyamra mentél. Azért mert tele volt a tököm veled, magammal, friss levegőre, gondolatra, érzésre, állapotra vágytam. Mert besokaltam, mert azt akartam, hogy üllepedjen, kialakuljon, megérjen, eltűnjön, mert rájöttem valamire, hogy ez most rohadtul nem jó, vagy csudálatosan az. Mert rárántottad az ajtót a titkaimra, mert megbántottál, vagy megbántottalak, s így tovább. Amúgy, ezt egyszer kell mondani...Utána már csak azt, hogy „most egy kicsit hagyjál. Vagy, ne haragudj, hogy nem figyeltem rád”. Pl.)S én is, szerintem minden normális ember ugyanarra vágyik, amit mondtál: „elégedettségre, megbecsülésre, szeretetre”, hát persze. De az nem egy gyerebuci-bekaplak. Az egy interakció eredménye két lény között. Kemény munka.

Jack

Febr. 7 Érdekes ez, lim levélkezdemény

íremélem nem írok nagy baromságokat, ittam itt vagy két pohár bort. De örülök neki, mert már régóta tudom, milyen gátlásos vagyok. Amúgy, - néha – rettegve ébredek reggel, hogy Jézusom!, vajon mit írhattam, milyen baromságot? De mikor elolvasom őket, - hm, nem is olyan rosszak. Legalább is igazak.

Egészében véve meg imádok magamról írni. Minden szarommal együtt. Az én vagyok. S olyan jó megélni, - s a „kiadás”, is az. Persze, nagy visszahangra nem leltem nálad, ami el is keserít. Keserített, mert olyan jó lett volna valaki, akinek nincsenek ócska előítéletei. Tehát próbálok visszafogott lenni, óvatos, körültekintő – amitől az egész egy nagy trutyi lesz. Semmitérő. De mindegy, ez van.)Szívesen kiütném magam, a sok sikertelenségért, amit elkövettem. De nem tudom. Tulajdonképpen, úgy döntöttem, hogy ünnepelek. Kijöttem, - ki tudja hányadszor a párizsi csatornából. S voltak ott furcsa mellékjáratok is, még furcsább világokkal, meg nem-világokkal, mint elmúlás, meg hasonlók. De tovább mentem, s megint látom az alagút végében a kedvenc fényem. Kedves, ismerős, tartalmas.

febr. 8esti beszélgetés i-vel

próbáltam hívni. Délelőtt beszéltem a gyerekekkel. A kocsijáért ment, azt mondta a Peti, hogy három óra múlva megy haza...

délután siettem haza, fél négykor próbáltam hívni. Foglalt volt a vonal. Aztán este hétkor fölhívott a Skypon. Mert elolvasta a levelem, s ilyen hosszúra nem tud válaszolni. Inkább beszél, de azt se. Valami könyvet ajánlott. Aztán hosszasan süketeltünk. Fölvettem...Szerintem, van valakije..., legfeljebb engem is a tűzben tart.

Mindegy, nem?

febr. 8 itt van lim

pl. a magányos farkas esete, rád s rám vonatkoztatva - ehhez mit szólsz?
mi a véleményed, hogy gondolod?

Jack

febr. 8 olyan, mintha lim

olyan, úgy tűnik, hogy valami lelkiismereti problémád van, az akadályoz meg az őszinteségben, nem?

hülyéz kérdés, mert akkor, hogy lehet erre válaszolni, hm)

de különben már leszakadtam rólad, ne félj. szeretnélek, de ha nem megy, úgy is elleszek. annyira már elszórt a köd.

azért, az jó lett volna, ha nem próbálsz hülyét csinálni belőlem. előbb-utóbb úgy is rájövök. s az nagyon nem lesz jó.

Jack

Febr. 9 szombat Elesett a Jill

írtam ezt, de még nem tudtam, pontosan mi is történt, ívan) A Jill lábával.

Febr. 9 Anya elesett, meg P. J. Harvey sl

PJ Harveyt onnan ismerem, hogy az egyik kedvenc pasi, Chino Moreno-t egyszer megkérdezték, kivel turnézna legszívesebben? Ő azt mondta Pj-vel, mert akkor minden nap láthatná. Hát ezek után persze h kíváncsi voltam rá, hogy ki is az. Nem sok számot láttam/hallottam tőle, de amiket igen, azok nem rosszak szerintem:)ma este anya összeesett, nem is tudom, hogy történt, mert úgy volt h együtt nézünk egy filmet, a Moulin Rouge-t, ami szerintem elég gagyi volt, csak az elejét néztem. De anya meg késett, mert vkivel trécselt telefonon. Aztán olyan hülye érzésem volt, és mondom megnézem már mi van, mért nem jön, úgyis szar a film, nem maradok le semmiről, meg amúgy is. Erre anya itt az előszobában próbált felkelni. Ej mondom mi a fasz. Felsegítettem, de elég rozoga volt. Szerintem leesett a vérnyomása, mert 3 deci bortól nem történik ilyen, Csak szegénynek a bokája is megcsavarodott vagy nem-tom. Na aztán leültettem ide a küszöbre, amíg magához nem tért a vérnyomása, itattam vele vizet meg hoztam cigit, attól persze jobba lett. Most fekszik, jól van, már csak a lába fáj. Utoljára 7 éve volt ilyen élményem, h egy buliban egy kiscsaj összeesett, és fel kellett éleszteni. Aztán a cöcke eltűnt mert kinyitottam az ajtót, hogy jöjjön be egy kis friss levegőt. Én azt hittem biztos kiment. De este nem szoktak már kint lenni, és persze 20 percenként kimentem h behívjam, de baszott jönni. Ezt 4 órán

keresztül eljátszottam, persze tök ideg voltam, hogy vajon mi a fene van. Erre, mondom megnézem a „Chuchot” a szobámban, és ő aludt az ágyon és ahogy mentem oda hozzá ráléptem a Cöci szőr golyójára. Hát ez elég gyanús volt, mert általában csak a Cöci játszik vele. Hm mondom lehet itt bujkál ez a kis szaros valahol. Erre felemeltem a földre lelógó takarómat, hát nem ott feküdt a kis dög?! Na mondtam is neki, hogy ilyet legközelebb NE csináljon már. Remélem megértette! hehe Bakker. Jajj na ez van. Majd, ha pesten leszek akarok zenét tölteni meg minden. Na remélem te jól vagy és jobban vigyázol a vérnyomásodra! Pusssz

s persze elfogadom, Válasz lim el nem küldött levél)

csöppet sem keserűen íbár némi daccal), hogy ez a kis nyafka nőci jutott nekem, valahol – mélyen – tetszik is. S úgy!, szeretnélek szeretni. S úgy!, szeretlek is. S hiába nézek le ámulattal ezen a meredek csigalépcsőn, ami hozzád vezet, asszem le fogok menni hozzád.

Bolondos-bolond, kicsi, trópusi, édes-keserű, színes aranyhalam.

Jack

Szerintem, ljég

Tölt a töltő, csak rajta kéne hagyni. Pár órát.

Jó volt a leveled, igazad van, hát persze. Rohannom kell.

Puszik

Jack

Néha, lj

Bennem is fölmerül, „hogy na de mi értelme van, - minek?”. Egyáltalán valaminek? Minden másnak van, másnak jut, stb. Valahogy a kíváncsiság belülről jön, az igény, a vágy, meg ilyenek. S persze jó, ha van mihez nyúlni. Most úgy látom, hogy az Internet tényleg egy életmentő, legalább is sokat segít. Tulajdonképpen végtelen a megválaszolatlan kérdések száma. Ott, ott van, ami az embert érdekli. A könyvtárba nem mindig, s akkor. Úgyhogy ha végre odaérne hozzánk, feltétlenül be kell kötetni, s használni. Főleg ilyenkor, mikor kint nem lehet lenni. De tényleg ajánlom, hogy festegessél bent, ha van erőd, kedved. Vagy varj.

Na, kell mennem. Puszik

Jack

Két dolog, ljég

Szerintem már fel van töltve. Mikor kihúzod a töltőt, mutatnia kell.

Nem kell gyógyszer. Szép lassan csökkentem a szintet, s aztán abbahagyom. Állítólag hónapok kellenek, mire kimegy a nikotin az ember szervezetéből.

Jó fáradt vagyok, de igyekszem pihenni. A neheze munkán túl vagyok, de még mindig igyekeznem kell.

Puszik

Jack

Haladok, lj

A cigivel. Lassan de elég erősen csökkentem az adagot, hogy fogyjon bennem a nikotin. Pár slukk, s elnyomom.

Sajnálom, amiben vagy. Tényleg szörnyű, ami otthon van. Lehet állandó vészhelyz tudatálapot kell, s résen lenni, felkészülni. De emlékezz rá, ez csak pár nap, s elmúlik.

Próbálok ma kis lét küldeni, remélem adnak. Írok sms-t, ha beraktam.

Puszik,

JACK

Bambuszbébi, lim

„kívülről nézve”, mit szeretnék. Azt tudom, hogy mi érdekel, mit szeretek, ki vagyok, s „mire van szükségem” az életbe maradáshoz. Eléggé leszív a munka, s ami energiám marad, azt valami öngyógyításra, vagy ilyesmire próbálok fordítani. A „bambuszbébi” csak egy része ennek a dolognak, érdekel az ugynevezett valóság is: a szemem sarkából nézem az itteni elnökválasztást, meg a magyar vasutaszsztrájkot is. Jólesett beszélgetni a gyerekekkel. Jólesett szerető szavakat váltani a Lilivel...Itt-ott marad egy kis időm, erőm ezzel az elvont művésziesskedéssel is foglalkozni, amit a haverom nyomat. De valójában az sem az enyém. S nem vagyok meggyőződve, hogy valamire át akarok váltani. Mert közben ott van az én saját dolgom, amit egy életen át hanyagoltam. Hogy ez, eddig, nekem, luxus volt. Erkölcstelenség, elvontság, nem oda tartozó valami. Irodalomról, költészetről, művészetéről beszélek. Olvasni, tanulni, utánamenni dolgoknak. Ha nem lenne ez az Inernet, lehet már nem is élnék.

A híres, inkább hírhedt különlegességem, nekem teljesen természetes. Már-már triviális. Valójában még mindig kettős ügynök vagyok, mert kő keményen igyekszem a családomnak is megfelelni, bizniszmen is vagyok, hangya munkás is, napi tizenkét órában. De szerencsére a technika, meg valami ügyes elrendezés jóvoltából világirodalmat hallgatok, jó zenéssel, meg ilyenek. Nincs se főnököm,

se beosztottam, se kötött munkaidőm. Idióta munka ez, de van előnye is. Ha már úgyis dolgozni kell – ezzel lehetőséget kapok valami jóra is. S valahogy, a közhelyes valóság soha nem izgatott. Éveket, évtizedeket töltöttem ezzel, ahogy kényszeredetten hallgattam ezt, s legjobb tudásom szerint válaszolgattam. Sokáig azt gondoltam, hogy miután mindig hajlamom volt az „elszálltságra” erre nagy szükségem van, ívölt), másként elveszítem a kapcsolatom a fontos, hétköznapi emberekkel, teendőkkel. De ez már elmúlt. Utolsó nekifutásom veled volt, hogy létrehozzak egy nagy életszőnyeget, ami repül. Jó lett volna. Elég jól emlékszem, milyen jó érzés volt. S sokszor fölremlik előttem a Laci esete, amit meséltél. A saját ezoteriájában kóválygó, magányos farkasról. Én nem szerettem volna az lenni. Kicsit nevetséges, s abszurdnak tűnt. Ugyanakkor jó kiút, a könnyebbik út. Közel harminc évig szociális munkás voltam: bábiket pelenkáztam, cumisüvegekkel rohangáltam, s én utánavittem mindenkinek az otthonfelejtett dógát. Végig a kamaszkoron, a korai felnőtté válásig. Nagyon szerettem volna veled, veletek élni. S jól elképzeltem, milyen jó lenne. Valami ősi ragaszkodás mindig volt bennem a hétköznaphoz, s szinte minden apró részletében el tudtam volna fogadni azt a megosztottságot, amit az jelentett volna. Valahol még örültem is, mikor rájöttem, hogy milyen önálló vagy, s hogy mennyire kidolgozott, s érett szemléleted van ezügyben. Feltett szándékom volt, hogy megtanulom ezt tőled...Nem tudom, emlékszel-e, mennyit jajgattam azon, hogy oké-oké, de nem lehetünk akkor barátok? Meg sem hallottad. Most meg te jössz ezzel. Lehet örülni kéne ennek, s bizonytalan is vagyok. De úgy ahogy mondod, többek között az is kiderült, hogy ebben a távollétben van valami súlyosan perverz. Ha együtt lennénk biztosan nem így lenne. A létet feltöltené a millió életszerű mozzanat: érzés, interakció, teendő. Lehet, ki kéne használnunk, amink van. Jobban, még akkor is, ha ez egy kidolgozatlan model. Lehet, élni kéne tudni azzal, hogy te is, én is fogvicsorgatva csináljuk a dolgunk, a nagy magányban. S persze, nagyon ügyesen. Hm. S csak azzal foglalkozunk, adni egymásnak, amit magunkban nem tudunk. Amit mástól nem remélhetünk.De hát itt van ez a millió átszírurgás, állhatatlanság, vágy, fobia, éhség, jajgatás. S kész, máris nyakig vagyunk a disszonanciában.Nem azért, mert azt akarjuk, hanem mert nem tudjuk jobban. Lehet, pont az ellenkezője igaz annak (pl.), amit szoktál mondani. Lehet túlságosan is szeretjük (örökre) egymást, túl nagyra tartjuk a másikat, s tudjuk, látjuk teljes alaknak magunkat is, a másik szemében. S ebben a disszonanciában nem jön létre a teljes bizalom. A felületen piszkálódunk, ami idegbajt eredményez. Valószínűnek tartom, hogy ez főleg azért van, mert hiányzik az együttlét gyógyírja, a meghittség sebbheggesztő pókhálója. Az érintés, az ölelés, például. Hihetetlen nyúlványai vannak a bizalmasságnak közöttünk, de az egész mégis kidolgozva. S lehet – ebben a helyzetben – kevesek is vagyunk ahhoz, hogy mint valami marx összeszójunk egy működőképes valamit. Miközben, neked is van egy felépítményed, vannak

vágyaid, érdeklődésed, izlésed, kultúrad, meg ilyenek. S szép is az, tetszik is nekem, érdekel is. Messze jobb, mint bárki másé. Azért írok erről, mert nyilván nincs ez teljesen földolgozva. Iszonyúan szubjektív is, néha nem is tudom, miről beszélek. Minden csak félig-van: félig tudatos, félig ösztönös, itt-ott intuitív. Csak úgy a lefolyóba sem tudlak dobni. Túl sok jót is okoztál a rosszak mellett. Nem volt ott minden reális!, óh nem. Ugyanakkor azt is látom, hogy más még csak a közelébe se jött az inspirácónak sem. Nem a beismerésen múlik, hogy mi mindent kaptam tőled. Egy jobb világ ígérését, egy olyanét, amit – így – senki sem adott nekem. S tényleg nagy kérdés, mit csináljak ezzel? Van valami, valami nagyon speciális abban a kultúrában, amit nálad megismerhettem. S hiába rohangálok, remetézek, újra és újra rá kell döbbenjek, hogy még a gyerekek kicsi, finom hajszálerein keresztül is olyasvalami árad, amivel azonnal s szinte minden feltétel nélkül azonosulni tudok. Szívom is mint egy őrült. Mint egy száműzött állat, aki megtalálja a saját réjtjét, erdelyét, patakját. Nem félek erről beszélni, teljes ostobaság lenne tagadni. Szerintem van közöttünk valami, csak nem tudjuk használni. Szerintem tovább kéne „úszni ezzel az izivel a fogunk között, a másik partra.” Nem kéne, bárhogyan is örvénylik ledobni, csak vigye a folyó a francba. Aztán kiérni a csupasz nihilek partjára.

De azt is lehetne mondani, hogy ahhoz túl okosak vagyuk, hogy íebben), így, együtt legyünk, de ahhoz már nem, hogy ezt íkidolgozzuk), megoldjuk. Klasszikus példája a gazdagon termő fának, amit nem szed le senki...Könnyen lehet, el kéne döntenünk pár dolgot. Például, hogy megegyezünk abban, hogy mostantól fogva a pohár félig üres, vagy félig tele. Hogy jóindulatúan nézzük egymást is, magunkat is. Pozitívan, akárhogy is. Én, azt gondoltam ívéltém, persze), hogy szét kell cincálnunk, marcangolnunk egymást. Lehet, ez is tőled íis) jön. Emlékszel, meg akartál fürdetni. Meg más sok más is. Te is végére akartál jutni dolgoknak, hogy megtudjad, ki vagyok én, meg te. De súlyos és bonyolult bábik vagyunk, s persze, elakadt a dolog. Velence is erről szólt. Azt is látom, hogy mennyire próbálsz mára mindent elbogatelizálni. Minimalizálni. A felszíneken megoldani. Pikkpakkpuk. Csak ne beszéljünk semmiről. Aztán majd ebből kiderül...Hát, nem tudom. Én sohasem hittem az ilyen népi rütyőben. Kis, bárgyú trükkök. Ha komoly, odaadó munkával nem lehet, félséggel meg pláne nem, micsoda blöff!? S persze, nem utolsó sorban ott van a nyelv. Még azt sem tudtuk összehozni. Ílehet, valami tervszerűség kéne, tudatosítani dolgokat, célokat kitűzni, s szorgalmasan kimunkálni), betartva a közösen kitűzött játékszabályokat. Stb.Nos, ez valami satnya próbálkozás akart lenni, valami láttelel létrehozására. Inkább kérdezni akartam. Valójában elvagyok én itt, gondolom te is ott. Találunk magunknak eleséget, kis jóllakottságokat, oké. De valami hiányzik. S még nem akarok laci lenni. akartam mondani, hogy te is könnyen az lehetsz, szerintem, valahol, akár mennyire furcsa, a te dolgod is lehet ugyan az...)Félőrült, elkeseredett, hülyére bölcsült remete. Aki fenkölten ül

ígyekszük) a magának megterített asztalánál, szép szalvéták, csillogó pohár, eszcájg, í,,kistányérok, kiskanalak), igazi életben termett zene, kaja, pia, s próbál vele üdvözülni.

Szerintem ez maszturbálás. Onánia ország.Na jó. Megyek a bányába.Hallottam megvan a kocsid. ölel

Jack

Rendben, iml

Ok, Jack, látom, a nyílt kérdésre-kérdésre muszáj sértődötten tekergőznöd-játszmáznod Nekem most kérlelgetnem kellene a játékszabályok szerint, nem foglak, ha nem akarsz párbeszédben maradni, az a te szájízed szerint van. Ne tarts attól, hogy a tied kivételes reakció," így szoktunk játszmazni", hogy inkább elveszítjük a kevesebb jónak vélt lehetőséget, most kapcsolatot, ha a valósnak vélt"egész" nem lehet a miénk., végül is hülyeség volt ezt kérdezni-tudatosítgatni a levelezésünk után. Különben nem profiloma bambuszbébi! Most sokkal jobb? Ezt szeretted volna?

Üdv:Imola

Szia Apa, sl

Most irok, mert az imént néztem meg az egyik kedvenc filmemet, amit szeretnék neked is ajánlani.De először is nehari hogy nem irtam, nem azért mert elfelejtetek, vagy ilyesmi. Minden nap gondolok rád, csak valahogy lusta, és ihlet nélküli vagyok mostanában a levélíráshoz...De most gondoltam itt az alkalom!Szóval van ez a film, megnézhetted volna, itt is, de a Borisz töltötte le nekem, és nem teljesen jól, mert íbár nekem így is jó), hiányzik a felirat a spanyol részekről. De szerintem te megtudod szerezni, és bár elég erős déli tájszólás van, felirattal biztos élvezhető lesz neked is! Ez egy amerikai-mexikói történet, Tommy Lee Jones első rendezése, és ő a főszereplő is. A címe: The Three Burials of Melquiades Estrada.Majd nézd meg valamikor ha lesz rá időd! Van benne egy két súlyos jelenet, de nem az a lényeg, hanem az egész, szerintem nagyon jó. Persze engem ez a téma eléggé érdekel amúgy is, a amcsi-mexikói viszony, meg hogy az ember mikor gonosz, és hogy ha valaki már eleve elvan cseszve, van e visszaút, vagy sem, stb stb.Érdekes és különleges meglátások az életről.Amúgy itt semmi különös, same old story. Kötcse elég uncsi, senki sehol, de nemsokára visszakerülök a nagy forgatagba, ami biztos tartogat meglepetéseket!Remélem neked mennek a dolgaid, puszi,

Szandra

Ne írd, hogy JACK, Jill

légyszi te ne írd, hogy Jack, te Jack vagy
a kis e én vagyok
tök jó nap volt elmentünk a csirkével és mindenféle macska-kutya kajákat vet-
tünk...

de vásároltunk egy csudálatos kagylókonzervet is magunknak (275 ft) nagyon
fincsi és egzotikus volt...

egy csomót süt a nap, ami mintha oldaná bennem a rossz kemikáliákat, néha
nem is olyan kilátástalan a 'lét'...

talán mámeg megmaradok... bár ez még sok munkát igényel... vetem még ma
5 csomag magot is, hurrá...

love you, Jill

Febr. 9 Jó, Is

Tudod, hogy mindig nagyon örülök, ha írsz. Annak különösen, ha valami
élményedet osztod meg velem. Ráadásul jó nagy cirkusz van az imigration-on,
most itt, az elnökválasztás kapcsán. Aki nincs a megerősített határok mellett,
labdába sem rúghat...Miközben, az összes piszkos munkát „azokkal” végeztetik
el...Meg fogom nézni. A pasinak van valami filmje, amit holnap „oszkároznak”.
Amúgy én nem ismerem.Nemsokára tudok egy kicsivel több lét is küldeni.
Addig is vigyázzatok magatokra.Puszik

apa

febr. 9 jó, nem fogom, Ij

Az a kis betű az nem lekicsinylés, s magamnak szól. A naplómba írom a
leveleket, s hogy tudjam, az más. Ezért. De jó, nem fogom. Íte meg nyithatnál
külön levelet, adhatnál neki címet, valami...), ha már a fromalításoknál
tartunk.Mindig nagyon örülök a hírnek, hogy ha jól vagytok. Jaj, Istenem, csak
többet tudnék nektek adni...Én elég jól elvagyok, kicsit megnyugodtam. S inkább
dolgozom a hétvégén is, minden okés legyen. De valamivel rövidebb ideig, hogy
lekerüljek a lábaimról. Van egy P. J. Harvey nevű nő, akinek a clipjeit
megszerezhetné neked a Borisz. Ha nem tudja, én veszegetem itt föl, s majd
elküldöm. Sokáig huzakodtam vele, amíg nem láttam filmen. Önmagába, csak
hanggal kevésbé jön be. Így viszont kidederült róla, hogy a legnagyobb élő
előadó, zenész, zeneszerző, színész, - fantasztikus. Van egy száma, ahol azzal az
őrültséggel, a Nick Cave-el énekelnek együtt, marha jó. Henry Lee, az a szám címe.

De kb. egymillió száma, s arca van, az aranyoskától a totál örültig...Holnap az Amy (Whinehouse) lehet kap valami Oszkárt...

Tényleg észbontó aza nő. A pletykák meg rohaddtul nem érdekelnek...Majd arról is küldök...

Puszik

Jack

FEBR. 9. VÁDÖZÖN, IML

Megszerettelek.

Kinyíltam neked.

Odaadtam magam.

A gyerekeim bizalmát.

A nyomoromon, kiszolgáltatottságomon, a gyerekeim minimális biztonságán túllépve odaadtam a pénzem.Kevesellted.

Szerettelek.

Minden Kötcsekor elzavartál, mert nem vagyok normális.

Könyörögtem ne.

Uralni akarsz, bizalmatlan vagy, mégsem tudtam elfogadni, hogy most sem a szerelmemmel találkoztam.

Ígértél a semmire.

Egyedül vagyok.

Te most is a családotnak élsz.

Nem láthattam magam tükrödben, kedves, melegszívű, szeretetreméltó teremtnének, hanem furmányos, fifikás, agyas macának, akire más vadságát ruháztad, vagy valamilyen talányos magad kitaláltamixnőnek.

Haddakozásra kényszerítesz, mert félnem kell tőled.

Elengedettségre, szerelemre, megbecsülésre vágyom.

Febr. 9. Válasz Hát, ez meglepett, lim ebben az egész sztori benne van, ezt használni

Szóval, itt tartasz. Érdekes. Vádözön. Phú! Töprenges itt ezen. Értem, hogy te így látod, de ez teljesen egyoldalú. Nem is tudom, hogy mindaz a szeretet-szerelmem után, az én „jogos”, s végeérhetetlen panaszáradatom, vádpontjaimon túl, én mindig, s még most is szeretlek, s így, hogy te meg ezt írod nekem, van e egyáltalán értelme, „ezzel foglalkozni”? Teljesen erőszakos beszűkítése mindannak a hatalmas dolognak, ami – szerintem – közöttünk történt.Nekem, ez nem egy ilyen kis, könnyed, s pár gyakorlati pont köré keríthető, szimpla story. Végül is, így is lehet nézni.

Főleg, ha valakit kizárólag a maga szempontja érdekel. Ha nem képes, vagy nem akarja a másikat figyelembe venni. Hogy aztán ezt hogyan, minek ítéljük meg, az már egy másik kérdés. Ha egyáltalán ez felvetődhet, ha egyáltalán van itt valami őszinte, s intelligens felvetés, nézőpont, megegyezés. avagy csak sima bosszú, bosszú, bosszú. Az meg – ahogy céloztam rá – egy szégyen...)

Olyan furcsa, váratlan, s mindig nagyon meglepő ezt hallani tőled: ezt a „na, jórábasztaam veled” -et.

Gondolkoztam, hogy egysorba állítom a mondataid, s én is átmegyek barlangiba, s elmondom, hogy na jó! „ha harc legyen harc”, hogy nekem! **NEKEM, NEKEM, Nekem!!!!**, mi a nagy rohadt bajom **Veled!** Pontról pontra.

S csak az illusztráció kedvéért, majd később meg is fogom csinálni; hátha észreveszed ívégre), hogy ez milyen groteszk, mennyire primitív, gyermekded. Gyermekded, mert olyan, mint a nyafka hülyegyerek panaszai. Szerintem. De az igazi, s komoly bajt abban látom, hogy ez egy hazugság.

Mint minden önámítás. Meghazudtolása annak, ami történt. S ha most majd erre is azt mondod, hogy nem igaz, hááát, akkor komoly baj van. Akkor, hm, nem is tudom mit gondoljak. Azt kell gondoljam, hogy te játszol a legigazabb önmagaddal, azaz, nem vagy tudatában ki is az), vagy nem tudod mit csinálsz, s utólag lesarkítod az elefántot a ráncos bőrére, ormányára, talpára...Ami., hát, nem tudom, hogy mi? „Tudom”, de ez már tényleg a kút feneketlen mélye. mármint ez a pszichológiai folyamat). Olyan lélektani boncolást igényel, ami úgy is elvész, ha valaki, valakik nem élék át, s meg, önmaguk teljes létét, s egy gatyamadzagon mindig ugyanoda rándulnak, a kispicsa, bodorított valóságocskájuk felszinecskéjére, irigykedve, gonoszkodva pancsoló kislánynak. Szóval, jobb, ha hagyjuk...Hülye nyafogás az egész.

Látom én, hogy volt egyszer egy királykisasszonyka, magányos, három csimotával...), s elhatározta, hogy „szerez magának” egy valakit. S jött egy pacák. Kicsit furcsa, no de nézzük csak. Öregecske, kicsit elnyűtt, hú? mi lehet a nyakával, olyan piros. De hát Istenem! Annyival nem öregebb, mint az ex, totál hülyének se néz ki...

néha eszembe jut ez. Ahogy az elnyűtt testemről beszélsz. Igen, azt hiszem, elnyűvődtem kicsit, de azért nem fatálisan. S semmilyen visszavonhatatlan s végzetes károsodásról nem tudok. Elnyűvődtem a rohadt munkákban. Te miben nyűvödtél el? Vagy a nőknek lehet, mert ők anyák, a férfiaknak nem, mert dolgozniuk kell? S ha már személyeskedünk, - amit még soha eddig nem tettem – nem minden nő lesz olyan, mint te. S mi van a mál foltjaiddal, a hajaddal, a hájjal, a fóbiáiddal, meg egyéb bajaiddal? Micsoda egy eszeveszett baromság ez? Ez tényleg megdöbbenett tőled. Te úgy nézed a másikat, mint egy lovat, vagy mi? Nem lehetnél egy kicsit lazább, elnézőbb, nagyvonalúbb, - vagy ó, mit is mondok – nemesebb?)

S hát, hogy is van ez...Megszerettelek, azt mondja. S már, ott az elején elkezdődtek a bajok. Mert mi az, hogy megszerettelek? Hol? A Normafa alatt? Az mi volt, az a belesimulós, odaadós, forró ölelkezés, csókolódzás? Megszerettelek”. Hol? Tácnál, félúton? Vezetés közben, ahogy eltévesztetted a kijáratot? Vagy előbb felkínáltad magad, mielőtt szerettél volna? Milyen szemét is voltam már ott, hogy nem éltem az alkalommal... és mondjuk nem csináltam neked még egy gyereket?) Vagy lépünk csak vissza. Ott, az első nap délutánján, én kérdeztelek téged. Megerőszakoltalak, letepertelek ott az avarban, pisztolyt fogtam a fejedhez, mikor a szerelemtől azelső látásra, ahogy ezt én látom, ahogy erre én emlékszem) elszedülve, föltettem, fölvetődött a kérdés: hogy ha már ennyire szeretjük egymást, hogy ha már ilyen, letagadhatatlan kémiai kapcsolat keletkezett közöttünk, s a gyerekek aggódva és egyedül várnak otthon, ha ilyen jó együtt, ha, szeretjük egymást, akkor megkockáztathatjuk, talán, hogy láthassanak...Miért, nem volt a pillanatban benne a jövő ígérete? Hogy megtaláltuk egymást, hogy jó, hogy kézen fogva megyünk tovább?

Erőszakos voltam, tényleg? Aljas, szemét? Akkor lépünk vissza a második naphoz, a másodikhoz alkalomhoz, ahol újra láhattuk egymást.

itt olvasom a Naplóm, nem csalás, nem ámitás. Nyilván szubjektív, de nem szoktam benne magamat becsapni...)

Először is, mért jöttél el?Ha olyan szemét, s erőszakos voltam, akkor miért, miért, miért? Mi volt ez a hatalmas szenvedély? Csak dugni akartál? Óh, no!

ITT VAN EGY NAPLÓRÉSZLET: MÁRCIUS 26. VASÁRNAP 9 ÓRA. IMOLA, A MI NAGY SZERELMÜNK KEZDETE EGY VISSZAEMLÉKEZÉS

Odafelé az úton, - nem nagyon emlékszem, hogy mikor voltam ilyen boldog... Aztán találkoztunk, úgy ahogy a levélben van, fantasztikus volt. Fantasztikus, és Ilyesztő. Nagyon szép, meg nagyon félelmetes, hogy mi lesz ebből.

Mert az egész egy képtelenség. De, ami igazán megdöbbenett, hogy micsoda éhség, micsoda farka süvöltő szereleméhség van bennem, s ó egek, meg ebben a kis, szexi nőben is. Megtaláltam a párom? Mikor már kellett hazamennie, kezdtünk behisztizni, mintha egy francia szerelmes filmben lenne az ember. Az Imola hívja őket, s aztán rövid tanakodás után, úgy döntük, hogy miért is ne láthatnának. Legyünk túl rajta... S egyébként is, hogy vacsizzunk. Micsoda egy érv...? Három kölyök. Szépek, nagyok, jólneveltek, szemük tele rettegéssel, örült anyuka, örült hapsi, a felnőttvilág mindent elsőpró viharra, jópofáskodás, furcsán otthonos, meleg együttműködés, latolgatás a megoldásokról. Mintha mindig is együtt

lettünk volna...Kérdezem az Évát, hogy milyen voltam. Azt mondja szuper...Örömmel fedezem fel újra: szeretem a gyerekeket. Kicsit féltém ettől, vannak hülyegyerekek is, fafejűek, akik csak gyűlölködni tudnak. De ezek bájosak, s érzékenyek. Az jó, akkor szabad utat kaphat a szeretet. Mi lesz ez, egy új élet. Ó, Istenem, de hogyan? Miből? Én meg immár megint) szemét voltam, ugye. S mit mondtam? Emlékszel? Nem azt mondtam, hogy „én azt gondolom, hogy ez egy fantasztikus nagy dolog, s nem szeretném ilyen ócska körülmények között „eljátszani”? Hogy hát persze, iszonyúán kívánlak én is, de szeretném „megadni a módját”, hogy ez nem csak szex, hanem szerelem?

S oké, megint én vagyok a hunyó. A bunkó, a rábaszató, megszivató. Te meg a Tavaszi Tündér, virággal a hajában. Egy igazi Botticelli.

Bár, akkor, itt alant, hogy jön ez ide? Ha?

MÁRC. 29 TÁC, MÁSODIK TALÁLKOZÁS EGY EMLÉKEZTETŐ

„Kilenc fele, elég nyugodt vagyok, semmi semmivel. Abban a hiszemben, hogy most akkor minden rendben, csinálom a flyereket, megyek nyomtatni még, lassan összeáll a fejemben a kép, mit is kellene csinálnom. Fölhívom az Elenát is, mert megakadt a szemem egy levelén, ahol valakit ajánlott. Munka, munkán járt az eszem. Aztán jött egy levél az Évától, hogy nem dolgozik, s én mit csinálók? Hát telefonálok! Neki. Azonnal. Hogy találkozzunk. Mi lenne, ha félúton találkoznánk? Miért vagy ennyire lelassulva, beszélsz ilyen lassan” – kérdi. Mert azon gondolkodtam, hogy levélben megkérdezem, mi lenne a, ha találkoznánk, s megcsókolnálak? Az jó lenne”. Kész. Fehérváron találkozunk, tizenegykor. Du. háromig van idő, négy óra. Esik az eső, viharos szél fúj. Mi ezt szeretjük..., szemlato-mást imádjuk a balhét? Mint két hülyegyerek. Eltéved, mindenfelé bonyodalom, én is késtem öt percet, pedig már száznegyvennel is mentem. Joti megjelent, tüzet rakott, azon rettegetem, leég majd a ház..., visszarohantam, elküldtem a náthásba, szétvertem, rugdostam, csápoltam a tüzet, szitkozódva, mert majd emiatt a barom miatt elkések, életem legnagyobb, jajj.) Kimegyünk a táci útra, a Gorsiumhoz. Vetés, belvíz. Kihalt határ. S elkezdődik. Szabadkozások, minden jó. szeretjük egymást, a hibáinkkal is... A kocsi koszos, poros és szőrös. Kicsit olyan Antonioni minden, a Vörös Sivatag jut eszembe, a Monica Vitti nagy, vergődő szemei., micsoda gyarló is az ember, hogy így el tud veszni egy csupasz magyar, olasz, akármilyen határban, „sivatagban”. A szerelem kis madara itt verdes közöttünk, teljes erekcióm van, hú, micsoda egy szenvedélyes nő, milyen finom...Visszatartom magam. Mondom: nem itt, s nem most, nem szeretném, ha megbánnánk. Főleg ő. Szeretném, ha átjárná a dolog, ha nem csak a szenvedély vinné ezt, s ó, hát vigyázni kell a nőekkel. Micsoda baromság ez már meg, régen ilyen nem volt...Ugyanakkor mély öröm árad szét bennem. Micsoda nőt találtam,

micsoda egy nőt?! Milyen jó lesz együtt! De van idő, lesz még idő, „időd, időm, időnk”, mindenre, párosodásra is. Ó, hogy vágyom rá, ó, mit vergődtem már össze, ezalatt a pár nap alatt, mióta ismerem. S mióta ismerem, egy évszázada? Ahogy fölbukkant lányként, koronázatlan életemben? Hogy vártam én a „zavaros csatornáiban úszván, varangyoknak dobva szekfűmet?” Milyen jó volt ott a Normafánál, micsoda szenvedély, igen igen szenvedély, ez köt majd bennünket össze. Ingadoztam. Már már elveszíteném a fejem, ki-be ugrál a kép, hol belülről, hol kívülről látom magam, de azt hiszem, hogy messzebbre kell néznem, egy érett férfi szemével. Miközben sajog az egész testem. Micsoda bullshit... Látom azt akarja, totál normális, s bennem is egyre ez ágaskodik: miért nem lehet egyszerűen csak egy jó baszni? Össze-vissza kenni ezt az öreg, rogyant tragacsot, egymást, kiborulni a sárba, s végig hemperegni az egész határt, aztán a kis erdősáv akáclevess-tüskés árkában édesen elaludni.

Csinálni egy gyereket, hm. „Ehelyett szépen nekidőlünk egy öreg sírkőnek, s...” Beszélgetünk, mutatok neki a családról képeket, meg a munkáimról.

Azt mondja, van egy telke, valahol az északi parton, rajta egy pajta, elkéri a másik felét a férjétől, s építsek rá valamit, s adjuk el.

Lakjak ott. Na tessék, még csak ez hiányzott... Atyagatya, mi lesz ebből? Újra előveszem a leveled. Soha nem érek a végére. mikor először megpillantottam, majdnem kiugrottam a székeből! Mondom mi? „Megint megszeretet”? De nem, nem, nem. Egyszerűen megáll az eszem. Micsoda monotónia. Ahogy Te szeretnéd látni. Mindenáron. Mert ez igazol? Mit? Hogy tudok én minden pontra válaszolni, valamit, amit már nem mondtam? Úgy is hiába minden. Honnan van benne ez a sok klisé? Honnan szedted? Találtad, kaptad, vagy csináltad? Bassza meg. Bassza meg a jegesmedve. Bassza meg a kutya. Tyúamindenit.

Azt mondd, nem vagy egy multinő? Oké, de azt csinálod! Akkor miért tudsz totál intelligens lenni másban, ebben meg egy papagáj?

De jó. Teljes erőmből megpróbálom ezt elképzelni. Emlékszem, mikor sírtál. Elhiszem, hogy őszinte volt. Ilyen rétegeződve vagyunk? Én is?

S válaszolni fogok kicsi Évike síráimaira. Aztán majd – ezzel párhuzamosan – lenyomom neked kicsi Pistike hányatott bánatát. Jó?

Vagy az nem érdekel? Nem, mi??? Nos, ha neked fontosabb az igazságod, mint az igazság, az itt hazugság. S ha fontosabb, hogy ebben ámtsd magad, ha nem tudsz ezen túljutni, akkor minden hiába. Kicsit elfáradtam, így hát majd folytatom. Befejezésül már csak egy. Nehéz lenne ezzel lefeküdnöm. A gyerekek.

Azt mondd, odaadtál nekem mindent, a gyerekeid bizalmát is. Oké, én megpróbálom ezt megérteni, de hiszen értem is. Mit mondjak? Azt mondom, hogy hát persze! Miért, hogyan lehet ezt másképp? Ki lehetett volna hagyni őket? Te, ebben vagy. S van ott ugye egy nagy kép. Jön egy pasi, s ha rendes, akkor a nő gyerekeire való tekintettel nem megy bele egy kapcsolatban, ha nem biztos, hogy nyer? Még akkor se, ha a nő nem teketóriázik, s önkéntes kényszerből rácsavarja

a lábait a pali nyakára. Mi van, nekem kell vállalnom a felelőséget a te dolgaidért is? Miért? Ugyanakkor, egy csorba szarság, buta alulnézet, hogy én ártottam a gyerekeidnek. Nem gondolom. Az egy *másik* fasz. Én azt gondolom, hogy a gyerekekkel én örökre okés vagyok. Jó? Ebben így, meg tudok egyezni. Másban nem. S még egy. Az a helyzet, ahogy pont ahogy te) én is ember vagyok. Részletezzem? Te éppúgy felforgattad az én életem. Szerintem jobban. Totál hülyét csináltál belőlem... Na, majd folytatom, annál, mikor harmadik találkozásként, eljöttetek hozzám. Következik hát a harmadik szemétségem története.

meg válaszok a csudás listádra) Addig is pihenj jól, szép álmokat

Jack

FEBR. 10. NA, ITT VAN A JILL ELTÖRTE A LÁBÁT...)

Mondtam én, hogy ez a nő, az Imola egy átok, jajj, jajj, jajj.

Abba kell ezt hagynom...

Édes jó Istenem, mi lesz velünk, meg szegény Jillel?

jó hír, jégl

Kipp-kopp! Jó reggelt – és reggelit!

Most csak pár szóban – majd este, jóga után írok bővebben.

Örülök, hogy Jill szerencsésen túlvan a beavatkozáson. Gondolom, neked is egy óriási kő zuhant le a lelkedről. Reméljük, szépen összeforr és mielőbb lábra állhat és újra futkoshat. Ő nem akar/akart leszokni a cigiről? Vagy kvázi „egyetlen öröme” – a virágok mellett? Puszi

Jégnéző

Jill levele 2

nem túl jó a helyzet, márminthogy kb egy csöppnyi szerencsém sincs asziszem, bementünk az évvel siófokra, legalább három helyen el vannak törve a lábszárcsontok, már ott is akartak fogni, mert operálni is kell, de éjszakára hazakönyörögtem magam...

most még elszívok pár száz cigit, alszok az ágyamban, aztán reggel hétre a kórházba kell lenni...

egy lábon ugrálok, de nem sokáig bírom aztat se, elég nyomorult vagyok...

'pár napig' kell bent lenni, aztán gipszek hosszasan, f... kivanás nagyon fáradt vagyok

na mindegy, majd lesz valami, puszik, Jill

A Jill eltörte a lábát, ljég

Ment ki a konyhából, s az első lépcsőnél kibicsaklott a bokája, elesett, s mind a két alsó lábszárcsontja eltört. isenki sem érti, hogy...). Most Siófokon van, s megoperálják. Az Szandra ott van vele, meg majd a Borisz is lemegy, mert az Szandrának kell menni iskolába. Az Évi, a húga is segít. Néha, úgy érzem, begolyóznak...

Mindegy, ahhoz képest elég jól vannak, állítólag A Jill is ugrált féllábon, mint egy kis kecske. Valami gipszet raknak rá, meg mondtam, hogy szerezzenek valami járószeletet, meg ilyesmi. Meg kéne valami bejárónő, legalább egy héten kétszer, pár órára. Ezt már évek óta mondom, de szégyenlőség, meg súlyos hülyeség okából nem csinálnak semmit. Dolgoztam a hétvégén is, ez a rohadt munka az egyetlen vigaszom. Milliós apróság: ajtózáraz cseréje, új burkolóléc, csapok cseréje, rengeteg javítás, festés. Viszont nincs a házban senki, van fűtés, nincs is messze, úgyhogy nem olyan rossz. Eddig húsz fokos meleg volt, de most meg minusz lett reggelre, de ez mindegy. A cigivel haladok, csikkszívás. S csinálom itt egy elég komoly portfóliót, a legjobb munkáimról, cd-n. Amit majd odaadok ennek az ingatlan ügynök palinak. Úgy tűnik elég rendes, s beviszi a céghez, s valami munkaértekezleten a többieknek is bemutatja. Mindenfélével bíztat...Meglátjuk.Egyelőre még mindig versenyt futok az idővel.Mi van, van már unokád? Fiú, lány?Merre csavarogtál? Puszik

Jack

szép levél elel

Szia Jack bátyó! Hogy ityeg a fityeg? Jól ityeg-fityeg? Remélem!

Nagyon tetszik nekem ez a találó kifejezés, hogy hisztérikus realizmus. Hétköznapi dejávu. Elefánt nélkül is. különben van valami igazság abban, hogy az elefánt az egyetlen állat, amelyiknek lelke van. Merthogy van a jólélek meg a gonosz lélek. Ezért tud talán olyan kegyetlen lenni, mert olyankor rossz lélek. Majdnem mintha emberi fogalmaink szerint, ember lenne.

Van a kozmikus imádságnak egy része, ami szerint az Isten a kövekben szunnyad, a növényekben ébred, az állatokban jár és az emberekben gondolkodik. Hát így aztán az ember csakugyan mindenhol, minden körülmények között, jól, rosszul gondolkodik.És ugye a gondolatai szabják meg a sorsát a jövőjét.

Én hiszek ennek az igazságában. Mert a gondolat az szabad, mégha satuba fogják is a fejedet, nem kell hozzá pénz, "csak" agy. Amivel többnyire veleszületünk. Aztán mennyi szörnyűséges dologra használjuk. De mi kell a jó gondolathoz. Jó érzés, jólét? Nem, csak jó felfogás. De, hogy ez jó felfogás nem valami könnyen alakul ki bennünk azért van, mert agyon aggódjuk magunkat,

ami kurva kellemetlen. Pedig csak tudatosan kellene mindig a jóra gondolnunk. Arra, amiről mi úgy gondolkodunk, hogy az jó, nemes, örömteli stb. Vettem még a múltkor egy könyvet, az a címe Szívem, a Nap. Elképesztő olvasmány. Sok mindenről szól, ami ledöbbsentett, hogy eszméletlen kapcsolódást mutat ki amodern fizika által bevezetett "kezdeti impulzus" fogalom és a buddhista lét és a kölcsönös áthatás elvéhez.

Azt mondja, hogy e kezdeti impulzus értelmében már nem beszélhetünk egymástól elkülönült elemi részecskékről és az univerzum nem alkotóelemek összessége. Az univerzum a jelenségeket kölcsönös függésükben összetartó eseményháló, amelyben az egyes jelenségek tartalma az összes többi jelenséggel való összehangoltságából adódik.

Elámultam ettől a megfogalmazástól, régebben ezt a függő keletkezést annak idején nehezen értettem meg. És most, mintha megvilágosodtam volna. A gondolat nem belső valami és például a hegy nem külső tárgy, de mindkettő a megismerés tárgya. Csak az a lényeg, hogy maradéktalanul jelen legyél az életed minden pillanatában, összpontosíts a létezésedre és ekkor már mélységes összhangban vagy az eleven valósággal. Önmagad vagy a saját felfogásodban.

Szerintem te ismered ezt, mert te is önmagad próbálsz keresni és elhelyezni és megélni a valóságban, de mindenképpen valahogy elhelyeződni benne. Ha önmagad akarsz lenni, kell a valóság közvetlen tapasztalata, ha kellemes, ha rossz. A valóság összefüggő és oszthatatlan egész, amit részekre szabdaló gondolkodásmóddal nem lehet felfogni. Szerintem erre születni kell és szerintem te is például erre születted. Ez lehet a magyarázat arra is, hogy miért kellett neked ez a nehézséges Amerika.

Ez csak azért jutott így eszembe, mert, hogy azt írtad, errefelé ilyenek vannak. Hát igen, ilyenek.

Azzalbocsát ez a könyv utadra, hogy ne feledd el, a boldogságod a létezésed tudatából fakad. Ha éled az életed, éber tudatosan vagy a jelenségek része. Ha megleled a békédet, élvezed a pusztá létezésedet az egészben, könnyű leszel és gondtalan, boldog. Mert rábízta magad a végtelenre, te lebegsz benne, ő pedig befogad, mert képes lettél eggyé válni vele és most kölcsönösen egymás segítségére vagytok. Szeresd ön létezésedet és örülj neki.

Én rájöttem, hogy egy sor dolog létezésének örülök. De olyan keveset foglalkozom ilyen dolgokkal, hogy néha még hajlamos vagyok a legsötétebb látásmódra is.

Sityuka, örülök, hogy vagy és leírhattam mindezt. Tudom, hogy te érted, te érted, érted?

Sok puszi. elena

Febr. 12 A legrosszabb, íme a minden), lim

Persze, ez a nyomorgató kudarc érzés, hogy az ember valamit elrontott, hiába csinált, minden erőlködés, jószándék, ellenére. Főleg ezért nem szeretem így nézni a dolgokat. Mert valójában mindegy! Ha nem úgy gondolom, ha jól gondolom, akkor meg jól van. Te szoktad mondani, hogy az meg, hogy mások mit mondanak, édes-keveset számít, nem? Olyan jó, akár hogy is, hogy megint vagy. Valami személyes, s jó van egész nap a lelkemben. Puszik

Jack

Valami érik Kötcsén? elel

Nakérem szépen! Hát ez az, ami végképp nem hiányzott. Őszintén sajnálom Jillt, remélem megoldható lesz neki a dolog. Nekem van lent Kötcsén egy járóke-retem, lehet, hogy azzal tudna valamit kezdeni? Őrület.

Szépen alakulnak a kötcei elképzelések, lehet, hogy bungalókat kell majd építened, hogy a borkultúra vendéglátással, alvóhelyek létesítésével combosod-hasson.

Most csak dolgozz, mint hangya, aztán a többi alakul. Én most fejeztem be a mai napot, 22 óra és inalog haza aludni. Épp elég volt mára.

Szia, puszik. Ágneska néni

Febr. 13 Levélváltás HL-lel „nem érünk rá”

uram!

hálístn, hétvége fele kommunikálhatunk...addig én is hóban vagyok

ölel háel

2008/2/13, Steve <

Laci,

teljesen el lettem havazva a munkával. Most nem tudok semmit csinálni.

Jack

Tegnap este visszanéztem, lim

A saját múltamba.

S valahogy „látni” szerettem volna, mint egy képet, grafikon, ábrát. Vizsgák előtt, mikor volt időm csinálni egy ilyen átlátható dolgot: „miről is van itt lényegében szó”, akkor szó szerint rajzoltam egy nagy rajzlapra egy – valamit. Utána pár perc alatt bevágtam mindent. Volt egy céna, a kis golyócskákat már

semmi fölfűzni. S – röhej – de eszembe jutott a Google-nak a térképe, amit az úrból csinálnak. S persze, az egész Föld rajta van, semelyik hely, ahol valaha éltem, nem szökhet vagy bújhat el. S elkezdtem nézni, s mindent kezdtem megjelölni. Az Jack Kórházat, ahol születtem. Csillaghegyet, ahol egy csónakházban laktunk, s ahol anyámék elváltak: apám meg akart szabaduni tőlem, anyám meg válaszul fejbekasztta egy baltával...Aztán a Hámán Kató időbberetes, most Haller utcának hívják) utcai proli kéglit, meg az iskoláimat, meg Zuglót, ahol csavarogtam kölyökként. Még a Rákospatak is meg volt, ahol fürödtünk, meg a vasút híd, ahol még a J. London, meg a Kerouac előtt szerelembe estem a tehervonatokkal. S persze Budafok, meg Érd, meg Pécs, meg Sz. Fehérvár, meg a Duna, meg Izsák, meg Kiskunfélegyháza, meg Zamárdi, meg Latina, meg Nápoly, meg Róma, meg Capri, meg Pompei, meg New York, meg Kalifornia, meg Charleston, meg Miami, meg, meg, meg, Kötcse, meg a Rákóczi utca, Budán. íhézagos persze, csak párat említettem). Megvan minden utca, majdnem minden...

Az ovoda ahova anyám egy kis fakerekű teherautón húzott, s mindig vett nekem egy kiflit, ötdeka Hóvirág sájtal.

Furcsa volt. Ahogy néztem ípersze minden megváltozott, de mégis), millió és millió részlet jutott eszembe. S lehet csinálni egy olyat, hogy mint valami video megy egyik helyről a másikra, s itt-ott meg lehet állni. Elszórt jelek egy térképen, miközben a csőmoziban egy film pereg...Nos, végére értem a Kiplingnek, az agyamra ment. Jó, de ilyen az angloániának ilyen tömörsége kiakasztott. Soha nem szerettem őket. Fölmerült hát, mi a következő. Nézegettem az archívumom, s hát hol akadt meg a szemem? A Proustnál. Eltűnt idő nyomában, igen. Ezt fogom most hallgatni.

Emlékszem, micsoda egy idő, élet, miegymás folyója volt annak idején, úszni, úszni, úszni benne. De hát az régen volt, lehet húszéves se voltam. Érdekes lesz most egy kicsit érettebben újra megmerülni benne.

Mi van a Lilivel? Jobban van? S a Peti, meg van még fázva? S mi van a hatalmas, nagyfiaddal?

Meg veled...

Puszik

Jack

Sok bagatell, jégl

Szóval megmosolyogtál? Igen, e heti robot után próbálok töltekezni, hol ezzel, hol azzal. De oly kevés az idő és oly sok minden van amit szeretnék, hogy csak csurran-cseppen – bár az ismeretségi körömben azt látom, hogy mások meg egyáltalán nem fogékonyak ezekre, inkább leülnek és max bámulják a tv-t. Én ha fülembbe jut egy rendezvényről, kulturális eseményről hír, és belefér az időmbe, futok utána. Így is rengeteg minden kimarad – pl. voltak jó kis koncertek a Művészetek Palotájában vagy a Zeneakadémián, színházi előadások, sok jó kiállítás. Szerencsére ezek még egy darabig láthatóak, így a terveim között szerepelnek!

Jaj-jaj, fájnak a porcikáim. Megnyújtottuk, megcsavartuk. Kitornáztam magam. Most nagyon plötyi vagyok – lehet, hogy tavasziít(érző)-fáradt? Pedig még az odébb van. Jaj, a vitamin, megint elfelejtettem – de ettem tegnap egy mandarint!

Képzeld, láttam nálunk a aranyeső bokrokon a sárgálló virágkezdeményeket! Remélem nem tette tönkre az éjszakai-hajnali fagy ícsupa dér volt megint tegnap is meg mai is nálunk a rét). A kertcskékből a hóvirágok a földre feküdtek – gondolom lenyomta őket a jegesedés. Mindig megsimogatom a szememmel őket! Este majd rájuk pillantok, hátha megrázták magukat és ágaskodnak az ég, a napfelé. A reneszánsz évi rendezvények kapcsán, meg az általam meséltek, meg a korábbi olvasmányok-filmen látottak alapján benne van a bogár a fülemben: izgat nagyon Firenze. Egyre több helyen látom a hirdetést, óriásplakáton kínálnak egyes városokba bagóért utazást (3990 Ft, busszal oda-vissza) – pl. Krakó, Nagyvárad, Firenze. Utána fogok nézni, van-e valami olcsó szállás-lehetőség és ha ez marad, nyáron megcsippenthetnék.

Tegnap végre el tudtam menni a okmányirodába, s megszereztem az új jogsimat. Nekem még a régi-régi, viaszosvászon-alapú volt (boldogult lánykorombéli), az érvényesítésnél a legutóbbi két alkalommal már igencsak csóválta a fejét a doktor: hová nyomjam a pecsétet, már nincs is hely, s mindig kértem, keressen csak rajta, mert ez nekem kell, mint egy falat kenyér. Rá is csodálkoztak az okmányirodában novemberben, amikor beadtam az új igazolványra-érvényesítésre az igénylést, s be kellett mutatni ezt is. Valamikor karácsony vagy utánra ígérték, hogy tán kész lesz – de akkor más bokros teendőim voltak. Aztán mikor megint eszembe jutott, nem leltem azt a papírt, amit akkor adtak azt hittem ez is kell hozzá), hétvégén aztán nekiduráltam magam, előkerestem és békopogtam érte. Most aztán van nekem is nesze-semmi-kártya-jogosítvány. A régi tekintélyesebbnek tűnt.

Mindegy, most ez a módi – kártyázunk. Személyi ímár akinek az új van – nekem még a régi), jogosítvány, munkahelyi beléptető, adókártya, tb-kártya, bankkártya, telefonkártya, Szupershop-kártya – lassan már egy pakli is összejön.

Nagyon izgultam tegnap, hogy bejön-ea Menyem jóslata í12-én megszülnék). Sajnos, vagy inkább szerencsére, nem. Aztán az is eszembe jutott, hogy akár még tovább is bentmaradhat a pocaklakó néhány napot a kijelölt 24-e helyett, csak nehogy 29-ét válassza, mert akkor csak 4 évente lesz születnapja!

Veled mizújs? Hogy vagy? Hogy haladsz? Elfáradtál már? Vagy ahogy haladsz előre és látod a kezed munkájának gyümölcsét, legalább feldob? Mert engem biztos feldobna, ha ezt csinálnám. Ezt is dokumentálok-fotózod? Megvan a portfólió? Vagy még most készül? Szorítok, hogy tesszen nekir.

Puszi és vigyázz nagyon magadra

Jégnéző

Megvagyok, félig önarckép, ljég

félig önarckép...

Elvagyok, megvagyok, dolgozom, kis csákány, kis alagút, kevés fény.

A Jill otthon van, nem raktak rá gipszet, viszont egy csomó vasat a lábába igen. A jánynak van jogsija, de nem vezet, túl blamás. Íjó sok pénzbe került, a fater fizette, naná)

A bejárónő lebegtetetve van, le kell adni a büszkeséget. Van aki, még a halála után se tudja. Van, aki a halálos ágyán. Van, aki előbb. Van, aki kibogozhatatlanul retardált, s soha nem derül ki, mi vele a helyzet. Bombázom őket, elég satnya eredménnyel. Kicsit hülye családom van, akárhogysis.

Jó nálatok ez az ahogy esik úgy puffan, miközben te hülyére aggódod magad, mint egy masztodon. Mint én. Kihalásra ítélet fajta.

Nembaj, csak tüntess a zászlóddal, föl le a pesti utcán, valaki, netán mint én, háth észrevesz, s könny jelenik meg a szeme szarkában. Amit gyorsan letöröl, mielőtt észrevennék.

Dolgok ilyenkorajt, belülről jönnek. Ez van.

Bolyongassz mint valami hollandi a piacokon, össze-vissza puszilgatsz mindenféle marcipán malacokat, szemlátomást jól el vagy ebben. Ahelyett, hogy egy rendes, valós, igazi, meglevő, nyilvánvaló, hús-vér, stb.

ez van, egy
kompromisszumtömkelegezazegészrohadtsatnyakibasozttmegmaradtélet.

puszik

Jack

A kapcsolatok rugója, - Egy antropológus nő, végre

Elkezdett foglakozni a szexel. Jó kombináció. S azt mondja, hogy olyanok vagyunk, - pontosabban azok vagyunk, mint az állatok. Semmi különbség, csak nem tudunk – még – róla.

De eljön az idő, edukáció. Nos, minden kutyafasza van. Teljesen elfogadott tény, hogy a nőknek jobb a szaglásuk. S „szagolgtatják” a pasikat.

Persze, sok tényező van. Pénz, termet, kinézet, háttér, modor, stb. De először jön a szag. Állítólag az emberi szaglás négymillió éve, minimum. Mióta „emberi”.

Aztán jön a nyál. A nyálban hatvanezer molekula van. S a nő, mint valami nagy borkostoló ingyenc, azért csókolódzik, hogy „megkóstolja” a palit. A technika másodrangú. Hajsza pontosan meg tudja állapítani a pasi immunrendszerét! Amiben, az a lényeg, főleg, hogy más legyen. Ha más, akkor jó. Akkor van esély, hogy a retrodrád gének túléljék a reprodukció tökéletlenségeit. Mindez a férfi részéről kevésbé érdekes. Ha – modernül – párt akar választani, le kell küzdenie a – felületes – „kóstolgatás” ösztönét, mert hogy ő csak be akarja lövelni a magocskáit, hadd termékenyüljön meg a nő, mindegy, hogy mi. De ha kapcsolatot akar, akkor sokat kell smacizni, mert szűkagyúságában nehéz fogja fel a kémiát. Újra és újra kell kóstolgatni, ami ráadásul marha nehéz. A férfi nyála, izzadsága elég állandó. A nőé nem. A menstruációs ciklussal változik. Más az „íze”. S nehéz kihámozni, hogy most a nő szeret, jó vagyok neki, akar, vagy mi? Tehát hosszan gyömöszölni kell...Nos, ez jutott eszembe. Hogy én nem is emlékszem más nőre, akivel ennyit csókolódtam volna...

Más nőre, aki ennyire bújt volna hozzám.Persze, te biztos szuperior vagy, Ó, Ja, meg Je!

Te aztán biztos ígen, nem). De mindegy. Ilyen szar választ senki sem tud rajtad kívül írni, válszolni.

Én meg küldöm neked ezt a színaranyat.Csak tudnám, miért.Mindegy.Küldöm.Még.

Jack

Re ; iml

Édesem, éppen tegnap valami ilyesfélét kezdtem írni, ilyen pontról-pontrát, csak annyira bele kellett volna magam élni, hogy elfordultam. Az jött elő, valami képsorban, hogy megyek-le-föl, ide-oda rakosgatok, húzogatok, fiókokat, kinyitok -becsukok, eszem- nyelek, leülök-fölállok és valahogy minden kész. Beúszik a szemközti villanyfényekkel szórt hegyoldalba, hogy most, most mi okom lenne, hogy éppen ne most legyen a pont.? Aztán inkább mást gondoltam, másra, semmire. Hogy így meg úgy. Öllelek:Évi

Febr. 14 Örülök, lim

Mindig, mikor írsz, de.

Valami mást vártam. Nem azt, hogy íhú de hülye is vagyok én), hogy megindokold, miért nem írsz. Hogy minek is írni. Arról jóposfáskodni, rejtélyesen-rejtélyesen, hogy „van énnekem komolyabb semmittevés is ennél”. Valami választ várok, valamire. Mondjuk a levelemre. íHa már neked nincs mondanivalód. Annyira, hogy meg is írd). S főleg nem egyoldalúan a stílusára.„Persze, nem erőszak a disznótor”. Mondok én is egyet. Hm.

Innnen jön aztán a bunkóság, ahogy megzuhanok én is. Mint az előző levelemben.Az a téma egyébként sokkal tágabb és emelkedettebb, s tényleg érdekes. Azért majd összerakom egyszer.Úgy érzem, hogy folyamatosan hülyét csinálsz belőlem, (gondolom, te nem), de majd kimászok lassan.

Jack

febr. 15 mi van a hülyeség mögött lim

Gondoltam, fölhívlak, s mondok erről valamit. itálán szóban könnyebb lenne...).Utálok erről beszélni, erre gondolni, pedig reggeltől estig ezen rágódom.

Biztos, lehet joggal, azt hiszed, nem vagyok normális, ennyi baromság küldése után...

Csak a példa kedvéért: itt van ez a munka. Igyekszem rövid lenni, de valamit muszáj mondani róla. Egy ház, amit el akarnak adni, de már hosszú ideje nem tudnak. Nem akartak rá pénzt költeni, ezért fölfogadtak egy palit, aki összetaknyolt mindent. Egy kis festék ide, egy kicsi oda, azaz összekente a villanykapcsolókat a csapokat, a kilincseket, a zsanérokat. Foltos falak, öreg vécék, modókagylók, zuhanyozók, kádak, konyha, stb. íhárom fürdőszoba, négy hálószoba, ebédlő, nappali, konyha, dupla garázs) Nos az ingatlan ügynök kitalált a neve Bob, egy velem egyidős főszer), hogy mégiscsak fel kéne újítani, hogy el lehessen adni. 400 ezer dollár az ár...

S hát egy képtelenség. Húsz centit fessek be, tíz centi kimarad, aztán két métert megint, öt centi kimarad, ezt a csapot cseréljem, annak csak a gombját, s így tovább. S mindenről – minden centiről! – külön ár kell. Órákat, napokat vizsgáljuk, beszélünk erről, aztán ő a tulajjal, aztán a tulaj ad neki egy csekket, amit be kell másolnia, aztán nem ér rá, mert a gyerek beteg, stb. De igyekezzek, rohanok mint az állat, harminc dolgot csinálok egyszerre, nekem is kellene a pénz, meg minden. Szóval, egy dili.

Ugyanakkor elég tipikus, ez az, amihez nagyon értek, más szarát rendbe hozni. S sok ilyen van, foghúzásos, de mindegy.

Bele estem ebbe a rohadtd fogalalkozásba, s jó lenne már kihúzni vele. Nem szeretnék másra átnyergelni, ez is sok. Viszont az egész házbiznisz jó nagy szarban van, minden. Az építés, a felújítás, eladás, minden. Emberek tömegesen

veszítik el a házukat, s az összes szaki menekül, mint a patkányok a süllyedő hajóról. Én meg itt állok, mint egy idióta várvédő. Ugyanakkor, hetente félmillcsit keresek. S lazán meg tudom csinálni. Tehát, rajtam semmi sem múlik. Érték hozzá, mindenem van, ami ehhez kell. Más dolgom sincs, mint, hogy dolgozzam...Csak folyamatosan kéne találnom ilyeneket.

Nos, ez a dilemma.S hát, ahogy mondtam, kicsit lementem békába, próbálok talpra állni.

Nehogy valaki azt higgye, hogy én ezt nem utálom. De nem fogalmam sincs, tényleg, hogy most, mi egyebet tudnék csinálni.

Patthelyzet.Szóval, ne haragudj, hogy ilyen húgyagyú vagyok, meg hisztis.

Jack

Kötcse, Jill 1

Halló, halló. Rengeteget gondoltam rád tegnap is meg mostanában, de valahogy az lenne jó, ha akkor az ember egyből 'elmondhatná' vagy vmi, mert aztán olyan bénává válik az egész.

Jó marha 'magányos' vagy 'szeretetlen' vagymi ípedig nagyon aranyosak meg kedvesek a gyerekek pl.) de valahogy az az igazság, hogy nekem csak te vagy, vagyis nem is ismerek mást rajtad kívül és mikor 'nyufi' vagymi vagyok csak rád tudok gondolni... Ami aztán nem túl jó mégsem, mert végülis ugye elmúlt meg lehetetlen meg 'nem kívánatos' a 'hozzádbújásról' merengeni, sőt az embernek inkább bögni támad kedve

Na jó ez hülyeség, totál káosz van a fejemben és tényleg semmi, de semmi 'számonkérés' vagy ilyesmi... bocs

Azt hiszem elég jól kiborultam azért ettől a dologtól meg piszok fáradt is vagyok, meg olyan fölkavaró meg nonszensz az egész

De majd

Ráadásul sarki szelek fújnak és marha hideg is van, jó nagy a kupi és sok az állat és azért valahol elég 'munkás' ez a ház... és a Borisz alszik és ha fönt van akkor is elég fárasztó szegény, délután majd jön az Szandra, remélem nem fognak összeveszni...jaj olyan hülye vagyok

Nem kell túl komolyan venni engem, csak kis délelőtti nyekergés, szeretek ám mindent meg mindenkit , tégedet nagyon

puszik, Jill

hullapópp! iml

Jack, teljesen igazad van.

Amit most leírok neked, az az én állapotom egyik jellemző szelete. Janó maidejött a gyerekekért, hogy zongorára vigye őket, hozott nekik mcdonaldsot, közben telefonált a lánya, hogy este menjenek-e Nádasdy Ádám-ra a Matyival stb. Majd elbutultam a sápadt irigységtől, érthetetlen milyen jól elvan a maga által fontosnak tartott világában. Még azt is zokon vettem, hogy amikor a sültkrumpliból vettem, azt mondta Lilike, nézd hogy nekem már milyen kevés van és meg nem értettem, hogy azt akarja ne vegyek többet az övéből, rögtön bocsánatot kértem, erre Janó azt mondja, miért nem szóltam, hozott volna nekem is. Ott álltam, mint barom ettől a hülyeségtől megszégyenülten, mert mindannyian olyan vidámak, olyan elégedettek voltak és mentek vele, én meg a magam búvalbaszottságában ott meredtem a konyhában és nem tudtam, hogy honnan veszi ezt a nemtudom milyen jólvagyokat, miközben én ennyire ürességbe vagyok merülve. Persze irigylem, hogy nem él létbizonytalanságban azért is, csak lazán.

Én meg forgok, topogok itt egyhelyben, én is tudom, hogy van időm, lenne bármire, de mintha semmi lenne bennem, fogalmam sincs mihez kezdjek, s tudom, hogy a hullámvölgybe nyomulok. S közben az is világos, hogy többször megismételem azt a nagybaromságot, hogy abban reménykedtem, más fogja megoldani az én életkémet és ha mindent ezért megteszek biztosjól lesz. Hát nem, iszonyúan félek a másoktól, hogy ráakaszodom, mert nagyon hamar visszatér ez a kimosottság-lét. Mégsem tudom mit csináljak. Igazából semmi sem fontos, csak a gyerekek iránti elkötelezettségem, semmi mást nem érzek. Még azt reméltem, megtanulhatok valamit, ahogy írtad is. Nem tudom mit. Ha így maradok a kölkeimnek is kibíratatlan leszek. Nem lehet engem szeretni, velem lenni.

Pj még lim, Jill nem küldött levél

Ja, igen. Azt hiszem, a kreativitása nyugőz le legjobban a nőnek. miközben persze viszi ezt a hihetetlen zsúfolt életét, művészetét). Mindenféle nagy szerelmei voltak, válások, csalódások, s mindjárt tudja mit kell erről írni. Átöltözik, millió palit vezényel, s fantasztikus jó számokat ír. Él és alkot. S egy nő.

S egyfolytában azon gondolkozom, hogy milyen kevés is választja el, - vallójában - a hülye, hétköznapi embert a zsenitől. Hogy csak csinálni kéne. Nyilván meg kell küzdeni a technika nehézségeivel, megtanulni hangszeren, kell hallás, meg ilyenek. De vannak ilyenek más műfajban is. Ahogy nézegetem őket többnyire egy dolog jön elő: az önbizalom. Hogy ez az egész olyan "tök természetes". Eszembe jut valami, aztán megcsinálom. S kész.

S hogy mi kell ehhez...

Nyilván valami támogató millió. Ahol ez "így van". Szinte semmi poén. Mikor már valaki kiskorában halál könnyedén szerepel, mert fölrajják a színpadra, mert bíztatják, dicsérik, szeretik, értik, meg ilyenek. Mert ilyen közeg veszi körül. Mert a kultúra az nem valami teljesen elvont, teljesen megfoghatatlan, bolondoknak, kiválasztottaknak, mániásoknak stb. való dolog, hanem neked. Az embert valami élmény éri, s puff, máris csinálhat belőle valamit.

S na persze pénz, jólét, emelkedettség, bizonyos körökben élni, oda menni, nyakig.

Febr. 16 Ezután hosszasan beszélgettünk az Imolával, s hát semmi semmivel...

Nem vettem föl. Már nagyon nem is érdekes. Nagyon megijedt, mert elvitte az apja a Matyit. S hogy a kisemmizés akkor már most elkezdődött...

De aztán kiderült, hogy ez csak megint egy amolyan Janó féle trükk, semmi azonnali veszély nincs.

Aztán mondtam az Évának, hogy jó lenne, ha valamit csinálna, mert bajba kerül. Szedjen föl valakit (ha már én nem kellek). Erre azt mondta, hogy hát én nem is kellhetek, mert nincs semmim. Erre mondta, hogy ez azért teljese nem így van, csak ő soha nem hagyná ott a rózsadombját. S mondta is, hogy hát persze, azért, hogy egy kis szar lakásban öten nyomorogjunk, nem is. Ja igen, „hogy én biztos szeretem, csak nincs semmim. Olyant, meg aki szintén szereti, s van is valakije, semmi esélye sincs összeszedni”. Patt. S majdha kirúgják, akkor aranyos öreg néni lesz egy kis lukban.

Pont. Itt aztán már sok értelmét nem láttam, hogy sokat beszéljünk. Kiábrándító valóság, de hát lehet jól van így...

febr. 18 cimbora, jégl

Jól érezted, félreérthető volt s eléggé kiakadtam a febr.18-JACK „megvagyok” levélről! Amikor először olvastam, felment az agyvizem: na, már megint kezdi a cikizést.... Aztán másodszor-harmadszor is átrágva magam a szavakon, arra gondoltam: talán megint balul sült el valami, vagy felhúzott valaki, vagy csak egyszerűen „túlnyomás” alá kerültél, s még a szar is keserű.....s valahogy megpróbálsz levezetni. Bántott, hogy az általam küldött- nekem humorosnak és jókedvre derítőnek tűnő – levélre ilyen cikizős, borongós válasz érkezett. Nem is reagáltam erre, hanem csak a baba születéséről írtam – rohanvást. Azt tudtam, hogy munka végeztével nem tudok ittmaradni hosszabb levelet írni, hisz futok, hogy újra láthassam, mi több, dajkálhassam a bambinót, s az egész napi feszített tempóban csak ennyire futotta

Aztán másnap meglepődve olvastam soraidat – egyrészt a tartalmáért, a felismerésért, a bocsánatkérésért. Aztán meg azért, hogy még csak nem is reagáltál a legnagyobb örömhírrre. Azt hittem, sebeid nyalogatása közben, vagy az önsajnálattól úgy el vagy telve, hogy észre sem veszed mit írok.

Ma már örömmel konstatáltam, hogy mégiscsak eljutott tudatodig az örömhír. Vasárnapra invitáltam ebédre az összes ifjakat, de délután jött a telefon, hogy fiam-menyem mégse jön, mert mennek a kórházba! Mondanom sem kell, bénáztam a hátralévő főzéssel, remegett kezem lábam az izgalomtól. Együtt lestük a folyamatosanérkező SMS-eket, MMS-eket, hogy mi is történik, mikor lesz meg a baba. Yocó még mondta a telefonba, hogy a kaját azért az Jégnézőék vigyék el hozzájuk a lakásra, majd este megeszi – a kedvencét főztem íráskott krumplit, meg zöldborsólevest – gondoltam, ne csak a kismamát ajnározzuk, járjunk kedvében valamivel a kispapának is) Mikor 7-,kor Jégnézőék elmentek haza, velük tartottam, s odaültem a kórház folyosójára, hátha megmutatják a babát, akkor lefényképezzük ívittem a gépet), s a Yocót is megölelgethetem-lelket önthetek belé, ha kell, együtt örülhetünk.Ültem magamban az előtérben, hallottam a hangokat-zajokat, a síró csecsemőket, s vártam, hgoy megtörténjen mér a dolog, legyen túl ez a lány. Folyamatosan hívogattak a többiek lányom, nászasszony, barátnőm): mi történtik, megvan-e már? De semmi. 9 óra tájt a csecsemős nővér mondta: halad, már nemsokára meglesz. De csak rágtam a körmöm, s cammogott az idő. Majd 10 óra tájt jött az SMS: megszületett Bence 21.26-kor. Én is csak ebből értesültem, mint az otthonlávók. A sok babasírástól íott volt a csecsemőosztály) nem hallatszott ki az Ő felsírása. De mégis mérte ott szobrozni, mert 1/411 tájt előkerült Yocó, fülig érő szájjal, fáradtan, hamuszürkén és egymás nyakába borultunk. Majd bevitt, hogy nézzem meg őket - és fotózhattam. Óriási élmény volt! ímásnap mindjárt csináltam papírképeket a másik nagyanyónak is -olyan boldog volt tőle)- Másik nagymama már délben vitt házikosztot az újdonsült mamának, meg dajkálhatta a baát másfél órányit. Mondta is nekem 5-kor: siess, mert tudod kézbe venni, ringatni, szeretgetni – ott van a szobában Lexivel együtt. Ahogy innen szabadultam, futottam is mint a nyúl. Ringatni nem tudtam, csak megsimogatni, nézegetni, csodálni, mert fiacskám rögtön kézbe vette íegyszerre érkezünk oda), s nemsokára a csecsemősnővér elvitte a gyereket – fürdetni. Ygy én babaringatás nélkül hazaballagtam. – Másnap azért bőven bepótolhattam ezt!

Tegnap is ott voltam a kórházban s majd két órát dajkáltam, babusgattam, ölelgettem, cirógattam, puszilgattam, csodáltam és csodálkoztam. Egy törekeny tünemény. Mondtam a szüleinek: majd adunk neki rántott pipicombot meg csülökpörít, attól majd emberes lesz! Ringatás-sétálgatás közben mondtam a babócának: ne félj, majd jókat játszunk, hancúrozunk, rosszalkodunk Csak

ezek a szülei felé bökve) meg ne tudják! És ekkor egy hatalmas mosoly jelent meg az arcán! Mintha értette volna. Döbbenetes. Gondoltam, no akkor mi most cinkostársak lettünk! Aztán később még egyszer elmosolyodott valami mesémen. Nagyon édes.

Ma üzentek, hogy ne menjek, mert egy kicsit besárgult, s délután beteszik a kék lámpa alá, s reggelig ott lesz, nem hozzák efl a mamához. De kaptam egy újabb fotót MMS-ben, ezt most majd elküldöm neked is. Még nem tudni, holnap vagy holnapután hazamehetnek. Akkor aztán majd futok oda! Élvezkedni kell, gyorsan és sokat, mert mindjárt harmincvalahány éves lesz, mint a pici fiam!

Másik nagyon fontos:

Egy óriási üzleti lehetőség: strucctenyésztésbe kell fogni! Egy ismerőstől hallottam íBálványoson lakik, szintén építési vállalkozó), felhagyott a döglődő vállalkozással, struccokat tart. Azt mondja, ezzel kevés a gondja, csak néha kimegy, rájuk néz, megeteti őket a karámban, s a húsukat – szerződött az Auchan-nal – majd szállítja Pestre is. Bővíteni kell az állományt, mert akkora az igény! Beszarás! Lehet, hogy neked is érdemes lenne rácuppanni? hátha működne? hely van, mellette bíbelődhetnek a bútorkészítéssel, az írással, ezt meg fialna. Mit szólsz?Járjam körbe?

Puszikák és vigyázz magadra

Jégnéző

Febr. 19 Ne haragudj, ljég

Nem akartalak megbántani.

Újra olvastam a levelet, s rájöttem, mennyire félreérthető... Nem téged akartalak cikizni, hanem úgy általában mindent. A magammal való elégedettségem biztos áterjedt terád is, hogy milyen nyomorító tud lenni az élet, ha le van szorítva. Sokszor dicsértem már a túlélő képességed, a bölcsességed, ahogy a mindennap hétköznapijait éled.

Én is ezt próbálom, s mindenkinek megvan a maga joga, hogy azt csináljon, amit tud, meg amit jónak lát. S jobb tiszteletben tartani, mint cikizni. Arról nem is beszélve, hogy én tartozom neked, s ez mindig egy jó érv. De még egyszer, csak ki vagyok akadva, hogy az ember mit össze kulizik, még sem jut ötről a hatra. Kb. ennyi az egész, ami bennem van. Lassan befejezem ezt a munkát, kis piszlicsáré szarságok talán lesznek, de valójában jó volt ez. A tavaszra várok, hátha kicsit belendülnek a dolgok. S még egyszer ne haragudj, de kicsit nagyon pipa vagyok az „egész világra most”.Puszik

Febr. 19. Lehet most kezdem? lim

Felfogni, megérteni?, hogy miben vagy. S, akár mennyire hihetlen, itt nem a pénz érdekes, az anyagi helyzet, hanem az a világgép: lélekálapot, gyakorlat, amit eredményez. Nem kell győzködnöd, ahogy belegondolok, azt gondolom, igazad van, s jól is csinálod. Tényleg nem nagyon lehet másképp. S most, hogy jobban a te szempontod szerint tudom nézni a dolgokat, az én viselkedésem is más színbe került, s azt is megértem, miért nézel rám, - úgy-ahogy.

Ha amerikai szemmel nézem ezt a dolgot, akkor itt mindenki azt mondaná, hogy: „na jó, anyukám, kicsit patthelyzet az életed, nem sikerült egy rendes pasi, egy jó-kis család, de ha nem találtál ilyent, nem is lehet íézért vagy azért), akkor miért nem szeded össze magad, használd ki az alkalmat, helyzeted, s készülsz föl valamire, s mondjuk pl. tanulsz, képzod magad, hogy eszközt találj a megoldásra. Regényeket olvasni? Hm.

Valamelyik Faulkner regényben (olyan húszéves lehettem) találtam azt a mondatot, hogy mikor a főhős jó nagy szarba keveredett, azt a kritikát kapta cserébe, hogy „biztos azért, mert túl sokat olvasott”. Jó a műveltség, a kifinomult szemlélet, mert ezzel az ember megajándékozza magát: értő, nyitott, látó, érző, stb. lesz kifinomult dolgokra. Különb ember lesz, jobb élet lehetőségével. Ha, ha, meg van a biztonsága, lehetősége, hogy ebben élni is tudjon. Ha van elég vize a tavában, holnap, holnapután is, hogy úszkáljon, mint a halacska. De lehet, eljönnek pillanatok, amikor le kell tenni a gyönyörűséget, s azon fáradozni, hogy honnan, hogyan lesz víz... S senki se akar ezzel baszkodni. Senki se akar a jövőért aggódni. Senki sem akar munkában elidegenedve lenni. Meg ilyenek. De hogyan másképp. Ezek az alternatív indentitások nagyon veszélyesek... Elbújva, menekülve a nyomasztó, s pitiáner valóság elől én is sokszor azt gondoltam, hogy én vagyok a Hölderlin. S olyan jó volt... Csak hamar kibújt a lóláb, s voltak időszakok, - mint most is - mikor azt gondolom, hogy nahát ez egy megengedhetetlen baromság. Volt, hogy évekig, s évtizedekig „nem olvastam”. Szakmákat, foglalkozásokat, fogásokat tanultam: hogyan kell villanyt, vizet, autót, háztartási gépet szerelni, csempézni, betonozni, festeni, házat ácsolni, bútorokat készíteni, üzletelni, marketingolni, reklámozni, meg minden. Két kontinensen. Undorító. Báááár? Végül is, ez is csak szemlélet kérdése.

Szóval, arra gondoltam, hogy ha ennyire fontos neked az önállóság, a függetlenséged (megértem), akkor miért nem hozol össze magadnak valami saját professiót, szakmát, amivel azt meg is lehet csinálni, el lehet érni, meg lehet teremteni? Ítanulsz nyelvet, csinálsz kiegészítő tanulmányt, diplomát, doktorátus, vagy miért nem publikálsz? „VIGYÁZAT ANGYALKÁIM, HA A PASI MEGLÉP”, alcím: „túlélni három gyerekekkel”. Pl. 52 oldal.

Szerintem, minden nap tudnál szakítani öt teljes órát erre. Ha akarnád. S mikor jön a nagy baszdmeg, akkor intessz, mindennek, mindenkinek, aki ellened volt, meg ilyenek, s tovább lépsz. Mert van hova s miért.

Mégegyszer: nem a pénz, hanem az elmeállapot.

Jack

Fantasztikus, lim biztos hülyeség, de én is elküldöm)

Mennyire jó levél.

Mennyire jó levél.

Persze nem azért, hm.

Rettentően jól esett, de komolyan, hogy ezt írtad. Most tényleg azt gondolom, hogy nagyon szeretlek. Szeretlek, mert jó ember vagy.

Értem. Ahogy mostanában szoktam mondani, (jobb hílyán) – valami olyasmi, hogy az embernek legyen valami, ami kerek. Nem kell, hogy nagy legyen, csak KEREK, egész. Teljes, teljes kör. Teljes köre a modern, normális életnek. Amiről az ember azt gondolja, hogy az AZ.

Legyen benne sültkrumpli íha éppen az kell), legyen benne kultúra íegy koncert, egy író, egy festő, egy kiállítás, egy erdei séta, egy dugás a kádban, vagy az autóban, vagy az ágyban, piritóssal, teával. Mikor a Janó csúszkálni megy, mi meg az gyógyfürdőbe. Mikor a Janó olaszban vitorlázik, mi meg a Balatonon. Mikor emberek buliznak, mi is bulizunk. ínem fontos, hogy pont akkor, de amúgy igen)

Én álltam, sokat a mások ajtajánál. Sírtam is. Soha nem feledhető, mély horpadás keletkezett a lelkemen. S nem kell nekem, okvetlenül fan íringlispil, hintaló, bukfenc, csiklandozás). Lehet, beülni egy bokorba veled, Tihanyba, s nézni a tavat verőfényben, átölelni a vállad, arcodhoz érinteni az arcom, magamhoz ölelni, miközben érzem, hogy te is tartasz, szeretsz, szorítasz, s egymásba símulunk, ez maga a menny. Nem kell egzaltáció. Ennél nincs nagyobb.

Kicsit zavar, amiért nem jobban, csak azért, mert régen volt, mindenki átmegy ezen), mikor arról írsz, milyen jó volt a Janóval. Jönni menni, önfeledni, dúslakodni, gond nélkül, kiszolgálva. Ja, persze, biztos.De ott voltunk Velencében. S kérdeztelek. S nem derült ki semmi. Nem néztünk meg egyetlen híres-nevezetességet sem. A város egy ürügy volt hogy megéljük a fájdalmainkat. A magányunkat megosszuk. A lépéseinket, a lélegzetünket, a botladozó gondolatainkat egymáshoz igazítsuk. A hidacskák, az épületek mindent fölülmuló változatossága kint volt a fókuszból. A történelem is. A Velencei Kalmár is. A Marco Polo is. Mi voltunk ketten, csaltunk, mint madarak lebegtünk

a város felett, az őszi nyirokban. Éltünk, szenvedtünk, de most jól, mert nem egyedül. S mégjobban szenvedni lett volna jó. S mégjobban. Mégjobban átélni, amit mással nem lehet. Mégjobban átélni, hogy OTT vagyunk, meg belül. Benső kápolnánkban. Én azt hiszem, egyre járunk. Azt hiszem, mi mások vagyunk. Azt hiszem, Tihanyban mi a létben jártunk. Egymáséban, s nem kellett ehhez katedrálisok, képtárak, egymás lelke volt az.

Ó, ó, ó. Mit mondjak? Bolyong a kis majom hegyen völgyön, s látja mily nagy az élet, a vidámság, meg a horror. S csodálja, elképed, írtózik, s mindegyre tudja, hogy ami oly nagy a krokodilnak, a zebrának, az elefántnak, a kígyónak, a millió színes lepkének és madárnak, az semmit sem jelent neki – majdnem semmit. Mert az igazi mélysége, jelentése, átélése az életnek a bolhászkodásban, a fák közötti hajmeresztő lendületben, önnön visszaköszönő találékonyságában, s abban a majom ölelésben van, ami oly messze van a vizilók hatalmas ásításától, a hosszúlábú madarak vonaglásától, a delfinhuncutságtól, vagy az oroszlán komolyságtól. Amiről ő beszél, amit neki jó, sehol másutt nincs, csak a fajtájabelinél.

Az ember nem a krokodil, az oroszlán, a cápa nagy koncára éhes. Az ember a képességre éhes, a birtoklásra, a hatalomra éhes. Az uralkodásra éhes. Ahogy egyesek birtokolni képesek azt, ami kell nekik. S ami, neki is kéne...

Az ember nem a vizil nagy hínárját, a kígyó nyálas egerét, a hiéna véres húscsátát, az antilop szűrő fűvét irigyli. Az ember nem bolondos papagáj akar lenni, karatyoló vizimadár csapat, pingvinbuliba sem vágyik. De mikor közös dínom-dánomot, szertartást, gyászt, örömteli összefogást, s egymás v-betűjébe repülő vadlibákat lát, akkor összeszorul a lelke hegyorrom-magányában, zöldmoha kuckója nyirkos mélyén. Két dologról beszélek tehát itt.

S amikor téged hallgatlak, szinte bármikor, akkor azt gondolom, te vagy az én kakadum, s lehet nincs is már ezen a világon rajtad kívül. S terád gondolkodok, terád vágyom. S ha nem tudod, hogy te vagy a párom, nem tudod, hogy rajtunk kívül nincs más, mint te meg én, akkor viharban vergődik a lelkem, vagy a hordalékban vihar után. Na, ilyenek.

Jack

Ha lim mit fogunk mi még együtt csinálni...)

Valahogy sokkal reménytelibben ébredtem erre a napra, magamban angolozok és tervek kószálnak a fejemben mit is kezdhetnék vele, s hogyan lenne ez hasznos mindkettőnknek. Ha két év alatt megtanulok, akkor még kereshetnék is vele, mondjuk. Nem? És persze itt motoznak bennem a tervfoszlányaid, hogy mi ketten, majd ezt meg azt csinálhatjuk még.

Az egész világ, lim

Azt várja el az embertől, hogy normális legyen.

Az „egész világ” az várja el az embertől, hogy olyan partnert válasszon magának, aki neki a helyzetének, főleg) megfelel.

A „világ” nem szereti, ha valakivel baj van. A „világ” azt szereti, ha minden olajozottan megy, nincs balhé, az embereknek van lakásuk, pénzük, modoruk, türelmük, törvénytiszteletük, - szóval, hogy minden oké legyen. Senkivel ne legyen baj. A „világ” egyébként meg totál leszarja, hogy „amúgy” mi van két ember között. Szeretik egymást? Jó együtt az ágyban? Egyet értenek? Van közös érdeklődésük? Ez rohadtul nem érdekes. A szoszédot, az exeket, a szülőket, a munkatársakat, a barátokat is beleértve, „az érdeklí”, hogy – felé – jó legyen. Ísőt, a személyes boldogság, az egymással való jóézés körüli bármilyen problémalegtöbbször csak arra jó, hogy kihasználjuk. Ó, igen? Nem jó a szex? Akkor föl kéne szedni, meg kéne dugni, stb. Szerencsétlen? Az jó, mert szarabb mint én, mi. Veszekednek, feszültség van? Az is jó, mert ugye mi nem annyira honey?) Amúgy meg, semmi. S sokan bedőlnek, s kifele akarnak megfelelni. S jól rábasznak. Szerintem.

Jack

a megfogalmazás, lim

„vannak dolgok, amiről nem lehet, s nem íis) szabad beszélni”. Szexről, gyászról, bánatról. Sokszor örömről sem. Az egész süket duma elrontja a dolgot.

Biztos!, - ha süket duma. A mély érzést is meg lehet fogalmazni. Ílásd költészet, lásd irodalom, lásd magasabb kultúrák.)Szinte minden lényeges dolog meg lett már fogalmazva, s ki is lett mondva. Persze, mondjuk szókingcs is kell hozzá. Ismerjük a gyerekek bénázását, ahogy nem tudják szavakba önteni a dolgukat.

S sokan félnek. A másik magyarázata egy baromság. Pedig lehet nem az. Van, aki erre a mondatra: „ lét dadog, csak a törvény a tiszta beszéd”, azt mondja hogy MI????????, na hagyjál engem a náthás picsába ezzel a hülyeséggel. Így, szó szerint. S mondjuk ott van a fejében az a fogalom, hogy „determináció”, de ezt elmondani nem tudja, ehelyet panPetint játszik: mondjuk dögönyöz, dörgölöz, hümmög, vagy zavartan nevetgél és hangulatszavakat, vagy csak hangokat ad, tetszése, vagy tiltakozása jeléül. Az is lehet, földadja, s soha nem tudja meg. Ezért aztán nem is képes komolyabb dolgot fölépíteni. Valójában determinálja magát az alsóbb régiókra...

Nos, nyilván itt valami elvonatkoztatásról van szó, amit absztrahálásnak is hívnak. Egy egy lelki dolog például nagyon elvont, áttételes dolog, azaz absztrakció. Egy mentális kép. Néha, ezek a mentális képek, nem az un.,

valóságban, hanem más absztrakciókban születnek, mint az épület a téglából. A téglát nem épület, de a téglából, abból a kis darab izéből lehet akár mi is. Templom is, kastély is, kuglipálya is. Vannak emberek, akiknek jó ilyen képessége van, jó ilyen kiépült világa van, s mondanak neki valamit, beindul a sok, már jól elrendezett absztrakciója között az agya, s mikor azt mondják neki, hogy „kizsákmányolás”, vagy „fenomenológiai szempont, akkor meg tudja fogalmazni. A másik iszonyúan fontos dolog, a kategorizálási képesség. Szinte minden valami kategóriában van. Másképp, már mindenre van ilyen. A világ, az összes tárgyával, élőlényével, az embert is beleértve kategorizálva van. Van, hogy előbb van kategória, mint elem ílásd. Mengyelejev féle táblázat). A fele elemről már az előtt „tudtak” mielőtt felfedezték volna...

Tehát, mikor valaki valamire gondol, s nem tudja elmondani, hogy az mi, az nem jelenti, hogy az kimondhatatlan. Azt se jelenti, hogy ha kimondjuk, akkor tönkremegy.

Ha valaki félreérti, elferdíti, az baj. Tehát ha valaki a 2356-os számra gondol, kéken, s valaki azt mondja: ó, hát persze, 2355 pirosban!!!, akkor nem biztos meg kell haragudni rá, föl kell adni. Akkor azt kell mondani, hogy hát, nem egészen...S segíteni kell. Mert a másik honnan tudja? Ha?

„Mit kezdjek azzal, ami hallgat, a kihúlt kövekkel, a várakozás üres hálójával?” mondja a költő. S itt van, ugye, micsoda „kurvára elvont” dolgokat meg lehet fogalmazni! Mi az, hogy „várakozás kihúlt hálóját”? Az ember benső fejlődése az emóciókból, a magasabb absztrakciók felé halad.

Az animalisták azt mondják, hogy ez szörnyű, mert kiűzettünk a természetes elragadtatásból. Azaz lehet megszűnik az a barlangi érzés. Valami más kerül a helyére. Kinyílt valami, ami még régen többnyire becsukódott.

j

Tündéri, ljég

Baba. Teljesen érzékenyültem. Ó, de jó lenne nekem is egy...

Jó neked.

Rájöttem mi a fene történt. Ez a hülye spam killer elnyelte a leveled, én meg csak néztem, mi van, miért nem írsz? S most vettem észre, hogy ott volt a kép! Mert hogy a mai leveled is oda került. De most mondtam neki, hogy nonono, az Jégnező az nem oda, az a bejövők közé. Érted? Nem tudom, néha a technika önálló életet él.

Hát, ez a strucc dolog érdekes, kéne beszélni a palival...Végül is érdekel, ha, ha, ha...

Puszik

Jack

kritikai jóindulatú) megjegyzések rólam, blabla, iml

Azt hiszem, egyszerre kell a kifelé meg a befelé, mert nemcsak a harc, a lenyomás irányít minket, hanem először a rácsodálkozás a tapasztalat, amit a többiektől explicit-implicit meg lehet kapni és alakító erővel bír, hat ránk. Nem véletlen, hogy ha megosztjuk magunkat, ha beszélünk, ha együtt csinálunk, az gyógyító-segítő. Ezek persze kutyafutta általánosságok, én s talán elvben mások is, valami dinamikus kapcsolatra vágnak a közegükkel, a társaikkal. Egy-egy akár semmitmondónak tűnő csevegés is igazolhat, megengedi, hogy ránézz magadra stb. A támadások, a mások véleménye, ha ítéletként érzékelhető, viszont sokkal inkább a véleménynyilvánítóról ad képet s nem a másikról, azért nem akarom, hogy a mások mit mondanak, hogy szoktak", érdekeljen. Mert ilyenkor amikor az emberbajban van, ilyesmire is érzékenyebb, éppen nem tud tájékozódni, és igazán nem teheti meg, hogy a mások lelkiállapota befolyásolja, hisz az ilyen zavarodott helyzetek, indulatokat és összevissza reakciókat váltanak ki. Fontos, hogy jól érzékelhessük ki az aki valóban képes akár csak kis időre is belegondolni magát a helyzetünkbe és úgy bügyögni valamit, ilyen valaki nem sok van, mert készen állnak a vélemények a hűtőből és alig várják, hogy felengedjék őket. Ahogy mi olyan közel tudunk egymásba lenni, amikor a lábujjunk rebebenése és megtárgyalni való, akadnak kószáló a másik által azért érzékelhető darabkák, amik még nincsenek kész, még nem élődtek át. Nem kell türelmetlenkedned.

Azon tűnődtem, hogy mi van azzal amikor azt mondd, de én, énrám senki sem figyel, meghallgatok segítők és engem egyedül hagynak.

Én nem hiszem, hogy mindannyian önző hernyókként tömörülünk köréd, talán, ha szabad ezt elképzelnem így, az önmagadról kialakított képben ez ri le rólad, hogy te egyedül is. Másrészt te olyan bölcsnek tűnsz, ahogy elírányítgatsz, hogy azt hihetjük, hogy magadra ezt a fantasztikusan tudásodat nyilván vonatkoztatod.

Aztán meg az is ott van, hogy mennyire fogadod el/be a feléd/rád irányuló figyelmet. Nem kérsz, mert az nem megy, aztán ha adnak háritasz. Sokszor éreztem azt, a folyamatos együttlét és beszélgetéseink alatt, hogy nem reagálsz, max mosolyogsz azon, ami jön tőlem. Azonkívül olyan kicsi és gyenge vagyok szerinted, hogy el sem érnek hozzád a gesztusaim. Azonkívül az is igaz rád, hogy éppen te vagy az, aki minden "kielemzel", amit kaptál, elmondod számtalanszor, hogy ilyen meg olyan jó vagyok, de az ajkadon szárad mindez, beljebb nem megy és csak tudod, elvileg, hogy valamit kellett kapnod is, mert különben nem lennél benne a buliban. Aztán persze felülkerekedik benned az a mindent megoldó-beborító, magányosságot túlélni engedő homály, hogy te olyan hatalmasan

megvagy magadnak, hogy neked úgyis az az öröm, ha adhatsz. Ez az "én csak adni akarok", már rég nem állja meg a helyét, amúgy is, mint írtam, önvédelmi mechanizmusod, mert mindig nyűszítesz: hol vagyok én, én kitől kapok? Nyílj ki, legyél oly bátor, talán már te is túléled a huppanásokat.

Öllelek:I

Egy másik szög, lim

Oké, túllihegem. Te meg elpirongatod.

Végleteink egy egymásfölfedezésben.

Bár azt hiszem, a középére is megyünk, csak nem látjuk a fáktól az erdőt, még.

Jack

A „can” és társai, lim

Itt főleg kérdésben, mert amúgy ez a szó azt jelenti, hogy tud.

a „képes” az már más, az az able, vagy able to)

De kérdésben itt van ez az öt szó:

can (you call me?) – szóval, hogy föl tudsz hívni?

ícan you give mi a call? Azaz tudsz egy hívást adni nekem, szó szerint, inkább amolyan formális, s könnyed.

You may í call somebody) te netán fölhívsz, fölhívhat sz valakit, föl kéne hívnod.

Szóval ez is egy ilyen kis szó, de kérdésben ritkán fordul elő, inkább egy lehetőséget takar.

A could már érdekesebb, mert a can-hez képest el kezd udvariasodni. Azaz: could you call me? Megtennéd hogy fölhívnál? Meg tudnád tenni?

A should már megint nem kérdés, de ez is egy ilyen udvarisságosság, finom figyelmeztetés: you should call her. Neked fel kéne hívnod őt. Mondjuk mert fontos, vagy illene, vagy ilyesmi.

S végén van a would. Would you call me? Lennél olyan kedves, drága, jó, figyelmes, stb. hogy fölhívsz, hívnál?

Szóval ez a would egy ilyen finomkodás. Ha körülményesen, kényes helyzetben, nem erőszakoskodva, stb. így kér az ember: JACK would like to have íor: JACK'd like to have) a beer. Egy sör. Akkor finoman meg is kapja.

Aztán persze vannak még british-ebb körülírások.

Would you be so kind, to bring mi a nepkin?
Lennél olyan kedves, hogy hoznál nekem egy zsepit?

Or

Do you mind to bring me a glass of water?
Nem bálnád, megtennéd, hogy hozol nekem egy pohár vizet?

Or, kicsit lezser haversággal:

How about a pen, can you give me one?
Mit szólsz egy tollhoz, tudsz egyet adni?

Or

Hé, give me a cigaret.
Hé, you!, give me a cigaret, damn it.
Hé, te! Adj már egy cigit, a francba is.

A demn, egy szitkozódás, de attól függ milyen szöveggörnyezetben. Pl. a God damn it, phú, azt jelenti, hogy az Isten b...a meg. Ezt itt ritkán mondják.

Na, ilyenek.

Ócska válasz, iml

Megpróbálom lépésről lépésre a levedre-válaszolást. Jó, nem vagyok elég mély, de legalább szeretném elmondani, amit így-úgy látok.

Olyan hülyeség, nem tudom mit vársz. Szeress, írod, de előttem a kép, hol vagy?
Szerettelek, szeretlek, ahogy tudlak. Ezt követelni reménytelen.

Úgy érzékelem, hogy nagy szöveggel dizájnosan kitérsz az elől, amit én gondolok, semmire sem értékeled, hülyeségnek tartod amit írtam, de próbálsz udvarias lenni. Különben tök rosszul esik.

Nem önző, mártír ":A leveledből ugyanakkor majdnem az jön ki, hogy önző vagyok. ímiközben egyet sóhajtottál, s máris itt bíbelődöm ezekkel a kazetta hegyekkel, neked. S gyorsan gyorsan!, mérges vagyok magamra, hogy elküldhessem, öt perc múlva)"

Te is tudod, talán, hogy nekem te kellenél, hogy együtt legyen életünk, és épp

mert, nem tudsz határt szabni a szívednek, szakítottam el magamat rólad, mert nem akarok olyan balfácán lenni aki 100 évesen is csak vár valakire, aki éppen szentesülni óhajt. Nem hiszem el, hogy ki fogsz lépni a családobból, s úgy érzem ez nekem a pusztulás, ha veled hitegetem magam. Valóban olyan nagyot lépsz/lépnél, amit meg sem tudsz tenni, inkább erről van szó. Több önismeret, mint jószág!

"Én inkább úgy látom, hogy a baj velem, hogy nagyokat lépek. Átlépek emberek valóságán. Azzal, hogy többet adok, mint amit kérnek. Erre mindenki megdöbben, s azt hiszem befele fordul, elszomorul, furdalása keletkezik, s az egész jószág elvész a cselekedetemben, még meg is haragszanak rám. Ideiglenesen." -Én nem tudom, hogy miért nem értékelnek téged, de nem is hiszem, hogy a te önképed tiszta e szempontból.

"Az életnél nagyobb személy. Bár, sugárok én állati meleget is, de aki ismer, érzi a kutató elmét is, s ez bezavar. Engem kiver ettől a hideg veríték: micsoda egy olcsó képmutatás! Öntudatlan emberek kis úniói. Brrr." - Mindig is bámultalak ezért az öntudatért, magabiztosságért, nem tudom hogyan vegyem. Ezt én nem láttam a mi játékunkban, de nem el nem ismerni akarlak, csak szokatlan ez az önbecs. Mit adhatna ehhez még bárki más?

"Nem tudom, ípersze igen) miért van bennem ez a türelmetlenség. Ítálán mert jobb életet szeretnék – mindenkinek -s most! Netán együtt! Mert látom, vélem, konokul, mi kell ahhoz. Ne baszd már az anyám..., agyam, ágyam, árnyam. Másét se. Te rohaddék. Te piszkos tetű, te-te-te, te...Nincs rá jó szó.)"-----A sültkrumplinál persze arról volt szó, hogy nem természetes, hogy vehetek belőle, különben nekem semmi szükségem nem volt rá, nem voltam éhes, csak nehéz neki ellenállni.

"S nem, nem, nem!, tudom én, hogy nem abszulút ez, nem vagyok én Jézus, ó nem. De én ILYen vagyok, ez áll nekem jól, ez megy nekem, erre vagyok programozva, stb."-Jaj, ne haragudj, de egyszerűen nem értelek, nem tudom, mit gondolsz mások nem adnak semmit?S azok is mind hősök és döngenek? Milyen vHugo vagy te?

"Ígyszer kamaszkoromban fölfedeztem az értelmetlen zavart a világban, s elhatároztam, hogy ahol csak tudok, teszek ellene...) -- ez jó, de kitől, mit vársz? Ha már a sok öntudatlan barom vesz téged körül, írd le nekem szépen kitől mit? Miközben belehalnál, ha nem gondoskodnál a családobról, ezt értem, Ők nem hálások? Én mit csináljak innen és így? Ne adj inkább nekem semmit, mert nem tudok én erről az adáskapásról így gondolkodni. Fordulj oda, ahova adsz!

"Vagy belátom, hogy nincs olyan, aki engem is tudna szeretni. Azért, aki vagyok. Nem a tarajomért, nem a szárnytollamért, nem a hangomért.

Ahogy én, a mindenéért szeretem őt. Akárhogy is, kölcsönösen." - Szerinted ez nem az anyukád dóga lett volna, hogy azért szeressen mert vagy? Te sem tudtál engem szeretni amilyen, ahogy vagyok. Állandóan oktattál, neveltél, nem fogadtál el, nem megismerni alakítaniakartál/nál.

FEBR. 16 EZUTÁN HOSSZASAN BESZÉLGETTÜNK AZ IMOLÁVAL, S HÁT SEMMI SEMMIVEL...

Nem vettem föl. Már nagyon nem is érdekes. Nagyon megijedt, mert elvitte az apja a Matyit. S hogy a kisemmizés akkor már most elkezdődött...

De aztán kiderült, hogy ez csak megint egy amolyan James féle trükk, semmi azonnali veszély nincs.

Aztán mondtam az Imolának, hogy jó lenne, ha valamit csinálna, mert bajba kerül. Szedjen föl valakit iha már én nem kellek). Erre azt mondta, hogy hát én nem is kellhetek, mert nincs semmim. Erre mondta, hogy ez azért teljsen nem így van, csak ő soha nem hagyná ott a rózsadombját. S mondta is, hogy hát persze, azért, hogy egy kis szar lakásban öten nyomorogjunk, nem is. Ja igen, „hogy én biztos szeretem, csak nincs semmim. Olyant, meg aki szintén szereti, s van is valakije, semmi esélye sincs összeszedni”. Patt.S majdha kirúgják, akkor aranyos öreg nénike lesz egy kis lukban.

Pont.Itt aztán már sok értelmét nem láttam, hogy sokat beszélgessünk. Kiábrándító valóság, de hát lehet jól van így...

Febr. 19 Ne haragudj, ljég

Nem akartalak megbántani.

Újra olvastam a levelet, s rájöttem, mennyire félreérthető... Nem téged akartalak cikizni, hanem úgy általában mindent. A magammal való elégedettségem biztos átterjedt terád is, hogy milyen nyomorító tud lenni az élet, ha le van szorítva. Sokszor dicsértem már a túlélő képességed, a bölcsességed, ahogy a mindennap hétköznapijait éled.

Én is ezt próbálom, s mindenkinek megvan a maga joga, hogy azt csináljon, amit tud, meg amit jónak lát. S jobb tiszteletben tartani, mint cikizni. Arról nem is beszélve, hogy én tartozom neked, s ez mindig egy jó érv. De mégegyszer, csak ki vagyok akadva, hogy az ember mit össze kulizik, még sem jut ötről a hatra. Kb. ennyi az egész, ami bennem van. Lassan befejezem ezt a munkát, kis piszlicsáré szarságok talán lesznek, de valójában jó volt ez. A tavaszra várok, hátha kicsit belendülnek a dolgok.S mégegyszer ne haragudj, de kicsit nagyon pipa vagyok az „egész világra most”.Puszik

Jack

Febr. 19. Lehet most kezdem? Válasz lim

Felfogni, megérteni?, hogy miben vagy. S, akár mennyire hihetlen, itt nem a pénz érdekes, az anyagi helyzet, hanem az a világgép: lélekálapot, gyakorlat, amit eredményez.

Nem kell győzködnöd, ahogy belegondolok, azt gondolom, igazad van, s jól is csinálod. Tényleg nem nagyon lehet másképp. S most, hogy jobban a te szempontod szerint tudom nézni a dolgokat, az én viselkedésem is más színbe került, s azt is megértem, miért nézel rám, - úgy-ahogy.

Ha amjill szemével nézem ezt a dolgot, akkor itt mindenki azt mondaná, hogy: „na jó, anyukám, kicsit patthelyzet az életed, nem sikerült egy rendes pasi, egy jó-kis család, de ha nem találtál ilyent, nem is lehet ízéért vagy azért), akkor miért nem szeded össze magad, használd ki az alkalmat, helyzeted, s készülsz föl valamire, s mondjuk pl. tanulsz, képzod magad, hogy eszközt találj a megoldásra. Regényeket olvasni? Hm. Valamelyik Faulkner regényben íolyan húszéves lehettem) találtam azt a mondatot, hogy mikor a főhős jó nagy szarba keverdett, azt a kritikát kapta cserébe, hogy „biztos azért, mert túl sokat olvasott”. Jó a műveltség, a kifinomult szemlélet, mert ezzel az ember megajándékozta magát: értő, nyitott, látó, érző, stb. lesz kifinomult dolgokra. Különb ember lesz, jobb élet lehetőségével. Ha, ha, meg van a biztonsága, lehetősége, hogy ebben élni is tudjon. Ha van elég vize a tavában, holnap, holnapután is, hogy úszkáljon, mint a halacska. De lehet, eljönnek pillanatok, amikor le kell tenni a gyönyörűséget, s azon fáradozni, hogy honnan, hogyan lesz víz... S senki se akar ezzel baszkódni. Senki se akar a jóvért aggódni. Senki sem akar munkában elidegenedve lenni. Meg ilyenek. De hogyan másképp. Ezek az alternatív indentitások nagyon veszélyesek... Elbújva, menekülve a nyomasztó, s pitiáner valóság elől én is sokszor azt gondoltam, hogy én vagyok a Hölderlin. S olyan jó volt... Csak hamar kibújt a lóláb, s voltak időszakok, - mint most is – mikor azt gondolom, hogy nahát ez egy megengedhetetlen baromság. Volt, hogy évekig, s évtizedekig „nem olvastam”. Szakmákat, foglalkozásokat, fogásokat tanultam: hogyan kell villanyt, vizet, autót, háztartási gépet szerelni, csempézni, betonozni, festeni, házat ácsolni, bútorokat készíteni, üzletelni, marketingolni, reklámozni, meg minden. Két kontinensen. Undorító. Báááár? Végül is, ez is csak szemlélet kérdése. Szóval, arra gondoltam, hogy ha ennyire fontos neked az önállóság, a függetlenséged ímegértem), akkor miért nem hozol össze magadnak valami saját professiót, szakmát, amivel azt meg is lehet csinálni, el lehet érni, meg lehet teremteni? Ítanulsz nyelvet, csinálsz kiegészítő tanulmányt, diplomát, doktorátus, vagy miért nem publikálsz? „VIGYÁZAT ANGYALKÁIM, HA A PASI MEGLÉP”, alcím: „túlélni három gyerekkel”. Pl. 52 oldal. Szerintem, minden nap tudnál szakítani öt teljes órát erre. Ha akarnád. S mikor jön a nagy

baszdmeg, akkor intessz, mindennek, mindenkinek, aki ellened volt, meg ilyenek, s tovább lépsz. Mert van hova s miért.

Mégegyszer: nem a pénz, hanem az elmeállapot.

Jack

MI ÉS ŐK, NE KEVERJÜK ÖSSZE

Mikor a James csúszkálni megy, mi meg az gyógyfürdőbe. Mikor a James olaszban vitorlázik, mi meg a Balatonon. Mikor emberek buliznak, mi is bulizunk. ínem fontos, hogy pont akkor, de amúgy igen) Én álltam, sokat a mások ajtajánál. Sírtam is. Soha nem feledhető, mély horpadás keletkezett a lelkemen. S nem kell nekem, okvetlenül fan íringlispil, hintaló, bukfenc, csiklandozás). Lehet, beülni egy bokorba veled, Tihanyba, s nézni a tavat verőfényben, átölelni a vállad, arcodhoz érinteni az arcom, magamhoz ölelni, miközben érzem, hogy te is tartasz, szeretsz, szorítasz, s egymásba símulunk, ez maga a menny. Nem kell egzaltáció. Ennél nincs nagyobb.

Kicsit zavar, amiért nem jobban, csak azért, mert régen volt, mindenki átmegy ezen), mikor arról írsz, milyen jó volt a Jamesval. Jönni menni, önfeledni, dúslakodni, gond nélkül, kiszolgálva. Ja, persze, biztos. De ott voltunk Velencében. S kérdeztelek. S nem derült ki semmi. Nem néztünk meg egyetlen híres-nevezetességet sem. A város egy ürügy volt hogy megéljük a fájdalmainkat. A magányunkat megosszuk. A lépéseinket, a lélegzetünket, a botladozó gondolatainkat egymáshoz igazítsuk. A hidacskák, az épületek mindent fölülmuló változatossága kint volt a fókuszból. A történelem is. A Velencei Kalmár is. A Marco Polo is. Mi voltunk ketten, csaltunk, mint madarak lebegtünk a város felett, az őszi nyirokban. Éltünk, szenvedtünk, de most jól, mert nem egyedül. S mégjobban szenvedni lett volna jó. S mégjobban. Mégjobban átélni, amit mással nem lehet. Mégjobban átélni, hogy OTT vagyunk, meg belül. Benső kápolnánkban. Én azt hiszem, egyre járunk. Azt hiszem, mi mások vagyunk. Azt hiszem, Tihanyban mi a létben jártunk. Egymáséban, s nem kellett ehhez katedrálisok, képtárak, egymás lelke volt az. Ó, ó, ó. Mit mondjak? Bolyong a kis majom hegyen völgyön, s látja mily nagy az élet, a vidámság, meg a horror. S csodálja, elképed, írtózik, s mindegyre tudja, hogy ami oly nagy a krokodilnak, a zebrának, az elefántnak, a kígyónak, a millió színes lepkének és madárnak, az semmit sem jelent neki – majdnem semmit. Mert az igazi mélysége, jelentése, átélése az életnek a bolhászkodásban, a fák közötti hajmeresztő lendületben, önnön visszzaköszönő találékonyságában, s abban a majom ölelésben van, ami oly messze van a vizilók hatalmas ásításától, a hosszúlábú madarak vonaglásától, a delfinhuncutságtól, vagy az oroszlán komolyságtól. Amiről ő beszél, amit neki jó, sehol másutt nincs, csak a fajtájabelinél. Az ember nem a krokodil, az oroszlán,

a cápa nagy koncára éhes. Az ember a képességre éhes, a birtoklásra, a hatalomra éhes. Az uralkodásra éhes. Ahogy egyesek birtokolni képesek azt, ami kell nekik. S ami, neki is kéne...Az ember nem a vizil nagy hínárját, a kígyó nyálas egerét, a hiéna véres húscapatát, az antilop szűrő fűvét irigyli. Az ember nem bolondos papagáj akar lenni, karatyoló vizimadár csapat, pingvinbuli ba sem vágyik. De mikor közös dínom-dánomot, szertartást, gyászt, örömteli összefogást, s egymás v-betűjébe repülő vadlibákat lát, akkor összeszorul a lelke hegyorrom-magányában, zöldmoha kuckója nyirkos mélyén.

Két dologról beszélek tehát itt. S amikor téged hallgatlak, szinte bármikor, akkor azt gondolom, te vagy az én kakadum, s lehet nincs is már ezen a világon rajtad kívül. S terád gondolkodok, terád vágyom. S ha nem tudod, hogy te vagy a párom, nem tudod, hogy rajtunk kívül nincs más, mint te meg én, akkor viharban vergődik a lelkem, vagy a hordalékban vihar után. Na, ilyenek.

Jack

A csináltatás angolul, Válasz lim

JACK hadd to let my car fixed.

Kicsit kettős jelentés. Valahogy így: nekem van/megengedtem, lehetővé tettem, hogy a csávók) megcsinálják, csinálhasság az autóm.

A hadd az a have múltideje, s ugye a have, az birtokos névmás, hogy nekem van, volt, egy ilyen szitum.

De van ennek egy másik változata, ez még egyszerűbb. Kérdezik: na, mi van a (ízar)autóddal? Azaz: what happend to your ... car? a „szar” a hangsúlyban van, többnyire nem beszélnek csúnyán...) A válasz: JACK got it fixed. ínem got! Az nem egy olyan nyílt ó ! Hanem egy kicsit, rövid á-val, gíájt.

A got, az a get című univerzális miniszó múltideje, ami mindenfajta történet, műveltetést, birtoklást, apámfaszát jelent. Itt műveltetést is. Megengedést is. Tehát „sikerült”, „megengedtem”, „lehetővé” tettem, ínagy kegyesen. Meg mert olyan ügyes vagyok...) hogy a íszerelő, a műhelyben, stb.) megcsinálhassák. S most már minden fasza. Kész.

Amúgy, hivatalosan se a got, se a have külön nincs, mert az együtt jár. Have got, így. De beszédben ez nem jön ki, valójában így kéne mondani: JACK've got it fixed. íJACK have got it fixed). De ez ügyesen le van nyelve. Mi a fasznak annyit erőlködni, nem? Mármint a 've. Megcsináltattam.Amúgy minden műhely az shop. Asztalos, autószerelő, stb.

„What about your car” – kérdik, mikor az ember begyalogol. Óaaa, ínem hivatalos hasmorgás), „JACK hadd to take it to the shop, íit) hadd a bad oil leak.” El kellett vinnem a szerelőhöz, folyt belőle az olaj ívolt neki rossz olaj folyása...).Nyilvánvalóan elromlik az autód. My car broked down. íletörött az autóm). So, what can you do?

JACK have to íJACK got to, igazándiból: JACK have got to, vagy JACK"ve got to) let it fixed.Meg kell javíttatnom...

A have to a legtöbbször használt kell, muszáj. A must, az már nagyon-nagyon muszáj. Az már statárium. íyou must use your seat belt!)

Na, ilyenek. Legközelebb arról, hogy milyen hangsúly s jelentés eltérés van a kérdésben a may, should, could, and would között.

Jack

Febr. 20 Kiszedték A Jill varratát

Bocsánat, siófokon voltunk, kiszedték a varratjaimat megmi, a csirke elment pestre, Borisz még marad asziszem péntekig, mert szombaton mos, holnap jön a mama meg az évi, a mama fodrászhoz, a györgyi tök kivan mámeg, mindennap átjön...

Tegnap este oda jutottattam a sok fél kettőig tartó kemény tarkovszky után, hogy fél kilenckor lefeküdtem és aludtam, nem túl jól, de aludtam.

3 hét múlva kell visszamenni, akkor csinálnak röntgent és megmondják, hogy mikor terhelhetem a lábam. Elég jól fáj a lábam, meg feszül meg viszket meg kék-zöld, meg már most fáj mindkét karom meg tenyerem is, meg a másik lábam is...Jó nagy kibassz...

Majd írok ám többet, ha drága egyetlen nagyfiam elkever, szegény feje, de így ez elég fárasztó meg alacsony 'hatásfok' vagymi, egy lábbal meg két nagy egó gyermekkel, macskákról, kutyákról nem is beszélve...

DE aranyos mindenki meg segít meg minden, a fő baj tényleg az, hogy nehéz a mozgás/élet, nem halad semmi sehova, káosz a kégli megminden, de hasznos is persze, beszélünk, szocializálódunk, művelődünk, itakdalse...

Pusz meg musz, Jill

ui. veled mi van?

ui.2. ha van rá erőd, lehetőség, nézd meg a stalkert, fantasztikus...

Febr.21. Ez jó, lim

Örülök, köszönöm, hogy feltársz belőlem ilyen dolgokat. Van igazad. Biztos. Jelenszinten feltétlen.

De mikor azt mondom, hogy „szeress” engem, ís ó hányszor mondtam már), az egy változás. Amitől A Jillel, s gyeremekeimmal kiakadok is ez. Volt ott egy

egyre erősödő nihil, aztán jöttél te, kaptam finomakat, s rögtön föltáruult bennem, hogy jó!, hágy ilyen is van. Változatlanul szűkös adakozó vagy.

Ugyan tényleg jólesik, a rejtett bénaságaim értőszemű fölfedezése, bemutatása: én szeretek tanulni, igazodni, mert szégyen ide, bánat oda, hülyének se jó maradni. Tudom én, hogy jó szemed van, fontos dolgokat tudsz megragadni bennem. Csak legalább egy mondatot, egy szaros mondatot löknél közējük...

Igen, biztos van nekem ezer dizájn, azt hiszem számszerűleg elég jól el vagyok látva, s ezt nyomogatom mindenkinek. Miért, hogyan lehet másképp? De lehet valaki nem esik hanyatt a hokedli és faragott szék kollekciótól, valami más jár a fejében. De hát ezt is tudom, inkább inspirálni szeretnék...

A leveledből ugyannakkor majdnem az jön ki, hogy önző vagyok. ímiközben egyet sóhajtottál, s máris itt bibelődöm ezekkel a kazetta hegyekkel, neked. S gyorsan-gyorsan!, mérges vagyok magamra, hogy elküldhessem, öt perc múlva)

Olyan tárgytalan is az egész. Azt hiszem, ezt nem látod, s nem is igazán merem mondani. Miközben folyamatosan jelen vagy a mindennapjaimban, s egyre azon tiprodok, mit is adhatnék neked, testi-lelkit, akármit. S mindig adom is, amim van, bár lehet, ez félrevezető: nem tudom előadni a nagy blöfföt, amikor drága gyémántokkal olvasztanak, fűszereznek nőket. ímindig megdöbbenek, mikor értelmes, szép, kultúrált nők bedőlnek ennek. A ímilliókat kereső Antonius vesz egy gyémántot a Cleopátrának. Mi itt a poén?)Tegnap önkéntelenül elkanyarodtam a boltban, s ruhákat nézegettem neked. Cd-t, dvd is kell vennem, hogy tudjak neked fölvenni. De hagyjuk ezt.Én inkább úgy látom, hogy a baj velem, hogy nagyokat lépek. Átlépek emberek valóságán. Azzal, hogy többet adok, mint amit kérnek. Erre mindenki megdöbben, s azt hiszem befele fordul, elszomorul, furdalása keletkezik, s az egész jószág elvesz a cselekedetemben, még meg is haragszanak rám. Ideiglenesen. Ugyanakkor csupán tényleg csak egy két emberrel találkoztam, aki elszaladt, főleg ijedtében. Egy két férfi. Mikor ott maradt ingben, gatyá nélkül. A többiek meg – valahol – mind szerettek, szeretnek. Csak kicsit talán olyan elvontan.

Larger than life personality, itt így mondják. Az életnél nagyobb személy. Bár, sugárzok én állati meleget is, de aki ismer, érzi a kutató elmét is, s ez bezavar. Szemben azzal, egy Janóval, akinél ahang, gesztus, s a símogató figyelem a hugymeleg lavórülés ernyedő kábulatát adja. Aki együttműködik a hülyénkkel. Engem kiver ettől a hideg veríték: micsoda egy olcsó képmutatás! Öntudatlan emberek kis úniói.

Brrr.

Nem tudom, ípersze igen) miért van bennem ez a türelmetlenség. ítalan mert jobb életet szeretnék – mindenkinek -s most! Netán együtt! Mert látom, vélem, konokul, mi kell ahhoz. Kurva sok minden..., nem csak kis sültkrumpli, itt-ott egy nyalóka. „hozott volna!!!!, hozhatott volna., neked egy kis sültkrumplit?!, - hát

neeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee-e! Ne baszd már az anyám..., agyam, ágyam, árnyam. Másét se. Te rohaddék. Te piszkos tetű, te-te-te, te...Nincs rá jó szó.)

Mindeközben persze, azt is tudom, hogy a dolog mégiscsak működik. Kapok én vissza dolgokat. Csak el van csúszva. Hosszú távra dolgozom. Felszorolhatatlan azon emberek száma, akikre hatottam, akik később mondták, vagy csak láttam náluk, hogy jobb lett nekik „tőlem”.

S nem, nem, nem!, tudom én, hogy nem abszulút ez, nem vagyok én Jézus, ó nem. De én ILYEn vagyok, ez áll nekem jól, ez megy nekem, erre vagyok programozva, stb. íegyszer kamaszkoromban fölfedeztem az értelmetlen zavart a világban, s elhatároztam, hogy ahol csak tudok, teszek ellene...)

De nyilván, van itt valami kicsi, arany-aránya, ami mégiscsak. Mikor valaki mégiscsak, s minden ellenére meg tud simogatni egy vadtulcot.

Valaki az mondta, hogy ahhoz egy IGAZI NŐ kell, hogy a férfi-lét nehézségeit felfogja...S akkor még csak az általánosnál tartunk.

Mikor azt mondod, „istikém”, már ez is jó, alacson a szeretet igényem, de létezik.

Piti, de ez van.Jók ezek a módszertani dolgok. Te legalább forगतod bennem ezt a kést, jó ez. Valamire, biztos.Aztán majd alakulhat is.

Vagy belátom, hogy nincs olyan, aki engem is tudna szeretni. Azért, aki vagyok. Nem a tarajomért, nem a szárnytollamért, nem a hangomért.

Ahogy én, a mindenéért szeretem őt.Akárhogy is, kölcsönösen.

Isti

Febr. 22 Na idefigyelj, lim

Te időjárás jelentésre táncoló bádogtyúk: jó kipécézted ez a levelem, látom a migrénedet magam előtt, ahogy keserű méregbe mártogatott tollalldal döfködöd a betűket. S ott van az a sok, másik levél, amiknek „úgy örülsz, úgy vársz”, ott van a beszélgetésünk, ami forगत fönt a háztetőn, csikorogva, bádoghangodban. Hol erre forogsz, hol arra, a pillanatnyi szelekben. Egyszerűsítünk, mi? Ez a lényeg.

Nem megy neked ez a napi komonikáció.

Állsz a cseleptak partján, s kikapsz egy-egy siklót, békát, s itt-ott megcsonkítva visszavágod nekem.

A kórházi folyosó és siralomház szaga leng be mindent.

Nos, én sem látlak, oké?

a „teljesség vágyadat szeretem” – közben – én – ilyeneket mondok...)

S ha így sem vagyok jó, hát nem vagyok. Elfáradok ebben a könyörgésben hozzád. A valódi kép belefutad a dekadenciádba. Vágyódom én, szeretem én az esőt, de a spleen-nek az a mértéke már sok. Vonz engem a kis világfájdalmad, könny kutaddal. Csak félek, belefutajtsz.

Persze hogy úgy is-lehetnézni. Mindig lehet úgy-nézni. V-Hugo lennék?

Nem tudom. iföggetlenül, hogy van hely, ahol még mindig s minden baromságával együtt nemzeti hősnek tartják), s függetlenül, hogy azóta már sok modern hős is beépült Buendiák, s Hendersonok, s még mások is, akiket nem is ismersz, ez a jól lecikizésem olyan, mint mikor a Gullivert fogpiszkáló lándzsáikkal szúrkálták a Lilliputik. Semmi közöm hozzá. Ezt kell mondjam, s nem tudok ebben neked segíteni. A kis, konzervatív szűk-valóságod, amit te igaznak, valósnak, miegymásnak vélsz, az idegeimre megy. A nagymamám dohos fiókjára emlékeztet, mohás mazsolával.

Minden szarommal együtt én ennél egy sokkal vidámabb, egészségesebb világban élek, fickó vagyok. Azt gondolom, hogy még mindig zöld vagy. Keserű, s kemény. Agyjunk hát még egy kis időt, az aromásodásra. Ha egyáltalán...

Jack

Febr. 22. Ui.

s persze, szeretlek, szeretnélek, csak nem lehet, hülye vagy.

búúúúú.

JACK

febr. 22. vissza, előlről

az is lehet, hogy ezek csak egy-egy dolog. s sok egy dolog van. s nem kéne az "egy dologról" azonnal az egészre ugrani. nem?

s azt mondani, hogy "na, akkor". mintha mind a ketten ua. csinálnánk. valahogy így: lassan kitisztul a kép, eljutunk egymás igenléséhez - aztán beleme-
gyünk, s elveszünk a részletekben - aztán kezdjük előlről -

körbe-körbe. Pedig csak félre kéne rakni - hogy na jó - akkor ez egy csomag: tökmag - mogyoró - dió - s kész. semmi köze ahhoz, amit minden fölött, alatt, s mögött tudunk, hogy szeretjük egymást, s van, s lesz egy megoldás, kell, hogy legyen.

rajtunk múlik. Nem?

j

gyógyszer lim

acetaminophen - 650 mg/tabletta

Nekem is vannak, lim

Rémképeim.

Hogy majd hogy lesz. Mennyi akadály. S mit lehet azzal csinálni. S a bábból nem türemkednek még ki felismerhetően a kis lepkeszárnyak, s nehéz megmondani mi lesz, hogy lesz. Ez az egyik, „összinte” véglet. A másik, meg hogy azt nem tudom elképzelni, hogy kész, beláttuk, bevettük, elfogadtuk, hogy köztünk mindennek vége. Soha nem látjuk egyást, leszünk együtt. Sehogy se. Amit viszont tudok, az ez. Mikor otthon leszek majd, Kötcsén, pl. majd rád gondolok. Aztán mikor kimegyek a kapun, s fölmerül, hogy hova menjek, megint te jutsz eszembe. S sok út sokfelé vezet, lehet erre is, arra is kanyarodni, de előbb-utóbb hozzád fogok. S szerintem te is így leszel. Majd fölhívsz, s elmegyünk együtt valahova. Nehéz kibogozni ezt a középutat, de valami lesz, szerintem. Szerinted nem? Miért ne lenne? Én miért nem cirkuszolok, soha, azon, hogy neked gyerekeid vannak, s azoknak adsz? De tényleg? Miért fogom föl, értem meg, hogy ami marad, majd az jut nekem. S gondolom, tudom azt gondolni, hogy az is jó? Hogy marad belőled nekem is? Te miért nem tudod ezt gondolni? Miért, miért, miért?

JACK

Neked is van, unokád...) jégl

Hát még én, hogyelérzékenyülök!

No meg izgulok egyfolytában, hogyan bírkoznak majd meg a dolgokkal. Biztos lesz egy-két döccenő ínekünk is volt!), de biztos igyekeznek-ügyeskednek. Nekik is át kell küszködniük dolgokon, nem óvhatjuk meg őket ettől, s helyettük sem csinálhatjuk.

Tegnap újabb fordulópont volt az életükben-életünkben: hazavitték a babát! – Sajnos kimaradtam belőle, mert itt kellett ülnöm a gályapadon íkollégaanő gyereke eltörte a kezét, műtötték, begipszelték, se a héten, se a jövő héten nem jön - selavi) A másik nagyival beszéltem este telefonon, így első kézből kaptam infót, hogyan is zajlott a hazaérkezés. Az egész hazabocsájtás is ripsz-ropsz történt. Menyem hívott 5 körül: „Megyünk ma haza” Mikor? – kérdeztem. „Most. Épp szállunk be a kocsiba”. Szent ég! Kérdeztem: este menjek-e oda segíteni, vagy jobb szeretnének maguk lenni. „Anyá már ott van, elrendezi a dolgokat. Meg egy kicsit zűrös napom volt, nagyon elfáradtam, fáj mindenem, még a fejem is,”. OK. –bár úgy szerettem volna látni, ahogy tesznek-vesznek a babával, meg

hogyan fogadja Marcipán a jövevényt. De egy dolog az én óhajom-sóhajom, s egy az ő életük. Tiszteletben kell tartani.

Nem irigyeltem nászasszonyt: ő is, félúton volt a kórház felé, amikor kapta a hírt a lányától, hogy mégis hazaengedik őket, menjen a lakásba, rendezze el még a dolgokat - felhúzni a babaágyat, elrendezni a kisanya ágát, átporszívózni a lakást, kutyát levinni sétálni-csendesíteni – szóval lógott a lelke. Bár még így is ő a szerencsésebb, már nyugdíjas és így napközben is mobilizálható. – Én meg már megint ráfáztam, mert magam vagyok és húznom kell az ígát – sokszor késő estig. De majd most megyek oda, meg remélem a hétvégén is élvezkedhetek! Sokszor és gyorsan kell, mert mindjárt harmincvalahány éves lesz!

Érdekes, hogy másik nagyi az első fürdetést nem asszisztálta végig velük – vagy lehet, hogy tegnap még a kórházban fürdették és ők már este nem? Azt mondta, a kutyus elég izgága volt az érkezésükkor ígyébként is az szokott lenni, akár ha hozzánk jönnek, vagy valaki megy oda – annyira örül, le-föl rohangál, odahordja játékát, a cipőket, foglalkozni kell vele, s egy ideig eltart, míg lecsendesedik). A babától meg különösen zavarodott volt –szaglászta, böködte. S nehezményezte, hogy Lexi a babával foglalatoskodik és nem vele ímorgott). Kisanya előző nap küldött haza a babáról „szagot” ípelenkát – nem szarosat!, meg kis trikót), hogy szoktassák. De ez biztos kevés ésrövid volt, így most együtt szoknak össze. Egyébként neked is van egy! Ölelgethetnéd, cirógathatnád – bár egy kicsit már nagyobbacska. Csak folyton elszalasztod a lehetőséget! És ez nem tehető meg máskor, később -pikk-pakk felnőtt lesz!

Elyelt levél. Én is így jártam a Valentin-napi üzenetteddel. A „levélszemét” boxba került. Tágranyílt szemmel találtam rá, amikor törölni kezdtem az oda befutott üzeneteket. Nálunk is dőltek be az idióta üzenetek ífaroknövelőt, szoftvert, meg kutyagumit vegyen olcsón hirdetések), aztán felrakták ezt a védőrendszert, ami szűri s idedobálja ezeket. Lehet, hogy vírusgyanús volt a kép és talán ezért rakta oda.

Mi a helyzet Jillel? Szegénykém, boldogul a vasravert lábával? Az benne is marad vagy kiveszik? - Nem lehet, hogy csontritkulása van? Mert akkor kellene szednie valamit, amit pótolja. Maruszjának van tényleg hatékony vitaminja kifejezetten erre – nála már leletileg is bizonyítottan javult az eredmény, az orvos sem akart hinni a szemének! Tud mozgósítani a környéken lévő üzlettársát, aki odaviheti nekik.

Te hogy vagy? Túl vagy már a házon? Vagy még sok apró-cseprő dolog van benne? Kecsegtetnek-rádcuppantak az ügynökségen?

Mi van a Laci-féle dologgal? A struccossal te akarnál majd beszélni, vagy én kérdezzem ki? – Eszembe jutott, óvatosnak kell lenni, nehogy azt higgye, hogy el akarnánk orrozni előle az üzletet. Most szaladok babázni.

Puszik és vigyázz magadraJégnéző

Febr. 24.Na igen, ljég

Így van, mindenki tanuljon meg babázni. Kell olvasni irodalmat, pl. Spock-ot. Az jó. Meg van egy csomó magyar is, azok is jók. Nem szabad fölkapkodni, ha sír. Meg nem kell kiakadni a sírástól, az természetes...Nos, A Jill kínlódik, mintha nem lenne neki elég... De lassan gyógyul. Azt hiszem, a vasat bent hagyják. Káliumhiánya volt, ami egy rossz vicc, mert én azt szedem, van egy tonna belőle, ha tudtam volna. De már van neki.

De kösz az ajánlatot...

Nem tudom, s nem is akarom most a Laci féle dolgot csinálni. Mondtam neki, most nem érek rá.

A structojásos történetet neked kéne kitapogatni, mi van vele. Tényleg érdekel. Hely lenne neked, szerintem bolond családom is szívesen csinálná!

Nem tudom, mi lenne a legjobb megközelítés. Ha már tudjuk mi van, s nem zavarja az ürgét, én szívesen beszélek vele. Azzal nincs semmi baj.

A nagy melót befejeztem, kis, pizlicsaré dolgok vannak. Várom a tavaszt. S teljes erőmből próbálom visszatartani az agyműködésem. Ne pánikoljak, ne sajnáljam magam, meg ilyenek. Iszonyúan utálok az egészet, úgy ahogy van. Puszik

Jack

Napok óta

nem beszélünk. Valami szorongás keletkezett bennem, mert ésszel, és már szívvel is egyre kevésbé akarom ezt a kapcsolatot. Mindenféle agy, meg más baja is van a nőnek. Folyamatos cirkus veszi körül. Ő nem tartja annak, nem is akarom megmondani neki, mert elég nagy bajban van. Most éppen elrabolják a fiát, a Matyit. A még az az illúziója is megszűnik, hogy úgy-ahogy jól van. Sajnálom, de már inkább kívülről.

S tényleg szörnyű, hogy pont ez a nő jutott nekem. A nagy egymásra találásunk, egy szomorú disznószar. Valójában szomorkodnom, s szégyenkezni kéne, amiért annyira ragaszkodom ehhez.

Csak hát ez a száműzetés, ez a magány...

Febr. 24 Mártírka bácsi, iml

Tudod, nem értem, hogy mi van köztünk. Egyrészt van ez a nagy-nagy egymásra-találás élmény, másrészt ez a szélsőséges el nem fogadás. Nem tudom

mit gondoljak, hogy magyarazzam meg, amit már annyiszor próbáltam elmondani. nem akarlak bántani, de nem tudom elfogadni azokat a dolgaidat , amiket márezerszer elismételtem. nem tudom , nem értelek, neked soha senki nem beszélt ezekről? Nem hiszem, hogy nem lehet veled őszintének lenni, vagy senki sem akart megküzdeni veled, érted? Ölellek:É

Febr. 25. Szédületes, lim

Micsoda irodalom terebélyül itt...

S miután egyetlen mai költő sem maradhatott ki, íő „találta ki a szabad vers mai formáját is) a Ginsberg is elment hozzá. Térden csúszva...Az aranylelkű Ginsberg, a kedves zsidó költő, fiatal, aki elkápráztatta a világot modern leltárával. Az egyszer csak í?) antiszemitává lett, modern Homéroszhoz.

S mondta a Pound, hogy hát, valójában megbánta. a rádióbeszédet a fasizmus mellett – de hát ez egy másik történet). S hogy ő egy fasz, egy senki, egy pozőr, egy sznob. Miközben G. Egyre csak hajtogatta: micsoda egy óriás ő. S mondta a Pound: ó, nem, ide már ilyen titánok kellene, mint te. Olvasta az Üvöltést...

Egy költő, aki mindent, s semmit sem látott.

is közben itt van ez a rettenetes kép: mikor elkapták, 25 napra egy nyitott ketrecbe zárták, s adtak neki egy vödört...)

Aztán tizenöt évre elmeegógyintézetbe rakták.

Ahol megírta a talán valaha legnagyobb emberi költeményt, a Cantókat.

Itt van belőlük egy:

ami tizenhat éves korom, azaz negyven év óta zakatol bennem)

Meg utána egy híres, rövid verse, meg ahogyan született...

Ezra Pound: LXXXI. CANTO (Részlet)

Amit szeretsz az megmarad

s a többi: sár

Amit szeretsz azt el nem szedhetik

Amit szeretsz örökséged s igaz

Avagy kié ez a világ, enyém, övék

vagy senkié?

És jött a látható, majd fogható

Elysium, pokol tornáca bár,

Amit szeretsz örökséged valóban

Sárkány-világban kentaur a hangya.

Alázd meg hívságod, mert nem az ember
Teremt bátorságot, rendet, kegyelmet,
Alázd meg hívságod, mondom, alázd meg.
Tanuld a zöld világból mily helyed jut
Teremtő kedvben vagy művész-tökélyben,
Alázd meg hívságod,
Paquin, alázd meg!
Mert pompádnál különb a zöld sisak.

"Uralkodj magadon s majd elviselnek."
Alázd meg hívságod
Vert eb vagy jégesőben,
Szeszélyes napban csörgő szarka vagy,
Félig sötét félig fehér,
Szárnyt farkkal összevétsz
Alázd meg hívságod
Silány dühöd
Hamisságon hízott,
Mondom, alázd meg,
Serény pusztító, szűk adakozó,
Alázd meg hívságod,
Mondom, alázd meg.

Mit megtettél a nem-tevés helyett
az nem hiú.
Ha zörgettél illendően
Hogy egy rideg lélek kinyíljon
Ha légből szűrtél élő hagyományt
vagy szép agg szemből győzetlen tüzet
Az nem hiú
Itt a meg-nem-tevés a tévedés
vagy tétovázó visszatorpanás -

-

fordította: Weöres Sándor

Három éve (1911), mikor Párizsban jártam, és kijutottam a La Concorde metróállomásra, hirtelen csodaszép arcok tűntek fel gyors egymásutánban... és én egész nap kerestem a szavakat, amelyek élményemről számot adtak volna... És aznap este... hirtelen megtaláltam a kifejezést... nem beszédben, hanem hirtelen felrémlő színfoltokban. Ennyi volt az egész – egy "minta", azaz aligha

minta, hogyha ezalatt valami megismételhetőt értenénk, ige volt a számomra, egy új, a színekben kifejezésre jutó nyelv kezdete volt ez számomra... Írtam egy harmincsoros verset, amit azonnal meg is semmisítettem, mert olyan munka volt, amely másodlagos intenzitással íródott. Hat hónapra rá írtam egy fele olyan hosszú verset; egy évre rá pedig megírtam ezt a *hokkuszerű* mondatot:

Arcok jelenése a tömegben; Szirmok egy nedves, fekete ágon.

Febr. 25 beszorulva, lele

Hideg. Nihil. Toporgás. Itt vagyok, erre a bolondokházára ítélve, s néha jól bepánikolok. Itt van ez a helyzet, amiről beszéltünk, s csöppet sem vicces. Hogy majd kijövök, s jól elveszek.

Persze, lehetne mindenfélét gondolni. Jókat. Nem is tudom, milyen példákat lehetne mondani. Hogy „jó ez”, van benne valami, jókat eszem, senki sem zavar, meg minden. Mint mikor valaki apáca akar lenni, s ehelyett lehetőséget kap egy luxuskurva életére. Valami hasonló.

Volt idő, mikor még a „dolgok csodálatos félelmekkel színeződtek, mikor akkorát haraptam a haddifogjos tíz dekámba, hogy alig maradt belőle”. De már ez is elmúlt. Semmi csodálatos. Szorongás van, hogy senkinek, semmire sem kellek, mert nem tudom kiváltani magam a rabszolgaságból. Nem nagyon jó állapot.

Azért még fölkelek, minden nap, s ügycsinálók, mintha. Csak a remény vesztet el. Majd lehet változik, de tényleg nem látom, mitől.

Kibaszott pénz.

Jack

Febr. 28. próbálok valamit, lele

Valami mást.

De először is köszönöm az ajánlatot. Jópofának látszik, de kicsit olyan lenne, mint visszamenni pipiskézni. Elvinne a rendőr: öreg összakállú, rövidnadrágban betérdel a homokozóba a kölykök közé...Sehogy se jó. Legalább is, még ott nem tartunk. Ami nem jelenti, hogy nincsenek jogos félelmek, szorongás, pánik.

Legjobban a remény hiányzik, hogy valami megoldást lássak. Valamit, ahol tudok elég pénzt csinálni, sokat, rövid idő alatt. A szenvedés már nem is érdekel. Így is, úgy is az...

Mindig ez volt a bajom, egyszerre akartam „mindent”. Kijövök, lukas zokniban, s pikkpakkpukk, mindent megcsinálók. Máról hajnalra. Nem elég a jó szándék, a vehem, a tudás, a felvállalt nyomor se. Kéne segítség, szerencse, befektetés, smúz és púder. Ezek mind hajszálak, amik el tudják törni a teve

gerincé. De öreg, finnyás, s idegen itt a bácsi, s nem akar egy seggel ülni egy lovon se. A „kávé finom is legyen, olcsó is”. Van ilyen, csak hát ez egy lutri. Valahol mindig is, elismerem, kóklerkedtem ezzel a pénzkereséssel. íNem ilyen lovat akartam...) Ment is, be is jött volna, ha nem mindig a fekete jön ki. De hát senki sem lát előre, a jövőbe. Mindenesetre, most majd azt próbálkozom, hogy föladam a szabadságom egy részét, ezt a magam ura dolgot, s megpróbálom, ideiglenesen persze, eladni magam. Úgyhogy azon tökölkök itt, hogy rezümét írok, amiről azt gondoltam, hogy soha. Ha lenne munkám, minden jó lenne. Ha nem lenne recesszió, pl. Szóval, nem elég, hogy mindenem van: szerszám, tudás, akarat, fizikum, stb. Kell találnom valakit, aki munkát ad.

Az változatlanul igaz, hogy kb. egy év alatt össze tudnám kapálni, ami kell. Ha, minden napra van jó munkám. Akárhogy is. Nos, ez a cél. A többit „már könnyű megtalálni”, az oda vezető utat. Nem?

Biztos van egy, kell, hogy legyen egy ívagy: egy befektetőt találni, egy nagyon okos, vagy nagyon hülye pénzeszsákot, aki kiegészítené azt, amim – amúgy – van. Nem vagyok egy jó salesman, s manapság a helyzet se kedvez.)

De még nincs vége.

Puszik

Jack

Febr. 29 résemé

Hát, ilyen se volt még. Ezt még nem csináltam. Profira, angolul. Ahh', gondoltam, minek ez nekem...De lemaradtam, végül is alkalmazkodni kell, hm.

Szóval, teljes erővel és izomból próbálom összeszedgetni minden jót magamról, s ezt egy képtelen, képmutató kirakattá alakítani.

Ez már meg is lenne, bár fogalmam sincs mennyire jó.

Viszont itt van ez az elképzető kupleráj, ahogy megy a maffiázás az Interneten. Megjelenik egy munka, azaz, van valahol egy munka, s tízezer ember azonnal céget alakít, s megpróbálja lenyúlni.

A munka: kell fogni egy lapátot, egy talicskát, s két fordulóval eltolni egy kupac földet. Öt méterre. Nos, ez veszélyes, bonyolult, politikailag motivált, egészségtelen, törvényileg szabályozott, stb. S jönnek a szakértők. Hogy majd ők megmondják hol, hogy, mikor, miért, mennyiért, hányszor kell a Dezsőnek megfognia a lapátot, lehajolni, fölemelni, lélegezni, ez a fantasztikus munka hol található, s ez dollárban, euróban, fontban mennyibe kerül. Asszem humanitárius újáépítésnek hívják, s egy-egy ilyen munkáért, kupac föld elhordásáért circa százezret fizetnek, dollárban...

Na meg persze, ott vannak ezek az agyament olajsejkségek, dubai-k, ahol mindenből a világ legnagyobbját építik: operaházát, guggenheim múzeumát, repterét, disnylandjét, vizilakóparkját aranyból s gyémántból. Szürcsölik az

baduinok a vizipipájukat, a tevék a klimatizált márványhalban legelészik a pálmákat, s azt mondják: gyertek testvérek, ti olyan okosak, s ügyesek vagytok, mi majd innen elnézegetünk benneteket, szorgoskodjatok.

„De minden munkásra kell száz főnök”, kiáltja a nagyokos fehérember.

„Tényleg? Valóban? Nem baj, ha ti így szoktátok, így is jó, csak már legyen kész” – mondják a hasisszívók. Fussa az olajból.

Itt-ott, a hülye szomszédnál lebombáztak valamit. Aztán jó pénzért a gazdag világ elkényeztetett csürhéi, a bombázók rokonai, néha ők maguk) odarohannak, s közlik, hogy semmi baj, majd mindjárt kijavítanak mindent, a lakosság csak szaporodjon, s ne törődjön semmivel. Mindjárt jó lesz.

Csak hát képtelenség odakerülni, mert a pártitkárok rokonai lenyúlnak mindent.

Szóval, tanulságos. Próbálok megtalálni a kis egerutacsát, hátha én is kaphatnék egy morzsa sajtot.

Ilyenek.

Jack

gyógyszer Válasz lim

acetaminophen - 650 mg/tabletta

Nekem is vannak, Válasz lim

Rémképeim.

Hogy majd hogy lesz. Mennyi akadály. S mit lehet azzal csinálni. S a bábból nem türemkednek még ki felismerhetően a kis lepkeszárnyak, s nehéz megmondani mi lesz, hogy lesz.

Ez az egyik, „őszinte” véglet. A másik, meg hogy azt nem tudom elképzelni, hogy kész, beláttuk, bevettük, elfogadtuk, hogy köztünk mindennek vége. Soha nem látjuk egyást, leszünk együtt. Sehogy se. Amit viszont tudok, az ez. Mikor otthon leszek majd, Kötcsén, pl. majd rád gondolok. Aztán mikor kimegyek a kapun, s fölmerül, hogy hova menjek, megint te jutsz eszembe. S sok út sokfelé vezet, lehet erre is, arra is kanyarodni, de előbb-utóbb hozzád fogok.

S szerintem te is így leszel. Majd fölhívsz, s elmegyünk együtt valahova. Nehéz kibogozni ezt a közéletet, de valami lesz, szerintem.

Szerinted nem? Miért ne lenne? Én miért nem cirkuszkodok, soha, azon, hogy neked gyerekeid vannak, s azoknak adsz? De tényleg? Miért fogom föl, értem meg, hogy ami marad, majd az jut nekem. S gondolom, tudom azt gondolni, hogy az is jó? Hogy marad belőled nekem is? Te miért nem tudod ezt gondolni?

Miért, miért, miért?

Neked is van, unokád...) jégl

Hát még én, hogyelérzékenyülök!

No meg igazulok egyfolytában, hogyan bírkóznak majd meg a dolgokkal. Biztos lesz egy-két döccenő ínekünk is volt!), de biztos igyekeznek-ügyeskednek. Nekik is át kell küszködniük dolgokon, nem óvhatjuk meg őket ettől, s helyettük sem csinálhatjuk. Tegnap újabb fordulópont volt az életükben-életünkben: hazavitték a babát! –Sajnos kimaradtam belőle, mert itt kellett ülnöm a gályapadon ikollégaő gyereke eltörte a kezét, mütötték, begipszelték, se a héten, se a jövő héten nem jön - selavi) A másik nagyival beszéltem este telefonon, így első kézből kaptam infót, hogyan is zajlott a hazaérkezés.

Az egész hazabocsájtás is ripsz-ropsz történt.Menyem hívott 5 körül: „Megyünk ma haza” Mikor? – kérdeztem.”Most. Épp szállunk be a kocsiba”. Szent ég! Kérdeztem: este menjek-e oda segíteni, vagy jobb szeretnének maguk lenni. „Anya már ott van, elrendezi a dolgokat. Meg egy kicsit zűrös napom volt, nagyon elfáradtam, fáj mindenem, még a fejem is,”. OK. –bár úgy szerettem volna látni, ahogy tesznek-vesznek a babával, meg hogyan fogadja Marcipán a jövevényt. De egy dolog az én óhajom-sóhajom, s egy az ő életük. Tiszteletben kell tartani. Nem irigyeltem nászasszonyt: ő is, félúton volt a kórház felé, amikor kapta a hírt a lányától, hogy mégis hazaengedik őket, menjen a lakásba,rendezze el még a dolgokat - felhúzni a babaágyat, elrendezni a kisanya ágyát, átporszívózni a lakást, kutyát levinni sétálni-csendesíteni – szóval lógott a lelke. Bár még így is ő a szerencsésebb, már nyugdíjas és így napközben is mobilizálható. – Én meg már megint ráfáztam, mert magam vagyok és húznom kell az igát – sokszor késő estig. De majd most megyek oda, meg remélem a hétvégén is élvezkedhetek!Sokszor és gyorsan kell, mert mindjárt harmincvalahány éves lesz!

Érdekes, hogy másik nagy az első fürdetést nem asszisztálta végig velük – vagy lehet, hogy tegnap még a kórházban fürdették és ők már este nem?Azt mondta, a kutyus elég izgága volt az érkezésükkor ígyébként is az szokott lenni, akár ha hozzánk jönnek, vagy valaki megy oda – annyira örül, le-föl rohangál, odahordja játékát, a cipőket, foglalkozni kell vele, s egy ideig eltart, míg lecsendesedik). A babától meg különösen zavarodott volt –szaglászta, böködte. S nehezményezte, hogy Lexi a babával foglalatосkodik és nem vele ímorgott). Kisanya előző nap küldött haza a babáról „szagot” ípelenkát – nem szarosat!, meg kis trikót), hogy szoktassák. De ez biztos kevés ésrövid volt, így most együtt szoknak össze. Egyébként neked is van egy! Ölelgethetnéd, cirógathatnád – bár egy kicsit már nagyobbacska. Csak folyton elszalasztod a lehetőséget!És ez nem tehető meg máskor, később -pikk-pakk felnőtt lesz!Elnyelt levél. Én is így jártam a Valentin-napi üzenetteddel. A „levélszemét” boxba került. Tágranyílt

szemmeltaláltam rá, amikor törölni kezdtem az oda befutott üzeneteket. Nálunk is dőltek be az idióta üzenetek ífaroknövelőt, szoftvert, meg kutyagumit vegyen olcsón hirdetések), aztán felrakták ezt a védőrendszert, ami szűri s idedobálja ezeket. Lehet, hogy vírusgyanús volt a kép és talán ezért rakta oda. Mi a helyzet Jilel? Szegénykém, boldogul a

vasravert lábával? Az benne is marad vagy kiveszik? - Nem lehet, hogy csontritkulása van? Mert akkor kellene szednie valamit, amit pótolja. Maruszjának van tényleg hatékony vitaminja kifejezetten erre – nála már leletileg is bizonyítottan javult az eredmény, az orvos sem akart hinni a szemének! Tud mozgósítani a környéken lévő üzlettársát, aki odaviheti nekik.

Te hogy vagy? Túl vagy már a házon? Vagy még sok apró-cseprő dolog van benne? Kecsegtetnek-rádcuppantak az ügynökségen? Mi van a Laci-féle dologgal? A struccossal te akarnál majd beszélni, vagy én kérdezzem ki? – Eszembe jutott, óvatosnak kell lenni, nehogy azt higgye, hogy el akarnánk orrozni előle az üzletet. Most szaladok babázni.

Puszik és vigyázz magadra

Jég

Napok óta

nem beszélünk. Valami szorongás keletkezett bennem, mert ésszel, és már szívvel is egyre kevésbé akarom ezt a kapcsolatot. Mindenféle agy, meg más baja is van a nőnek. Folyamatos cirkus veszi körül. Ő nem tartja annak, nem is akarom megmondani neki, mert elég nagy bajban van. Most éppen elrabolják a fiát, a Matyit. A még az az illúziója is megszűnik, hogy úgy-ahogy jól van. Sajnálom, de már inkább kívülről.

S tényleg szörnyű, hogy pont ez a nő jutott nekem. A nagy egymásra találásunk, egy szomorú disznószar. Valójában szomorkodnom, s szégyenkezniem kéne, amiért annyira ragaszkodom ehhez. Csak hát ez a száműzetés, ez a magány...

Alba

Három éve í(1911), mikor Párizsban jártam, és kijutottam a La Concorde metróállomásra, hirtelen csodaszép arcok tűntek fel gyors egymásutánban... és én egész nap kerestem a szavakat, amelyek élményemről számot adtak volna... És aznap este... hitelen megtaláltam a kifejezést... nem beszédben, hanem hirtelen felrémlő színfoltokban. Ennyi volt az egész – egy "minta", azaz aligha minta, hogyha ezalatt valami megismételhetőt értenénk, ige volt a számomra, egy új, a színekben kifejezésre jutó nyelv kezdete volt ez számomra... Írtam egy harmincsoros verset, amit azonnal meg is semmisítettem, mert olyan munka volt, amely másodlagos intenzitással íródott. Hat hónapra rá írtam egy fele olyan hosszú verset; egy évre rá pedig megírtam ezt a *hokkusz*zerű mondatot:

Arcok jelenése a tömegben; Szirmok egy nedves, fekete ágon.

MÁRC. 2 EGY ARTISTIC) „SUNNY AFTERNOON”, A’LA JACK

A dolog úgy kezdődött, hogy gondoltam, el kéne mennem egyet sétálni, szép, hűvös délutánban. Amúgy, van a Kinksnek, mindenkinek ajánlanám, egy fantasztikus szép, s régi száma, aminek ez a címe...

Nos, fölvettem az ünneplőmet: farmer, félcipő, szépkabát, kifentem a szemöldököm, bajszom, lecsipegettem burjánzó szakállam kurjantó szálait, előhívtam szemim melegebb fényét, s nekivágtam.

S hol kötöttem ki?

Egy múzeumbnál.

Hallottam, hogy az Uffiziből hoztak képeket...

Ezt a képet utólag csináltam...

Nos, egy üvegkiállítással kezdődött.

Ilyenek volak benne:

Ez, amolyan elnagyolt kép, majd lesznek részletesek is. Sajnos a kamerám nagyon béna, mert hogy egy video izi, ami képre nem jó. Majd visszamegyek, ha lesz egy jó, mert a régi bedöglött. De mindegy, a lényeg így is – talán – érzékelhető.

Gyönyörű tárgyak, ember gyártotta. S ahogy kijöttem, azon gondolkoztam, hogy mi tölthetné ki, az elme múzeumát? Micsoda egy kozmikus fenevad a képzelet? Hány teremmel, hány végeérhetetlen galaxissal? Hogy hány művész, hány „ó természet, dicső természet” se lenne képes kitölteni a csillagos, s csillagtalan űrök végtelen terét, ami a fejünkben keletkezik, van, csak tárgyra, képre, hangra, ízre, tapintásra vár?

Hiszen ott van – a mindig kicsit más gyönyörű mélytengerek múzeuma, színekavalkádjával, teremtménykavalkádjával, formakavalkádjával, leleményével, túlélésével, koralllévmillióival?

Elképzeltem a illatos bajszerű s finomnyakláncos üvegbeálmodó férfi és női lelket Bombaytól Los Angelesig, Vlagyivsoztoktól Kispestig, amint olvasszák, színezik, csavarintják üvegálmaikat. S eszembe jutott, hogy kinek van mindenki álma? Kinek van globális képzelete?

Szerintem még a Jóistennek sincs.

Szerintem azért csinált bennünket, hogy gyötrelmünkkel, szerelmünkkel, izzadságunkkal megálmodjuk. Micsoda egy expó!

Nos, ahogy mentem befele a múzeumba,

Ilyen dologok vártak rám:
Középkori holland, francia, olasz festészet.
A modernnek.
Egyiptomi, kínai, maja szobrok, képek.
A négerképek Amerikában, fotókiállítás...
Modern amerikai festészet.
Szovjet festészet...

Ez már elég lehetne, nem?

Az első volt az üvegkiállítás, amit már érintettem, de amire még visszatérek...

Aztán jöttek ezek a középkori csávók, az Uffiziből. Fény és árnyék, a test, a soha többé nem utánozható életérzés, ahogy a föl nem fogható, s azóta jócskán veszendő ember misztériumot „villájuk hegyére” tűzték. Mint a „Meztelen ebédben”. Van egyetlen élőlény, azóta is, aki lemegy ide, ebbe a márvány katakombába, hogy elkapja a lélek középkorát? Szerintem nincs, ez maradt nekünk

S gyönyörű.

Soha nem hal ez ki, itt él bennünk.

Mindjárt, ahogy bementem, egy hatalmas férfi szobra. Vastag, erős farokkal, mint ő. Ísajnos azt hittem ez jobban fog látszani, elszúrtam). Mellette a nő, az ámuló néger nő, egy fejjel magasabb nálam...A másik fehér nő, széltében, minden irányban fél méterrel...

Aztán persze jöttek a modernebbek.

Mint például ez: „november, szegény beteg ember” ez a tótárpádosság jut eszembe...)

De a nagy keverésben minden volt. Ez a Cezane is, totál megdöbbenve. Szóval, nem csak a Trakl-i kerteket tudta? Nahát persze, tudta, mint az a másik kettő, totál őrült posztimpresszionista, a nagy lényeket. Életet, természetet:

De volt ott a kombinált nemi szerv háromdimenziós márvány etaetalonja is, a Hans Arptól.

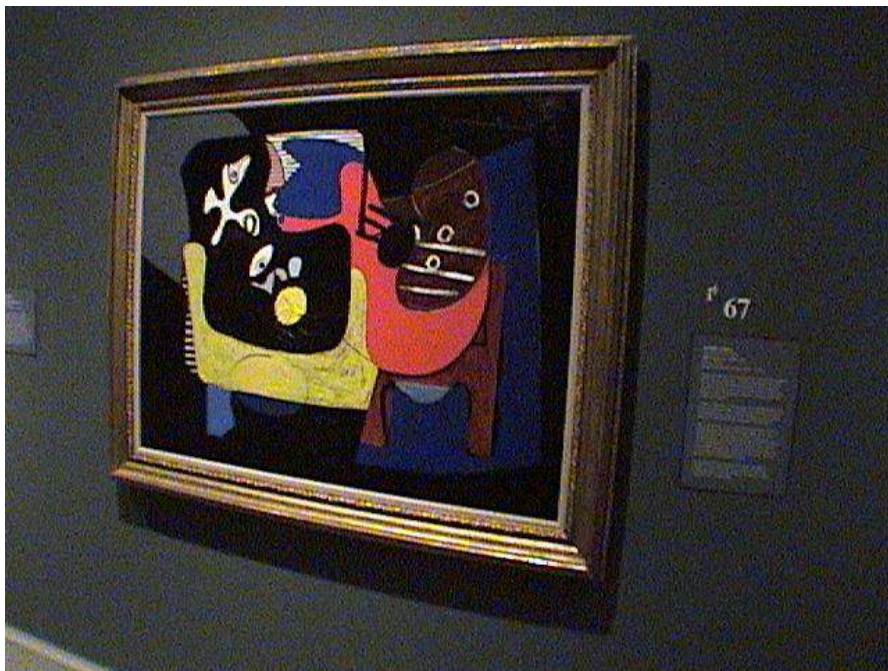

Meg az az őrült Középkelet Európai Kokafónia, a Kokotchkától:

Meg egy női fej ideális átirata

Meg a nagy kedvencem, az Asley Gorky egyik fantasztikus képe, a „Nincs már hely”.

Egy Kandinszkij, még a Miro előtt, a Matisse után...

Nos, innen átballagtam az egyiptomi, a kínai, s a maja részbe...
De előbb, megtaláltam a világ legjobb hintaszékét:

S aztán a legnagyobb gyönyörűségemre, jöttek a szovjetek...

Az első, az a hatalmas s végtelen kollektív szabadság, amit már soha többé nem fogunk látni., aztán meg az egész paródiája...

Ennél a képnél tényleg hülyére röhögtem magam. Féltem még majd kidobnak...Tündéri.

Nos, volt egy két modern, érdekesség, aztán befejezem...

Ami valami volt, de ugye akármi is lehet. Mondok egyet: „A trolibusz bedöglött a játszótér mögött, úgyhogy minden elkésett ovodás fel tudott időben szállni”. Vagy: „Vasárnap délután Kispesten”. Vagy: „Déli harangszó”. Lehet folytatni...

A szegény négerekről szóló fotókiállításról egy nagydarab néni kizavart, nem lehet fényképezni...

Nos, kijöttem.

Gondoltam csinállok má' én is egy képet, kettőt: „Kacsás épületek, ez lehetne a címük.

Aztán, ahogy megindultam munkásautómmal, létrákkal a tetején hazafelé, rájöttem mindjárt kifogy a benzinem. Megálltam egy Shell kútnál. Bedugtam a kártyám. Semmi. Átmentem a másik oldalára, semmi. Dugdostam, gyömöszölöm, semmi. Megint megkerülöm. Aztán rájöttem, hogy ez olyan, ami nem kér számokat, már lehet is nyomni. Bentről a néni kedvesen mosolygott rám.

Aztán azon ábrándoztam, hogy egy marhasült jó lenne. Valami rendes, rágnivaló hús, művészi körettel. Mintha finom s drága étterembe mennénk, megértemelten, méltón a vasárnap délutánban.

Szóval, itthon kivettem a mélyhűtőben tárolt, pácolt bifsztekem. Mikro. Egy lábosba kicsi vaj, kicsi oliva olaj, brokkoli. Párol. A kuktába négyfelé vágott főtt kurmplik. Aztán fog a húst, egy kisebb, teflonos lábosba pici olajon, fődő alatt, iszonyú forrón többször megforgat. Kivesz. A szaftba rak egy kis gombakonzerv, pár szelet körte, fél marék mazsola, kis vörösbör, lesüt. Ráak húsrá, s be a sütőbe.

Megpucol krumpli, fritu. Pár pötty tejföl a húsrá.

S ilyen lett:

Nos, legközelebb., jönnek az üvegek. Teljesen kiakadtam tőlük, egy csodavilág. (280 képet csináltam...) Meg majd megmutatom, milyen a kenyérem, amit sütök. Igazi, középkori.

(Majd veszek má' egy rendes fényképezőt, bassza meg.)

Puszik

Jack

Tojáslikőr

Mikor kicsi voltam, szegény anyám néha megbolondult. Fogalmam sincs, hogy a sok kelkáposztás, krumplistasztás, piritusos valóságunkba hogyan került be az a néhány, furcsa dolog, amit olykor hazahozott. Ilyen volt a tojáslikőr, meg a csokoládé flipp. Volt amikor félköbméternyi csokibálát is hozott..?! Azért csíptam az anyámat...

Nos, egyik nap, fél évszázad múlva, eszembe jutott a tojáslikőr. S itt is van! Úgyhívják, hogy EggNog.

Nyilván van benne tojás, mert sárga, meg sok rum.

másnap iszonyúan megijedtem: mondom mi a fasz lesz ezzel a sok tojásizével? De belenyaltam, s magába se rossz...Azóta már megint csináltam olyan izit, úgylátszik nehéz megunni... Haláli)

Öt dollár egy.

Mert hogy arra gondoltam, hogy kéne valami finom.

Deszert. Nyami. lehet, megment a búrám?)

Rohaddtul igyekszem nem elhízni, úgyhogy mindenki elképzelheti, milyen lelkiismeret furdalás lett ebből. Fél liter!

Raadásul, vettem mirelit málnát, meg epret, meg banánt. Meg kis vanília pudingokat. Volt otthon egy fűrt piros szőlőm is.

Meg egy tubusos csokiöntetet. Tejszinhabot.

Életemben nem tékozoltam enyit. Vót vagy egy huszas az egész...

Nos, fogja az ember a málnaféléket, s tíz másodpercre beteszi a mikróba. Egy kis tálkába.

Erre ráönti a vanília pudingot.

Erre rászeleteli a banánját, meglocsolja EggNog-al, rárak egy félmarék szőlőt, tejszinhabot, s a végén összefirkálja csokiöntettel.

Nyami.

isti

Jack

Folytatás suny afternoon)

Ez még mindig nem az üveges izi lesz, mert annak külön kell nekiállni.ÍLényegében a tömegtermelésről, a fogyasztásról, az esztétika sajátosságáról, jelentőségéről, - mit is vetnek föl ezek a tárgyak – mire, hogyan lenne jó, mire jó a múzeum, kell e az eredeti, hogyan lehet épp

ésszel túlélni a művészet túlkínálatát, haza kell e vinni a műalkotást, mit okozhat), mikor megnézi az ember, mi a szimbólum jelentősége, kell-e az inspiráció (egyáltalán), melyik valóság az igazi (régí jó csont), mennyi „valóságot” visel el az ember, mi a helyzet a gumilélekkel, ímikor habostúróra vágyik, de csak kockacukor van otthon), görög, római, ó-angol, renaissance, cári, s más udvarokban kicsit lötyögni, íképzelet, képzet szárnyán), amit – teljesen esetlegesen, de csöppet sem véletlenül – ezek a tárgyak, valakibe netán okoznak. Milyen kis vagy nagy molekulák s vajon miért feszülnek rá ezekre a dolgokra a fejünk bozótjában? Hogy csak fogna az ember egyet, betenné az élete szobájába, nézné, vagy csak tudná, hogy ott van. Netán, húúú, megfelelő életet rakna köré.

Mint a híres költő a híres kínai vázája köré? – amelyik hallhatatlanul s örökké forog, körbe-körbe...)

Valami ilyesmi...)

...

Ma sok minden történt, délután négy, s már nem nagyon bírom lélekkel. Úgyhogy kicsit könnyebb műfaj.

Asszem, azt is meg kéne örökíteni, hogyan javítottam meg egy piros szemű, nagydarab, alkalmi fekával azt autóm, majdnem ingyen. De ebbe a történetbe sem kapunk, csak úgy bele...

Legközelebb...

Nos, ott folytatjuk, hogy mi lett a második szelet marhahússal. Mert, elővigyázatosságból a kettős csomagot vettem ki, nehogy úgylátszóan, mint a mórliczi éhes ember, aki nem tudott jólakni. Aztán meg igen, s szörnyethalt.

Nos, olyan este tíz felé buzeráltam össze a képes levelem. Addigra már bőven folyt a könnyem, mert nem látok. a szemügem elveszett., s még egy kicsit scanderozunk magunkkal, vannak akik jobban szenvednek...)

Szóval, kész volt a levél, s elgondolkoztam, na, akkor most mi?

S eszembe jutott, hogy a múltkor, mikor valami sz-betűs oldalon kóvályogtam ílehet szex?), megakadt a szemem egy lapon, aminek „szín”, volt a címe.

Na, mondom, nézzük meg azt. Hogy is van ez az egész szín dolog. Startlap, persze, ami a legjobb oldal a világon – komolyan.

Rohaddt sötét alapon, sorok. Találomra lövöldöztem, aztán beletrafáltam. Hogyan kell színt keverni: mi miből van. Hú, gondltam, ez jó, netán most behozhatom festői lemaradásom.

ílegközelebb majd a hang-ra megyek, mert egyszer ebben a rohaddt életben, még komponálni is kéne – valamit)

Nos, kiderült, - tudja valaki ezt, mert én kurvára megdöbbsentem, hogy a fehér, az egyelő piros, zöld, meg kék? Még ilyent? Aztán jöttek a másodlagos színek, s a végén egy óra lett. Totál elzsibbadtam, szúrós száraz könnyhangyák mászkáltak a szemből ki-be. A seggem százéves karalábévé zsibbadt. Ígyhát fölálltam, s kislattyogtam a konyhába. Mintha lenne ott valami dolgom. S fölfedeztem a második marhahúsom. Egyhén feketét. Eszembe jutott a Szineskönyv, mi szerint a fekete az sok barna. Na mondom, szóval így lesz a piros vérből barna, gombával aszalva, kihűlni hagyva meg - húbassza meg, fekete. Megsajnáltam, belecsíptem. Hideg volt, rágós, s egy halott tapír nyakbőrére emlékeztet. Gyorsan beraktam a hűtőbe, hogy legfeljebb, majd holnap kidobom. Kis veszteség néha lehet az életben, nem?

Nahát nagy sikerélményem volt ma, elég boldogan, jöttem haza, felvert madárház lélekkel. Enni nem ettem, s ilyenkor a elég hamar fájóra zakatol a fejem. S eszembe jutott a marhasús szelet. Atyalsten, mit lehet azzal kezdeni?

Sok időm nincs, mert napok óta zaklat egy lerobbant nőszemély, munkaügyileg. S megfenyegetett, ma még visszahív. Ezért csak két pléhdobozka sört ittam, s kellemes zsibbadság áradt szét csontjaimban. S kivettem a szörnyű marhát.

Valóban, kicsit feketedett tegnap óta. Antik cipőtalp. Fingom sincs, mit lehet ezzel csinálni, de biztos ami biztos, kis vízben, beraktam a kuktába. Nesze neked. S ahogy ott szuszogott, kicsit elmerengtem, mi kéne ehhez. Ha netán mégiscsak működni fog.

S eszembe jutott az édeskrumplim.

Erre mondok valamit: egyszer, régen, az egyik első, s legmélyebb kétségbeesések kezdetén, Miami-ban, elkezdtem szerencsejátékozni. Vettem egy sorsjegyet, s midjárt nyertem egy huszast. Namomdom. S vettem ötöt. Faszba is, midjárt megoldunk itt mindent. S nyertem megint egy huszast. Aztán egy ötvenest. Aztán hat óra kemény munkával leküzdöttem magam nullára, s ezzel véget is ért a szerencsejátékos pályafutásom. Ott álltam a Little Havannában, egy kis fikai bevásárló központban, ragyogóan süttött a nap, a világon mindenki vidám, jön meg, elégedett, nekem meg itt van ez a faszom elmúlás érzés. S ahogy bolyongok az árkádok alatt, látom ám, hogy ott van egy spanyol büfé. Nagy kupac kaják a melegpulton. Kérde a csávó, hogy mit. S valami magyarosnak látszó sült disznó szereleteket látok, szépen pirosnak. Meg jó nagy szelet, irreálisan vörös krumpliszeleteket. Olajban süttött édeskrumpli volt. Na olyant kértem. Teljesen olyan, mintha a krumplit meg a süttőtököt micsurinozták volna össze. S ettől a világ ideglenesen helyre is billent, sőt, az emlék bevésődött. Mint valami életemtő nyamnyam, gyógyír bűntudatra...

S hát, ezzel már nagyot bukni nem lehet, mondom, akkor ilyent sütünk.

Aztán még mindig remélve, hogy a hús még csak jó lesz, ránéztem egy sűrített paradicsumra. Aha! Egy-kis-jó-finom paradicsom szósz, marhahússal!

S direkt nem csináltam édesre, de azért egy icipici ketchupot raktam bele, mert az itteni pasztában semmi cukor nincs: savanyú, mint az állat. Na meg egy teljes, apróra vágott zellerszárat. Nem fog megpuhulni, de hát rágunk, nem?

S aztán, félve, kinyitottam a kukát. A hús kurva finom lett! Már csak alig volt rajta egy picinyke vizenyő. Fogtam hát a paradicsumot, s rálöttyintettem. Ielötte kimentettem a húsit).

Megkóstoltam a marháját: foszlós, porhanyós lett. De nem bíztam teljesen benne. S apróra vágtam egy fokhagyma gerezdet, s nem kevés aggodalommal a paradicsomba szórtam. Megröfentettem. Hú! Baromi lett.

Ilyen:

Most egy kicsit megyek sziesztázni, ímár benyomtam)

Csak még meg kell várnom, hogy a kenyerem megsüljön.

Puszik,

Jack

desert 2

Téli „anjou” í?) körte, kicsit vizes; unottbanán, rumos tojáslötymedákkal:

Van itt ez a körte. Olcsó, s zöld. De ha az ember hagyja, egy-két hét alatt megsárgul, s belevesedik. Az ötvenhét éves izlelőbimbáim viszont hiába keresgélnek az elveszett ifjúság lopott körtearomáit, a millióból itt-ott maradt egy kettő. a körtéről leginkább a női mell jut eszembe...) Viszont, jó leves.

S itt van a banán, hú! Már rohadtul unom, de hát kell enni. Baromi olcsó, s tele van karibszigetekkel, ugye.

S hát ez a tojáslikőr tényleg bejött. Nem kell áztatni se. A jó kis vizes körtét finoman keni a banán, s halvány lángon pirulgat az ember pofájában.

Kimondottan érdekes.

Mellérakok egy két üveggépet, fokozásnak:

Ez utóbbiról meg valami megintmás jut eszembe...

íhuhhhhhu-hhhha)

isti

Döbbenetes, Joni Michel)

Milyen hülye az ember. Legalább is én. Vagy tényleg más is így van vele, csak..?

Mindig azt gondltam, ez egy szép név.

S mikor megláttam az arcát, ó, hogy szerettem volna szeretni, s de régen volt! De megvettem két lemezét. S hallgattam, hallgattam, s az idegbaj kerülgetett. Érthetetlen, fölfoghatatlan, idegesítő, egy totál baromság az egész. Művésziesskedés. Bohócság. Pozórság. Se füle, se farka. Semmi poén, semmi melodia, semmi ütem, semmi semmivel. Hú, emlékszem, hogy még a hajam is megfájdult tőle... Kellemkedés, tartalom nélkül. S úgy ahogy volt, ícsak a biztonság kedvéért) beraktam a többi érthető, élvezhető, drága lemezeim közé.

S teltek-múltak az évek. Évtizedek. S az unalmas filmből, amiben nem történik semmi, néha valami lett. Valahogy már nem a történetet, a storyt, a poént kerestem, vártam. Sőt, a történetek, a storyk, a poénok elvesztek a dögunalom tengerén. Minden történet eggyé vált, s már nem az egyes történet volt a fontos. Az egész történet.

S lassan, lassan olyan dolgokat kezdtem érteni, amit még soha.
ífilmben, könyvben, zenében, - mindenben)

Én nem tudom, hogy jött ez most elő. De igen, véletlen. Egy faramuszi, öregedő pasi gitározott a tévében, mindenki nagyon oda volt, s egyszer csak benyögött valamit, hogy ő, meg a Joni Mitchell hajdanán...

Oh!, - gondoltam, tényleg.

S elkezdtem megnézni.

S hát, fantasztikus. A kép, amit mindig „gondoltam” róla, mindig sejtettem, hogy így lehet, egyszer csak előjött. A kép, az a múltbeli szép s annyira kívánt kép, most összekapcsolódott.

Az image, a hang, s a kép.

Ja, mégegy.

A napokban egy éjszakai feka shown kiderült, hogy az a joviális uriember, az nem más, mint a Herbie Hancock. A hajmeresztő jazz zenész, aki annyiszor s úgy megdöbbsentett újra és újra. S kiderült, hogy ő az első dzsessz zenész, aki Oscart kapott. A zenéért, amit a Joni-val együtt csináltak?!

Mi?

Na, mondtam, ez egy hülyeség, meghülyült a Hancock is.

De most ez is szépen belesímult, hm.

S ahogy hallgatom ezt a csuda nőt, találtam egy idézetet valakitől: „majd mikor eloszlik a por, kiderül, hogy a XX. század egyik legjelentősebb zenésze, a Joni Mithell volt”.

S tényleg. Most, ahogy tátott szájjal hallgatom, lehet így van.

Mi történik az ember agyában?

Jack

desert 2

Téli „anjou” í?) körte, kicsit vizes; unottbanán, rumos tojáslötymedákkal:

Van itt ez a körte. Olcsó, s zöld. De ha az ember hagyja, egy-két hét alatt megsárgul, s belevesedik. Az ötvenhét éves izlelőbimbáim viszont hiába keresgélnek az elveszett ifjúság lopott körtearomáit, a millióból itt-ott maradt egy kettő. a körtéről leginkább a női mell jut eszembe...) Viszont, jó leves.

S itt van a banán, hú! Már rohaddtul unom, de hát kell enni. Baromi olcsó, s tele van karibszigetekkel, ugye.

S hát ez a tojáslikőr tényleg bejött. Nem kell áztatni se. A jó kis vizes körtét finoman keni a banán, s halvány lángon pirulgat az ember pofájában.

Kimondottan érdekes.

Mellérakok egy két üvegképet, fokozásnak:

Ez utóbbiról meg valami megintmás jut eszembe...

íhuhhhhu-hhhhha)

Jack

márc. 4 . Köszönet mindenkinek külön-külön)

Nagyon kedves, drága vagy, köszönöm szépen.

Fogok részletesebben is válaszolni.

Amúgy, „jövök-megyek, intézkedek”.

Jack

általános psziché-topológia, avagy Intragalaktikus felfedezőutak a párkapcsolatokban,no. 2678 mikor egy férfi és egy nő beszélget

Bírjuk egy kicsit. Má' megint alakulok, mindenféleképpen megyek keresztül. Ezt majd külön leírom.Most csak vázlatosan.Tegnap már majdnem fölhívtalak, csak

hát még mindig nem fizettem ki a telefont, s félek. A lényeg, hogy amikor kész lett a resumém, elég tisztán láttam magam előtt, micsoda egy hülye is vagyok. Mert hogy micsoda egy craftsmen is vagyok én, history, tapasztalat, meg ilyenek. S elgondolkoztam. Aztán jött ez a nő, egy szélhámos, fantasztukusan super internet site-al í?), s naponta százan hívják. Nincs semmilyen engedélye, úgy néz ki, mint az Edit tíz év múlva, semmihez nem ért, s szakikat keres engedélyel, akiket le tud venni. S felmerült, hogy a rohadtt életbe, ezt én is tudnám csinálni. Ráadásul egy feka már régóta szekál, miért nem csinálhat nekem egy ilyen weboldalt... De aztán eszembe jutott, hogy ehhez is pénz kell. szóval jobb lenne munka után rohanni, de azonnal. S ahogy rohangáltam, egy pali hív. Válaszolva a resumémre. Délután elmentem interjúra. Hatalmas felhőkarcoló a downtownba, kilátás a félvilágra a tárgyalóból, ahova bevezettek. S elkezdtem beszéni, milyen jó melós is vagyok én. Ők meg egyre arról, hogy kéne nekik egy szuperindendent, aki fölülvizsgálja a felújítási projectjaikat. Mert van belőlük ugyan pár, de senki sem ért – valójában – semmihez... Irattak velem egy aplicationt. Most rögtön s azonnal. Egy nótári puclic is aláírta... Menek ide oda, legyek főnök, dolgoztassak. Mindenféle benefitek, jó pénz, benzinjegy, meg ilyenek. Health és dental insurance. Nem tudom mi lesz ebből, de az ötlet, phúúúú! Micsoda egy íbüszke, s nyakas, s szűkagyú szerencsétlen egy faszt) is vagyok én. Itt van ez a sok mindenem, s nem használom... Akadt egy kis pislicsáré munka, most oda elrohanok. Hátha közben alakul valami. S tényleg, itt van a

RESUMÉM:

Jack

1025 HULLVIEW AVE, APT. B.

NORFOLK, VA, 23503 USA

OFFICE (757) 395 4843

CELL (757) 362 8126

Objektíve

General construction/ carpentry/maintenance related job.

Professional Qualifications and Experience

Over 20 years in building industry, now as the owner/operator of my company.

Experienced in almost all aspect of residential and commercial construction, like new construction, remodeling, restoration, repair, maintenance.

Successfully run my own small construction company or worked in team-work with others, provided various subcontract work.

Operate in extreme conditions, well under pressure, keep deadlines, maintain good relationship with customers, do all of my administrative works.

Skillfully used variety of hand and power tools, equipment's, instruments. Build custom cabinets.

Read blueprints, planed work, supervised crew doing layout, fabricating and building activities.

Consulted with people from other fields architects, designers and inspectors) maintained and updated my professional knowledge.

Additional Accomplishment

Installed custom wood trim onto a metal framed new church. Built structures on river. Rebuild collapsed houses after hurrikánsz. Worked for Preservation Society and Historic Foundation, restored historic houses. Lead carpenter and warranty specialist.

Page 2

Work History

2005 – Present

Worked for real estate agencies – remodeling, repairNorfolk, VA

2004 - 2005

Worked for an architect, completely remodeling houses for re-saleNorfolk, VA

2000 – 2004

Worked for real estate companies, remodeling, addition), build a stage for a theaterWilmington, NC

1998 – 1999

Work for a company as a lead carpenter/foreman then warranty specialist, building a new Holiday Inn HotelWilmington, Nc

1995 – 1997

Worked for a construction company doing punch-out work and framing houses

Columbia, SC

1993 – 1994

Rebuild two duplexes (from scratch), after hurricane Andrew Miami, FL

1992 - 1990

For a developer, installed doors, windows, tiles, cabinets, trim into new houses

Charleston, SC

1988 – 1989 – JACK became a general contractor)

Worked for the mayor family

(Joseph and Charlotte Riley), the Preservation Society rebuilding historic building in downtown. Built a project (two gazebo and a pavilion on the Kiowa River) for a private community Charleston, SC

1988

As part of a team installed all the wood trim into a new metal frame church-Columbia, SC

1987 – 1988

Framed houses for a construction company Monterey, Ca

1986

Replace window seals and

rebuild brick water towers on skyscrapers New York, Manhattan

1986 - Emigrated to the US from Hungary.

–

Personal

“Steve is a plain, ordinary, happy, old-fashioned guy, who believes to earn his and his family life by hard work.”

Birth date

Birth date : 051850

JACK have no handicap.

JACK have a clean driving record, JACK never pled guilty on anything. JACK is a American Citizen.

JACK have my own transportation and tools to build a house.

JACK looking for the opportunity where JACK can work every day.

Please, see my flyer.

More detail on your request recommendations, photos of my works.)

Ilyenek.

Puszik

Jack

márc. 7 édeském, iml

Örültek háza, ami itt megy harmadszorra ülök ide, hogy írjak neked, bárcsak úgy menne jobban, hogy neked is jó lenne, megfizetve éreznéd magad. Persze, most azt mondanám, ha ide nem megy, akkor talán máshova, hátha ha jobban megismered a lehetőségeket, no meg efféle bölcselményeket. Folyton a mi életünkön jár az eszem, amiben mindenki úgy ahogy kell benne van, mert hogy igen nagyokat kell szökkennünk ahhoz, hogy mi egyszer egymáshoz juthassunk. Amikor találkoztunk, akkor úgy látszik mindenki mással volt elfoglalva és nem vette komolyan, de miért is?, hogy még élünk. Na ez kissé zavaros lett. Csak azt szerettem volna kifejezni, hogy kivételes hasadék volt az időben, hogy találkozhattunk.

A képeken jártatván szemem, az üveges szépségek!, te meg szoktad nézni a képeidet? Nincs túltermelésünk ebből? Ami fontos, azt biztos megnézzük, nem? Én már igen régen nézegettem a képeinket. Majd ha lesz rá időm? Hiányozni tudsz, nagyon. Védekezni kell ellened! Itt a tavasz , úgy elmennék veled bárhova is! Öllelek:É

Márc. 7 Úgy van, Válasz lim

Mindig küldök majd egy „üveget”, ha?)

ahogy mondod. Ha még egy ici-picivel több pozitívumon nyomnál bele, már jó is lenne. De ha attól félsz, hogy fölborulsz, akkor így is jó. Majd ez is változik ahogy „azóta” is).

Igen, én azt gondlom, hogy egy csoda volt. Nagy rés támadt az időben, történelemben, Orwelliában. Elaludt az őr.

Jót huzintottunk, jó sokba is került, de én iszonyúan boldog vagyok tőle, hogy nekem volt egy ilyen az életemben, behehe.

Mégha csak egy un. „One night stand” is lett volna, az is jó. De még ennél is több. Kitértük narancsunk rejtekét a nagyvilágra. Szerintem jó ez. Ó, el tudom képzelni, hogy suttyomban hány és hány ember vágyik erre, phú...

Nos, azért nem vagyunk együtt, mert nem vagyok otthon...

Meg hogy megtanuljuk íszönrnyű), hogy valahogy, valamennyire, mindenképpen együtt tudjuk lenni.

íMajd, egyszer, valaha, mindig?)

amúgy éjjel nappal ezt a monumentális murált festem magamról. Elég agyament, de lassan kezdek hozzászokni. Varázs, vezény, kulcsszavak keresztretjtvénye, szinte egy tudomány.)

Elküldöm neked a mellékletbe. Ha akarod átfuthatod, tudom, angolul van, de valamit biztos ki tudsz silabizálni belőle. S persze, drága, melegbársonyosan símogató musz-musz vagy. Olyan jó érezni, ahog kicsit elsímulsz, s nem remegsz.

Pszpsz

Jack

Jack

márc. 8. kikapok hordaléka avagy mellékszereplés háttér eseményekben erőszakolt reinkarnáció közben), a kardán

Klink-klink-klink – ezt mondja a nagy, vastag kardántengelye a Chevy buszomnak. De ez később derült ki, mármint hogy miből jön a hang. Mert először a hosszú, dobokkal teli kipufogómra gyanakodtam. Úgyhogy egy hideg de verőfényes délután hirtelen bafaroltam a Bank of America parkolójának csücskébe. Kirántottam egy gyanús foltokkal teli festőponyvát, s lebuktam. Hát, lógott kicsit a dolog, egy gumirozott bilincs lefegett reménytelen. Találtam öreg autóban mindig legyen drót”) egy jó acélos huzalt, hogy kínlódhassak a csavarintásokkal. De, biztonság kedvéért elővettem a „dabljudi 40-mat”, meg a fehér litiumos zsírsprémemet, s jól telfújtam az összes létező kardánkeresztet. Drót is zsír is, a kettő együtt jólhangzott. Elég frappáns lett, büszke is voltam magamra. A „klinkelés” megszűnt, s valahogy én is egészségesebbnek éreztem magam.

„Megszűnt a kilengés, gondoltam, nem tud verődni többé a fickó odalent”.

Pár nap múlva aztán megint halottam a hangot. A tengerparti úton húztam épp, hogy bedobjak egy elmaradt számlát a postán, mielőtt kiakapcsolnák a villanyom. Egy zsarukocsi gubbasztott a strand nagy, most üres parkolójában, mint egy vadászpók. Mondom jókifogás, s frappánsan beparkoltam a homokdűnék mögé, hogy a jeges szél az óceánról neváshasson. Nézem a helyzetet, a drót még megvan. Megrudósom, úgy félharánt fekvésben, cseng-bong a kardán, mint a harang. Mert hogy belül üres, egy cső. Jobban bekúszok, hogy lássam a két, négyágú újjacskák csatlakozását. Benyúlok. Kis pöcök türemlik ki, fényes tűgörgőcske. Húha, mondom, most a posta és a kégli között majd leszakad a dolog, szétveri a tankot, ömlik majd a benzin, aztán a földön karistolva szikrát szór rá, s mielőtt meg tudnék állni, fölrobbanok. Fasza, nem?

Mindegy. Elaraszoltam a hivatalhoz, bedobtam a kinti ládába a dolgot, a gondoltam, már semmi értelme hazamenni, szakvéleményt kell szereznem. Csorgok hát szépen le a Chesapeake Bulevárdon, át a Tidewater Bulevárdra, mert hogy ott van egy szervíz. Rohaddtul zsúfolt parkoló, de valahogy én is bepréselődök. Egy nagydarab, kövér, szakállas csávó kóvályog. Kérdem „te lenni főnök”? Mondja nem, lenni kuncsaft. Egy öreg csávó, begipszelt karral-lábbal kis kerekese székecskéjén ülve, autót szerel. Odaoldalazok hozzá.

Volna egy kis kérdésem.

Aha...

Az a helyzet, leszakadóba van a kardánom, ilyen és ilyen kocsi, adatok. Nehéz azt kicserélni?

Háááát...

De tényleg, megtudom én csinálni?

Nembiztos, - s a lógó szemüége fölött végigmér.

Kell hozzá valami spéci szerszám?

Hááát, azt tudni kéne.

S honnan lehet tudni? – megint nyomom az adatokat.

Háát, hogy megnézi az ember.

?

Kicsit még állok, toporgok, aztán mondom:

kösz.

Nincs mit.

SZIVACS

Kimegyek. Látom, hogy emberek ágyszivacsokat hurcolnak, mint a tojásukat a hangyák eső előtt. Szivaaaaaaacs!, - gondolom, felfedeztem egy szivacslelőhelyet. De jó.

Kérdem a ráncos hölgytől: - ilyen itten kapható?

hát persze, azért vagyunk.

Bemegyek. Szivacserdő, szivacszigetek. Szivacstömés. Szivacsfabrikálda. Autókárpitos műhely.

-Mennyi egy ilyen izi?

- Milyen vastag, mekkora, stb.

- hát ekkorászor ekkora.

- az 180.

- ajjaj.

- ja, nem olcsó.

...

s mi van a kicsikkel?

Milyenkicsikkel?
Hát a hulladékkal. Amik azért nem olyan nagyonkicsik.
Hát a hulladék az hulladék.
Lehet venni?
Lehet, hogy lehet. Mire kéne?
Padhoz.
Aha.
Nem akarok rá sokat költeni.
Aha.
Mennyi?
Kilóra megy.
Milyen vastag kell?
Hát ilyen, mutatom. Vagy ilyen, tágítom-szűkítem ujjaimat.
Mennyi kell?
Hát egy padra.
Mekkora?
Quinn. Ilyen méretű pad nincs is, az már ágy, kisebb mint a King, de elég egy nagydarab szinglinek, mint én)
Aha.
Körülnézhetnénk?
Körül – tápázkodik fel ráncosöreganyám.
Megyünk hátra, ahol van egy nagy kupac. Vegyesen minden méret. Kezdek guberálni.
jó lenne szabályos.
Aha.
Húzgálom őket, s rakom a hónom alá. Van ötcentis, hétcentis, tízcentis, tizenöt, meg húsz.
a vastag drágább.
Mennyi?
Kettőhetven, kettőkilencven, háromhúsz, háromhetven, négytizenöt poundja
Az mindegy.
Nem lesz annyi.
Kirakhatnám valahol, hogy lássam?
Ki, de hol?
A földön.
Hát rakja.
Rakom. Kevés.
guberálhatok még?
Guberáljon, nekem más dolgom van.
Guberálok. Végre összejön.

Elővesz egy hatalmas vásári mérleget, s fölakassza a skálára. Rátömöm a darabokat. Hat és fél pound lb).

Huszonöt dollár – pögyögteti ki a zsebszámológépen.

Nincs készpénzem.

Kártya is jó.

Kihámozza a masinát egy szivacshegy alól, besuhintom, s kész.

Volna egy zsákod?

Volna.

Segít betömni őket.

Szóval, ezennel most véget ér aszkéta korszakom, pedig már hogy belejöttem...Lesz ágyam, dehaláli..!?

Felbuzdulva, kicurikkolok, s megyek át az autósboltba. Kéne tudni milyen autóm van, mert kérdik. Kirántom a briftasnim, s nincs benne a forgalmi! A régi autómé persze megvan. Hol a bárnerba hagytam? S mi lett volna ha a rendőr megállít? Most mi legyen?

Bemegyek, egy kopasz, nyurga, tetovált kiscsávó áll a kasszánál.

Te, mondom, van autóm, de nem tudom milyen.

Hol?

Itt kint.

Nézzük meg, s jön velem. Fölrántja az ajtót, kinyitja a motorház tetőt, s ott vannak az adatok. Én is tudom, de ez a szivacs kérdés fölkavart.

Visszamegyünk, böngészi a komputeren, elmegy a polcok közé, s hozza.

Tizenegy dolcsi

Tényleg?

Ja.

Fhú, állati.

Nehéz ezt kicserélni?

Lehet, mindegyik más. Én csak eladó vagyok.

Aha. Van itt, aki ért hozzá?

Van, emeli szemét egy nagy, kövér eladóra.

Tessék mondani, kardánykerszt, nehéz azt kicserélni?

Nem, ha tudod mit csinálsz.

S honnan tudjam?

Azt nem tudom.

Ott áll egy vékony, magas ürge, nyakig olajos.

te szerelő vagy?

Nem, de szerelek, rohaddtul megkínozt ez a szar, rohaddék, már mindent összeraktam, s nem megy föl az ékszíj.

Értesz a kardánkereszhez?

Ahhoz nem.

Chevy.

Ahhoz sem.

Hát modom, magamra maradtam. Viszem a kis dobozkám, benne a fényes kütyüt. Áthúrok egy üres parkolóba. Lebukok. Fingom sincs. Mindegy, itt kéne csinálni, mert ha kell valami, szereszám, itt van a bolt. Visszamegyek, hátha találok egy szerelőkönyvet, amiről leszedték a celofánt, mert újat biztos nem fogok most venni. A boltban egy kövér feka fizet éppen.

Mechanic vagy?

Michanic?

Mechanic.

Az mi?

Hát aki az autót szereli.

Á!, az vagyok.

Te, van itt nekem helyezet.

?

Kardán, pénz nincs, érteni nem ért, tudod mondani hogy kell?

Megcsinálom én neked.

? mennyi?

Hatvanöt.

Hú!?

Hát mennyi?

Tudod, lenni munkanélküli, kapni munka, kéne menni, fog veszíteni állás, lenni kicsi pénz.

Mennyi?

Harminc.

Mi vagy te?

Carpenter.

Az jó, kéne egy lépcső. Csinálsz te olyant?

Mindent csinállok.

Jó. Hol vagy?

Itt kint.

Mutasd.

Mutatom. Fél óra, - mondja. Kicserél vízpumpa, visszajön, megcsinál. Mondom, még tudom menni. Mondja akkor kövess. Ezerrel tép, tépek utána. Teljesen feka környék, kis feka ház, húsz autó a kocsibejárón, mind szétberhelve. Leparkolok az utcán. Megy, vízpumpázik. Állok. Mondom, én tudni szerelni. Mondja oké, bukjak le, vegyem kis csavarok ki. Sure.

Gyanús festőponyva ki. Éppencsak beférek alá. Pikkpakk és pukk. Mikor a hátsó csavarok kint vannak, az egész baszást ki lehet hátravelé húzni a váltóból. Nagy vigyorogva viszem a csávóhoz. Pont olyan mint egy gorilla. Gorilla overálban. Még a szeme is olyan véres.

Baromi, mondja. Hozd csak!

Megyünk hátra. Van műhely is, tele ronccsal. Iszonyú, szívmelegető kupi. Ilyen helyen nem kérnek sokat. Körülnézek, hova is kéne a lépcső?

Nézi a kardánom, s elszörnyül.

van hegesztőpisztolyod?

?

Nem baj, majd keresünk egyet.

Talál egy olyan kis palackost, begyújtja. Elkezd melegíteni.

ettől nehezen fog megolvadni.

Nem is azért csinálom. Van ebben egy műanyag kukac

?

Igen, majd mindjárt előtekeredik, csak melegíteni kell.

Én is tudom melegíteni.

Oké, csináld.

S tényleg, egyszer csak egy zöld műanyagkukac spirál ki egy likon. Egy biztosító gyűrű! Még ezt az agyament faszságot! Mind a négy oldalon ki kell olvasztani őket, másképp buldózerrel sem lehet szétszedni a dolgot...A másodiknál elakadok. Nem jön. Közben visszement a vízpumpájához. Szólok neki. Jön, átveszi tőlem, s egyszer csak belobban a kezében az egész tartály. Nyilván eresztett a csatlakozónál. Próbálja elzárni, de már nagyon ég. Ledobja. Körülöttünk mindenütt autók. Alig van hely. Próbáljuk a cipőnkkel elcsavarni a csapját. Ég a cipőm, az övé is. Bámelyik pillanatban fölrobbanhat. Ki kell a kertbe dobni, mondja. Hol a kert? Hol egy rongy? Egy robotkar? Ki hajol le? Ki fogja meg? Ilyeneken gondolkodom, s közben próbálom eloltani a cipőm ez egyébként az egyetlen uri, ami velem van) Egyszer csak elfújja a szél a lángot, de még mindig ezerrel jön belőle a gáz. Odamegy, s fölkapja. Elzárja a csapot. Aztán megint meggyújtja, s addig addig baszogatjuk amíg a másik három műanyag kukac is szépen ki nem kunkorodik. Két perc alatt összerakja, kis zsír, s a kezembe nyomja.

Megyek, benyomom a váltóba, befeszítem a hídba, kis bilincsecskék, kis csavarocskák, meghúz, s kész!

-hova kell a lépcső? A műhely padlására. El kell pakolni. Majd.

nincs nálam cash.

Kell menni autómatahoz?

Ja.

Menjünk, kell venni inni.

Hol?

Sarok.

Kivesz pénz, fizet, hála. Megy a verda mint a doxa. Állati.

Próbálgatom az úton hazafelé, s teljesen ki megy a fejből a szivacs kérdés.

Hazaérve benyomok egy sört, s kicsit elmerengve ledőlök deszkapriccsemre. Ettől egyből eszembe jut a szivacs. Hát ez fantasztikus, még azom is van! Ezt meg kell csinálni.

Nos, ha valaki nem tudná, ez úgy van, hogy az első, totál toplák, s totál nyomor kizuhantamkor, az utolsó filléreimen vettem egy nagy, baszom gumimatracot. harmincért, mert az igaziak több száz dolcsi) Hatalmas. Fél méter vastag, s kétszer két méter. Egy darabig ezen az emelvényen ringtam, aztán kezdtem lejjebb adni. Elkedett eresztetni. Vettem nagyítót íhogy megtaláljam a minilukat), mindenféle gumifoltokat, műanyagfoltokat, a hozzávaló ragasztókkal együtt. S elkezdtem foltozni. Van egy kis beépített villanypumpája, s pukk, egy másoperc alatt felfújja. Mert hogy kicsit itt-ott eresztett. Pár hónapig így fújkodtam, néha az éjszaka közepén is. Néha nem volt kedvem, s deszkán ébredtem. Aztán, egy szép napon, mikor újabb foltot próbáltam fölerősíteni, egy nagy lebernyege szép lassan, mint egy szinpadi függöny kezdett kinyílni. S föltáruult, az egyébként nagyon ötletesen megalkotott ámbráscett belseje. Meghalt. Namondom, akkor ez van. Akkor most vezeklünk. Összeszedtem régi munkásruhákat, rossz szőnyeget, lábtörlőt, ráteregettem a nagy gumira, s ezen alszom ki tudja mióta. Végül is nem rossz. Úgyis oldalt fekszem, a kiálló csontokhoz meg gyúrtem rongyot. Gondoltam, ez most már így lesz, amíg élek. Az élet nem habostorta.

Szóval, szétkaptam az almom, s remek ötletem támadt. Fogtam, s teljesen fölvágtam a gumibálnám hasát, körör-körül. A keresztzileket is elmetéltem, úgyhogy lett egy gumidobozom. S ebbes szépen be-leh-hely-ezh-tem a darabkáimat, mint egy puzzlet. Ráhajtottam a izit, leregaszgattam duckytappal, s lett egy szivaccal töltött gumimatracom. Mert, hogy így nem tudnak szétcsúszni a békák. Fantasztikus lett. Kicsit szégyenlem is magam, olyan jó. Nahát, így zajlik egy csöves élete az Újvilágban. Nem mindig múzeum...,de újra komfort lettem: jó az autóm, s van puha ágyam.

Jack

Marc. 8. Fenébe is önkirakatépítési dilemmák)

azért valaki megmondhatná! Valaki segíthetne leveneni a szubjektivitás bűváruháját. Ráadásul ahány cég, annyi szempont. Mint egy szerep. Mintha egy dörzsölt, sokoldalú színésztől megkérdeznék, hogy akkor most ő Shakespeare? Mikor cowboyt is tud játszani. A Godo-t is, aki soha meg se jelent...

Biztos van valami profi megközelítése ennek, vannak tanácsadók, szakértők. De már arra is van tapasztaltom, hogy azok is mennyire mellé tudnak löni.

Először is, az embernek tényleg kéne tudni, hogy ő maga ki, nem?

Aztán meg kéne tudni, mi a másik oldal, azaz minek, hol kellene megfelelni. Van általános Jokker lap? Vagy az ajtókat csak a neki pontosan megfelelő lap nyitja. A 3-ast a 3-as, a J-t a J?

De honnan tudja az ember a cég profilját? S engem tényleg arra akarnak használni? Vagy valami újra?

S különben is, mi köze a showman-nek a constructionhoz, s fordítva. Meg aztán showman-nek kell lenni, vagy sámánnak? Aki, mint valami zseniális bábjátékos, egy képzelt aktatásából a kellő figurát rántja elő? A pillanat tört része alatt, s bumm, a zsűri lemegy a padlóra...?Amúgy meg elég lomhaagyú vagyok. Mert az egész testem be szoktam dobni, s néha a betonra. Ez az egész interjú egy baromság? Mit játszon el az ember, a szakit, vagy a szaki paródiáját? A szakit előadó szakit? Jajj.

Ráadásul még a Corbusie-t se mindenki szerette.

Újra és újra előveszem ezt a Svájci Katonai Bicskát... már ez is micsoda egy baromság, van ilyen?), nyitogatom a pengéket, konzervnyitókat, körömrészelőket, kisollókat, csavarhúzókat. Szemlátomást minden kutyafasza van rajta, a túléléshez. De hát hol? A dzsungelben, vagy a Wall Streeten? Nem inkább egy Blueberry kellene, iPhone, nyekkendő? A sok kevesebb mint az egy?

Kéne egy kis segítség.

De hát először nekem kéne összeszednem magam.Mi van, meg mivaaan??? Hogy is volt az – mikor...Öt éve, tíz, húsz, harminc, negyven éve?

Micsoda egy faszágban keveredtem már megint...

Lehet kicsit most beülök a kádba.

Jack

Közben elrohantam egy filippinó házaspárhoz, akik valami újonnan épült lakónegyedben most költöznek be. Fiatalok, alacsonyok, görbelábúak, sötétbőrűek, kövérek, egyenes mélykék hajjal, az enyémhez hasonló, szörnyű kiejtéssel, s ugyancsak szemhéjtalan, két pici, Maugli kinézetű csemetével. A valamelyikük papája a haddseregben, tele zsozsóval, vett nekik egy új házat, s kéne nekik polc. Amolyan hármás nevük van, s azért választottak engem, mert hogy a középső nevük, valami teljesen érthetetlen okból magyar. Mindenki köhögött, prüszkölt, meg volt fázva. A lakás új bútorokkal, szupercsicsa berendezésekkel volt telezsúfolva, elpakolatlanul, nagy kupacokban. A duci menyecske fölvezetett az emeletre, egyfolytában szabadkozott, s bemutatott a férjének, aki a szőnyegen ülve spagettit evett papírtányérból a két kis, borzos csemetével. Megtárgyaltuk, megegyeztünk, s engem választottak az öt jelentkező közül...

Aztán dülöngélve hazacsattogtam, mert hogy valami vihar volt éppen. Itthon nekiálltam, s újabb és újabb resume verziókat gyártottam, amiket aztán elsuhintottam a világ minden tájára. Hátha valaki rámbukik...

Aztán enyhén elfáradtam, elmentem főzni, valami szörnyűséget. Aztán újra telepítettem egy beakadt programot a másik laptopomom, amihez le kellett az ágy alá buknom, hogy elővakarjam a gyári cd-jét. Félszettel meg a Cspan2-t néztem, ahol egy csávó az úrfegyverkezés piszkos titkairól beszélt. Aztán jött egy másik, aki meg arról, hogy a tudomány most ott tart, hogy az öt érzékszervünkhöz még harmincat csatolt, amivel mondjuk mágneses rezonanciát, láthatatlan fénytartományokat, s egyebeket foghatunk. Be is mutatta. Állati.

Aztán utána mentem ennek az olasznevű filozófusnak, akinek az anyja fodrász, az apja taxisoőr volt New Yorkban. Van vagy hat diplomája, tíz egyetemen tanít, írt tizenhét könyvet, meg ilyenek. Amúgy marxista, s nem ért mindenben egyet a Chomskyval. Azért ezt jó tudni. Titokban kicsit gyanakodtam a jó öreg, liberális zsidóra, de olyan okos, hogy kellett egy másik okos, hogy felbátorodjak a véleményemmel...

Az is kiderült, hogy én elég sok mindenben egyetértek vele. Például hogy jó dolog a köztársaság, de azért a demokrácia se kutya. Meg hogy semmi sem totalitárius, hanem egy kicsit ez, egy kicsit az. Pár gazdag milliomos manipulálja a világot, de azért ez nem akadályozza meg, hogy a kisember szabadon garázdálkodhasson odalent. S hogy mindig a népnek van igaza. Ez különösen megfogott. Mert én is, kardánkeresztes, hulladékszivacsos életemmel ugyan ide jutottam. Szóval, mi a fasz?

Aztán még néztem azt a két kompozert, de ezt már írtam. Kiírtam egy filmet is, a színes, de elég zaklatott mélygtengeri életről) mikor végre működött az a bizonyos program is. Meg volt ott egy koreai csávó, világbankok szakértője, egyszer már néztem kicsit, de most föl is vettem az ismétlést. A globális gazdaságról beszélt, hogy mik a jó modellek, ki a hunyó, ki fog győzni. Meg hogy mi van a sok képmutatás mögött, mik a mozgatórugók a pénzpiacon, s így tovább. Iszonyú akcentusa van, de amúgy nagyon vicces, hülyére rötyögtem itt magam rajta.

A laptopon is lehet tévét nézni, régi, meg élő műsorokat is, föl lehet őket venni, meg ilyenek. Érzem, hogy nő a fejem, néha megtapogatom. S eszembe jut a vicc:

- Anyaaaa!?, - kérdi Pistike, - ugye nem is olyan nagy a fejem?

- No, nem kisfiam, nem nagy, de most fogd a sapkádat, s hozzá benne öt kiló krumplit.

Azért ez kurva jó.

éjjel mintha megdagadt volna a vesém, remélem a sok bezabált mogyorótól van, s csak képzelgek. Majd mindjárt főzök sok teát, csak először megiszom a kávé. meg majd átugrok egy öreg csávóhoz, kicsit falat tapasztani. De csak pár órácskára. Kicsit takarítanom is kéne... Aztán megint nekiállok bombázni a világot szerénységem méltatásával. Putty.)

Pussz -

Jack

márc. 9.hát, sajnos én nem...Jill

Hát sajnos én nem tudok segíteni assziszem. De hát te azért elég 'okos' vagy. Az önvizsgálás, összerakás meg mi meg biztos nem árt.

De az biztos, hogy az ember egyedül jól bele tud keveredni. Ráadásul azok a francos 'pillanatnyi körülmények' meg mégiscsak determinálják valamennyire.

Mikor én pesten voltam elég jól 'megbuktam', el sem tudtam képzelni, hogy nem tudok semmi normálisat kezdeni, mert azért hülye ugye nem vagyok?), aztán mindenféle értelmetlen békasege perspektívákba, naiv, idealista vagy kitudja dolgokba keveredtem és a végén kurva boldog voltam, hogy legalább a tücsköket hallgathatom egyedül a lépcsőn ülve a nagy kötcsei éccakában...

Hülyeség.

Maga azért férfi, nem rokkant, és sokkal inkább vizionáló fajta, úgyhogy nincs is semmi értelme annak amit az előbb leírtam...

Hátha kikeveredik) azért ebből vmi, én bízik benne...

Itt semmi különös, várakozás, kínlódás, mit tudom... kitartás szívem, puszik,

Jill

Márc. 9. Másképp látom, lj

Örülök, hogy ezt írtad. Ez volt az egyetlen őszinte leveled erről a témáról.

Ami persze nem jelenti, hogy örülök annak, amiben vagy. Amiben vagyunk...

Mindenesetre segített abban, hogy felszálljon a köd erről a dologról, s eszembe jutott, hogy is láttam én ezt. Ahogy már mondtam is ezt...

Valójában én durkkoltam neked, hogy sikerüljön. Láttam, hogy miben vagy, s mennyire szeretnél valami mást. Valamit csinálni magaddal.

Szerintem lehattél volna egy kicsivel szerencsésebb is. Valahogy a körülmények nem nagyon kedveztek. Az biztos, hogy arrafelé elég vékonyan folydogál bármi pozitív, pedig az mindig elkél. Lehetett volna olcsó jóslásba fogni ímint a Mercz), de én alkatilag utálok ezt.

Valójában örülök, hogy megpróbáltad. Szükséged volt erre, kimenni egy kicsit a világba, s találkozni magaddal. Sajnos nem a legjobb történelmi pillanatban. De legalább elmondhatod, megpróbáltad, ilyened is volt. Változatlanul nem ajánlanám, hogy bántsad magad.

Ez az örökös ítélkezési kényszer magunk, meg mások fölött, szerintem nem helyes.

Túléltek s kész. Remélem a Jóisten megengedi nekünk, hogy helyrehozzuk, ha hibáztunk, s minden jó, ha a vége jó.

Ügyes, aranyos cica vagy, s ne szomorkodj.

S szeretlek. Jack

Gondoltam, úgy lehűtöd, lim

A dolgokat. Próbáltam elképzelni az „újságom”, de valahogy semmi se jött ki belőle. A levél jobban ítszene).

Nehéz téged meghatni. Ezt a női-anyai mentsvárat ismerem: az összes nő, a nagyanyimat beleértve, hasonlót csinált. Értem, de nem teljesen.

Sokáig ugye úgy volt, hogy letették a nőket: hülyének is nézték, tiltották is őket...S most, mikor már szabadna mást is, ügyesen bebujnak ebbe a lukba. Néha kijönnek „pisilni”, és sírnak: milyen szörnyű. Olykor voltam én is anyuka, meg amúgy is. A férfi létnek is megvan a buggyant csapdája. A bütyözés, sport, kocsmázás, stb. A „hogyan legyünk agyhalottak”. Nos, én mindig igyekeztem ennek határt szabni, s persze, főleg, mert remek alkalmam volt bányákba menni haszonért. Amúgy, azt hiszem, minden az ember elméjében történik: összeállnak dolgok, aztán kijönnek mint színek, hangok, szöveg, papírhajtogatás, kőfaragás, - ha alkotásra célunk. Vannak, akik társadalmi munkát végeznek, s eljárnak menhelyekre gombot varni.

Pár ötlet: három doboz festékikék, sárga és piros). Egy csomag írógép papír, egy jó toll. íha annyira reménytelenül vírusos a komputer).

Egy csomag agyag .Kottafüzet. ímikor senki sincs otthon, leülsz a zongorához, s gondolsz valamire, s leülsz egy hangot. Vagy fordítva: leülsz egy hangot, s gondolsz valamire. Ha nem jut eszedbe semmi, leülsz egy másik billentyűt. Ha tetszik, leírod ímiután, kb. fél nap alatt megtanultad a klaviatúrát). Aztán egy másik hangot. Egy harmadikat. Aztán előlről kezded az egészet, s azt mondod, „föld”. Négy betű. S keresel hozzá hangot, hangokat. Vagy azt mondod: „péntek délelőtt”. S hetente kétszer fél órát rendszeresen elköveted ezt. Nincs értelme?Hát persze nincs, ha az ember nem csinálja.A naplóírást is említettem. Olyan jó kis sűrítő vagy. Játssz azzal, hogy milyen röviden tudod megfogalmazni egy napod, heted, évszakod, vagy az évszakot...A tanulást már mondtam, de nem erre céloztál.Kiszakadni meg kell, azzal egyetértek.Igen, valójában ez a mentális nyomás, értelem találás, örökös noszoga, készletve levés, igalmi szint iöröm vagy

öröm nélkül) ez nehéz. Ha „amúgy” nincs. A nihilt, - érzed. Nos, a következő ajtó mögött a csinálás van. Ha azt hiszed, agy vagy lélekkárosodást szenvedsz a csinálástól, az helytelen gondolat. Már mondtam. Ahogy a költő: „itt a megnevetés a tévedés, vagy tétovázó visszatörpanás”. S kell célt keresni. Az ember nem lehet önmaga célja. Puszik

Jack

márc. 9. nehéz mit mondani, bááár?

Most mi van, Nőnap?

Éljenek a NŐK!

A nők jók, én tudjad, szeretem őket.

Írom ezt a sok baromságot, s felmerül, hogy „azért sok, ami sok”. De csak „for the record”, azaz, hogy meg legyen örökítve, nyoma legyen, maradjon, gondoltam, nem árt. Piti dolgok ezek. Az ember megtanulta a „pofa és a zsömle mérete” összefüggést használni. Azért valamire biztos jó ez. Amúgy, meg senki sem tökéletes, nem?

Szórakozott zene-zseni, meg algoritmus vizard.

Két példa: a híres Brian Eno, zene-zseni, egy másik íeddig nem ismert) zsenivel beült a tévébe, bemutatót tartani. Mind a ketten vitték a kis laptopcskájukat, ami nyilván a legjobb, meg legújabb... Megvolt a bemutatás, s elkezdődött a társalgás a Komponálás Végtelen S Kozmikus lehetőségeiről. A másik csávó valószínűleg a világ leghíresebb játékprogram bütykölő einsteinje. Nos, mindenki kinyitotta a csodaszerszámának a tetejét, s a közönség izgatottan várt. Mikor is kiderült, hogy a Brian Eno-nak semmi sincs a komputerén, illetve csak a kismillió kompozíciójának a neve. Mert, hogy most vette vagy kapta, átmásolta a cuccokat a régiről, csak nem jól...

Szóval a játékos csávó ezerrel nyomatta hogyan kell világegyetemet gyártani, képzeletbeli lényekkel, amiknek minden alkatrésze szabadon cserélhető. Aztán a számítógép „fölvesszi az algoritmust”, s ezerrel s magától gyártja a lehetőségeket. „Komponál”. S ott ült a zenetudós, s persze ő is mondott dogákat, de a képernyőjén nem volt semmi..., s ő inkább a zenéhez ért. Nem is győzött szabadkozni.

A másik egy Chomsky-hoz hasonló szuperagy: történész, meg mindenben nagyon társadalomtudós, amolyan vegyesfelvágott filozófus, média-zsonglőr, ami manapság kell. Túlságosan felgyorsultunk, már senki sem ér rá lomhán cammogó nehézságakkal bibelődni. Nos, ez a Michel Parenti, ez a neve, írt, többek között egy könyvet a római történelem egy peridódusáról, mikor is a J. Césárt megölték. Totálisan és teljesen helyrerakva a Cicerót, aki aljas anyagi

érdekből jól elferdített mindent, s ettől az egész utána jövő történetírást. Azaz, hogy mit kell-kellene erről tudni.

S mondja-mondja a pali, de mikor bizonyos részletekhez ért, s kérdezte a riporter, hogy kicsit bővebben, akkor mondta, hogy erről fingja sincs a komputere nélkül... Sajnos nem tudom ilusztrálni, hogy ezek milyen nagytudású csávók voltak, amúgy, tényleg lenyűgöző. Néha úgy éreztem magam, mint egy ősember, vagy egy maszületett bébi. Mindezek a dolgok meg lehetőséget adnak, hogy az ember a saját dolgait gereblyézzesse kicsit. S az jutott eszembe itöbbek közt), hogy mennyire relatív az életvitel-em-szintem kínálkozó lenézése, lefikázása. Tudom én, hogy miben vagyok, de tényleg, mit csináljak?

Majdani kocsiforrás – a jung filippínók

Pussz -

Jack

MÁRC. 9." LEGALÁBB A TÜCSKÖKET HALLGATHATOM",- AZ ELKÖLTÖZÉS ÚJRA GOMBOLÁSA, JL.

Hát sajnos én nem tudok segíteni assziszem. De hát te azért elég 'okos' vagy. Az önvizsgálás, összerakás meg mi meg biztos nem árt.

De az biztos, hogy az ember egyedül jól bele tud keveredni. Ráadásul azok a francos 'pillanatnyi körülmények' meg mégiscsak determinálják valamennyire. Mikor én pesten voltam elég jól 'megbuktam', el sem tudtam képzelni, hogy nem tudok semmi normálisat kezdeni, mert azért hülye ugye nem vagyok?), aztán mindenféle értelmetlen békasege perspektívákba, naiv, idealista vagy kitudja dolgokba keveredtem és a végén kurva boldog voltam, hogy legalább a tücsköket hallgathatom egyedül a lépcsőn ülve a nagy kötcsei éccakában...Hülyeség. Maga azért férfi, nem rokkant, és sokkal inkább vizionáló fajta, úgyhogy nincs is semmi értelme annak, amit az előbb leírtam...Hátha kikeveredik) azért ebből vmi, én bírok benne...Itt semmi különös, várakozás, kínlódás, mit tudom... kitartás szívem, puszik, Jill

Márc. 9. Az én válaszom - Másképp látom, lj

Örülök, hogy ezt írtad. Ez volt az egyetlen őszinte leveled erről a témáról. Ami persze nem jelenti, hogy örülök annak, amiben vagy. Amiben vagyunk...Mindenesetre segített abban, hogy felszálljon a köd erről a dologról, s eszembe jutott, hogy is láttam én ezt. Ahogy már mondtam is.Valójában én drukoltam neked, hogy sikerüljön. Láttam, hogy miben vagy, s mennyire szeretnél valami mást. Valamit csinálni magaddal. Szerintem lehettél volna egy

kicsivel szerencsésebb is. Valahogy a körülmények nem nagyon kedveztek. Az biztos, hogy arrafelé elég vékonyan folydogál bármi pozitív, pedig az mindig elkél. Lehetett volna olcsó jóslásba fogni ímint a Mercz), de én alkatilag utálok ezt. Valójában örülök, hogy megpróbáltad. Szükséged volt erre, kimenni egy kicsit a világba, s találkozni magaddal. Sajnos nem a legjobb történelmi pillanatban. De legalább elmondhatod, megpróbáltad, ilyened is volt. Változatlanul nem ajánlanám, hogy bántsad magad. Ez az örökös ítélkezési kényszer magunk, meg mások fölött, szerintem nem helyes. Túléltek s kész. Remélem a Jóisten megengedi nekünk, hogy helyrehozzuk, ha hibáztunk, s minden jó, ha a vége jó.Ügyes, aranyos cica vagy, s ne szomorkodj. S szeretlek.

Jack

márc. 9. olvasda, iml

Most úgy olvastam a leveleid, mint valami újságot, persze, siettem, mert félek megint betojik a gép. Ahogy így olvaslak, te szereted ezt az írást nagyon. Nem? Epikusan történnek meg veled a mindenek. Bennem , valahogy máshogy, nem tudom foszlányosan, élményszerűen. Például, tegnap a húgom gyerekeivel voltam egész nap, mert ő elment valahová és az a kicsi fiú, újrajátszatta bennem a gyermekvágy hangulatát, hogy mennyire teljessé tudta tenni nekem a világot egy-egy gyerekem, s hogy nem akarok létük esetlegességébe merülni, mert azonnal félek, féltem őket. "Nem akarok érzékeny lenni", hogy idézzem Lili mai napi igéjét, aki ezt a kocsiban való fejfájással kapcsolatban mondta, amikorbiztatóan elmeséltem neki, hogy nekem is fájtt gyerekkoromban az autóban a fejem, s hogy ez azért van, mert ő olyan érzékeny.Szóval , tényleg jobb ha fenntartok egy "butább" állapotot, ahonnan, könnyebb elengedni a gyerkőket.Aztán itt a tavasz és kifoszlott bennem is , újra és újra az ültethetnék, a földbemerülés öröme, a teremtetés. S közben egy éjszakát beszélgettem az Ágotával, lassan szokásunkká válik, hogy kéthetente nála alszom és beszélünk és beszélünk és ott alszom, ma három órát, és felkelvén mindig tudjuk folytatni. Igen, köszönöm, az én női napomat! A Gergőtől kaptunk mi nők, Lili meg én virágot, de a fiúktól nem. És jól esett volna, milyen hülyeség, persze megsajnálgattam magam. Vicces vagyok, de főként magányos.

Alkotni szeretnék valamit, s nem találom azt az amit. Daráljuk az időt, olyan jó, hogy írsz nekem , nagyon érdekesek és szórakoztatóak is a leveleid.Ne törődj azzal, és ne akard, hogy én is olyan nagyíró legyek mint te. Pusz JACK

Ha nem ismernélek, vers iml

Úgy értem, ha
Nem
Hempergőztem volna veled

Egy ágyban
Összegabalyodva
Valami örrökkévalósághoz
Igazodva
Nem kulcsoltad volna belém kezed
Lábad
Nem símogattad volna arcom közel hajolva
Ha soha nem ugrasz a nyakamba
Ülsz az ölembe
Rángva-ellazulva
Ha soha nem
Lihegsz
Sikítasz kérlelsz s
Kacagsz nekem
Leheletem harapva –
Megérteném most
Szűkös adakozóm

Gondoltam, úgy látod, Válasz lim

A dolgokat. Próbáltam elképzelni az „újságom”, de valahogy semmi se jött ki belőle. A levél jobban ítszene).Nehéz téged meghatni.

Ezt a női-anyai mentsvárat ismerem: az összes nő, a nagymamát beleértve, hasonlót csinált. Értem, de nem teljesen. Sokáig úgy volt, hogy letették a nőket: hülyének is nézték, tiltották is őket...S most, mikor már szabadna mást is, ügyesen bebujnak ebbe a lukba.

Néha kijönnek „pisilni”, és sírnak: milyen szörnyű. Olykor voltam én is anyuka, meg amúgy is. A férfi létnek is megvan a buggyant csapdája. A bütyözés, sport, kocsmázás, stb. A „hogyan legyünk agyhalottak”. Nos, én mindig igyekeztem ennek határt szabni, s persze, főleg, mert remek alkalmam volt bányákba menni haszonért. Amúgy, azt hiszem, minden az ember elméjében történik: összeállnak dolgok, aztán kijönnek mint színek, hangok, szöveg, papírhajtogatás, kőfaragás, - ha alkotásra célunk. Vannak, akik társadalmi munkát végeznek, s ejárnak menhelyekre gombot varni. Pár ötlet: három doboz festékikék, sárga és piros).Egy csomag írógép papír, egy jó toll. íha annyira reménytelenül vírusos a komputer).Egy csomag agyag. Kottafüzet. ímikor senki sincs otthon, leülsz a zongorához, s gondolsz valamire, s leütsz egy hangot. Vagy fordítva: leütsz egy hangot, s gondolsz valamire. Ha nem jut eszedbe semmi, leütsz egy másik billentyűt. Ha tetszik, leírod ímiután, kb. fél nap alatt megtanultad a klaviatúrát). Aztán egy másik hangot. Egy harmadikat. Aztán előlről kezded az egészet, s azt mondod, „föld”. Négy betű. S keresel hozzá hangot, hangokat. Vagy azt mondod: „péntek délelőtt”. S hetente kétszer fél órát

rendszeresen elköveted ezt. Nincs értelme?Hát persze nincs, ha az ember nem csinálja. A naplóírást is említettem. Olyan jó kis sűrítő vagy. Játssz azzal, hogy milyen röviden tudod megfogalmazni egy napod, heted, évszakod, vagy az évszakot...A tanulást már mondtam, de nem erre céloztál. Kiszakadni meg kell, azzal egyetérték. Igen, valójában ez a mentális nyomás, értelem találás, örökös noszoga, készítetve levés, igalmi szint iöröm vagy öröm nélkül) ez nehéz. Ha „amúgy” nincs. A nihilt, - érzed. Nos, a következő ajtó mögött a csinálás van. Ha azt hiszed, agy vagy lélekkárosodást szenvedsz a csinálástól, az helytelen gondolat. Már mondtam. Ahogy a költő: „itt a megnem-tevés a tévedés, vagy tétovázó visszatörpanás”. S kell célt keresni. Az ember nem lehet önmaga célja.

Puszik

Jack

márc. 11. hatszáz dolog, ljég

kb. ennyi mindent csinálok egyszerre. A mindent a naplómba írok, azt hittem ezt tudod. S onnan másolom át az Outlookba. Biztos nem jól csináltam. Amúgy, ez a világ legbonyolultabb dolga, az az Internetes munkakeresés. Kb. hatféle resumét írtam eddig, egyfolytában ezen tökölkök. Mert más kell küldföltre, más kell ide. Más kell a nagymenőknek, más a közepeseknek, más a kicsiknek. Más, amikor az ember „csak úgy küld valakinek egyet”, más mikor válaszolsz valamire. S miután ezt soha – így – nem csináltam, jó nagy keverés. Akárhon nézem, mindenütt azt mondják, hogy egy hajszaalom múlhat az egész. Egyetlen helyesírási, vagy bármilyen fogalmazásbeli hiba, s kész, a pasit kidobják a szemétkosárba. Szóval, minden új. Még az is, ahogy magamat kell látnom. Egyik szempontból – s a valóságban – teljesen szuper vagyok, de van amihez kevés. Például nem vagyok építész mérnök. Ilyenből mindenhol keresnek, szemlátomást az egész világ építkezik.

Amúgy, azt hiszem hogy a személyes kapcsolatokon múlik szinte minden. A jó helyek kalap alatt mennek. Viszont én is voltam már olyan helyzetben, amikor egyszerre rámozgok minden: több munka, mint munkaerő. Ilyenkor az ember valaki után néz. De nagyon óvatosan. S akkor persze ott vannak a közbenső dolgok. Mikor „majd egyszer”, „majd lehet”, „netán”, „talán”, hátha meg nátha helyzet van. Amikor valaki keres valakit, mikor meg talál, semmi sem lesz a melóból. Lilió variáció. Néha teljesen megáll az agyam. Már azt se tudom, hogy ki vagyok. Aztán eszembe jut, de meg kell értenem, hogy ki a cég. S persze, ez csak amolyan virtuális valóság ugye, nem az van, hogy az ember oda megy egy építkezésre, irodába, s látja, mi van. A bemutatók, cégismertető sokszor csak szemfélnyvesztések. Aztán vannak más bonyodalmak is. Itt van például egy.

Hirdetés: „Haddiipari cég munkavezetőt-munkásokat keres.

Munkavállalási engedély, gyakorlat kell. jelentkezni személyesen”, s jön a cím. Nézem a térképen, a francha van. A benzin iszonyú drága lett...Mindegy, úgy döntök, elmegyek. Polgári környezetben teljesen meghatározhatatlan raktáépületek. Lilió új kis teherautó az udvaron. Bemegyek. Két fekete – egy nő meg egy pasi – van a ötvenszemélyes irodában.Hi.Hi, mondja nő. Miben segíthetek?A munkahirdetésre jöttem.

Vegyél egyet – mutat a pulton lévő stencilcsomagra. Nézem, egy húsz oldalas kérdőív.

Kicsit tudnál erről bővebbet mondani? – kérdem. Mondanál valamit? -fordul a nő a pasihoz. Az nagy nehezen föltápaszkodik, s kellenlőn közeledik.Nos, földkábél fektetéséről van szó, lakónegyedekben?

Lényegében árkokat kell ásni, s belefektetni a kábelt.

Értem, de valami munkavezetőről is volt szó.

Tényleg? – fordul a pasi a nőhöz.

Ja, az van a hirdetésben, válaszol a hölgy.

Ja? – igen, de az is dolgozik, nekünk csak amolyan tébláboló munkavezető nem kell.

Szóval, az is gödröt ás?

Az is.

Ez egy röhej, nem?

Ez van, tárja ki a karját, s kajánul röhög.

Én is. Kösz – mondom. Bye.

Bye.

Baszódjatok meg, gondolom. Egyszer láttam ilyent. Hatszáz kis mexicói nyakig sárosan ugrált ki-be az árokból, s egy narancssárga kábelt rángatott. Kábeltévéhez...Hogy mi ebben a katonai, azt nem tudom. Nos, ez az akció három órámba, s húsz dollárámba került...Közben itt van a nagy cég, akik most a „háttérmet” vizsgálják, azt hiszem. Aztán itt van a filippinós polckészítés, egy agyament ügynőknőn keresztül, s amire már szintén elköltöttem fél napot, meg harminc pénzt. Az is a levegőben. Közben megint elhívott a tapasztós emberem, pár órára. Közben egy másik is hívott, fél napos munka. Közben helyi szekrénykészítő visszahív. Mondja mikor találkozunk, de elfelejtem a dátumot, majd vissza kell hívnom. De azt se tudom, a sok közül ki is volt...Nos, valahogy így.Az otthoniaknak már egy buznyákjuk sincs. De miután nem tudom, mi vár rám, meddig kell még baszkódnom mire találok valamit, porciózom a lovakat. S közben rohaddtul utálok az egészet. De hozzá kell szoknom.Ha én magam nem találok folyamatos munkát, el kell mennem egy céghez. Jó lenne nagyhoz. Jó lenne kistőnöknek. Ha kistőnöknek megyek, akkor mindegy hol, nem teljesen, mert a költözés is pénzbe kerül...De amúgy megszűnik az időjárás kérdés, hogy

kint szenvedek a hőbe-fagyba. Mert majd csak furikázok. Idegbajos vagyok, kicsit beszarva, nem tudok aludni. Éjjel fölkelek ímint most is) kávézom, eszem, hízok. Cigizek, piálok is, mert másképp begolyóznék. Néha ezerrel belevetem magam valamibe, aztán azt veszem észre, hogy puff, megállt az agy. Csak nézek ki a lukon. De valami tényleg nyomat, a vitalitásom, ez az utolsó szalmaszálam.

Teljesen megdöbbsentem, mikor megláttam a „profi” munkatörténetem.

Hú!, tényleg minden apáfaszát csináltam, ezer dologhoz értek, dörzsölt, öreg róka vagyok, tényleg ideje lenne stabil állást csinálni, s nem cigánykodni, tanglizni. Kéne biztosítás, nyugdíj, s társai. A csákány helyett ceruza, a talicska helyett parádés autó. Meg ilyenek. S itt van, ennek a leírásától teljesen lefáradtam. Ittam egy kávé, s most vissza kell másznom az ágyba. S közben, aggódom magamért. Most vagy soha. Vagy kihúzom magam a hajamnál fogva, vagy megbuggyanok.

Ha egyedül lennék, lehet már úgy lenne. De itt van a külvilág, Te is, szóval, nem lehet..., lehet, még meg is vagy sértődve, vagy mi. Pusssz,

Jack

könnyesre röhögtem magam, jég!

Most csak pár sorra futja, este bővebben.

Nagyon örültem levélkéidnek! De egy kicsit szomorú lettem, s aggaszt ez a, már-már tartóssá váló állapotod. Remélem, mielőbb lesz valami megoldás – vagy beüt egy jó munka, vagy két kézzel kap utánad valami cég! Nagyon szorítok-drukkolok érte! Nem sértődés miatt nem írtam bár van bennem tüske – de ezt majd este megírom). Ha a hosszabb „levélmentességre” utaltál, jeleztem a múlt héten eleresztett levélkémben, hogy csüt-pénteken szabin leszek, aztán szo-vas is gép-nélküli állapot, de aztán újra itt. S jött a boldogság – két, gyönyörűséges, hosszú élménybeszámoló a szivacsoson könnyesre röhögtem magam). Úgy gondoltam, este, munka végeztével összekötjük gondolatainkat, de másként alakult. 1/29-kor dobtam el a tollat, már majdnem sikítva – a többiek még csákányoztak tovább -, s vonszoltam ki magam az immár kulcsra zárt) kapun. Majd holnap.... ezzel mentem el. Rosszul éreztem magam amiatt, hogy nem írtam, egyre azon járt az agyam, biztos várod-lesed a híreket, s hiába. – No majd ma este! Ha török- ha szakad! Addig is puszi és ügyesen

Jég

Szájbarágó, avagy milyen példát mondjak? Válasz lim

Ezen gondolkodom. Az a nőnap kiadvány jutott eszembe. Hogy az ígyébként nagyon jólnevelt, szocializált, udvarias, kedves, figyelmes, érzékeny...) fiai

soha nem köszöntenek föl. Tudják, mondhatnák, de nem teszik. Valamiért, nyilván mindennek oka van. Alkat? Valakire ütöttek?

Nos, azzal semmi bajom nincs, hogy nem írsz nekem eposzokat. A stílusod is jó. Én is örülök s lesem a leveleid. Aztán elolvasom, van benne egy kis smúz, égett gyufafejjel szemöldök festés. Látszik, de elég halvány. Szóval, kicsivel több kéne, mint mellékes szórakozottság...

Ez az én életem! Talán, hogy érdekeljen? Hm. Lehet. csak valamiért: nem, nem, nem...) Oké.

Jack

Bariton, jégl

Nagyon örültem a tegnapi telefonodnak! Édes kis álmos-rekedt hangod volt! (Cohen lehet, hogy meg irigyelne?) Akkor ébredtél? – csodálkozva néztem az órára, mikor megszólaltál: juj, mily korai idő ez ott még!

Szevasz Tavasz!

Ha így köszöntelek, hátha hozzád is bekúszik ennek a hangulata! Gyönyörűséges virágpompába öltöztek itt a KÜM előtti téren is az aranyesők. Ráadásul finoman cirógató-melengető napsugárnak örvendezhettem, amikor ballagtam át az ebédlőbe. Talán tényleg véget ér a tél? Reggel is, Bkeszin, a buszmegálló felé igyekeztél, inkább az úttest közepén jöttem amikor nem jöttek autók), mert ott a napos oldalon lehettem. Élvezkedtem egy kicsit.

Délután hallottam egy kollégától: Ottawában is készülnek a márc.15. megünneplésére, kis bibivel: mínusz 20 fok van, a Kossuth szobrot teljes nagyságában bazi nagy hótömeg borítja, amit a hó alól addig még ki kell ássanak! Nem semmi!

Emlékszel, 2006 március 18án mi is álltunk Siófokon a jéghegy tövében!

Hallottad? Hétvégén szavaztunk: a nagy többség nem óhajtja tovább a vizit- és kórházi napidíjat, meg a tandíjat. Kíváncsi leszek, mit fognak lépni, milyen újabb sarc jön, honnan lesz újabb bevétel ezek pótlására. Nektek kellett fizetni Jill után ezeket? Vagy az ilyen súlyos betegek legalább kapnak mentességet? A tandíj-mentesség Alizt sajnos már nem fogja érinteni basszus, ezt is megszívtad), ha csak nem kezd újabb tudomány elsajátításába. Mi van Jillel? Javulgat a lába? Tud bicebócszkodni a házban, a kertben? Most hétvégén megemlékezünk/megünnepeljük márc.15-öt – ki-ki a maga módján. Nagy rinya van, hogy a hőbörgők hada újfent gyülekezne és egy kis „emlékezetes napot” kreálna. Már tiszta dili, hogy állandóan ez lengi be az ünnepeket. Széthúzás, acsarkodás, balhék tömkelege - s félelmek a lelkekben, hogy mivé fajul. Utálom. Én majd inkább megnézem Ben-cét. Jövő héten is elmegyek 3 nap szabira kedd-szerda-csüt), majd megyek megint

segíteni a dajkálásban és a háztartásban. Aztán mindjárt ránk tör a húsvét! Nagyon korán jön ez most. Mindenki csak téblábol és révedezik, hogy jó, tényleg! Szinte még fel se ocsúdtunk a terület asztalkám-bájlis karácsonyból, a virslispezsgős szilveszterből, s máris itt van a nyakunkon a sonka-tojásos nyuszi-puszi! Lehet dagadni. Hogy vagyol? Helyzeted – munka frontján – változik, vagy alakul? Vagy még csak ígérethegek vannak? Drukkolok és szorítok, hogy jól alakuljon.

Vigyázz magadra és töltekezz –film, könyv, múzeum, levél- vagy naplóírás- a holt időben.

Puszik

Jég

Márc. 11. Csócsa, avagy közösen nem szeretjük egymást, iml

Már annyit hallottalak szónoklani a nagy szeretetről, az alázatról és egyéb oly fennkölt, csak benned leledző szépségekről. Igazán, csak ezen értékes birtokok nélkül is megkérdem, hogy akinek, vagyis most nekem éppen fájna, hogy elhagyott vagyok, akkor miért szemétkedsz, miért okozol még fájdalmat, miért kell még inkább egyedül éreznem magam, mert akinek elmondhatnám: neked, még gonoszkodik velem. Hol itt a szereteted? Te, aki majd elolvad az én édeskiscsaládomtól, miért nem írt, ha már úgy ismer-figyel engem, egy szót Matyinek, hogy vegyen virágot, és Jack küldivel, adja át? Mit vársz így tőlem? Mert az asszonyod, aki elemészti az életünket, az föl van mentve ugyebár, de évtizedes hiánylenyomatait nekem kéne pótolnom? Vagy mégsem így igaz ez? Jól voltatok ti úgy, ahogy voltatok, csak szegény alkalmatlan lett a betegsége miatt a nőnek lennre? Aztán meg itt van még a lelkiismeret-furdalásod, és nem velem szemben, hogy elhagytál és ? Hát én nem harcolni akarok, szeretetben lenni, az pedig lehetséges még ilyen messziről is. Ha nem megy, közösen nem szeretjük egymást. Sajnos.im.

Márc. 12. Ok, Válasz lim

szerintem is
összeszedem magam
nem írok többet
falra hányt borsó

J

Márc. 17. szia, iml

Mi van veled, sikerült valamit elérned? Jelentkezett az a cég? Vagy másik? I
Nem válaszoltam...
Pusszantalak kedveském, minden jól! Imola

Hát igen. Már közben azt gondoltam, ahogy az utolsó levelemben említettem is), hogy ez totál kifújt. Képződtem. S ahhoz képest, ez a nő iszonyú bunkó. Nem találok jobb szót.

Majd lehet néha jelzem, hogy élek, de semmi-semmivel. Ráadásul tényleg azt gondolom, hogy ez a nő rajtam egy átok. Minden alkalommal valami súlyos baj ér, mikor újrakezdjük. A saját életemmel kell törődjek. Valahogy rendehoznom, felépítenem. Már igencsak kezdtem aggódni az Elenaért, régóta semmi hír. Próbáltam fölhívni, de nem lehet. S most írta ezt az igencsak depis levelet. Szegény Elena. Szegények vagyunk...Nos, itt a levele:

„elég volt”, válasz az én levelemre, ell

Szia Sityuka! Rég nem hallottalak, remélem jól vagy. Most szükségem van rád, mint érző lényre, csak olvasd meg. Én lapítok, mert kurvára tele a hócipőm.

Ilyenkor legszívesebben visszavonulok a sebeimet nyalogatni. A szó legszorosabb értelmében. Nagyon kiborít, helyesebben totál depresszióba dönt a semmitmondó kis életem és benne a lelki sebeim, manifesztálódva a leprám. Néha van olyan nap, hogy azt mondom, mostantól kezdve kilábalok belőle és csodával határos módon tünetmentesítem magam. Aztán meglátok egy újabb foltocskát és kész, oda az összes optimizmusom. Szerintem simán föl tudnám magam addig a pontig zrikálni az ügyben, hogy megszüntessem a problémát magammal együtt. Mert mint tudjuk, minden mindennel összefügg. Most azért van ilyen szar kedvem, mert beteg is voltam, megfáztam és két napig ágyban kellett feküdnöm. Nagyon rosszul éreztem magam, pedig egy pici lázam sem volt. Hát nagyon sok marhaságot sikerült kitalálnom a pihenő alatt, úgy, hogy ismét meg kellett állapítanom, hogy én terápiásan dolgozom, kell, hogy dolgozzak. Akkor legalább némiképp normális vagyok és a mások problémája foglal el. Most már a második hét, hogy dolgozom, de még mindig képtelen vagyok összpontosítani. Remélem már sikerül továbblépnem. Most azért írom ezt le, hogy talán akkor kijön és elillan. De nem nyomtalanul, mégis remélem. Olyan dolgokon elmélkedtem - Neked megírom, másnak ilyenekről nem beszélek, talán neked sem, ha most itt lennél -, hogy valójában miért is olyan sápadt ez a világ, benne az én világom is. Mi volt máshogy, amikor nem ilyen volt. Volt-e egyáltalán máshogy, vagy csak én látom most másmilyennek és a hiba az én gépezetemben van. Aztán sajnálom magam amiatt, hogy sok szerettemet elveszítettem és ők másokkal nem pótolhatók. Aztán kiderül, hogy valójában pótlási igény sem merült fel, talán ez a hiba. Illetve felmerült, hogy a nagy tapasztalatok felhasználásával valami nagyon okosat, szépet kellene, lehetne kialakítani. Ez meg is van, de ez az ember saját belső világa, érzései, saját világlátása. Az individum. Független mindentől és mindenkitől, de lényegében minden és mindenki. De mégse jó. Miért? Lehet azért, mert félodalas, bár hitem szerint minden ember önmagában kell, hogy egész legyen. Aztán rájöttem, hogy

azelőtt százféle dologgal foglalkoztam, most meg nagyon egysíkúvá váltam. Nincsenek olyan élményeim, amik személy szerint boldoggá tennének. De milyen élményeknek kellene lenniük? De ha ebbe belegondolok, mihez képest tennének boldoggá? A régi énemhez képest, aki már nem vagyok? Sőt nem is akarok lenni. Na és nem is tudnék lenni, mégha akarnék is. Tudod az a baj, hogy semmit sem akarok és semmi sem érdekel különösebben. De miért nem? Hülyeség a válasz, de még is ez az igazság, mert semmire sem vágyom igazán, különösen pedig úgy nem, hogy tudnék még akár küzdeni is érte. Minden dejávu, unalmas, ismert, szenvedés, illúzió, kötelesség, szóval szar. Vagy inkább nem döntök, vagy félek dönteni, hogy ne tévedjek?

Gyakran rossz kedvem van, kimondom ez már depresszió. Régen ilyen sem volt, vagy csak nem engedhettem meg magamnak, hogy bevalljam. Illetve ezek csak múlt röpke érzetek voltak, nem állandósultak. Most az a jó, hogy tudom mi van, nyilván nem kívánom fenntartani és mint betegségbe ebbe menekülni. Valójában minden okom megvan rá, hogy így legyen, de nem szeretek a magam dolgában mélyre ásni, ezért utóbb kelt a felismerés. A megnevezés.

Neked írtam a múltkor, hogy az út a lábad előtt van. ell

Nekem is, csak nem érhettem el gondolkodás útján gondolkodás nélkül. De most belegondoltam. Vannak időről időre fizikai fájdalmaim is. Fájnak a kisizületeim a kezemben, ujjaimban, ez a betegségem szövődménye, de nap, mint nap fáj a hátam, A felső része különösen. Erre azt mondja az ezotéria-kineziológia, hogy ez az érzelmi háttér hiányának a megnyilvánulása. Szeretetlenség. A szeretet elfojtása. A hát közepe a büntudat. Nehéz hátra hagyni a múltat. Az életem súlyos teherként nehezedik rám. A derékfájdalom az aggodás a bevételek miatt, bizonytalan anyagi háttér. Kétségek, mindenhol, mindenkor kétségek. És az, hogy nem szabad semmiben feltétel nélkül hinnünk. Nem érzem magam mindezek mellett öregnek, kiégettnek. Legfeljebb bizalmatlannak. Csak régen úgy láttam magam, mintha szép színes lennék, most meg fakóíőreg, szintelen, szagtalan, súlytalan. Az én bölcs Mestereim azt mondják, hogy a kétség felmerülésekor meditálni kell, feltárni a kétségek lényegét. Azért kell a dolgokat tanulmányozni, hogy rájöjjünk, milyen keveset tudunk róla. Ezért a kétségekre úgy kell tekinteni, mint egy ajándékra, lehetőségre, hogy tanuljunk belőle. Mekkora állat az, aki tudván tudja a leckét, de képtelen levonni a tanulságokat, holott azokat is tudja. Csak mégis jobb a kétkedés, mint a bizonyosság? Hát ettől annyira fakó a fakó. "Í"-Eburafakó-")" Szóval kedves Jack bátyó, kicsit megzakkantam. Lehet, tavaszi fáradtság, lehet mérgekkel felhalmozódott a szervezetem? Bennem, van a gonosz. Vagy csak egyáltalán ez a fájdalom. Valamit tudsz már és szenvedsz. Ugyanúgy, mint más, csak a magad szenvedését jobban megéled. Sajnos értessz ugye? Azt is, hogy csak azt tudom, hogy ki voltam ma reggel, amikor felébredtem, de azóta már rengeteget változtam, mert ezeket is

leírtam. És ettől a valóságtól sem érzem magam boldognak, igaz boldogtalannak sem. Meg attól sem, hogy jön az 57-ik születésnapom. Az is lehet, hogy ez a nagy méreg. Leírni is sok az évek számát. De megfogadtam, hogy nem fogom bántani magamat, kétségek és lepra ide vagy oda. Sőt teszek érte egyet s mást. Abbahagytam a dohányzást, már vagy három hete, amikor megvilágosodtam. Le fogok dobni néhány kilót, hogy tovább ne ártsak magamnak. És ha megkérdezel néhány hónap múlva, hogy mi a változás, remélem azt mondhatom, hogy óriási. Mert magamat is besorolom az együttérzésre, támogatásra szorulóok közé és legalább annyira jelen leszek a magam életében, mint a másokéban. És talán még a leprám is javul. Mert az életünket meghatározó nagy horderejű dolgok nem azok, aminek gondoljuk őket. Szerencsére. És az is jó, hogy ezek inkább csak utóbb derülnek ki. Ha már ilyen szép őszintére sikerült leírnom, de kevésbé szépen eszembe jutottak többször az Eszmélet-ben leírtak és itt a zseni költőnk szépséges megfogalmazása az előbbi makogásra: "Hallottam sírni a vasat, hallottam az esőt nevetni. Láttam, hogy a múlt meghasadt s csak a képzetet lehet feledni. S, hogy nem tudok mást, csak szeretni, görnyedve terheim alatt, - minek is kell fegyvert veretni belőled, arany öntudat! Az meglett ember, akinek szívében nincs se anyja, se apja, ki tudja, hogy az életet halálra ráadásul kapja, s mint talált tárgyat visszaadja bármikor - ezért őrzi meg, ki nem istene és nem papja se magának, sem senkinek". Egy meglett nő, aki most roppant örvend, mert kénytelen meghallgattatott most általad. Köszönöm.

Puszi.

Elena

Mindjárt Húsvét

Közben, itt keveredik minden. Csempézek, crown moldingozok, polcokat építek, sok-sok pénzt keresve, hiába. A jelentekezésem nem sok eredményt hoz, valahogy nem felelek meg a commercial építkezéshez. Taktikát kell változtatnom...

Márc. 20. „Amikor a nő bajban van, akkor baj van”.Mondjam?

Lel

Naigen.

Azért mondom...

De miután nincs minden részletre kidolgozott, közös nyelvünk, terminológiánk, lehet, ez amolyan össze-vissza ugrálásnak fog tűnni. Ki kéne fejteni dolgokat, de erre se hely, se idő nincs. A leszűkítés, azaz az adomák, aranyköpések, aforizmák, s hasonlók nekem mindig a válasz megkerülését jelentette. Kis pöcsök nyálbéla rejtőzködését...De majd én sem tudom megkerülni, asszem.Nos, kezdem a Nagy Képpel:íezt most fogalmaztam meg). Semmit sem lehet csinálni. Természeti katatsztrófa, meg kell várni, míg elmúlik. Ilyenkor szoktam mondani okos Tóbiásokat.

Erre, sikítva, zokogva, ütve, zúzva, szitkozódva s szipopogva a megnemértés vádját kapja az ember, - azaz a férfi. Mit akar a nő? Legyek leszbi? Mert hogy nőre vágyik a drága.

Meleg női megértésre..., úgymond.íerdekes ez. A legtöbb nő aszondja, hogy egy „megértő”, „kedves” pacákra vágyik. De hát ez puhaság, nem? Jön az együttírás, aztán meg a megvetés: mert hogy a pasinak igazándiból nem ez a szerepe, nem? Nem ezt várják tőle: ez csak amolyan köztes, fantáziaállapot, olyan hermafroditás...)De nőből is sok féle van, a görögök óta ezt tudjuk. Nem mindenki...Persze, ez mind marhaság, úgy ahogy van. Időpocsékolás...Mert semmi másról nincs szó, mint érzelemről. Mikor nem megy az értelem, jön az érzelem. Mikor a ráció csődöt mond, lemegyünk irracionálisba: hullámszik a kedély, támad az ösztön. S a női ösztön az egy gyilkos dolog: pillanatok alatt gyűlölt hullává varázsolja az embert.Sokféleképpen lehet helyzetet elemezni. A kavalkádból ki lehet emelni kisegeret, nyuszikát, csetlő botló antilopot, de krokodilt, oroszlánt, hiénát is. Mind más szemüge.Mint öreg marxistának nekem mindig az jut eszembe, hogy van, kell legyen a dolgoknak egy „tudományos” magyarázata. Társadalmi, szociológiai, pszichológiai, közgazdasElena, filozófiai, politikai, meg művészi, persze. Ezek a fő tudományok. Ezen kívül minden „sub”, azaz alá és mellérendelés. Alkímia, s más áltudományok. Társadalmi szinten van egy jó példám, ami majd’ mindenbe behelyettesíthető,

EGY ELIOT IDÉZET A NÉGY QUARTETT-BŐL:

Érintkezni a Marssal, társalogni a szellemekkel,
Följegyezni a tengerikígyó természetét,
A horoszkóp, a madárjósítás, a kristálynézés,
Észre venni a betegséget a kézjegyekben, kitalálni

az életrajzot a tényervonalakból,
Ujjakból a tragédiát, előjelekre vadászni
Varázslattal vagy tealevelekben, megfejtteni az elkerülhetetlent
Kártyavetéssel, pentagrammákkal bíbelődni
Vagy barbiturálsavval, vagy kielemezni
A visszatérő képből az öntudat előtti rémületet -
Fürkészni az anyaméhben, a sírban, az álmokban: mindez a szokásos
Szórakozás meg narkotikum s a sajtó csemegéje,
És mindig is az lesz, némelyik éppen olyankor,
Ha bajban a nemzetek és nagy a szorongás
Akár Ázsia partjain, akár az Edgware Roadon

S persze, még sok-sok más is van ebben a hosszú versben, s melegen ajánlom. Sokszor-sokszor s ha lehet hangosan elolvasni, s főleg megérteni, átélni...! Elküldöm a mellékletben!

Nos, most jöjjön a Kis Kép:

Elemezhetném az állapotod, de te is tudod, inkább nem teszem. bár itt-ott majd igen...) Főlöszleges a ráolvasás, az ember mindig elfogult a saját szarával. Kevesen bírják a másik tükrét. én kimondottan igénylem, de persze csak porciózva. Be lehet tőle sokalni...)

Ezzel a célzással – remélem – már megvan a kép. Nos, van magácskának – ugye – van egy helyzete. Ugyan ügyesen – kicsit manipulálva – teleraktad párnácskákkal, de azért mégis elég kemény. Kemény egy nő vagy, hogy mondjam.

De mégiscsak nő, behe. Anyázol ott, anyáskodsz, miközben áramlik, türemlik elő a lányságod. párszor tapasztaltam, hm...)

Szóval, dűlőre kéne jutni. Vagy anyakirálynő vagy, vagy nyamibébi. Vagy mind a kettő, de ez rohadtt nehéz. Látom, elbizonytalanodtál, pedig elkezdted ezt a szeparációt: az államét az egyháztól. Jó ez, teljesen egyetértek. Azt hiszem, el kell tolnod a mutatót magad felé. A mérleg nyelvét. Nos, ez idáig jó. De, mint parlagi ősnőnek bajod van. Hogy úgy mondjam. Nincs célod. Illetve nem tudod. Nem találod. Nem érted. Te is úgy vagy, mint a legtöbb nő, hogy jó lenne „hülyének lenni”, s csak odabújni egy pacákhoz. Virágoknak örülni, színnek, szagnak, fénynek, - s ölelésnek, naná. ami tudományosan érintés, hm) Vagy, elmenni „műélvezőbe”. Mert a lét, a világ telis tele van csodával. Két dolog, közhely persze: természet, meg művészet. Csak az a baj, hogy a kettő között a nagyvárosi ügyvédlét nihiljébe zuhansz. Újra és újra. Meg kéne ezt tartani pusztá pénzkerdésesnek, s punk-tum. Fejlesztteni kéne a skizofréniádat drágám! örülsz ennek a szónak, mi?) Nyugi, tényleg így gondolom...immár hülyére aggódtam magam, mi van veled. Többször próbáltalak fölhívni. S mivel nincs otthoni telefonod í?), nehéz. Nehéz veled kommunikálni. Apropos, megkapod te a leveleimet?) Folytatva: mikor voltál utoljára erdőben? Kötcsén elég sok van...Nem is ismered a

környéket. Mikor lemész, a szolgálidnak főzöl. S azt reméled, hogy majd megmentenek. Hülye vagy? De itt van a másik dolog, ami szerintem fontosabb. Néha az volt az érzésem veled, hogy olyan vagy, mint egy öreg, marad, vonalas, fás, pragmatista kínai párttitkár. Aki suttyomban Konfúciuszt olvas. Az okkult tudományokon kívül érdekel téged valami is? Például mi van az agy kutatással? Én itt művészetről beszélek, nagyon tág értelemben. Nekem minden művészet, ami feltár. Feltárja a lét titkait. S nekem ez az életem értelme. Persze hogy a közhelyek borzasztóak. Azt mondod te már mindent? Hogy minden Deja vu? Nebaszd már! Honnan tudod, te vén trockista? Vagy csak béna vagy, nem tudsz tájékozódni?

Szivikém, itt van az Internet. Nem örülnöd kéne, hogy „oly korban élsz, élhetsz”, amikor mint a nép egyszerű gyermeke hozzájuthatsz, - szinte ingyen, otthon, fotelban, - a tudás gyümölcseihez, a világ felfedezéséhez? Vagy mi vagy te, egy nihilista? Ide figyelj shopenauerkém: a pesszimizmus egy száraz kút. S nem mindegy? Ha így is szar, meg úgy is, nem jó finom zenéket, filmeket, könyveket, festményeket, satöbbiket majszolni? Nem lehetne, hogy a híres és felséges lakodalmás-disznótorosaid helyett a kultúrában dősködnél? Szivikém.

Legkisebb Kép:

Ha egy pacákra vágysz, kell valamit tenned. Nincs sültgalamb. Ha lenne is, langyosan bezuhanna a nyitott ablakon, az ember úgyis s előbb utóbb lazán kibaszná a kukába. Szóval, kicsit finomodni kéne. Valamit valamiért, nem? Annyira kell? Hát, akkor... Mi van, nem tudod, mi kell ehhez? Figyelj! Te egy jó nő vagy. Csinos. Gazdag. Menő. Ügyes. Okos. Ravasz, dörzsölt, képes. Ha már ennyit megcsináltál, miért nem teszed meg azt a pár hiányzót? S nem, nem, nem, nem nehéz! Csak az erőket kell átcsoportosítani.

Ja, át kell Rendezned – jó ez – az Életed. S jó lesz. Puszik

Jack

Márc. 20. Ráérünk, lel

Még az jutott eszembe, hogy lassan, nyugodtan. Te se vagy egy nagy diplomata. Most rögtön bekaplak. S ilyenek vagyunk, gyalázat és szégyen. Na meg hátrány. Az élet nincs szépen inekünk) elrendezve. Játékosnak, csalafintának, körmönfontnak kell lenni. Kell tudni hallgatni, várni, meg a többi abnormitás. Nos, asszem ezt se te, se én nem tudjuk, hm. Viszont, az jutott eszembe, hogy lassan jársz, tovább érsz. Kis lépések. Tehát nem kell most azonnal kihordanod az irodabútort a dunaparra, hogy reggelre már végezz is az elúsztatással. Lehet be kéne nevezned egy vénasszonyos kirándulásra, valahova Alsó-Stájerországba. Vagy máshova. S elfelejtkezni a gyerekpelenkázást. azJég nagyon profi ebben. Bizonyos értelemben igaza van, csodálom is, megy mint a vadbarom. Örül mindennek. Kérdeztem: „hülye vagy te vagy mi?” Az ember azt hinné, visszamaradott. De nem, tudja ő. Szándékosan s direkt infantilis.

Mindannyian játszik ezt, talán nem kéne egymás előtt szégyelnünk...)Szóval, szééééépeeeen-lassssaaaan kanyarodni kell a talicskával, senki se vegye észre, s ne fájjon. Szar úgy ez,persze jó lett volna mindenkivel törődni. De nem megy. Az meg mégiscsak baromság, ha kiöntjük magunkat is a fürdővízzel, nem?Na, ennyi az okosságosságokból.Psz.

Jack

Toldalék, magyarosan, lel

Elgondolkodtam a silány nyelv-gondolkodás használaton, amint a kettő együtt lebírkózza a valóság-képünket, mint valami laookónos izi.Úgyhogy most puttyogtatok és puffogatok néhány adomát. Mielőtt a rendőrnek adna át... Tudom én, hogy szar vagyok. Tudom én, hogy szarabb vagyok, hm, mint mondjuk kisnagysága. Tudom én, hogy „milyen alapon pofázok”? Mire föl? Ki vagyok én?Hogy kiosszak, okítsak, meg tanítsak. Hiteltelen. Stb.Van az életnek ísicc) egy olyan oldala, a hétköznapiak, a kis kuplerájok: gombák, asztmák, slejmek, gázok, izületek, hűtőben felejtett penész szörnyedvények, szatyorba fojt gyanús levek, rosszkor levált cipőtalp, leszakadt sliccgomb, szétment zippzár, toll a hajban, csipa és fika, beszólt a szomszéd, nehéz napja van a rendőrnek, kalauznak, az egyetlen fontos irat elveszett,- a kontorlálhatatlan, engedetlen, fellázadt, csűrhe dolgok támadása, s hogy hiába igyekszünk, s vagyunk rendesek. Igen, itt vagyok én, csöppet sem fényesen, s bizonyos szempontiókból) jó alant. De hála meg hála, csak újra meg újra oda jutok, jutottam, hogy az az én hülye kis esetemben csak pénzkérdés. Akkora kurva nagy skizofrén lettem, hogy a helyzet meg a tudás különvált. Marhajó.ípersze, jó lenne benyalni, hogy hülye vagyok: akkor lenne mindenre felmentésem. Csorgathatnám félrebillent fejjel a nyálam, s lehet még meg is cirógtatnának. Amitől meg színes buborékokat eresztenék...Csak valahogy a józan ész, meg büszkeség, s csapata nem engedi)Kétségtelen, hogy van olyan, akinek a szeme, meg a pofája nagyobb, - akárhogy is – mint a zsömle. Reménytelen. De azért ez mégsem végtelen. Tudja az ember a mértéket. Ha nyernék egy Mercit biztos eladnám, s vennék rajta két Topolínót. Az egyiket használnám, a másikat lezsírozva beraknám a spejzba. Biztos nem vennék eredeti Van Goghokat. Jó nekem a reprodukció is. Aranyakra se vágytam soha. Az operabál se izgat, sót. Kimondottan undorít. Armani öltöny se kell félmilcsiért. Utazáskor se a Hiltonba mennék. S így tovább. De azért jó lenne ajándékokat venni szeretteimnek. Bundabugyit, toronyórát láncsal. Jó lenne sok tüzelő, mondjuk száz évre előre. Nem ragozom tovább.Egyszer régen fölvettem a kérdést, hogy „Mi az amit itt nem lehet tudni?” De tényleg?Nem lehet tudni, hogy mi kell? A jó élethez? Vagy csak az élethez?

Én tudjad :Csönd. Idő. Szeretet. Függetlenség: anyagi, időbeli, térbeli. Élettér. Légköbméter. Négyzetméter. Távat. Kilátás. Remény. Biztonság. Tartalékok.

Megértés. Nagyvonalúság. Törődés. Figyelem. Tárgyak, hogy ne kelljen a tárgyas világgal törődni. Mosni a pataokban, szatyrokat munkásvonatokon és villamoson cipelni, meg ilyenek. Kaja, hogy az élet ne a mindennapi egyszem krumpli kapálásával teljen. Van az embernek más dolga is, nem? „Van aki pecázást rendez az élet köré, van aki az életet a pecázásköré”. S asszem, ez rohadtul nem mindegy. Szóval, azt akartam itt kinyögni, hogy függetlenül, az ember mekkora szarban van, azért még lehet tudni...Psz

Jack

Bolyongás a kertben

Tegnap este, ahogy a Ginsberget hallgattam, elmerengtem azon, milyen hülye vagyok. Arról beszélt a „Kaddish” születéséről, többek közt), hogy nem szabad a pillanatot veszélyezni. Föl kell venni, le kell jegyezni, ami az ember agyában millió és millió véletlen összejátékaként, valami lejegyezendőként olykor fölmerül... S a rohadt életbe, itt van ez az előreggel, Húsvétra tekintve, mikor itt van, millió gondolat rohangál a fejemben, s már megint polcokat kell mennem gyártani. Pedig milyen szép, ahogy körbe-kerekedik itt valami: szép, kedves, s maradandó.

Andrucha Waddington, így hívják a brazil csávót, akit itt utólag s újra s végül felfedeztem. Hülyeség, teljes agyrém. Íelőször is mi ez a Andrusha? Aljóska? A nagy orosz lélek múzeumából? Micsoda egy örület ez, ahogy ezek a – portugál? – brazilok orosz nevekkal illetik magukat? Miféle fényes csillag ragyog azon az égen?) Nos, eddig két filmjéről tudok a pasinak, s kicsit olyan, mintha a Tarkovszkij születne újjá, élne tovább. Vagy az én drága Theo-m. S ez olyan jó! A filmek az időről szólnak. Meg az alapvető emberségről, amit jó nem elfelejteni. Meg a nők zsenialitásáról, na igen. „ÉN, TE, ŐK”, ez volt az első film, amit tőle láttam. S balgán nem jegyeztem meg, ki ez az ember. Mármint a rendező. S teltek múltak az évek. S aztán a véletlen?, úgy hozta, hogy egy másik film került a kezembe. House of sand. Homokház, így fordították magyarra. S ezt is ő csinálta. Bumm. Azért mondom, mert fantasztikus.

...

Húsvét

Végül is szerencse ez, van egy kis munkám. Három napja nem tudok oda menni, mert a filippinók nem engednek be. Nehogy ellopjak valamit? Vagy valamit rejtegetnek? De most a hétvégén, szombaton mehetek, mert otthon vannak. A polcok a gardróbokba már majdnem teljesen kész vannak, de van amit csak ott tudok csinálni rajtuk. Délre megyek, csak a szélte-hossza pasi van otthon. De később jön a menyecske is, egy nagy pizzával. Szeretnek, értékelnek, rossz

hideg pizzával etetnek is. Rohanok, jó lenne befejezni, pedig nem lesz kész. Kiderül hat polcot akarnak, én meg csak ötöt csináltam. Kellemetlen félreértés, de mintha ezek is vakerásznának... Kezdek iszonyúan elfáradni. Bent meleg, bűdös, kint jeges szél. Ki kell rohangálnom, vágni dolgokat. Este nyolckor aztán feladom – úgyse lesz kész. Legközelebb hétfőn este fél hatkor jöhetek, mikor itthon lesznek. Meghívna másnapra, egy csomó filippinó rokon jön. A két picilánynak lesz tojáskeresés is. Fájdalmas emlékek. Habozok, de a végén finoman visszatutasítom. Előjön az ijesztő fájdalom a derekamban. Itthon megeszem a két szelet hideg pizzát, amit a kezembe nyomtak. Aztán elkezd rázni a hideg. Egy másodperccel a rosszullet előtt sikerül egy kád forró vizet előadnom. Nagy nehezen fölmelegszen, mire kihül a víz. Gyorsan bebújok az ágyba, ömlök rólam az izzadság. S akkor jövök rá, hogy lázam van. A fejem is fáj. Beveszek egy fájdalomcsillapítót, s lassan elalszom. Egész éjjel hideg verítékben úszom, a hajam a fejemre tapadva. Reggel nyolcig kényszerítem magam, szerencsére süt a nap, de valahogy soha nem akar elmúlni ez a hideg. Otthon is esik a hó. Vajon mit fogok ma csinálni? Újra kéne írnom a resümémet, de már nagyon utálok. Egy Mr. Handyman nevű pasi keresett, adott valami rossz email címet, szerencsére. Nem volt jó, túl dagályos volt amit próbáltam elküldeni neki. Hétfőn majd kiderítem mi a jó címe, s addig megírom., a neki szóló önbemutatót.

A szeretet ólomlábú ünnepei...Érdekes, hogy még a kis életek is mennyire tele vannak politikával. Hm.

Márc. 26. Kicsit kezdek begolyózni

Senki sem ír, nem válaszol a munkakeresésemre. Néha teljesen bepánikolok. S tegnap egy csomó nőnek írtam, hátha lesz belőle valami. Valójában az volt az célom, hogy hátha itt találnék valami megoldást.

Egyetlen otthon élő nőnek írtam, a T.Virágnak. S ő válaszolt. Kért képet. Én meg

ezt írtam a Randivonalon:

ANDREA LEVELE „A LEGJOBB LEVÉL ÉLETEMBEN”, AMIT EGY NŐTŐL KAPTAM

Húha! nem is tudom mitévő legyek s hova szarjak ezek után... te drága jó ember! Te nagyon fogsz nekem hiányozni, s életem csak egy üres kráter lesz a te barom hülyeségeid nélkül... nem sok ilyen állat pasi van ezen azon) a qrva szájtton, mint Te. Élőben azért ez még sokkal, de sokkal rosszabb, meg kell mondjam, mert hamarabb kiderül a turpisság... jönnek a szavak, hangok, gesztusok, illatok, szagok,

fül, agy, bőr, szív...fuck knows Jóska! Úgy szar ez, ahogy van, s úgy vidám és mulatságos is egyben. Halálra röhögöm magam. Légy magadnak s másoknak mindig is egy üde színfolt, s azért kápráztass még tündéreket, sziréneket, boszorkányokat meg démonokat a fergeteges brutális-intellektuális-verbális-éneddél.

Minden jót Neked.

Andrea

Apropós: Vérrög? férfiember még így nem aposztrofált engemet... most akkor ilyen is volt már! Hurrá!

így-úgy, iml

Szia, igazán szomorú ez a hang, ami a leveledből szól. Mindannyian tudjuk, hogy egyrészt feltétel nélkül csak a gyereket szereti az ember, leveleink - ahogy így olvasom őket - ezeknek a ha-ha ...-nak a sorozata. Másrészt a szeretet, ez is közhely: akarat kérdése, tudatos cselekvés és egyáltalán nem érzések folyama, mint a szerelem, ami ösztönök érzések, birtoklásvágy, és sok-sok vágy egyvelege. Mindketten tudjuk már, de te sokkal inkább, mint én milyen is ez a messzeség, hogy zabálja föl az embert, és mekkora eltolódásokban, aszinkronban vagyunk. Vagyis minden ilyen távmegnyilvánulást jókora ráhagyással, nagy önfegyelmel, belátással kell "kezelnünk", ha nem akarjuk szétforgácsolni azt, amink van, és értékesnek tartunk. Nyilván te ezekkel mind tisztában vagy. El kell valahogy fogadni ezt a sorsot, anélkül, hogy magunkat és a másikat is bántanánk, de ez baromi nehéz, nem arról folyik a játék, hogy szerethetőek vagyunk-e vagy sem. Ez az önsajnálát érthető, de én nem tükrözöm neked, hogy te nem vagy szerethető, sőt nagyon is! Csak dühösek, kiábrándultak, frusztráltak és még sorolhatnám mi mindennek vagyunk. Az sem meglepő, hogy így, ebben a helyzetben, a legjobbnak élt világunk elmorzsolódik. Itt nincsenek ránk róható, utánunk nyúló, társadalmilag elvárt felelősség- teljesítések, ez senkinek nem látható, csak mi megyünk ebben falnak. Én nem várhatom el tőled, hogy ne az légy, aki vagy, s a magadra szabott terheket szépen hordozgatod is. Ahogy te mondtad sokszor, itt mindenki fel van mentve - akikért te élsz - az alól, hogy önmagáért vállaljon felelősséget. Minden ugyan úgy maradt a ti családokban, mint hajdan, tiéd a tett, a teher, dermedt, mozdulatlan felállás, a halál felé vívó, nem tehet senki semmit, mert súlyosan elítélnék ennek az állapotnak a fenntartói, de főként saját magad önmagadat. Kedvesem, nem bántalak meg remélem, de én kijebb vagyok, máshogy látom azt, amiben te vagy, úgy ahogy te is az én helyzetemet. Szabadságodban áll azt cselekedni, annak élni, aminek lelkileg tudsz. S akármennyire kegyetlenül hangzik nem lesz meg meg a "jutalmad" mindezért, nem kapsz hálát,

megértést másoktól. Mindezt te teszed, mert belső erők kényszerítenek erre, s arra úgy tűnik nem akkora a belső nyomás már, hogy önmagad lehess, s ennek a hiánya paradox módon - úgy fest - csak az én velem való kapcsolatodban domborodik ki, Ne hidd azt, hogy te az én áldozatom vagy, s egy jövőbeli ködökből elősejlő Mariska fog téged megváltani. Senki sem fog sem téged, sem engem, sem senkit megváltani. Csak magunkat tudjuk, ha változunk, és változtatunk és ki-nyílunk a hívó szóra. Tudom hiába mondom, változtass az életeden és add meg magadnak is, ami neked jár, mert elveszítéd a jó arányérzékedet. Nem tehetek semmit, talán, ha együtt lennénk, ám akkor is súlyos lenne, de így elfogadom, ami van és végtelen szomorúsággal nézem ahogy eltűnsz. Szerettelek, mégha semmitmondó ez a szó, szeretlek, szeretném, ha jól lennél, és ráadásul még emlékeimből nyomaszt a vágy utánad.

Talán, ha akarnánk összekaparnánk magunknak egy-két kedves, simogató szót, mondjuk. Öllelek:

Imola

2008. II. RÉSZ – EDIT, BOHÓC- KODNI A VELED HASONLÓVAL

AZ ÉN ELSŐ LEVELEM EDITNEK

ELSŐ REAGÁLÁSOM A "RÉKA" BEMUTATKOZÓJÁRA, AKI A EDIT NAGY KÉK SZEMEKKEL

Üdvözöllek,
nos, ahogy írod, elég reménytelennek tűnik ez az egész...
Nem mintha nem lennék kedves, aranyos, okos, meg mind a többi, amit a legtöbb
nő akar. Furcsa, hogy mennyire felületesség veszi körül ezt az egészet, s emberek
így akarják megoldani a legfontosabbat? Mindenki szereti a szépet, a jót, meg
"utazni!", jajj, ettől a falra mászok. Te vagy az egyetlen nő, aki valami író-t-költőt
említ, hm. Valahogy a kultúra, műveltség, érdeklődés, az nem számít? Érdekes.
Mindegy, én az USA-ban dolgozom, s pár évig itt kellennem. Van a Balaton
mellett egy házam, de még kell pénz befejezni. Magány ide vagy oda...Ha érde-
kel, küldök képet, csak kellene egy email cím. Ide írhat sz Jack, cox.net

2008. MÁRC. 25.

Üdvözöllek,
nos, ahogy írod, elég reménytelennek tűnik ez az egész...
Nem mintha nem lennék kedves, aranyos, okos, meg mind a többi, amit a legtöbb
nő akar. Furcsa, hogy mennyire felületesség veszi körül ezt az egészet, s emberek
így akarják megoldani a legfontosabbat? Mindenki szereti a szépet, a jót, meg
"utazni!", jajj, ettől a falra mászok. Te vagy az egyetlen nő, aki valami író-t-költőt
említ, hm. Valahogy a kultúra, műveltség, érdeklődés, az nem számít? Érdekes.
Mindegy, én az USA-ban dolgozom, s pár évig itt kellennem. Van a Balaton
mellett egy házam, de még kell pénz befejezni. Magány ide vagy oda...
Ha érdekel, küldök képet, csak kellene egy email cím. Ide írhat sz:

Kedves Gergely! Soha ne légy kishitű!

A nőket - bizonyos fajtájúakat - igenis érdekli a férfiak "emberi" oldala is. Re-
mélem, hogy én ezek közé a nők közé tartozom. Itt nem a Te "emberi" tulajdon-
ságaid miatt nehéz a helyzet, hanem azért, mert nagyon távol vagy. Egy jó be-
szélgetést nehezen tudnánk összehozni. De megadom Neked az otthoni e-mail
címemet, írd, és küldj képet. kuborcik.edit2@chello.hu
Várom válaszod! Üdvözlettel Edit

KEDVES EDIT,

Értem, igazad van.

Bár magam nem tudom, azaz nem tudok dűlőre jutni ezzel.

Egyik oldalon igaz, hogy ez egy képtelenség, először haza kéne mennem, teljesen rendezetten, „kihúzzintanom magam”, s nő után nézni...

De mi van addig? Meg egyáltalán, a magány – nekem – elég kegyetlen dolog. Amúgy, „nincs semmi bajom”. Gyakorlati dolgok tömkelege.

Viszont mikor eszembe jut, hogy itt vagyok én, „egy tök jó pasi”, „akiről minden normális nő álmodozik”, egyedül, akkor megüt a guta. Ezeket a barátaim mondják rólam, nők is. De ugyan úgy, mint minden épkézláb ember, ahogy egy csinos nő tudja magáról, hogy az, én is ismerem magam annyira, hogy ez tiszta legyen.

Nem voltam nagyon szerencsés, mint mindenki, aki magára maradt...), de amúgy sem.

Öt év óta tart a kínlódásom. A feleségem elhagyott. Nem megszökött egy albánnal, hanem lelkiileg, testileg, szellemileg. S hát elváltunk. De évekbe tellett mire felfogtam, mi történt, s évekig senkit sem kerestem, mert hogy egy ilyen jóhülye vagyok. Úgy éreztem, „ehhez nincs erkölcsi jogom”.

Aztán elkezdtem ezt a baromságot, s rögtön találtam is valakit, akiről nagy naivan azt hittem, hogy jajdejó. A nagy hiányban azt hittem, hogy én aztán „bárkit tudnék szeretni”. Amiről kiderült, hogy nem teljesen igaz...

Mert ez egy dupla f...sz. A Vonnegut hívja így, azt hiszem a Macskabölcsőben.

Van ugye egy társadalmi, szociális, - azaz anyagi oldala, meg egy kulturális. Ja, s egy „testi”.

Próbálom röviden.

Tényleg keményen igyekeztem, mindent megpróbáltam, s nagyon hajtottam, hogy megteremtsem a fészket a nagy álmom keresztül, - egy mégis tisztességes élet lehetőségét. de nem annyira, hogy totál elhülyüljek, mint „nemzedékem legjobbjai”. Talán ez volt a baj).

Ami ugye pénzkérdés s). Sokáig azt gondoltam, hogy „ez a férfi dolga”. De aztán a világ változásával kiderült, hogy kéne segítség. S kértem a nejem, de az meg jól becsapott. Nem teljesen szándékosan, van alkati felmentése, de ez a tényen nem változtat. Már kétszer hazaköltöztem én is, főleg, hogy segítsek rajta), de miután itt éltem-dolgoztam több mint húsz évig, semmi ütőképes dolog nem jött be otthon, szerencsém meg szokás szerint nem volt. Így hát visszajöttem ide...A dolognak annyi „haszna” volt, hogy elváltunk. Eljutok lassan egy új élet keresgéléséig.

Pár szót erről: a véletlenek folytán építési vállalkozó lettem. A végzettségem népművelő-könyvtáros, csináltam is ezt, jól, de itt nem működött. Otthon is tudnám ezt csinálni, de ahhoz Pesten kéne lennem. A házunk meg vidéken van. Át kéne állnom, meg ilyenek. Amúgy tudom miről van szó, szakmailag tényleg profi vagyok, csináltam is. Egyik hazaköltözésemtől Nagykovácsiban teljesen átépítettem, modernizáltam egy nagyüzemet...

Szóval, néha úgy érzem, hogy egy ici-pici is elég lenne a hazamenéshez, de mindig kiderül, hogy az a pici is sok, ha...

Ebben az állapotomban sikerült megőriznem magam fiatalosnak. Nincs káros szenvedélyem, viszont a kinti, kemény munka nyomokat hagyott rajtam. Nyáron itt iszonyú a hőség.

Mindenesetre én nem tudok, nem vagyok képes úgy gondolni magamra, mint egy bácsi. S a néniket képtelen vagyok fölfogni. Ez az egyik véglet.

A másik meg a fiatalabbak. A felületességük, tapasztalatlanságuk, nyápicóságuk, s társaik igazán hatalmas szakadék köztünk. Remélem érted.

Nos, a harmadik az a kémiai megfelelés, hogy mondjam. Én egy elég szenvedélyes, amolyan reneszánsz pasi vagyok. Remélem ez nem hangzik nagyon nagyképűnek. Inkább gyakorlatias, mint formai, azt nem szeretem. Ugyanakkor szellemiekben, lelkiekben nincs nálam igényesebb, azt hiszem. a mai napig rengeteg olvasok, s azt hiszem a műveltségben elég magas szinten állok...) Kicsit el-lentmondás ez nálam, tudom.

S erre az Attilának a sorai illenek legjobban: „kint is bent is egyszerre a macska nem foghat eget”. De akár milyen furcsa, én ezt csinálom...

S most, miután már a hormontúltengéses állapoton túlvagyunk, nekem egy közösleges, bunkó, trampli, műveletlen stb. nő nem kell. Hm. Mert ha az, akkor legyen akármilyen csinike, kellemke, vidámka, aranyoska, nem tudom szeretni. Az meg egy öngól, mert hogy itt erről van, lenne szó.

Mert amúgy nincs itt semmilyen nyomor, nem? Van ruha, kaja, autó, ház, autó, berendezés, lélek, szellemiség, kultúra, hit, vágy, millió tapasztalat – sígy megértés, meg sok-sok alázat. Még ha az végtelen is – ahogy az Eliot mondja.

Szóval, ez van. Az a hülye, paradox helyzet van, hogy én egy jó pasi vagyok, de „senkinek se kellek”. Így. Mert nincs több pénzem – amivel, pikkpakpkukk hazapenderülnék, mint egy elvarázsolt manó, s mindenki boldog lenne. Kitárt karokba omolva.

Nos, látom én, mi a nagy szóródás odaát. A nagy prosperálók elveszítették a nőiket. Mert hogy azok szépen kifinomultak. S sehol egy pasi, mert az vagy nyál vagy bunkó. S így csak álmodozhatnak a „valóságos”, s képzelet luxusfellegvárakban

Amúgy, én még mindig az a hagyományos s maradi férfi vagyok, aki nem tud, s szeretne elfogadni senkitől, s főleg egy nőtől nem – semmit. Mármint anyagiakat.

El tudnék, ha..., de hát olyan nincs.

Fordítva persze el tudom képzelni: én – ha tényleg jó, mármint JÓ, akkor én lazán föl tudnék szedni valakit egy aluljáróban, s hazavinni, ezt komolyan mondom.

De ez nem sunyi célzás, fhúú!, nem.

Na, nem fárasztalak tovább.

Valójában – jobb hílyán – legalább valami tanácsot kapna az ember, ha van ilyen, erre a faramuszi helyzetre.

Isokaknak ez biztos ciki, rázós, bonyolult, mert hogy ők abban a kiváltságban lehetnekha tényleg van ilyen, ám úgylegyen. Az jó. Sok boldogságot...

Én viszont megjártam a poklokat, s dudás vagyok, s az se rossz. Zsivány, meg a Lorca. Csak ne lenne ez e választóvonal, a nőikkel...)

Vagy kivárni, amíg meghal a szerelem, „s megnyugszik a beteg”.

István, (ez a rendes nevem)

Edit Réka)– kékszemű második levele

kedves Jack!

Köszönöm a leveled, sok mindenben egyetértünk. Jómagam nem régóta veszek részt ebben a társasjátékban és igazán nem nagyon találtam olyan férfit, aki valamilyen módon megérintett volna, de olyan tapasztalatokat szereztem, hogy végül is nem bántam meg. Két véglet között válogathatok. Vagy 30-35 éves férfiak-fiúk keresnek meg naponta, hogy -az ő szavaikkal élve- ilyen gyönyörű nőt szeretnének szeretőjüknek -soha nem gondoltam, hogy gyönyörű lennék- vagy 65 év körüli urak, akik elmesélik, kertészkednek, sétálnak és milyen jó lenne velem. Minden levélre válaszolok -így tanultam- és kedvesen le szoktam írni, hogy sajnos nem őt keresem, de minden jót kívánok a továbbiakban. A férfiak egy jelentős része azonnal törli a levelem, a másik része, akiknek meg én írok, nem is

válaszol. De intelligens társat keres. Egy alkalommal a kit keres rovatban -eléggé cinikusan belátom- leírtam milyen férfit nem szeretnék. Körülbelül így szólt - ha problémája van próbálja meg humorral feloldani, ha beteg ne mutasson világfájdalmat, ha együtt sétálunk ne tegye zsebre a kezét karácsony előtt ne kérdezze meg mit szeretnék ajándékot születésnapomra ne azzal szerezzen meglepetést, hogy elfelejti szeretkezés közben vegye figyelembe, hogy nincs egyedül ebédnél ne mesélje el, hogy az anyukája ugyanezt, hogy készítette Azt gondoltam, hogy talán átsüt rajta a humor, és az eddigi tapasztalataim zanzája. Nos nem ez történt, az urak oly mértékben megsértődtek -mert nyilván önmagukra ismertek-, hogy ádáz levelek tucatját kaptam. Bocsánat, hogy kicsit, hogy kicsit hosszabb voltam, de végre valakinek elmondhattam /leírhattam/ élményeimet. Magamról nem tudom érdekel-e?)

Több mint egy éve ment el a férjem -nem volt harmadik egyikünk részéről sem- egy hosszú és többé kevésbé jól működő házasság után. Első időben nagyon magam voltam, sok minden hiányzott, de férjemmel nagyon jó intellektuális kapcsolatunk volt, semmit nem tudtam megbeszélni senkivel, és ez komoly hiátus volt. Bár sok barátom van, de mondjuk Nádas új könyvéről nem szoktam velük beszélgetni) Ma már megszoktam az élmények egyedüli feldolgozását. A másik a lelki és testi simogatások hiánya. Bár a férjemmel pont a lelki különbségünk miatt mentünk szét. Két fiam van, a kisebbik 16 éves velem van, és élem a kamaszévek napi rezdüléseit. Hát nem mindig felemelő. Egyébként nagyon jó kedvű, vidám, és minden örömet élvező nőnek gondolom magam. Egyelőre eny nyit és várom a képeidet, és örülnék, ha magadról is írnál. Mit csinálsz miért vagy kint?) Szép napot

Edit.

0328. az életrajz Editnek2008.03.28.:

Márc. 27 Edl Kedves Jack, Hát megérintett egy két dolog a leveledben.

Jómagamnak is népművelés pedagógia szakos diplomám van, bár eben csak tízen évig dolgoztam a népművelési intézetben - amatőr művészeti mozgalmak, egyesületek civil rádió- nem sorolom. Szakmát váltottam kitanultam a közbeszerzést első között Magyarországon, és én, aki egy nagyon vagány, vidám és pörgős nő vagyok -bocsánat nem akarom fényezni magam- beálltam az állami gépezetbe és elég komoly pozícióig jutottam, a miniszterelnöki hivatalban voltam osztályvezető. nem vagyok rá büszke) Mikor tele a hócipóm a legális lopásokkal változtatni akartam, de akkor a férjem kapott egy felkérést és Olaszországban Szardinián éltünk két évig. Imádtam. Jó ott nőnek lenni. A férjem, aki valamikor

azért vett el, mert szerinte ízig vérig nő vagyok, elkezdett öregedni és zavarta, hogy nekem vannak vágyaim -nőként is - és egyre hidegebb lett a viszonyunk.

Én minden újra nyitott vagyok, és az életem legnagyobb öröme, ha valakinek örömet szerezhetek. Egyre nagyobb lett bennem az űr a szeretni és szeretve lenni élménye után, de mégsem akartam elhagyni Ő megtette. Nem fogom most elmesélni, hogy hagyott itt.

Ez tényleg szíven ütött. Nekem a bibliám József Attila, és barátaimnak, akik össze vissza éleik az életüket, mindig ezt idézem, amit te mondtál Vagy azt, hogy attól, hogy a szart letakarjuk csipkével attól még büdös) Bocsi. Mikor egyedül maradtam már szinte bibliámmá volt J.A. a reménytelenség c. versének az a sora, Hogy az ember végül szomorú, homokos vízpartar ér, merengve körülnéz, okos fejével biccent és nem remél. lehet, hogy nem pontos, de most nincs kedvem keresgélni, mert ahogy Móricz mondja lötytös indulatból -feldobva és nem az eredeti értelmezésben - írok Neked. sok mélypontomon segített és mindenki hülyének nézett. Én nem tudom mennyire vagyok túl a hormontúltengésen, de nagyon vágyom egy férfi karjára és ölelésére készlet. De nem minden áron, akkor inkább futok helyette. Quel difference, ahogy a francia mondja, de ez van)Nem tudom pontosan hol élsz, próbáltam megkeresni az álltad megadott várost - hogy megnézzem az időzónát- de nem találtam. Most olyat írok, amit egy nő nem szokott, de én minden sejtemben ősi női kódokat őrzök. Tényleg jó pasi vagy, szívesen meginnék veled egy kávét. Nem tudom melyik telefonszám jó neked, megadom mind a kettőt

vonalas 395-3609 itthon vagyok és este 11-ig hívhatsz

mobil 06/306404291

Várlak

Edit

Először is köszönöm a jó levelet.

Nos, 85-ben kitántorogtunk két kisgyerekekkel, minden szép, meg jó volt egy darabig, aztán mindenki hazament, én meg itt ragadtam. A gyerekeink nagyok, -majdnem - teljesen önállóak...Hosszú történet, pár részletet megtalálsz majd alant. De szívesen írok bármiről, nincs titkom.

Tudom, az a baj velem, hogy ilyen messze vagyok.

Bár magam nem tudom, azaz nem tudok dűlőre jutni ezzel.

Egyik oldalon igaz, hogy ez egy képtelenség, először haza kéne mennem, teljesen rendezetten, „kihúzzintanom magam”, s nő után nézni...

De mi van addig? Meg egyáltalán, a magány – nekem – elég kegyetlen dolog. Amúgy, „nincs semmi bajom”. Gyakorlati dolgok tömkelege. Viszont mikor

eszembe jut, hogy itt vagyok én, „egy tök jó pasi”, „akiről minden normális nő álmodozik”, egyedül, akkor megüt a guta. Ezeket a barátaim mondják rólam, nők is. De ugyan úgy, mint minden épkézláb ember, ahogy egy csinos nő tudja magáról, hogy az, én is ismerem magam annyira, hogy ez tiszta legyen. Nem voltam nagyon szerencsés, ímint mindenki, aki magára maradt...), de amúgy sem. Öt év óta tart a kínlődásom. A feleségem elhagyott. Nem megszökött egy albánnal, hanem lelkiileg, testileg, szellemileg. S hát elváltunk. De évekbe telt mire felfogtam, mi történt, s évekig senkit sem kerestem, mert hogy egy ilyen jóhülye vagyok. Úgy éreztem, „ehhez nincs erkölcsi jogom”. Aztán elkezdtem ezt a baromságot, s rögtön találtam is valakit, akiről nagy naivan azt hittem, hogy jajdejó. A nagy hiányban azt hittem, hogy én aztán „bárkit tudnék szeretni”. Amiről kiderült, hogy nem teljesen igaz... Mert ez egy dupla f. sz. A Vonnegut hívja így, azt hiszem a Macskabölcsőben.

Van ugye egy társadalmi, szociális, - azaz anyagi oldala, meg egy kulturális. Ja, s egy „testi”.

Próbálok röviden.

Tényleg keményen igyekeztem, mindent megpróbáltam, s nagyon hajtottam, hogy megteremtsem a fészket a nagy álmom keresztül, - egy mégis tisztességes élet lehetőségét. Ide nem annyira, hogy totál elhülyüljek, mint „nemzedékem legjobbjai”. Talán ez volt a baj).

Ami ugye pénzkérdés is). Sokáig azt gondoltam, hogy „ez a férfi dolga”. De aztán a világ változásával kiderült, hogy kéne segítség. S kértem a nejem, de az meg jól becsapott. Nem teljesen szándékosan, van alkati felmentése, de ez a tényen nem változtat. Már kétszer hazaköltöztem én is, főleg, hogy segítsek rajta), de miután itt éltem-dolgoztam több mint húsz évig, semmi ütőképes dolog nem jött be otthon, szerencsém meg szokás szerint nem volt. Így hát visszajöttem ide...A dolognak annyi „haszna” volt, hogy elváltunk. Eljutok lassan egy új élet keresgéléséig.

Pár szót erről: a véletlenek folytán építési vállalkozó lettem. A végzettségem népművelő-könyvtáros, csináltam is ezt, jól, de itt nem működött. Otthon is tudnám a vállalkozást csinálni, de ahhoz Pesten kéne lennem. A házunk meg vidéken van. Át kéne állnom, meg ilyenek. Amúgy tudom miről van szó, szakmailag tényleg profi vagyok, csináltam is. Egyik hazaköltözésemkor Nagykovácsiban teljesen átépítettem, modernizáltam egy nagyüzemet... Szóval, néha úgy érzem, hogy egy ici-pici is elég lenne a hazamenéshez, de mindig kiderül, hogy az a pici is sok, ha... Ebben az állapotomban sikerült megőriznem magam fiatalosnak. Nincs káros szenvedélyem, viszont a kinti, kemény munka nyomokat hagyott rajtam. Nyáron itt iszonyú a hőség. Mindenesetre én nem tudok, nem vagyok képes úgy gondolni magamra, mint egy bácsi. S a néniket képtelen vagyok föl fogni. Ez az egyik véglet. A másik meg a fiatalabbak. A felületességük, tapasztalatlanságuk, nyápicóságuk, s társaik igazán hatalmas szakadék köztünk. Remélem

érted. Nos, a harmadik az a kémiai megfelelés, hogy mondjam. Én egy elég szenvedélyes, amolyan reneszánsz pasi vagyok. Remélem ez nem hangzik nagyon nagyképűnek. Inkább gyakorlatias, mint formai, azt nem szeretem. Ugyanakkor szellemiekben, lelkiekben nincs nálam igényesebb, azt hiszem. a mai napig rengeteg olvasok, s azt hiszem a műveltségben elég magas szinten állok...) Kicsit elmentmondás ez nálam, tudom. S erre az Attilának a sorai illenek legjobban: „kint is bent is egyszerre a macska nem foghat egeret”. De akár milyen furcsa, én ezt csinálom... S most, miután már a hormontúltengéses állapoton túl vagyunk, nekem egy közösleges, bunkó, trampli, műveletlen stb. nő nem kell. Hm. Mert ha az, akkor legyen akármilyen csinike, kellemke, vidámka, aranyoska, nem tudom szeretni. Az meg egy öngól, mert hogy itt erről van, lenne szó. Mert amúgy nincs itt semmilyen nyomor, nem? Van ruha, kaja, autó, ház, autó, berendezés, lélek, szellemiség, kultúra, hit, vágy, millió tapasztalat – s így megértés, meg sok-sok alázat. Még ha az végtelen is – ahogy az Eliot mondja. Szóval, ez van. Az a hülye, paradox helyzet van, hogy én egy jó pasi vagyok, de „senkinek se kellek”. Így. Mert nincs több pénzem – amivel, pikkpakkpukk hazapenderülnék, mint egy elvarázsolt manó, s mindenki boldog lenne. Kitárt karokba omolva. Nos, látom én, mi a nagy szóródás odaát. A nagy prosperálók elveszítették a nőiket. Mert hogy azok szépen kifinomultak. S sehol egy pasi, mert az vagy nyál, vagy bunkó. S így csak álmodozhatnak a „valóságos”, s képzelet luxusfellegváraikban. Amúgy, én még mindig az a hagyományos s maradi férfi vagyok, aki nem tud, s szeretne elfogadni senkitől, s főleg egy nőtől nem – semmit. Mármint anyagiakat. El tudnék, ha..., de hát olyan nincs. Fordítva persze el tudom képzelni: én – ha tényleg jó, mármint JÓ, akkor én lazán föl tudnék szedni valakit egy aluljáróban, s hazavinni, ezt komolyan mondom. De ez nem sunyi célzás, fhú! nem. Na, nem fárasztalak tovább. Valójában – jobb hilyén – legalább valami tanácsot kapna az ember, ha van ilyen, erre a faramuszi helyzetre. sokaknak ez biztos ciki, rázós, bonyolult, mert hogy ők abban a kiváltságban lehetnek, ha tényleg van ilyen. Ám úgy legyen. Az jó. Sok boldogságot... Én viszont megjártam a poklokat, s dudás vagyok, s az se rossz. Zsivány, meg a Lorca. Csak ne lenne ez e választóvonal, a nőkkel...)

Vagy kívánni, amíg meghal a szerelem, „s megnyugszik a beteg”. ha akarod, s adsz egy telefonszámot, fel is hívhatlak)

Jack, íze a rendes nevem

Most lehet, hogy 2x küldtem el. bocsánat a 30. házassági évforduló.

Én nem vagyok biztonsági játékos, ahogy olvastam valahol. A telefonsexet pedig nem ismerem és nem is szeretném. Nekem fontos érezni a másik bőrét, és belenézni a szemébe

Edit

Amit most írok az persze nem erre válasz, hanem a beszélgetésünk utóhangja (utójáték) Egy picit sajnálom, hogy lányos hevületünkben ennyire belementünk mindenbe -nem azért, mert prűd vagyok, vagy bármi ilyesmi- de azért megvan annak a varázsa, hogy felbontjuk az ismeretlen burkokat. A megismerés, a másik megismerésének az izgalma, az semmivel sem pótolható. Akárhány éves az ember. tudom ez az én hibám is, hogy partner voltam ebben, és így magam is megfosztottam valamitől, de így érzem. És ezen nem változtat az a tény sem, hogy lehet-sőt biztos- hogy csak néhány hónap múlva látlak látlak?)

De azért jó volt veled, és még egyszer megnéztem a képeidet
Még fent vagyok, ha írni akarsz

Edit

KÖZBEN AZ EDIT....

Márc. 28. Élménycserék,

szia,

Gyereket elintéztem, kutyát levittem, előttem az élet. Nagyon jó volt beszélgetni veled, és jó volt hallani a hangod. Bár ez hülyén hangzik, mert annak szokták ezt mondani, akit már ismernek, és jó újra hallani a hangját. Azt akartam mondani, hogy jó a hangod. Mély.

Kutyasétáltatás közben az jutott eszembe, hogy sok mindent egymásra öntötünk, hirtelen mindent el szeretünk volna mondani, és eszembe jutottak a fiatalkori ismerkedéseim. Túl a hormonok aktív működésén, akkor úgy zajlottak a történések, mintha bementünk volna egy étterembe, kértük az étlapot, előétel stb. és a végén jött a desszert. Most úgy beszélgettünk egymással, mint a svédasztalos étkezésnél. Mindenbe belekaptunk egy kicsit. Nem tudom miért van ez, hogy ilyenkor az ember 5 perc vagy félóra alatt, le akarja vetíteni élete általa fontosnak vélt állomásait, s hirtelen mindent meg akar mutatni az életéből. Nehogy félreérts, ezt nem neked rovom fel, senkinek nem rovom fel, magamnak sem, csak visszamenőleg konstatáltam a beszélgetésünket. Bár én is sok mindent elmondtam magamról, azért azt tudom, hogy ezek eseménytöredékei az életemnek, melyek így, vagy úgy meghatározták az életemet, de nem ezek a fontos történések. nekem) A valóban lényeges dolgok akkor történtek, amikor belülről megéreztem valamit, amikor a lelkemben történtek drámák vagy katarzisok. Valójában azok formáltak, alakítottak. Persze külső események hívják elő ezeket, de utólag visszanezve a valóságos történések mögötti rétegben, azért fellelem a lényegét. nem vagyok nagyon zavaros?) Most elmondom neked a randivonalon általam megélt legfrissebb drámámat, és ez napok óta bennem van és nem tudom mit tegyek. El kezdtem levelezni egy férfival, és nagyon közel volt hozzám a lelke. Nagyon melegszívű, viszonylag értelmes embernek tűnt, bár tudtam, hogy egy kicsit beteg.

Találkoztunk, és akkor kiderült, hogy olyan beteg, hogy rövidesen teljesen le fog bénulni, -egy daganat van a gerincében- alig tud dolgozni és teljesen lemondva az életről éli a napjait. Ő belém szeretett, mindent hajlandó lenne megtenni, hogy hasonlóan érezzek, de hát nem tudok magam ellen cselekedni. Mégis úgy gondoltam, hogyha másra nem jó ez az egész randiv., talán tudok segíteni ennek az embernek, hogy menjen el orvoshoz, hogy rendesen egyen stb. Rávettem arra, hogy újra jelentkezzen vizsgálatra, én elmegyek vele, a család egy része orvos azoknak is kérem a segítségét. Ebbe ő bele is ment addig -miattam-, amíg lassan ki nem derült számára, hogy nekem ugyan nagyon fontossá vált az élete, de nem ő az, akivel szeretném megélni az életem további részét. És nem azért, mert beteg, hanem mint férfit nem kívánom. És én így működök. Rettentő lelkiismeretfurdalásom van -különben is ilyen vagyok, mindig először magamban keresem a hibát- és tanácstalanul állok a teendőimet illetően. Más. Mondtad, hogy a világirodalomban találtad meg az örömdetet. Azért, ha egyszer vágyasz rá, szívesen küldenék Neked Nádash, vagy Eszterházyt, biztos vagyok benne, hogy szeretnéd. Mindkettőben az fantasztikus, hogy elképesztően pontosan fogalmaznak és mindennek tudják ezen túlmenően a helyiértékét is. Na azért nem vagyok kékharisnya, nagyon szeretem az élet kínálta élvezeteket is. Imádok főzni sütni, nagy gurman vagyok, szeretek táncolni -egyedül teszem ezt napközben mintegy két órát- szeretek felszabadultan jó társaságban lenni, de szeretek csendben ülni egy szabad tűznél vagy kandallónál is.

Várom a jelentkezésed Puszi

Márc. 28. A tanítókról, led

B.Szárszón, ahogy leérik a Balcsira a mi falunkból, van az Attilának egy szobra, pontosabban egy „róla szóló szobor”. Ismered? Vonatkerekeken álló betűhegy, a verseiből. S mindig meg szoktam állni, s elbambulok rajta. Valójában szeretem, bár egyre elviselhetetlenül meghatódok rajta. Mert mindig újra és újra újjászületik bennem a kép, amit ő a világban betölt, amit létrehozott, meg ami burjánzik, mint egy organikus lét-szobor bennem. Tíz-húsz-száz, ki tudja hányadik reinkarnációja van ennek. Ráadásul még ezrek társultak hozzá, a világ minden tájáról. Felsorolhatatlan.

Fontos, s megfellebbezhetetlen dolgokat adott nekünk, ezzel nincs semmi baj, ez örök, s hála érte. Nem tudom milyen példát mondjak. Talán a zene jó. Ahogy az ember elkezd a primitívtől a bonyolult, s összetett felé. Sokáig nem értettem a jazzt, na meg az indiai zenét. S azt hittem, hogy hülye vagyok. Mert azt mégsem volt bátorságom mondani, hogy baromság. Aztán ahogy tömtem-tágítottam az agyam, - s persze valami teljesen másért – egyszer csak fölfedeztem őket. Rájöttem, hogy hogy kell nézni. Hogy az indiai zene, az összes monotonijával az nem az. Az olyan, mint mikor valaki a felhők vonulását vagy a folyó sodrát nézi.

ahogy elúszik a dinnyehéj...) Nincs benne az a hisztériás ellenpontozás, ami – főleg a Bach óta – a nyugati zene része. Izgalomra, szenzációra, bombasztikusra törekvés. S ezzel nem a nyugati zene ellen beszélek, ó nem. Hanem hogy van más is.

Nyilván az agy absztrakciókban „gondolkodik”, utazik. S ahogy épül – belül – ez a világ, a kívülről jött információ bele tud simulni. A külső és benső világ összhangja. Nos, azt akartam kinyögni, hogy senki sem képes a nagy valóságot megragadni – egyedül. Millió ember agya kell hozzá, hogy mint kis hangyák ösz-szegyűjtsék nekünk. Mindenki hozzájárul ehhez valahogy. Van, aki nagyobb darabbal, van, aki kisebbel. Van, aki semmivel, de azt hagyjuk. Nekem ő is egy tanítóm, de van még sok-sok más. Hajjaj! S nem csak a „klasszikusok”, az örökzöldek. Nap mint nap hála az Internetnek) fedezek föl – sokszor kis kölköktől – zseniális dolgokat. Ez néha egy ici-pici csavar, de van, amikor hatalmas – s hiányzó – hegyoldal, oszlop vagy ablak. mikor lesz az összes valaha élt ember, összes szituációjának, lélekrezdülésének nagyszótárja, lexikonja megírva, szerintem soha. Amíg ember fog élni ezen a földön, addig mindig lesz új tapasztalat, amit át lehet adni, amiből lehet tanulni, Fedezzük fel kis népek kultúráját, s pl. micsoda zenék, „meglátások, megértések” jönnek elő...!) Itt lenni, élni, egy hihetetlen dolog. így német író ezt – mással kapcsolatban – de így fogalmazta meg: „nem szeretnék elmenni erről az árnyékvilágról, amíg mindent nem tudok róla”) Ráadásul a tudás az háromdimenziós. Befeje rétegeződik. Van, amit kétszeresen, háromszorosan, vagy ezerszeresen „Összehajtogatott”. S soha nem lehet megállni, megrökönyödni, s azt mondani, hogy kész, vége, már mindent tudok.

Egyszer, régen, Miami-ban 44 voltam, s jó nagy bajban, mármint az élet hiába-valóságán elrélvélve. S föltemtem egy kérdés egy öreg zsidó asszonynak festőnő, akinek valami munkát csináltam).

Így szólt a kérdés: „miért kell annyit szenvedni?”

Rám nézett, s megkérdezte: - te hiszel?

Mondtam – igen, ja, persze.

Akkor jó. Tudod te mi az igazi szenvedés?

?

Nos az igazi szenvedés az az, mikor egy fiatal pár arra ébred hajnalban, hogy nincs spirit a lelkükben. nincs lelkük...)

?

S tudod miért kell szenvedned?

?

Hogy tanulj, mert fontos vagy...

Nos, ettől fejetetejére állt az életem. Mintha újjászülettem volna, de tényleg. S sokáig el is voltam vele. Megkönnyebbülén, ugye.

De aztán ahogy jöttek az újabb és újabb fejberúgások, egyszer csak azt kezdem kérdezni, hogy „oké, oké, de meddig, meddig kell még tovább tanulni? Én ezt már nem akarom- akartam-akarnám tudni...De aztán rájöttem, hogy de igen is, s ennek soha nem lesz vége.

Nos, legközelebb majd írok a tanítómestereimről, ha érdekel. Amúgy meg, azt hiszem, hogy ez a közös tudás, a tied meg az enyém a kulcsa a boldog létnek. Mert az az ember lelke, a képzelete, s ez benne a legnagyobb. Az orrszarvúságunkat, zsiráfságunkat, zebraságunkat, vízilóságunkat, lepke és páfrányságunkat már rég megéltük, mikor fogjuk az emberit? Van annak vége? Vagy mindig van egy újabb és újabb ajtó, s ablak?

Mint a szabadág. Mikor az embernek szélesre tárul a lelke...Ezt meg megélni, az szerelem. Utalva egy másik nagy költőnkre...

Jack

Márc. 29. Valami más a testem érintetted meg). edl

Hát nem állítom, hogy langyossá tette a reggelem. Nem tudom milyen sorrendbe kezdjem, hajlamos vagyok rendszerezetten gondolkozni?)

Talán, ami jó volt.

Annyira felzaklatott az írásod, hogy azt éreztem egy dűnés tengerparton zuhanok a karjaidban lefelé. Nem a lelkem érintette meg, hanem a testem. Ritkán éltem át ilyet. Olyan életérzést "okádtál" ki magadból, ami egy végtelen dübörgő, forgó táncra hasonlít, mint a Carmina Burána utolsó része A "Szégyen" fantasztikus. Még nem töltöttem le -hol van még a nap vége-csak elolvastam. Többször. Ami nem jó. Azt gondolom, hogy nem engem keresel. Nem nagyon értem, miért kéred számon rajtam az eddigi életem, mint jelent Neked a befészkelte tyúkanyóság, a városiasság, a víziszony stb. Ez az én életem. Így éltem, és nem szeretném, ha előre vagy visszamenőleg ezt bárki semmissé tenné, lenullázná, elértéktelenítené. Nem szeretnék szorongásokat építeni és építtetni magamba, sok belső küzdelem árán fogadtam el magam. Ez nem egyenlő elégedettséggel. Azt gondolom, van egy női ideálad, aki pont olyan, mint te, csak a nemi szervei mások. Minden mondatodból érzem, hogy nagyon magányos vagy, és elképesztően szeretnéd megmutatni az életedet-külsőt-belső is-egy nőnek, és átélni vele az egész gondolatvilágodat, a világ megérthetlenségének küzdeleleit. Nagyon művelt vagy - sokkal műveltebb, mint én- viszont én meg azt gondolom, hogy egy másfajta gondolkozásmóddal, de okosabb vagyok. Te azt hiszem nem tudsz elfogadni egy másik embert, hanem képedre akarod formálni. Nem hiszem, hogy ebben partnered tudnék lenni, pedig nagy kihívás lenne, de folyamatos megfelelési kényszer is, ami frusztrálna, és erre nem vágyom. Nem jutottam el a női sexú alítás problematikájához?!Igen ilyen módon nem. De mivel jelenlegi munkahelyemen,

a főnököm az egyik legismertebb pszichiáter M.O-n és a világban, és ez a szakterülete, nagyon sokat olvastam róla, bár kerülöm a pszichológia és pszichiátria területeit) és sok mindent meg is értettem. Sokat meg nem. Most vessem le magam az erkélyről? Jó volt veled tényleg örültködni, volt valami egészen különleges abban, hogy két ember egy barom játékba összeakad, néhány ezer kilométer távolságból és egyszer csak elkezd jóleérezni magát. Nem tudom írsz-e még, azért örülnék neki.

Edit

Márc. 30. átbucskáztam edl

Éjfélkor, a tegnap s ma senkiföldjén, átbucskáztam a fejemen, átúsztam hozzád, bevackoltam magam szőrmókodba, hallottam véred surrogását, éreztem sejtjeid rezgését, láttam lázadó álmaidat, elmondtam egyhálaímát és visszatértem önmagamba.

Ezzel ébredtem

Márc. 30. Van Skypeom, edl

örülök, hogy zavarba is lehet hozni. De ha akarsz többet nem dicsérlek. Van Skypeom

Márc. 30 érzem a pillangót a gyomromban, edl

Azt mondtam nem válaszolok, de azt, hogy nem írok azt nem. Én nem akarok veled versenyezni íróként, mert nem vagyok író. Így szoktam írogatni, ez nem a Te számodra óráig tartó agyalási folyamat eredménye. Lehet, hogy neked egy kicsit gejl, akkor majd megkísérlem a technokrata változatot. bocsi)

Amiért, magamba estem egy kicsit, annak nagy részét már elmondtam, de megkísérlem kifejteni. Tegnap, éreztem a hangulatodon, hogy feldobott vagy és kicsit más síkból nézed a világot, én is így vagyok ilyenkor, de olyan kurva jó volt elhinni, hülyíteni magam csak nem tudom mire). Ebből is látszik a kamasz lelkem. Hogy megint éreztem a pillangót a gyomromban. csak tudnám mi a francnak olyan jó ez, mikor nem megy le a falat a torkomon) De nehogy azt hidd, hogy viháncoló fruskaként élem az életem, és felelőtlenül lötyögök a világban, magas pasik után rohangálok és a vibrátor üzlet kirakatát bámulom sóvárogva. De ahogy te fogalmaztál, amúgy tényleg meztelen lélekkel élek, és valószínű így is fogok meghalni, 80 éves öregasszonyként is odatartom a seggem, és mindig lesz, aki eltalálja Ne magadra vedd)

Persze tudom, hogy belegabalyodtunk most valami történetbe, anélkül, hogy éreztük volna egymás illatát, izzadságát stb., mégis a leveled után azt éreztem, hogy kiírták a filmcímet meg a szereplők nevét, aztán bemondták, hogy a film technikai okok miatt elmarad. Nota bene, lehet, hogy tényleg elmarad, de még

alig foglaltam el a helyem a széken. Tudom, hogy ha szerelmes vagyok elégek, de csak így érdemes csinálni, utálok a befőttlétet. Együtt élni valakivel 30 évig az egy másfajta viszonyulás, egészen másfajta erők, és vonzások működnek. De langyosvízzel kezdeni a forrózuhanyt képtelen vagyok. Úgyis csökken a hőfok, akkor, majd újra kinyitom a melegvizet. Azt mondtad ne féljek, nem is az munkál bennem. Na jó, innen már csak valami baromságot tudnék írni, azt meg minek

Edit

Márc. 31. Jó lenne megélni, edl

Elég egyszerű szerkezetet tükröz ez a Simon úr, csak a húst, zöldséget, meg az ízesítőket hagyta ki a húslevesből. A víz viszont kurva jól megfőtt. A vers gyönyörű igennel okosabbat nem tudok írni) Most végre a nagygépnél, ülök Cohent hallgatom, és végigolvastam eddigi levelezéseinket, miközben a te képed is kint van a képernyőn. Azt szeretem, ahol csak a fejed látszik és szélfutta a hajad) Érdekesek a dátumok. 3 napja kezdtük ez még nem megünneplendő ugye?) a hagymabontást. Az motoszkál bennem, hogy mind a ketten nagyon vágyunk -nem valakire- hanem egy olyan férfire/nőre, aki a lényünk egészét, s egyben legmélyét nemcsak elfogadja -mint a köszönést az utcán- és ennek közös megélésébe is társ, aki nem azért kell, mert valami hiányzik, mert az nem társ, az pótlék. Társ ahhoz kell, ami van, és ami a másik nélkül nem lehetne az, ami, de vele érte, hozzá, általa igen. Hogy ez az erős vágyunk nem állít e délibábot elénk, nem vetítjük e óhatatlan a másikba, és olyat látunk meg benne, ami nincs is, csak nagyon szeretnénk? Nincs bennem félelem - Tőled legkevésbé- csak az a pillangó, ami repked bennem az hozza ezt elő. Az írásaid teljesen olyanok, mint a kortársfestészet jó képei, Életérzések, hangulatok. Én nagyon szeretek írni -nem fogom neked megmutatni- de ha már a festészetet hoztam fel példának, inkább linómetszetek, rézkarcok, ráadásul amatőr szinten, de örömet okoz nekem. Azt írtad, hogy 5 tulajdonságomat nem szeretsz, a többbit igen. Én nem tudok ilyet mondani rólad. Nem ismerlek, lényed egésze érintett meg, nem analizáltalak, hogy mi jó és kevésbé. Ha beleszeretek úgyis elfogadlak ahogy vagy, -legfeljebb 10 év múlva kiráz a hideg, ha a zoknit ledobod az étkezőasztalra-, ha nem jön össze - amire gondolni se szeretnék persze- akkor meg úgyis mindegy, hogy mi nem tetszett volna. Igen jó lenne megélni ahogy J.A. "megszerettem magam általad", mert azt gondolom, hogy szeretni és szeretve lenni a legnagyobb adománya sorsnak. Nem baj, ha kicsit őrülden, szenvedélyesen, csak ne langyosan)

Szép napot

Edit

u. JACK.: casting este

márc. 31.beléd szerettem, edl

együtt dilizzünk be. Azt még várjuk meg. Nagyon vágyom rád, a kurva anyját az időnek, meg ennek a rohadt földnek, hogy nem tudok 5 perc alatt, na jó két óra alatt nálad lenni

Márc. 31.minden porcikámban, edl

Egész nap velem vagy. Így, hármásban vagyunk amikor a kutyát sétáltatom. nem takarítok, jó egy kicsit valamit összeütök Marcinak, hallgatom a zenét és egyedül táncolok, veled és érezzelek minden porcikámban

Ápr. 1 kétfejű lennék?edl

úgy tűnik ez a nap nem az enyém. Felhívott a barátnőm a három közül az egyik, és elmeséltem neki, hogy milyen boldog vagyok. Ez barátnőm 35 éve ismer, mindent tud rólam, elképesztően művelt -hasonlóan, mint te-, imádja az őrült természetem, és most azt mondta Editkém nyugodj meg, 56 éves vagy mit akarsz még? Hiszel az ilyen távszerелеmben? Azt hiszed várni fog? Elképzeltőnek tartod, hogy valakit így virtuálisan meg tudsz érinteni és viszont? Teljesen kikészültem. Lehet, hogy én élek kétfejűként a világban? Vagy mi?

Edit

Hormonszint, edl

szerintem olyan magas a hormonszintem, hogy a 6 éve elmúlt menzeszem megjön, ebbe a csodába az is belefér, hogy gyerekeket nemzel nekem

elég sok álom, led

Én úgy tudom, hogy a világban, a történelemben elég sok álom valóra vált. S nem mindegyik estéről hajnalra. Volt olyan is, amihez több generáció kellett. Utak, városok, templomok, magánházak, s birodalmak így keletkeztek. Milliónyi kis hangyaálomból.

Most nekünk itt van ez az eddigi életünk ebből-abból épített hegye, itt vagyunk mi is lenge ruhában, s elég csípős szelek fújnak. De nem pont ez mondja azt, hogy kitartás? Sokszor felmerült bennem, hogy nem vagyunk, nincs a mai ember kicsit elkényeztetődve? Régebben éveket vártak emberek esőre. Vagy hogy elálljon. Elment a csávó aranyat ásni, tehenet hajtani, erdőt irtani, háborúba, s ott maradt a csetres, az üres ágy, a sok kurva kölke, meg a villogó szemek a bozótban. S valahogy az emberek kibírták, nem? Most meg ha nincs gyere buci bekaplak, szar az egész. Itt van ez az apró pénzre váltás...Bazári majmok lettünk, egy bazárvilágban. Egyikből a másikba megyünk, s itt is, ott is veszünk valami csipri-

csupri, tele aggatjuk vele a cimpáinkat, s kész. Repül az élet. Miközben még mindig az emberiség többsége éhez. Reggeltől estig dögönyözi a földjét egy marék magért. S él, napról napra, évről évre. Pedig – ráadásul – már tudja, hogy van, ahol ez jobban van...De mit itt, ezen az északnyugaton, rothadtuk kifinomodtunk ebből. Szóval, ez nem érzelmi kérdés. Mikor az ember a sok „na de”-jét örökösen a rossz karámba terelgeti, rohadt nagy felfordulás támad. A teheneket a kecskeólba – például. Ez nem fogható fel csak ésszel. Úgyhogy a kérdés, van e elég.

Jack

Mi a baj? led

Hogy nem érinthetjük, szagolhatjuk, nyalinthatjuk meg egymást, nem? Nos, ez megoldható – azért. Ugyan elég drága, de te egy drága nő vagy, ugye. De ez tényleg hülyeség. Ez a pénz, a repülőjegy, önmagában, semmi. De nem csak erről van szó. Én tényleg nem reméltem, hogy életem legjobb nője az akármekkora Rózsadombjáról idejön. Ez egy legénylakás. Meg itt van a munka és környéke. Szóval, ha csak egy kicsit, egy ici-picit tudnál várni..., amíg kihuzzintom magam.

Jack

S ezt írtad vissza:

„Már annyit hallottalak szónoklani a nagy szeretetről, az alázatról és egyéb oly fennkölt, csak benned leledző szépségekről. Igazán, csak ezen értékes birtokok nélkül is megkérdem, hogy akinek, vagyis most nekem éppen fájna, hogy elhagyatott vagyok, akkor miért szemétkedsz, miért okozol még fájdalmat, miért kell még inkább egyedül éreznem magam, mert akinek elmondhatnám: neked, még gonoszkozik velem. Hol itt a szeretetted?

Te, aki majd elolvad az én édeskiscsaládomtól, miért nem írt, ha már úgy ismer-figyel engem, egy szót Matyinak, hogy vegyen virágot, és Jack- küldivel, adja át?

Mit vársz így tőlem? Mert az asszonyod, aki elemésztí az életünket, az föl van mentve ugyebár, de évtizedes hiánylenyomatait nekem kéne pótolnom? Vagy mégsem így igaz ez? Jól voltatok ti úgy, ahogy voltatok, csak szegény alkalmatlan lett a betegsége miatt a nőnek lennre? Aztán meg itt van még a lelkiismeret-furdalásod, és nem velem szemben, hogy elhagyta és ? Hát én nem harcolni akarok, szeretetben lenni, az pedig lehetséges még ilyen messziről is. Ha nem megy, közösen nem szeretjük egymást.Sajnos.íml”

Ápr. 2 Cicám led

"cicám, cicám, cicám, te lettél az én cicám", ezt mondogattam magamban itt. olyan veled beszélni, mintha már tegnap ünnepeltük volna az ötvenedik évet. de

ez a szerelmi másállapot elég fárasztó. főleg így, duplakényszerképzetben. olyan vagyok, mint az őszi légy. hm. én a várharcos. haláli. végtelenül közeledsz felém, s gomolyog, épül itt egy koreográfia bennem, hogy majd s ahogy átölelek...

Jack

az a baj, led

hogya a hangodat hallom, megáll az eszem. Szeretnék valami okosakat mondani, de elmúlik. Csak a katatón zongora zörömböl.

A chat-éles mindig valami gagyi dolog volt számomra. Soha nem voltam egy nagy rögtönző, nálam a dolgok több helyről, s messzebről jönnek. De azt azért tudom, hogy ez hiszti. Azt is tudom, ismerem magam, hogy meddig terjed a saját hülyeségem, s hogy legyen bármilyen nehéz is, előbb utóbb beállok normálisba. S csak egyszerűen csinálom a dolgom.

De ha nagyon le egyszerűsíttem a dolgot, akkor most érted aggódok. Valójában egyszerű dolog ez. „Annyira jó, hogy elviselhetetlen”.

Már eszembe jutott, hogy alacsonyabb szinten kéne maradni. Kevesebb méz, kevesebb hab. Több föld. De akkor meg az a dilemma így kell írni?), hogy mi Tarcsa össze a téglákat?

Félek, nem ismerlek minden szempontból, s ez a szitu neked is új. Mondtad a távházasságot, de valahogy a végére az is összekeveredetten tudom, hogy tudok várni, van rá elég komoly, külső belső kényszerem, s tapasztalatom is. Ez a céltudatosság mindig is meg volt bennem. Hülyeséget meg nem csinálunk. Semmilyen autó eladás, ilyenek. Semmi kölcsönkérés. Felnőttebben.

De szívesen segíték bármiben, együtt kellene működni. Most valahogy az a helyzet van, mikor telezabálta magát a tehén...

Jack

Ápr. A „mi” születése led

soha, semmi hasonlót, senkinek nem írtam)

Ültem itt az estében, s egy csomó dolgot szerettem volna csinálni, de csak néztem a kitett képeidet. S úgy éreztem, mintha már óvodás korom óta ismernélek, s hogy vagy nekem. Azt éreztem, hogy abban a hatalmas kihalt pályaudvarban, üres grundon, kihalt utcán, végtelenbe futó folyók partjain, soha nem ívelő hajnalokra várva, megfejthetetlen éjszakákban, a csalódottság utazásaiban, lázba fulladt delekben, minden szárnyaszegett lemondásban, az ólom beismerésekben, ahol múltam minden sivársága, hiánya, magánya, szeretetlensége, kongott, visszhangzott, sötét zugokba vészett, s szem nélkül is visszanezett, most te keresztül-kasul sétálsz ebben, melegséggel, fénnel, vidámsággal, s szeretettel ki-

fricskázod azt. Olyan volt az egész, mint egy testen kívüli tapasztalat, egy időutazás, mintha visszafelé jelenléted mindent helyrehozna. Mintha most kerülnének dolgok helyükre: eltűnné a felesleges, megkerülné az elveszett, kínálkozna a mindig vágyott, s a sohasem remélt. Ahogy néztelek, egyre közeledtél felém, belém, beléptél a szemeimen, s a benti jéghegybe hatolnál fájdalomtalan. Olvadsz belém, valami fény vesz körül, valami magasabb szintű létsejtés, tiszta patakok csörgése, széna és friss kenyér, s szélről illatos ruhák illata. Valami kiteljesedés. Vonásaid, arcod, képed, alkatod egyre ismerősebb. Alakokon, képeken, emlékeken libeg át, helyeken, lélekpillanatokon, magába szíva életem minden tárgyát, tettét, helyszínét, s minden egyesül benned, minden hozzád s beléd olvad, beasszimilálod az egész elmevilágegyetemem. Mindent új fénybe vonsz, s már csak az van, hogy nem látom hol kezdődik s végződik a te meg én. Bizalom ez, az élet görcsének múlta, fájdalom-éjre ébredés. A valószínűtlenség hatálytalanítása.

Ó, hányszor születtem újra reményben, s hányszor hulltam sötét kutakba, a beteljesületlen fél-élet rémével hajamban.

S most itt van. Nem te, se nem én, hanem két szép álom, két tiszta lélek, s két jószág fonódik, gomolyog egyé.

Semmi sincs hatalmasabb az igaz szeretetnél.

Tudtam mindig: „meg kell találnom azt a lányt,
megcsókolom s kézen fogom.

Gyepszőnyegen megyünk, s míg a
világ világ: velem marad.

Ránk dobja ezüst almáit a hold
és arany almáit a nap.”

Mi vagyunk a világon a legazdagabbak...

Megtaláltuk a Szerelmet.

Jack

Most a legnehezebb edl

Kicsim, a mai reggel volt a legkritikusabb idáig nekem. teszem a dolgom, de semmi közöm a környezetemhez. Annyira lüktetsz már bennem, , hogy most semmi nem segít, már az jutott az eszembe, hogy eladom az autót és kimegyek, de mivel a 87 éves apámat azért ide-oda kell hurcolásznom , ez nem megy. Valamit ki kellene találnunk, hogy ne égjünk ki ebben a várakozásban, valami jó technikát, nehogy elcsesszük azt, ami már megvan.

Tudom, ha találkozunk 3-4 napra be kell vackolnunk magunkat, körbeveszszük magunkat étellel itallal, kizárjuk a külvilágot, és csak simogatlak. Lehet erre gyógyszert kapni? A katonáknak brómot adtak régen. kapható még ez?

És a Pataki Apuka ment ma Amerikába, hát nem örület?

Ma van a hatodik nap

Ápr. 2 Mivan, – hol bujkálsz? iml

Szia, mi van? Miért bujkálsz, nem értem miért nem jelentkezel? Aggódok miattad, írd meg mi van veled! Talán ennél a teljes jeltelenségnél többet lehetne mutatnunk, ennyire nem felelek meg neked? Hülyeség, még ha nem is válaszolok úgy ahogy szeretnéd a párbeszédet tartsuk fenn! Ha ezt sem szeretnéd mondd meg! Öllelek: im

VÁLASZ IMOLA LEVELÉRE, MÉG EGY KIS UTÓREZGÉS, MAJD

Mit gondolsz mit csinálok én itt?

egyszerűen nem értem, ezt a társadalmon kívüli/felüli logikád.

Miért kell valakit elmarasztalni, szívatni, cikizni, azért, mert normális?

Ítéltél miért nem hagyod ott a családot, s jössz ide hozzám? Tudod milyen jól ellennénk? Teszel te ezért valami extrát? Vagy csak bele vagy szorulva?)

Reménytelen, tudom, de ez lett volna a dolog első része.

A másik oldalon meg ott mindenkinek kivéve engem) a kurva jó élete, fantasztikus jódolga, kivéve egy-két kehet. csak emlékeztetőül: én nem a házamba, a házamba vagyok. Reggeltől estig nincs senkim. Negyven év óta arra vágyom, hogy írhaszak, rendesen. De nem tudok.)Gondolom, hogy azért látszik kicsit más. Még neked is. S tévedések elkerülése véget, közlöm, hogy a nagybaromság rajtam csak egy kabát. Alatta egy póre költő vacog. Lehet neked ez smafu, sajnálom. Nos, ahogy te most tanácsokat igyekszel adni, nagy dolgokban, én is próbáltam kis dolgokban. Erre magadat ölelgeted, engem meg ócsárolsz. Hogy nem állok a talpamra, válok önállóvá, meg a tiéd. Mit gondolsz, mi a bránert csinálok én itt, miért vagyok itt? Kurvára unom már a családom szidását, az enyémet is.

2008 BÚCSÚ IMOLÁTÓL

a képeket, meg a figyelmet. Szépek vagytok.

Nem tudom. Próbálok olyan őszinte s egyenes lenni, amennyire csak tudok. Borzasztó messzire mentem, hogy megszeresselek, s szeretve szeresselek, függetlenül, hogy viselkedtél velem. S valahogy, most utoljára arra döbbsz rá, hogy itt valami teljes disszonancia van. Valahogy látom én azt, hogy milyen lehetetlen helyzetben vagyok, s ez mit okoz neked. De mégis, úgy érzem, hogy én végig szerelmes voltam beléd, úgy, mint soha senkibe..., s egyszer csak lezuhantam, mint az a repülő ember. A hülye helyzetem ellenére, pontosan tudom, hogy ki vagyok, s mit érek. Valahol tudom, hogy még minden nyomorommal együtt több szeretetet, s főleg megbecsülést érdemlek. Mindenemet mindig odaadtam neked, amim volt, van... Minden pillanatban benned éltem s ez őszinte s tiszta szeretet

volt. Én változatlanul nagyra tartalak téged – mindenféle szempontból. S vannak itt is, ott is körülmények, persze. Ezekre mindig lehet hivatkozni. Mégis valami döbbenet számomra, hogy ez abba torkollik, hogy ilyen kegyetlenül bánsz velem. S ebben a végkifejletben mindegyé vált, hogy miért. Az emberi méltóságomig ért a csizmád talpa. Reménykedtem benne, hogy ez a távszerelem is többet ér, mint az egyedül lét, hogy az, aki vagyok, az nincs valakinél feltételhez kötve. Iszonyúan felkavarodtam, tudom, mondtad, te is így jártál. Nos hát, velem is megesezt. Szóval, érzem, tudom, hogy kell legyen olyan nő, aki így is tud-na szeretni engem. hogy egy emberi skálán, én még így is nagyon szerethető vagyok. Várni kell, messze, akárhogy.) Hogy az ki, azt nem tudom. De inkább egyedül vagyok, mint folyton folyvást a porba hulljak betonfaladról.

S semmilyen ex centrizmus nem segít ebben. Nincs itt trükk, igaz szeretet van. Mára megbizonyosodtam arról, amit mindig is tudtam. S végtelen, végtelen szomorúsággal mondom ezt. Ezt tudod.

Kb. ennyi. Üdv.

VÉGE AZ IMOLÁNAK

Jack

Ápr. 2 Mítosz és valóság led

Azért ez marha jó. Nem kell már a Duna összes kavicsát odahordanom a lábaidhoz, hogy megérts dolgokat.

Szóval, ez valahogy úgy van, hogy tekintettel az ember furcsa alkatára, a valóság nem áll meg a hokedli cipősdobozánál.

Tovább megy a mítoszokba. S miután se jelen, se valóság nincs, ez – megint csak az embernél – tovább megy a mítoszok világűrbe.

Még a kicsi szegény, magányos vagy társasági nyugdíjas, vagy a fiatal, ruganyos autószerelő is, sőt, a frankfurti repülőtéren legújabb laptopján csocsózó, világba szakadt üzletember is el-eltérül a képzelet birodalmába. A mosdóban a tükörbe néz, hazagondol, s azt mondja, hogy bassza meg...

Én szerintem, innentől már érted. Nos, akkor meg mindig lehet mítosz. S én, most egy mítoszt csinállok, gyártok. S holnapra ebből lehet faszkalap) valóság, s hogy mégsem az, az azért, mert már megint egy másik mítosz. S ezt mindig lehet fabrikálni. Nekem, a mítoszom te lettél. Az lett a mítoszom, hogy szarok mindenre, én veled boldog akarok lenni, s ha a krokodil foga is vásik belé, a cápáé rohadd bele, akkor is így lesz. A többi, az csak egy lehetőség. Mindaz a felhalmozás, szabadság, tudás, ami van, az azért van. Véletlen találkozásunk a világ kép-telen útkereszteződésében, napkeleti király s királynő, rövid kis patyerkázásra adott alkalmat: Szia szivi.

Szia bébi.

Mibe utazol?

Jó lenne valaki. S te?

Én is.

Honnan jössz?

Hát a fenséges erdők honából. S te?

Én meg a csudás rétek országából.

S mennyi balhéd van ott tisztelt útitárs?

Hát, nem sok, itt-ott-amott, rendezhető. Valójában szabad vagyok. S te?

Hasonló.

Hát ezt megbeszéltük.

Ja.

Mit csináljunk?

Egyesüljünk, nem?

Szerintem is.

Nos, amiről beszéltem neked, az nem egy mániákus depresszió, skizofrénia sem. Arról beszélek, hogy van itt egy csomó gyerek, férj, feleség, utyuli-kutyuli. Házak, pénzek, értékek, cucc.

De valójában, s ezt nagyon szeretném, ha értenéd, én képes vagyok bármilyen örültre, eladni mindenem, venni két kanalat, két villát, egy láda verseskönyvet, egy kunyhót egy görög szigeten, egy kis csolnakot. S a hátralevő életem a lábad között, a homokba elnyúlva, zenével kísért versolvasásban tudnám eltölteni, a tenger mormolását, s ég felhőit bámulva, ajkaidra szorított elmémrel, s számmal.

Szóval, használjuk ki) amink van. De legyen meg – mindig a vészkijárat csapóajtaja – erre. Csak akarom, hogy ezt tudd. Mert szeretlek.

Jack

Jó veled örültködni, de kicsit megijedtem, led

Szeretlek a csupasz lelkeddel. Még egy nő, akiért aggódnom kell.

Igen, a világban lebegő millió képből annak a képe illik rád, akinek meztelen a lelke, s áttetsző, végtelen törekeny kínai porcelánból van. Nem is tudom, mi véd meg téged a csörömpöléstől. Biztos jó lenne egy erős férfi karja, de, hogy mennyire, ezt nem tudod. Ez egy bevezető akart lenni.

A jó kis tyúkanyóság, na igen. Kicsit félek, hogy majd kihúzlak, teletömöm a fejed keleti kincsekkel, amitől majd megvakulsz. Mielőtt, mielőtt, mielőtt, mi? Sok változatát láttam az elégedettségnek, ahol valaki sikított az ablakpárkányon, mert mint a „rózsa, örökké válva ágán, mindig vágyott valami másra.”/ Lorca/ Csak ez kevés. Mert egy másik költő szavaival élve, „rózsa, nem kellene elmon-

danom, de elhervad az élet” /Loránd Gáspár, Hallomás, Mai francia költők, Modern Könyvtár...Szóval, látom, elég jól kikotortad magadnak a kis fészked, s elkotyogsz benne. Kellek én neked, biztos, mint a Részeg hajó, vagy az Albatrosz, akarod látni, ami körül s alatt? S hol voltál eddig? Félsz a víztől, meg ez a városiasság...

Fogalmam sincs, miért várom én ennyire el, hogy a nő, ímint valami görög drámában) egyenlő legyen. Miért nem jó nekem egy Bubulina, ez meg egyenesen a Zorba a görögből. A kis színésznő szerelme...Aki csak úgy adja nő-lényét, s kedvességre, melegségre, nőiségének finom kibontására vágyik? Miért kell nekem egy Amazon? Nem tudom.

A történelem tele van ezzel a viccel. Ott volt a Joyce, aki talán a világ legtehetségesebb írójaként a világirodalom dicshimnuszait szőtte a nejről, aki – mint később kiderült – el sem olvasta a sok nagy alkotást. Talán, mert a görögök óta tudjuk, mennyi az istennőség-féle? Lehet. De lehet, becsaptak. Bár, hm, ott van a híres, kétnemű indiai szobor, a világegyetemet ölelő karjaival. Nagy dilemma ez. Hogy lehet valakibe, - még ha annyira fogékony, s nyitott is, mint te, tölcserrel beletölteni ezt a sok világegyetemet? Nem azért döbbsentem meg, mert ennyire félreértetted a szexről szóló képem, hanem mert – magadtól – soha nem jutottál el eddig. Te tudsz a női ösztönökről? Hogy micsoda erők működnek itt, ősemberek? Hogy a nő alapvető ösztöne azt sugallja, hogy mindenkivel lefeküdjön, minél többel, mert majd úgyis a legerősebb magocska győz, s a faj fönnmarad? S hogy a civilizációs lerakódások, kényszerzubbonyok csavarják, alakítják mindezt, de a végeredményből kijön valaki archetípusa? Azaz, mennyire hagyta magát hülyíteni? Mennyire szállt el? Vagy gondolod, pár millió év evolúcióját kigolyózta egy kis kor divatja, szelleme? Könnyű hülyének lenni. Érteni is nehéz. De itt van, lehet tudni. Dolgokat tudni kell. Szegény Maugli küzdött, de végtelen a tévedés, képzelgések tömkelege. S nincs más hátra, mint előre: ki kell dolgokat bogozni. A Darwint, a Fraud apót is leírták már, azaz beépült.) Másképp rácsapódik homokba dugott fejünkre a struccetrec ajtaja, s annyi...Több esély meg nincs. Na jó, azt mondtad, hogy akarod hallani. Hát itt van, rakom lábaid elé. Biztos akarod?

Itt most befejezem. S ahelyett, hogy kínoználak, küldök egy kicsit mást. Egy kis lenyomatot, egy fontos dologról:

ne golyózz, inkább hívjál föl, edl

Azt mondtam az unokatestvéremnek, hogy be fogok pisilni, és így megszabadultam tőle. Ha az hiányzik boldogságodhoz, hogy teljes egészébe láss, holnap lefotóztatom magam. Mit szeretnél látni jobban, mert akkor arra fogok koncentrálni. Nem vagyok Anita Ekberg, tehát ha ez a vágyad, akkor csalódást fogok okozni. És légyszíves ne golyózz be, inkább hívjál fel

Semmi, semmivel led

Nem tudom mit írok.

Gondolkoztam rajta.

Érdekes dolog, hogy az ember anekdotákat meg aforizmákat küld, oktató, látató, meg egyéb szándékkal. Amit valaki kitalált, s lehet jó is. De aztán eszembe jut, hogy ezt a másik is küldhetné, a másik irányba. S nyilván nem teljesen véltelen, nem teljesen ártatlan a dolog, azért annyira nem szándéktalan a dolog.

Az igazi, s már magasabb megértés az lehetne, ha valami kölcsönös igazmegvonás kerekedne ki ebből. S lehet csak azt kéne mondani, hogy „ja”.

De minden félreérthető. Szóval, valami ilyen van mögötte.

Amúgy kicsit szomorkás a hangulatom, esik, már megint valami lehetetlen dolgot csinálok, sajnálom magam, magunkat. Csinálok.

Bocsánat.

Jack

Azért jó volt veled, edl

Azt mondtam az unokatestvéremnek, hogy be fogok pisilni, és így megszabadultam tőle. Ha az hiányzik boldogságodhoz, hogy teljes egészébe láss, holnap lefotóztatom magam. Mit szeretnél látni jobban, mert akkor arra fogok koncentrálni. Nem vagyok Anita Ekberg, tehát ha ez a vágyad, akkor csalódást fogok okozni. És légyszíves ne golfozz be, inkább hívjál fel

Edit

shame, p. J. Harvey

P. J. Harvey

Shame lyrics

I don't need no rising moon
I don't need no ball and chain
I don't need anything with you
Such a shame, shame, shame
Shame, shame, shame
Shame is the shaddow of love

You changed my life
We were as green as grass
And I was hypnotized
From the first 'til the last
Kiss of shame, shame, shame
Shame is the shaddow of love

I'd jump for you into the fire
I'd jump for you into the flame
Tried to go forward with my life
I just feel shame, shame, shame
Shame, shame, shame
Shame is the shaddow of love

If you tell a lie
JACK still would take the blame
If you pass me by
It's such a shame, shame, shame

Szégyen

Nem kell nekem a felkelő hold
Nem kell nekem labda se lánc
Nem kell nekem semmi sem tőled
Micsoda egy szégyen, szégyen,
szégyen
Szégyen, szégyen, szégyen
Szégyen szerelemnek árnya

Megváltoztattad életem
Zöldek voltunk mint a fű
S én hipnotizálva
Elsőtől az utolsó
Csókjáig a szégyennek, szégyen
Szégyen szerelemnek árnya

Beugrottam volna érted a tűzbe
Beugrottam volna érted a lángba
Lefáradtam előrejutni életemmel
S amit érzek szégyen, szégyen,
szégyen
Szégyen, szégyen, szégyen
Szégyen szerelemnek árnya

Ha hazudsz nekem
Még mindig magamra veszem
Ha elmész mellettem
Az micsoda egy szégyen, szégyen,
szégyen

Nem tudok okosabbat mondani, edl

Na közben beszéltünk, és nem haragszom, miért tenném, tudom az eszem legmélyén, hogy nem akartál megbántani, de azt te is megérted, hogy néhány órai virtuális ismeretség után, nem értethetlek, érezhetlek teljes egészében. A többi elmondtam szóban. A zenével én is így vagyok, a szomszédok, már kiütést kapnak, mert egy-egy számot 500x hallgatok meg, és mindig úgy, hogy a sejtjeimet járja át.

Természet. Az életem úgy alakult, hogy városban lakom. Ez azért nem kizárása természet - hát nem is tudom milyen szót használjak - mert nem megismerés, nem szeretet, J.A. írja valahol, nem keresem most meg, hogy ültete a kertben és folytatódottam a fában. (Inagyon rossz interpretáció volt). Szóval, nem szeretem a turistaútnakat, de szeretek leülni egy sziklára és beleveszni mindabba, mai körülvesz. Vagy mezítláb menni egy patakban. Ha nem túl hideg) Víziszony. az iszony azért túlzás, de bizonytalan vagyok, mert nem tudok jól úszni, és irigykedek azok után, akik a vízi lebegést megélhetik.

Beszélgetés után. Izgalmas ember vagy -nem írhatom, hogy férfi, mert úgy még nem ismerlek, - nagyon összetett, és azt hiszem nagyon nehéz verbálisan átadni az embernek önmagát. Vagy az alkotások beszélnek róla -és akkor nem kell magyarázkodni, hogy én ilyen meg ilyen vagyok-, vagy valamilyen élmények közös megélése.

Nem tudok okosabbat mondani, Te biztos tudnál, de jó volt veled beszélgetni.

Edit

Ma megsírogattad a lelkem, edl

Ma megsimogattad a lelkem bár mást is megtehetnél volna), ma megéreztem belőled valamit.

Edit

Látóember, edl

Jól van Látóember, látom fészkeim romjait, s érzem reggeli bukolikus kávézásaimnak lóttak. Érzem a megszokás falainak recsegését, s lelkem ízlelőbimbói lubickolnak az újban.

Követlek

Reagálás egy Cohen számra, edl

Hogy lehet ezt végighallgatni erekció nélkül? És a pasi, a hangja és mindene? Milyen közvetítőket küldesz nekem, hogy beleszerelmesedjek? A legérzékenyebb pontjaimat találod meg, a világ másik pontjáról?

Kiismerhetetlen varázsló, edl

Ez a randiv. nevű kirakodóvásár tele van bővlival. De van közte egy , rekedt hangú, kiismerhetetlen, varázsló.

Egy idealista listája, avagy mi kell az élethez? Részlet Editnek

s a lista, egy rendes, valamire való ember Listája, egy Idealista Listája, az ugye, logikus, az abszaktól, az Ideáktól a porbafingás felé halad. s nem fordítva. Idő és hely hiányában, most csak kezdjük el...botanikus park, tóval, athéni sétányokkal, agorával ahol gyülekezni lehet, s mindig érdemes,kínai és japán kert, O alakú kapuk, s U alakú hidacsák, megvilágosodás, de legalább is megértés felé elrendezett járólapok, teaházak - alacsony szemöldökfával, amibe végre bebaszhatod a fejed, esze tamás goldingi kilátója és harangtornya, ahonnan a szabadságharcok tüzeit, a jicsini erdőben a Rumcájszot, egy másikban a derszu uzalát, meg a vuk-ot látni,lőrések, amibe pipacsok nőnek, vízimalom középkori étellel, brugheli korcsolyázó tó, kandalló az üvöltő szelekhez, lovagterem ceremóniákra, ópiumszívásra s egyebekre... alkalmas barlangfürdő, fára épült rejtekhelyek, kovácsolt vas erkély Romeonak és Juliának, növény és madárház, bégető-bőgő istállók sora, kovácműhely tűzzel és csengő vasakkal, orosz dácsa zongorával, kavicsokkal teli csörgőpatak, ahol Anna Prullable a szennyest mossá, hiányzik a póni, meg a paripa is, a szekér meg a hintó is, a Rákóczi nagy kutya, India szent tehene, az Andok próféta kecskéje, a Lorca szamara, a Henderson disznója, meg a Herzog gőzhalyója egy hegyormon fönnakadva..., egy Vim wendersi

hintá; hiányoznak a Trakl arany kertjei, a Hölderlin hellászi felhői, meg a Lorca zöldjei. a Thomas üvegháza, szőlővel és csigával, ahol az idő hullva hull. jó lenne valami megfejtetlen keleti szöttes is, néhány teknős, amint azIzsákról hozott) vízilíliomok közül kidugja a fejét, amire egy szitakötő telepszik éppen. hiányoznak madáretető, bizony, meg jajj.

meg hiányoznak a kenyérsütés teknői, meg a disznóvágás teknői, meg a szüretetek kádjai, meg savanyítás dézsái, meg az aszalás rácsai, meg a köpülés kannái, meg a fejéséi.

agyg már vóna, de hol van a korong, vagy rokka, vagy a szövőszék? pohárszék már úgy-ahogy, de hol van arthúr király nagy tölgyfa asztala az ebédlőből? Bassza meg, hova fogunk ülni?) hol a pödrött bajszú szolgál, a juhász, a bojtár, meg az intéző?

Hol van a tejszagú, bögyös szolgálólány, hófehér keményített alsószoknyában, libaszarral a lábujjai között, bölcsővel a hóna alatt? hol van azpilvaxi, imagista, futurista, zapatista, globalista..., intelligentsia a nappaliból,

kandallópárkányokra támaszkodva, fotelokba terpeszkedve, kántálva és

licitálva, hadonászva és vitatkozva - megváltandó a világot?

...

nos, mint látszik, én nem beszéltem itt tárgyokról, én valamiféle életről, élettérről beszéltem, amihez látomás, kacat, s a többi apámfasza kell, - valami, ami beakadt, megakadt, fölakadt, leragadt, beszáradt, begyógyult bennem..., az idő szentélyeiben, megvakulva félig, dolgok, amik ott maradnak, amikor eloszlik a por, a köd, enyhül a ragyogás, kiverrad a hajnal, vagy teljesül az alkony. Lüktet az éj.

valami - ami megmarad,
valami, ami örökséged s igaz,
valami, amit szeretsz,
s mindegy milyen sorrendben,
avagy?

kié ez a világ?

csak mond, - ugye, nem az ördögé?

Jack

Ne haragudj, led

Egy szörnyeteg vagyok, szégyenlem magam. Hülye folytatózó érzés van bennem, hogy valakit igazságtalanul megsértettem.

A sok minden, amiről még nem is tudsz) jó az ellenem fordul, pedig igazán nem ezt szeretném.

Valójában én változatlanul, s nem először tapasztalom ezt, hogy mennyire félrelehet érteni dolgokat. S pont ezért lenne fontos hasonlulni.

Tényleg kicsi korom óta bennem van ez a tudásvágy, s ugyan nem tudom minden időmben ezt csinálni, de látom, hogy messzire jutottam. Iszonyúan félek is, hogy nem fogok senkit sem találni.

Persze, mindig abba a tévedésbe esek, hogy ha már az alkat hasonló, akkor jó. Akkor már semmi mást nem kell csinálni, mint ezerrel haladni egymás felé. Ismerem a vádat, hogy én valakit meg akarok változtatni. De itt valami alapvető kavarc van. A tárgyiasságot összekeverik az alanyisággal. Mikor azt mondom „hülyeség”, akkor azt kérdezik vissza, hogy miért hülyéztem le őket. Ez a szemlélet jellegzetesen magyar, nagyon ritka az olyan, aki nem így nézi a dolgokat. Itt

másképp van, s lehet, túlságosan a befolyása alá kerültem. Amúgy is mindig szerettem volna egy okos nőt, bátrát, meg ilyenek. S sokszor belegabalyodtam ebbe a megbántottál játékba. Aki egy kicsit is ismer, az tudja, hogy Jézusmária! mindent csak azt nem. Csak sokszor ici-pici a választóvonal a dünyöge, meg a progresszivitás között.

Ez a hülye kettősség is, amiben élek – kívül az ordas farkasé, belül meg a szentferencé, ez se jó. Nehéz felfogni. Tényleg ne haragudj. Csak ritka az olyan – alkatilag – mint én, s annyira megörültem neked, hogy belekavarodtam. Pedig sejtettem, s tudom, hogy nem kötelező azt tudni, amit én. Sőt. Azt is tudom, hogy a Jóság se feltétlenül azon múlik. Ugyan megpróbáltam ezt a kérdést is beilleszteni, hogy miért nem tudok megelégedni azzal, ami van? Hát, ez egy nagy kérdés. A lényege, amit már kerülgetek is itt, hogy legyen megértés! Ott, belülről azonosulva dolgokkal jön elő a harmónia. Két cukrász hasonló világban él. De egy autószerelő meg a kozmetikus lehet másban. Valami ilyesmi. Kedves és aranyos vagy, nyitott és vidám, s jó lenne barátságban maradni veled, mert igazándiból nincs senkim. S barmozom is magam ezért, tudom, hogy ez nem jó. Amúgy, én egyáltalán nem tartom magam tökéletesnek. Húha, dehogy. Hülye bunkónak tartom magam. Egyszerűen nincs időm, rendesen utána járni dolgoknak. A másik, hogy meggyőződése, hogy az ember főleg egy pszichológiai lény. Sokan még odáig is képtelenek eljutni, amit te nagyvonalúan megtettél, hogy legalább valami kedveset mondj rám. Volt, aki lehülyézt, miközben várta, hogy szóljak hozzá. Csak adjak időt, s lassan. Szóval, ez a szpidigonzález dolog is bezavart. A pár kis fricskázás a víziszonnyal meg a városiassággal egyrészt komolytalan, másrészt viszont mégiscsak messzebbre mutat. A másodikban a romlatlan, s nem mű természet keresésének hiánya sejlik. A természet meg, hogy mondjam, valami alapvető, nem? De akkor még sehol sem vagyunk. Mert még nem is beszéltem filmekről, zenéről, költészetről, irodalomról. Nem beszéltem arról, hogy milyen fontos változásokat okozott bennem egy egy dolognak a mélyebb megismerése, mennyire kihatott mindenemre. Mikor valami újat találok, teljesen be tudok golyózni. Van olyan szám, amit annyiszor meghallgatok, hogy a húsommá válik. Amig az agyam minden kis rejtett fiókjába be nem kerül. Tényleg iszonyú éhség van bennem a megismerésre. Mert ugye megismerés nélkül korlátozott a tudás, s hogyan lehet úgy átmenni a következő fázisba, azaz az alkotásba? Persze, sokan vannak, akik anélkül is megteszik, de én soha nem szerettem volna közéjük tartozni. Ilyen olcsó babérokra ne vágyom. A kedvenceim, hú. Azok is sok forrásból váltak ki. S annyira nincs is sok, egy két tucat. Na mindegy. Ha még mindig vágysz erre, szívesen küldök csemegéket, mert azt gondolom, hogy te tényleg megérdemled..., érted, képes vagy befogadni, s jó neked. Van egy másik nő is, akit szeretnék megmutatni. Az a neve, hogy Amy Winehouse. Egy dilis kis zsidó nő, angol. De valószínű ő most a legnagyobb élő énekesnő, „nagyobb”, mint a Jannis Joplin, vagy a Billie Holiday. Szerintem. De először meg akarom keresni

hova suszteroltam el a fordítást, mert úgy jobb. Délelőtt el kell mennem dolgozni, pár órára. Psz.

Jack

Pj Harvey

egy nagyon különleges nő. Egy igazi, útkeresős művész. Ebből az egy számból borzasztó nehéz megítélni, mert van vagy harminc arca. Most már többször a legkreatívabb művészeknek, zenészeknek kiáltották ki. Baromi mélyen megéli, ami vele történik, iszonyú profi, mindenféle hangszereken játszik, nagy költő, előadóművész, színész is. Ott van fönt, ha van idő lehet hallgatni tőle számokat. S nem is mindig kell érteni a szöveget.

Van itt egy cikk, magyarul, majd elküldöm azt is.

Well well, kis zene, led

nos, akkor nézzük, csak)

Zene:

Persze, végig mentem a szokásos generációs balhén, amit akkor beatzenének hívtak, nehezen tudom elképzelni, hogy kimaradtál belőle. Nos, valójában mindenkit szerettem, a Beatlest is, de hát a Rolling volt a kedvencem. Erről most igazán nem akarok írni, néha néha még visszatérek, de elmúlt. Viszont, mindezek mellett már a kezdetektől ott volt a Bob Dylan, akit akkor még senki sem ismert. Nem értettük a szöveget, az sokkal később történt. Van, amit még most sem ismerek teljesen, de a pasi tényleg egy zseni, anélkül is lehetett szeretni. Mindazokra, akikről most majd alatt írok, ugyan az jellemző, azaz mindenféle változásokon mentek keresztül, hosszú pájafutásuk során. S nagyon nehéz ide-vagy-oda besorolni őket. De, nyilván mindegyiknek meg van a maga jellegzetessége, ami elválasztja, kiemeli őket. Mindegy. A Dylan mindent csinált, nem is lehet föl-sorolni. Ez a sorrend nem véletlen, szóval ő az első.

Leonard Cohen.

Azt mondják róla, hogy ő korunk nagy lírai költője, s ez igaz. Plusz, persze a zene. Egy nagy szerelmes pasi, azt nagyon tudja...

Van Morrison

Eredetileg a Them c. Együttesben, aztán önálló albumok sora. Egy amolyan mély ember, s nagy zenész

Tom Waits

Az életről mindent tudó nagy korhej, trubadúr, bohém. Villon. Az utóbbi évtized felfedezettje nékem), ő a legfiatalabb.

Peter Gabriel, viszonylag ő is új nálam. Nagy-nagy-nagy zenész, énekes, és plusz. Nos ezen kívül vannak még különleges csemegék, de egyelőre elég. Az ő zenéjük teszi ki a kb. kétezer szám nyolcvan százalékát, amit az mp3 lejátszómon van...

Legközelebb a költők jönnek...

Padlizsános marha, ímint a velő tojással)

Nos először a cím: fogalmam sincs, mért ez jutott eszembe, de csak ismételve újra és újra...)

Nos a dolog úgy kezdődött, hogy ezer éve nem ettem gulyáslevest. Nézegettem a húsokat, hát kis darab az nincs. S látom egy marhanagy marhaszelet, jó vastag, itt ott kis faggyúaranyerekkel, s olcsó. Nyolc dolcsi. Na jó, mondom, ez van.

S persze, ebből egyhatoda kellett a levesembe, azt is két napig ettem. S hát hú, már elég nehezen bírom ezeket az erős rostokat...

De hát valahogy a marha, bennem ünnepre van. Fogalmam sincs miért. Úgyhogy kivettem a pác-zacsimat, amibe a maradék öt darab, öklömnyi hús gerjedt a kicsit ecetes, fűszeres lötymedákban. Hagyma, paprika, egy paradicsom, dinszettel, rá az egyik hús, s bezár kukta. Akkor látom, hogy egy másik neyzacsba meg húsvéti sültsonka eltevettségek vannak. Na mondom, akkor agyunk ebből is egy darabkát. Ki a franc fogja ezt a sok ételt megenni? Ami a hűtőbe van.

Közben persze pial az ember, mert valami kis megvilágosodástól, most hülye és ünnepel. Pucoltam egy édeskrumplit, meg egy rendeset, s be a frituba. A finom konyakra most már jöhet egy kis fehér borocska. Nem vagyunk mi franciák! Nahát, nem csoda, hogy majdnem elfelejtettem a hatalmas, kb. egy kilós padlizsánom. Egy dollár volt, nem tudtam neki ellenállni. Életemben nem láttam ekkorát, valami Micsurin lehet...S amúgy is, ezzel mindig kudarcot vallottam, mert túlbojnyolítottam a dolgot.

Megmostam hát a jószágot, s beraktam a kis villany grillembé, hadd bűzölögjön. Csináltam római salátából, uborkából, paradicsomból, lilahagymából egy sajóját. Oliva olaj, pici ecet, pici cukor. Van kecskesajt morzsám is, görögözhetnék, de mostmá' ez elég legyen.

Mikor eleget szuszogott a bukta, lesütöttem a csávót. Kész, befaltam a felét, s mielőtt elmentem aludni, megint eszembe jutott a lila egzotikum. Húbasszameg, veled meg mi legyen – kérdeztem. Kivettem. Olyan kedves, tőgymeleg volt. Illa-

tos. Szimpi.Nos, félbevágtam, jénaiba kis olíva olaj, s belehelyeztem a drágát. Picit megsóztam, s vissza s sütőbe. Elszívtam még egy cigit, s közben lekettyegett a villansütőm félórája. Nagy nehezen fölmásztam az ágyikóra, s két órára magára hagytam a világot.

Jóval később, már az ölemben a lappal, eszembe jutott mi lehet a konyhában. Kislattyogtam. Nézem a kuktába, szépen barnul a húsos izi. Nézem a jénait, s ott csillog benne a jószág. Fogok egy kanalat, megmerem, hát ez isteni! Nézem, jó anyaga van. A héját is meg lehet enni. Na, mondom ezeket akkor el kéne rakni a hűtőbe. De előbb csipegettem a marhából is. S mondom, a fenébe is, ezt a kettőt együtt akartam enni. Most mi legyen. Jó sűrű s persze dögös szószban ott a husmus. A másik oldalon, meg a szűzies padlizska. S valamiért a velős tojás jutott eszembe. Illetve, a füstölt sonkás csülökpörkölt, pacalpörkölttel, s velővel. De ezt gyorsan elhessegettem, mint valami vérnászt. Bekapcsoltam a hőt, s elkezdett a dolog olvadozni. Mertem egy kanállal a keleti növényből, s szépen be-le-hellllyez-tem a lébe. Mintha grízgaluskát a forró vízbe. Még. Ott zöldültek a pirosas lében. Fogtam még egy-egy darab hideg sültkrumplit, s azt is odapottyantottam. Kicsi mindenből, szósszal puszujka, tikkadt házikenyerrel. S hú! hát ez állati. A salátám is faszán beérett, fú.

De csak pár falatot ettem, jó lesz az holnap.

Padliskás husmus, ha?

Eszembe jutott, hogy egy szép tálba oda kéne tenni a rostélyosos fazék mellé az asztalra, s mintha nokedli lenne, mindenki kedvére szedhetne a főmarha mellé. Buli, nem?

A normális ember, led

Szerintem, aki normális, (D. H. Lawrence) az három részből áll. Érzelem, ösztön, meg értelem. Minden emberi tulajdonság ebbe a háromba besorolható. Nos, ezek nem mindig harminc-harminc százalékban vannak: van, amikor egyik jön elő, van, amikor a másik domináns. Van, például, aki csak a melle, vagy a farka. Sokat kapott belőle, s az lett szegény. Nos, akkor most utazzunk ösztönökben meg érzelmekben. Megyek veled...S érezzünk jól bele.

Szerintem a lét, s benne az ismerkedés is, az egy hagyma. Válasszuk le a rétegeket, s újabb és újabb mélység tárul fel. Amig el nem jutunk egymás közepéig...Nos, most „úgy érzem”, hogy miközben én a kétségeimnek adtam hangot, te meg kifogást keresel, nem? Lehet tévedek, de tényleg „úgy érzem”. Megijedtél talán, s így transzformálód? Amióta ismerlek, van száz dolog amiért tetszel. S van öt, amiért nem. Azoknál, akikkel eddig találkoztam, nem volt ilyen jó arány. Netán, fele-fele, de ez is túlzás. Szóval, te vagy a legjobb nő. S vagy mégsem vagy elég gyors hozzám képest), vagy beszari vagy. Mit csináljak. Ha nem tudsz szeretni, én se. Ebből elég volt. Nem vagyok s nem is akarok Szt. Ferenc lenni. Teréz anya se. Azt gondolom, hogy akár milyen béna kiskacsa vagy mint én), mármint

a hülyeségeid, rossz beidegzésed, különböző kultúrad, te egy tiszta, szép, üde, friss, ártatlan, vágyó, kedves, női hormonnal – még mindig – teli, jó nő vagy. Az egyik lehetséges, s legszebb álmom... Ha ez neked, ez a reagálás derogál, hát, az baj. Mondjad. Fájó szívvel, de tisztelettel megadom a szabadságod. Egy szerelmes férfi a sok közül, a neve

Jack

Edl

Nem kérek a szabadságból, itt vagyok a gépnél

Ez jó, jól írsz Édeslányom.

Elégge megnyugtató, hogy ilyen okos vagy. A kölykök nagyon aranyosak, szimpik. Tényleg elég sok pigment jutott beléjük, ez jó. Szóval a családban te vagy a svéd nő. Jópofa lehet. Jókat írsz rólunk, tetszik. Gondolkoztam, mi a legjobb, s az jutott eszembe, hogy valami elemi hisztéria van bennünk az optimizmusra. Hogy jókat mondjunk, jókat lássunk, ne vessünk. Meg hogy adjunk és kapjunk. A legtöbb nő, akivel leveleztem úgy viselkedett, mintha én valamivel tartoznék neki. S nyilván, ennyi idős korra mindenkinek megvan a maga szegény házassága, savanyú hiányai, nélkülözések sora. A fiatalokból meg hiányzik az alázat. Olyanok, mint egy dömper-úthenger kombináció. Dübörögnek, füstölögnek, balhéznak. Semmi finom megértése a kéz erezetének, vagy az apróbb kis ráncoknak. Én már unom a sáros cipővel való betrappolást. Nyilván az ember sok mindenre keresztül megy, ha volt rá ideje. Önmegismerésen, önkritikán is, itt-ott kicsit meg lett fíngatva, kevesebbel is beéri, szerényebb. Sok nő úgy merült föl bennem, hogy egy borús tájban jajong, vagy átkozódik. Miközben a lágyékát dörzsöli. Nő balhés tájban. Én valami naposabb, vidámabb, megértőbb, s figyelmesebb festményre gondolok. Szóval, az ifjak meg csak gyilkolják még kicsit egymást, mi ezen már – remélem – túl vagyunk. Örüljünk annak amink van.

A higgadt kiskertészkedés meg még messze van, s remélem soha nem is lesz. Ebben nagyon szeretnék benned megbízni. Hogy majd mindig új utakra megyünk. Mi volt az öt dolog? Fogalmam sincs. Ez egy elmélet, egy példa volt valamire, nem kiszakítandó. Kikapjuk a mákos töltelékét a kalácsból, mert finom, s beletömködjük az autó olajbeöntőjébe. Hátha majd az is örül neki. Az ott, oda vonatkozott, tessék koncentrálni.

Ha ez mellékesen fölvet benned kérdést akkor arra kell kérdezni. De hát nehéz lesz válaszolni, mert az később jön. Először szeretnünk kell egymást, akkor majd könnyebb lesz a fiszem-faszom problémákat elfogadni. Nem így a helyes? A dolog nem azzal kezdődik, hogy az ember megmutatja a bibijét. Persze ha a donkanyarban kicsit ellőték a farkát, azt jobb mindjárt az elején tisztázni. Kivéve, ha valaki pont egy kasztráltat keres...

megmerülni, szeretnék követni. Szeretnék vezetni. S szeretném, ha a végtelen űrben egymásra találánk, s megkapaszkodhatnánk egymásban. Van erre egy csodálatos, magyar származású költőnek egy gyönyörű verse a Negyedik Hal-mazállapotban hallomás, Mai francia költők, Modern Könyvtár, már majdnem megszakadtam, hogy találjak valamit az Interneten, de nincs. Otthon meg van...), ami valahogy így szól:

Loránd Gáspár

„e túl nagy éjszakában, csak a tested
Óv meg attól, hogy meg ne járjam
A fény útját visszafelé,
S látom futtában a földet
E jázmin pillájú
Kréta csillagot.”

Szeretlek

Jack

Mikor lent vagyok, Waits) led

Akkor Dylant szoktam hallgatni.
Mikor még lejjebb, akkor a Cohent.
De, amikor igazán mélyre kerülök, akkor a Waitset...
Itt van egy szám: Cold cold ground. Hideg hideg föld)

A szöveg „teljesen értelmetlen”, teljesen szürreális. Azaz, a totál lerobbanás, nihil, de ők ott vannak együtt, s valójában semmi másról nem beszél, mint hogy szarjanak le mindent... Tulajdonképpen semmi más, mint egy elmondhatatlan állapot, hangulat, persze több. A rossz napokról beszél, mikor egy kis szerencsétlen pasi a nőjével valami nagyon elhagyott, nagy szar helyzetben van. S azt magyarázza, hogy ne hagyd összegyűlni a rossz napokat, mert azok majd rossz hetekké, s évekké válnak... Mielőtt ez történne, „fojtsd meg őket”

S csak próbáld meg énekelni vele: „in a cold cold ground”!!!!!!

Valószínű ezeket fejhallgatón kellene hallgatni, mert a komputer hangszóróján csak macskafing jön ki. Basszus az biztos nem)

A Waits, az a mai Vízotszkij...S vigyázat: ez a világ a legcsúnyább, s legszebb lelkű embere. egy gyönyörű felesége van, aki csak komolyan úgy hívja, hogy „ez az én gyönyörű öszvérem”.) Én annyira szeretem ezt a számot, hogy legszívesebben kiugranék a bőrömből, s tiszta libabőr vagyok tőle. Amúgy rengeteg száma van, mindenféle. De egyedül ne nézegesd, hadd vezesselek én.

A többi a zenében, meg egyebekben van. Én imádom...

is azt hiszem – titokban – hogy a végtelen, lorcai szerelemről szól)
A CTRL gombbal együtt kell rákattintani!

a másik egy hegedű kísérettel...

<http://uk.youtube.com/watch?v=uBwl7sZAnGU>

COLD COLD GROUND

<i>Cold cold ground</i>	<i>Hideg hideg föld</i>
Crest fallen sidekick in an old cafe never slept with a dream before he had to go away there's a bell in the tower Uncle Ray bought a round don't worry about the army in the cold cold ground now don't be a crybaby when there's wood in the shed there's a bird in the chimney and a stone in my bed when the road's washed out they pass the bottle around and wait in the arms of the cold cold ground cold cold ground there's a ribbon in the willow and a tire swing rope and a briar patch of berries taken over the slope the cat'll sleep in the mailbox and we'll never go to town til we bury every dream in the cold cold ground cold cold ground gimme a Winchester rifle and a whole box of shells	Behullva egy sikátori kávézóba Nem hálhattam álommal mielőtt Meglépett volna Van egy harang a toronyban Fönt mit Ray bácsi fölfegyverzett Hogy ne aggódjunk ha jön a sereg E hideg hideg földön Ne sipákolj most szívem Mikor fával teli a kamra Madarak a kéményben Kövek az ágyamban Mikor az utat elvitte az ár Mikor a flaska körbe jár S itt várunk a A hideg hideg föld karjaiban Hideg hideg föld karjaiban Fölszallagozva a fűzfa S egy gumiabronsz a hinta S ritka vadbogyók foltjával Van a lejtő teleszórva S egy macska alszik A levéldobozban S mi már városba többénem megyünk Míg minden álmunkat El nem temetünk E hideg hideg földbe E hideg földbe

blow the roof off the goat barn let it roll down the hill the piano is firewood times square is a dream JACK find we'll lay down together in the cold cold ground cold cold ground cold cold ground call the cops on the Breedloves bring a bible and a rope and a whole box of rebel and a bar of soap make a pile of trunk tires and burn 'em all down bring a dollar with you baby in the cold cold ground cold cold ground take a weathervane rooster throw rocks at his head stop talking to the neighbors til we all go dead beware of my temper and the dog that JACK've found break all the windows in the cold cold ground cold cold ground	Adj egy Winchester karabélyt S egy egész doboz töltényt Lődd szét a tetőt a kecske pajtán S guruljuk le a dombon A zongora is csak tűzifa A Times Square is egy álom Kitaláltam ledőlünk együtt mi ide a Hidegföldre Hideg hidegföldre Hideg hideg földre Hívd a szomszédokra a zsarukat Hozd a bibliát s egy kötelet Egy teljes doboz cigit Meg egy egész szappant is Halmozd föl az ócska gumikat S gyűjtsd fel őket, Hadd égjének Hoz egy huszast magaddal babám E hideg hideg földön Hideg hideg földön Vegyél egy ázott kakast Dobd fejbe egy kővel Ne beszélj a szomszédokhoz Míg mind hullák nem leszünk Figyeld jól a kedvem Meg a kutyát amit leltem S törd az összes ablakot ki E hideg, hideg földön Hideg, hideg földön

<https://www.youtube.com/watch?v=JmrGImjmUZk>

lehet te vagy az okosabb, edl

Hát én nem tudtam ennyire költői lenni,

talán egy kicsit fáradt is vagyok hozzá meg az is lehet, hogy te vagy az okosabb. Közben én is írtam egy levelet. Később még írok Neked -erre viaszképpen-addig is megkísérlem kiokosítani magam.

Edit

Gyakoroljunk önfegyelmet, edl

hát ez jó kérdés. Bocsánat, hogy nem írok helyesen, de közben a fülemben van a telefonkagyló a közhelyes unokatestvérem meséli, a dögunalmas 30. házassági évfordulójának a megünneplését. én időnként azt mondom, aha, de fantasztikus - én belehalnék- de miért rontsam el másnak az örömét.

nem tudom, mi lesz velünk, de hol vagyunk még attól? gyakoroljuk az önfegyelmet, vágyakozunk, és kommunikáljunk -utálom ezt a szót- szóval figyeljünk egymásra. azért, ha itt lennél nem lennék ilyen fegyelmezett. nem tudom, hogy mit szólna ehhez, de ilyen vagyok

Edit

Ez jó led

Hááát, nem tudom.

Én úgy tudom, hogy elég sok ember él, s fog élni egyedül. Azoknak az embereknek a hetven-nyolcvan százaléka soha nem fogja megtalálni a „nagy őt”. A Randin.) A kicsit se. Senkit.

S akkor mi van? Az milyen „táv, vagy távházasság”.

A kibicnek is könnyű.

Tudom, nehéz, sőt.

De én nem keresek valakit csak ezért vagy azért. Dugni, kávézni, elmenni egy moziba valakivel, aki nem tetszik, akit hülyének nézek, vagy kegyelmébe fogad. Akkor inkább egyedül.

Komolyan.

Szeretőt lehet találni. Ezt lehet tudni. De én nem tudok – már – szeretni valakit csak a nemiszervéért.

Szóval, ez egy magasabb szint, azt hiszem.

S nem mindenki tudja, az mi.

Röviden ez jut eszembe.

Jack

Arcade Fire, led

Ez az együttes neve.

Fiatalok, Kanadából.

Ez a számuk mindent lever, a lelkesedésével, fiatalságával?

Az öregebb pasi a David Bowie, akit olyan nagyon nem szeretek, de itt marha jó kontraszt, s eléggé beleéli magát. Sokat segített befutni őket, most már nagyon népszerűek.

A Bowie kezdi az éneket. A mellette lévő srác az énekes. De az én kedvencem a kis dobos pasi elől. Aki később leteszi a dobját, s elrohan tangó harmonikázni. A közepénél, a kedvenc részem, olyan 2.56 – 3.20 ig., mikor az énekest meg a dobost mutatják. Istenem, csak egyszer verhettem volna így egy dobos egy koncerten!

<http://uk.youtube.com/watch?v=1-wEBmLht5g>

Arcade Fire: Wake upÉbredj föl, már)

íóhh óh óóóh óh óóó!) Somethin' filled up my heart with nothin', someone told me not to cry. But now that I older, my heart's colder, and JACK can see that it's a lie. í óhh ó óhh!) Children wake up, hold your mistake up, before they turn the summer into dust. If the children don't grow up, our bodies get bigger but our hearts get torn up. We're just a million little god's causin rain storms turnin' every good thing to rust. íóh óh óóó) JACK guess we'll just have to adjust. íóh óh óhhóóó óh óóó) With my lighnin' bolts a glowin'	óhh óh óóóh óh óóó!) Valami a semmivel töltötte El a szívem S valaki azt mondta sírni kár. De most, öregebben, Hűvösebb szívvel Látom ez mily hazugság. óhh ó ó ó óhh!) Gyermekek ébredj Tartsd magasra tévedésed Mielőtt porba fullasszák a nyarad. Ha a gyermek bennünk föl nem nő soha Növekvő testünkben a szívünk szétszakad. Itt vagyunk mi, millió kis isten képmása s zivatarunk minden jót rozsdává enyész íóh óh óóó) Úgy vélem, csak idomulnunk kell. óh óh óhh óóó óh óóó)

JACK can see where JACK am goin' to be when the reaper he reaches and touches my hand. íóhh óhh ó óhh) With my lighnin' bolts a glowin' JACK can see where JACK am goin' With my lighnin' bolts a glowin' JACK can see where JACK am go- goin' You better look out below!	Villámcsapásomnál mi úgy fénylik Látom én majd hol leszek Mikor a végzet felnyúl s a kezemhez ér. íóhh óhh ó ó óhh) Villámom fényénél Látom merre is tartok Fénylő villámomnál Látom merre megy-megye'... Jobb, ha figyelsz, mi van odalent! Megjegyzés: a pokolról, a halálról van szó

Én is hozzád bújnék, edl

én is hozzád bújnék. Szeretem a szakállat és szőrmókságod. irhatok még?

Edit

Balerinám, led

hát először is hülyére rötyögtem magam ezen. anyukám te egy nagy komika vagy. fantasztikus.

szóval, akkor most nekem lesz egy ilyen színésznőm. nahát?! ez tetszik nekem.

én is nagy bohóc is, színész is vagyok, az akkor most ebben jobb vagy nálam. mert hogy én a nyilvánosság előtt? na ne. húsz fölött kezd lekonyulni az érdeklődésem, hogy nem tudom a szitut se átlátni, se kontrolálni. Persze, "az egész népemet" az marha izgi, azzal nincs baj.

nos, látom, ahogy meg a vándorcirkuszunk a világban keresztül, csilingelve, kacarászva. s lesz majd egy csomó kaucsuk cuccunk, ponyvánk, s félrészeg állatunk. Ebben az utóbbiban kicsit bizonytalan vagyok. A számárra gondoltam, hogy azt még nem próbáltam, de nem tudtam eldönteni, hogy ó vigyen engem, vagy én őt.

Te, te, tündéri kötél táncosnőm, balerinám.

Jut is eszembe, erre a kapsz egy csokit...

Jack

Semmi, semmivel lj

Nem tudom mit írjak.

Gondolkoztam rajta.

Érdekes dolog, hogy az ember anekdotákat meg aforizmákat küld, oktató, látató, meg egyéb szándékkal. Amit valaki kitalált, s lehet jó is.

De aztán eszembe jut, hogy ezt a másik is küldhetné, a másik irányba.

S nyilván nem teljesen véltelen, nem teljesen ártatlan a dolog, azért annyira nem szándéktalan a dolog.

Az igazi, s már magasabb megértés az lehetne, ha valami kölcsönös igazmegvonás kerekedne ki ebből. S lehet csak azt kéne mondani, hogy „ja”.

De minden félreérthető. Szóval, valami ilyen van mögötte.

Amúgy kicsit szomorkás a hangulatom, esik, már megint valami lehetetlen dolgot csinálók, sajnálom magam, magunkat. Csinálom.

Bocsánat.

Jack

Mitől megy a szekér? led

Egész éjjel gondolkoztam, s most muszáj néhány dolgot leírnom. Mielőtt beszélünk.

Csak nem tudom hol kezdjem. Annyi minden.

Van itt két szó: karakter, meg a substance.

S az emberek többsége valamelyik véglet. Én vagyok az egyetlen, általam ismert, aki próbál mind a kettő lenni... De hát nyilván van sok. Mikor a Martin Luther King híres Washingtoni beszédét mondta, arról beszélt, hogy „van egy álma”, mikor az ember majd nem faszágok, mint a bőre színe, faja stb. szerint ítélik meg, hanem hogy milyen a karaktere. De hát ez egy marha félrevezető dolog. Jó, de mégse. A Reagannek volt nagy karaktere, a cowboyok erről híresek, a western hősök is. Meg a kis genya nagyfőnökünk is azzal győzött, dönti romba a világot. Most is kiállt, s megdumálja az egész európai főnökséget. A karakter – jellemet is jelent, de inkább kiállást. Határozottságot. „Úgy csinál”, mintha ő lenne a főnök, előadja, hogy gyerekek, én tudom, utánam lehet jönni. Néha karizmáról, vagy karizmatikusságról is beszélünk. A Marlon Brandó is ilyen volt. Ő volt a Keresztapa. Van valami ősi vágy az emberekben, hogy jó lenne hülyének lenni, s menni a főnök után. A főfaszista, meg a nagy ruszki tömeggyilkos, meg most, akit nemrég föllógattak ott keleten, az is az volt. De itt van ez az új félig fehér, félig fekete, mégis feketére sikerült elnökjelölt, aki „karakteres, mint az állat”, csak hiányzik belőle a substance. A lényeg. A tudás. A mélység. A megalapozottság. A tartalom, a mozgató – az igazi – rugó. Tehát az olyan, a személyiségben beágyazódott, beágyazott lexikon, szótár, könyvtár, hadsereg, kommandósok, vitézek és dalárdák, mindegy, s azon gondolkodom, kit tudok példának hozni, akit mindketten ismerünk. Mondjuk a Demoszt. Szeret nem szeret, a pali meg van edzve. Nehéz kibelezni. Hány évtizede pest főnöke? Nos a mi kis jelöltünkkel az sokaknak a baja, hogy még olyan fiatal, hogy kevés benne a substance. A spine, meg dörzsölt, mint az állat, csak a jellemével van baj. Az első az becsületes – még – a második az genyó – politikus – mint az állat. Szóval, mind a kettő kell. Nyilván tartalmilag, hogy mi van benne, függ attól, hogy mit akar. Egy művésznak például jó, ha van benne egy menedzser is. Akinek kurvára semmi köze a művészethez, de mégis. Ő viszont el tudja adni.

Vagy ott van a virtuóz. Az ugye technikailag elkápráztató, de nincs substance. Nincs, amiből a jó műalkotás megszülessen. Van ott van, aki hallgat, mert tud. S hallgatni arany, ugye. Nem szólj szám, nem fáj fejem. A nép asziszzi, hogy kurva jó. Sok beszédnek sok az alja. S társai. Nos, mikor felvételi van, s mondjuk ott áll a Magellán a kikötőbe, s toboroz. S jönnek a csávók. Izmosak, okosak, szépek, fürgék. S nézi őket. S vajon mi jár, járhat a fejében?

Egyetlen igazi jó példát ismerünk erre, az is egy pacák. Úgy hívtak, hogy Odüsszeusz.

Ezért volt nekem ő mindig a példaképem...Nos, talán a példákból valami kijön.

Jack

Ha jól értem, led „MI legalább is”, egy „mindenest” keresünk.

Azaz itt a szónak tényleg van értelme...Nos, a castingen, az ember bemutatja, hogy milyen fasza. Ez kell. S ül a rendező, vagy a jószemű megbízott, s figyel. S szerintem eszébe jut, hogy mindaz, a jóindulatú, jószándékú, tökök) előadás mögött, az illető „amúgy milyen”. A hétköznapi életben. A krimóban, az ágyban. Főzés közben. Föloldódva. Mikor totál nem készült föl. Mikor a kép marhára nem azért készült. Elengedve. Tortakészítésbe feledkezve. Piásan. Ünnepelelként. Stb. Azt a régi képet nem nekem csinálták, nem nekem készült.

gondolom, a hajad mondom, hogy legyen egyszerű. Gondoltam majd nagy ügyesen ebből is érted, s biztosan így is van. Csak hát van itt egy másik csatorna is, az meg baromi szubjektív. De segíték, túl jutsz rajta. Mindenesetre mutatja, mire kattansz, mire vagy érzékeny. S ez is jó.) Olyan ez, mint a szegénylegény hétpróbája, nem?

Senki se akar egy hülyét magának...Ennyi idősen, ennyi minden után? Mikor beszélgetünk, nem ugyan az történik? Hallgatja az ember a másikat, az meg mondja végeérhetetlen. S mi van az emberbe? Egy idő után az van, hogy jó van, mondjad csak apukám, anyukám, de most már valami mást is. S kurvára nem érdekli már, a frappáns gyaloggalopp, az érdekli, mikor botlik már sóhajt) – végre, a rohadt életbe a másik meg, s mondjuk jön zavarba. Az ember az egész emberre kíváncsi, nem? Legalább is, ha normális. Szépek vagyunk a kisestélyünkben, de hogy néz kis mackóba? Pizsamába, klottgatyába? S hú, pucéran. De az már mindegy, asszem. Bááár?

Mindenestere könnyebb valakit elfogadni, ha már „amúgy” jól megszerettük, hm.

Nézd, én szeretném ezt komolyan venni. Meg ha te is. Jó ez, minden jó. S csak azért merem, bátorodom ezt megcsinálni, mert olyan jó fej vagy. A szépségeddel drágám, sose volt baj. De hát ugye, az kevés.

Más is kell. Egy ember.

Jack

Ápr. 9. Versenyfutás, ljég

Mindennel.

De főleg magammal.

Nyilvánvaló, hogy itt munkáról van szó. Jön egy munka, keresek egy kis pénzt, aztán elmegy a várakozásban. Ha folyamatosan lenne, már rég nincs semmi baj.

S a véletlenek játéka is, cérnaszálon lóg az elefánt. Pont ugyan úgy, hogy szar, lehetne jobb is. Kicsit olyan viharban úzás, mikor az ember kortyintgat is. Egy kicsit fönt, egy kicsit lent.

Hibáztatnám, csinálom is) magam, mégjobban is, ha nem lenne ez a válság. Minden tele van vele. Nos, fölfogtam, rájöttem, s a munkaszünetekben ezerrel próbálkozom, hogy bárhol, már tényleg, bármit, komolyan, csak valami ütőképes munkát találjak. Küldöm ezeket a résemé palackpostákat mindenfele. De igazi, rendes hal nem akadt a horgomra. Látom, hogy ki kellene ebből törnöm, mert balhé lesz.

Az adósok is fenyegetnek, kivéve téged, de ez is nagyon ciki. A Jill néha küld nekem valami drámait, számok szövegeit, hogy:

„ő már lerakta az éjjelire a jegyűrűjét,
S ne bagózzak az ágyba”.

Aztán felhív, üvölt, hogy én, hogy gondolom? Végrehajtóknak adják át a számlákat, az Szandra idegbajos, nem gyógyul rendesen a lába, meg ilyenek...Egyre súlyosbodó önvád, s önutálat kavarog bennem: ennyire nem lehetek szar.

A kirohanások, tájékozódások közben arra jöttem rá, hogy csónakokat, hajókat látok vergődni a tarajos hullámokon, s azok, akik kicsit jobban vannak, nem arra várnak, hogy engem kikapjanak a habokból, s egy nagy velős csontot át-nyújtsanak. Az emberek egymást is meg szokták enni, ha balhé van...

Szóval, arra jöttem rá, hogy nekem is kellene egy csónak, evező is. Úgyhogy a hajamnál fogva próbálom önmagam kikapni ebből a locsogásból.

Megint van valami piszlicsáré munkám, azaz sok s kurva idegesítő ajtó cserék egy pepec házban. Rengeteg vágás, amit csak kint lehet csinálni, miközben kint esik az eső. Mindegy, elrohantam, s beadtam a vizsgára a papírokat. Most szombaton lesz a vizsga. Aztán – megtudtam – azokat elküldik a megyeszékhelyre értékelésre...Aztán majd megint fizetni kell, senki sem tudja mennyit. Aztán majd kapok egy engedélyt, s akkor már legálisan hirdethetek én is, s kimehetek halászni. S talán fogok majd valami nagyobb, mint ez a selejt és maradék, amit más halászok a pusztá túléléshez odadobtak nekem. S akkor majd elvihetem a dögöt a halpiacra, adnak érte valami kis lét, s visszaáll az élet.

Szóval eléggé lent vagyok, de kapálódzom erősen.

S ne haragudj. Nem foglalkozom semmi mással, mint ezzel, s néha úgy érzem, hogy megmegy a búrám. Persze, nem fog, legalább is most még nem.

Puszik.

Jack

megcirógatlak, jég!

Jaj, de örültem levélkédnek! Végre-végre néhány sor, életjel! Már nagyon izgultam: mi lehet veled? ...hogy bírod a gyűrődést-gyötrődést? Hogy haladsz a dolgokkal vizsgára készülés, esetleg épp most van a vizsgázás, vagy a cégbejegyzéshez csinálod a papírmunkát? Mind-mind körül forogtak a gondolataim).

Dehogy haragszom. Megértem és tolerálok, hogy most az a legfontosabb, hogy túljuss ezen a „vizesárkon”, amely úgy tűnik, egy kicsit szélesebb és mélyebb is, meg talán örvények is vannak benne már számolni se lehet, hogy hányon jutottál át; s még vajh mennyi lesz előtted? – de meg kell küzdeni vele, mert úgy tűnik, csak így juthatsz jobb megoldáshoz)

Szombaton még fokozottabban veled leszek lélekben! Megpróbállak a távolból erősíteni, biztatni ímint egy vizsgázó diákot anyája), minden ujjamat keresztbe rakom, úgy szorítok, hogy sikeresen túljuss a vizsgán!

Nem irigyellek a többi dologért sem. Mindenki a te bőrdőre pályázik?) Milyen adósok fenyegetnek? És miért fenyegetnek végrehajtókkal? Jill nem fizeti be a számlákat? Vagy nem tudtál neki pénzt küldeni, hogy ezeket kiegyenlítsé? Szandra miértidegbajos? A vizsgáktól? vagy belefáradt az otthoni teendőbe? vagy az anyjától átragadt rá A Jill idegessége vagy az állapota miatt aggódik)? vagy anyagi dolgok miatt? Sajnálom szegény kislányt – talán túl sok teher hullott az utóbbi időben a vállára ide hát a családjáért ugyebár az ember helyt kell, hogy álljon! . és ez vonatkozik rá is!)

Most nem locsogok sokat, hagylak dolgaidat intézni. Majd a jövő héten bővebben –akkor már túlleszel a vizsgán ide írd ám majd meg, hogy miket kérdeztek, milyen volt, hogy zajlott, hogy tudtad –vagy nem tudtad- megválaszolni a kérdéseket, stb-stb)

Egy kis nyugtatást-biztatást-simogatást küldök.

Dugd ide a nózid ... csukd le a szemed. szuszizzunk össze ...

Puszikák a szádra ... a szemeidre...a füledre

Megsimogatom buksidat ... átölelem a nyakadat ...végig simítom az arcod a nyakad a vállad a mellkasod ... a hasad ... a combod ... aztán vissza, majd a hátad ... a feneked ...lábammal a lábad és amit még el tudsz képzelni

Szemem előtt most a kedves arcod Ahogy mosolyog...

Puszik

jég

Hát te egy drága vagy, köszönöm. Mindent: a figyelmet, a kedvességed...

aza baj, hogy kicsit azért ilyenkor úgy érzem magam, mint egy nagy csecsemő, aki csak óbégat...)

Mindegy.

Nos a Jill kölcsönkért néhány szomszédától, de ez inkább ilyen morális kérdés, gyakorlatilag nincs semmi baj. Csak rühelli, én is.

A szolgáltatókkal kicsit dráma van, mert sokat nem tökölnék, s egy pillanat alatt kikapcsolnak mindent. Egy kétezer hatszáz forintos gázszámláról volt szó, mindegy. Persze, nyomasztó a helyzet, de A Jillnek olykor előjön ez a képessége, ahogy mindent túldramatizál. Én meg a hülye fejemmel komolyan veszem...

Csak az a baj, hogy egyre kevésbé ismerem már a feleségem...Az Szendrának – asszem – tényleg tele lehet a töke. Az anyja, a bátya elvégre” elment Londonba, dolgozni), a vizsgák, meg a diplomamunkája, amin dolgozik. De bízok a lányomban. Ő egyébként ne panaszkodik, mindezt az anyjától tudom.

Tényleg ki kell törnöm ebből a hülye helyzetből. Most már elismerik, hogy a harmincas évek nagy válságához hasonló helyzet van itt. S most két dolgot csinálók: itt vannak ezek a fizsem-faszom munkák, amit azért meg kell csinálni. S közben belekezdtem ebbe a cégcsinálásba, amit azért marha bonyolult. De hát ez van, halad. Jó lett volna kiszállni ebből – minél hamarabb. Csak most a helyzet nem kedvez a félséggel való lovasmutatványhoz. Jó bele kell merülni, de hát ez van. Tudomásul kell vennem a nagybüdös helyzetet. Én is puszillak, nagyon jól esett, amit írtál.

Vigyázz magadra. Jack

Ápr. 9 Új horizont, led

Lassan valami formálódik bennem. Próbálom felfogni a jelentőségét a találkozásunknak, meg annak, hogy mit lehet ebből „kihozni”.

Évtizedekig egyenes úton jártam. Valójában az volt a célom, hogy alkossak. Adjak valamit, ami másoknak jó. Rájöttem, hogy ezt az írással tudnám legjobban elérni.

De hát a csupasz seggemen kívül ehhez semmim sem volt. S valahogy, a szégyenségben elért felismerés, hogy kell érteni, tudni dolgokat, ha igazán változtatni akarunk a rossz beidegzéseken, az egyre nagyobb tudás, megértés keresése felé terelt. Éreztem, tudtam, tapasztaltam, hogy megannyi pihenőhely van köröttem, láttam embereket leállni, megállapodni, s beilleszkedni ugyan abba a tradícióba, ami a középszerűség forrása. Nos, én nem igazán akartam lenni egy a sok közül. Van abból éppen elég, minek még egy?

ipar dolog: Azt gondoltam, hogy ahhoz, hogy hiteles legyen, amit majd csinállok, hitelesíteni kell magam. Ha az emberekhez, s nem a marslakókhoz akarok szólni, magamnak is meg kell élnem a bárki életét: gyerekek, család, munka, tanulás) A másik tervem a tanulás mellett az volt, hogy párhuzamosan létrehozzak egy miliőt, szándékosan mondom így. Mert az megannyi dolog kombinációja akart lenni. Otthon persze. De még megannyi más dolog is. Műhely is, tábor is, iskola is, varázshegy is. Szóval, valami olyasmi, ami biztonságot nyújt, s inspirál. Adtam magamnak pár évet, évtizedet erre. Elég jól haladtam mindkét téren. Komoly tapasztalatokra tettem szert, tanultam, értem. A házam is épült. 86-ban érkezünk ki ide, s 93 megvolt a ház. Gondoltam pár év, s hazamegyek...

De ez az egész dolog valahogy mintha menekülne előlem. Sok oka van. Társadalmi változások, meg személyiek. Végül is ez a két nagy gyűjtőkategória.

A társadalmi változásokra a több munkát, meg a segítség kérést gondoltam a legjobbnak. De egyre inkább a dolog egy személyes csapdává kezdett alakulni. Bizonyos szempontból A Jillel való házasságom a visszájára fordult. Az a nő, aki ügyesen, s hősieen támogatott, követett, segített mindenben, egy ideje nem szándékosan, de gyakorlatilag ellehetetlenítette a céloom elérését. Ahelyett, hogy segített volna, nekem kellett neki segíteni. Ha belegondolok az utóbbi tíz év történetébe, hát egy katasztrófa. Hiába hagytam ott a Francia Nagykövetséget New Yorkban, s mentem vissza melósnak. Hiába töltöttem ezt a megszámlálhatatlan napot piszkos, idegölő, s nehéz munkával, tanultam meg millió dolgot, alkalmazkodtam. Mire profitálni lehetett volna ebből, elkezdtem belekeveredni egy zuhanórepülésbe. Kétszer hazaköltöztem, mindkét esetben katasztrófális helyzetet idézve elő. S a végén, 22-es csapdája lett. Én, aki mélységesen valami humánus valamit próbáltam létrehozni, abba keveredtem, hogy valami Anti humánust kellene tennem, ha tovább akarom folytatni, amire lassan rámegy az életem. Próbáltam kitörni, de nem volt hova. Végül is újra szabad lettem. Majdnem elcsúsztam egy banánhéjon, de kivágtam magam belőle. Majdnem egy szerencsétlen család lett az életem célja. Ha ló nincs, számár is jó...Aztán azt gondoltam, hogy oké, újrakezdem, előlről. Nagy nehezen visszavergődtem ide, amikor valami váratlan történt. Valami, amire nem számítottam. Utolért a magány. Persze ez nem egyik pillanatról a másikra történt.

Ápr. 9. Versenyfutás, vizsgázni Raleyghbe, Norfolkból, valós dolgok, ljég

Vetélkedek itt mindennel. De főleg magammal. Nyilvánvaló, hogy itt munkáról van szó. Jön egy munka, keresek egy kis pénzt, aztán elmegy a várakozásban. Ha folyamatosan lenne, már rég nincs semmi baj. S a véletlenek játéka is, cernaszálon lóg az elefánt. Pont ugyan úgy, hogy szar, lehetne jobb is. Kicsit olyan viharban úszás, mikor az ember kortyintgat is. Egy kicsit fönt, egy kicsit lent. Hibáztatnám, csinálom is) magam, mégjobban is, ha nem lenne ez a válság. Minden tele van vele. Nos, fölfogtam, rájöttem, s a munkaszünetekben ezerrel próbálkozom, hogy bárhol, már tényleg, bármit, komolyan, csak valami ütőképés munkát találjak. Küldöm ezeket a résemé palackpostákat mindenfele. De igazi, rendes hal nem akadt a horgomra. Látom, hogy ki kellene ebből törnöm, mert balhé lesz. Az adósok is fenyegetnek, kivéve téged, de ez is nagyon ciki. A Jill néha küld nekem valami drámait, számok szövegeit, hogy: „ő már lerakta az éjjelire a jegyűrűjét, S ne bagózzak az ágyba”. Aztán felhív, üvölt, hogy én, hogy gondolom? Végrehajtóknak adják át a számlákat, az Szandra idegbajos, nem gyógyul rendesen a lába, meg ilyenek... Egyre súlyosbodó önvád, s önutálat kavarg bennem: ennyire nem lehetek szar. A kirohanások, tájékozódások közben arra jöttem rá, hogy csónakokat, hajókat látok vergődni a tarajos hullámokon, s azok, akik kicsit jobban van-

nak, nem arra várnak, hogy engem kikapjanak a habokból, s egy nagy velős csontot átnyújtsanak. Az emberek egymást is meg szokták enni, ha balhé van...Szóval, arra jöttem rá, hogy nekem is kellene egy csónak, evező is. Úgyhogy a hajamnál fogva próbálom önmagam kikapni ebből a locsogásból. Megint van valami piszlicsaré munkám, azaz sok s kurva idegesítő ajtó cserék egy pepec házban. Rengeg vágás, amit csak kint lehet csinálni, miközben kint esik az eső. Mindegy, elrohantom, s beadtam a vizsgára a papírokat. Most szombaton lesz a vizsga. Aztán – megtudtam – azokat elküldik a megyeszékhelyre értékelésre...Aztán majd megint fizetni kell, senki sem tudja mennyit. Aztán majd kapok egy Észak Karolina- engedélyt, s akkor már legálisan hirdethetek én is, s kimehetek halászni. S talán fogok majd valami nagyobb, mint ez a selejt és maradék, amit más halászok, a pusztá túléléshez odadozták nekem. S akkor majd elvihetem a dögöt a halpiacra, adnak érte valami kis lét, s visszaáll az élet. Szóval eléggé lent vagyok, de kapálódzom erősen. S ne haragudj. Nem foglalkozom semmi mással, mint ezzel, s néha úgy érzem, hogy megmegy a búrám. Persze, nem fog, legalább is most még nem. Puszik.

Jack

ápr. 10. Meghívó küldése led

kellett küldeni egy meghívót, anélkül nem lehet valakinek kijönni, nem kap vízumot.

Tíz-tizenkét évbe került, mire elfogyott a levegőm.

Azóta élek ebben. De az utóbbi pár év már nagyon kemény volt. Tulajdonképpen elvesztettem a hitem. Álmaimban már csak egy kedves nőről álmodtam, aki vel átölelhetnénk egymást. Még utoljára.

Azt vettem észere, hogy a nők többsége megváltóra vár. De ezen is túl vagyok már. Van bennem indíttatás, de igazándiból valami olyasvalakire vágytam, aki önálló.Aki a pusztá létével mellém áll. Semmilyen alá, s fölérendelt viszony, senki sem ment meg senkit.

Nos, most valami ilyesmi kezd kibontakozni évtizedek kódéből. Az a kép kezd kikerekedni előttem, hogy újra, vagy netán először normális ember lehetek. S ha netán már késő is a nagy alkotáshoz, akkor így is jó.

Amit mutatsz, mondasz, s tanúsítasz nekem, az jó. A lelki és szellemi képességeid, ugyanúgy, mint engem, megóvtak szabad embernek. S te is eljutottál az egyedüllét réméig. Egyívásúak lévén ebben semmi csoda nincs. A legtöbb ember érzi ennek az igényét.

Nos, én nem úgy nézek rád, mint egy hülyegyerek. Nem azt érzem, hogy téged meg kell menteni. Tisztán látom, hogy tőlem teljesen függetlenül neked megvan az önálló világod, anélkül is, hogy nekem te kellenél, hogy következő célom legyen.

Úgy látom, hogy a pusztá léted is megteremtheti számomra, ami a normáliság visszaszerzése. S ezt tartom a lényegnek.

Mert teljesen normális nőnek látlak, aki tud szeretni, aki kedves, aki közel áll hozzám, s akit lehet szeretni.

S közben, „melléktermékként, melléküzemágban, mellékesen” nyilvánvalóan áramlik majd közöttünk minden, ami bennünk van, de ez normális, annyira természetes eredetileg), hogy mi nyugodtan, s nagyvonalúan annak is vehetjük. Persze széles, s kaján vigyorral az arcunkon, mert képesek vagyunk rá, s megtehetjük. Mert azon kevesek közé tartozunk, akik megtalálták a párjukat. Ez se semmi. Tudom, hogy ez látszatra nem egy szerelmi vallomás. De nagyon bízik benne, hogy te ezt érted. Érted, s majd le is fog szívárogni oda, a mélyebb rétegekbe...De nagyon megörültem ennek a felismerésnek, s úgy gondoltam, hogy ezt szavakba is kell foglalni, mert fontos. Látszólag pofon egyszerű, így utólag. Pedig azt hiszem, hogy nem az. Sok-sok mindent foglal magába, s elválassza az ocsút a búzától. Ismét megglelem hazámat, „csak” ennyit adsz nekem. Fölszabadítasz a rab-szolgaságból, s szerelem lebeg a levegőben.

Mert hogy „Szabadság s Szerelem”, mondja a költő..., s talán nem véletlen. Puszik

Jack

muníció elel

Szia Sityu! Remélem minden oké és csak hemzsegsz, mert sok a meló. Nálam meg sok a zűr és nagyon tele a hócipóm. Kénytelen voltam a kedvenc verseimhez fordulni egy kis munícióért. Ezek a skandináv költők és elküldök neked néhányat, hátha megpihentet.

2 hete nem tudok lemenni Kötcsére, éjjel járok haza, halálosan fáradt vagyok és bármennyit keresek kevés. Állati ez az egész. És adózási időszak van, százezer forintból 38 ezer az enyém. Ez egyszerűen felháborító. Na mindegy, nincs más hátra, mint előre, valahogy majd lesz.

Vigyázz magadra, sok puszi Ágnes.

Ápr. 11 Hát igen, lele

Elszomorító a helyzet otthon, ezt látom. Itt is bazdmeg van, a harmincas évek nagy gazdasági válságáról beszélnek. Mindegy, ki kell törnöm, mert most már a

gazdagok morzsája nem elég a verébnek. Vissza kell mennem fenőknék, a rohadt életbe. Kicsit olyan az egész, mintha a hajamnál fogva húznám ki a mocsárból magam, de ezt a trükköt is ismerem. Csak, miután naiv is meg széplélek is az ember, imígyen problémát okoz magának. Asziszti, hogy ilyen méltatlanságot már nem kell követni.

Dehát, tényleg ki volt az a barom, aki lehabostortázta az életet?

Hm.

Szóval, csak nyomuljunk, b....a meg.

Vigyázz magadra,

Psz

Jack

ápr 13. a madarak begolyóztak

teljes trillabilla s füttyögtető szerelmeskedés az egész hajnal. Az éjszaka is. A kapitalista madarak éjjel is nyomják. Három műszakba. Csórikáim itt gubbasztottak az beázó lombsátrokban, várva a hetegés száraz napját. Most aztán teljesen átvették az uralmat, zeng a város.

Egyszer egy másik kégliben pont az ablakom mellett volt egy villanyoszlop. S egy kicsi pintyőke, vagy mi a bráner egész éjjel ott ugrált a tetetőjén, forgott körbe-körbe, mint egy vásári kikiáltó, s hat szólamban hisztizett egy nem látható spinének. Komoly összetűzésünk támadt, mondtam neki, hogy a francba is, itt emberek aludni szeretnének. De aztán beépült az álmomba, mert hogy föladtam.

Nos, drága vagy, szokás szerint. Rád lehet számítani, én még ilyen nőt nem pipáltam.

Szép a vers. Mindig mondtam, hogy a lányoknak meg kell tanulni „hímezni”. „Ahhoz egy igazi NŐ kell, hogy megértse a férfilét rettenetét”)

Nos hát magamról, jajj. Na de inkább egy Ferlinghetti versrészlet. Ami szólás-mondásommá vált. Bizonyos, nem teljesen racionális hangulatok, helyzetek ábrázolására. Így szól:

„SZÖRNYŰ EGY LÓ ÉJJEL...”

S a vers:

„szörnyű egy ló éjjel a
kihalt utcán karóhoz kötve
horkant nyerít és nyihog -
mintha valaki pucéran rajta ülve
forró combokkal szorítaná
- egy éhes édes érdes
talányos dallamot”

Jack

ápr.14. lábjegyzetek háborúja, led

„pihenésként”, félretettem a biztosítói kvótákat, az Internet site designokat, a telefonok egy részén már túl vagyok, s elmerengtem azon, amit írtál. S gondoltam, mondok rá valamit, mert látlak magam előtt, hogy várod...)

döbbenetes.

Olyan az egész leveled, mintha én írtam volna.

Pont ugyan az a pszichológiai háttér, váz, szerkezet, szavak, indulatok, hangulatok, vér-veríték-s könnyek.

Én, azt hittem – egyetlen dolgot mondtam ima reggel).

Azt gügyögtem, hogy nyugi bébi, ne ijedj meg ha elmondom én is félek. Azaz, mi van az érem másik oldalán.

Nem adtam tanácsokat, hogy ki lenne jó neked...

Nem bizonygattam magam, se magamért, se ellenedre.

...íze valóban egy nagyon jó alkalom, hogy most akkor előkapjunk mindenféle dolgokat, amit itt-ott elhangzott, s kihasználjuk a remek alkalmat, s odabasszuk a paksamétát a másik képébe. „na most akkor tisztázzuk ezt honey!” fasza.

De mit?)S itt ezt abba is hagyom, ez nagyon gagyi.

Azért mégegszer elmondom: nincs NŐ, másik. Az te vagy.

Nyilván ez egy olyan helyzet, amit nem lehet hétköznapi, magyar dohányboltban kapható pipapiszkálóval megoldani. Gondolom, ezért van az, hogy sok nő mikor erre rájön ők ugye a bölcs keskenyvasutasok), aszondja, hogy nyasgem...

Ez is fasza. Nekem se kellenének! Ide nem mondom, hogy hova menjenek..., ki lenne jó nekik, féfibölcsesség szempontjából, se. Csak, hogy legyenek boldogok.)

Csak gondoltam, nekem is van – valami – jogom levegőre. Szóval kidugtam a fejem a szloziból. S kit találtam? Egy ugyan olyan csíkosat, pöttyöset, mint én, csak bodros bugyiban. Nahát mondom, ha ez se, akkor semmise.

Nekem, mindaz, amit mondasz, jó. Vág az agyad édes lányom. Csak nem arról beszélsz, amiről kéne.

A fő szöveghez egy mondat) hozzáfűztem pár részletet, magyarázatot, félreértések elkerülése, helyzet érzékeltetése, anyámkínja szempontjából. Sokszor jobban szeretem, szeretném), ha úgy értenék, ahogy én gondolom, s nem úgy, félre, ahogy tetszik. Valami ilyesmi.

S a példa is mutatja, hogy ez nem babapiskóta. Mert a sok cipőfűző lett a lényeg.

Látszólag értjük egymást, magunkat, a szitut, de azért ez mégsem gyerebuci.

Kemény, kemény, kemény. Bár valójában nem is annyira. Kicsit itt-ott egyszerűsíteni kell, sűríteni kell, mégjobban a lényegre koncentrálni, s persze méltatlan.

Ennyit szenvedni. emlékszel? Mire jó a szenvedés? Hogy tanulj. S hiába őrlöngők itt évtizedek óta magam is, hogy „na, de ez már bőven sok”, utólag mindig rájövök, hogy na, nem. A rohadt életben megint tanultam valami fontosat...S soha nincs vége)

Egyet nem tudok én sem. Átlépni az árnyékom. Meg azt, hogy a nehéz helyzetben megfelelést, mindenkinek saját magának kell eldönteni. Nincs más út.

Szóval, ez egy próba. A nagy előadás előtt. Amúgy, már mindent elmondtam. Finomítani igen, de újat mondani már nem tudok. Az ismétel.

Jack

Miért szeretlek? led

Mert Rózsadombon laksz, de nem vagy az

Mert olyan öreg veterán vagy, mint én, de nyilván tündéribb vagy, mint én

Mert hasonlítunk egymásra, s különbözőségünk, ami hiányzik

Mert sok hasonlót szenvedtél el, még sem hülyültél meg

Mert egyoldalúbbak a tapasztalataid, mégis majd' mind tudod, amit én

PÉNZKÉRDÉS, A EDIT ELKÉPZELÉSE

Na elkezdtem végig gondolni a "miért nem kezdünk valamit azzal amink van" című kérdésfelvetést. Az lenne jó, ha minden ilyet megrágnánk felöklendeznénk és utána indulnánk el valamilyen - a nekünk, körülményeknek, adottságoknak, vágyaknak stb.- leginkább megfelelő irányba. Én most ebből a lakásból adódó lehetőséget veszem számba kb.). Ha ezt eladom, kb.28-30 milla abból 10 millát 60 ezer dollárt befektetnénk kint. A maradékon vennék itt egy kis lakást, amit ki lehet adni és biztos, ami biztos. Ez idáig oké. Kérdések Mire elég ez, mit lehet

vele kezdeni és mekkorát lehet bukni? csak a végig gondolás kedvéért) Ha kimegyek Marcival, csak turista vízumot kapunk. És? Mi van az egészségügyi biztosítással? Magyar bevételi források: Nyugdíjam majd kb. 100 ezer) Lakáskiadás 50 ezer Ezt félre lehetne tenni hazajövetelre, meg csatangolásra. Marcinak a fedezete: Apuka fizetne mondjuk kevesebbet, mint most, a különbözetet betenné egy számlára a taníttatására és ahhoz jönne még, a lakásából befolyó bérleti díj, ami szintén számlán lenne hasonló célból. Nyáron meg hazajön mi meg világgá megyünk. figyelj ide ez, amit leírtam nem hebrencség. Tényleg végig gondoltam, hogy oké valahogy egyszer csak együtt leszünk, ez a lakás itt lesz minek) és nekem nekünk azt gondolom ez az utolsó sanszunk, több szempontból is. Nem gondolom magam öregnek, de tíz év múlva nem biztos, sőt, hogy elkezdenék egy ilyen kalandot. Akkor mi a túróra várok? Mi van ezzel szemben? Nem vagy te, vagy mi és szép csendben festegetek és és hallgatom az óra ketyegését. Nyugalmas az biztos. Már akinek. Mit veszthetünk? Ezt pontosan nem tudom bekalibrálni, már, mint anyagilag, de ha van egy menedék és van kis nyugdíj, akkor van kis vajaskenyér is. Együtt. NOS HÁT, Olyan nagyon nem vagyok ettől a pénzestől) oda.

Ismerős, led

Szándék és lehetőség. S valami itt a vággyal is bekever.

„Változtasd meg élted”,

Mondja a Rilke valahol.

Biztos te is tudod, hogy a dolgoknak van egy tudományos magyarázata...Materialista. Azaz, hogyan legyen nyugodt a madár a kalickában?

Munkaterápia, pl. Nekem ez elég jól bejött. Egyszer döbbsen arra jöttem rá, például, hogy amikor én kicsi voltam, egy csomószer a depi meredélyén sétáltam. S ösztönösen egy csináló „doer” lett belőlem. S minden nyomottság elmúlt.

Valójában Kötcse is azért lett. Ott egymillió dolgot lehet – mindig – csinálni. Építkezni, fát vágni, füvet nyírni, asztaloskodni, sétálni erdőn mezőn, szőlőt metszeni, kertet művelni, kivinni a hangfalakat az udvarra, s ezerrel zenét hallgatni, mert nincs szomszéd.

S mindig ott van a lehetőség, „élettel megtölteni”, azért csináltam annyi fő és mellékhelységet, hogy jöhessenek a népek. Nem azért, mert mindig kellenek, de ha igen, akkor legyen. Valahol én még mindig mélységesen hiszek abban, hogy az ember be tudja csapni, manipulálni tudja magát. Kis lépések, sokféle óraleolvasások. Van, amelyiknek még haszna is van...Szóval, a lehetőség nekem az entropia ellentéte...

S miután a világ egy elég nagy kupi, arra gondoltam, hogy az embernek legyen egy jó tágas, egyénre szabott egérluka. Legalább.

Jack

Ápr. 15 Skálázás, led

Ápr. 15. Eddig se, ls próbálok kikeveredni itt a slamasztikából ls

Volt könnyű. De most már ezt is magamra vettem. Hogy kikeveredjek ebből. Nincs munkám, s éjjel nappal ezzel a szar internet site szerkesztéssel nyüglődöm. S nem is biztos, meg tudom csinálni. Holnap már akármilyen munkát el kell vállalnom, mert ebből így baj lesz. Csinálom, de néha eléggé elfáradok ebbe. De nyugi, nincs semmi baj. Már régóta nem csináltam képeket, de majd fogok. Virágzik itt is minden. Remélem hamarosan tudok valami jót mondani. Vigyázz magadra. Puszik

apa

Az alföldi Rumcájsztól a kozmopolitáig.

A pesti badzmegpistát is beleértve. Nézd, én hisztérikusan szeretném megoldani az életet. S bármire hajlandó vagyok, *aminek van értelme*. Elköltözöm, átállok, tanulok, erőfeszítést teszek, bármit. Mindig az rebben fel előttem, hogy miért nem használjuk, amink van? Még akkor is, ha tudom, ez nem könnyű. De mi könnyű? – ez az ellenérvem. Szeretném, ha festhetnél, én meg írhatnék. Ha a fióknak, akkor annak. Tök mindegy. Ha azelőtt megdöglök, hogy ezt megpróbálnám, szart se ért az egész. Ebben halálosan biztos vagyok. Mindemellett, csak úgy mellékesen, meg szeretnék egy nővel totálisan egyesülni, egybeolvadni, s mint egy kétfejú élni a hátralevő életem. Azt gondolom, hogy se külön-külön nem vagyunk „bármire” képesek.

De azt se, hogy semmire sem vagyunk képesek. Azt se gondolom, hogy bármire van lehetőségünk, de azt se, hogy semmire sincs. Azért valamit csináltunk eddig is...Tehát mindazzal, amit mondtam, csak a mi földrészünk légifelvételét akartam megmutatni. Ezt érted.

Is most egy érdekes dolog jutott eszembe. Fölmerül ugye, hogy „na jó, de addig semmit se kéne csinálnunk, amíg nem nyalintjuk meg egymást. De ez most átfordult bennem. Most azt gondolom, az rémlett fel, hogy lehet, nem is kéne. Lehet, először választani kell, a nagyobb paraméterek mentén, s aztán a többi hadd hulljon be a helyére. Kb. így. De persze ez se, mint semmi se, nincs kőbe vésvé.

Megint egy gondolat.) Egy biztos. A végtelenségig a nyitást se lehet csinálni, előbb utóbb át kell menni virtuálisból konkrétba.

Hát ilyenek. Most, haladunk? Psz

Jack

possible solution- avagy a pénzügyek

Nos hát, led

Olyan nagyon nem vagyok ettől a pénzeztől) oda. De ja, ez van...

Oké, nézzük a lét.

Hatvan rongy az nagyon sok pénz. Itt is. Mindenre nem jó, de sok mindenre igen.

Először is, a kijövetel, a fészekrakás s egyebek kb. tízezer \$. Lehet kevesebb, attól függ.

Repülőjegyek – 2500.-

Biztos kell egy autó, használt – 1500.-

Jogsi mind a kettőtöknek ez olcsó) 300.-

Új kégli, nagyobb bérlese– 1500 deposit, aztán kb. 500-zal többhavonta, mint most nekem , de ezt nem kell számolni.

Cucc bele – 1000-2000.-

Biztosítások – 300.

Összesen: 8-10000.

nagyjából ennyi

60-10 az 50.

nos, a maradék ötven meg így néz ki:

veszünk egy házat. Nyilván hosszás keresgélés után. Ehhez van segítség. Le kell tenni – ahogy mondtam – 5-10 ezret. Innentől kezdve a tiéd, ill. A mortgage companie-é. S havonta kell fizetni nyolc kilót részletet. Ha ezt félre teszi az ember, mondjuk négy hónapra, az 3200. Kell anyag, meg többnyire új háztartási gépek, lámpák, wc., - ilyenek. Nyilván a kockázat csökkentésére kis ház legyen. Ehhez sok anyag nem kell, de mondjuk ezt, hogy 10 ezer. A gépek s egyebek az 5 ezer.

Tehát ez durván 30.

50-30 az 20 e.

Ez megmarad.

Nos, én csinálom a házat. Könnyen lehet, hogy ez is belekerül havi 1000-be, de azért én még mást is tudok, s akarok is csinálni. De mondjuk azt, hogy ez is mínusz 5. De nyilván a megélhetésre is több kell, mint nekem. Tehát ez is még lejöhet. Mondjuk azt, hogy 5. De ezt a nyugdíjad, meg a bérleti díj nagyjából fedezi is. Te is segíthetsz. Sőt, a Marci is!

A legrosszabb esetben kell várni pár hónapot, egy-hat, mire elkel. De lehet csak két hetet. Ami azt jelenti, hogy fél év múlva, kurva sok pénz lesz.

Szóval ez mínusz 5.

Marad 15.

A legesleghosszabb, elképzelhetetlen esetben ugyan annyiért el lehet adni, mint a vételár, s a befektet összeg. Ez tuti.

Vagy, ha még ennél is gennyibb, akkor beleköltözünk mi, s nem kell fizetni a lakbért. S lakunk benne pár évig, addig biztos elkel. S ha két év múlva nulla profittal megyünk haza, mert majd én sem keresek többet, meg haszon sincs, akkor is megérte.

De ez tényleg faszság, ilyenre az esély 1 százalék.

Rizikó. Nos, az mindenben van. Olyan itt nincs, hogy valamit nem lehet eladni. A kérdés az, hogy mennyiért, a mikor. Most mindenki arról beszél, hogy a vevő piaca van. Lent vannak a ház árak. Azaz, föl fognak menni. Fél, egy év.

De azt is lehet csinálni, hogy semmit nem veszünk, csak kicsit fölpumpáljuk, amit én csinálok, elköltesz 20 e-t magatokra, itt élünk, s aztán hazamegyünk.

Lehet venni olyant, amit kiad az ember. Ez havi két-három ezer bevétel.

Millió variáció van. Egy biztos: én itt vagyok, amerikai, ismerem a járást, valamihez értek, s ezt ki lehetne használni.

Ha te itt vagy velem, olyan lehetek, mint egy táltos. Ami azt jelenti, hogy kicsit fölpumpálnánk, begyorsítanánk a céget, ami lényegében pár ezer, mondjuk 5. Et-től hangsebességgel menne. Fölvennék csávókat, s én csak baszogatnám őket.

Az idő nem lenne téma, minden rücske szépen elsímulna, mert minden nap együtt hálhatnánk..., jó, külön takaróval.

Azt szoktam mondani, hogy nekem kell keresnem, ha megy a cég, heti 2 ezret. Minimum. Mi hárman havi 3- 4ből kurva jól élhetnénk.

A legalizálás:

Nyilván meghívólevéllel jöttök, továbbtanulás, meg ilyenek okából. Szerintem addigra megszűnik a vízum. Tehát onnantól már semmi semmivel. Nem tudom, ennek utána kell nézni. Az egy kérdés, hogy ott, azt, hogy lehet eladni, de ezt te jobban tudod.

Egészségügy.

Minden utcasarkon ilyent árulnak. Nekem soha nem volt. Azt otthoni megmarad! tehát ha valami gáz van, oda is lehet menni. Kisebb dolgokat meg ingyen vagy bagóért itt is megcsinálnak. De mondom, lehet venni, ezzel semmi baj. Az itteni orvosi ellátás, az kb. százszor jobb, mint otthon. Tehát az itteni legszarabb olyan, mint az otthoni legjobb. Ezt jól tudom.

Na, remélem mindenre válaszoltam. De lehet folytatni.

Jack

ápr. 15. eddig se, ls

volt könnyű. De most már ezt is magamra vettem. Hogy kikeveredjek ebből. Nincs munkám, s éjjel nappal ezzel a szar internet site szerkesztéssel nyúglódom. S nem is biztos, meg tudom csinálni. Holnap már akármilyen munkát el kell vállalnom, mert ebből így baj lesz.

Csinálom, de néha eléggé elfáradok ebbe. De nyugi, nincs semmi baj.

Már régóta nem csináltam képeket, de majd fogok. Virágzik itt is minden.
Remélem hamarosan tudok valami jót mondani. Vigyázz magadra.
Puszik

apa

örülök, led

hogy „gondolkozol”, mert én most nem tudok.

Teljesen leköt ez a cégcsinálási iszap.

Persze, ha felvetsz dolgokat, az segít. Lehet nagyon nem tudok elmélyülni benne, de mégis.

A sok kis dolog: oké. Persze, egyetértek a fiaddal levéssel. sic)

Társasági élet, hm. Ez itt igazi kapitalizmus. Tényleg minden a pénz meg az életmód körül van. Száz dollár kereseti különbség teljesen elválaszt embereket. Mert akkor az egyik otthon főz, a másik kijár kajálni. Megy kirándulni, nem megy.

Az értelmiségi, egy kicsit kivétel. De hol van? Egyész Amerika egy nagy falu, New Yorkon, meg pár más nagyvároson kívül.

Én itt nem ismerkedtem. A munkán keresztül összejöttem pár emberrel, akár lehetett is volna belőle valami, de nekem nem tetszett.

Teljesen minimalista lettem. Valamilyen környezet, státusz létrehozása kell ehhez, mert amúgy ezek szívesen barátkoznak, azzal nincs baj. Van is értelme. Az eddig tapasztalatom az, hogy elég felületes, szóval nagy mélységek nincsenek. De mostanában tényleg nem csináltam ezt. A státuszom imidzsem) is ellentmondásos. Nyilván, ha lenne egy olyan csini nőm, mint te, az más. Amúgy elég kapósok vagyunk, izgatja őket a másság, az európaiság. S itt tényleg ahány ember, annyi féle. Vannak totál örültek, meg totál puritánok. Nyilván ki kéne mozdulni, meg ilyenek. Kéne valami jobb kégli, kocsi, egy kis pucc, ilyenek. Eddig én itt egy szerzetes voltam. S ja igen. Itt a templomba járás a nagy közösség formáló. Hát, ez egy nehéz ügy, de meg lehet próbálni, ha van kedved. Valójában kevesen járnak a hitük miatt, ez tényleg inkább egy keveredési lehetőség. De hát végig kell seggelni a ceremóniákat.

De lehet menni a filmbeli kocsmákba is, ahol söröket lökdösnek a pulton, ez egy kicsit alvilági. De vannak más rendezvények is. Veled elmennék akárhova, hogy mondjam. S amúgy az amerikaiak – ez születési defektjük – nagyon vidám társaság. Na. Psz

Jack

Ezeregyéjszaka, ahol egy nő örökkévalósággá s szerelemmé változtatta a halált)

NATACHA ATLAS

Hát, erről én tényleg szeretném újraírni az Ezeregyéjszaka Történetét.

Én még ennél jobb videót életemben nem láttam.

Én még ennél jobb demonstrálását a férfinak és nőnek nem láttam.

Én még ennél nőiesebb nőt életemben nem láttam.

Kairói éjszaka. S egy francia sanzon, amit már ezerötszázan elénekkeltek, s semmi különös. De most?

S mit csinálnak ott az emberek? Az a napszemüveges bendzsós? Az a feka, mint az ötezer éves sivatag tevéje? Ahogy elkezd a dobot ütni, az ütemet, ami hú, hány ezeréves lehet? Az orosz olajmágnás, aki végre felfogja, hogy itt valami kurva komoly dolog fogalmazódik meg, s felvonszolni próbálja vonakodó csaját, aki szétolvadt a női univerzumban. A könnyes arcú lány, aki elfelejtett a balháját, s megkapaszkodott a felajánlott nőiesség oltárán?

A hattyúként a zenében úszó fiatal pár, a kelet gyönyörűszemű hercege, az elhaló zene, be a meleg homokdűnék közé, az üres homokdűnék közé, ahol soha semmi más nem volt, mint homok, meg a végtelenbe hömpölygő zenében a képzelet....Ahogy a szám véget ér.

S hát a pasi, a sofőr...A macho faszfej. Aki kurvára unja a banánt, mikor ér már véget anyuka balhéja, jön már ki, mehetnek egy másik fellépésre, aztán lejár a munkaideje, s mehet haza a faszba? De ahogy belép, s ahogy egymásra néznek, ahogy megáll az ütő, meg az idő, meg ahogy összekeveredik, ahogy a csúcspontja a számnak átfolyik az autóba, meg vissza, s a hülye sofőrnek belibben ennek a nőnek a lénye, nőiessége, a szám s előadásmód zsenialitása, végtelen egyszerűsége, s az örök s mély, semmihez sem hasonlítható, keleti nőiesség. Az Ezeregyéjszaka meséje.

S megvonja a száját, s félre, a semmibe néz, mintha az örökkévalóság kavarná az agyát.

Mon, ami la Rose. Natascha Atlas. 156 cm.

Egy Angliában felnőtt, félig egyiptomi, félig phhhhhú.

Szanszkritul is, perzsául is, arabul is, héberül is, angolul is, franciául is – énekel...

<http://uk.youtube.com/watch?v=qtNnhXxHr7A>

s valami más:

MEGBÚVÖLLEK MOST) TÉGED

Mert az enyém vagy...

Több változatban, a legjobbak.

Sajnos a Them szám nincs, genyó ez a Van Morrison..., de nekem megvan.

Pedig az a legszebb.

De ezek is jók

<http://uk.youtube.com/watch?v=4R6nmKjcSeU&feature=related>

az ő száma:

<http://uk.youtube.com/watch?v=orNpH6iyokI>

az a világ legszebbhangú őrültje, imádom

<http://uk.youtube.com/watch?v=bDKuHSJEBrc>

ez se kutya.

<http://uk.youtube.com/watch?v=6iDmDOrZO98>

<http://uk.youtube.com/watch?v=kBUICBz2-L4&feature=related>

Ápr. 16. Just for the record, led

Első gondolat: „na jó, ez a nő is elment”

összegabajodott – ennek is – a patakban a lába)

Néztem, írtál e valamit, hát nem. Oké.

Jött egy email, ide rakom angolul, bár semmi értelme:

Dear Remodeling Professional:

Although your posted announcement regarding a partner-investor was not specific, it caught my interest. With over twenty-five years of experience to your credit, it would seem that you have mastered all of the trade skills and produce a high-quality project; however, it may be that the business end of it all is hard to find time for.

My name is M. Charles Ek. My background has been as a general contractor and real estate developer into the late '90's. For the past ten years JACK have been a business management consultant, specializing in small business profitability and turn-around strategies.

JACK would be interested in investing in a high-quality remodeling company willing to take the "next step" in formalizing some contract and financial procedures to capitalize on its high caliber workmanship in order to build a strong equity position over the next few years.

If this is your "exit strategy"; to gain a retirement for yourself from a career of quality workmanship, then send me a return email with more specific details about yourself and your goals.

Yours Truly,

M. Charles Ek, map

A lényege, hogy egy nagymenőnek felkeltettem az érdeklődését...

Első cselekedet: bár kurvára megijedtem, nekiálltam, s írtam egy kétoldalas választ, a motivációmról.

Második cselekedet: gondoltam, most kéne benyúlni a cápa büdös pófájába, s ökölrel szétbaszni a rohadt fogát. Elmentem a boltba egy bödön Burgundiért.

Hazajöttem, s föltettem egy csomó petrezsejmes krumplit, elővettem egy kaját, kiklopoltam, s ebből egy cigánypecsenye lesz.

Közben lassú dzsesszt hallgattam. Végül is itt vagyok, dudás is, pokolban is.

Csak nem kellek senkinek. Ide az én édes kicsi lányom azt mondta: „egyszer eljön a te időd is apa”)

Ez jó. Sül a húsom, nincsen étvágyam, Itt van az ágyam, s nincsen társam”,

S a halál kukucska az ablakomon, Hiába mondom neki, hogy hesspicsába).

Jó ez a bor. Még, élek. Még, nincs vége.

Jack

Ápr 18 Munka, ez egy hatos útkereszteződés, led

Ja, ez egy elég jó cikk, de hát nehéz egy kispesti iskolából az igazságot leszűrni. Igen, bizonyos kabátok vannak – valószínű mindenütt, a kérdés az, valakire illik e.

Nyilván tovább lehet matatni ebben.

Reggel, mint valami rémálomból arra ébredtem, hogy muszáj erről beszélnem. Nem azért, mert ez holnapra nem lehet másképp, de most megfulladok, ha nem köhögöm ki...

Nem írt senki. Én se igazán értem. Itt állok ebben a hatos útkereszteződésben, rohan az idő, s semelyik irányban nem látok semmit, amiért érdemes lenne elindulni.

Lehet pár nap kevés, mindezt megoldani, ha csak valaki nem tenyerel bele. Én nem nagyon szoktam. A sikerélmények mögött is kemény munka volt.

Elvileg mindennek működnie kéne, s nyilván fog is.

Valójában teljesen és totálisan egyedül vagyok, se anyagi se bármely más segítségre nem számíthatok sehonnan. Naponta leballagok az utóbbi időben jól kitaposott kertalattira, ahol eddig a ganét hordtam, belezakkanva a hülyeségbe. S megrudosom az öreg talicskámra. Aztán visszamegyek a sarokra, mi történik. Hát semmi. S tudom, hogy hamarosan vissza kell térnem a hat szék közül ahhoz, ami eddig biztos volt.

Ráadásul a ganéhordásos kiváltságban is verseny van, nem lehet kiállni a sorból..., s lehet a vályogvetőkhöz kell kicsit elszegődnöm. Hm.

Mindeközben meg itt van, hogy te milyen frappáns vagy, pikkpakkpukk. Ami fantasztikus, s tényleg.

Szóval, most elkezdett valami nyomni belül, - ami többnyire nekem képtelenség – hogy majd nem tudok megfelelni neked. Biztos van ebben pszichológia, de az is valamitől van. Azt is látom, hogy logikailag egy másodperc alatt ki lehet nyírni, naponta meg is teszem magammal. De azt is tudom, hogy azért nem minden logika. Ebben az érv-ellenérv katatóniában az „adjunk esélyt” -nek is van súlya s helyiértéke. A veszejtődés ellenébe.

Valami ilyesmi.

Jack

valaki szeret, meg az életem csetreseiből, led

már el is fejtettem ez milyen. elszoktam tőle, hogy valaki gondol rám, törődik velem, meg szeret...

küldök neked részleteket a Kronológiámból, ami az én jegyzetfüzetem, s tele van életem csetresével. a Napló mellett.

ez nem egy szépirodalmi mű, mint már mondtam is. vázlatnak is lehetne mondani, s nyilván föl kéne tölteni irodalommal.

itt egy rész:

OLASZORSZÁG

Egyszer csak a szabadulás kapujának számító olasz határnál voltunk, még néhány pillanatig tartó feszültség, az utolsó bukta lehetőségének végig izgulása, s

egyszer csak ott álltunk a fontos városban, abban a gyönyörű mediterrán zugban, ami számomra Joyce lakóhelye, ahol az emberi kultúra, az irodalom gyönyörű gyöngyszemeinek születéséhez volt egy fertil kehely. Fertelmes háborúk vonultak, de itt, Európa rejtett, pici ölen egy magas, szikár ír sétált a nagy, mediterrán ég alatt, s azzal törődött csak, amihez annyira értett; összeszedni a nyugati civilizáció legfontosabb szavait, a NAGY MODERN EMBERI MANIFESZTÓ megírásához. Egy műhely állt itt, s a görög istenek standardja szerint, a világ összes létező égi hatalmai titkosan megegyeztek, őrt álltak, hogy senki és semmi ennek az embernek nem árthasson. Beleértve a saját elméjét is.

A szükségszerűség és véletlen ritka kibékülése, a történelmi pillanat, hasonlóan, ahogy az Emberi Jogok Nyilatkozata, a Szabadság Szobor vagy az első élőlény született.

A káosz újra alulmaradt.

Triesztben voltunk.

KAPCSOLATKERESÉS

Kanyargós tengerparti út, majd Grado. A camping, a lakókocsi, a tengerpart, valami sörívás, majd, este, recepció. Előkészített mondatok.

Mit mondjak az apámnak, akit nem láttam harminc éve, s akivel évtizedek óta nem is beszéltem? Miután ő is disszidált, azért egy kicsit reménykedtem is. S ami végül is bejött, mert rögtön kapcsolt. Lényegében csak tanácsra volt szükségem, nagy naivan azt reméltem rajtuk keresztül a menekült táborot elkerülve tudunk Amerikába menni.

Pénzdobálás.

Kilószámra dobáltuk be a pénzt a recepció melletti nyilvános telefonkészülékbe. Állandóan meg akart szakadni a vonal, s mondanom se kell, mennyire izgultunk. A Jill mást se tett, mint az éjjeliőr kinézetű emberhez rohant újabb apróért. Már nem is bajlódott, hogy megnézzé a mi papírpénzünket, csak két marokra adta a nagy fémérméket. Valahogy ráérezett a helyzet fontosságára. Pedig egy mukkot sem értett abból mi történik. Aztán egyszer csak kimerült a készlete. Kétségbeesetten hadartam. Azt gondoltam az egy köldökszinór, s az életünk múlik rajta, ha megszakad a vonal. De megszakadt. Apám felismerhette a helyzet fontosságát, utoljára közölte: visszahív. S valóban néhány perc múlva csörgött a telefon.

- Ide akarsz jönni fiam? – kérdezte. Nem, Amerikába – mondtam pillanatnyi habozás nélkül. Pedig a kérdés váratlanul ért.

-Az jó, én is mindig oda akartam menni, csak nem sikerült- válaszolt.

Ezt sohasem mondta. Én mindig azt hittem, hogy az ő szíve vágya volt Anglia, amit végül is megtalált.

Még mindig abban a hiszemben voltam, valahogy egyszer fogok kapni valami segítséget az apámtól, s vajon mi lehet jobb alkalom ennél? Arra gondoltam néhány napig, esetleg hétig meghúzhatnánk magunkat náluk, biztonságban lennénk, kapnánk valami lényeges útbaigazítást, tanácsot és így tovább. Valahogy elképzeltem, hogy a mienk az egy rendhagyó történet lesz, nem lesz benne túl sok izzadság, járdához fagyás, mint az egyszeri kutya történetében, de még jelentéktelen vérzések sem. De most is, mint később valahányszor magamra maradtam. Ez sok-sok év múlva rögeszmémé is vált, belenyugodtam ennek így kell lennie, sőt ama bizonyos, sokszor emlegetett öregasszonnyal való beszélgetés után a dolog valami misztikus jelentőséget is kapott. Azonban akkor erről én még mit sem tudtam, s egyszerűen csak el voltam keseredve. Igaz persze az is, hogy a fiatalság lendületes és pökhendi ereje is meg volt bennem. A forgószelek se csígtak még ezerszer halálra.

Nem unió, nem liga edl

szövetség.

Nem, szövetségben a szomszédommal vagyok a pincerekesz felépítésében.

Először vagy utoljára szerelem

Minden részem téged kíván

Szád puhasága érint

Kezed tarkómon

Combod megfeszülve

Kozmoszba repítjük vágyainkat

Soha nem kapok szép szavakat? edl

Édes kicsim, ezer évig fogjuk az életünket boncolgatni, de a következő ezerben a magunkét éljük. Szeretlek, nagyon most lemegyek szuszizni veled. Hánykolódni.

Álomoban átöllek, a fotelban.

Életboncolgatások, edl

A műértés jelentősége, led

A szerelem a sötét verem...Az ember össze-vissza beszél mindenről. Elfelejtí a lényegét. Persze hülyeség. Mindegy. Az jutott eszembe, hogy valójában a tudás, a műveltség, az ismeretszerzés legnagyobb jelentősége a „műértésben” van. Ez így csúnyán hangzik, mert ennél sokkal jobb. Az ember megtanul érteni, értékelni tudni, s élvezni dolgokat. S persze, egyáltalán észreveszi... Hosszú évtizedekben

telt, mire én is ide eljutottam. Ott volt előttem ezer és ezer dolog, amiről azt gondoltam, hogy lényegtelen, szar, ócska, nem fontos, minek? na nehogy már, hagyjál engem békén, ne fútsd az agyam, szállj le rólam, baszkódj a nénikéddel, kopj le, húzzál el, szívódj fel, ne vasalj, ne kerülgess a csiklandóddal, a művészet csak hóbort, a művész merő extravagancia, képmutatás, jelentőség nélküli melléktermék, az élethez semmi köze dolog, s így tovább. S mára ez teljesen feje tetejére állt benne, mert pont fordítva van. Az élet egy nagy szar, s csak a művészet számít. Amit persze érteni tudni) kell.

Azt meg meg kell tanulni. Egy teljesen más, gazdagabb, színesebb, kellemesebb, tágabb, biztonságosabb világban találja magát az ember. Tudom, hogy ezek most itt lehetnek üres szavak, konganak, pedig így van. Nekem, - elhiheted.

Jack

de még valami kell

amerre csak járok, led

egyre csak azt veszem észre, hogy mindenütt velem vagy. Beépülsz a valóságomba. Elmentem a kedvenc video kölcsönzőmbé, s egyszer csak azon kaptam magam, hogy mutogatom neked a filmeket. Ott állsz mellettem. Átfogom a derekad. Aztán ahogy jöttem hazafelé, szívesen megálltam volna veled a tengeri sétánynál, s leültünk volna egy padra, bámulni a tengeri alkonyt. S persze nem álltam, hanem vezettem haza, s közben középre tettem a kezem, mintha akezed ott lenne. Aztán elmentem a közért mellett, s azt gondoltam, hogy most megkérdezhetném tőled, hogy mit szeretnél, ami nincs otthon. Amit szeretnél. S ahogy hazaértem, gondoltam, kéne valami egyszerű vacsorára, s meg akartam kérdezni tőled, hogy mi lenne jó, mert én oly szívesen, bármit összeütök neked. Gyorsan, valami finomat, ne tartson sokáig.

Hoztam ki négy kurva jó filmet, s azon gondolkoztam, hogy majd ki hova ül, fekszik, s hogy majd összebújunk, s nézzük.

Már nem is érdekel a film. Húzom az időt, rád gondolok.

Itt jársz, föl le, s kitöltöd drága lényeddel a teret.

S azt gondoltam, hogy én nem is „játszani”, hanem nevetni, s lebegni szeretnék veled. Egy méterrel a föld fölött...

Van egy nőm. Egy igazi.

Fantasztikus.

Jack

Ápr. 19 az egyetlen oltalmunk a végtelentől ez a kicsi láng, led

Ez a szerelem.

Olyan, mint egy kis láng, amit nem lehet kioltani. Emberekben kialszik, de mindig valakiben tovább ég. Az egyetlen oltalmunk a végtelentől. S akiben lángol, annak égnie kell.

j

Ápr. 19 Furcsa dolog, led

Ez a szerelem.

Olyan, mint egy kis láng, amit nem lehet kioltani. Emberekben kialszik, de mindig valakiben tovább ég. Az egyetlen oltalmunk a végtelentől. S akiben lángol, annak égnie kell.

Jack

reggelente, imádlak drága emberem), edl

mióta ismerlek az első séta a tied. Ma egészen varázslatos volt minden. Valami különös kegye a sorsnak, tavasszal ajándékozott meg minket egymással. Ez a kedvenc évszakom. Ma kívülről s belülről éreztem az újjászületést, s ahogy néztem a millió pici gyümölcsöt hordozó virágot, magunkat láttam mindenhol.

Istenem 56 évesen szerelmesnek lenni!

popper: Az életet nem években, hanem élményekben mérik. Nagyon hosszú életűek leszünk.

Ma 3 körül légyszíves kapcsold be a Skypot, ha jó az időpont neked)

Drága emberem, imádlak

A nő és a szerelem, gondolatok francia filmek kapcsán. led

„ne, ne ezt már megint!” - volt az első gondolatom.

S végül is ugyan az. A Blier filmjében, az „Én pasim” -ban is ugyan ez a sztori. Itt jobban meg van keverve, már a cím is más, ugye: Vigyázat, szeretlek!

Az első filmben egy nő fölszed a kukák közül egy pasit. Itt meg a vonaton - egymást. S mindkettőben jókat dugnak. Na meg hát a szerelem.

S mindkettőben a nő tényleg mindent megtesz, hogy kivakarja a csávót a mély-séges szárából, de mindenhol baromi kudarcba fullad. Az elsőben a pasi bele-megy, de elkurvul. A másodikban bele sem megy, csak éppen nem normális. Nem akar normális lenni. Mondja is: „én nem tudok mást adni, mint a dákóm, szeress ezért, kapd be, dugd be, s hagyjuk a többi”. S persze, „jó pasik”.

S fölmerül, hogy a nők tényleg ennyire vágynak egy mindent elsőprő szenvedélyre: szeretetre, szerelemre, szexre; „az a lényeg, hogy szeress”, s „bármire” hajlandóak ezért? S persze, a „bármi” kicsit szóródik..., embere válogatja. Van, aki, ki sem dobja az előző pasi gatyáit, csak elássa hátul a kertben...Vagy eleve úgy kezd, hogy „én imádom a családom”, s ott tartja az aranyos kisunoka-babucit a kezében. Csoportkép a felnőtt porontyaival. Az anyjával. A barátnőivel. A férfi barátaival...Hogy ő milyen normális. Hogy van bodyguardja. Hogy ő egy ápolónő típus, nyugdíjas, nem találja a helyét, s szívesen kiviszi bárki ágytálát, s több tisztába tevére vágják.

Na meg itt van az ürge. Azért néhány szót érdemes erről is szólni. A macsóság, a farkok köré züllött degradáció, tényleg ennyire általános? Csak az a jó pasi, aki kitörve az egzisztenciális mókuserékből, a nő fentebb igényeire ily jól tud koncentrálni? Marad rá ideje, ereje, kedve, szenvedélye, meg minden?

az egyik Depardiou ffimben a „Túl gyönyörű ez neked” -ben nincs megoldás a „Jó nő” meg a „Szép nő” között. Az első úgy pörög a farkán, mint a bűgőcsiga, amitől ugye sorozatlövés van. De hát az egy pórnök. A második meg rohadt jól mutat egy estélyen, titokzatos, elvont, szép és művelt. Az egyik „természetileg” kifinomult, a másik „társadalmilag.” S a végén a pasi „dönt”. Vagy az élet, vele.)

Mindez csak azért érdekes, hogy lássuk mi van a célkeresztben. Mert azért azt lehet látni, hogy mindenki „boldog akar lenni”. Naná! Még mi más lehet?

S lényegében hozza a nő a varrósdobozát, a pasi a szerszamosát, s kezdik mutogatni egymásnak. Van, aki kiborítja az egészszet, van, aki egyenként, félséggel teszi.

Nem tudom, a férfiak, hogy csinálják, de néhány rémtörténet ott is megütötte a fülem. Ha a nő nem tud úszni, nem szeret főzni, vagy pecázni, akkor nem kell. Pont.

S fordítva is:

Ha a pasi bagózik, nem vált el, nem rendezett, akkor semmi esély.

Van, akinek a szenvedélye határozza meg a végrehajtást, van aki meg tervszerűen szenvedélyes. Hm. Tényleg nem vagyunk egyformák.

S ott volt a Lady Chatterley szeretője is.

Szóval, mind a három filmben a nő ki akarja húzni a ménjét a nyomorból. Akik furcsa módon, szemlátomást, attól azok, hogy lent vannak. „Sötét, s veszélyes angyalok”, hogy ez el is hangzik.

S egyikben sem megy. A pali vagy hiú, s nem fogadhatja el, vagy elkurvul jódolgába, vagy bele se megy, viszont begolyózik ettől a képtelenségtől. S az egész mindenestől tönkre megy, csak a példabeszéd marad, csak azt nem tudom mire...

Már csak két dolog.

Első:

Én még pusztá szenvedélyébe világgá rohant nőt soha nem láttam, hallottam. Előbb-utóbb valami bidermájér púderdoboz keletkezik, kis maszatos tükörrel te-tején. Pedig már az utódpótló üzem bezárt, a gépeket kidobták, vagy gondosan lezsírozva, letakargatva állnak. Mire tehát a bakterház, kastély? Én még kelet-més útjait rová vándornőről se hallottam.

Mert a nő „partlakó, fészeklakó”, a pasi meg „parttalan, fészekhagyó”?

Mitől működik farok jól? Led

Második:

Mi lenne, ha úgy lenne, ahogy én gondolom? Ha nem vagy-vagy, hanem is-is? Ha nem férfi és nő merev kategóriáiban gondolkozunk, élünk?

Ha a férfi-nő, nő-férfi lényével közelítene mindenki?

Végül is, nekem a női lényeglátás valahol szimpatikusabb. Ez a megtartó-örök-folyamatos-kiegyensúlyozottabb dolog. Miért nincs olyan, hogy a pasi „enged”, s belül, lelkileg valahogy úgy alakul, alakítja magát, hogy „szép is, meg jó is”? Hova vezet a szenvedély ösvénye?

Úgy tűnik a farok mindenkinek fontos. De mitől működik – bármikor, bármely környezetben, életvitelben, mindig jól? Nők és férfiak! kérdezem én.

Lábjegyzet:

a legújabb kutatások szerint, az egész – úgy ahogy van - egy baromság. S persze biztos ez sem igaz. Nincs egy ok.

De így szól a történet: a biológia a fontos. Egy százalék társadalmi képzetek, determinációk, a többi meg módosult reprodukció: nedvek, szagok, ízek. Genetika, meg atomok, meg molekulák. Ha ott nincs kapcsolódás, a gének nem ismernek a párjukra, az emberek sem. S nyilván ott van millió pár, akikről senki sem tud, s akik mióta együtt vannak egyfolytában, s jókat kefélnek. Valahogy. S nem gond, beszélni sem kell róla...

A nagy, hősi történetek meg a kimaradt próbálkozókról szólnak, ami a majdnem, de mégsem. Akik meg végképp nem, arról mi a bránert lehet, s érdemes írni?)

Úgy leletszik, ezt nem lehet abbahagyni, led

Mikor én hazamentem, s megjelentem a féfivadásznók célkeresztjében, éreztem, hogy hú-hát basszameg, micsoda egy kapós figura vagyok. Kiderült, mondták is, meg minden.

S hát furcsa nagyon, mert az jött be, amit mindig is tudtam. Hogy mindannak ellenére, hogy micsoda egy gyerekkorom volt, meg felnőtt férfiként is hol. s merre, s melyik gulágra vetődtem, normálisság, normálisság! „normálisának” kell maradni. Ez a jelszó.

De itt egy rohaddt nagy ellenmondás keletkezik, nem is tudom...

Mert, valahogy mégsem kellek senkinek. Idézőjelbe.

most tényleg nem csak rólam van szó)

S félig, fénykép nélkül, valójában semmitmondó közhelyekkel) megmutatkoztam. Mert iszonyúan félttem ettől. Hogy félreértik, s fönnakadok valami kertitörpés történetben. S hála az égnek, így csak egy élesszemű melyre látó vett észre. Nem tapostak halálra a női hordák.

Szóval, itt vagyunk, te meg én. Át tudunk, összekapaszkodva menni ezen a Niagara fölött kifeszített kötélén, fél-félszemmel?

Valójában azzal sokan egyetértünk itt, hogy a pénz nem minden. De mi van, ha nincs? Tényleg így van ez? Az ember álhatatlan. Rohaddt nehéz ebben az elkurvult világban lejjebb menni. Vissza, valami neoprimitívbe. Oly büszkék vagyunk a nagyszerű eredményeinkre, amik semmire sem jók. Nem sokra. Rajtunk kívül senki sem tudja...

Marha jó, nem?

Már ez is rothadtul idegesít, hogy mindig magamról beszélek. Persze, csak, mint példa. Magamra vállalom ezt, nehogy valakit megbántsak?

Nyomulok itt a szüzességemmel. Hogy én milyen faszagyerek vagyok, hogy itt őrizgetem, tartogatom, néha föllebbentem.

Olyan nagy dolog ez! Annyira bájos. Annyira szentimentális. Jobb nem is kérdezni, utalni rá, csak példálózni.

Szóval, itt van ez a mi kettőnk szüzessége: mutogatjuk egymásnak. Már-már nem is az lényeg, hogy mi van a másikkal, hanem velünk.

Veszélyes önkielégítések ezek. A meredélyen a semmibe vezetnek.

Csak azért mondom. Komolyabban kéne venni, még komolyabban az embernek magát. Asszem.

Jack

A lényeg lemaradt, led

A szerelem a sötét verem...

Az ember össze-vissza beszél mindenről. Elfelejtí a lényegét. Persze hülyeség.

Mindegy. Az jutott eszembe, hogy valójában a tudás, a műveltség, az ismeret-szerzés legnagyobb jelentősége a „műértésben” van.

Ez így csúnyán hangzik, mert ennél sokkal jobb.

Az ember megtanul érteni, értékelni tudni, s élvezni dolgokat.

S persze, egyáltalán észreveszi...

Hosszú évtizedekbe telt, mire én is ide eljutottam. Ott volt előttem ezer és ezer dolog, amiről azt gondoltam, hogy lényegtelen, szar, ócska, nem fontos, minek? na nehogy már, hagyjál engem békén, ne fűtsd az agyám, szállj le rólam, baszkódj a nénikéddel, kopj le, húzzál el, szívódj fel, ne vasalj, ne kerüljess a csiklandóddal, a művészet csak hóbort, a művész merő extravagancia, képmutatás, jelentőség nélküli melléktermék, az élethez semmi köze dolog, s így tovább.

S mára ez teljesen feje tetejére állt benne, mert pont fordítva van.

Az élet egy nagy szar, s csak a művészet számít.

Amit persze érteni tudni) kell.

Azt meg meg kell tanulni.

Egy teljesen más, gazdagabb, színesebb, kellemesebb, tágabb, biztonságosabb világban találja magát az ember.

Tudom, hogy ezek most itt lehetnek üres szavak, konganak, pedig így van. Nekem, - elhiheted.

Jack

Ápr. 22 Bussinesmanné válási érdekességek

Először a helyzetről pár szót:

Dolgozom. A Jacknek. Akit lassan két éve bíróságilag eltiltottak tőlem. Már-mint a munkától. Már-mint valami disznóságot csinált, s azt intézte.

Egy másik pali is írt, a nagymenő, de egyre rejtélyesebb a dolog. Még az alábinál is.

Valami nagyon komoly cég is föl akar venni. Lányos zavarban vagyok. Jól belekavarodtam. De mindent intézek, csak most nem érek rá, mert mostmá' kurvára dolgozni kell.

Aszonta a Jack, hogy kurva jó lesz. Úgy esszük a hurkát, mint a szájharmónikát.

Erre majd visszatérek.

Hát, először is jött az, hogy kicsit be kéne lendíteni. Pár évtizede próbálok meglépni ebből a népi toporgósból, de ezzel a mindig valami közbejöttel hiába mentem kétszázzal, legfeljebb a szomszéd faluig jutottam. Pedig itt-ott még az út is lejtett...

Úgyhogy gondoltam beizgulok. Persze, előtte iszonyú szomorú lettem, mert életem egyik nagy álma az volt, hogy nem mászok bele ebbe a mocsokhordóba. De Felfogván az idő szelét, kicsit nyomottan, nekikezdttem. Itt ért az első meglepetés. Ugyanis kiderült sokkal jobb vagyok, mint gondoltam. S hát tudtam én, ebből baj lesz.

Kiderült, hogy olyan ügyes meg apámvalaga szaki lettem, hogy még nekem is túlzás. Ott volt előttem a rezümém, s még csak nem is túloz.

Hát, ezzel muszáj valamit csinálni, gondoltam.

Újabb lódulet. Bedobtam ellentétben a lorcai kisfiúval, aki kitepte a szívét a nyílt tengeren) én bevágtam, nagy lazán az enyém a ganéba. Mindent kitéartam: jószándékom, tudásom, ambícióm, - gondolván – csak van egy nem teljesen rohadt agy, aki felfogja. S persze, ráharap.

A munkakereső rémképe

Másképp fogalmazva: kiballagtam kis pöttyös kosárámmal, s elvettem egy kukorica, egy búza, egy marharépa, meg néhány hasonló közismert növény magcskáját.

S gondoltam, kicsit lihegek. Teltek múltak a napok. Igyekeztem nem nagyon szorongani. De a végére teljes halálfélelmem lett. Mert ahogy lestem az itt-ott repedező földet, furcsa dolgok kezdtek kinőni. Például egy kérdőjel. Aztán egy felkiáltó. Aztán egy pont. Aztán egy hármas pont. Egy gondolatjel. Egy értelmetlen betűhalmaz. Csak magánhangzók. Csak mássalhangzók...

Itt az egyik:

----- Original Másságé -----

From: Steve

ISMERKEDÉS A ZIZIVEL ÁPRILIS 16 TO: CHRIS ZIZZI

Sent: Wednesday, April 16, 2008 7:49 AM

Subject: Re: RE:PROFESSIONAL REMODELER SEEKING INVESTOR Hampton ROADS, VA)

PROFI FELÚJÍTÓ BERUHÁZÓT KERES.

ERRE AZ ÜRGE EZT VÁLASZOLTA:

Steve Vegh

----- Original Message -----

From: Chris Zizzi

To: sevegi@cox.net

Sent: Wednesday, April 16, 2008 7:18 AM

Subject: RE:PROFESSIONAL REMODELER SEEKING INVESTOR HAMPTON ROADS, VA)

MOST KÜLÖN IROM A MAGYART, HOGY KÖNNYEBB LEGYEN

Jó napot

Én is keresek egy társat, hogy a következő szintre lépjek. Én egy engedélyes s biztosított vagyok, van pacientúrám mindkettő magánházas és ipari is) minden melő ajánlás által. S én csinállok mindent 100% ban, í egy asszisztenssel). Emberek úgy beszélnek rólam, hogy a csávó mindenhez ért, de én soha nem csíptem ezt, mert ugye ez azt jelenti, hogy mindenhez, de semmihez s én vért hugyozok, hogy

elélvezzenek a szolgáltatásomtól. A folytatólagos melóm meg mégiscsak azt jelent, nem? hogy csak jól nyomulok.

Én vagyok egy főiskolát végzett, piruetteztem egyet az amerikai üzleti körökben egyik legutolsó melómkor Iroda Főmufti voltam a Kurvakiváltságosok 100-as klubjában) még mielőtt saját bizniszembe fogtam volna, hogy követhessem mély szenvedélyem a Lakás Felújítást. Ez lehetőséget ad nekem, hogy kifejezzem művészi oldalam. Legutóbbi munkám szintén kiemelkedő képességekre tanított, a kuncsaft/benyalatóra, amelyik elengedhetetlen köteléke az az építész és kuncsaft kapcsolatnak.

Nekem fingom sincs, hogy te csak valami "Havi fixre" gondolsz, vagy egy működő "Biznisz Partnerre. Én egy Partnert keresek, mert az a vágyam, hogy egy profival bulcsázhassak. Már egy csomó alvállalkozóval genyóztam, s volt egy teljes foglalkoztatottságú csávóm is, akit bizonyos taknyolásokért tavaly leépítettem) s kiderült, hogy több időt töltöttem a bébiszitteléssel, mint a céglendítéssel.

Állj meg egy pillanatra, s nézd meg s honlapom, hogy megismerkedhess velem meg a bizniszemmel. Remélem, hogy ez generált benned annyi érdeklődést, hogy elkezdhetünk dumálni. Akárhogy, kösz az időért, s kívánom sok szerencsét a kutatásban.

Tisztelettel,
Kris Zizzi
Stb.

Good Day

JACK too, have been in search of a Partner to move my business to the next level. JACK am Licensed and Insured, have an established client list both residential and commercial), all business is by word of mouth and JACK do 100% of the work myself with one apprentice). People refer to my type of business as a "Jack of all trades" but JACK never liked that phrase as it implies a "master of none", and JACK strive every day to provide superior services to my clients. Based on repeat business, JACK must be doing something right.

JACK am college educated, did my stint in corporate America last position was as an Account Manager for a fortune 100 company) prior to opening my own business several years back to follow my passion, which is Home Improve-

ments. This allowed me to express my artistic side. Past employment has also resulted in excellent client relation/presentation skills which assists in bujégnézőng that bond of trust between contractor and client.

JACK do not know if you are merely looking for a "Bankroll" or a working "Business Partner". JACK seek a Partner, because JACK desire to deal with a professional. JACK have worked with several Subs, had a full-time skilled worker who JACK let go due to performance issues last year) and found JACK spend more time babysitting than moving the business forward.

Please take a moment to visit my website to learn a little bit more about me and my business. It is my hope that this generates enough interest that we can open up a conversation. Either way, JACK thank you for your time and wish you luck in your search.

Nos, an eatírtam neki, rögvest:

Thank you for your meaningful response.

JACK have thinking about exactly the same thing. A feel we need to talk in person. Please let me know what time is good for you.

Kösz a mélyértelmű dumádért.

Én pont ugyanerre a dolgon tökölok. Úgy érzem, nekünk személyesen kellene dumálnunk. Kérlek mikor jó neked.

Thank you,
Steve

Beszéltünk – egy órát telefonon a csávóval, s megállapítottuk, hogy csépjük egymás búráját. Kérdeztem, mennyi melód van?

Aszondja, hát nem sok, de keres. Jövő hét elejére lesz... A pasi kb. hatvan kilométerre leledzik, abban a bizonyos Történeti Yorktownban.

Regards,
Chris Zizzi
President/Owner - Zizzi 's LLC
Leight Construction and Home Improvements
Located in Historic Yorktown, Virginia
í757) 874-1266
On Line at <http://zizzis.net>)

Nos itt kicsit eltérülök, ill., elmondom, mi történt közben:

S még aznap, más dolgom nem lévén, gondoltam, nem ártana leszakadnom a képernyőről, s megnézem én ezt az izit. S elaltóztam. Hát, találtam egy tündéri kis skanzen falut, lötypölődik a tengeröbölben, itt-ott egy ház, egy ágyú, golyó meg zászlórúd. Emléktáblák, meg relikvia shopok. Az egész egy dombon, s persze nagyon nevezetes. Három tengerészgyalogos itt szállt partra, elfoglalta a dombot, jól berúgott, s a zászlót kitűzve az angol birodalommal tette a helyet. Persze ez csúnya vicc, de kb. engem ebből ennyi érdekelt. Mert valami kurva nevezetes hely ez. Lefényképeztem a legfontosabb emléktáblákat, hogy majd, ha nyugdíjba megyek, otthon a karosszékben elolvasom. Amúgy hatalmas szerelem támadt bennem a hely iránt, gondoltam, hogy én már csak egy ilyen kis történelmi ékszerdobozban, hogy ellötyögnek. Mondom megkeresem a csávót. Tényleg volt vagy húsz ház, jól elszórva, de mit nekem. Mentem egyik butikból a másikba, postára, városházára, ami szintén félig bazár volt. Mondom, York belváros. Mondták, - ha nem látnám – hogy olyan nincs. Mondom Zizzi. Az mi? Kérdezték. Mondom híres helyi építész.

Nohát, ilyen itt még nem volt, s szerintük soha nem is lesz.

Paff.

Ekkor eszembe jutott, hogy a telefonomba, lemerülőben, persze), ott a csávó száma. S hívtam. Semmi. Üzenetrögzítő. Na, mondom, akkor túristázzunk egyet. Nézegettem a régi köveket, a tenger, a hidat a szoros fölött, ami éppen kinyílt, mint egy csillagok háborúja kellék. Volt egy sötétzöld, háromárbócos vasvitorlás, túracélra. Az elég dögös volt, mindjárt a Drága Jon jutott eszembe, a svéd film, ahol a csávó járta a tengereket, mint egy Lord Jim, néha kikötött, s a magyar film-történetben először, állva megkefélt egy fának támasztott kikötőtündért, az éppen esedékest. S elmerengtem kőbaltás életem hiábavalóságán.

Felocsúdva megint felhívtam a csávót. Semmi. Ekkor a következő üzenetet mondtam a masinájára:

„Szia Krisz, a Steve vagyok, itt, a Yorktown belvárosba, leugrottam, hogy mi az ábra, kurva jó, totál lebénultam, mi lenne, ha dumálnánk, hívj.”

Nos, pár óracsát még néztem a vízparti fókákat, beljebb a delfinek ökörködését, még beljebb meg a bálnák, hogy fröcsögnek, aztán korgó hassal, s szédült fejjel elindultam a hazafelé vezető autópálya versenyzésnek.

Azóta pont egy hét telt el. Zizi sehol. Gondoltam, egy biztos egy vízi hulla szelleme volt, s csak álmodtam az egészet.

Spongya rá.

Amikor is, ma kaptam egy levelet tőle:

Sorry for the delay in getting back with you, JACK caught the flu or something last week and

Bocsánat, hogy ily megkésve válaszolok neked. Elkaptam az influenzát, vagy valami

have been basically in bed ever since.

hasonlót, s ezzel nyomom az ágyat, azóta is.

JACK have a crown and chair rail install in Glocester on Thursday 24th at noon that JACK will be

Van itt nekem egy-két díszléc felrakás ebbe a Gocseszterbe í?), 24-én kedden délbe, amit

doing. Not a huge job, but JACK know we wanted to test things out together and take small

majd én megcsinállok. Nem egy nagy munka, s én tudom, hogy mi ki akartuk próbálni

steps to start. JACK have also tried to step up the time table on a few other jobs, but being

együtt, kicsiben, hogy megy. Közben én szintén próbáltam összehozni egy

sick has kept me from pursuing at full speed.

beosztást új munkákkal, de a betegségem visszatartott ennek totálgázzal való üldözésébe.

Let me know if you are still available, or if you have found work through someone else.

Értesíts, ha még mindig megvagy, vagy valaki másnál találtál valami melót.

Regards,
Tisztelettel kriszizzi
Chris Zizzi
874-1266

Egy másik világból, védőbeszéd. led

Én nem is tudom, hogy tudja egy zöldkiskőevő a kékiskőevőnek elmagyarázni dolgokat, s vissza.

Nem könnyű elmagyarázni, hogy miért vagyok én ilyen. Még ha maga-magam tudom is.

Mindenesetre voltak sikerélményeim, amikor minden un., hibám ellenére s azzal együtt szerephez jutottam. Sokszor átkeltem a másik partra, s megálltam a helyem. S mondhatnám, de nem mondom, mert már ezen is túl vagyok, hogy aki bizonyos helyre keveredik, az maga is úgy jár.

Vannak, akiknek sikerült mindkét világban megvetni a lábuk. Bár az igazi összevetés sohasem lehetséges.

Ha visszagondolok, olyan száz körüli szerepet játszottam el, s ha megkérdeznék, melyiket szeretem a legjobban, akkor azt kellene mondanom, hogy azt, ahol leginkább magam tudtam maradni.

S értem az érveket. Szabályok vannak. Az érvényesüléshez be kell őket tartani. De kérdem én, melyik érvényesüléshez?

A száz szerep egyébként elég változatos volt. Sokszor eszembe jutott, hogy ha kikapnék egy-egy általam ismert embert, s belehelyezném abba, amibe vagyok, voltam, mit csinálna, csinált volna?

Arról aztán nem is beszélve, hogy személyesen tényleg nem ismerek senkit, akivel cserélnék. Minden ellenére se.

S igen. Sokszor feltételeket szabtam, hogy ha így igen, akkor jó, ha nem, hát nem. Nem jó módszer? Lehet. De megint megkérdezem: mihez?

S persze, lehetne mondani: „na, de azt mondtad, hogy...”. Igen. Vállalom. Könnyen lehet nem tettem hozzá, hogy ezt miként gondolom.

Ennek ellenére, nem vagyok biztos benne, igazam van. Lehet én is szűkagyú vagyok. S van másik út is.

Egy harmadik.

Jack

in my secret life JACK listen to Leonard

ha azt veszem, led

Jill el nem küldött levél

hogy az én hőseim kit s mit szeretnek, akkor oda lukadok ki, a jót, a szépet, meg minden. S mi ez stílus kérdés? Ja, itt-ott az is. Forma és tartalom, „azért” együtt jár. Dukál is. De azért az újtókat, a tömöreket, a sűrítőket, s nagy tudásúakat, a széles látókörűeket stb. szeretem legjobban. Az a néhány ember, akire időm s erőm van igazán megismerni, tartalmazza a mindent, s a mindenkit. Van, akit személyesen nem szeretek, de csodálom.

Nos, ha valaki azt mondja, hogy szereti az embereket, azzal mi a baj?

„Kertészelődök” led

Nyúlbéla meg a Határozott Félelme.

Ez volt az első gondolatom. Gondolkoztam kéne ezen gondolkozni még, de mondom jó ez így.

Az András pont olyan, de tényleg, mint a H. Laci barátom. Aki megengedheti magának a homályt. Az egyik a képi világba bújt, a másik techno lett. Ösztönemberek. Mindig kívülről nézik az embert, mintha szerepelne. Beszélek valami fontos dologról, s megkérdi tőlem: miért mondd mindig azt, hogy „egyébként”, miért nem mondd? De hát mondtam! Csak, mint valami nyomozó, valami súlyos hátsó szándékra figyelt. Mert persze halvány lila gőze sincs a szavak jelentéséről. Viszont mikor mutattam neki néhány „képem”, akkor meg azt mondta: „figyelj, ebbe jobb nem belegabalyodni, maradj te inkább a szavaknál”. Puff. Itt véget is ért a „véleménycserénk”.

A festő Géza, - hát a Gyula barátom. Hasonlít is rá. Anyagban gondolkozik. Ő is anyag. Minden anyag, forma, kiterjedés. Szorgalmas. Megtanulta. Nagy fiú lett, ettől kiegyensúlyozott. Középre elrendezett világ. Egy kicsi ez, egy kicsi az.

Én szerettem a Gyulát. Aztán kurvára megutáltam. Először a Tolkinenes kezdődött. Elkezdett ezzel a manóvilággal szekálni.

Aztán rivalizálni kezdett. Amúgy gyönyörű almamag katedrálisokat épít fából, aranyfüstlemezekből, meg gyémántfuvolából. Az elmélyült, eltérült, homokozó társ, a kisművész-kisember lett.

Kockatudással.

Szóval az egész olyan „kishazugság, kiskonvenció”

Az élet ennél „véresebb”.

Jack

levélváltás India) meg az önképek

Miért is kellene szégyenkezned neked?! Ha valamilyen összefüggésben egyáltalán szóba kerül ez az ige akkor az nem rád vonatkozik. És nem Indiáról van szó csak)

Egész idáig volt valami önképem, ami elsősorban a környezetemből tükröződött vissza, és most ez repedt meg. Olyan elképesztő ember vagy amilyenel még soha életemben nem találkoztam. És innentől kezdve csak a kérdőjelek sorakoznak.

Biztos ez is elcsitul, de azt hiszem a veled való együttélésben -ami már valóság számomra- egy folyamatos lüktetésben fogok élni.

Így jó?

Steve <Sevegi@cox.net> írta, 2008.05.01.:

jajj,

azért ezt jó lenne érteni.

mert miközben én itt magamon szörnyülködök.

néha úgy érzem magam, mint egy masztodon, aki betrappol ártatlan emberek kiskertecskéskéjébe, s felfordulást csinál.

Persze, milyen más is lenne mindez együtt, élőben, folyamatosan, összefüggésben, normális porciókban, meg minden. Így meg teljes erőmmel visszatartom magam, de néha engedek a szorításnak.

Azért ez olyan szörnyű, hogy "szégyenkeznem" kell azért, amit tudok, amit gondolok, aki vagyok.

Az is érdekes, hogy ez mennyire ki van szakítva minden összefüggésből. Például nem derül ki, hogy mennyi minden van emögött. Hogy nem az van, hogy találok valamit, s azt falánkul bezabálva prófeciává teszem, hanem mennyi töprengés, meditálás, részkutatás, téblábolás, s bizonytalanság előzi meg. Hogy mennyi más, szerző is van, akit megnézek, s azt mondom, na ez egy baromság.

Időm az elég kevés van ugye. Valójában teljesen az intuíciónra vagyok hagyatkozva, mikor találok valami értékes tűt a szénakazalban.

S ahogy azt szoktam volt mondani, megy az ember - egyszerre - ezen a két úton.

Az egyik az egyetemes, a másik a máé, a változásoké. S nyilván nem teljesen "úgy van". Semmi sincs "teljesen úgy". De - kérdem én - ha nem tudja az ember e lényegét a dolgoknak, akkor mit, s mihez képest igazít?

India, kemény dió.

Például "én nem szeretem őket".

Minden elvont, képzelt, s valósnak tartott nagyságuk ellenére sem. Ami náluk egy mélyebb összefüggés, megértés, tudás, az igaz ott, náluk. De iszonyúan vágyom látni, megtapasztalni az időtlenségüket. Olyan lehet, mint egy nagy álom...

Szóval egy más, de biztos igaz álom...Csak, meg, de, az én konyhámba nem. Egyszer nekálltunk egy indiai kajának. Kellett hozzá fagy fél kiló hús, meg a következők:

hat nagy, púpozott evőkanál kurkuma
nyolc nagy púpozott evőkanál curry
öt nagy púpozott evőkanál zellermag
három nagy evőkanál majoránna
s még vagy tíz fűszer.
meg indiai vaj, amit három hétig kell baszogatni.

s a végén valami teljesen rádióaktív kutyaszar lett belőle, egy falattól három évig lehetne üzemeltetni vele egy magyar kubikust. Miközben lángok csapnának ki a seggén...

Szóval, érdekes.

Na meg sumákok...

Mindig mindenkinek igazat adnak.hm.

De akkor is ! - igaza van a Michael Woodnak: a civilizációk értékmérője abban áll, hogy fönt tudnak e maradni. A tolerancián..., megértésen, elfogadáson.

S ez az egészre vonatkozik. Nem azt jelenti, hogy ott nincsenek problémák, ó nem! A Gandhit, a szent embert megölték. S bizony, ott a kasztrendszer is, na ja. Meg a szent folyó, a Gangesz, az olyan mintha a Dunát egy az egybe innánk. Pest alatt...

De erről majd máskor.

----- Originál Másságé -----

From: Edit

To: Steve

Sent: Thursday, May 01, 2008 4:50 AM

Subject: 34 napja

jönnek elő a hajszálrepedések és a törésvonalak a tükrömön. Tegnap/ma hajnalban/ megpattant és darabjaira hullott a lábam elé.

Szeretlek

Asszonykád

A félműveltségről, edl

Tudom mit szeretnél volna elmondani, nehogy megbánts. Igen Márai mondja, hogy a félműveltség az a jól értesültséggel egyenlő, amivel jó társassági életet lehet élni, sziporkázni a hasonszőrűek között.

És akkor most érted a levelem. Bár nem vagyok ilyen értelemben placra pakoló, de mégis a hiányaim elképesztőek, különösen a veled való együttlétben.

Nem félek. Bár. Mi lesz, ha napi együttléteinkben több lesz az üres zsák, mint a teli? Oké, pakoljuk, de mit fogsz szólni, ha ezzel folyamatosan szembesülsz? Egyszer majd így szólsz, oké Bubulina, mi lenne, ha megtojózna a tyúkokat?

Szóval a szorongás azért mocorog.

Szeretlek drága emberkém

A Rumcájsz eredete...edl

Sajnos ez a név sem a pravoszláv zsebnaptárban, sem a Buddhista Kiskátében nem szerepel, de a Sityakos Pali bácsi a szomszédból, aki összehasonlító névetimológiából szerezte a doktori címét 'kilencszázharminckettőben, elmesélte a név történetét.

Mint mondta, a név mostanra már gyakoriságban vetekszik az Jack és a Xerxész nevekkel, ám a szó eredetileg nem nevet jelentett, hanem egy fura italnak volt a fantázianeve. Az Első Magyar Globális Kereskedelmi Hajóflotta hajóin elterjedt italt nevezték "Rum C"-nak, amely valójában nem volt más, mint a ma is jól ismert hajós rum egy csöppet savanykás, ám roppant egészséges változata, ugyanis C-vitaminnal dúsították, hogy a tengerészek ne haljanak meg skorbutban. Ez azért volt korszakalkotó találmány, ugyanis Albánia 1796-os felfedezése előtt a tévhittel ellentétben nem ismerte a világ a savanyú káposztát. Az érdekessége a "Rumcájsz" - mai szóval élve - koktélnak, hogy elég vacak az íze melegen, ám hidegen kiváló ital. Ez csak akkor derült ki, amikor a Brit Kelet-indiai Társaságot felvásárolta az El.Ma.Glo. Ker.HaFl., és a közös cég igazgatójának Sir Robert Cilivé-et nevezték ki, aki nem volt más, mint aki győzelemre

vitte a briteket Bengáli mughal alkirályával szemben a palashii csatában, 1753-ban. Sir Cilivé a magyar anyacégtől kapott kóstolót a hús meleg vitaminos matrózitalból, mire igazi úrhoz méltóan kért bele jeget is, *"Ice, please!"* felkiáltással! Ezután a közös Magyar-Brit Kelet-indain Társaság összes hajóján kötelező üdítővé vált az akkora már *"RumC & Ice"*, amelynek alkoholmentes változata a *"Manka"*.

Trianon után sok más területtel együtt a matrózital-gyártásról elhíresült Jičín-t is elcsatolták Magyarországtól, így a magyarok csak egy buta rajzfilmben hallhatták először csehszlovák akcentussal a *"Rumcájsz"* szót, ami magyaros hangzása miatt közkedvelt lett a magyar és a furcsa módon a chilei családokban

Aggódás, edl

Várlak, küldtem sms-t kettőt, hívtalak, nem veszed fel. Mi van????????????????????

Kérlek jelentkezz, azt mondtad ma hamarabb otthon vagy. Nincs semmi baj ugye?

Drága szerelmem

Elhagysz? Edsms

Elhagysz? Azt hittem tényleg szeretted.

Ez tényleg edl

komoly?

Egy fikarcnyi sor, se betű annyi, hogy halihó, jó reggelt?

Levélváltás

nem tudom, de ha el akarsz hagyni gondolom írásban teszed meg

2008/5/3, Steve <Sevegi@cox.net>:

"honnan tudod, hogy fogok neked holnap írni?"

Most, ími van?) edl

már mindig így lesz? Vas és szoftver országa leszünk? gyűjtjük a vasat az elvtársaknak mert az úttörő ott segít, ahol tud.

kialvatlanság, reggeli kávé, gép, vas.
ennyi a hallhatatlanságunk.
ócskavas temetőben találkoztunk?
nem beszélt még egymással a bőrünk, az illatunk a nedveink, szavakkal né-
mítjuk őket.
szeretet papjaiként tapossuk a rombolás ösvényeit.
okosság zászlaját lengetjük
líra rakományt pakolunk
tantra szerelemről vágyakozunk
aztán váltót állítunk, kisiklunk
és újra a vas

nem menekülsz, edl

menekülsz utolérlek éjjel nappal, hajnalban, délben

nem menekülök, levélváltás

Ahhoz tudni kell merre van a kikötő.
De nem értelek, én kinéztem az ablakon és száz ágra süt a nap. Hogy-hogy
nálad sötétség van?
nem kellene elhúznod függönyt? Vagy a rolót? Esetleg levenni a napszemüve-
get?

Jack <Sevegi@cox.net> írta, 2008.05.03.:

nem menekülök.

hányódok itt a nyílt tengeren,

s a kikötődre vágyom

----- Original Message -----

From: Edit

To: Steve

Sent: Saturday, May 03, 2008 5:26 AM

Subject: nem

menekülsz utolérlek éjjel nappal, hajnalban, délben

lee festménye az Új Angyal

egy angyalt mutat, aki úgy néz ki, hogy hátrálni akar valamitől, amit egy ideje tanulmányoz. Szemei tag rányitva, szája tátva, szárnyai kitérve. Van, aki így képzele bele az angyalt a történelembe. Arcával a múlt felé fordul. Ahol mi csupán események láncolatát látjuk, ő katasztrófát lát, ami folyamatosan gyülemlik, roncsok roncs hátán, s mindez ott kavargó lábai előtt. Az angyal tulajdonképpen maradni szeretne, felébreszteni a holtakat, s újra alkotni az összetörtet, a töredékes történelmet. De a vihar fölkavargó a Paradicsomból; beleakadt a szárnyaiba, még hozzá olyan kegyetlen erővel, hogy azokat többé már nem is tudja összezárni. Az a mindent elsöprő, ellenállhatatlan vihar sodorja őt a jövőbe, amerre a hátát fordította, miközben a törött dolgok halmaza az égig nő. S ez az a vihar, amit mi haladásnak hívunk.

“A Klee painting named ‘Angelus Novus’ shows an angel looking as though he is about to move away from something he is fixedly contemplating. His eyes are staring, his mouth is open, his wings are spread. This is how one perceives the angel of history. His face is towards the past. Where we perceive a chain of events, he sees one catastrophe, which keeps piling wreckage upon wreckage and hurls it in front of his feet. The angel would like to stay, awaken the dead, and make whole what has been smashed. But a storm is blowing from Paradise; it has got caught in his wings with such violence that the angel can no longer close them. This storm irresistibly propels him into the future to which his back is turned, while the pile of debris before him grows skyward. This storm is what we call progress.”

Walter Benjamin Theses on the Philosophy of History

Klee, led

Ez a Walter Benjamin nevű híres filozófus, s esztéta tanulmánya. Nem az enyém.

Én látom ezt. Már ami a képen van.

Azt hiszem, ez fantázia kérdése. A festő egyetértett vele...

Szóval, ez valami elég komplex dolog, nem?

Te mit festenél?

Jack

máj. 7. lélek és pénz, led

Gondolkoztam ezen. Mi a jobb?

Azt mondani, - nagy macsón – hogy ide figyelj drágám, az a helyzet, hogy az „üzleti ügyeim elszólítanak”, s kell várni – vagy

Azt mondom, ami van.

Itt – ezt Rohaddtul nem szeretném bizonygatni – nem lélekkérdés van.

Ha tízezres osztást csinálunk, akkor sem tudom elképzelni, hogy találnék öthat kifogást belőle. Ami ellenünk szólna.

Tehát, itt a kérdés nem arról szól, hogy mi együtt. No. Nem. Arról szól, hogy a lihegésünktől már totál zavaros a köztünk lévő Atlanti Óceán, s „legalább egy kicsit, egy kicsikét, egy iciri-picirit együtt legyünk. Hogy egyáltalán együtt lehessünk – a virtuális love story-n túl, a valóságban.

ami azért mégsem kellene egy kukázás legyen, nem?)

S ne is kezd el, hogy jaj-de, úgy is jó!

Ne hülyítsük se egymást, se magunkat. Nem vagyunk húszévesek.

Szóval, az, hogy egy hónap, két hónap, három hónap, négy hónapon belül ez biztos összejön, jöhet, az nem egy kérdés.

De nem játszom meg magam, nem vagyok csiszta racionális, mert azt gondolom, hogy ezen kívül még van pár fontos dolog.

Valójában semmi mást nem látok ezen a csudás földön, mint kurva okos, s kurva boldogtalan embereket. Minden szépen, elvágólag, csak a só hiányzik, a tartalom, a lényeg.

Szóval, fogas kérdés.

Viszont, ha ezt kibírjuk, akkor majd mindent.

Felfoghatatlan számomra, hogy elmész..., hogy ne légy.

Jack

Rész nem Egész, led

Abban az ezernyi tulajdonságban, aki valaki...

Van egy kettős tükör, ahol egyikben nem az látszik, mint a másikban.

„Én nem akarok tanulni semmit – Én tanulni szeretnék”.

Valójában az egész kérdésfelvetést nem értem. Se a félelmet, se a magabiztosságot, se a kételyeket.

mit lehet itt veszíteni...?)

Én nem így látom a világot.

Én kíváncsi vagyok, s tanulni akarok. Meg szeretném tudni, ismerni, szeretni, amit még nem sikerült.

Minden más nekem, az ignorance.

Pökhendiség és tudatlanság.

Valaki még nem jött rá, hogy ennek semmi értelme, fél, valamitől, oktalanul. Valami mélyen nem stimmel, s mindegy minek hívjuk, azt hiszem.

S fogalmam sincs, hogy lehet ezt valakinek „elmagyarázni”, ennyi évesen.

Ezer kockából kettő. Hogy ennek milyen hatása van valakire, ennek a kettőnek, azt nem tudom.

Nem az egész, a rész.

Jack

Máj. 9. Amikor az ember árulja önmagát

Küzdelem a szavakkal, fogalmakkal. Az ember „árulja magát”. Kirakja magát a placcra, furcsa egy portéka. Mindenhol tódulnak az emberek.

Mi ez? – kérdik.

Hát, egyfajta túlélő felszerelés.

S mire jó?

Mindenre: süt-főz, de lehet vele sétálni, hegyet mászni, csillagot vizsgálni, világot járni, zenét hallgatni, álmodozni, autót szerelni, házat építeni, háztartási gépeket szerelni, fordítani, masszírozni, tervezni, gyógyítani. Van benne ötezer jó szám, ötezer jó vers, ötezer film, festmény, könyv, vicc, anekdota, mese, álom.

Érdekes.
Színes.
Bonyolult.
Nem is tudom.
Nekem egy lábas kéne.
Nekem egy vibrátor.
Nekem valami illatos. Tud ez illatozni is?
Tud.
De ahhoz össze kell szerelni?
Ha már össze van szerelve, meg kell nyomni az Illat gombot.
Hát, nem is tudom. Lehet nekem elég egy muskátli is.
Veszélyes?
Mint minden, ha nem rendeltetés szerűen használják.
Kép is van benne? Mondjuk festmény?
Persze. Itt egy Klee.
Én a Kandinszkijt szeretem.
Az is van.
Jó, de én a Kandinszkijt szeretem.
S tessék mondani, drága?
Hát, valójában anyagárban odaadom.
Annyi pénzem nincs.
Mennyi karbantartást igényel?
Semmit, beépített karbantartása van.
Jó, körülnézek, s visszajövök.
Nem is tudom...
A Kínain láttam egy egyszerűbbet.
Jé, tényleg, az Ecserin is volt egy.
Nekem tetszik, csak nem tudom hova rakni.
Én megvenném, de nem fér be a kocsimba.
A nyaralómba jó lenne, de ritkán megyek oda.
Vizen is megy?
Víz alatt is.
Utálom a víz alját.
Melegít is?
Már mondtam, süt is.
Sütőm az már van.
Mindenesetre érdekes.
Ja.
Elgondolkoztató.
Ja.
Köszönöm szépen

Máj. 16. Kínládás

A legképtelenebb munkákat csinálom ezzel a kakukktojás Zizzivel. Most egy háztetőre építke egy csicsás „kutyaházat”. Kéne, hogy segítsen, de nem. Ezerszer föl-le a létrán, pénz alig van rajta, viszont más nincs. Ígéret az elég sok. „Intézi”.

Egyszerűen nem lehet tudni. Nem tudok más után menni, mert nincs semmi tartalékom. Ha nem dolgozom, annyi sincs. Hullán jövök haza, s reggel kezdem előlről. Mindennapi kintorna.

Még gondolni sem szeretek rá, nem, hogy beszélni róla.

Valami lesz.

Mindig volt.

Jack

Máj. 17. Délibábos szarakodás a Zizzivel ljill

Itt lebeg az orrom előtt mindenféle, de mire elkapnám, eltűnik.

Mind a két héten dolgoztam vagy három napot. Ennek a zizzinek.

Ígér fűt fát, kicsit a Bába Ferire emlékeztet. „Nagyon kellek neki, nagyon szeretné”, aztán meg sumákol. Közben rohángálok ide-oda, hogy találjak valami mást. Próbálkozom a kétkulacsossággal, de azt meg nem szeretem. Néha olyan, mintha bejönne valami, aztán mégsem. Nem nagyon jó kedvem van. Rohaddtul elegendem van, hogy mindenki le akar venni. Szemléltetést a helyieknek valami előnye van velem szemben, egyszerűen, hogy itt élnek. El kellene kezdenem valamit kiépíteni, lassan, de bizonytalanul, de azt se tudom. Icipiciket persze araszolok, de semmi átütő, semmi látványos. Ez a zizi ígér fűt-fát, mindenféle nagy munkákra várunk, de addig meg csipri-csupri. Igazándiból nem vágott át, szóval gondoltam, hogy kivárom. Naponta negyven dollár körül van a benzinem. S persze fél tőlem, mármint, hogy sokat tudok. Szóval, valamit kell csinálnom, ezt tudom. Mindenesetre várom, hogy hátha valami kialakul belőle. Még egy kicsit. Aztán elmegyek szárítkozni.

Pedig már jó idő van. Jó lenne ez a partnership, valami megnyugvás talán. Na jó, semmi okos nem jut eszembe. Ha van valami jó, majd úgyis mondom. Köszönöm a képeket meg a filmet, azért az jó volt.

Jövő hét elején küldök valami lét.

Puszik

Jack

EDIT AMERIKÁBAN

MÁJUS 23 EDIT MEGÉRKEZIK NORFOLKBA

megjött a nő

valami magyar csapattal utazott a gépen, s kérdezték, nem fél, hiszen nem is ismeri a pasit, akihez megy. S mondta, nem, s ő már nagyon is ismer engem. S hát jött, mindjárt csimpaszkodtunk is egymásba. Otthon kérdeztem nem e akar kicsit pihenni, biztos fáradt majd húsz óra utazás után. Nem! – kiáltotta, s máris ugrott be hozzám az ágyba. S közben vetkőzött, mint egy eszeveszett. S hát, kápból meg is találtuk egymást, s félő volt, elolvadunk a gyönyörűségtől. Nemcsak a testünk, hanem minden bohókás hülyeségünk azonnal stimmelt. S elkezdünk rötyögni, s innentől fogva hosszú hónapokig abba sem hagytuk. Mindenen, felszabadulva-felszabadultan, mint két rabságból összetalálkozott kismadár. A sors véletlene meg még sok minden összehozott bennünket a magunkfajtával. Nem kell többé egy félig ismeretlenhez, idegenhez alkalmazkodni.

máj. 24. Biciklizés a beachen.

Másnap a beachen folytattuk, ahol egy háromkerekű triciklivel kezdtünk idétlenkedni. Rihegve röhögve, mint két szélütött tekertünk a hosszú sétányon.

Még munkák a Zizinek.

Néhány napig mér kijártam New Port Newsba, s kínlódtam ezzel a béna pacákkal. Edit meg boldogan várt otthon. Aztán elvittem magammal is, de szerencsére bejött egy elég jó helyi munka is, ami iszonyú egy mocsok helyrehozása volt egy lepra házban. Úgyhogy, viszonylag hamar, egy hét alatt sikerült vagy háromezret keresnem. Valami öreg maffiózó lehetett az ürge, enyhe szélütéssel, de szerencsére csak úgy zsebből fizetett. Rohantam, mint egy elmebeteg, mert akkor már, mint valami végzet előszele, kezdtek bekattanni dolgok. Viszont mindez néhány héttel korábban, a filippínók kisautójával kezdődött. Arra emlékszem, hogy dög unalomban a laptopomon valami műsort néztem, majd

Például úgy, hogy nekiálltam, s újabb és újabb résemé verziókat gyártottam, amiket aztán elshintottam a világ minden tájára, s amelyekben szerénységem méltatásával bombázom a világot Hátha valaki ram bukik...Putty.)

Ritka véletlen életemben

Egyszer egy ilyen terítőkörút után csattogtam haza, s valami vihar volt éppen. S persze fogalmam se volt arról, hogy ennek következtében majd kiönt egy patak, s eláraszt egy kis japán autót valahol. Mindenesetre enyhén elfáradva, elmentem főzni, valami szörnyűséget. Aztán újra telepítettem egy beakadt programot a másik laptopomon, amihez le kellett az ágy alá buknom, hogy elővakarjam a gyári cd-jét. Félszemmel meg a Cspan2-t néztem, ahol egy csávó az úrfegyverkezés

piszkos titkairól beszélt. Aztán jött egy másik, aki meg arról, hogy a tudomány most ott tart, hogy az öt érzékszervünkhöz még

harmincat csatolt, amivel mondjuk mágneses rezonanciát, láthatatlan fénytarományokat, s egyebeket foghatunk. Be is mutatta. Állati.

Nos, ez az egész egy kicsit le is fárasztott, úgyhogy engedve a munkakerülés által érzett lelkiismeretfurdalásomnak, elrohantam egy filippínó házaspárhoz, akik valami újonnan épült lakónegyedben most költöznek be.

Filippínó házaspár, meg a kisautó

Az asszonyka hívott fel, a szórólapom felkeltette az érdeklődésüket. Fiatalok, alacsonyak, görbelábúak, sötétbőrűek, kövérek, egyenes szálú, mélykék hajjal, az enyémhez hasonló, szörnyű kiejtéssel, s ugyancsak szemhéjtalan, két pici, Maugli kinézetű csemetével. A valamelyikük papája a hadseregben, tele zsozsóval, vett nekik egy új házat, s kéne nekik polc. Amolyan hármas nevük van, s azért választottak engem, mert hogy a középső nevük, valami teljesen érthetetlen okból magyar. Mindenki köhögött, prüszkölt, meg volt fázva. A lakás új bútorokkal, szupercsicsa berendezésekkel volt telezsúfolva, elpakolatlanul, nagy kupacokban. A duci menyecske fölvezetett az emeletre, egyfolytában szabadkozott, s bemutatott a férjének, aki a szőnyegen ülve spagettit evett papírtányérból a két kis, borzos csemetével. S mondta, hogy az összes létező gardrób szekrénybe polcokat kéne csinálnom. Megtárgyaltuk, megegyeztünk, s engem választottak az öt jelentkező közül. még jó, hogy nekik is adtam a legújabb ajánlataimból...

Mindennek később még nagyobb jelentősége lett, mert a dolgok különös elrendezése folytán, sorba egymás után pénzt, paripát és nőt is találtam, sőt a végén, több fokozatban, igencsak durva változtatáshoz vezetett. Nemrég vásárolt, a kép sarkában is látható Cheavy vanemmel hatalmas távolságokra kellett járnom, munka után is kellett szaladgálni, meg már régóta vágytam egy takaros kis parádés autóra, hogy ne mindenhova a szerszámokkal és anyagokkal teletömött, létrákkal teleaggatott munkásautóval kelljen menni. Egy szép napon, mikor már az amúgy nem nagyon jól fizető polcokkal bajlódtam, - feltűnt, hogy egy helyes kis fehér Nissan áll a ház előtt, s a filippínók soha nem használják. Aztán akaratlanul tanúja lettem egy telefonbeszélgetésnek, amikor is a fiatalasszony egy bontós csávótól pont azt kérdezte, hogy vajon mennyiért vontatják el a kis autót. Négyszáz dollár, volt a válasz. Rákérdeztem mi is a baj vele, s kiderült, hogy nemrég a kis patak elöntötte a parkolót, s belefojt a kocsiba is, s valószínű „mindene tönkrement”. Mondtam, hogy annyiért én is megveszem, bele is mentek, nekik tök mindegy, ki viszi el. A lényeg, hogy a van aksijával sikerült elindítanom, harminc valahány dollárért átíratnom, új forgalmi, új rendszám, s nagyjából mire az Edit megérkezett, ment, mint a Doxa. Persze addigra már az ifjak nagyon megbánták az üzletet, de nem volt mit tenni. A polcokat is szépen kifizették. Nos, e

kis kocsí megatalálása volt a kezdet annak az esemény sornak, amittől aztán életem teljes mértékben a feje tetejére állt. Ez volt az első lépés.

Tehát, már volt pénz, paripa, nő, a boldogsághoz már csak a szabad egymásba borulás hiányzott. Úgyhogy ráböktem a térképre, ahol egy félnapj járásra, valami szép tórendszer kínálkozott kicsit északabbra. Kiderült, hogy

az Edit „othonfelejtette a jogsiját, meg nem tud úszni. Mondtam nem baj, megoldjuk. Kap egy úszógumit, én meg vezetek. S úgy is lett. Nem messze a tótól találtunk egy helyes kis motelt, jól fölpackoltunk kajával és piával, s aztán eddigi egész életünk zsisbásárát tényleg teljesen hátrahagyva, beugrottunk az ágyba.

Már az odavezető úton láttuk a nagy ponton hajó bérlet reklámozó táblát, úgyhogy másnap az Edit nagy ámulatára tényleg kapott egy rózsaszín úszógumit, egész napra béreltünk egy hajót, s egy csomó sörrel nekivágtunk a tó körüli rengeteg fölfedezésének. Aztán fürödtünk, dugtunk, fürödtünk, dugtunk, mint a húszévesek. Másnap innen egy

hegyi park turista szállásán aludtunk, majd futó záporokkal és tényleg folyamatosan a szánkba lógó szivárvánnyal nekivágtunk a főváros, „Washington Dc-be lejtő dombvidéknek. Szemlátomást örökön a szivárvány felé mentünk, görcsösen hahotázva, kuncogva s végestelen végig azt remélve-bizonygatva, hogy na most aztán tényleg végre átmegyünk a szivárvány alatt. S persze olyan nincs, folyamatosan szökött előlünk, de mi mégiscsak végig ebben a hiszembe úsztunk az önfeledt és gyermeki boldogságban. Szentül meg voltunk győződve, hogy a teremtő ezt mind nekünk, ajándékba találta ki. Másnap megérkezve a városban beköszöntött az igazi hőség. Vörös képpel és dagadt lábbal, de szinte önfeledten végig vigyorogva róttuk a sétányokat, igyekezve megnézni, amit csak érdemes. Amikor a végén még pecsétet is kaptunk eufóriánkra, mikor a Capitolium felé

közeledve, egy középkorú nő elkérte a nyakamba himbálódzó kamerát, mondván hadd csinálón már róluk egy képet, mert még életében két ilyen boldogságtól sugárzó arcú embert nem látott. S ami érdekes ebben a történetben, hogy utána még több helyen, például majd otthon, Budapesten is, ez a jelenet többször megismétlődött. Halkan, de igazi feltűnést keltettünk.

Jun. 13 Kár, hogy edl meg a válasz

Így végződött a ma este. Nem azért, mert az esti mesét vártam rózsaszín szívecskékkal, hanem kicsit bizonytalan lettem, hogy viszonylag egyszerű alapelvek megbeszélése is ilyen nehézségekbe ütközik, és még mindig a abszolút nem értek ezzel egyet: szerintem nem személyeskedésről van szó, hanem arról, hogy ez nem egy könnyű kérdés. Itt nem udvariasságról van szó, hanem hogy a kérdések elhangzzanak. A bizonytalanság természetes. A feszegetés meg szükséges rossz. Bizalmatlanság leng körülöttünk. Részemről nem. Nem bántódtam és sértődtem

meg semmin. A baj talán az, hogy te kevesebb emberrel találkoztál, kevesebb. Nem tudom te mennyi emberre találkoztál, meg milyennel. Kicsit ellentmondás van a „segberugások számával” kapcsolatban, nem?

ilyen szituációt éltél meg, mint én, és mindig csak az Imola véleménye kerül a

Az Imola véleménye nem számít. Úgy látom, az, hogy mindig ide megy le a dolog, éppen azt sugallja, hogy nem tudod távolabbra tartani ezt. Nem a véleményét, hanem egy általános hozzáállást próbáltam ezen a példán keresztül) felmutatni. S pont ezt akartam. Lehet te több emberrel találkoztál, tehát azok közül kellett volna ugyanazt kiválasztani, hogy illusztráljam a mondanivalómat? Vagy mi? Ezt tényleg nem értem...

felszínre. Ha lett volna hat nő, akkor lenne összehasonlítási alapod. Az Imola nem azért nem érdekel, mert féltékeny vagyok, ennél jobb az önismeretem, hanem

Amúgy több mint hat nőm volt. De egyiket sem idéztem, mert egyik sem mondta azt, amit ki akartam fejezni. Gondolom már nem is emlékszel, miről volt szó. Ha igen, szívesen venném, ha erre reagálnál, s nem egy, többé már nem fontos személyt rángatnál. mert nem etalon. Egy a sok nő közül, aki nem tudja mit akar, és nincs elég élettapasztalata, de mindegy.

Ha jól emlékszem, az én voltam, aki többször kifejtettem, annak a nőnek a hiányzó tapasztalatait. De sokszor az ilyen is tud valamit. mégiscsak megismétlem: egy otthonra vágyott. Én is, mindig. Volt egy ilyen defektje. Nekem is. S ezt nagyon is jól tudta.) Természetesen, csak ezért, önmagáért nem választ az ember valakit. De ahogy mondtam, ez egy pillanatra némi reményt ébresztett bennem,

hogy a sok hibája ellenére ez lehetne egy kapocs. Nem lett. De ez a dolog – mindentől függetlenül, mint példa, még lehet használható, nem?

Tehát, én egy általam megismert ember, számomra jó példáját használtam, mint egy horgonypontot. Azért, hogy ezzel ki tudjam fejezni, hogy még milyen lehetőségek vannak, mondjuk ennek ellenében, oldalában, szemben.

Én sok szituációban éltem, itthon is meg külföldön is, ismerem a világ működését, a mögöttes tartalmakat és legfőképpen magam. Nem tudom miért írsz ilyeneket...Mit mondjak erre? Miért, én hol voltam? Vagy szellemi fogyatékosnak tartasz, aki nem tudja mi történik vele? Vagy nem ismerem magam? Vagy sehol sem jártam? A levelemben leírtam, hogy tudom a realitások a pitizáló vágyrombolását, előre lejátszani a mit fogsz csinál ni itthon, meg fáradt leszek stb. Jaj, ne haragudjatok nem úgy sikerült a pörkölt ahogy szokott stb. Csak az evéstől megy el a kedvem, a társaságtól nem. Arról igyekeztem valamit mondani, hogy milyen szituációk lehetnek. Megpróbáltam elképzelni helyzeteket. Azt hittem, hogy minkettőnk tapasztalataiból vett példákkal – mint eszközökkel – próbáljuk modellezni a jövőt. S mi lett belőle? Kurva egyszerűek a paraméterek, amelyek rendelkezésünkre állnak és ezek között kellene döntenünk. Tutira akarunk menni? Mihez képest? És mit jelent az, hogy úgy élek, ahogy a nők többsége a világban? 39 évig napi 8 órát dolgoztam, aztán bevásároltam, főztem, családot elláttam, feleség és szerető voltam. Így élnek a nők? Itt pont arról igyekeztem beszélni, hogy igen, nincs ebben semmi különös. Kivéve, ha valaki mást akar, szeretne, vágyik. Ha evidens, hát az. Akkor Ugorjunk...Az valami negatívum, ha egy nő "csak" nyugodt otthont szeretne nyújtani a szerelmének, aki fáradtan jön haza? Ha úgy gondolja bizonyos szituációkban ez a feladata? Van, akinek az, van, akinek nem. A történet arról akarna szólni, hogy most valami jobb jön. Jobbnak kéne jönni. Mindenben. S aztán innen, tetszik-nem tetszik, megyünk visszafelé. Megyünk lefelé a lépcsőn. S van ugye sok minden. Ez is, az is. Mint valami szerepjátékban, pont azon kellett volna gondolkodni, hogy „ja, igen, tényleg, na jó, meg akkor ezzel mi van”. De úgy tűnik, minden mondat a vége felé kisiklott, gyanakvásokra adott alkalmat, s jól beleragadtunk. S valójában el is ment a kedvem tőle. Valami súlyos tudatbeszűkülést éreztem. Természetesen a téma nehéz. Fárasztó is, mivel nincs azonnali, s frappáns megoldás. De pont ezért kell beszéni róla, nem? Nem értem hát, mi a baj...Mégegyszer: emlékezetem szerint, semmi mást nem csináltam, mint a tapasztalataimat mondtam. De minden kis madárcámra mozsár-ágyúval lőttél. Hogy miért? Gondolom, ezt magadban kell keresni...Nem értem, de talán meg fogod tudni értetni velem. Mennyire akarjuk kinyitni az égő ajtót? Itt fogamam sincs miről beszélsz. Azt gondolom, ma este én minden kompromisszumra elvileg készen voltam. Nem tagadtam, hogy nem nagy családban gondolkozok, ezt őszintén elmondtam, veled szeretnék elsősorban élni. Igen. S én is azt hiszem, elég sok kompromisszumban gondolkoztam, és? Megint, miért írod ezt? A családos történetedet rég elfogadtam. Mondjuk van egy fejlettebb is,

ha jól emlékszem...De ez mindegy. De amint szabad leszek, mint anya -és közben is ahogy lehet- csak te vagy. Minden tekintetben, anyagilag is.Ennél többet nem tudok sem ígérni, sem teljesíteni. Nekem is csak te vagy, s én is szeretlek. csak van, amikor nem értelek.) Szeretlek

Edit

Jun. 15. mekkora lényeg s mennyi részlet, avagy hold és napfogatkozás, led

Nyilvánvaló nézőpont-váltakozások. Volt mikor összefutott a két szál, volt, amikor egyik zoknit kötött, a másik sálát.

Mióta az eszemet tudom, szövík-szövígetek, mint egy pók. Hol itt, hol ott toldom-foldom a hálóm. S persze, hogyan másképp, van itt millió kis részlet meg nyúlvány is. Az biztos, hogy nincs kész. Hiányoznak részek, égtáj sincs meghatározva. Ugyanakkor, akár mennyire is befejezetlen, mégis különbözik másokétól, hogyan másképp?

Nos, jöttél te. S beindult egy lázas tevékenység, rohantam s hol ide, hol oda kerekítettem valamit. Hol a nagy paramétereket futottam körbe, hol meg a kis részletekben bizergáltam. Volt, amikor csak ültünk benne, te is hoztad az tiédet, bele is gabalyodtunk szépen, ahogy ilyen-olyan szél lengetett bennünket fák ki-nyúló ágain, bokrok mélyén. Neked valahogy megadatott, hogy nagyobb a rálátásod. Azon a tájon több a domb, s a fák közül ki lehet tekinteni. Én itt a bozótban hangyákkal vergődök, meg tüskékkel. Nincs értékítélet, csak a különbség próbál megfogalmazódni. Itt voltál, s minden tudományt túlszárnyalva megpróbáltuk az egyénit, a közöst, az egyedit az általánost, s az idő összes koordinátáját megoldani. Kóstonlítottuk egymást, harapdáltuk egymást, égi hintákon lengtünk, hol bentről kifelé, hol kintről befelé, zsibbadtra zsugorodva a kettő metszéspontjain. Van minekünk millió tapasztalatunk, tervünk, közölnivalónk, a minta mindig más, színek, anyagok, formák keverednek, hol felimerhető, hol totál felismerhetetlen. Úgy látom, hogyha két cipész üzleti érdekből összekeveredik, akkor se könnyű a maradék kis bőrdarabkák, a másfelé görbült, különbözőképpen kopott áracskák, varrótűk, kiseggelt székek, rendelések, határidők csirizes világát progresszívre elrendezni. Mindenki másképp sójajt, makképp fészkelődik, más maddárdalt szeret, vagy utál. S ha megpróbálunk belemenni a személyes dolgokba, akkor mintha szitával hordanánk fényt vagy meleget.

Volt énnekem mindenféle tervem. Elképzelésem. S azt mindig, igyekeztem úgy terelgetni, hogy kívül maradjon a sárga ház kerítésén. Néha talicskára gondoltam, néha kiskapára. Néha pöttyös kendőre, néha vasutas sapkára. Néha kis sípom fújdogáltam, néha a fazekam alján doboltam. Kis világok kiskanalaikat rendezgettem. A világ bárgyúra, s keskenynyomtávra szűkült. Amikor jöttél te. S azt mondtad: „mi lenne, ha bármit, mindent, s akármit csinálnánk?”

Na mondom, ez szép. Na még ilyen? Más el is felejtettem, ilyen, s így is lehet. Nézzük csak...

S nézzük, nézzük, de sok itt a fa, mindenféle, s nem látni az erdőt. S mint minden civilizált ember persze mi is tudjuk, hogy kellene valami perspektíva. Igen ám, de amíg nem tudjuk, hogy mi a részlet? No persze, ha lenne pénzünk, nyakig ugranánk a tejfölös bödönbe. S amilyen ügyes egerek vagyunk, baj támadtán ki is köpülnénk magunk körül a löttymádákat, hogy kimászhassunk. De volt itt sok fuldoklás is, azért azt is tudjuk. S ez az, amit már senki sem akar. Igazi, nagy, tökéletes életet kell! Hát basszameg.

Így, hogy nincs lehetőségünk egy szép pöttyösgomba kunyhóba költözni, csak ülünk bodros felhőcskénkén, lóbáljuk lábacsánk, s agyalunk keményen. Előkerül az összes izmus: naturalizmus, realizmus, expresszionizmus, dadaizmus, szürrealizmus, futurizmus, klasszicizmus, romanticizmus. Hol lágy líra, hol számoszlopok önti el a tájat. Hol szenvedély, hol közgazdaságtan. A manóléttől a kozmopolitáig. A szabadság fantomjai lettünk.

Két, kintlévőségekkel terhelt madár, aki éjszaka a következő dalba fogott, az idők kezdetén:

"Hol a hazád, mondd, madár!
s este milyen tanya vár?
Milyen fészek, milyen lomb?
Oh te rétek dísze, mondd!"
"Áll egy szép fa társtalan:
ott búsulok egymagam.
Hajnal issza könnyemet,
este nem hoz örömet."
"Én meg téged kívánlak,
kincse-hangja a nyárnak;
nappal erdőn kószálok,
éjszaka sírdogálok."
"Énérettem sírdogálsz?
Engem kívánsz? Engem vársz?
Bánatomnak vége hát!
Óh szerelmes jóbarát!"
"Gyere hí csöpp lugasom,
zöld falomb közt, magoson.
Öröm szárnyán röpködünk,
virág alatt megülünk."

/William Blake: Madárszerelmem/

Szóval, hova megyünk innen, szerelmem?

Jack

Jun. 16 Időszűkében gondolkodni, led

Ennek ugye így két értelme van, én a másodikat használom. Ahol „nincs idő gondolkodni”. Nekem nincs. Tegnap volt az első nap – hosszú idő óta, mikor egy fél napot itthon lehettem...Visszafelé hát, nem tudom megemésztetni, átélni, magunkat. Se a leveleket nem tudom rendesen elolvasni, se a képeket s filmeket megnézni.

Mikor abbahagytunk a beszélgetést, nekiálltam s megcsináltam a képes cd-t újra. S néztem a képeket. S azt hittem, elolvadok a gyönyörűségtől, minden alkalommal mikor rád néztem. Kedves és drága és kíváncsú és tündéri, vidám és gyönyörű vagy. Annyira de annyira jó volt veled lenni! Mindig, mindenhol.

De miután te is ilyen valál, érted, hogy a lehetetlen kényszer mindig hajt előre: csinálni valamit. Akkor is, amikor még föl se fogtam, dolgoztam az előzőket. S van itt valami gondolkodás béli, módszertani, akármilyen prücök, ami régóta izgat, s amit szerettem volna megbeszélni, „tisztázni” veled.

A „rég életből” visszamaradt dolgok, sok negatív előjelű. Amiből dac, keserűség, bánat, szomorúság, kis cinizmus, kis kétségbeesés, s más negatív emberi érzelmek, s az ebből adódó félrevezető következtetések. Mindennek van persze oka. Más lehet „bele is döglene” ebbe, de te, ís mi) keressük az utat. Nehéz „úszó-lecke ez”, kicsit gyors is, de remélem meglesz a haszna, s értelme. Érzelmileg persze felkavaró s itt-ott megrázó. Rohadt nehéz feldolgozni, egyedül a nem túl rózsás múltat. Valahogy úgy érzem, hogy kötelességem előjönni azzal, amim van. Kevés kivétellel úgy látom, hogy az ár ellen kellett küzdened, s igazándiból nem lehetet megbeszélni mindezt. Az elbeszéléseidből az derült ki számomra, hogy emberek mondtak – itt-ott – dolgokat, de valójában itt egy sokkal komplexebb dologról van szó, mintsem, hogy ebbe csak úgy bele lehessen kapkodni. Aztán ott van a szubjektivitás rész is. Én iszonyú sokat szenvedtem attól, hogy egyedül kellett mindent végig gondolnom, néha úgy éreztem, hogy megszakadok a körbe-körbe járástól. S mindig fölmerül a túljátszás, a kompenzálás, a túlreagálás, és társai réme. Valahogy középre kell menni. A világ szar, az emberek nem normálisok, de valahogy semlegesnek kell, kellene ebben maradni. Neked, nekünk „semmi közünk” a mások nyomorához.

Azt szerettem volna „tisztázni”, hogy én más vagyok. Velem nem kell óvatoskodnod, udvariaskodnod, köntörfalaznod, s főleg tőlem nem kell félned. Mindaz, ami ide tartozik. Azt akartam mondani, hogy én tudom, mi újság. Nyil-

ván magadtól is – amilyen gyors és okos vagy – eljutottál volna ide, de talán velem előbb, s főleg, hogy akkor neked előbb jobb lesz. Valahol iszonyúan „fáj nekem” a benső küzdelmed, a magányod, a magadra utaltságad. Részt akarok vállalni belőle.

Ha jól értem, ez csupán napok, hetek ténye, hozadéka, hogy végleg és pontosan megértetted, mi is történt közted és az exed között. Ugyan régóta zajlik, a konklúzió mostanra esett, esik. Szóval, ezért. Persze lehetne mondani, hogy na jó, de „mi közöm van ehhez nekem”? S legalább az engedélyed kérhettem volna a belepofázáshoz..., valóban. Csak valahol úgy érzem, hogy ennyire kiérdemeltem vala a bizalmad. Durva dolog ez, finomabban is nyúlhatnék a szép lelkedhez, ezt is tudom. De van, amikor nem csak hosszasan piszkálgatni kell a tüskét, hanem igenis ki kell húzni, nem? Nagyon szeretlek, hozzám tartozol, egynek érzem magam veled, kívánlak, hiányzol, egy gazdagabb, színesebb, igazabb világot adsz nekem. S tényleg azt szeretném, ha nekünk jó lenne. Bocsáss meg a dívaságért, tudom, hogy nehéz. Volt egy ici-pici időm, s megint el fog kapni az ékszíj. Tegnap írt a Zizi, hogy ma menjek dolgozni. A festés sincs még kész, kell egy fél nap. Ma találkozom a fekával, s valószínű el is kéne kezdeni, a napokban. Kellene ember..., terv, anyagok stb. Jó lenne hazamenni...Kell a pénz. Szóval, kicsit hamari hamvas volt minden, tényleg jobb is lehetne. Okosabb is lehetnék, frappánsabb is, meg ilyenek. Nem vagyok tökéletes. De minden erőmmel, most értünk „harcolok”.

Jack

Jun. 21. tudatbeszúkulés, led

A tegnapi „kicsit kemény nap” után, éjjel arra ébredtem, hogy már megint itt van ezer dolog, amire nem volt időm még gondolni sem. Éjjel fél három volt. Elkezdtem hát ganézni: csetres, hamutartók, szemetelés. S közben eszembe jutottál, hogy megnézted a kis csúnya bácsi 9500 ismerősét...

Nekem itt vannak az újságok, amiket hoztál, még bele sem néztem. Gondolkoztam, jó lenne valami hideg és finom, s nem alkoholt inni, de a tejem már kicsit gyanús. Boltba sem voltam hetek óta. S egyszer csak észrevettem, hogy a grapefruit juice, amit neked vettünk még mindig itt van a hűtőajtóban. Amit naponta többször kinyitok, s nem láttam...Tök jó, semmi baja, s ittam egy pohárával. Aztán eszembe jutott egy feka, aki ajánlott egy másik fekát, akit tegnap fel kellett volna hívnom? Mosnom is kéne, baromi sok ruhát használlok. Porszívóznom. Leveleket írnom. Aludnom. Úgy lesz, megyek vergődök még egy órát. Ma szét kell robbantanom egy házat. Jó lenne tudni, milyen idő lesz. De valamilyen csak lesz.

Jun. 28 szombat. Gyilkos és halálraitélt szökevény egy álom)

Egy világvégi családi házba két látogató érkezett, két szakember, akinek jötéről mindenki tudott, de akikkel megérkezésük után senki sem törődött. Fel voltam háborodva, s állandóan azért reklamáltam, hogy miért nem ad senki sem nekik legalább egy teát. Adtam volna én magam is, de minden tűzhelyen nők szorgoskodtak, s ormótlan gombócokat sütöttek, amit palacsintáknak hívtak. Füst szállt. S valahol itt elvész a történet, s fogalmam sincs, hogy jutottam el az alábbi dologig, s a szereplők arca, személye is titok marad. Valahogy azzal kezdődött, hogy fejbe löttem pisztollyal valakit. Már nem emlékszem miért, de mintha kényszer lett volna. Vagy valami fatális félreértés. Valamelyik a kettő közt. Szét is ment a feje, mint a filmekben. De ez valahogy nem érdekelt. Viszont ezzel ki is lett mondva a halálos ítéletem, mert azonnal a Gestapo egész gépezete elkezdett üldözni. Kuttyák is voltak. S valahogy elkezdtem menekülni. Volt ott néhány segítség is. Bújtattak, szimpatizáltak. Az üldözők csapatából is egy melékág utolért. Valami hatalmas kőkerítésen ugrottam át épp az éjszakában, mikor ők is ott teremtek. Nahát, ez lehetetlen, mondtam. Ó, nem látod, hogy lehetséges, hogy gondolhattad, hogy nem érhetnek utol – mondták.

Aztán valaki egy elhagyott épületben próbált elbújtatni, ahova épp egy fekete ruhás nő közeledett. Valaki olyasvalaki, aki, ha meglát, biztos végem. A valaki próbált elbújtatni. Először valami szék mögé, aztán már nem tudott mit csinálni, s magamnak kellett kitalálnom. Egy hálószobába értem, valami kihalt raktárház, színház, előadóterem, fölborult bútorokkal szegélyezett végében. Egy vetetlen ág kínálkozott. A hatalmas paplan alá bújtam, mintha egy gyűrődés lenne.

De tudtam, hogy előbb utóbb ide fognak érni. Ha más nem haza jön az ágy lakója. S eszembe jutott, hogy viszont ezzel időt nyerek. Mert eltávolodnak az üldözők, egyre nagyobb körben keresnek. Azaz elveszítik a forró nyomot. Valahogy kikecmeregtem innen, s mindjárt a „sarkon”, valami erdő nyúlvány végében, a hajszaát figyelő emberek közé jutottam. Olvadt hóval fedett napsütötte táj volt. Felázott, sáros föld. Beszélgettünk, közölték hol „tartok”, s hogy semmi véleményem. Mondtam, hogy na jó, de azért én mégiscsak megyek, na nem szökök, csak ide félre pisálni. Voltak persze akik tudták, hogy ez mit is jelent, s a károgók ellenére biztattak, hogy persze, csak menjek. Elindultam valami „határ” felé. Esteledett, mikor valami nagy lejtőhöz értem. A lejtő mellett hatalmas meredély volt, hatalmas, gázálarcos arcukból csövektől himbálódzó, sötétzöld overallos emberi szörnyek hullákat dobáltak. A hulláknak nem volt emberi testük, csak szétszerelt olcsó pórszívókra és hasonló régi tárgyakra emlékeztető tárgyak voltak, furcsa, japánra emlékeztető ékírásos jelekkel, melyek félreérthetetlenül utaltak állatként lemészárolt népek tetemeire. Közben valami narráció fojt, egy a többihez hasonló, több méteres ember-overál szörny mondta elhaladtamban. Valami olyasmi volt, hogy nincs szájalom, nincs kegyelem, igen, ez a világ sorsa, így jár

minden szemét, s ők csak, igen, a munkájukat végzik, tudják nagyon is jól, mi csoda ocsmányság az egész, de mégis magasztos, mert ők kényszerből most ki-nevezve, beöltözve, háromméteres, felfúj gumihurka emberré monstrumálódva végzik az emberiség szemétmunkáját. Azt hiszem, hogy az iraki emberek jutottak eszembe, meg a Guantánamo, ahogy a mellém hajigált, mellém potyogó „hullák” rejtekébe, jeleire néztem. Tetemek voltak, megcsonkítottak, semmi kétség.

Aztán felértem az emelkedőn, elérve egy határt. Épület, fehér műanyagban bújtatott, földbe vesző cső, csomópont, pályaudvara lehetett. Valami olyasmi is motoszkált bennem, hogy valakik elvárnák, elvárják tőlem, hogy sikerüljön meg-lépnem. Valakinek a tekintetét láttam, aztán egy másikét. Hogy én képes vagyok rá. Hogy meg kéne oldanom ezt a helyzetet. Iszonyúan törtem a fejem. Hogy valami helyzetben kéne kerülnöm, ahol valakit átvághatok. Megtéveszthetek. Ki-játszhatok. Ha nem lesz ilyen, akkor csak a hőmezőn menekülő vörös róka lesz. S lepuffantanak. Nagyon irgalmatlannak éreztem. Tényleg a halál levegője lengte körül az egészet. Éreztem, hogy meg fogok halni. Bűnösnek nem éreztem magam, de azt tudtam, hogy visszafordíthatatlanul elrontottam mindent. Az egész életem, innen már nincs visszaút. Legfeljebb a szökés halvány reménye. De eszembe jutott, hogy nincs is hova. Mindegy. Egyre csak menekülési megoldások jutottak eszembe. Szupergyors BMW-vel. Aztán vonaton bujkálva, tehervonaton. S ekkor ébredtem föl a forró s nyomasztó, amerikai délutánban.

Jun. 28 „Magyarázat”

A dolog, azaz az álom háttérében az utóbbi idők elmebajos eseményei állhatnak. A Zizi lelki zsarolásai, a nyomorék öregember a mocskos lakásával, a pedánsan terrorizáló Bob, az Imola felbukkanása, s ajánlkozásai, az adósok, Fritz, Jég, Elena fenyegető háttére, a fekával való örület, a kezét törő hepatitiszes Art, a langáleta lumpen, a Tim, s természetesen a Edit mindennapos terrorja áll. A Jillt nem is említve...S persze a Edit. Ahogy fölbukkant, rámakadt, rám telepedett, döntött, ámított, s kábított, kijött, „jó volt”. Aztán fölbukkant a hazamenés lehetősége, ami veszélybe került. Aztán fölbukkant az egész képtelensége, értelmetlensége. Hogy ő is csak egy „Imola”. Semmi semmivel. Kamasz gyerekekkel, örülten féltékeny férjjel. Per. Fenyegetések. S közben, - megint csak, mint az Évánál – a kétségbe-esett rátaláltam érzés, hogy ő az én nőm, ő kell nekem, rá van szükségem, csak most megtetézve a hihetetlen egzaltációjával, amivel „örülten szerelmes” belém. Vagy a megoldásba. Ami nem működik...S nem akarok senkit megbántani. Elkülden. Az Évának sem válaszoltam, szegénynek. Mindenki elől bujkálok. Az Jég-nézőnek éppen annyit írok, hogy ne legyen gyanús. Bár nyilván az vagyok. A Jillel viszonylag normálisat beszéltem, ez jó. A Edit válik. Naponta órákat beszélünk, üvöltözünk. Egyre nyomasztóbb az egész. Ma azt mondta, hogy „elhagytam”. Mert nem értettem meg, s azt kívánnám tőle, hogy játszmázzon a férjével,

a gyerekekön. Miközben ő erre már nem képes. „Egész életemben áldozat voltam”. Mindig ezt mondja. S valószínű igaz. Bár a másik véleményét nem ismerem.

Félek hazamenni. Félek ettől a nőtől.

Totál örült. Eszeveszett. Előbb cselekszik, mint gondolkodna. Teljes tudatbeszűkülései vannak. S itt van a pénz. Tényleg össze kéne húznom magam, visszafizetni az adósságokat. Féreg vagyok. Féregnek kéne lennem. Kis szerény féregnek. Hogy túléljem. S itt hősködök, vagánykodok, teljes tudathasadásom van. Tudom nem jól csinálom, de mégis hagyom. Gyenge vagyok, elveszek az érvek s ellenérvek útvesztőjében. Pszichopata, ami már nem kéne lennem, mert kinőttem. De ez a nő – már megint egy – lehúz. S én is hibás vagyok, mert adtam, adom alá a lovat. Tele van szerelmes lihegéssel, igenléssel. Kábítással.

S csoda hát, ha ilyeneket álmodok? Mert valójában tényleg, menekülnék, - a halál elől, a lét megválaszolatlan kérdése ő, a hova?

Mert nincs hova, bassza meg. Na, ezen még gondolkodnom kell.

Lelkiismeret meg a problémák, edl

Igen azt gondolom az együttélésünk kezdetén bár már el sem hiszem, hogy lesz ilyen valaha és nemcsak egy darabnak a címe, amiről beszélgetünk) természetes kompetencia határok lesznek gyerekek, Jill), de ez egy idő után el fog tűnni. Ugyanis a külvilág egy idő után együtt kezel minket.

Marci nem azt fogja mondani, hogy megyek Anyuhoz, hanem megyek Anyuékhöz. Nyilván maradnak intim zónák, de azok meg szükségesek, hogy azokkal mit kezdünk egymás közt, az lényegtelen) Valódi különbség amire várni kell?

Szerintem nagy vízválasztó nincs, és nem is lesz. A szemléletünk, amiben nagyon sok minden benne van) majdnem azonos, tudjuk mit jelentünk kölcsönösen egymásnak, tehát a különbségeket vagy az azokból adódó csomókat kibogozzuk. És ez a legfontosabb. Nekem. Nem keresem a különbözőséget, hanem az azonos-ságot, mert az adja az alapot. Legfeljebb te kétszárnyú ablakot szeretnél én, bu-kót. Majd megbeszéljük melyik lenne jobb. Ennyi.

Amúgy mindig irigyeltem őszintén) azt a szemléletet, ha valaki azt tudta mondani, amit te, hogy én mindent megtettem, a többi nem az én dolgom. Azt hiszem ez a helyesen nem ilyen vagyok. Valami ideális, általában az élettől elrugaszkodott kép élt bennem a családról, az apukáról, aki minden este focizik a fiával, majd később nagyokat beszélget, a kislánnyal a mama együtt főz, meg ilyen baromságok, és ebből adódóan a gyerekek hibátlan, szorgalmas jó gyerekké válnak, tanulnak, dolgoznak stb. Aztán itt a vége fuss el vele. Ma már egy kicsit józanabb vagyok, de azért előtör belőlem időként ez a baromság, akkor kínlódom egy kicsit, de legalább tudom már, az irányt. Tegnap meséltem neked valami a

problémákról. Megtanultam azt, hogy abból lesz a probléma, amit annak tekintünk. Ha a gyerek elesik és én is elkezdek jajveszékelné akkor az problémává ke-
rekedik, ha az élet velejárójának tekintem akkor semmi. Két napja pont ellenke-
zőleg cselekszem. Úgy kezeltem ez az egész pataki apuka deklarációt, mintha
probléma lenne. Pedig nem az. Ma már tudom. Ha Marci egy hónapot ott van
egyedül meg itt, akkor úgy lesz. Nem történik semmi, ha ő ezt akarja. Probléma a
pénz, de azt meg megoldom. Teljesen hülye vagyok, mert elfelejtettem, hogy
idáig is legfőképp az elmúlt másfél évben) mindig, mindent megoldottam egye-
dül. Miért lenne most másképp? Tehát elmúlt a pánikom, már tudom, hogy meg
fogok oldani minden helyzetet. Meg kell tennem, mert nem szeretnék magamban
csalódní. Szóval nyugi van. Tegnap említetted, hogy megint valami ellentmon-
dást fedeztél fel bennem, a lelkiismertfurdalásaimmal kapcsolatban. Körülbelül
arról van szó, amit fent leírtam. Igen az ideálshoz képest, jó lenne, ha Marci egy
szorgalmas stb. gyerek lenne vagy én többet tudnék tenni ennek érdekében. Erre
mondja Ilike barátnőm, mi vagy te Isten? Azt hiszed tőled függ minden? Szóval
néha így vagyok, néha meg úgy. Merthogy emberből vagyok. Esendő, gyarló.
Tudom, hogy segíteni akarsz, mellettem vagy, fontos vagyok neked. Ez nagyon
jó.

Edit

Jun. 29. bentről kifele, vagy kintről befele, led

Azaz, hogy hol van a perspektívapont.

S persze minden Delphiben kezdődik. Ismeri valaki magát, tényleg? Vagy
csak azt hiszi...Ez a kívülről irányítotttság is egy áldás és egy átok. A „kint levő”,
ki-született ember lazán körülnéz, könnyedén s mindig mindent lát: mi jó, mi
rossz. S válogat. Összeszededegeti a nekivalókat. Legalább is elviekben. S persze,
mindent akar, s tökéletest. A másik ember „szarik mindenre”. Élni kell, dolgozni
kell, olyan-amilyen, lesz, ami lesz, senki sem tökéletes, annak kell örülni, ami van,
don't worry be happy, majd csak lesz valahogy, ez is a mi kölkünk gyereke, so-
hasem volt, hogy valahogy ne lett volna, másoknak még rosszabb, igen, ilyen a
gyerekem, kicsit hülye, de az enyém, nem válunk stb. Bölcs. Okos. Nyugodt. Tar-
talmilag, mennyiségileg, minőségileg, formailag éppúgy tömött, teljes, telt, s tö-
kéletlen.

S azt gondolom, hogy ha valaki tényleg normális akar lenni, akkor tudnia kell,
hogy ő hova tartozik, s aztán ki kell egészíteni a hiányát a másikkal – kicsinykét.
Különben a tűzzel játszik. Kivéve, ha remete.

Jack

Másfajta tűzijáték 2008 július 4)

Mikor délután elindultam, még sütött a nap. A Downtanba vezető út szinte teljesen kihalt volt. Néhol láttam egy egy embert az erkélyén grillezni. Egy templom előtt asztalok voltak, de népek sehol. Mindenki az estére készülődik? Jön a petárda pukkgatás? S természetesen hőség. Fullasztó, trópusi. Sötét okkerba fúló délután.

A videókölcsonzóbe gyorsan végeztem. Először végigfutottam a boltosok hétvégi ajánlatát, semmi. Aztán az új filmek polcához mentem, s ott volt. Ott volt a film. Sokszor nem értem ezt. Életem nagy részét sodrásban élem, de néha, fontos pillanatokban történik velem valami. Ösztön? Fene tudja, mintha valaki vezetne.

Odamegyek, s tudom mit kell csinálni. A polc legalján, alig látható betűkkel, a szinte megjegyezhetetlen nevével ott volt az én iráni rendezőm. Merthogy valami mához illő filmet kerestem, de nem. Ennél is többet. Egy filmet kerestem, ami megoldást és magyarázatot ad a kérdésekre. Hogy mit kezdjek az életemmel. Egy jelre, egy mondatra vártam, ami sehonnan nem jöhet. A fejembe kéne megszülessen, de ott nem fog. A Fűzfa, ez a címe. Semmit sem jelent. De éreztem, hogy ez kell most. Olyan gyorsan választottam, hogy még hosszasan matattam az olasz filmek környékén, ki tudja hányadszor, hogy megtaláljak egy filmet, amit egyszer, évekkel ezelőtt otthon láttam, egy pesti moziban. Az olasz tájról, az olasz családról szólt. Az olasz házról. Egyedül vagyok a világomban ezzel a mániával. Senkit nem érdekel. S mintha láthatatlan vádoló szem kihívásának akarnék megfelelni, ezt a filmet keresem évek óta. Valamit mindig keresek, mint valami talizmánt, titkos kódot, ami majd választ ad. Persze nem találtam. Mert hogy fogalmam sincs mi a címe. Nézegettem a kazetták képeit, hátha arról eszembe jut valami. De teljesen reménytelen. Az iráni filmben pedig biztos voltam, bár nem tudtam miről is szólhat. Hazafelé eszembe jutott, milyen régen nem is ettem fagyaltot. Ahh, de hát fagyalt?! Fontos ez? Minek az? Aztán eszembe jutott, hogy nincs tejem. Na jó, gondoltam, akkor mégiscsak bemegyek egy boltba. Utolsó pillanatban kész szendvicskét vásárló feketékkel volt tele. Még egy szendvicset is lusták csinálni? Hihetetlen. Minden olcsó volt, egy jókora sárgadinnye 98 cent, a paradicsom ugyan annyi. Aztán vettem egy French silk nevű fagyit, miről később kiderült kávé. A fene gondolta volna. Ahogy elhaladtam a beach közeli lejárója előtt, észrevettem, hogy teljesen tele van a tengerpart. Amerre csak a szem ellátott, mindenütt a szegény népek grilleztek. Várták az estét, meg a tűzijátékot. Végül is a hőség elől be lehet osonni a vízbe. Eszembe jutott, hogy nekem is le kén mennem, miért is ne? De aztán eszembe jutott a fagy, meg a film. Elképzeltem magam a sok fürdőgatyás nép között, mint egy fürkészdarázs. Micsoda baromság. Itthon mindjárt neki is estem, tejszínhabbal, mert azt is vettem. Végül is meg lehet enni. De hogy ez meddig fog tartani? Örökké.

Szépen összeszereltem a kütyüket a felvételhez, közben benyomtam a délben sült oldalas maradékot, krumplisalátával. Ja, mert friss kenyeret is süttöttem, nagyon finom lett az is. S aztán jött a film...A szokásos, gyönyörű. S ugye a pasi megcsinálta a látás apoteózisát, a Color of Paradise-ba. Na, ebben meg a lelki látását. Továbblépett. S hú, nagyon meredek. A benső látás, az a bizonyos nagyobb valóság, ami több mint a látvány, legyen az akár milyen gyönyörű is. Egy ember visszanyeri a látását, de minek...?

Nagyon kemény. A pasi egy Rumi professzor. S természetesen a Szökj c. Vers jött elő bennem.

„Az Isten nevében”, kezdődik a film, ahogy arrafelé minden.

S az utolsó mondat pedig így hangzik: „Istenem, adj nekem egy új életet”

Legyél az ég

Belül ez új szerelemben ... halj
Utad a túloldalon elkezdődött
Válj az éggé
Tégy egy fejszét a börtön falához
Szökj -
Sétálj ki, mint valaki
Színes világra hirtelen újjászületett
Tedd most -
Sűrű felhők rejtenek téged
Csusszanj oldalra ki
Halj...s hallgass
Némaságod lesz halálad
Biztos foglalatja -
Régi életed veszett rohanás
Volt a csönd elől -
A néma telihold bújik
Most elő

Választ kaptam arra, hogy mit kell csinálnom,

El kell kezdeni élnem.

A film alatt nem halottam, de ahogy elhalkult a gyönyörű zene, egyszer csak halottam, hogy sűrű, s csendes eső esik, bársonyos, nyári, elfojtva a csintadratta hangjait. Néha s valahol abban, ami fontos, szeret engem az én Jóistenem.

Júl. 10. a hazatérésemről

A tegnap esti telefonhívásod, - egyébként fölvettem – kicsit furcsa volt. Érdekes a stílusod, ahogy nagyon titokzatos, de sokat sejtető próbálsz lenni. Részegen. Ahogy próbálsz kifaggatni, hogy „mit keresek én otthon Kötcsén”, mi a szándékom, hova és kihez megyek stb. Nos, én továbbra is teljes erőmből igyekszem józanul, s barátilag intézni a dolgainkat. De szeretnélek figyelmeztetni, hogy nem fogsz kitúrni semmiből, ami megillet, s az ellenségességgel s rosszindulattal nem messzire mész.

Szeretnélek felmenteni az ittasságod miatt, de nem gondolom, hogy így, két ember van. Az ember mindig felelős azért, amit mond.

Sok kedvem nincs magyarázkodnom, mert részedről régóta semmilyen megértést nem kapok. Tudom, mennyire kényelmes ez az állapot, nélkülem, csak a pénzt küldjem...

De sajnos, én is élek..., s még, ha lehet szeretnék is.

Jack

0710 Gyere haza, edl

valószínű, mikor J.-t egy kedves bohém fiúnak értékeltük. Azt gondoltuk tán, hogy az élni és élni hagyni, esténkként golfozni, csapozni könnyed operettfigurája a norfolki építőiparnak. Kiderül majd, hogy egy kis pitiáner f....kalap, aki elégedetten dörzsöli a tenyerét esténként, kit, hogy b....tt át. Boldog ember, egyszerű örömmel beéri az életben. Egyébként több motiváció is közrejátszhatott ebben. Lehet, hogy azért tetette ki a papírt, hogy ezzel zsarolni tudja a fekát, vagy megadja az árat vagy nem, és az időt is húzza egy kicsit, lám, lám nem olyan egyszerű ez. Vagy. Megkérdezte tőled, mit akarsz itt csinálni. Ja, hogy mindent, ami fa? Akkor nekem kevesebb jut.)

Ő is emberből van, a puhatestűek mutánsa. jó. Édes kicsim,

Reggel valahogy tisztábban kirajzolódott előttem a döntési szituáció ellene-mellette érvrendszere, és olyan szépen helyére kerültek a dolgok.

Mikor megismerkedtünk megkérdezted tőlem haza gyere-e? Azt mondtam nem. Nem ismertem a kinti körülményeket, csak a hazai kurva jó közérzetet, és akkor még _tán mindketten-azt hittem, hogy tényleg pikk-pakk két év, sok pénz, aztán holtomiglan-holtodiglan.

Ma már másképp látom. KÉRLEK GYERE HAZA!

Nem a sóvárgó szerelmes, elvakult nő mondatja ezt velem.

Mi köt oda? A majd egyszer megvalósuló álom a nagy melóról és sok pénzről?

Ez itt is folytatódhat. De.

Lesz sok kis meló, sok kis pénz, sok kicsi és nagy öröm együtt, sok kicsi és nagy séta, sok kicsi és nagy ölelkezés.

Annyi mindig lesz kettőnknek, hogy lakni, enni tudjunk, autónk is van. És mellette teljesítsük a kötelességeinket. Három év múlva pedig több. Ha úgy akarjuk.

de ha megvalósul az álom, itthon, akkor előbb.

Most arra kellene koncentrálnunk, hogy az itthoni dolgokat készítsük elő, ill. indítsuk el. ípl. hajó)

Nem ronthatjuk el, mert most körülbelül mindennel tisztában vagyunk és nem foghatjuk rá a körülményekre.

VÁRLAK!

Júl. 10. Azonos hullámhossz, led

Látva s értve, amit az együttlétünkéből le lehet szűrni, a sallangokat leszámítva, nyilvánvaló, hogy minden lényeges ponton valahol ugyan ott vagyunk. Minden egyes pillanata az ittlétednek bizonyíték erre. Úgy voltunk együtt, mint egy kétfejű lény.

Amúgy meg, ha tényleg őszintén, s nem elszállva magamba nézek, akkor azt kell mondom, hogy enyhén szőlva sztoikus vagyok a világban található örömök, gyönyörök, igazságok, s még meg nem élt hatalmas ránk váró élményszerzésekkel kapcsolatban.

Jó volt élni, tapasztalni, tanulni, érni, fejlődni, s itt lenni. Valójában teljesen ki vagyok tömve, mint a lakodalmas hurka, s többnyire arra vágyom, hogy mindezt rendesen megéljem, átéljem, megemésszem, beépítsem, meg ilyenek. Ha van még valami fityrarang, akkor te erre bőven, de bőven elég vagy nekem. Pontosabban az az igazán kicsiny különbség, ami hol neked, hol nekem hiány. Arra célzok, ahogy össze tudunk bújni, a fejünket s lelkünket összedugni, s ha nagy bazdmeg nincs, akkor neked is meg nekem is ehhez édeskevés kell. Még azt se mondom, hogy ez legyen „nyugalom és béke”. De valójában nem nagyobb, mint apró csínyevés, mint mikor a beachen bicikliztünk. Hasonló, elérhető, megvalósítható. Sokkal inkább azokat a még nem le és elgázolt benső dolgokat szeretném elővenni, ami még nem került át a szarság birodalmába, ami a kiábrándultság, a hitetlenség, a kételkedés, s egyéb nihilek. Tehát nem csak a testről, de legalább a lélekről is van itt szó.

S egy biztos: te tökéletes társ vagy ehhez, ez minden kétség nélkül kiderült, amerre csak jártunk.

Ez a piszkos anyagi meg megoldható, ez biztos. A „szeretlek” szó már nem is képes kifejezni, amit veled kapcsolatban érzek, tudok, mert itt még annál is többről van szó. Létről.

Jack

Jul. 10 Öröm, jég!

Kipp-kopp! Hol jársz, merre vagy Te, Világ Vándora? Vajh megjössz-e holnap újra a „mosodába”? és akkor eljut hozzád e néhány szó-ölelés mert egy ideje csak erre futja ...) – Egész héten lóg a lelkem, rohanok – egyedül vagyok a milliónyi dologra -, s folyton-folyvást tolom magam előtt: majd holnap írok, ... és már itt ért a csütörtök a sok-sok holnappal egy dologgal altattam el háborgó lelkemet, hogy távol vagy a köldökszinórtól, s talán csak pénteken vagy szombaton leszel megint „otthon”. De ha rosszul gondoltam, akkor egy örök lelkiismeretfurdalás lesz emiatt bennem!)

De mit nem mondok Hisz a múlt pénteken a legutóbbi mosoda-napon) hangos szó-ölelés is volt!!!! Nagyon-nagyon-nagyon örültem hívásodnak – a hangodnak, a nevetésednek! Teljesen bearanyoztad a napomat, a szabadságot!

Elszomorít ugyanakkor, hogy ennyire kizsigerelnek, ill. kizsigereled magad! Légy szíves, vigyázz!!!Belőled csak egy van!!!! még ha egyesek azt gondolják is, hogy olykor ez az egy is sok – hi-hi!!!)

Rágódok rajta, említsem-e vagy sem, de inkább kibököm: egy ideje van bennem újra egy furcsa motoszkalás.... Ezt írtam is neked legutóbb, de nem jött rá válasz, s most, a beszélgetés során sem került szóba. mindig minden utólag jut eszembe, hogy ezt is, azt is meg kellett volna beszélni, kérdezni, ... De biztos Te is így vagy ezzel.) Szóval kérdeztem: miért e kurta üzenetek, van e mögött valami? vagy valaki? – újra Imola, vagy ott vigasztal-pártfogol valaki? ... Vagy csak a sok meló és az azzal járó fáradtság az oka? Nem tudom.....

Aztán a telefonbeszélgetés során is volt egy bekattanásom: mikor rákérdeztem: hogy megy a közös munkálkodás a pasival Zizzi), nem értetted kiről van szó vagy lehet, hogy ez a Zizzi egy nőci, s én értettem félre/raktároztam el magamban, hogy pasas?...Aztán a másik: rákérdeztem a gyógyszereidre, hogy küldi-e Jill? Furcsán tévováztál, majd azt mondtad: úton..... Lehet, hogy csak nekem is megártott az aggodás és a távollét? Meglátjuk.

A diliségről még: a beszélgetésünk után kb. fél órával esett le a tantusz és vert ki a víz: én balga, hogy-hogy nem jutott eszembe, leszaladni a vonalas telefonhoz, mert így elpocsékoltam/tuk a keservesen megkeresett pénzcsekédet – lenne annak jobb helye is, mint a telefontársaság! Igaz? Légy szíves szóljál, ha legközelebb ilyenre kerül sor, hogy átnyergeljünk az olcsóbb beszélgetésre!

Annak örülök, hogy már csak egy zsigerelős nap van a hétből, aztán végre itt a hétvége, lehet dudvázni, pihenni. Állítólag 35 fokok fognak tombolni most nem igen hisszük, mert a héten erős lehűlés, esők, viharos szelek, jégverések voltak). Ha viszont bejön, felugrok a vonatra, s irány Szántód!

Ugyan a múltkori Balcsizás után olyan hullá fáradt voltam, hogy kicsit elgondolkodtam, biztos jó megoldás-e ez a reggel megyek, este jövök mozgalom? – sok

ez a 2,5-3 órányi vonatozás, főleg a korai kelés, elindulás, zötyögés, egész napos fürdés-napozás-fürdés után újra vonatozás-haza buszozás, éjfél mire hazaérek! De így legalább akkor megyek vízre, amikor jó az idő. Ha előre lefoglaltam volna egy hétre, vagy néhány napra a szállást, ülhettem volna a szobában, eső, szél, vihar dúlt. Hát, valamit valamiért!

A kulturális rovattal adós maradok már késésben vagyok, unoka-napom van!) – pedig annyi mindent láttam néztem, hallottam, olvastam....., majd szép sorjában – jövő héten, esténként – megírogatom. Aztán majd egyszerre olvashatod ... Most megyek Bencézni, élvezkedni, örömködni, ölelgetni, megnézni és kikérdezni a fiúcskát, mi újság, jól bánnak-e vele, mi új dolgot tanult. Egy tünemény, gyönyörűség!!!

persze szerintem mi is ilyenek voltunk anno, csak hát mivé lettünk? Morgós, zsembes, rohanós, harácskodós felnőttek...)

Puszi és vigyázz magadra

Jég

Jul. 10. Szeretnék jót mondani, ljég

De igazándiból nem tudok.

Iszonyúan elkésérít, hogy nem jutok előre. Hibáztatom magam is, persze, miért is ne tenném. Ahogy öregszem, egyre kevésbé vagyok rugalmas, s ezzel szembe kell néznem. A munkámmal semmi baj, azaz a hozzáállásommal, kitar-tásommal, erőnlétemmel. De tényleg úgy tűnik, hogy az egész világ ellenem van. Nehéz idők járnak.

A dollár nem ér semmit, itt is iszonyú sebességgel mennek fel az árak. A ben-zin után minden emelkedik, de a fizetések nem. Durván fele annyit ér az átvál-tásnál, mint akár egy-két évvel ezelőtt. S tényleg, még maguk az amerikaiak se gondolták ezt.

Valójában nekem ugye más gondom nincs, mint a pénz. Ebből a perspektívá-ból még normálisnak se lehet lenni, azt hiszem. Szép lassan megmegy az ember búrja, érzem. Valójában a munka terén iszonyú feszültség van, mert akik egész életükben itt éltek, s igazi szakik, nem nagyon hagyják az „idegeneket” beszállni a buliba.

A Zizi az egy pasi, Chris, az a keresztnéve. Egy ugyan olyan balfasz, mint én, csak az ellenkezője. Azaz nagyon pepec, precíz, igyekvő, két kis gyerekkel, fele-séggel, de totál amatőr, s kezdő. Egy nagy szarakodó. Így a vak vezet világtalan c. helyzet áll elő, s egy nyomor az egész. Részletesen panaszkodunk egymásnak, hogy mire megy el a pénz...Közben jól belekeveredtem itt egy másik buliba is.

Beszálltam valaki totál lerobbant házának javításába, s persze én is engedély nélkül, mert akkor még nem volt. Arról volt szó, hogy a tulaj kér engedélyt, van ilyen. Szóval megcsináltam néhány dolgot, de ekkor a pasi lebukott az előző munkák csináltatásán, s most rám akarják húzni a vizes lepedőt. Talán pár nap múlva megtudom mi lesz. Vegetálok. Nem olvasok, nem hallgatok zenét, alig eszem, semmihez sincs kedvem, a kurvára nyomorultnak érzem magam, hogy ennyi. A Jillel fasírt van, több pénz kéne neki, vagy mi. Az Szandrának már csak a diploma munkája van hátra, most elment Sófokra rabszolgának.

Rühellem az egészet, ennél tényleg jobb szokott lenni. Persze nem adom föl, s keresem a lehetőséget. Akár, hogy is.

Ne haragudj, hogy ilyen szűkszavú vagyok, de most ennyi telik tőlem. S persze örülök, hogy te úgy ahogy jól vagy.

Írok, ha van valami jó.

Jack

júl. 11 mióta

mióta csak az egész világ
közhellyé vált
ábrándozva toporgok
itt s
várok egy nőre
akinek romlatlanul
felejtett kósza
lelkében
átjárhatom önnön
benső
világegyetem
végső rejtelmait

júl. 11 végül is, led

Igen, végül is nincs semmi baj...

Itt vagyok, élek, s semmilyen rossz döntés nem lett hozva.

Nos, próbálom ezt a rengeteg dolgot szőrszál hasogatni, s megtalálni a kis kacskaringós ösvényt.

Először is azt gondolom, hogy csak a biztonság okáért, több pénz kéne a hazaköltözéshez. Nem sokkal, de több.

Ezért az alábbi dolgok jutnak eszembe: Haza kéne látogatnom, sok okból. Főleg, hogy beleálljak abba képbe, ami majd lesz. Valahogy „megnézzünk” benne.

A másik nem lényegtelen ok, hogy eladjam a hajót, amit csak most lehet. Tehát hazamegyek, felújítom, eladom. Pénz félrerakva.

Hetyegünk, jövőnk megyünk, intézkedünk. Aztán visszajövök dolgozni, mondjuk őszig. Kapálok még itt egy jóízút, s szeptember-október környékén hazamegyek, végleg. Ha minden jól megy. Ha nem, hát meglássuk. Akkor még nincs vége az évnek, szezonnak, nincs hideg, s valami hátha, meg nátha.

Ily módon mindent „intézzünk”, de minden nyitva is marad, hogy mondjam? Szóval, valami ilyesmi.

Júl, 12. Kedves Szandra, hazaköltözöm, de nem akarok balhét

Van itt egy-két dolog, amiről szeretnék neked beszélni. Próbálak elérni telefonon, de nem könnyű. Erre valamit mondhatnál, hogy mikor lehet. Ettől függetlenül le is írom, miről van szó. Tekintettel a körülményekre, a helyzetemre, úgy döntöttem, hogy ismét hazaköltözöm. Itt is recesszió van, a dollár átváltása katasztrofális, iszonyúan emelkednek az árak, patkányharc van minden munkáért, az örület környékez nap mint nap attól, amiben itt vagyok, szóval nem bírom, s nem is akarom továbbra is ezt csinálni tovább. Szeretnék a hazámba, a házamba élni, akár, hogy is lesz. Kétszer is próbáltam anyával beszélni erről, de semmire sem jutottunk, vagy majdnem semmire. Iszonyú ellenséges hangot üt meg velem, s közölte, hogy én „ki akarom semmizni a családot, sumákolok, hazudozok, s más korba kellett volna születnem, ahol az olyan Raszputyin, mint én jobban érvényesülne”. Ezt egyébként józanul mondta. Föl is van véve, tehát nem lehet letagadni.

Nem vagyok Raszputyin

Amúgy meg ittasan még rémesebb dolgokat mond...Nem tudom, mivel szolgáltam rá erre. Én semmi ilyesmit nem próbálok, próbáltam soha, s ha kell ezt be is tudom bizonyítani. Számtalan tény, s tanú van, hogy pont az ellenkezőjét csináltam. Mindig is a leg messzemenőkéig figyelembe vettem a család érdekeit, sokszor még a sajátommal szemben is. Minden erőmmel dolgoztam, s minden pénzt, ami a megélhetésen kívül maradt, nektek küldtem. Tudom, hogy ez nem volt sok, de sajnos többre nem futotta. Mint a kezdetektől fogva, most is a baráti, megértő, méltányos, s igazságos megoldást keresem. Sajnos az anyával való beszélgetéseink – amellet, hogy iszonyúan elszomorítottak – azt a gondolatot vetik fel bennem, hogy amennyire csak lehetséges, békés úton, de jogilag is rendeznünk kell, ami köztünk van.

Ugyanis még azt is minden esetben megkérdőjelezi, hogy egyáltalán nekem jogom van-e hazamenni, rendelkezem e én bármivel is stb. Arra hivatkozik, hogy veszélybe érzi magát, mert majd „elhagyom”, nem támogatom, sőt, valakivel szövetkezem, ellene, s ellenetek. Gondolom ezért, föl is hívta az Évát, akivel réges

régen minden kapcsolatot fölszámoltam. Még az otthontartózkodásom, meg a hazalátogatásom alatt, sőt azóta is többször megegyeztünk, hogy az, hogy én ki kivel van, mit csinál stb. az mindenki privát ügye. Én ezzel együtt felváltaltam, hogy támogatlak benneteket. Téged, amíg ki nem járod az iskolát, anyát pedig örökre. Ezt az utóbbit most is vállalom, s megígérem, hogy be is tartom. Sőt. Amint hazaérek, az első dolgom lesz, ezt ügyvédileg is írásban foglalni. A ház fenntartását, s költségeit is én vállalom.

A házzal kapcsolatban jelen pillanatban semmi szándékom sincs. Semmit nem kívánok változtatni. Egyszerűen csak azt a kis szobát szeretném használni, alvásra, meg a műhelyt, hogy tudjak dolgozni. S mindenkinek figyelembe veszem a véleményét, hogy és mint legyen. Én semmi mást nem kérek, mint hogy használhassam, ami megillet.

A másik dolog a hajó. Sajnos nem sikerült összeszednem annyi pénzt, amivel minden frappánsan meg tudnék oldani. Ezért a hajót el szeretném adni, hogy tudjak venni egy munkás autót, s tudjak dolgozni. Többé nem szeretnék olyan balhét, mint ami e körül volt, s teljes meggyőződésemmel, hogy arra mindannyiunknak szükségünk van, hogy én képes legyek dolgozni, s segíteni, amiben csak lehet, s tudok. Amennyiben mindez megvalósul, az Opelra nem tartok igényt. A kinnlevő adósságokat pedig intézni fogom, s ahogy hazaérek, a Fritzet kifizetem. A többire is van megoldásom, ez teljes mértékig tisztázva van, s semmilyen teher nem nehezedik ezügyben senkire, semmire. Ez az én felelősségem. Lehetőségem van arra, hogy minél előbb visszafizessem. Amúgy, mint egész életemben, most is és örökké a család érdekeit nézem, s ha sikerül otthon megvetni a lábam, rendesen tudok dolgozni, pénzt keresni, mindenkinek fogok adni, amit csak tudok. Nem szívesen írok ilyenekről, abszolút idegen tőlem az ilyesmi. De sajnos bele vagyok ebbe kényszerítve, úgy látom. Ezért külön, s személyesen is megkérek, hogy segíts nekem abban, hogy sikerüljön ennek baráti, civilizált, s normális megoldása. Kérlek válaszolj erre, mit gondolsz.

apa

júl. 22. utolsó csapásváltás a Jillel Amerikából a Mama halála, s egyebek kapcsán)

Jack

Sent: Thursday, July 22, 2008 2:37 PM

Köszönöm aggódo és együttérző e-mail/telefon érdeklődésedet... megvolt a temetés és nagyon 'pörfikt' volt... Az Szandra pesten én egyedül itten, tök frankó...

Azért volt olyan 'ember' mindenkinek annyi baja van,) aki képes volt ezt írni az én szűkszavú?) meghalt az anyám mondatomra... és még nem is IRÓ...)

Ja, ja az élet megy tovább, minden fasza, minden jó, mindenki foglalkozik a maga dolgával, ha van pofája hozzá...),the show must go on...
még mindig élek, basszus...

Jill

júl. 23 Menekülés a pokolból. ismét elhagyom Amerikát)

„Várlak édesem, el nem tudod képzelni mennyire, s ígérem egész életemben szeretni foglak”.

Ezt mondta egy nő nekem, s tényleg csak pár nappal azután, hogy a feleségem meg hatalmas szenzációként a következő bejelentést tette: „mi lenne, ha úgy lenne, mint a Száz év magányban teszi valamiféleképp hős, s csak ül a kertben s nem csinál semmit.”

Ez pedig tényleg nem sokkal azután volt, hogy egy régebbi, valamikor szeretve szeretett nő, hatalmas változásokon keresztülmenve csak szimplán arra kért, minden báját bevetve, hogy nem törődjek semmivel, nem számít, hogy mit dolgozom, ah egyáltalán, csak legyek ott velem, mert iszonyúan hiányzok, s „az” olyan, de olyan jó volt.

Sé ez mindeközben volt, hogy egy nő, hidegen, primitíven, de folyamatosan vár rám, s ezt tudatja is.

S persze ezek a gondolatok a washingtoni reptér C1 kapujában történt, hogy az egész így felmerült bennem. Itt, ebben a visszhangzó sarokban, ahol a velem abszolút nem törődő, rám teljesen közömbös, vegyes népeket nézem. Megint itt hagyom Amerikát, elég nagy valószínűség szerint, most már végleg. Nem gádzagodtam meg, a kertek alatt szökök, egy nő hív, vár, csinosítja a fészkét, s az egész annyira félelmetes. Mindenki tudja, milyen ma Magyarországon élni. Szegényen, pénz nélkül. De valahogy ez a kérdés is elhalványult. Olyan mintha minden lefele menne, ki tudja, de lehet csak egyszerűen áradt vagyok. Kb. két hét alatt teljesen és totálisan felszámoltam az életem itt. Elég kalandos volt, mit mondjak? Na, folytatom, most elteszem, elmegyek cigizni. Jó nagyot sétáltam, végül is megy az idő. Olyan érdekes, hogy olyan nagyon nagy gondolatok nem jutnak eszembe, illetve ki-be mennek. Ittam egy capuchinót, s néha hóhullámaim vannak. Negyed kilenc, még mindig van másfél óra, egy a beszállásig.

Nem tudom mi vár rám otthon, ez biztos. Sokat gondolok a Editre, furcsa, hogy ilyen egyesélyes lett minden. Kicsit félek tőle. Biztos eljön annak is az ideje,

hogy analizálnom, értékelnem kell majd őt, de most ez különös módon majd előbe megy át. Ez az egész valóságlátásos dolog érdekes. Ami igazán megkülönbözteti őt másoktól, az az, hogy iszonyúan igyekszik. Valójában nem tudja „mit is csinálok vele, mi is történik vele”. Lehet, hogy tényleg nagy Raszputyin vagyok? De mit kéne csinálnom. Mit csináljon egy olyan intelligens ember, ha találkozik az ideális tanítvánnyal. Ez az örökös figyelmeztetés arra, hogy ő ki, nem véletlen. Rosszul is van tőle. Nem érti, illetve valahol biztos...Együtt fogunk élni? Mindenesetre legalább odáig el kéne jutni, hogy elmenjen az alázatba oda, hogy ne kelljen ezt a macska eger játékot játszani. Küzd az egojával. Az is lehet, hogy már metódushoz kellene folyamodni. Valami indirekthez. Nyilván az együttlét majd tehet ezért valamit. az biztos, hogy ez a szétesettség nem jó, amiben vagyok. Az előbb hívott a Tim. A pasi teljesen oda van, hiányzik neki...S halálosan begőzölt tőlem. Szerintem soha életemben senki hasonlóval nem találkozott. Remélem nem hagytam semmi balhét magam mögött...Ami majd utolér. Mindenesetre előbb utóbb el kellene kezdenem gondolkodni, hogy mi is legyen otthon...

2008 ITTHONI NAPLÓ

Aktuális történet

JÚL. 22. UTOLSÓ CSAPÁSVÁLTÁS AZ ERIKÁVAL, AMERIKÁBÓL A MAMA HALÁLA, S EGYEBEK KAPCSÁN)

Elnézést, nagyon sajnálom. Reagálás az anyósom halálára. Úgy emlékeztem, hogy azt mondtad, kedden lesz...S én is köszönöm. Amúgy én szerettem a Mamát. a te Anyádat! S szerintem, ezt ő is tudta...meg te is).

Azt gondolom, hogy ezt én mindig, minden alkalommal, feltétel nélkül, közöltem, tudattam, éreztettem is vele. Nem valakiért, őérte. Meg is sirattam, s neked is mondtam erre valamit. S gyászolom is. S kurvára elegendem van a kibicekből...De neked ez úgy is mindegy, nem tudsz másképp rám nézni. Amúgy nagyon szép levél, akár ki is írta..., s igen, látom, vannak neked jó embereid, fantasztikus éleslátással, emberséggel, történelmi tudattal, népvándorlásos mélymgértésekkel, mindent elsöprő s átívelő balkán tudattal, együttműködve-érezve-reagálva-reszt vetélve véres iszapokra, mindentudón, méllllyenn bele s egyéárammolva különleges alkalmakkor mikor magába hörög a hold, s mocsaraktól aggódik a szúnyog ette. S persze ha tudnám, hogy ki ez a nemes illető, ez a fantasztikusan rápattanó intelligentsia, küldenék neki részleteket a "fejezetek a házasságból", hátha berezonálna övön alul, vagy feljebb. küldenék levelet aggó-

dásokról, törődésekről, együttérzésekről, életről, hozzáállásról. Diliházasszökecséről, s szöktetésről, dragos mélymerülésekről, veszettlélek katakombákról, újságpapírba szarásról. vécepapír jegyzeteket ételészobákról. évtizedekről, kontinensekről, időről, s a fájdalom aszottmellű nagymamáiról, akik civilizációkat cipelnek réméjszakákban. Hogy lássa az ennyit tudó szent szarkeverő, s akkor netán leállnék vele egy kis dagonyára. aki mindent tud a szeretetről is, ahova kezünket dugtuk, mit sem sejtve a ránk váróról. De lehet megbuknék, mert védtelen vagyok a mások drámáján élőködő, eme vírusok, paraziták, s lila tetvek ellen. Cinizmusról nem tudok, mert az nem az én vallásom. nem body-m, a Mr. or Mrs. Vakera. Szóval, küldenék, de nem fogok. S sajnálom, nekem is van életem, akár milyen lötytyedt s ha kell, szívesen összevetem a tisztelt senki Bárkiével. Vagy mi a fasz? mi ez, kioktatós játék? a a a a..., - milyen alapon? alpárin..., vagy Budafok fölsői gombapincésen?)

Menjen minden illető a sötét, segg-birizgáló, csecs és orrfacsaró, könnyészívó, szituációlovagló, nemis-de-mégisíró s mellékesen-mégis fontos, félművelt báj- pi.c.. ááá.ba!

Vakerásson a saját anyukáján, anyósán, a lerobbant, pisibe aromálódott, kókadtra csavarodott, szomorúdisznószarba düledező, s repedezett háza-táján, oké? blutty-blutty.ezt üzenem.

ide amúgy, s "egyébként", - a felesleges idézettől függetlenül, - együttérzek a bánatodban, s imádkozok érted, az az anyádért, s mindannyiunkért...)

Jack

----- Originál Másságé -----

From: Jill

To: Jack

Sent: Tuesday, July 22, 2008 2:37 PM

Subject: kötcse

2008. JÚL. 24 ITTHON AZ EDITTEL

A Edit várt, minden okés. Végül is befért minden a kisautóba.

Júl. 25.a Editnél

A görög étteremben

Júl. 26

séta a Duna parton

júl. 28. Zamárdiban

hőség, lemegyünk Zamárdiba fürödni.

Júl. 30 először Kötcsén

Júl. 31 visszajövök Pestre

Aug. 1. Tihanyban

Aug.

Aug. 4. az apeh kétszer

Pesten elmegyünk, délelőtt és délután, hogy megtudjuk – Kaposvárra kell menni.

Aug. 5. Kaposvár Apeh. Eü biztosítás

Adószám, fölhívjuk az Ágit.

Lassan elérek oda, hogy először életemben kezd lenni egy helyem. A hátsó részbe besúfolt közös holmijúinkat rakom ide-oda, hogy előre jussak.

Először a nappaliba pakoltam el.

Aztán elkezdtem a kispincét, ahova ajtónyílást kellett csinálni. Közben ugye ott van a műhelyem, ahol szinte nem lehet megmozdulni. Minden ömlesztve van. A fecskék miatt ki van véve az egyik ablaka. A kemencét is csináltam, hogy tudjak kenyeret sütni.

A holmik pakolásánál senki sem segített. Egyedül húzgáltam a nehéz bútorokat. Rendszerint hajnalban kelek, s késő estig csinálom. Napközben alszom egy-egy órát.

Próbálok egészségügyi biztosítást kötni

budapesti Apeh kétszer. Délelőtt és délután.

hogy megtudjuk – Kaposvárra kell menni.

budapesti Apeh kétszer. Délelőtt és délután.

Aug. 5. kedd

Kaposvári Apeh. Adószámért, biztosítás megkötéséért.

Aug. 05-10.

Lényegében a kocsi intézésén próbálkozni. A hiteles nő eltűnt, majd lassacskán előkerült a hírrel, ami nem old meg semmit.

Aug. 10. vasárnap

Az Elena megcsinálta a Földhivatali papírokat a tulajdonjogom megvédéséhez.

2008 MÁSODIK FÉLÉV AUG.11. HÉTFŐ EGYÜTT A EDITTEL LEMENTÜNK A SIÓFOKI FÖLDHIVATALHOZ.

Egész nap nem ettünk. Siófokon Girosz, Szárszó, kirakom a Editt. Betörök a házba, ahol A Jill benne hagyta a zárban belülről a kulcsot. A Edit elhagyta a pénztárcáját, ami később megkerült a mézesklácsárúsnál.

Aug. 12 Elena napja, kedd. Kiderül homeless vagyok A Jill átíratta az én részem is a gyerekekre. Nincs semmim.

Hatra az Elenához, visszavinni a beadványok másolatait, meg kicsit lellezni, meg névnapja alkalmából szép virágcsokorral, amit a Edit vett, felköszöntöttük, Ekkor láttam meg először a telekkönyvet, amin hontalanná nyilvánítottak, immár hivatalosan is. Én, a családom iránt érzett ősi elfogultsággal mondtam, hogy á, az csak merő formalitás. De mondták, hogy az egyáltalán nem egy vicc. Mert hivatalosan nincs otthonom, egy nincstelen senki lettem. Ettől aztán kicsit sokkot kaptam, mit mondjak. Éjfélig az Elenánál voltunk, mikor is mindenféle bírósági beadványokat írt a válasról. Utána mentünk az éjjelnappali kolbászsütödébe, hideg kihűlt szarokért. Hogy azért nem teljesen ünneplés nélkül múljon ez az a nevezetes nap

Aug. 13. szerda

Éjjel szörnyű éjszaka a kutyával, jött egy nagy szél.

Összevesztünk reggel?

Visszafeküdtem aludni.

Délután engedve az Jégnézőzaklatásának, találkoztunk Budakeszin, s hosszasan magyaráztam a történeteket.

Aug. 14. csütörtök

Reggel a Papát vittük vizsgálatra a Gyömrői útra.

Délután fél kettőre vittük a kocsit vizsgáztatni.

A Edit ment pénzt begyűjteni, azaz a lakbért fölvenni a Marci kiadott lakásából. Én kilenckor már a siófoki bíróságon voltam, miután vettem tizenháromezerért illetménybélyeget. Beadtam mindent s nem kevés feszültséggel, mentem Kötcsére...

Útközben azt mondja az Elena, hogy lehet a házam medvével őrizik ellenem. Jó viccnek hangzott. De így lett...

A sorompó be volt zárva. A házon lakat. S tényleg ki kellett hívni a rendőrséget, hogy be tudjak menni.

Aug. 16. szombat. Szórólap gyártás, egy mérnökknőnél munkáért meg veszekedés

Napok óta próbálok – hiába – cd-ket csinálni, nem működött a dolog. Mikor végre is rájöttem, hogy mindegyik dvd volt, s persze az úgy nem jó. Szóval írtam a munkákról párat. Aztán délután ötre elmentünk a Piri nevű mérnök nőhöz, aki nagyon kedves volt. Persze semmi semmivel, de majd lehet valami lesz.

Aztán elmentünk a Juditokhoz, s neki is vittünk a munkákról cd-t. Aztán jött a veszekedés.

Itt ülök az erkélyen, aug. 17.

Hűvös szél fúj, de a nap fantasztikusan kellemes. Minden ragyog, van hely a szép kis bárányszerű felhők alatt nekem is.

A Edit alszik, de a kutya itt van velem. A Bátor...

Délelőtt az ágyat javítottam, na meg kis kampós lécekéket szereltem fel mindenre, hogy legyen mire akasztani a göncöt. Kicsi ez a lakás.

Tegnap elég meredeken összevesztünk este, persze a semmin. Egy nap óta munkaszerző körúton vagyunk, s estére összevesztünk azon, hogy kell főzni. Tényleg semmin. Van azért különbség köztünk. Reggel aztán megint jött a hihetetlen fejtágítás, ahol már ki tudja hányadik nőnek megmondom, hogy kell gondolkodni, s akkor jó. Akkor minden jó...Mindegy. Neki kellene állnom, s legalább vázlatosan leírni, hogy mi történt mostanában.

Aug. 20

Lemegyünk repülőket nézni. Félek az Jégnezővel találkozunk útközben. Azt hiszi, hogy Kötcsén vagyok.

Aug. 21.

Este föl hívom A Jillt, hogy megyek Kötcsére. Nem nagyon tetszik neki, s tiltakozik. Később kiderül miért...

A Edit leveri a winchesterem, s bedöglik.

Aug. 22 Kötcsén, eladják a szalagfűrészem

Lemegyek Kötcsére, kilenckor már ott vagyok. A sorompó is meg a kapus is „természetesen” zárva van. Remegve a felindulástól bemászok. A ház nyitva, A Jill ott ül, halálra rémül. Aztán kinyitja a kaput. S egyszer csak telefonál, s ki jön? Hát a Bálint gazda... iszonyú pipa leszek. Próbálom elzavarni, de nem megy. Leül egy pille székre, s sokáig ott is marad. Nem sokkal később felfedezem, hogy eltűnt a szalagfűrész. Kérdezem A Jillt, s beismeri, hogy eladta.

Föl hívom a rendőrséget, s a nő azt mondja, hogy menjek be, s tegyek feljelentést. Később megint föl hívom őket, s mondom, hogy ismeretlen tettes ellen szeretnék feljelentést tenni. Késő délutánra, többszöri telefonálás után jönnek csak ki. Két nyikhaj. Azonnal „rajta kapnak”, hogy félrevezettem a rendőrséget. Próbálom nekik elmagyarázni a dolgot, de hülyének néznek. Mintha mindegy lenne, min mondok A Jillnek adnak igazat. Talán egy kicsit a pasi szimpatizál velem. Nem sokkal előtte az Imre hozza az adásvételit. Meglepődik mikor megtudja, hogy én bizony azért jöttem, mert szerettem volna fűrészelni a házamba, a géppemmel.

Elkezdek összepakolni mindent. Bezárom éjszakára az ajtót. Én is félek A Jilltől

Aug. 24 vasárnap

Másnap átmegyek az Etelnénihez, s kicsit elmondom az én sztorimat is. Meglepődik. Föl hívom az Elenát mondja rakjam be hozzá a cuccom. De kiderül, hogy nincs rendes zár rajta. Ott állunk a Sanyival, s teljesen le vagyok bénulva. Aztán eszembe jut a Janó. Fölmegyünk, rádumálom, hogy hozza föl a cuccot Pestre.

Vagy hármát fordulunk még. Közben A Jill meg az Szandra fényképeznek, meg írják mi újság. Mit viszek el.

Utoljára berakom a hangfalakat meg az erősítőt. Elindulok Pestre megint. Bemegyek a Jutkához, nagyon kedvesek.

Fölhordjuk a cuccokat, a Marci is segít.

Aug. 25. a Janó felhozza a cuccot

Reggel korán megyek a Auchanhoz. Veszek némi kaját, í 7ezerért), aztán félnyolc felé jön a Janó. Ügyesen betolat, s hamar lepakolunk. Kicsit hullá vagyok. A Edit egész nap telefonál. Délután leégetem az erősítőt. Akartam villogni a Marcinak meg a haverjának, de nem sikerült.

Aztán elvisszük a winchestert egy boltba, majd elmegyünk a Edit munkahelyére. Délután valami hülye megjegyzést tesz, hogy ő mi mindent tesz értem. Órák óta iszik, a negyedik sörnél tart. Kéne szólni neki, hogy ezt ne csinálja. Én is iszom, jó sok vizskit. Beszóllok neki én is. Aztán az ágyba kötünk ki, s jót szeretkezünk. Állítólag elég obszcén szavakat mondok közben. Éjjel megint szeretkezünk, majd hosszasan hülyéskedünk, mielőtt újra el tudunk aludni. Még nem hajnalodott.

Aug. 26. kedd. A Makovecz tanítványnál

Reggel kicsit gyűrötten kelünk, a Edit meggy takarítani...Elviszem, keresztül a nyüzsgő városon.

Hazajövök, próbálok aludni. Miután jól bakajáltam...Nemsokár jön a Edit. Telefonál a Nagy Ervin, elmegyünk hozzá. Egy nagy mackó, fáradt. De figyelmesen meghallgat, s megígéri próbál majd segíteni. Kicsit kiborulok ettől. Elég nehéz ez a főntről kezdés. Nagy ígéret van benne, de elég messze van a valóságtól...Azt ajánlja, hogy a Makovecz beszéljünk, föl fogja hívni. Hazajövünk, főzők. Paprikás krumplit. Délután sikerül egyet aludnom.

Szeptember 15 ig. lassan, de bizonytalanul

Orvosokhoz rohangálunk, folytonosan szeretkezünk, egyre többet veszekszenk, bujkálunk, főzünk, fogy a pénzünk, „tárgyalunk”, s valójában semmi sem történik.

S egyszer csak jön az ősz. Hirtelen tíz fokra zuhan a hőmérséklet. Kinéz az ember s nagy ködöt lát. Nincs van-em, marhára fogy a pénz, nincs műhelyem, a kirúgás veszélye fenyeget. Kicsit nehezebb a helyzet, mint gondolnánk. S ki tudja, hova fog ez lemenni. Jó nagy különbségek is vannak közöttünk, mondjuk például az érdeklődésünkben, szemléletünkben, beidegződéseinkben, s mindez akár mennyire is hasonlítunk is egymásra, egyre inkább előjön. De nincs más megoldás. „Megoldás”, persze. Néha nagyon unom a banánt. Otthon nem tudom mi van. Be van adva a válóper, de nem történik semmi. Azt tudom, hogy igazán nem akarok dolgozni. Legalább is ilyen barom munkát nem. Nos ehelyett bele fogok esni valamibe, s elég meredeknek néz ki. A Edit ajánlásaira jött valami, s lehet meg is kell csinálni...Közben minden össze vissza van, s bizony pánik kezd előjönni rajtam. Tegnap vasárnap) garázst kerestünk, vagy valami kiadót. Jó sok időt eltöltöttünk vele. Aztán elmentünk a Jutkához, s kezdtem összerakni a cuccom. De persze semmire sem jutottam. Olyan, mintha egyre beljebb mennék, menénk) valami baromságba. S hát egyikünk hülyébb, mint a másik. Csak hát nincs más hátra, mint előre.

0919 péntek. Tegnap elkezdtem a melót...

Miután napok óta megy a hülyeség. Két napig mást sem csináltam, mint csomagtartót vettem, s a Jutkához ide-oda hordtam a cuccokat.

Amíg be nem szólt. Aztán kicsit elég lett az egészszből, s elhatároztam, hogy mégsem ott csinálom a polcot.

Húsz ezer volt a csomagtartó, aztán ehhez még vettem valamit, majdnem tízéért. Tegnap tíz órára hordtam oda mindent, s ma elkezdtem. Hullá is lettem, a Edit eljött elé. Kicsit összefáztam, le is feküdtem. A Edit kinyitja az ablakot, közli nem fázik, jég hideg az orra, a keze, s nyilván a bagózás miatt nyitja ki.

Aztán fogta beledobta a cigijét a kávécsészébe, s leöntötte sörrel. Ez a Edit.

Mindegy, de megy a szarkeverés a családban. Kicsit elegendem van mindenből. Mit keresek én itt?

Ez a kérdés merül fel minden nap. A nő olyan, meg úgy viselkedik, ami nekem teljesen idegen, sőt. Rohaddtul idegesít. Soha de soha nem lennék vele, ha lett volna egy itthoni „próba”. Nagyon érik bennem, hogy itt kell ezt hagyni. Csak nem tudom hova menjek...A munkával kínlódom, a héten kész kéne legyen. Ma korábban megyek, hogy beengedjem a festőt. Hűvös van, de legalább az esők véget értek, s persze még nincs is tél. Nem tudom mi lesz. Félek.

Szept. 20-31 munkás rémlátomás és társai

Szerencsére süt a nap, végül is ez egy ajándék.

Pénz, munkásautó, műhely, biztonság, tudás, helyismeret, s minden nélkül végül is megcsináltam a melót, sztyokinkáért...

210 volt, de az anyag többbe került, mint a hús. A Edittel alig vagyunk. Az utolsó időkben teljesen elhidegültünk, semmihez sem volt kedvem. Jó nagy próbatétel.

Okt. 1-én, szerda délután aztán főztünk, ettünk, s jó nagy feszültségben elmentem.

Háromra az Imolához

Hűvösen fogadott, mértéktartón. Elmondtam az érveimet, de magam is bizonytalan voltam benne. A kabátjaim el vannak rakva...Amúgy a szokásos betegségek. Fosás, hányás. Aztán az úton felhívtam a Jillt. Minek megyek, kérdezte. A pincénél fogadott, előző napon volt szünet. Ittunk, mindjárt össze is veszünk.

Másnap reggel viszont sikerült valamiben megegyezni. Közben persze szidjuk egymást. De ő is kezdi belátni, hogy ez nem megy. Nincs pénz bíróságra, ügyvédekre. Délutánra megint beivott, a beszélgetésnek vége. Közben a Edit is cirkuszol. Érez valamit a levegőben. Az Imola is hív. Hogy meg kéne beszélni a dolgokat. Mit?

Összefogott a hűgáékkal, s én megint kimaradtam mindenből. De lakhatok náluk. Majd biztos sokat balhézunk. Az Jégnező is állandóan keres. Az Elenával is folyamatosan tárgyalnom kell, aki nem ér rá.

Másnap pénteken jövök pestre. Előtte megint sikerül beszélünk A Jillel, váljunk el, azt mondja. De amúgy egyezünk mindenben meg. Ez már jobban tetszik a Editnek is. Kellemes délutánunk van, de másnap reggel kitör a balhé, teljesen úgy viselkedik, mint egy férfi. Hát az nem szeretném.

Aztán jönnek a vendégek, de a Charlie nem. Hogy majd úgy is találkozunk...Sóletparty. Én valami tésztát főzök, aminek semmi értelme sincs.

Végül is kibékülünk a Edittel. Viszont az Jégnező elkezd balhézni...Két nap óta iszonyú pocsék idő van.

S ott van a Jutka féle meló.

Okt. 1- okt. 11 egy végzetes balhé, s útkeresés

Erőltetett séta a csupasz hegyek közt. A Marci mentése, miközben kéne dolgoznom. Hétfőn a Charlihoz kéne mennem, de az Edit elcipel ablakot pucolni. Telefon, most menjek. Őrült rohanás. Idióta beszélgetés a műhelyről, meg a múlt-ról. Este elmegyünk a Jutkával Érdre, de zárva a Tüzép. Másnap reggel megnézzük az anyagokat az Edittel: iszonyú kétségeim vannak az egészszel. Elvisszük a Papát, egész nap az orvosnál vagyok, miközben a Jutkának a szekrényét rajzolom.

Az Edit folyamatosan szórakozik velem. Próbálom lerázni, de nem megy. Fáradt vagyok. Segítek a gyerekek krumplit pucolni, hogy majd én is eszek belőle. Erre ő megsüti neki mind. Sütök magamnak, fürdök, s próbálok lefeküdni. Közben ő a Krisztával telefonál, s szarik rám. Aztán nem hagy békén. Genyózik, s mikor felemelem a hangom, már megint jön a lakásával. Az előszobában kiderül, hogy a gyerek kezében egy nagy csavarkulcs van, „hogy, ha kell, megvédje” az anyját. Persze minden szót hall, tudja, miről van szó. Lecikizem. Erre az Edit közli, hogy „tűnj innen”. Ennyi elég is. Felöltözöm, s a telefonnal a zsebemben elindulok az éjszakába gyalog. Az Edit folyamatosan hív, de nem veszem föl.

Találkozás az Jégnezővel budakeszin

Délután engedve az Jég zaklatásának, találkoztunk Budakeszin, s hosszasán magyaráztam a történeteket.

Aug. 14. csütörtök

Reggel a Papát vittük vizsgálatra a Gyömrői útra.

Délután fél kettőre vittük a kocsit vizsgáztatni.

FÖLHÍVOM AZ IMOLÁT, AZT MONDJA, MENJEK.

Lebuszozok a Moszkvára. Veszek egy szörpöt, meg cigit. Aztán villamossal ki Hűvösvölgybe. Lejön értem. Sok mindent nem kérdez, de elég bizonytalan, hűvös, tartózkodó, ami jó. Eltűnt a Samu... A Csabi szobájában ágyaz meg. Fürdök le, hát persze. Szörnyű éjszaka. Reggel viszi a gyerekeket, s hoz nekem kiflit. Kicsit beszélgetünk. Próbálom vele megértetni, mi a dráma. Felhívom az Editet, s mondom, megyek a cuccért, s hazaköltözöm. „Akkor most én elhagytam őt”? – kérdi.

„Nem” – én nem így döntök. De elég nagy luk van a szívemben... A dominanciája, az agresszivitása, a sumákolása, a trehánysága nyomokat, sebeket hagy bennem. Nyomott érzést. S hát egyáltalán nem vágyok már rá, mint nőre. S volt néhány igencsak meredek megjegyzése... Kezd beigazolódni, hogy egy ennyire idegen kultúrájú emberrel, még akkor sem lehet összejönni, ha alkatilag hasonlítunk egymásra. A szépségével is bajok vannak. Techno-bunkó. Egy percig nem tudunk semmiről beszélgetni, mert úgy dől belőle a baromság, mint tehénből a gané... Mindenesetre óvatosnak kell lennem, mert rengeteg cuccom van nála. A Hi-Fim, pl.

Nos, elkezdett nyafogni, mentegetődni, de nem érdekel. Gyorsan összepakoltam. Megkérdezte van pénzem? Hát persze, mondtam. Nagyon nem erőltette, pedig tudnia kell, hogy nincs. Levitt – két órával előbb – a Délibe. Örültem, hogy megszabadultam tőle.

MINT A CSÁVÓ A FILMBEN, MEGYEK HAZA!

Okt. 11- 14 hazaköltözés Kötcsére

Fölhívtam a Jillt. Változtatott, s végül közölte, hogy nem jön le értem. Lekés-tem a buszt. Aztán egy rosszra szálltam. Aztán néztem kicsit a Balatont: gyönyörű volt a sima őszi tükrével, s leheletnyi párájával. A Jill azzal fogadott, hogy meghalt a Jankó. Borozgatás közben arra gondoltam, hogy ezt meg kéne írni. Végül is tetszett neki az ötlet. Korán lefeküdtem, s szörnyű éjszakám volt. Másnap kezdődött előlről az egész. S semmivel sem értett egyet. Se a válással, se a visszavonásokkal. Se a kölcsönnel. Semmivel. Közben ment a cigányokkal a balhé. Kihallgatták a rendőrök a könyvtárban. Este átmertünk a Gyurihoz, „megnyugtítani”. Másnap reggel hajnalban keltem. A Toshibát rendeztem, meg úgy döntöttem, hogy nekiadom az Szandrának. De nem örült neki. Később kicsit. Aztán jött a Gyuri, s kitört a kutyaín a balhé. Az Szandra elküldött a picsába, mert féltettem, nehogy megharapja a kutya. Délutánra még ezerszer összejöttünk, mondtam A Jillnek, hogy így nem semmizhet ki az életemből. Nem érdekli. Mindenféle idióta

gyakorlati tanácsokat ad. Lefeküdtem. De egyszer csak az jutott eszembe, hogy éhségstrájkba kéne menni. Valahogy kényszeríteni a családom, hogy észhez térjen. Írtam egy levelet, s odaadtam az Szandrának Írják rám a gyerekek telkét, meg a ház felét. Addig nem eszek... Semmi válasz, de asszem, beindult a verkli. Mindenkit, az Elenát, Editet, Jégnézőt, Imolát felhívtam. A Jill is felhívta az Elenát, aki elküldte a búsba. Komolyan azt gondolom, hogy azért ez mégiscsak egy méltóbb megdöglés..., mint bárhol, bármiben máshol. S remélem, jogom van hozzá. Össze-vissza pakolom a cuccaim. Nincs egy helyem. Kicsit kiszorítottam az Szandrát a nappaliból, hosszasan hordták a cuccokat, szerelték a tévéket. Aztán A Jill „nagyon szorgalmasan” befőzött. Nem is ivott... De egy idő múlva mondtam neki, hogy húzzon kifele, mert zavar. Engedtem neki, hogy nem zárom be a konyhát éjszakára. Aztán éjjel azon töprengtem, hogy ameddig bírom kéne elhozni a legfontosabb dolgaimat: a sztereót, meg szerszámot. Mindent úgysem tudok... De ahhoz kéne az autó. Pénzem az ugye nincs. S egyeztetni is kéne. Az Edit rosszul van. Nagyon szeret, el akarja adni az autóját, hogy ne keljen fizetni a részleteket. Asszem komoly balhé lett apukával. A kiskölyök is bekeményített. S hát, persze mindenben simlizik. Már nekem is komoly tanácsokat adott... a Jégnező tegnap azt mondta, hogy öt napig vár, aztán lejön, s kiveri a balhét... Mondta az Edit, hogy nem mondjam el neki, de mégis megtettem. Hm. Ma jön az Elena Kötcsére.

Végül is elhoztam a cucc egy részét.

Az autó jól megy, de iszonyú sokat fogyaszt. Az Edit a kertben várt, vizes hajjal. Remélt valamit, de most nem tudom...

Dumáltunk, próbáltam óvatos maradni. Aztán mentünk a Jutkához, ott is összeszedtük pár dolgot. Elég későn értem haza, hullán. Aztán mentünk az Elenához, A Jillel. Nesze semmi fogd meg jól. Elmentem vásárolni. Krumplit. Meg répákat, szalonnát, káposztát. Meg egy tyúkot. Itthon levest kezdtünk főzni, együtt. De nem evett belőle. S ment a balhé. Mindig megy. Közben – az

Okt. 15. Edit nyomta a balháját. Hogy ő eltűnik..., na, nem lesz öngyilkos. Csak világgá megy. Bizonytalan ideig...

Aztán két nap..., lett belőle. Nem tudtam neki mit mondani. Másnap reggel megint föl hívtam. Bíztni próbáltam. Fenyegető volt. Nem lesz bekapcsolva a telefonja...

Aztán nem volt villany. Elővettem a szétégett grillsütőt. Főztem kávé, teát. A Jill iszik, naná. Későn kel. Megint beszéltem vele, legyünk jóba. Jó. Aztán a kemencét csináltam, villám gyorsan. Remélem működni fog. Mindenféle izomgörcseim vannak. Aludtam egyet. Aztán megint összevesztünk, utasítani akart, mint a Gyurit... Holnap megyek az Edithez. Aki visszajött, hátizsákjával, s megnyugodott. Mindenféle oktatásban részesített. Hideg s érzéketlen ez a nő. Az Szandrával úgy-a-hogy. Viszont alakul a nappalim. Az Edit azzal próbált székálni,

hogy hol aludtam. Egy darabig próbáltam kitérni, de mikor azzal vádolt, hogy alattomos és sumák vagyok, akkor mondtam neki, hogy először is azt kéne tisztázni, hogy miért is kellett elmenne. Erre abbahagyta.

Okt. 14-18 tetőjavítás, otthonteremtés, az első eső

Sikerült megjavítanom a tetőt, az eső előtt. A Jill nem is tudott róla, hogy a folyosó felett be volt szakadva a lécz. „Mit csinálok olyan nagy ügyet abból az egy cserépből”? – kérdezte.

Minden nap ezer dolgon veszekszünk. Iszonyú kupi van mindenütt, kezdem kipakolni a kispincét, s ajtót építeni rá. A pajta enyhén avétos ajtaját fogom használni. Remélem a fűtés fog működni, még soha nem próbáltam igazán. Jó salétromos a fala, nincs ablaka, padlója, s nincs befestve. Sebaj.

Viszont, ha meleg van, akkor lesz privát helyem. Nagyon unom ezt az úzótt vadságot. Valami kis mosoly bujkál a lelkemben. Nekem is lesz egyszer egy otthonom? Végül is öreg koromra magányra vágyunk? Küldtem az Editnek egy sms-t. ma van a szülinapja, ahol nem leszek ott.

Lehet az Jégnezővel meg elmegyünk vasárnap egy itteni fürdőbe. Hm. Már-mint ő befizet. Hétfőn meg megyek az Edithez, s elmegyünk valahova. Tegnap volt A Jill az ügyvédjénél, s visszavonják az elajándékozást. Többet nem mondtott...

Fölhívtam az Elenát, - a szokásos semmi semmivel. Nem kéne balhéznom itthon. Csak akkor ez a nő hülyének néz, ahogy szokott. Megyek gipszkartonozni. Nos, aztán kiderült, hogy az Elena ezerszer keresett. Mert, hogy szüksége volt rám, kifogyott a gázpalackja. Mert, hogy itt volt Kötcén. Én azt hittem, hogy az Imrével van, aki hazajött Németországból, ahol dolgozik. Vasárnap aztán feljött értem, megmutattam a házat. A Jill íratott vele egy fogalmazványt, a visszavonásról. Aztán lementem, elmentünk gázért, vett nekem cigit, megetetett, megittott, s aztán hulla fáradtan fölballagtam a dombra, mert, hogy ő ivott...Másnap, azaz hétfőn nagy nehezen elindultunk Pestre az Edithez, meg gyógyszerért. Kb. olyan hétezer forintom volt...

Okt. 21hétfő-kedd. Toldon az Edittel

Az Elena kirakott Budaörsön a Tesconál, az Edit márt várt. Vettünk pár dolgot. Elmentünk a Papához, aki mostanában gyengékedik, s nagyon nyűgös.

Aztán haza, bepakoltuk a cuccot, s irány Told. Először megmutatta a házukat. Hááát, elég gagyi. De nem mondtam semmit. Repedeznek a falak. Semmi semmivel. Sebtében kijavított parasztház egy majdnem csupasz telken. Tehéne a gatyája újmódi. Majd felmentünk valami helyi barátjukhoz. Már előtte mesélt róluk. Betegek. De állítólag a pasi valamikor jó fej volt. Ittünk, attak valami kaját, aztán mentünk a házba, amit az Edit bérelt. Alig, hogy megérkeztünk, elkezdünk balhézni. Kiültünk inni egy sört, s én elkezdtem a részleteket dicsérni. S hogy ezt

mennyire érdemes lenne megfesteni. Mire ő azt mondta, hogy ő szarik erre az egészre. Üvöltözés. Fenyegetődzés. Majdnem hazamentünk. Én kész voltam rá. Úgy éreztem, hogy egy ilyen szédült és korlátolt nővel nem szeretnék élni. Persze hulla fáradt voltam. Fél négykor keltem reggel. Ittam is. A feszültségek – mindkettőnkben. Aztán lefeküdtem, ő meg azt hiszem elment sétálni. Ezután elmentünk Hollókőre. Nihil. Este aztán mégiscsak sikerült összebújni, hossza magyarázkodás után. Mert, hogy én is nagyon megbántam. Az embernek soha nem nő be a feje. Később az Edit elmesélése szerint, valami „denevér röpködött a fejünk felett”. Azaz nem volt teljesen jó...Másnap reggel hajnalban ébredtünk. Kiderült se tea, se kávé. Ettem. Megint visszaaludtam. Kínlódás, merev és rideg velem. Mindenki „mérlegeli a helyzetet” Aztán megint szeretkeztünk, végül is szeretjük egymást. Egyszer csak kiderült, hogy kell rohanni a dokihoz. Először haza mentünk. A Marci megköszönte a cd-t, amit az én nevemben az anyja vett neki születésnapjára...Rohanás a dokihoz. Kedves volt, s közölte, hogy javulok, rendbe jött a szívnagyobbadásom. Mert, hogy az volt. S tényleg lejjebb ment a vérnyomásom. Az Edit eszméletlen kedves velem. Szeret, vagy inkább nagy szüksége van rám. Vagy mindkettő. Én is szeretem. Szerencsém van vele. Szóval kifizette a benzint, a szállást, adott a dokinak ötezet, vett egy csomó kaját. S a végén azt mondta, hogy pénzt, azt most már nem tud adni...

Okt. 21-26

Vonattal mentem haza. Fölhívtam A Jillt, hogy föl tudna e venni. Azt mondta nem. Nincs benzin, lapos a kerék és ivott is. Kértem az Szandrát. Ő meg ezt mondta: kell tankolnunk, s nem szeretné, hogy rendszert csinálnék ebből. Mondtam, hogy orvosnál voltam, de nem nagyon érdekelte...Egyfolytában pakoltam. Ajtónyílást csináltam, s berendeztem a pincét. Lassan van új lakóhelyem. Aztán volt egy furcsa kirándulás, nagy tanulságokkal. Ezzel sikerült visszanyertem a szabadságom. Viszont A Jill ebből is jó nagy szart kevert. Felhívta az Elenát, az meg az Editet. Az meg keresett engem. Lényeg, hogy alig sikerült kikeverednem belőle. Innentől kezdve mindennapos a cirkusz. De végül is kihordják még a Borisz cuccait is. Majdnem. Mondtam, hogy maradhatna is, de nem. „Az a gyerekek fája”, mondta A Jill. Nem használhatom az Internetet, csak ha adok rá pénzt. Adott három túrógombócot. Tankoljak. Nem ad lakatot. A garázs, a padlás, a pince be van zárva. Kijött utánam szombat este, s nagy balhé lett belőle. Vasárnap reggel nincs busz. Gyalog megyek le. A Sanyi elvisz Szárszóra, elkapok egy vonatot. Zamárdiban stoppolok. Aztán vonatozás, az Edit vár. Pofázás. Elmegyünk az Elenához, hosszas tárgyalás. Szerdán megyek haza a Puntóval, viszem a maradék cuccot.

Okt. 29-30 finomítások Kötcsén

Fantasztikus szép idő van. Délelőtt ideérek, semmi semmivel. Nyitva a kapu, mindenki itthon van. Érintetlen minden. Pedig nagyon aggódtam. Beállnak a dolgok?

Kipakoltam, főztem, ettem, s lefeküdtem. Aztán a jó időben nem tudtam megállni, hogy iszonyú kínlások közepette ne álljak neki a tető javításának. Megcsináltam az északi részt. A Jellel semmit nem beszéltem. Az Alizhoz nem is szólok...Sokat pakoltam is. Másnap reggel esik az eső. Bent pakoltam, aztán mindenféle maradékokból strapácskát csináltam. Alvás. Aztán megint a tetőjavítás, az esőben. A lányok elmentek. Aztán a műhelyben – összeszedtem a cuccot – amit – megint Pestre viszek. Délelőtt egy ponton A Jill azt mondja: adjak neki hatezer forintot a visszavonásra. Mondtam ezer forintom van, s különben is. Fölhívtam az Editet, egyet értett. Aztán az Elenát. Azt mondja, küld a Gyöngyivel pénzt. Mondtam szó sem lehet róla. S nyomatékosan kérem, nem tegyék. Azt mondta, -nyugi.

Később bent pakoltam, elég jól haladok. Aztán befűtöttem, s egy talált nagy vájdlingban megfürödtem. Nem beszélek a családommal. Kezd jól lenni. Holnap megyek Pestre.

Okt. 30-nov. 11 vesszőfutás Pesten

Újra viszem a szerszámokat, de tele vagyok bizonytalansággal. Biztos? Van egy két munkára ígéret, meg tovább nyomhatnám a keresést. De közben ott motoszkál, hogyan lakhatok majd s dolgozhatom abban a szűk környezetben az Edittel. Behordom a cuccot, kitudja hányadszor. De most polcokat is csinálok. Átpakolom a másik pincét is az Edit cuccaival. A Pipi szórakozik velem, elküldöm a francba: „a megbízódnál keresd, vagy a közelebb állóknál. Ha ott sem találsz, megyek segíteni, számíthatsz rám. S mindenért megfizetek”. Valami ilyesmi. Aztán megint írt valami szemétséget, de csak azt válaszoltam rá, hogy „Uff”.

Amúgy mindenki megtalált halottak napján...a papát is hordjuk, de lényegében minden nap halálra elemezzük a kapcsolatunkat. A Editben is körvonalazódik, amitől már kint is félttem: áthidalhatatlan különbségek közöttünk. A műveletlensége félműveltség – se. Innen aztán nem is érdekli, érdekelheti – ami engem. S persze van kifogása bőven. S iszonyúan durva, közönséges, „férfias”, konok tud lenni. Hajsza választ el, hogy el ne jöjjenek. Egyszer nem elégült ki, s úgy nézett ki, hogy mindjárt megver. Aztán fantasztikus kedves lett, valószínű megijedt. Könyvtárban is voltunk – beiratkoztam, de minek? Aztán elmentünk a Krisztákéhoz. S jó nagy balhét csináltunk. Majd gyűlölködve kóvályogtunk a pesti éjszakában, mire hazaértünk. Pénz nincs. Hétfőn elmentem az asztalosokhoz Újpestre. Hát elég meredek volt. Néhány nappal azelőtt a Hőgernél voltam

– aszongya, ő nem csinál famunkát. Aztán teljes depresszióban eszembe jutott, hogy mégiscsak haza kéne mennem, s hintát gyártani. Elmentem az Elenához, egyetértett. A Edit is. Újra pakolás. Adott tízezer forintot. Egyszerűen képtelenség tovább húzni ezt. Leszakad a pofám a szégyentől.

A régi hetesen jöttem haza, elég szörnyű volt. Szerencsére a Jillék nem voltak itt. Pakolás. Aztán az Jégnezővel beszéltem, semmi semmivel. Közben a szokásos molesztálás az Edittől, ami érthető. Biztos iszonyúan elege van belőlem. Azért ez szörnyű.

Ma viszem vissza a kocsit, s vonattal fogok hazajönni. Mi lesz ebből? Időt szeretnék. Rendet, haladást. Nem akarok sehova sem menni. Lehet, hogy így lesz meg a kívánt szabadságom? Itthon, önállóan, szegényen-gazdagon?

Nov. 11-12 az Edit elesik, avagy kényszernap Pesten. Aztán nagy nehezen megérkezem – végre? – megint haza, Kötcsére.

Nem működik az elemem..., ez derült ki a vonaton. Úgyhogy zenét hallgattam, a kis kütyüről. Mindenütt megálltunk a borongós, száraz ligetekkel teli tájban, de mégis időben odaértünk Szárszóra. Mint egy őrült úgy rohantam Pestre. Mert, hogy majd nem sok időm lesz, s még az Elenához is el kell menni. Utána meg rohanni a vonathoz, hogy elérjem. Persze minden másképp lett. Először is összevesztünk az Edittel. Mindenáron át akarja venni a parancsnokságot, s megmondani mit, s hogy csináljak. Érdekes ez a mindenki meg akar – valahogy – „venni” dolog. Szívességeket tesznek, kedveskednek, lefeküdnék, de mindennek ára van. Úgy kell, kellene tennem, ahogy ők szeretnék. De hiszen, hogyan másképp? Szegény ez a nép... Végül is nem kellett elrohannom az Elenához, elég, ha emailben, ill. postán elküldjük neki. amiről később kiderült, hogy napokba telt, mire az Edit föladta. Az Elena fölhívott, miért nem érkezett meg péntekig. Mosom kezeimet, persze. Hívom az Editet, „a postán van, s mérgesen rám csapja a telefont...) Hosszas pöcsölés, aztán lekéstük a vonatot. „Hazamentem”. Megfűrödtem, lefeküdtem. Kellemesen süttött be a nap. Végül is béke, egy kicsi. Aztán hazajött az Edit, s kiderült, hogy egy marha nagyot esett. Beverte a térdét, a kezét, a lábát. Hósködés, de nyilvánvaló volt, hogy ebből baj lesz. Este már borogatnom kellett, pátýolgatnom. Próbáltunk szeretkezni, de fél sikerrel. Pedig szerettem volna, ha már itt maradtam. Este fölhív A Jill. Csak egy kérdése van: „valaki ült mellettem az autóban, mikor legutóbb itthon voltam? Azaz, valaki itt aludt, kiugrott a nem létező ablakon), „gatyában” elbujdosott az erdőkanyarulathoz, én meg föl-le vittem a hajlott hátú vén boszorka orra előtt, a gazdag sváb picca orra előtt, aki gyalog vánszorog a dombra? S mondtam A Jillnek visszahívtam), hogy akárki volt is, tűnjön el, mert bajba kerül... Persze semmit sem csináltam. Lehet kellett volna? Reggel elrontunk a munkahelyére. Vett nekem kajákat, s adott tízezer forintot. De a helyzet minden ellenére feszült köztünk, olyan végzetszerű. Nem jól van ez az egész. De nem tudunk mit csinálni. Ő is érzi. Végül is minden baj nélkül

hazaérek. Fölhoz a busz, s természetesen a falu fő gecije, Bálint gazda mindenütt ott van. S aztán zárva a kapu. Legalább is rajta a bicikli lánc. Hívom A Jillt. Könyvtárban van, dolgozik, mondja. Hívjam az Szandrát. Természetesen nem veszi föl. Állok a kapu előtt...Aztán elkezdem kifeszíteni az oldalsó ajtót, ami a szőlőre nyílik. Erre jön az Szandra, s mondja, a lánc nyitva van. De ezt A Jill nem mondta, s ő sem vette föl a telefont...Nem akarok, de nem tudom megállni, hogy ne üvöltsek. Lefekszem.

November 13-15 Egy másik közelharc Kötcsén, s az igazi balhé kezdete.

Másnap kétségbeesetten pakolom a műhelyem, próbálok mindent a helyére rakni. Mert, hogy a Jill mindent áthordott a kisműhelybe, s amit hazahordtam Pestről is ömlesztve van. De előtte: kérem, vegye le a lakatot. Mondom neki, hogy nem megyek sehova, itthon maradok, s szeretném visszarendezni a dolgaimat, hogy dolgozhassak...Két órát várok, hogy fölébredjenek. Mikor A Jill mondja, hogy nem csak ha kinyitom a műhelyt, amit ő még mindig „istállónak hív” (...), levágom a lakatot. Az Szandra is látja. Valami felháborodott megjegyzést tesz., - „hogy akkor most”, ilyesmit. Átvonszoló a Szerszámos ládám, s lényegében egész nap pakolok. Kezd rend lenni. De az, amit évekig rendezgettem, halomba hever. Még nagyon hosszú idő lesz, mire rend lesz. A kisműhelyt nem tudom használni, mert nincs lakatom... tehát mindent a másikban kell zsúfolnom. A műhely másik része egy fa és mezőgazdasági lerakat. Alig van cigim, s piám sincs. Pedig jó lenne valamit inni. Másnap végre nekiállok legyalulni egy fát. Elég szép lett. Halvány remény keletkezik bennem. A kis szalagfűrészszel vágom ki, s máris rettegek, hogy fogja bírni...Az első teljesen ortopéd. Aszimmetrikus. Hoszszasan keresgélek egy kartonpapírt, hogy csináljak egy sablont. Nem talállok. Közben a tetőn hullik a cserép. A Jillék nincsenek itthon. Tetőt javítok. Rájövök, hogy kell egy nagy körző. Az Edit hisztizik. Lejön, nem jön. A Jégnéző is hív, hogy ő lejön Szárszóra?) Megvárja a Jillt a könyvtárnál, s leszúrja...Estefelé nekiállok egy nagy, másfél méteres fakörzőt csinálni. Ezzel már elég szépen meg tudom rajzolni a formát. Van egy tartalék szalagfűrész lapom, de az vastagabb, nem tud úgy kanyarodni. Este innék valamit, de nagyon. Mondom A Jillnek. Kimegyünk, s a dugón keresztül kiöntjük a maradék bort. Hagymás krumplisgombócokat csinállok, először zöldséglevessel, aztán paradicsomszósszal, amiből négyöt kis nejlonzacskónyit csinállok. Mondom a Jillnek, hogy szeretném a mélyhűtő egyik fiókját használni. Erre bezárja az ajtót. Azt az ajtót, ahol azelőtt laktam, s aminek soha nem volt kulcsa. Most megkerült. Aztán mégiscsak kinyitja az ajtaját. Az alsó fiók üres, be tudom hát rakni a darabka kolbászt, meg szószaim. Szombat reggel arra ébredek, hogy beszélnem kell az Edittel. Mondom neki, hogy ide már ne kövessen. Nem érti, nem akarja. Akkor elhagyom? Mondom, nem. De ugye van ezzel némi baj...Az igazság, hogy én magam sem tudom. A

körülmények nem teszik lehetővé, hogy tisztán lássak, érezzek. Hm. Tényleg bajt szimatolok. Nem tudom, mi lesz ennek a vége. De ezt írja smsbe az Edit: „nem tudok, s nem is akarok nélküled élni”. Hm. Hát ezt tudom. Ő az egyetlen...Rohadt életbe. Fél óránként hív, s állandóan abbahagyom a munkát. Közben megy a cirkusz az Jillel. Mostanában nagyon igyekszem halkán beszélni vele. Ettől fölerősödött. Tegnap, ketten ültek a konyhában, s valami szerencsétlen kislány megoldásán meditáltak. Leültem, s vártam. Aztán mondtam, hogy szeretnék valamit mondani. Két mondatot. Kényszeredetten félrenéztek. „Két napon belül”, - kezdtem, s A Jill máris közbevágott, hogy nem érdekli. „Szeretném elmondani” – szabadkoztam. Két napon belül rárakják a jelzalogot a házra, akarom mondani. Ezt az Edit tanácsolta, az Elena soha nem figyelmeztetett erre. Nem akar velem beszélni, - mondta. Beszéltél tegnap az Elenával. Igen, s majd jövő héten lejön, s egyeztetjük a listáinkat. Veled nincs mit beszélnem, mert te nem érted mit mond az Elena. Majdnem mondtam valamit. Az Elena ugye az én ügyvédem, hm. De nem mondtam. Fölálltam, s kimentem dolgozni. Az Edit tanácsára hosszasan emésztettem, s később semlegesen fölhívtam az Elenát. Igen, majd jön stb. Szóval, itt volt a Gyuri. Cigit kért. Érdekes, ahogy egy cigány tud kaserolni. Az alázat végtelen...De mondtam neki, hogy nincs, se cigim, se pénzem. A Jillnek kapirgálta a leveleket, aki jön-megy, még mindig, mint egy nagyszony. Egy ponton rájövök, hogy a tucatnyi csiszolószalag mind ahhoz a szalagcsiszolóhoz van, amit A Jill eldugott. Megint kértem tőle, de igencsak fennhangon elküldött a p..ba. Hívom a rendőrséget, mondtam. Bejövök, de nem találom a telefonkönyvet. Amúgy is ciki. Mire föl is? Csak játszom az agyam? Ha nem hívtam őket, ő fogja. Közben kértem egy kis bort. Ebéd előtt jó lett volna leengedni. Hozzak egy üveget, - mondja. Ha mégis kihívja a zsarukat, nem kéne piásnak lennem, hm. Aztán eszembe jut valami...

S kipakolom a konyhát. Ebben az Elena is segített, sőt határozottan javasolta. S aztán majd csereberélünk tárgyakat. Fájdó szívvel csinálom ezt. Olyan, mintha a templomból lopnék...

De miközben A Jill mit sem sejtve kint menetel, sikeresen kihordok minden fontosat. Rezsót, sztereót, kávéfőzőt, edényeket. Másnap reggel még a kis szekuriti kamera, az üzenetrögzítő adapterét is kihozom. Aztán lefekszem...Végre huzatot rakok a kisdunyhámra, aminek piros, foszló huzatából bőven jön a toll...Puha, finom érzés tölt el. Hosszú idő óta először történik velem valami egyértelműen melengető. Arra ébredek, hogy kint üvölt a zene. Kiderül, hogy A Jill kihordta a nagy hangalakát, s dőngeti. Három óra lehetett, elég kellemes, halvány napsütés. Kint tesz-vesz. Valami növények hagymáit rángatja ki a földből. Az Szandra nincs itthon. Nos, én is megyek a műhelybe. Még a gépek zaját is túlszárnyalja a zene. Jó számok. Mosolygok magamba. Micsoda örület! Micsoda ostoba csavarások az ember lelkében. Őrjöngeni kéne a felháborodástól, de szégyellem magam. Ez a szerencsétlen nő. A mi szerencsétlen életünk. Ahogy

bombázzuk egymást a kultúránkkal. De megint eszembe jut az a jeges kegyetlenség, vagy hihetetlenül primitív s konok szívtelenség, ahogy ők bánnak velem. Vagy nincs is bennük semmi? Szakadozott, ócska film rongya a lelkük, a szellemük? Lehet valamit is elvárni tőlük? Mit csináljak a fennkölt lelkemmel? Leüvöltsem a holdat az égről? Vesén vágjam a fákat? Addig döngöljem a tétre tárulkozó barna földet, míg a tétovázó magvak a földre hullnak, az összes hal, s vad rejtekébe nem rohan, s a világ összes madara az égre nem röppen, s kavargó sötétségé nem válik mind, ami kék? S fú, ezek az ostoba természeti képek, mire is jók ezek? Mire jó ez az örökös örök-értékbe kapaszkodás? Szegény Jeszenyin jut eszembe, aki a kozmopolita költőnek ecsetelte a nyomorúságba diktálta napi nyomorát...)

Ennyire nem lehet primitív, átlátszó, infantilis az ember. Jól értem, én tényleg itt élek, kell, hogy éljek, ebben? Aztán egyszer csak arra leszek figyelmes, hogy valami leesett. Nemrég az Edit hívott, hogy nézzem meg a fantasztikusan szép, vörös naplementét... Kinézek. A műhely koszos ablaka előtt A Jill ül a földön, mellette a fölborult fás vödre. Kezd hűvös lenni. Mit történt? Nyilvánvalóan ivott. Vagy valami más? Miről szól ez a sirató ének? Ez a dobverés. Szétkúrták a konyhám, az életem, hadd hallja az egész világ? Mi ez csak alkohol, vagy jól ismert s évtizedek óta rettegett gyógyszer túladagolás. Várok. Aztán egyszer csak eltűnik a feje. Kimegyek. Lefeküdt a földre. A betonra. Hideg van. Föl kéne hívni valakit. Az Editet, vagy az Szandrát? Az Editet hívom. Ez valami demonstráció, mondja. Meg kellene várni, hogy meztelenre vetközzön, sikítozzon, verje magát. Valami folyjék. Hagyjam. Tegyek alá, fölé takarót. Fölhívom az Szandrát, s fölveszi! Évek óta először! Véletlen? Mondom neki, de nem mond semmit. Mikor jössz haza – kérdem. Ötkor. Nemsokára öt. De addig is kéne valamit csinálni..., nehogy késő legyen. Kimegyek. Fölé hajolok, az szeme nyitva. A vállam fölött néz valamit az égen. Föl kéne kelned – mondom könyörgőn. Fölemeli a kezét, s az égre mutat. Nézd. Megfordulok. Vadlibák húznak nyugatra a lilás naplementében. Légyszíves, kellj föl. Nem kellesz, mondja. Arcán értelem, s eltökéltség látszik. Ettől kicsit megnyugszom. Légyszíves, és kellj föl. Nem kellesz – mondja monoton hangon. Otthagynom. Visszamegyek a műhelybe dolgozni. De nem tudok. Megint hívom az Szandrát. Nem veszi föl. Próbálok valamit csinálni, hiába. Kinézek. A Jill eltűnt. Bement, s a tűzre rak. Aztán kigyullad a villany elől is. A fődőszobába kellett mennie. Megint hívom az Szandrát, s most fölveszi. Mondom neki, az anyja bement, de valami mást is szeretnék mondani. Igen? Kipakoltam a konyhát, mármint egy részét. De mindent azonnal visszaadok, ha megkapom a szerszámaimat. Sóhajt, de nem mond semmit. Aztán hív az Edit is, mondom mi történt. Keresem a véső-fúró alkatrészeit, sehol sem találom. Hat óra, az Szandra már hazajöhetett. Megint hív az Edit. S egyszer csak egy autó áll meg a kapunál. A rendőrség, hát persze. Az Szandra már megy is eléjük. Gyorsan bekapcsolom a felvevőt, s kimegyek. S szokásos szemesi suttyó, most egy nővel. Fasiszta rendőrnő, ezek tényleg mind azok? Folyt.

Nov. 16 visszakapom a szerszámaim. Bizakodás és kétség.

Napsütés, békés vasárnap. Az Edit a Pestre menésem szervezi, különösen az Ágin keresztül, aki gyászol, mert meghalt a barátnője rákban...Dolgozom kint a műhelyben, meg porszívót javítok. Lassan ébredszik a családom, de minden békés. Nyilvánvalóan valami készül, így nem fogják hagyni, ahogy van. Még kávé sem tudnak maguknak készíteni. Szörnyű, milyen eredményes ez a primitív megoldás. S valóban. Egyszer csak jön A Jill egy listával. S a fűben, mint valami lopott malac, ott a szerszám. Mind. Kettő kivételével. Írjam alá. De tartok egy kis demonstrációt, ennyi nekem is jár. Vasárnap, s tényleg szép idő volt. S persze a fő érv az lett, hogy nincs cigim...Az Szandra akadékoskodott, a szokásos az autóval. De végül – balhék után mégiscsak elkezdtünk egymáshoz közeledni. Komoly érv volt ez a kipakolás. Mármint, hogy neki alacsony a vérnyomása, kávé kell inni, meg ilyen dolgok. Hihetetlen. Próbálta elhatárolni magát az anyjától. A Jill gyűrösten s mélyen hallgatott. Később, mikor kértem tőle egy kis bort, mondta, hogy nincs. Mármint az Szandra kiöntötte. Azt, amit valamelyik nap kiöntöttünk a hordó aljáról. Ilyenek vannak. Gyorsan bedobáltam a cuccaikat, nem raktam a helyére. A Jill bukott sereggént csak tötyögött. De valahogy nem volt bennem sajnálat. Valahogy a butasága csöppet sem felvidító többé. Először csak a faluba akartam menni. Közben az Edit hívott, hogy hogy tudna nekem pénzt küldeni. A Valin keresztül...

Valahogy sehogy sem akartam ezt így. S ekkor eszembe jutott, hogy valójában van nekem kis pénzem még a bankban. Tehát elmentem Szárszóra. Az automataiban nem volt pénz. Földváron meg nem működött. De volt egy másik. Tankoltam hétszázért. Aztán a kocsmában Szárszón ittam egy nagyfröccsöt, s vettem egy fél liter bort.

NOV. 20 „TAVASZ, NYÁR, ŐSZ, TÉL, S TAVASZ ÚJRA”, AVAGY A BUDDHISTA ÚT

Egy luxuskabinban suhanok már megint át a jól ismert tájon. Sorba maradoznak el ifjúságom, s később felnőtt életem szaggatott színterei. A még mindig feltúrt Kelenföldi pályaudvar, még mindig a várakozó tömegeivel. Szatyros, güriző, cipekedő nagy közösségével; számtalan restijével, szerelmi találkáival, családi összetartozásával, ahogy a hajdani nagy kültelkek, Érd, Tárnok, Százhalombatta, Iváncsa felé várakoztak. Aztán jött az Albert halvai nihil, a Rózsavölgy benépesült paradicsomi idillje, majd a Pista néni kocsma, ami még most is megvan, csak már a híres „érdes tapintású” fasírt nélkül. S persze mindjárt Budafok, ó, kamaszkorom megannyi varázslatával, csínyével, sokkjával, s horizontjával. Az István téri Általános, ahonnan kicsaptak, mert kivertem a villanyt, hogy a boron-

gós őszi estében áram híján előbb hazamehessünk. A kanyargós dombra futó lépcsők, ahol első új ruhám, s cipőm sétáltattam, tizenhárom éves ifjú herceg. A „Jata”, a 4-es és 6-os villamosok végállomása, a mozi, mellette a könyvesbolt, ahol a könyvek, jajj a könyvek. Meg a közért, meg a vasbolt, meg a trafik meg a kis piac, amivel szemben tisztes prolikként laktunk, egy darabig.

Folyt.

S aztán végestelen végig a táj, lombtalanul, de tele élő és meleg képekkel, fél életemmel. S most rohan velem egy a luxus kabin, dohányzó öt bársony ülésével, alig hallani a pullman kerekeket.

Emlékszünk? Egyszer már pergett ez a film, bizony, mikor is? 1999-ben, kilenc éve! atya-gatya.

Nézem mi változott, hát nem sok. Illetve, ha ezt a történetet nem lehet annak venni, emlékszünk, hogy is volt ezzel a nővel, akivel most valami véget ért, tényleg, hogy kerültem én ide vissza, édeskishazámba? Hogy is szól a krónika? Sorba maradoznak el ifjúságom, s később felnőtt életem szaggatott színterei. A még mindig feltúrt Kelenföldi pályaudvar, még mindig a várakozó tömegeivel. Szatyros, güriző, cipekedő nagy közösségével; számtalan restijével, szerelmi találkái-val, családi összetartozásával, ahogy a hajdani nagy kültelkek, Érd, Tárnok, Százhalombatta, Ivánca felé várakoztak. Aztán jött az Alberthalvai nihil, a Rózsavölgy benépesült paradicsomi idillje, majd a Pistanéni kocsmája, ami még most is megvan, csak most épp, a híres „érdes tapintású” - fasírt nélkül. S persze mindjárt Budafok, ó, kamaszkorom megannyi varázslatával, csínyével, sokkjával, s horizontjával. Az Általános, ahonnan kicsaptak, mert kivertem a villanyt, hogy a borongós őszi estében áram híján előbb hazamehessünk. A kanyargós dombra futó lépcsők, ahol első új ruhám, s cipőm sétáltattam, tizenháromeves ifjú herceg. A „Jata”, a 4-es és 6-os villamosok végállomása, a mozi, mellette a könyvesbolt, ahol a könyvek, jajj a könyvek. Meg a közért, meg a vasbolt, meg a trafik meg a kis piac, amivel szemben tisztes prolikként laktunk, egy darabig. Lombtalanul, de tele élő és meleg képekkel, fél életemmel, rohan velem egy luxus kabin, dohányzó öt bársony ülésével, alig hallani a pullman kerekeket.

A GYULA „NEKROLÓGJA” AZ ANYÓSOMRÓL, AKIT SOHA NEM LÁ- TOTT..., VALAMINTEGY KOMBINÁLT ÉRTÉKELÉS MINDENRŐL, AMIT A JILLEL EGÉSZ ÉLETÜNKBEN CSINÁLTUNK, S KÜLÖNÖSEN RÓLAM.

Jó utat, meg békét Mamika. Nem hiába vigyáztál, amikor nem hibáztál. De a kukkoló keselyűk pásztázzák a kis kerteket, nincs búvóhely az óvatosan nevelt porcelánbokrok alatt. Egyregyakrabban gondolok arra, hogy az élet a legveszedelmesebb betegség a világon, mert halálos. És mi ösztöneink sanyargatóan

gyötrő követelése miatt fiatalságunkban újra meg újra gyermekeket hozunk a világra "megajándékozva" őket ezzel a járványos és gyógyíthatatlan kórral. Bocsánat de egyre több szomorú hírt kapok innen onnan. Az én szegény anyám is nagyon akadozik és a kis világja, mint egy plasztikzacskó szorosan ráfeszül a lélegző öreg ajkára. Én meg odaadtam már, minden ingóságom mindenkinek, hogy segítsen magán meg a rokonán. És lófasz a seggébe minden cseriti keresztény, muszlim szépléleknek, a romantikával összenyálazott kicsi fecskefészkes édesotthont éneklő és gyilkos pusztító gondolatokat és tetteket elkövetőeknek. Jill te egy baszom nagy lavina gombócba vagy belehasználva tölteléknek, amit, az ő szerb óriásznómok vagy déli tehénvadászok, dagonyáztak össze történelmi igazságtételnek szánva, de elejtve az utolsó pillanatban. Gurul és hömpölyög döckölve szegény fáradt játszótéri rongybabáját. No, de fel a fejfel ..., úgy sincs semmi remény, de ezt már nem volt bátorsága beleírni a cifra zsoltároskönyvbe. Listen to your heartbeat. Pa-pam-pa-pam-pa-pam, ma-mam-ma-mam- ma-mám

A Jill válasza

Köszönöm aggódo és együttérző e-mail/telefon érdeklődésedet... megvolt a temetés és nagyon 'pörfikt' volt... A Szandra pesten én egyedül itten, tök frankó...

Azért volt olyan 'ember', mindenkinek annyi baja van,) aki képes volt ezt írni az én szákszavú?) meghalt az anyám mondatomra... és még nem is IRÓ...)

Jill

JÚL. 30 ELŐSZÖR KÖTCSÉN, A CSALÁDOM HÁTBA SZÚR

egy bőrönddel megyek, benne pár sör. Senki sem vár, senki sem jön elém. A Borisz ott van, de nagyon bizi. Észre sem vesz. A Jill kiröhög a kis bőröndömért, meg ami benne van. Hozzá vannak szokva, hogy millió kinccsel jövök. De valóban a söröm is azért van, hogy ne kelljen kérnem tőlük semmit a tárgyaláshoz.

A teraszon ülök le, hoznak poharat. Ügyetlenül be akarom kapcsolni a kutyümet, hogy felvegyem a beszélgetést. A Jill észreveszi, s rám szól. Pedig milyen jó lett volna.

EKKOR ELMESÉLEM, A TERVEM, MI SZERINTEM MINDENKINEK JÓ LENNE

HÁROM VARIÁCIÓJA LENNE:

eladjuk Kötsét
eladjuk a telket
felveszünk rá kölcsönt
senki sem szól egy szót sem.

Főleg a Borisz csak mosolyog. A Szandra iszik valami bort, s gyermekded nosztalgiával próbál békíteni. De nyilvánvalóan senkit sem érdekel, amit mondok. De érezhető a feszültség a levegőben, s persze a mindig jóindulatú. Gyanakvásmentes szemüvegemmel nézve mit sem sejtetek.

Azt is elmondom, hogy most el kell mennem, hogy szerezzek egy autót, meg munka után nézzek. De napokon belül jövők haza.

Napok telnek el. Fölhívom A Jillt, hogy mi van. Azt mondja, hogy nem megy az olyan gyorsan...

Nov. 23 szombat. Téliesítés az Elenánál, s balhézik az Edit. Az első hó, meg jövőkép A Jillnek.

Reggel arra ébredtem, hogy zuhog a hó. Nagy nehezen fölkeltettem a családom, hogy hozzak e valamit. A Jill majdnem leszúrt. A boltban ott volt az Imre, s hát, bizony elég kínos lehetett neki. Lefele egy marha nagyot csúszkáltam, de fölfele már elolvadt. Aztán meséltem A Jillnek, hogy mi lesz velünk. Lehetetlenné tétél a munkámat, s így itt fogok megdöglenni a nyakukon. Azok közé a nice people közé fognak tartozni, akik kifelé nagyon szépek, de a pincéjükben valami szörnyűséget művelnek. Ezt még nem mondtam, de ez lesz a következő...Aztán lementem az Elenához. Rántotta. Balcsipart, hóviharak. Virágok ásása, zabálás. Tömör húsleves, rémes fasírt, rémes zöldborsó főzelékkel. Pakolás. Majd hét óra felé fölhoz. Szállingózik a hó. Az Elena még mindig nem érti.

Közben folyamatosan hív a Edit. Tett pénzt a telefonra, az Jégnézőis. Marha jó. A hát balhézik a Edit. Féltékeny. Elhagytam. Szörnyű hívások az Elenához, majdhogynem őt is elküldi a francba. Itthon tovább folytatódik a cirkusz, aztán ráteszi a telefont. Én meg kikapcsolom. Kint iszonyú hideg szél fúj, havazik. Bent jó meleg van. Az Elena adott egy csomó kaját, nem nagyon szívesen fogadom el. Rosszul vagyok a zabálástól. Nem tudom meddig húzom még. Néha marhára unom a banánt.

Nov. 23 vasárnap várok az ügyvédem ébredésére, meg „mi a faszt csinált az ügyvédem két napig? Pattan a húr a Edittel?

Egész nap vártam, hogy az Elena hívjon. Fél tízen kettőkor fölhívtam. Akkor ébredt föl. Fél éjjel nem aludt, mert filózott..., meg ilyenek. Jól belekeveredett szegény. Ráadásul valami a kajájából romlott lehetett, mert mint később kiderült, nagyon fáj a hasa. Nekem is...Majd hív, vagy valami...

Délután négy körül megint fölhívtam. Kérem, nem kéne a papírt megcsinálni? De, mondta. Kérem: mondjam A Jillnek? Mármint, hogy itthon legyen? „Nem szeretnék időhöz kötve lenni”, ezt válaszolta. Közben a Edittel megy a balhé, lecsapjuk egymásra a telefont. Aztán éjjel egykor A Jill rámverte az ajtót. Csak egy mondatot akar mondani. Mi van az Elenával? Mi a faszt csinált két napig?

Mert?

Mert szeretném tudni.

Mi közöd van neked az Elenához?

Azt mondta, hogy intézi az elajándékozás visszavonását.

Figyelj, miért nem intézi a te ügyvéded?

Hívjam föl az Elenát, s mondjam meg neki?

Egyébként beteg volt az Elena, ha szeretné tudni!

Ketten együtt sem értek egy rakást szart, - mondta, s elment.

Mondanom sem kell, hogy időbe telt, amíg el tudtam aludni. Egész végig azon töprengtem, hogy már megint mire készül ez a barom nő. Miért lett egyszerre olyan fontos neki?

Na meg azon, hogy ez az egész buddhista út nem fog menni. Mindenki csak röhögni fog rajtam. Ebben a társadalomban nem ezt kell csinálni...

Reggel aztán megírtam egy smsbe az Editnek. S rögtön meg is erősített. Ne legyek albérlő. Se a házamba, se az életembe. Lépjek föl a jogaimért. A konyháért, a fürdőszobáért stb. Mindig szóljak. Fölhívtam az Elenát, s elmondtam neki. Értette. Csak most rengeteg a dolga. Felajáltam, hogy én szólok A Jillnek: csinálja az Elena, csak türelem. Ez még nem dőlt el. Egy meghatalmazás kellene, hogy védeni tudja magát. Még én mondtam, hogy nem-e az a veszély van ebben, hogy az Elena magára vállal valamit, amiért majd A Jill közösen az ügyvédjével megtámadhatja őt. Mármint, hogy nyomás alatt történt mindez, bele lett kényszerítve, pedig nem ezt akarta. Ezért bonyolult a dolog. Meg kell védenie magát, s A Jill előtt, bizonyos mondatot beiktatva akarja csinálni.

Valami állásról is beszélt az Edit, amit a Gábor nem vállalt el. Valami sofőrség, NYUGAT EURÓPÁBA kéne menni, szar helyen, vagy a kocsiban aludni stb. jól fizetnek. Mondtam, hogy egy kicsit több részlet kellene. Három nap munka, három nap pihenés...Nem tudom. S közben ugye kéne egy a helyfoglalásos játék is. De ha megint el fogok menni, akkor, hogy? Mindegy. A Jeepet el kéne adni, vagy

mi. Szóval kell a garázs kulcs. S meg fogom neki mondani, nem tudom mi lesz belőle.

Ha volna egy kis pénzem, időt nyernék. Jön a karácsony, Újév, meg ilyenek. Tél, főleg a tél. Na meg a „harc, legyen harc”. Undorító.

Elfelejtettem a jelszót. Karácsony és környéke.

Mindegy, majd rájövök. A Krisztaéknál csinálom a szekrényt, szörnyű. Az Elena eltűnt. Mindenki eltűnt. Az Jégnezőnek mondtam, hogy fölöttem Pestre, s dolgozom. Valamennyire békén hagy. A Jill számokat küld, holott megfenyegettem, hogy új válóper lesz beadva, ha nem csinál semmit. Kötcse meg a családom is megszűnt számomra létezni. Én is lassan megszűnök. Most egy másik családdal baszkkódom. Nincs egy hely számomra ezen a világon. Marha jó, nem?

Félek baj lesz ebből. Nincs miért, nincs hol, nincs miből. Nem tudom, mi lehet ennél szarabb.

November 24 azért valahol szörnyen szégyenlem magam..., avagy egy beteg asszony kirablása

Nyirkos, hűvös reggelre ébredtünk. Már hajnalban fölkeltem, s nekiálltam a konyhában mosni. Mindenki aludt még. Azon töprengtem, hogy valahogy többet kéne használnom a konyhát. Ezt az Edit később meg is erősítette, amikor buzgón helyeselt, hogy ez itt, ezen a részen a világnak nem megy. Az egész mártíromság, egy baromság. Semmire sem jó az egész, csak hogy kinevetesse magát az ember. Bizonytalanul, de igazat adtam. Elképzeltem vigyorgó emberek hadat. Egyedül a családomban „bízam, bízhatnék”, hogy ők netán megértik. De sajnos ott is igencsak nagy hézagok vannak. Mert mi van akkor a sok igazságtalansággal, ami velem történt? Miért nem adtak legalább egy ici-pici hírt, jelet, együttérzést, vigaszt? Vagy azt gondolják, hogy egy kívül-belül üres idióta vagyok, vagy, hogy bűnös, s akkor megérdemlem? De legalább miért nem adtak, adnak egy esélyt? Igaz, mondom én anélkül is. De mégis. Ezért aztán határozott és hűvös próbálok maradni, de szolgálatkész, és udvarias. Minden nyitva, az Szandra valamikor békében elment. Lassan csavarodik a kés? Lassan kezdik megérteni a dolgot, hogy létezem? S hogy ne tudnak csak úgy félreállítani, lenullázni, elküldeni, eltüntetni?

Hamarosan azután, hogy szóltam neki, A Jill kinyitja a garázs ajtaját. Mármint a lakatot. De azért először benyögte, hogy most nem ér rá. Amire azt kellett mondanom, hogy akkor levágom...

Iszonyú ramaty. Mi lesz ebből? Hogy lehet ezt megjavítani, renberakni, eladni? Mindegy. Nekiálltam egy kislámpát csinálni.

Egy ponton odahív, hogy kellene segíteni. A kemence légtelenítőjét csavargatni. Próbálom, be van ragadva. Majd szét megy az ujjam, mégse. Mondom neki. Azt mondja, hogy hadd próbálja ő... S közben oktató beszédeket tart, mintha én nem tudnám, mire van. Ott voltam, mikor össze lett rakva, s évekig én kezeltem. De utána nyilván ő is.

Odaengedem, de ne állom meg, hogy ezt megjegyezzem. Föláll, kínlódik, a fájó kezével is. S egy ponton, elkezdi rángatni a gipszkartont, hogy jobban hozzá férjen. Hé, hé, hé! Azért a gipszkartont ne kéne letépní. Erre, mint aki súlyos sokkot kapott, elkezdett rázkódní a zokogástól, leászott és elment. Próbálom újra, de nem megy. Elmegyek, hozok egy WD40 sprayt, amitől beindul. Hallom, hogy távolban A Jill hangosan s hisztérikusan sír. Aztán megjelenik az ajtóban. Látszólag megkönnyebbülve. Mondom neki, már működik, meg hogy nem kell a termosztátot letekerní, elég a kapcsolót két sebesség közé állítaní. Sokkal könnyebb. Visszamegyek lámpát szerelní. Ekkor azzal jön oda, hogy ezt a Gyula szokta csinální, de miután eltűnt, elzárhatnám a csapokat, mert jön a nagy bazdmeg, azaz hideg, meg csapadék. S már megint magyarázza, hogy kell. s természetesen ezt is sokszor csináltam, de erre sem emlékszik...Mondom, oké, mindjárt megcsinálom. Kell egy férfi a háznál, mondja. Ja, itt vagyok, de talán nem egy ablaktalan pincében kéne neki élní, nem? Erre ne szól semmit. Megyek a garázsba, fölnyitóm a motorháztetőt, s hát szörnyű. Kérdezi mit csinálók, mondom, valami rendet...

Közben A Jill megkérdezte, hogy kell e valami a boltból...Nem, nincs pénzem, - mondtam.

A Jill letámadja az Elenát a falu közepén

Egyszer csak hív az Elena. Föl van háborodva. Találkozott A Jillel a falu központjában. S A Jill megtámadta. Élőben is feltette a kérdést, hogy amíg itt volt lent, két napig miért nem volt ideje elintézní az elajándékozás visszavonásának papírmunkáját. Az Elena nagyon föl volt háborodva.

Nos, fogtam s nekiálltam vízteleníténí. Lemásztam az aknába, s tiszta sár lettem. Három féle fogó is kellett, hogy az elrozsdásodott csapokat el tudjam fordítaní. Aztán nekiálltam, hogy leszigeteljem a csöveket. Lassan dél lett. Megmelegítettem hát a maradék, moslékszerű húslevest, amibe jó sokat öntöttem a zöldborsóból is. Ezeket ugye az Elena adta, s gyanús, hogy ettől fáj a hasunk. Utána megettem az iszonyú sós fasírtokat is, amire az Elena azt mondta, hogy életében nem csinált ilyen rosszat.

Amúgy elmesélte, hogy a „leprájával” volt elfoglalva, azt kenegette. Mármint a sömörét, vagy mit. Mindegy.

Mentegetődzem A Jill nevében is.

Ezután bementem kicsit ejtőzní a konyhába. Jött A Jill is, s valami baromsággal nekem is nekem esett. Mármint újra elkezdte elmesélní, hogy mi történt az Elenával. Próbáltam helyes útra terelní a beszélgetést, de nem ment. Üvöltött, s

hajtogatta, hogy én leszarom a családom, nem ide jöttem haza, hanem az Elenához, ő miattam jöttem haza, mert behíjított. Akkor most oldja meg ő, amit kevert...

S hogy én mennyire nem törődök, hogy mi van velük, nem tisztelem őket stb.

Egy darabig hallgattam, aztán nem bírtam tovább. Mondtam, menjen ki a konyhából. Nem akart. Jó, mondom, akkor én megyek be hozzád. Majd megmutatom, milyen az, ha nem tisztelünk valamit. Előre mentem, s leültem. S mondtam is neki, miért csinálom. Aztán kijöttem. Persze, közben szórványos ordítózás. Visszajöttem a konyhába. Már majdnem elaludtam, s reméltem bejön. S valóban, jött is. Hisztérikusan a virágokat kezdte el pakolni, gondozni.

Megöngözném a pálmát a nappaliban, mondta egy üveg vízzel a kezében. Tegnap öntöztem. Vagy van valami rendszer ebben, mármint, hogy hétfőn kettőkor szokott vizet kapni? Erre fogta, s földhöz vágott üveg virágálátétet. Aztán egy vázát. Az első után nem szóltam semmit. Végül is nem szokott ilyeneket csinálni. Semmi nem látszott az arcán, látszólag nyugodt volt. De nyilván nem. Mikor látja, én az vagyok, gondolja, szabad a gazda, hm. Nos, a második után, mondtam, hogy elég. Odamentem a telefonhoz, hogy hívjam a rendőröket. Az asszony töri a közös dolgainkat. Már egy hónapja ki van kapcsolva a telefon, - mondta.

Ezzel föl is adtam. Amúgy semmi értelme sincs hívni őket, teljesen magunkra vagyunk maradva: lehet lopni, beosonni, csalni, hazudni, ütni, törni, zúzni. Barom világ ez. Később ennek különös jelentősége lett...Akarod, hogy én is ezt csináljam? Mert máris kezdek! S fölálltam fektemből.

Nem, nem, ne, please, mondta. Én tényleg nem bánám, ha megbeszelnénk dolgokat. Nem válaszolt. Elkezdtem valamit mondani. Mondom, megértem, hogy úgy is lehet nézni dolgokat, ahogy ő, de ez ránk nem jó. Rám biztos nem, ez a falusi, beszűkített dolog.

A Jill szétküldözi a Naplóm részleteit, balhé, rendőrség

Még mondtam pár mondatot, amikor megint elkezdte a litániáját. Üvöltések. Tulajdonképpen végig a Naplóból vett részleteket, ami már önmagában is irritált. De elég jól bírtam. Egész addig, amíg ezt nem mondta: Egyébként, nekifogtam, hogy évekre visszamenőleg összeírom ezeket a nőügyeket.

A naplóból? Igen, már elég jól haladok vele. S utána megmutatod, elküldöd embereknek? Még nem döntöttem el, mit csinálok vele...

Ennél a pontnál előntötte a fejem az iszap. Nem fogsz te semmi ilyent csinálni, de rohadt dög. S elindultam előre. Jött utánam, de nem érdekelt. Belöktem az ajtaját, végig könyörgött, hogy ne, azt ő születésnapjára kapta stb. Később a rendőröknek azt mondta, hogy az örökségéből vette, azaz ahhoz nekem semmi köze.

Elkezdtem leszedni a dolgokat, miközben fölborult az egész asztal. Lepotyogtak a dolgok. Kirángattam a vezetékeket, s a winchestert kihúzva elindultam hátrafelé. A Jill közben hívta a rendőrséget. Miután elhoztam s a pincébe beraktam a dolgot, visszamentem. Elkezdtem körülnézni a cd-k között. Lényegében egy

régi beszélgetésünket találtam csak, meg néhány filmet, amit többször kértem, de mindig letagadott. Persze tiltakozott, de mondtam, nem érdekel. S hogy a rendőrökkel vissza fogok térni, s végig nézem a lakást, hogy még miket dugott el.

Ahogy a rendőrökre vártunk, gyorsan átöltöztem. Bekapcsoltam a kütyümet is. Felhívtam az Elenát is. Azt mondta, igazam van, ne fossak. S tanácsokat adott, nem először feleslegesen), hogy milyen magyarázatokat adjak a rendőröknek. Én már tudtam, hogy semmilyen nem kell. S jöttek, hárman. Egy nő, meg két pasi. A szokásos Szemesi bunkó. Nagyon fölháborodott. Mondta, ha még egyszer kihívjuk őket, följelent bennünket. Semmit nem tudnak értünk tenni. A Jill mindent előadott. Elmondta, hogy elbasztuk a válást is, ki akarta hozni a bírósági végzést, de senkinek sem kellett. Fölhívtam a két nőt, az Elenát, meg az Editet. Az utóbbi megint kioktatott, mindent jobban tudott, s csak azért nem rakta rám a telefont, mert szóltam miatta. Igencsak fárasztó ez a nő. Este már nem szóltam semmit. Szemlátomást mindenki visszavonult, visszahúzódott az odvába. Ezt az sms-t írtam mindenkinek: „Azért valahol szégyellem magam”. Mindenesetre fűtök. Legálább legyen meleg. Amúgy is én lettem a fűtő.

Nov. 26 szerda, gyalulás, néma csönd és hullaszag, aztán vékony reménysugár

Kemény munkával próbálom itt a technológiát, meg az anyagokat kitalálni, de elég kétségbeejtő. S közben iszonyú hideg van. Lefagy kezem-lábam. S főleg a vesém.

ÉVEK ÓTA VÁROK

Hogy valamilyen megoldásra nyíljon alkalom. Rengeteg próbálkozás is történt, de mind csak visszafelé sült el. Újra és újra kimentem, s hosszú időket töltöttem el magányban, lehetetlenségben. Reménykedtem, hogy tudok sok pénzt csinálni, s azzal meg lehet oldani dolgokat. Ez nem ment. Ezért aztán más megoldás, a bonyolult, a fájdalmas, a keserves felé kellet fordulnom. Végül is hazajöttem. Az itt lévő idillt próbáltam racionálisan megoldani, de kiderült, hogy az minden csak nem az.

Magam is sok hibát elkövettem. A legnagyobbat, hogy nem gondoltam, számoltam azzal a lehetőséggel, hogy mi van, ha nem megy. Mármost a Gandhis, békés út. Meglepő felismeréshez jutottam. Egy véletlen kapcsán. Nézegetve a telefonom, gondoltam valahogy föl kéne hívni a Székely Gyula haverját, a Zsoltot. Nem találtam a telefonszámát. A Gyuláé ki van kapcsolva. Aztán találtam egy Zsoltot, s tudatbeszűkülésembe azt hittem, hogy az az. Fölhívtam. Kértem hívjon vissza. S totál hülyét csináltam magamból. Ne haragudj, hogy zavarjak, próbálalak hívni Amerikából...!Ó, miért nem küldtél inkább egy repülőjegyet!

Jé. Tényleg, azt kellett volna...Hát persze. Figyelj, arra gondoltam, hogy kéne már beszélni egy férfiemberrel, mert itt csak csupa nő van körülöttem. Oké, monddad, mi a dráma tárgya. Nem tudom, megőrjít a feleségem. Mivel? Teljesen felforgatja az életem, az életünk. Igen?

Megbolondult szegény. Eladja a szerszámaimat, pl. Eladta a szalagfűrészem, nem tudok dolgozni. Próbálok vele dűlőre jutni, de nem lehet. Próbáltam a békés, Gandhis utat...

Ja, a Lénárt abba pusztult bele...hú, ez fantasztikus, hogy ezt mondd, eddig ez nem is jutott eszembe...Itt ezen a ponton esett le a tantusz, hogy én valójában a „rossz” Zsoltot hívtam. A Kőröspatakit, az asztalost, akivel nemrég találkoztam, hátha tud valami munkát, ill., hogy nem tudnám e nála tartani a szerszámaimat. Valójában már akkor elmondtam, hogy mi az asszonnyal az ábra. S persze nem tudott, de rendes volt. Valami örültnek csinálnak bútorokat, de elegen vannak. Helye sincs. Hol van most A Jill? Hát itthon Kötcsén. Miért, visszaköltözött? Igen. Mert hát emlékszem, hogy kivettek itt egy lakást, s hozta a bútorokat is. Ott voltak a gyerekekkel. Nem, hazajött, még mielőtt én visszamentem Amerikába. Küldtem nekik a pénzt, eltartottam őket. Aztán hazajött, mert elegen volt. S gondoltam, hogy valahogy meg tudunk egyezni. De hát nem megy, s nem tudom, mit csináljak vele. Mert sajnálom. Csak hát valahogy nekem is kéne valahogy élnem. Mindegy, tényleg ne haragudj, csak hát itt ülök magamba, s kezdek begolyózni. Gondoltam jó lenne valaki véleményét hallani, főleg egy férfit. S te jutottál eszembe.

Nincs semmi baj. Sajnálom, hogy érdemben nem tudok segíteni, de örülök, hogy hívtál. Remélem valahogy meg tudtok egyezni.

Nos, tényleg elgondolkodtatott ez a dolog.

2009. Tavasz, nyár, ősz, tél, s tavasz újra”, avagy a buddhista út, Elválunk a Edittel, hazaköltöztem Kötcsére

Nem jön le értem, én megyek föl busszal. Azt mondja fáradt. Látszólag minden jó, de valójában egymás agyára megyünk. Így, utólag nézve is, de ott is azt kívánom, bárcsak megszabadulnánk egymástól.

Valójában egyetlen szót sem tudunk egymásnak mondani, anélkül, hogy ne lenne ellenségeskedés. Este elvonulunk. Ő telefonál, sörözik, meg meditál. Azon, hogy új életet kell kezdenie. Magán töpreng. Sorszerűnek fogja föl, hogy minden munkáját elveszíti, mert kirúgják. Odamegy, s hülyét csinál emberekből. Pár óra alatt megpróbál – mint egy örült mindent megcsinálni. Fogd a pénzt és fuss. S persze ezt senki sem bírja. Pár órát képes csak – idegileg is, fizikailag is végig dolgozni. Nincs türelme. S már hozzám se. Nekem se hozzá. S persze, mindent az én sumákolásommal magyaráz. Se vége, se hossza célzásoknak, félóránkként

tesz egyet, a nőimre. Nem érti. Nem is könnyű, de ez van. S hálát adok a Jóistennek, hogy nem rúgtam föl a kapcsolatam az Jégnezővel.

Most akkor mi lenne velem? Az orvoshoz sem jött velem. Külön utakon jár. Szerintem sumákol. Pénz is nuku. Én fizettem ki a gyógyszereket, sőt még cigarettatömőt is vettem neki, az utolsó fillérjeimen. Az egyetlen dolog a kaja. Azzal etet, de húst az már ritkábban. Igazándiból nem érdekel, de ezek olyan jelek, amiket nem lehet észrevenni. S persze pakolt. S persze minden reggel vesz nekem egy zsömlét meg egy kiflit. Tejet is. A szeretkezések? Hát igen. Olyan, mintha azért csinálná az egészet. Kilóg a lóláb. S ezt már olyan nagyon nem szeretem. Ennyire már nem izgat a szex. S olyan töredékes is az egész. Végül is itt van már megint egy nő, akit bevezettem az igazi szexbe. Azt mondta, hogy hüvelyi orgazmusa soha nem volt... Mit mondjak erre? De hát ebből nem lehet megélni. Kivéve, ha az ember selyemfiú? Ami soha nem volt se céloom, se vágyam. Mindegy. Aztán egy szép napon, a vasúti jegy tanulsága szerint – jan. 13-án szépen hazavonatoztam. Mert, hogy már a dátumokat sem tudom.

Jó nagyokat kínlódunk. Végül is befejeztem a Krisztáéknál a munkát, hála az égnek. Visszahordtam a szerszámokat a pincébe, de nem tudom minek. Jó lett volna hazavinni...

Egyedül a szeretkezés, ami jó. Abban most jutottunk el a csúcsra. A Editnek most volt először életében ilyen intenzív hüvelyi orgazmusa. De ez nem elég, s valahogy én sem leszek ettől olyan nagyon boldog. Próbálkoztam az Imolával is, de a szokásos langyosság. Persze nem könnyű neki. A gyerekek.

Mihez kezdjek itthon?

Végül is a Editnek valami konstruktív dologról beszéltem. Hogy el kéne mennem dolgozni, s lehet a hajóval valamit kezdeni. Kipucolni a telket, meg ilyenek. Szóval biztosítani a megélhetést, s közben szisztematikusan keresni valami befektetőt. Társat. Vagy kölcsönt fölvenni. Vagy ilyenek. Nos kicsit én is a mélypontra értem. Nem tudom mit lehet csinálni.

A Edit baszogat, szerintem aggódik, hogy elveszít. Nagy a pofája, de valójában ilyen pasit nem talál. Pedig iszonyú sokat szenved miattam, sajnálom is. Miközben pontosan tudja, nem ilyen nő kellene nekem. De agyas, rafinált, tudja, pont ez a nagy alkalom. Ha jobban lennék, az esélye kisebb lenne. Szóval igyekszik mindent megtenni, amíg lehet. De az is igaz, ez nem sok. Ő azt mondja, hogy csak szeretne valamit biztosan tudni. Végül is ezt értem. Én is így szoktam ezzel lenni. Ráadásul neki sem könnyű... Hol találtam én ezt a nőt? Már megint jól be-
trafáltam valakivel. Mi van hülye vagyok?

S persze szeretem is. Iszonyúan elhasználta magát, de az ágyban jó vele. Amúgy is jó vele. Sokszor iszonyúan földühít az erőszakos félműveltségével. Ebben teljesen hétköznapi, közönséges, hülye proli nő. Olyan nagyon nem is néz ki jól a hirtelen múlt szókeségével. Olyan, mint egy aszott sárga szilva.

Igen ám, de ahogy elnézem a többi ilyen korú nőt, hááát, mit mondjak? Szörnyű. S ez a nő tényleg szeret engem. S én is őt, lassan megszokom. Olyan, mint egy szeleburdi íróné) kislány. Persze az is fölmerül, hogy tulajdonképpen egy elmebajos. Bizonyos értelemben, biztos. Hisztéria. Gyógyíthatatlan kisebbségi komplexus, ráadásul örökös bizonygatással. Felületes ismeretekkel, amire azt gondolja, hogy ha nagyon állítja, akkor úgy lesz. S én meghallgatom, elnézem, eltűröm, tolerálom. Néha bepöccenek, s „megbüntetem”. Ilyenkor ki van akadva – én vagyok a durva! Szerb. Épp Dinnyés mellett megyünk, tele van a kiöntés vadmadarakkal: gémek, szárcsák, kócsagok, vadkacsák. Enyhe, borús idő van. Valahol, persze az örülete mellett nem tudom igazán hibáztatni, hiszen én is ilyen vagyok! Szörnyű!

Persze sokat tanultam, s hát higgadtabb vagyok, nyugodtabb is. De valójában öregsünk mindannyian. Az alkatunkból adódó nagyképűség, álmodozás, aminek az alapja ugye az a hülye, s igen, öröklött lelki alkatunk. Én azt hiszem, hogy többet tanultam, s tudok is. De persze, azt szeretné, ha egyrangúak lennénk. S igazándiból nem is akarom, hogy szarul érezze magát. Olyan nagyon sok lehetőségem pedig nem is volt a megmutatására milyen is vagyok, mit is tudok. Ami jó, így fokozatos tud lenni, nem annyira fájdalmas.

ELHAGYOM HÁT MEGINT PESTET, NETÁN ÖRÖKRE?

Sohasem melengetett ez a város, másik se. Hiába születtem ott, mindig elvagyódtam belőle. S most különösen valami végzet sodor vidékre, ahol hihetetlen, de van egy házam! Mi lesz velem? Micsoda hetek hónapok jönnek, befelé fordult, békés, emlékező, boldog Évek? Eljutottam hát végre a hazatérésig? Vágyott még a hazatérő Odüsszeusz kalandra, izgalomra? Vajon mi is történt aztán vele, ott-hon?

Este a Pound-ról olvastam, hogy micsoda büntudata volt a fasiszta tevékenysége miatt...hogy ez addig ment, hogy az egész életművét szégyellte, silánynak tartotta – minden dicséret, elismerés ellenére. Persze, ő azért valamit alkotott. De ugye itt van ez a kérdés: mit csináltam én?

Miért áldoztam fel magam? Semmim sincs.

Buta emberek önzésévé vált az életem. Ugye a történet úgy szól, hogy valamit ki kellene hozni ebből. Túl sokat beleraktam, s most arra lennék kényszerítve, hogy valami megalázó dolgot csináljak. De nem tudok. Se fizikailag, se mentálisan nem tudom ezt már csinálni. Pedig erre akarnak kényszeríteni. Hagyjam magam? Vagy legyenek öngyilkos? néha semmi értelmét nem látom az életemnek. Azaz semmilyen reális kiutat nem látok magam előtt.)

Valami igencsak halvány kis gyertyaláng pislákol előttem. Ráadásul másokat is bajba hozok...Zsarolnom és fenyegetnem kéne, hogy valakit rákényszerítsek dolgokra. De ez valahogy nincs ínyemre. Gengszternek lenni? Érdekes, hogy mióta megegyeztünk a szerszámokban, enyhültek a dolgok. Visszarakták a kutyaikat a füstölőbe, nyitva van az ajtó a folyosón – mert hideg van? Nos, nem volt busz. Tizenöt perccel késte le a vonat. Ittam egy nagyfröccsöt, ami ugye semmire sem jó...), aztán húzva a „talicskámát” elindultam Szárszón gyalog. Folyott rólam a víz. Hideg, délutáni napsütés, fél egy. Aztán ittam egy másik fröccsöt. Szárszó határában aztán fölvettek. Szóládíg. S eszembe jutott a Feri. Hazahozott, szó nélkül. Nincs munkája, otthon pöcsöl. Senki sem volt itthon. De pár perc múlva jött A Jill és az Évi. Kimentem. Meglepődtek. Ittam még konyakot, sütöttem krumplit, kolbással, aztán lefeküdtem. Hideg volt, kikapcsolták a fűtésemet. Hívtam az Editet, de nem vette föl a telefont. Ottfelejtette az autót, ahol parkoltunk. Ezer baja van. A húga fog kölcsönadni neki százezret. Mert, hogy lemondták a lakást. Alig fizették ki az ehavi lakbért is, amitől nagyon pengére ment le mindent. Iszonyú sok pénzt adott nekem szegény. Nyilván azzal a hátsó szándékkal, hogy ez egy befektetés, mert majd elmegyek dolgozni. Segített is, de nem megyek. Gondolom ez kiderült számára. Iszik, s iszonyú melodramát adott elő este. Szokásos női szakasz. A húga gyerekei aranyosak, bezzeg. A Zsolt vett egy kocsit a húgának. Ettől kiakadt, s azt mondta, hogy az ő élete egy nejlonzacskó szar. Hát, van is gond a gyerekekkel, a férjjel stb. utálatra, elidegenedésre nevelte őket. Milyen értékek is vannak ott? Nos, ez mindegy, több bajt nem okozhatok náluk. Jó vele lenni, de elég vékonyka cérna ez, nem nagyon fog bennünket összetartani.

Szabadulni akarok. Ráadásul, valami baja is van. Erre a tej dologra hivatkozik. Viszont négy éve nem volt nőgyógyásznál...Szellenteni meg nem lehet. Soha nem halottam. Én belőlem egyfolytában jön a hátvágány-gáz. Belőle semmi, pedig ő is evett belőle. Lehet, ez a baja? Vagy valami más? Örökké jég hideg, pl. mert nem öltözik föl. Fölsorolhatatlan a hülyeség nála. Náluk. Egyedül szeretnék maradni. Összeszedni magam. Valamit el kellene adni. A Jeepet, gondoltam. Jó szar lesz, de valahogy ki kellene másznom a bajból. Százezer forint, annyi kellene? Tudnék közlekedni, tudnám a hintát csinálni. Ez az egész válás dolog a háttérbe került. Végül is nem olyan fontos, de a házat rám kellene íratnia A Jillnek. Különben újabb balhékét kell produkálnom, amihez semmi kedvem. Az biztos, hogy össze kellene szednem magam. Ez az egyetlen forrásom jelen pillanatban.

Nos, azóta itthon Kötcsén

Jill nem iszik, s kezdi fölfogni, - így józanul – hogy micsoda egy képtelen helyzet ez.

Én igyekszem jól lenni, minden nap főzök a kemencében valamit. Iszonyú mennyiségű kajám van. Volt már itt székelykáposzta is: füstölt kolbásszal, szalonnával, s rendes hússal! Meg paprikás krumpli, meg rakott kel, meg túrós csusza. Ma szerencsére megkérdezte A Jill, hogy na akkor mi van? Mert hát ugye marhára idegesítem. S beszélünk, beszélünk, s nagyon lassan haladunk. Mi kell a váláshoz. Én ahhoz ragaszkodom, hogy legyen rám íratva a ház fele. Amihez kell egy lista: az ingóságról, meg az ingatlanról. Hogy miben egyeztünk meg.

2009 január 9 Utolsó út Pestre, vége a Editnek?

levél egy ismeretlen nőnek

Hát igen, - mondaná, erre még egy szótlán székely is...

Végül is erre jó a költészet, ahogy a költő mondja:

"szeretem a költészetet
mert elém hozzá az életet
s érezteti velem, hogy a
lelkemnek árnyéka van "

Gregory CORSO)

De ugye ennek is, mint mindennek, több olvasata van. Lehet egy burkolt üzenet, meg valakinek az állapotábrázolása. Mindkettő elég általános. Aztán sok minden eszembe jut. Plédül, hogy az élethez mennyi minden kell. Kellene. S komoly dolog ez a jó dolgokban megmerülés, egy-egy motívumra való ráérezés, csak ettől lehet a hó mégjobban kavargó. Mostanában az a kép alakult ki bennem, hogy nem baj, ha nem nagy, de legalább kerek legyen. De mindennel baj van. Mert az ember nem akar elmenni erről a világról anélkül, hogy fel ne töltené a bugyrait. Aztán eszembe jut a görög mitológia, hogy hányféle isten is van ott. Hányféle isten, s istennő. Azaz, senki sem képes képviselni mindent.

Megy a szegénylegény az úton, s arra jön egy Istennő.

S mutat neki egy aranyalmát. S totál kiakad. Akinek ilyenje van, milye lehet még? - gondolja. De még mielőtt végig gondolhatná, egy másik Istennő terem ott, aki egy hárfán valami gyönyörűséget penget. Szirének, mint tudjuk. S az ember kikötteti magát az árbochoz. Aztán hazaér az ő birodalmába, s kikötőben csak a kuttyája várja...Ez a virtuális szabadság elég veszélyes. Valójában létre kéne hozni a lelkek és testek nagy kommunáját, í s hagyni az országokat), ahol társadalmi kööttségek nélkül mindenki csipegethetne vagy zabálhatna egymásból: hol ezt, hol azt, hol itt, hol ott. Senki sem teljes, senki sem tökéletes. Aztán itt van az Internet, ami egy másik terület-terület asztalka, tele mannával. Miért kell ehhez valaki öregedő teste? Mindenki olyan szép, amíg nincs társadalmi vonatkozása. Mint a

szerelem, ami azért nem vicc. Aki tapasztalta, az tugggya. A totális boldog feloldódás és elme-extázis nirvánája. De itt van ez a sok törvény, mint a gravitáció is. Az ember légies álmából arra ébred, hogy elzsibbadt a nyaka. Hogy zuhog a vécé. Mind aki normális szeretne egyszer egy jó életet. Ebben a totális kiszámolásban egyet lehet érteni. Na jó, de hogy?

Végül is jó, hogy valaki megcsinálta a Jul and Jim - et. Hogy van olyan, ahol csak a "lényegről" lehet gondolkodni. A lélek szabadon lötyöghet, akár tragédiába is. Minden megengedett. De valójában az ember még mindig "hasított fa" módjára determinált, csak a képzelete szaladt el, ettől az új világtól. Nem az a bizonyos patyomkínos ágyúlövés teremtett egyenlőséget, hanem a virtuális technika. Képzelfidhetünk, mint az "állat". A kisember is gazdag lett - kiengedtük a képzeletet a palackból...Korunk egyik legendás happeningjévé vált, amikor egy cseh börtönből szabadult, raccsolós kisember kiállt az amerikai honatyák elé, s ezt mondta: "az egy marha nagy tévedés, hogy a lét határozza meg a tudatot. Pont fordítva van: a tudat határozza meg a létet". Az egész Kongresszus tombolt. Még ilyent nem hallottak. A világ urai szégyellték magukat...De - szerintem - ez is csak egy blöff. Csak az ellenpólusa leninelvtárs aranyköpésének. Szerintem az enyém jobb: "hol ez, hol az". Attól függ. Mennyi a hatalmad. De, mint tudjuk, hogy a hatalom meg összefügg a kizsákmányolással, erőszakkal, s mint olyan...Ha vannak forrásaid, az egész Hollywoodot meg lehet csinálni. Egy párnak lehet hat házassága, húsz gyereke, tíz lakása, öt kontinensen, s minden fasza. S semmi baj! Szóval, a totál nagylátószög, a nagyáltalánosítás, a nagyelhatározás, az kevés. Az a rohadt ördög tényleg a részletekben lakik. S egyetlen humán elenszer van, a kompromisszumok meg az alázat. Mint tudjuk, az alázat végtelen. De ezzel is van egy bibi. A kollektív egész birodalmi mentek tönkre az individual sötétbe bujkáló ellenforradalmárjaitól. Hát bassza meg: itt vagyunk, "szabadon", s egyedül. Mint mikor felszabadították a négereket, s nem tudták, hova menjenek. Mióta hazajöttem, mást se látok, mint szétment házasságokból, s más közösségekből felszabadított, szabadba csapott embereket, akik kisebb vagy nagyobb kertjeikből az égre sóhajtoznak. Mint én is: "ha volna egy olyan valószínűtlen..." De hogy?

Hol van Internet, hol nincs.

A mobilom nem működik. A mínusz tíz fokok után esők jöttek. tűzifát vágtam a gérvágómmal, nem szívesen. A napjaim főzéssel, némi gondolkodással a jövőn, meg ivással, nyugtalan alvással, meg pöcsöléssel telik. Fontos döntés előtt állok, s egyszerűen nem találom a helyes utat. Idő kell hozzá. Hol fényesnek látok mindent, hol sötétben. Hol azt gondolom, hogy sokat ér ez itt, hol meg azt, hogy semmit. A Jill szívóik velem, sumákol. Kitér a válaszaim, a döntés, a megegyezés elől, ahol csak tud. Úgyhogy csak lebegek. Miközben, állítólag, jó nagy balhéja van a tanácsnál. Utolérte a sok hülyesége. Ki akarják rúgni, vagy mi. Pedig tényleg nem

mondtam rá semmi rosszat. A Edittel való levelezésünk jól mutatja, mi történik. Félek ez a nő tényleg nem hozzám való. Alkatilag, vagy inkább szellemileg még annyira sem, mint az Imola. Az Jégnező is hülye, de az legalább szelíd. Rám hagyja. De a Edittel egy mondatot sem lehet beszélni. Egy nap teljesen bepánikolt, s fölmentem a Habostortára. Volt egy két nő, de semmi. Rájöttem, hogy először tényleg rendbe kéne tennem magam, mert így nem megy. Csak kíváncsi vagyok. Végül is van nő, az is valami. Egyik hülyébb, mint a másik. Persze, kívülről minden jónak néz ki. Most Péternek hívnak, jó nem? Minden mindennel, s semmi semmivel...Mindenesetre fenntartjuk a kapcsolatot a Edittel, bár valamelyik nap már azt mondta, hogy „lehordja a cuccaimat a pincébe. A szerszámokhoz”. De aztán gyorsan visszavonta. Szóval, mindketten azt gondoljuk, hogy hátha mégis lesz ebből még egyszer valami...Elég savanyú. Kiderült, minden feszültség ellenére igencsak meg vagyunk vadulva egymásért. Azért ez jó. Mihez kezdjek itthon? Végül is a Editnek valami konstruktív dologról beszéltem. Hogy el kéne mennem dolgozni, s lehet a hajóval valamit kezdeni. Kipucolni a telket, meg ilyenek. Szóval biztosítani a megélhetést, s közben szisztematikusan keresni valami befektetőt. Társat. Vagy kölcsönt fölvenni. Vagy ilyenek. Nos kicsit én is a mélypontra értem. Nem tudom mit lehet csinálni. A Edit baszogat, szerintem aggodik, hogy elveszít. Nagy a pofája, de valójában ilyen pasit nem talál. Pedig iszonyú sokat szenved miattam, sajnálom is. Miközben pontosan tudja, nem ilyen nő kellene nekem. De agyas, rafinált, tudja, pont ez a nagy alkalom. Ha jobban lennék, az esélye kisebb lenne. Szóval igyekszik mindent megtenni, amíg lehet. De az is igaz, ez nem sok. Ő azt mondja, hogy csak szeretne valamit biztosan tudni. Végül is ezt értem. Én is így szoktam ezzel lenni. Ráadásul neki sem könnyű...Hol találtam én ezt a nőt? Már megint jól betrafáltam valakivel. Mi van hülye vagyok? S persze szeretem is. Iszonyúan elhasználta magát, de az ágyban jó vele. Amúgy is jó vele. Sokszor iszonyúan földühít az erőszakos félműveltségével. Ebben teljesen hétköznapi, közönséges, hülye proli nő. Olyan nagyon nem is néz ki jól a hirtelen múlt szókeségével. Olyan, mint egy aszott sárga szilva. Igen ám, de ahogy elnézem a többi ilyen korú nőt, hááát, mit mondjak? Szörnyű. S ez a nő tényleg szeret engem. S én is őt, lassan megszokom. Olyan, mint egy szeleburdi íródsz) kislány. Persze az is fölmerül, hogy tulajdonképpen egy elmebajos. Bizonyos értelemben, biztos. Hisztéria. Gyógyíthatatlan kisebbségi komplexus, ráadásul örökös bizonygatással. Felületes ismeretekkel, amire azt gondolja, hogy ha nagyon állítja, akkor úgy lesz. S én meghallgatom, elnézem, eltűröm, tolerálom. Néha bepöccenek, s „megbüntetem”. Ilyenkor ki van akadva – én vagyok a durva! Szerb. Épp Dinnyés mellet megyünk, tele van a kiöntés vadmadarakkal: gémek, szárcsák, kócsagok, vadkacsák. Enyhe, borús idő van. Valahol, persze az örülete mellett nem tudom igazán hibáztatni, hiszen én is ilyen vagyok! Szörnyű! Persze sokat tanultam, s hát higgadtabb vagyok, nyugodtabb is. De valójában öregsünk mindannyian. Az alkatunkból adódó nagyképűség,

álmodozás, aminek az alapja ugye az a hülye, s igen, öröklött lelki alkatunk. Én azt hiszem, hogy többet tanultam, s tudok is. De persze, azt szeretné, ha egyrangúak lennénk. S igazándiból nem is akarom, hogy szarul érezze magát. Olyan nagyon sok lehetőségem pedig nem is volt a megmutatására milyen is vagyok, mit is tudok. Ami jó, így fokozatos tud lenni, nem annyira fájdalmas.

Érdekes, hogy mióta megegyeztünk a szerszámokban, enyhültek a dolgok. Visszarakták a kutyákat a füstölőbe, nyitva van az ajtó a folyosón – mert hideg van?

Hazavánszorogtam. Közben beszéltem az Jégnezővel, aki lelkesen ajánlta, menjünk Boglárra.

Az egész hétvégére. Mondtam jó. S akkor még nem tudtam, hogy a Editnek vége. Neki azt mondtam, hogy Földváron a Bobnál van valami munka. De nyilvánvalóan már minden kis jelre figyel. Mikor azt mondom, hogy igyekszem A Jillel jóba lenni, mert ez az érdekem, ezt is begyűjti. S egy ellenséges képet állít össze rólam.

JAN. 13 TÓL, MIUTÁN HAZAVONATOZTAM –

Január 26. Pesten fölmondani a Geotechet

Kaptam ötezet a Sanyitól. Beszéltem az Szandrával, hogy én nem akarom föladni a házat. „Akkor dolgozni kell” – mondta. Előtte A Jillel csúnyán összevesztünk, kihúzta az Internetet, meg nem akartam odaadni a kocs kulcsát. Kicsit beszéltem az Elenával, elég genyó volt. Mindegy. Itt volt nála a Samu. Holnap jönnek a Kriszta rokonai, Megnézni a házat, lehet, hogy megveszik, vagy mi... - nem sok jót várok tőle.

Szegény Lénárt.

A nagy szívével, az örökös toporgásával. Ráadásul egyszer ki is dőlt a liszt köztünk ezen. Azt mondta, hogy én rossz irányba megváltoztam, szívtelen, kegyetlen, érdekközpontú, nagyképű, pökhendi fasz lettem. Valami ilyesmi. Lesajnálva beszéltem neki, róla akkor. Hiszen még ment a bicikli. Ott volt Amerika, dollár, megoldások.

Nyilván ők a Jillel jóban voltak. Mindig is. Lehet, hogy egyszer le is feküdtek egymással. Ott voltam, ez az óta is gyanús...

Mindenesetre A Jill azóta is ingázik köztem és közte, legalább is, amíg él. Emlékszem egyszer megyünk a híresen szép Kötcei fák alatt hozzánk, amikor A Jill

egy mély sóhajjal, tele nosztalgiával a hangjában megjegyezte, Szegény Lénárt szokta mondani, mikor még élt, hogy milyen jó, mikor ráfordul erre az útra, olyan mintha haza érne, milyen szép ez a táj. A Lénárt? – fordultam felé. Nem nézett rám, kissé meglepődött. Vártam, vártam, hogy eljusson a tudatáig a kérdésem. Láttam a kis grimaszt, amikor megtörtént.

Nem én mondtam ezt, s egyáltalán ki jött, költözött ide a világ végéről ezért? Nem válaszolt, merengve nézett maga elé. Mint az a régi emlékbe kapaszkodó kőrözött, aki körött a kör hirtelen bezárul, s akinek jobb híján ez a széppé deformált hiedelem maradt.

S agyvérzést is csak az ő kapott, én nem?

De ezt már mondta, felesleges volt kérdezni. S hát az

A Jill lett, aki az utolsó pillanatig eljárt hozzá, jobban, mint a saját családja. S éveken keresztül együtt piáltak. Ivócimborák. Én kétségbeesetten és nagyon határozottan húztam vissza A Jillt, több-kevesebb sikerrel. Szerintem én adtam neki az erőt, hogy időszakonként le tudjon szokni a piáról. Büszke is volt rá, s hagytam, hogy ezt magának tulajdonítsa. S olykor elábrándozzon az alkoholista cimborára mély életbölcsségén.

Békülés, utoljára? Nem baj, ha elveszik a jogsim, akkor beugrok a kútba – mondta A Jill Igen, végül is sikerült beszélni az Szendrával. Este keresett, miután próbáltam hívni, meg írtam neki egy smst. De aztán lekéstem, mert mindenkivel telefonáltam.

Mármint, újságoltam a jó hírt, hogy válaszolt. Hogy egyáltalán válaszolt! Az Szandra elment Pestre, pasizni. Szombaton. Ott is alszik. Aztán vasárnap reggel telefonált, hogy tízszer hányt. S majd valamikor jön haza, Földvára érte kell menni, este. Elvoltunk A Jillel, piáltunk is, aludtam. Kezdünk bizalmasok, lenni. Éjjel fél egykor fölkeltem, hogy „na, gyere csak ki öcsi”. Mert most aztán velem akar lenni, mindig. Főleg mikor piás, s szekál egyfolytában. De mondtam neki, hogy ezt nem szeretném, s éjjel el is küldtem a fenébe. Beszélgetés vasárnap. Azaz mondja, hogy majd ő elmegy az Alizért. Nem szereti a lány, ha velem van. Mert bármikor mondhatok valami kellemetlent. Mintha az orra alá szellentének. Nem bírja a férfiakat? Nos, mondja A Jill, elmerengve ezen? hogy majd ő elmegy, egyedül. De hát piás volt. Mondom neki, ez nem jó ötlet. Elveszik a jogsiját is. „nem baj, akkor beugrok a kútba”.

Ezt válaszolta. De aztán együtt elmentünk. Elvagyunk, de igencsak hullámszik a dolog. Fát hordok, meg készülődök a jeep javítására. Főzők egy nagy fazék bablevest, amiből senki sem eszik. Pedig jól sikerült. Hétfőn nekiállok az Opelnek. Próbálom kipucolni, mert kigyulladt a motort jelző lámpa. Visszacsavározom a lökhárítót, amit A Jill leszakított. Gondoltam kifújom a kompresszorral. Nos, nem indult be, de elégett egy csomó vezeték. S innentől kezdve egy totál rémlátomás lett belőle. Egész nap nem ettem, nem ittam, egy percre sem álltam meg. Mert

semmi sem működik. Se a fűtés, se a hűtők, se világítás, semmi. Hogy kész legyen, mire jönnek a lányok. Egyszer kértem A Jillt mi lenne, ha sütné egy kis palacsintát. De olyan hulla voltam, hogy nem is nagyon ettem belőle.

Kedden aztán előjön a feszültség újra. Nem bír magával A Jill. Fogalmam sincs mi ez nála. Olyan mintha egy srapnelja lenne.

Reggel mondom neki, hogy beszéljünk meg dolgokat. Azt mondja, rám förmedve, hogy „mi van a válással”?

Miért kérded?

ki szakít kivel? Elválunk a Edittel, hazaköltözöm Kötcsére

Tegnap este a Edit fölhívott. „Hallasz?” – kiabálta, mint aki fontos dolgot akar mondani. Aztán közölte, hogy „menekülj előlem, velem nem lehet együtt élni. S ezt vedd figyelembe, mikor A Jillel beszélsz”. Hiába kérdeztem rá, csak ezt hajtogatta. Mindez az után volt, hogy többször, a Skypeon is beszélünk, ahol a józanság jegyében, de „még szerettük egymást”. Persze, régóta gyanús nekem ez az egész. Valójában mindketten az elválás-elválasztás kegyetlen játékát játsszuk. A nagyvonalú, de hiábavaló kegyeskedés ideje lejárt. Nincs pénz. Nyolcvanezer forinttal mentem föl, s harminccal jöttem haza. Egy újabb kanossza után. Reménytelen az egész. De, ami még ennél is rosszabb, hogy lassan az derül ki, hogy tényleg, de tényleg nincs közöttünk semmi. Oda jutottunk, hogy egyetlen mondatot nem tudunk egymással beszélni, valami rettenetes feszültség, egyet nem értés, s az ebből adódó utálkozás nélkül. Amúgy jól vagyunk, de fölmerül a kérdés, hogy ez a cérnaszál fönt tudja-e tartani életünk öreg autógumiját. Az is fölmerül, hogy egyszerűen kiadta az utamat. Furcsa, körmönfont módon... Reggel kiraktam a harminc valahány ezer forintot az asztalra. Azt mondta, - hüen az eddigi beidegzéshez, gyakorlathoz, hogy maradjon nálam. A kocsit is odaadta. Ő ajánlta, hogy miután az Elena itt van, most jöjjen el. De lehet, hogy csak így akart – nagyvonalúan! – lerázni. Aztán szép lassan letisztult a kép benne. Elkezdett, - gondolom – sörözni, s kitalálta ezt a tíz körömmel való szelíd letépési formulát: baj övele van, menjek a búsba. Az ezzel járó apróságokat már könnyű lesz elintézni, hm.

Kihasználva az alkalmat, egy magyar nő „megvesz engem”

De eszembe jut, hogy az egész kijövele nem az én ötletem volt. Valójában mindenbe behúzott. Festett nekem egy irreális képet, hogy ő milyen jól elvan itt-hon. Mindenkit ismer, milyen jó összeköttetései vannak! Én meg benyaltam. Pedig végig gyanús volt. Aminek persze sok olvasata lehet. Egyrészt ő tényleg el van. Kis, vékony fonalon, de folydogál az a világ. Az asszonytársasával, a kamasz fiával, a techno szemléletével, a picsányi lakásával, a menhelyes kutyájával, a százéves ráncaival, a rémes barátaival, a féltékeny férjével, gondolta, majd valahogy megvesz engem, én meg beállok valami kis kalodába. Vagy hozok haza-

csinállok magunknak egyet. Egy jobbat, mint ami van. Látszólag lehet ilyen. Csak, mint ahogy a fenti felsorolásból látszik, ez nagyon csenevész. Vannak dolgok, amik megoldhatatlanok. S hiába van minden jó közöttünk, hiába közeleg az idő, mikor leszakadhat a fiáról, s végre önálló lesz, akkor is megmarad közöttünk a behozhatatlan lemaradás: az érdeklődésünk, kultúránk közötti hihetetlen különbség. Amiből aztán az is adódik, hogy bizony az életben való céljaink, a speciálisak teljesen különbözőek. Szóval elköltöttem rengeteg pénzt – rá – na meg feleslegesen magamra. Semmire. Valószínű lelkiismeret furdalása van emiatt, s ezt törleszti. Már mondtam is neki, hogy „átbasztál” engem. Biztos, hogy értette. Ami ugye azt jelenti, hogy „megerőszakoltál” ...Valójában én igyekeztem lebegtetni mindent. Nem dönteni. Nem gyufát húzni. Ő lépten-nyomon megteszi: milyen érdekes valaki eltérő valóságértékelése. Amire sokszor azt kellett gondolnom, hogy a bolondé. Hogy nem normális. Működik, csinálja, csak azon a szűk kis körön belül, ami az élete, a lehetőségei voltak. S akár messzire képes, de tényleg elmenni ebben, de ahogy távolodik, úgy devalválódik. S még ha csak ennyi lenne. Nem tudok mindent erre fogni. Bármilyen egyszerű, s megnyugtató lenne. Ez az erőszakos, válságban lévő nő minden áron föl akart engem szedni, valóban mindent meg is tett ezért. Én meg besétáltam. Azaz vállaltam, hogy hazajövök, s lesz, ami lesz. Na, hát ez nem így van. Kétszer A Jill miatt jöttem haza, most „őérte”. Azaz háromszor találtam jó okot a hazatérésre. Egyik se volt megalapozva. De tényleg nem tudok én hazajönni? Persze, jogosan fölmerül, hogy ha igazándiból magammal törődtem volna, azaz félreteszem a pénzt, amit keresek, akkor mi van. S persze az is fölmerül, hogy akkor megéri e? Az valóban egy emberi út? Ily módon viszont megint nekem jön vissza bumeráng. Másokkal törődni, azt jelenti, nekem nem marad. Mindez ideiglenes, s végén megint egyedül maradok. Finggal nem lehet tojást festeni.

Hajnalban, tele utálattal, de a túlélés sikeres érzésével értünk haza sofőrünkkel. Fél három lehetett.Úgyhogy most beverjük a szunyát.

Válás a Jilltől

A Jillel két napja nem beszélek. Próbáltam, de kiakadt. Mert ugye a múlt elemzése jön elő. Mármint, hogy ő miben volt hibás, ismerje el, hogy kegyetlenül elbánt velem, nem törődött velem stb. A Jill közölte, hogy „én nem megmentettem, hanem megöltem őt”.

Hát, ez nem volt nagyon jó. Nincs önvádam, nem gondolom, hogy mindenért én vagyok a hibás. De megdöbbenett, mennyire mély a szerencsétlensége. Két napra ki is ütötte magát. Valójában lefekszik, de mégis szörnyű. Egyik este az Szandra panaszkodott, hogy „ott ül meztelenül a földön, s valamit kéne vele csinálni.

Tesztek rá valami takarót, vagy ilyesmi”. ”. Ráadásul aznap későn jött haza a lány, mert hogy defektet kapott. Gondolkoztam, elmegyek megjavítani az autót,

le is mentem elé félúton, mert hogy kellett volna a kulcs. Internet nincs, szerintem valamit mohinál vele, nem tudom mit... De ez nem biztos. Az Szandra is szeretne volna használni a netet, de így nem tudta. Nos kicsit én is a mélypontra értem. Nem tudom mit lehet csinálni.

Erre a Edit azt mondta, hogy ez veszett fejsze. Ő sem ismerné el soha, a nő ilyen. Mindenesetre én ezt a következtetést vontam le. S itt megállt bennem az ütő. Ezt tényleg nem lehet tisztázni: minél jobban erőltettem, annál rosszabb. S valami olyasmi keletkezett bennem, hogy ez a nő olyan buta – szokásos – hogy kész, én abbahagyom vele. Valószínű most ért véget bennem a kapcsolatunk. Azóta nem szólok hozzá, az elkerülhetetlent kivéve. Végül is jó itt lenni. Működik minden. Olvasok is valamit. Egy jó kis szar élet.

SZEX AZ EDITTEL, - egy visszaemlékezés

..... Nem is értem, hogy szerethettem egyáltalán azt a nőt. Azt hiszem, hogy inkább csak az eszem egy részével szerettem. De igazándiból egy jó ideje hihetetlen ellenérzések is vannak bennem, s szinte nap mint nap eszembe jut, hogy mi csoda egy kelepce ez az egész. Micsoda egy képtelenség, hogy egy ilyen bunkó nővel vagyok. Az, hogy a természetünk ennyire hasonló, hogy milyen súrlódásmentesen tudunk lenni egy csomó mindenben, kevés. Beszélgetni semmiről sem tudunk. Egy világ választ el bennünket. A szex az jó, bááár, ott is van némi prücök. Túl természetes, szinte vulgáris lett. Mikor ilyeneket mond, hogy ő tulajdonképpen egy „két lábon járó pina.” Nem csak a kijelentés, de ilyen is. S persze fölmerül, hogy nekem egy ilyen nő kell, csak a szex? Ráadásul, ennek súlyos személyiségbeli okai vannak, mert valójában nem is erotikus. Közönséges. De már megint sikerült összeszednem egy iszonyú kisebbségiségi komplexusban szenvedő nőt, aki ezen keresztül próbál fölnőni. S az, hogy erre én tanítottam meg, egy külön örület. Egyszer mondta is. S tényleg ragaszkodott is hozzám. Az összes pali, akivel életében volt, valami játék babának tartotta, s egyszerűen jól megbaszta. De előtte, hogy valami jó neki is legyen, gyorsan kielégítette. Az Edit valahogy megtanulta, hogy a mellei meg a csiklója, hogy működhet együtt. Tudott ezekre figyelni. Ezért volt az a képtelen helyzet, hogy a Miklósával is olyan jó volt, akinek híresen nem állt már föl. Gondolom elbabázott vele... Velem ugye, meg megtanulta, hogy van hüvelye. De tényleg. Egy nő, aki lefeküdt fűvel-fával, s aki semmilyen lelkiismeret furdalást nem érzett, hogy a pasiját megcsalja. De, mi erre a jó szó, ez inkább csak fantázia játék volt, semmilyen testi élmény tovább fejlődésé, kikerekedett szemekkel nézett rám, mikor figyelmét a lába közére próbáltam, szó szerint irányítani. S lett hüvelyi orgazmusa. Mert most először valakin

keresztül, valaki farkán, na ja – keresztül kezdte az aktust, a nemiségét, a szexet felfogni, átélni, az szétáradt benne, s olyan boldog lett, majd szét repedt a segge. Mondta is. S persze valaki azt várná, hogy most aztán dicsekedjek, büszke, nagy-képű legyek ezzel. Tulajdonképpen ezzel is jó sokat kínlódtunk, mert iszonyú zavarodott tudott lenni, úgyhogy nehéz volt egyszerre elmenni. Háromszázszor próbáltuk városi, meg terepviszonyok között is, mire nagy nehezen bekattant.

Olyan, mint egy falábút táncra tanítani. Az összeakadás összekeveredés groteszk pantomimja. Azt hiszem, hogy inkább csak az eszem egy részével szerettem. De igazándiból egy jó ideje hihetetlen ellenérzések is vannak bennem, s szinte nap mint nap eszembe jut, hogy micsoda egy kelepce ez az egész. Micsoda egy képtelenség, hogy egy ilyen bunkó nővel vagyok. Az, hogy a természetünk ennyire hasonló, hogy milyen súrlódásmentesen tudunk lenni egy csomó mindenben, kevés. Beszélgetni semmiről sem tudunk. Ahogy a magunk generálta mítosz szertefoszlott kiderült, egy világ választ el bennünket. A szex az jó, bááár, ott is van némi prücök. Túl természetes, szinte vulgáris. Mikor ilyeneket mond, hogy ő tulajdonképpen egy „két lábon járó pina.” Nem csak a kijelentés, de ilyen is. S persze fölmerül, hogy nekem egy ilyen nő kell, csak a szex? Hát így, nem. Ráadásul, ennek súlyos személyiségbeli okai vannak, mert valójában nem is erotikus. Közönséges. Már megint sikerült összeszednem egy iszonyú kisebbrendűségei komplexusban szenvedő nőt, aki ezen keresztül próbál föl nőni. S az, hogy erre én tanítottam meg, egy külön örület. Egyszer mondta is. S tényleg ragaszkodott is hozzám. Az összes pali, akivel életében volt, valami játék babának tartotta, s egyszerűen jól megbaszta. De előtte, hogy valami jó neki is legyen, gyorsan ki-elégítette. Az Edit valahogy megtanulta, hogy a mellei meg a csiklója, hogy működhet együtt. Tudott ezekre figyelni. Ezért volt az a képtelen helyzet, hogy legendás festőprofesszor Mikulásával is olyan jó volt, akinek híresen nem állt már föl. Velem ugye, meg megtanulta, hogy van hüvelye. S lett hüvelyi orgazmusa. S talán előszó életében, mint a híres díva énekében, „természetes nőnek” érezte magát.

S pipa voltam, nem értettem, hogy élhet valaki ebben az átverésben, kihasználtságban, nem érttem a férjét, a férfiakat sem, miért nem jutnak el oda, hogy nekik is jobb, ha a nő kivirágzik az antennájuk végén. Micsoda adás, földöntúli zeneművek szólalnak meg ott, mikor a karmester s a zenekar együtt dolgozik, a hegedűs úgy húzza a vonót, mintha kézfejét a karmester karja fogná, s a karmester úgy int be a fúvósoknak, s üt be az ütőhangszeresnek, hogy mindenki elfelejti, hogy ő egy egyén, az egész emberi intellektus, képzelet, s a tettekig elvezető emberi kibernetika a zenében úszás közös mámorává válik, extázisává, s még ezen is túl, magvává a zenévé válik.

Aztán minden, mint lassított felvételen elkezd hullani vissza, kifordul az én, s magára tekint. Elkezd felfogni mi is történt, itt, most, vele, naná, s innentől kezdve az élmény saját öntörvényeink szerint bárhova futhat.

Jelen esetben az összes transzcendencia oda ment le, hogy nagyon élvezte, hűls elkezdte magát nőnek érezni. Ahogy még soha. „Természetes Nőnek, mint a híres dzsessz-díva számában. Elméletileg is hálás volt ezért, de inkább csak az amúgy is túlkompenzált egoja nő, s elég keményen agresszív lett. Még egyszerű témáknál is fontos volt, hogy ellentmondjon. Szóval, az egzotikus mézeshetek elmúltával, itthon „magyaros szűzermévé” kiklopfolva, a végén az agyamra ment

Hirtelen a férfiak és ő közte egy rés keletkezett, s a távolságot önnön, eksztázisban született szexualitása töltötte be. De hiszen akkor most ő egy másik, új kezdetben létezik, s mi minden vár még rá., hujujj!S rám nézett. Tekintette légvonatában egyre közeledett, majd szorosan magához ölelve, mint egy lucskos óriásamőba, mint egy hétcsápú, kihegyezett intelligenciájú, környezetébe olvadt oktopusz, szorítva suttogta: „örökre hálás leszek neked ezért.” Boldog, meleg érzés járt át, mert a dolog sikerült, mert valaki feljebb, nemesebb életterbe került, s aminek én is részese vagyok. Észrevéve felé irányuló mosolyom, nyomkodta kis öklével a szemgödörmet, s gyorsan, de nyomatékosan hozzátette. „igen, azt hiszem, hogy az a nő, aki ezt egy férfitől megkapja, az élete végéig köszönettel, hálával tartozik a nagy varázslójának, hogy csinálod te ezt?

-Mit, hogy csinálók?

Hogy vagy képes erre az önfeláldozásra, magadból így kilépni, odafordulni egy hülye vén lotyóhoz, s felgyújtani a lelkét?

Nekem is jó.

Biztos? Mi a jó neked?

Hogy látom fellángolni a rózsabokrod, édes lesz a szád, a leheleted, s repülünk, színes világban, tudod, ahogy a madarak a termálok szárnyán.

Szóval ez nem csak önzetlenség?

No, nem, ez az, mikor a szex elnyeri végső jutalmát, s szerelemmé válik. A Jóisten nem véletlen adta nekünk a nemiszervünk, meg a gyönyörérzést, ami fellángol tőle, de még ennél is több.

Több? - mi?

Megértés, azonosulás. Itt, ebben találunk rá a másikra, a másik által valamilyen önmagunkra, ahol eltűnik az ego, s megéljük a kozmoszt, együtt. Aztán úgyis...

Úgyis mi?

Az egész ügyis belevész más beszöhetetlen, befoghatatlan valóság determinációinkba, beidegzésekbe, vissza az egoba, amelyik magányos harcát vívja a külvilággal.

S nem lehetne abban is ezt folytatni?

De igen, de ahhoz folyamatosan dugva kell tartsalak.

Az jó, csináljuk azt, ne is húzd ki. Ja, persze, de máris lelöttyed, nem csak arra van.

De, csak te nem vagy képes folyamatos erekcióra.

De, az még menne, lehet, de mit, megyünk az üzletekbe, az utcán így?

Persze, megjátsszuk, hogy handicapek vagyunk, egy tolókcóban, öledbe ülök, egy nagy, kockás takaró alatt.

Tiszta hülye vagy, tudod ez nem megy.

De kár...De van egy kevésbé fülledt, s járható út.

Mi?Az, hogy ezt tudjuk, képzeletben dugva maradunk.

Öröké odaképzelem a dorongod a lunámba?

Így van, illetve emlékszel, valahogy kellő esetben fel tudod idézni milyen, s mi a jelentősége, s hogy persze, meg kell felelni, közlekedni, viselkedni, külsőségek! De hát az ember képes erre, nem csak nemiszervei vannak, hanem képzelete, fantáziája is, nem?

De, de azért az lenne a jó. Na persze, tudod mi jut eszembe?

Sejtem, annak az őrült délszlávnak a filmje. Az, nem véletlenül volt a címe Sweet movie. Tényleg, azok, ott mindenki szeme láttára, hol is, az Eiffel Torony-nál összeragadtak? Mint a kutyák? Igen, ha az ember le tudná küzdeni s szégyenérzetét. Jó, persze, de azért annak is megvan a bukéja.

Így van, a filmben az csak egy szimbólum volt, bemutatni a lényegét a dolognak, de pont ezért fontos átlátni tudni, s megjegyezni miről is van szó.

Jó. Innentől fogva folyvást magamba képzelek. Az jó lesz, kíváncsi vagyok rá, hogy bírod.

S naná izgatja a szókeségét a téma, kívülről irányítottságánál fogva nemegyszer felülről tudott lenézni még a saját szexualitására is, ami néha nem is volt olyan rossz. Na de, ennek sajnos mára lejárt a szavatossági ideje.

Tulajdonképpen ezzel is jó sokat kínlódtunk, mert iszonyú zavarodott tudott lenni, úgyhogy nehéz volt egyszerre elmenni.

„Természetes Nőnek, mint a híres dzsessz-díva számában.

S persze, előbb utóbb felkeltünk, s az élet a régi zötyögős szekérúton folytatódott.

Elméletileg hálás is volt ezért, egy darabig. Aztán már inkább csak az amúgy is túlkompenzált egója nőt, s elég keményen agresszív lett. Még egyszerű témáknál is fontos volt, hogy ellentmondjon. Szóval, az agyamra megy. Sokszor úgy éreztem, hogy egy hülye férfival vagyok együtt.

Mikor rájött, hogy nem csak egyedül lehet élvezni, attól, hogy dörzsölgetik az erogén zónáit, hogy létezik a világon a hüvely orgazmus is, bevadult. Kicsit bizonytalankodtunk, hogy együtt összejöjjen. De mikor összejött, az tényleg a mennyország lett neki. De a hülye, túlfejtett egója sokszor odafeküdt közénk. Ugyanakkor tényleg élvezte a farkat magában. Az ondóm is. Azt mondta, érzi a melegségét, amit még azelőtt soha, senkivel. Menjenek a náthába az öntelt, saját farkukat kéregető farok Jankók, de tényleg. Nem könnyű megérteni, mi itt az igazság...

Nagyon nem érdekel. A hiúságomnak se kell, semminek. Csak balhé ne legyen. Végül is jónak tartom én ezt, így legalább biztonságban van. S persze mondja, hogy szeret, mennyi mindent tanult tőlem, s hogy ezt meg is mondta bánatos, öreg harcsájának... De szemlátomást kibírta. Nagyon nem érdekel. A hiúságomnak se kell, semminek. Csak balhé ne legyen. Azt mondja, az Edit, hogy találkozunk valahol, s dugjunk még utoljára egy igazit. Mondom, hogy azt nem. Lehet, majd egyszer. Szédült ez a nő.

-

Millió cucc, hogy menjek az Pacukához így?– gyűrött farokkal, véres szemekkel? Ezek a nőstények egyből kiszúrják egymás szagát. Sokszor úgy éreztem, hogy egy hülye férfival vagyok együtt.

Febr. 1 végre! Senki sem akarja mondani: vége, kísérletek a ház eladására ?

Lassan telik ez az év, de eljött ez a nap is. Ez is valami. A Edittel totál a szakítás szélén állunk. De hiába kérdi, a szokásos hisztivel: „akkor vége?” Csak azt tudom neki mondani, hogy „én ezt nem döntöm, dönthetem el. Ez az ő dolga”. S persze ő sem teszi. Persze föllazult minden. Minden nap beszélünk, de rövid ideig. Akkor is a szokásos balhé. Számomra komoly gondok vannak a gondolkodásával, de mit csináljak. Mindenkiel nem veszhetek össze. A szokásos. S itt vagyok nyakig a magányba, télbe, döntésnélküli tehetetlenségbe. Nem tudok dönteni, mert valójában nincs mit. Nem lehet eladni a házat. A szónak minden vagy semmilyen értelmében. A Krisztáék rokonai sem jöttek, hála az égnek. „Barnaingesekkel nem táncolunk”. Kicsit megutáltam őket... Föladtam néhány hirdetést, a telekre, s egy pasi képeket kér. De nincs jó kép. Csináltam, próbálok majd neki küldeni, de nem sok reménnyel. Ki kellene pucolni a telket, ahhoz, hogy lehessen látni, mi a fasz.

Egy biztos, ki kellene várnom, - valahogy a tél végét. Szóval biztosítani a megélhetést, s közben szisztematikusan keresni valami befektetőt. Társat. Vagy kölcsönt fölvenni. Vagy ilyenek. A Jillel két napja nem beszélek. Próbáltam, de kiakadt. Mert ugye a múlt elemzése jön elő. Mármost, hogy ő miben volt hibás, ismerje el, hogy kegyetlenül elbánt velem, nem törődött velem stb. Erre a Edit azt mondta, hogy ez veszett fejsze. Ő sem ismerné el soha, a nő ilyen. Mindenesetre én ezt a következtetést vontam le. S itt megállt bennem az ütő. Ezt tényleg nem lehet tisztázni: minél jobban erőltetem, annál rosszabb. S valami olyasmi keletkezett bennem, hogy ez a nő olyan buta – szokásos – hogy kész, én abbahagyom vele. Valószínű most ért véget bennem a kapcsolatunk. Azóta nem szólok hozzá, az elkerülhetetlent kivéve. Végül is jó itt lenni. Működik minden. Olvasok is valamit. Egy jó kis szar élet.

Febr. 3 tervek, egy racionális terv az Jégnézőnek:

eladni a hajót, kocsit venni A Jilleknek, s dolgozni egy cégnek, kölcsönt, bérletet fölvenni, bérbe adni, eladni a házat, megegyezés ebben A Jillel, Nos, igen, valami lesz. Pontosabban kell valamit csinálni...Van itt annyi ötlet, csak az a baj, hogy mindenhez hiányzik valami. Így aztán – a nagy bűdös realitást alapul véve – marad a tégláról téglára dolog. Úgy tűnik, hogy nincs más lehetőség, mint a hajót eladni. Már meg is beszéltem a családdal tudod, hogy az Szandra nevére van...).

Febr. 05 Hogyan maradjak itthon? - na meg hogy basztam el az életem...S különben is, mi is akart ez lenni?

Tehát – levonva a tanulságokat – az merült föl, hogy itthon kéne maradni. Itthon kéne élni. De hogy? Mert hogy ehhez sok pénz kellene. Mind a közül a sok lehetőség közül, ami ebben a furcsa, nyomorúságos szabadság állapotban nekem van, megpróbáltam végig gondolni, hogy vajon melyik az az út, amit jó lenne nekem, amiben legjobban el tudnám képzelni magam... Az pedig semmi más, mint hogy normálisan befejezni Kötcset, s onnan tovább menni. Ha marad rá idő. Az, ami a családommal történik, egy kitérő, egy hátráltatás, egy epizód.

Eredetileg arról volt szó, hogy én létre akarok hozni egy Milliót, amiben jó élni. Mindaz, amit életemben tapasztaltam, s amit én hátráltató tényezőnek tartottam lehetőleg ki kell legyen zárva. Ez az én filozófiám. Az írásra nincs filozófiám, legfeljebb sok mondanivalóm. Amúgy is, volt pillanat, amikor azt gondoltam, hogy én egy alapkőtevő leszek. Az se semmi.

Nos, ez a dolog nincs befejezve, s csak azért, mert nehéz, még nem kellene eltérülni. Próbáltam ezer utat elképzelni, de egyik agyrémebb mint a másik. Ráadásul, egyik sem biztos.

SZAKÍTÁS A EDITTEL

Febr. 12 – egy félreértés kapcsán – mert próbálok békülni A Jillel, „Fényt kaptam” a Editnél.

Végül is ez segít, jó, hogy ő szakít. Remélem így marad. Miközben az Jégnézővel vagyunk, kikapcsolom a telefonom, - biztos, ami biztos.

S furcsa módon, piásan írtam egy elég durva reakálást, először elfogadtam, amit mond, hasonló jókat kívánva. De a második levélben lehülyéztem. Ez volt az utolsó. Magam is meglepődtem a levelemen, nem is emlékeztem rá...Tudatalatti? S erre aztán jött az, hogy fejezzük be a levelezést...Valójába örülök neki, így sokkal könnyebb. Ennek ellenére, ahogy ez ilyenkor lenni szokott, minden nap megnézem írt e. Remélve nem. S nem. Ez jó. Csak hát szenved az ember.

Ott vannak a levelek. Majd bemásolom őket...

A Editnek „nincs Internet” – igaz, vagy nem, most jól jön. Nagyon pipa rám, de azzal vágok vissza, hogy betett nekem a levele. Aztán letiltom a Skyperól, mert közben, pont, mint annak idején az Edit, egy Valentin napi előnyszabályt alkalmazva, felbukkan a Pacuka. Először nem, de aztán észreveszi, valami történt. Közben megjön a papír a válásról, amit gyorsan mindenkinek szerte kürtölök.Muszáj, mert hogy totál kiborulok, ha akarom, ha nem. S azt szeretném, ha most nyugtom lenne. De a Edit sejthet valamit. Először megértést tanúsít, közli nehéz lesz nekem, s ha akarom békén hagy. Akarom. Szent-terezás rohamában közölte: „szeresd, segítsd azt a kis nőt, megérdemli”

Mi? Hova nem tud a honi nők hülyesége süllyedni? Nos, kiderült, hogy az Edit huga valahonnan ismerte a pacukát, hiába, kis belterjes világ ez itt, szörnyű, de amúgy nem érdekel.

Később még az is kiderül, hogy a Pipi! Is tud róla az Edittel jártam, valamit el is kezdett ezen humorizálni, mire én gyorsan elküldtem a francba.

A Pacukával jól alakulnak a dolgok,

nagyon visszafogott ugyan, de érzem, hogy tetszem neki. Egy hétig nem is mond semmit. Minden nap beszélünk. „Febr. 19-én délután négy órakor aztán megjön a búcsúlevél, az Edittől.. ugyan az nap, mikor megtaláltam a neten a pacukát, hm. Melegváltás, mondhatnánk...

az előzmények

Még náluk, pár nappal előtte, még valami megoldásról beszéltünk, nagyon csinos volt, készült egy plazába. Valami találkára, amit nem mondott meg mi. Mindegy. később kiderült a férjével. Hm.) S most legyen itt pár szó a körülményekről, meg mi is történt.

Mikor a férj, az az Andriska először eltávozott híres kis kék bőröndjével, közölte az asszonnyal, hogy ő most beadja a válást. A kocsi, meg a lakás meg az övé marad. A kisebbik fiú igencsak drága iskoladíját, meg ilyeneket fizeti. De mikor megtudta, hogy az asszony Amerikába kirándul, elkezdett féltékeny lenni. S hogy most hogy haza is költöztem akkor innentől fizesse ez az amerikai pacák – az ő gyerekének az iskoláját. Amin persze én jót röhögtem. A bíróságon kiderült, a válást se adta be. A lakást is megtartja. Aztán valami nagy jelenet is lezajlott, ahol letérdelve könyörgött, kezdjenek mindent újra. Szóval, megzsarolta, főleg a gyerekekkel, mert az anyukának szent ügye volt. S azok után, hogy mit össze szidta, ócsárolta, csúfolta mély utálattal férjét, s mégis vissza tért hozzá talán igazolja a kisit morbid megfogalmazást, amivel tettét magyarázta. Mondta, találkozunk a Fogaskerekű végállomásánál egy kisvendéglőben, akar velem beszélni. Akkor még csak nem is sejtettem mi fog történni, de mikor megláttam zavarodott arcát, kíváncsi lettem, mit kíván fölhozni kapcsolatunk megmentésére. Vagy egyáltalán.

PROSTITUÁLTAM MAGAM- EZT MONDTA

Se köpni, se nyelni nem tudtam hirtelen. Csak nem?, - kérdeztem ijedten. Végül is el tudtam képzelni, hogy ez a megzavarodott, talajt vesztett nő kiállt az utcasarokra. Aztán látva ijedségem, gyorsan hozzátette: - no nem, csak visszamentem Andriskához. Jaj, hála istennek, az oké, szakadt föl nagy sóhajjal belőlem.

- De, mond csak ugye én is tudtam neked valamit adni? Mert én nagyon sokat tanultam tőled, ezt tudod, nem?- kédezte fanyar mosollyal.

- Persze, örülök, s én is sokat kaptam tőled.

- S én mindig szeretni foglak.

Én is.

Lényeg, hogy hirtelen szabad lettem – hála az égnek.

Lehet megbánja, de ki kell használnom az alkalmat. A cuccomért aggódom. Hihetetlen nyomás volt már az agyamon... S különösen, hogy a végén az élet vele már egy gyötrelmes héjánász lett.

Megint egyedül maradtam, ideiglenesen már Kötcsén, tűnődve mit csináljak, aztán fölriadtan, de csak félig, hirtelen átváltott a szín, s már a Jégnézővel, beszéltem,

aki lelkesen ajánlta, menjünk Boglára. Az egész hétvégére. Mondtam jó. S akkor még nem fogtam föl, hogy a Editnek vége. A jégnézőnek meg azt mondtam, hogy Földváron a Bobnál van valami munka. De nyilvánvalóan már ő is minden kis jelre figyel. Mikor azt mondom, hogy igyekszem A Jillel jóba lenni, mert ez az érdekem, ezt is begyűjti. S egy ellenséges képet állít össze rólam. A pacukáról prsze egy szót sem szóltam. Mert még én se tudtam, mi is lesz belőle.

A JÉGNÉZŐ SZERVEZI AZ ÉLETEMET

Némi utózőrej a Jégnézővel, még mindig szervezi az életemet, jl

Először örültem, amikor hívtalak és rögtön kicsöngött – nem a szokásos „pil-lanatnyilag nem elérhető, hívja később” gépszöveg jött. De nem vetted fel – gondoltam, talán a mellékesben vagy. Aztán kicsit később újra csengettem, megint rendben kijelzett, s akkor sem vetted. Ekkor már nem tudtam mire vélni. Aggód-tam: talán a várakozás közben elszundikáltál a műhelyben – még a végén meg-fázik Ez viszont jó hír, hogy beszéltetek Szandrával. Mire jutottatok? Mit mesél – mit csinál? hogy van megelégedve vele? milyen a társaság? Minden nap megy, vagy csak alkalmanként? Vonatozik? bírja az ingázást? Te is írtad, hogy majd valami céghez el akarsz menni.... Van már konkrét elképzelésed is, vagy valami ajánlat?vagy egyelőre csak agyalás szintjén van?Este megyek Bencézni, s ilyenkor elég későn, úgy ½ 10 tájban szoktam eljönni tőlük. Mielőtt odamegyek, 1/26-6 között esetleg tudnánk beszélni. Vagy holnap.Puszi. Ui.:

Remélem, működik a rendszer – és még nézed is a gépet (majd próbállak hívni telefonon is). Gyorsan-gyorsan válasz kellene: Most hívott a menyem: Bence szü-linapját egy héttel későbbre halasztjuk, mert az unokatestvérek betegek let-tek.HEURÉKA – így szabaddá vált a vasárnap is!! nincs akadálya, hogy akár el-menjünk Boglára a Kentaurbba szombat-vasárnap, ahol farsangi-pótszilveszteri-disznótoros hétvégi buli lesz!!!!(Itt voltunk három éve is – emlékszel?)- és ezen sápítoztam, hogy milyen kár, hogy vasárnapra vissza kellene jönnöm – most a SORS megoldotta, hogy mégis valóra válhasson a vágyam Most már csak rajtad a sor, hogy belemenj!!!) Még délelőtt beszéltem B. boglárral, lehetne-e oda-menni csak ebédelni (meg akár pancsolni-szaunázni). – Mondták, hogy igen (ebé-delni mindenképp, de mivel már voltunk náluk, a fürdőt is igénybe vehetjük) Ha gondolod (és végképp nem akarod a szombat-vasárnapi programot), menjünk el esetleg délelőtt körülnézni Zamárdiban munkaügyileg, s utána disznótoros ebéd Boglaron. Vagy a munka frontját majd máskor (egyedül) tapogatóznád körül. Vagy menjünk megint Siófokra

pancsolni? Én a szo-vasárnapra szavaznék!!!!Hívjál vagy írd (legkésőbb holnap délig!!! – mert akkor a szállás ügyében hívnom kell újra Boglárt) Puszi

Jégnéző

Végül is beszélem vele, úgy néz ki, hogy megyünk Boglára...Lesz időm gondolkodni?

VÉGÜL IS BESZÉLEM VELE, ÚGY NÉZ KI, HOGY MEGYÜNK BOGLÁRRA...

Ginsberg a Messiásom

Hajnali négykor fölkeltem, s kimentem a konyhába reggelizni, mert egy álom felizgatott. Tegnap este befejeztem nagy spirituális mentorom életrajzát, s reggel vele álmodtam. Valami lakásba költöztem, legalábbis ott pakoltam, ott voltak az edényeim, meg a disznótoros, amit most hoztam haza. S egyszer csak beállított a Ginsberg, az Orloszkival. Egy kezeslábas volt rajta, szürke. Kedves és természetes volt. Mindjárt nekiálltak pakolni, rendezkedni. Olyan volt az egész, mintha én mindent már előre nekik készítettem volna. Szivacsokból ágyakat eszkábáltunk, s összeraktuk egy helyre, valami konyhafélébe az edényekben a kajákat. Kérdezte, hogy melyik az övék, nagyon udvariasan. S mondtam, hogy egy-két süítő edényt elviszek, de a többi az övék. Arra is azt mondtam, amit el akartam vinni. Aztán egy ponton mondom neki, hogy most fejeztem be egy könyvet. Kérdezte, hogy melyiket. Föl le futkostam, de nem találtam. Pedig nyilvánvalóan ott kellett volna lennie, hiszen tegnap este még ott olvastam! Akartam mondani a címet, de aztán azt gondoltam, hogy sokkal nyomatékosabb lenne, ha látná, hiszen ő is ott van a címlapon. Miközben keresgéltem a kuplerájban, az is eszembe jutott, hogy azután, hogy megmutatom a könyvet, mesélek neki arról, mekkora hatással volt az életemre. Elmesélem neki, hogy az egyik legjobb, ifjúkori versem, neki, mint szellemi apámnak írtam. Teljesen az ő stílusában, persze. Türelmes volt, nem sürgetett. S közben az is felrémlett bennem, hogy mindazért a szeretetért majd a pártfogásába vesz, s segíteni fog még anyagiakban is. De csak nem találtam a könyvet. Közben leültünk az Orloszkival is, aki egy jovialis, jó megjelenésű úrrá változott. Előzőleg együtt ültünk vele egy repülőn, de akkor még nem tudtam, hogy ő a Ginsberg szeretője. Ami egyébként cseppet sem zavart. Semmilyen szexualitást nem éreztem, inkább, mint nagy öregekre, mentoraimra gondoltam rájuk. A csodálat és a lelkesedés volt bennem, s ők hagyták is. Nagyszerű, felszabadító érzés volt. Az egész örület eltűnt belőlem, ami az élet abszurd, megoldhatatlannak tűnő görcsévé vált mostanában.

s a végső férfi kívánság dala viszhangzott szemhéjam mögött, a

Kérdés. Hogyan csináljunk valami értelmet – ebből az egészből?

Végső nyugovóra egy anyallal térni!

Egy anyallal.

Lefeküdni, s meghalni. Nem tudjuk ki az anyal, de lehet sejteni, hogy egy nő! Miféle nő? Szabadon választott. A nők nem tudják? Na de tényleg? Nem tudják, nem ismerik a saját fiukat, férjüket. Nem érezték a mellükön, a lágyékukban, - komolyan – miről szól ez a történet? Ki az anyal, ki lehetne, kellene legyen az anyal, az én drágámnak..., – a megváltás, ebben a kicsi életben, kicsiben, kicsiben, kicsiben, egyetlenben, igazban, szerelmesben? Mi az utolsó kívánság? Mi lehet, - ha nagyon intelligensek kívánunk lenni? Hát, hogy a halálos ágyon egy kívánság maradt...Egy.

Egy.

Egy. Egy. Egy.

Egyetlen egy...

...

Na? Mond. Mond! Mond.

Hááát, hát. Hát...

- Hogy egy anyallal térjek nyugovóra.

- Hú!? Húha, húha, tényleg. Nem akarsz egy kicsit sokat? Húúúúú!

- Mind azután. Mindazok után – tévedések, lángolások, alkonyok ezerszer Összehajtogatott, kirázott, kitárt, kitergetett, eladott, s visszavett tenyérből kifolyó élet higanya.

- Na de tényleg, nem volt elég?

- Kinek az élete, az enyém?

- Akárkié! Ne lopd ki szemem. Halsz te is én is. Én életem a teremtésben, ne taposd horintontom réjtét szét. Ferdén látom a naplementét, öt fokban, balra dőlni tőled s mindenkitől. Hagyj visszahullnom tisztességgel. Ne takard el a végső kilátást, csak azt ne, kérlek.

Renbehozni aztán eladni a hajót

Szóval, ha kivirul, akkor nekiállok, s elkezdem lecsutakolni, festeni, meg ilyenek. Aztán eladni. Ebből kellene venni egy nagyon olcsó kisautót a lányoknak, s akkor én tudnám az Opelt használni. A következő lépés, hogy el kell mennem valami céghez dolgozni. Ezt azért, hogy legyen valami bejegyzett munkahelyem. Három hónap múlva meg megpróbálni felvenni valami kölcsönt.

Mindeközben lehet a hirdetéseket is intézni, úgy az eladást, vagy a bérlőszerezést. Az utóbbi engem jobban izgat, de ehhez meg:

rendbe kéne hozni a dolgainkat, azaz a telkeket is, a házat is. össze kellene állítani valami reklámanyagot, amivel meg tudok embereket, s cégeket keresni, s

megmutatni, mi az ábra. A lenti telek kipucolása igencsak fontos lenne. Így egyszerűen „nem lehet látni”, hogy mi van ott. Ki lehet alakítani un. tisztásokat, ahova valaki el tudja képzelni, hogy fölépülhet egy ház. Így csak egy dzsungel az egész. Ennek járulékos haszna pedig az lehetne, hogy lenne egy csomó tüzelőnk. Lassan a család is kezdi fölfogni, hogy van a sok nagy ötlet, meg menekülési vágy, meg a nagy büdös helyzet. Mert azért annyira senki sem hülye, hogy ne tudná, mi a normális. Csak az ugye kicsit lehangoló. Különösen azok után, amiben az utóbbi évtizedekben éltünk...S odajött A Jill, s kérdezte, hogy akkor most mi van, s mi lesz? Úgyhogy alkalmam volt – a múltat félretéve – elmondani, mit gondolok erről. Szemlátomás szerint értette. S mondtam, hogy jó lenne, ha segítene, ill. legalább annyit megtenne, hogy ezt a paranoiás légkört szüntessük meg, mikor egymásnak betartunk, zárni kell dolgokat, hogy nehogy valaki kémkedjen, vagy ellopjon valakit. Meg hogy a jogi dolgokat papíron is rendezni kell. Legyek rajta a tulajdonlapon, mint fele tulajdonos, meg ilyenek. De legelőször, ki kellene mászni a slamasztikából, aztán majd később ráérünk azon gondolkodni, hogy válunk, fűrészelünk ketté dolgokat. Szóval, legyen már munkára alkalmas béke és nyugalom.

Azt mondta, oké. Kb. hat dolgok próbálok itt csinálni. Jó bonyolult. Tényleg ki akarom használni, amíg ilyen rossz idő van. Ez a hirdetés dolog iszonyú időigényes: mindenhova be kell regisztrálni, mármint a hirdető oldalakra. A felvételre nem tudom mit mondjak. Napokra valószínű nem lenne jó. Egy nap az oké, de csak akkor, ha neked nem probléma. Valahogy továbbra sem ismerek magamra ebben a szerepben, még akkor sem, ha jó. Pedig tényleg jól érzem magam veled, olyan természetes meg pihentető. Kicsit kezdek itt észrevétlenül begolyózni a barlangomban. Szóval, neked kellene határozottabbnak lenned, az biztos segít. Tudom az unokázás neked milyen fontos, de biztos valahogy meg lehet oldani. Szemes az nem jó...

A hirdetéshez az email cím van mellékelve, oda lehet írni. Rengeteg oldal van, ahova föl lehet adni, több tízezer! Persze legtöbb gagyi, senki sem nézi meg. Ennek kisilabizálása a legidőigényesebb. Szóval ilyenek. Ma egykor kimegyek a műhelybe, akkor tudsz hívni. Puszik

Nő nélkül. Szóval, álljak át, szürküljek el,

szomorodjak el, csak azért, - mint a kisvakond - mert "ez a hazám"?

Nem tudom. De valójában nincs itt semmi baj. Egyet kivéve. Hogy mindezt egyedül? Egyre többször úgy érzem, hogy egy tudatlan, magát nem ismerő bunkó vagyok. Olyan jó lenne ezt bepótolni. De a pillantás, a kritika, az inspiráció, az érintés, az egész másik - női - világegyetem nélkül, csalás és csalatás az egész. Éhség. Elementáris éhség. S ugye, nem mindenki az. Hogy lehet azt elmondani, hogy én mennyire vagyok az? Hogy mivel lehet jóllakadni? Hogy mire

vagyok képes? Mekkora a hely, tér, idő, inger stb. igényem? Mi az, amivel beérem? Úgy tűnik, "még tudom kicsit állni a mord hidak nehéz szemét, pedig ringatott már sokat a tenger". Nem vagyok még elég részeg. Még mindig valami jobb életről álmodozom. Valahogy nehéz bevenni, hogy ennyi. Csak a vállalkozók száma egyre fogy. Elmenni egy sütit enni vasárnap délután? Hát, volt az is, de nem ismertem benne magamra. Még mindig van bennem vakmerőség, bátorság, erő. S kell, hogy a szegény embernek is legyen egy igaz útja. Az Attila szerint "kint is bent is nem foghat a macska egeret", de biztos? csak egy kicsit...

Jack

a magány artikulálatlan gágogása

Szóval, itt állok ebben a nagy bizonytalanságban, s egyszer csak magamban el kellene döntenem, mit csináljak. Vicces nem? Abszurd, az egy jó szó. S itt vannak ezek a balfasz lehetőségek, amikre támaszkodhatok. Pénznélküliség, meg egy rakás hülye ember. Önvád, hogy miért nem törődtem magammal, miért nem voltam okosabb, miért nem csináltam jobban, s rendeztem el jobban, s halmoztam föl többet, voltam határozottabb, erőszakosabb, kedvesebb, figyelmesebb, előrelátóbb; bizonytalanság egy döntéskényszerben, ismeretek rikoltó hiánya, félelem a szabadság elvesztésétől, a betegségtől, az öregségtől, a hidegtől, a nehéz fizikai munkától. A magánytól, a szeretetlenségtől, az impotenciától való félelem, az elmulasztott lehetőségekből visszakösző önsajnálattal s önváddal; hogy miért nem találtam meg azt a kicsi ösvényt, ami járható, miért ámtítottam magam. A lustaság, a nemtörődömség, a renyhe magabiztosság, amitől nem gondolkodik az ember, amitől nem mérlegel, nem sakkozik, játszmázik, mert hogy ő egy nemes, ő egy kiváltságos, ő egy szerencsés flótás, -

S hát a szépség keatsi útján kell maradni, nem letérülni mindenféle bokrokba, ahol a dekázás kopott dögei vannak, vagy csak kis ragacsokat csócsálólégyrajok, olcsó látomást birizgáló ujjak, önbizalmat ziláló véleményhulladékok, szatyrosmeggyőződéses, szarparittyás megoldások, félművelt zsebértelmezések, s kis standokon állnak kufárcárok s kisseggelt díványaikról, olvadt sajtól csöpögő lángosaikkal integetnek nekik a wellness divák, faszú-mentés árvalegények és gumicsizmás gurmentszakácsnők lökdösik egymást, vagy lesből vadásznak a még ártatlanokra. Még akkor sem, ha tudjuk, az ember az egyetlen, aki egy negatív világban képes élni, mert megoldhatatlanul megduplázódott benne a valóság. Még akkor sem, ha ily hosszúra nyúlik az élet, ha ferdére fordul a föld, s csupa kényelmetlen lejtővé és emelkedővé vált. Akkor minek volt a cirip, a levelek nesze, az ágak hieroglifája, a fák aurája, a fű illata, a mezők mesés paplanjai, a kenyéré, mely az életet leheli otthonokba, egy arc, egy remegő kebel érintése, az úrbeli boldog szenvedélyek, a vágyálomketyegés, a megismerésharsonák, a megértések hajókürtje s az az orgazmusban az áfonyakuncogás?

VÉGE A MÁSODIK KÖNYVNEK

III. pacuka következik

TARTALOMJEGYZÉK

(EGY OK A MARADÁSRA, EGY ÚJ NŐ, EGY ÚJ CSALÁD).....	6
ELŐSZÓ.....	7
NÉHÁNY SZÓ A SOROZAT KÖTETEIRŐL ÉS RÓLAM.....	7
<i>Bemutakozás.....</i>	7
MEA CULPA.....	7
<i>Magyarázat a stílus kavalkádra, vagy csalamádéra.....</i>	7
NÉHÁNY SZÓ A KÖNYV RÉSZEIRŐL.....	8
MAGYARÁZAT A FŐCÍMHEZ.....	8
<i>Témák:.....</i>	9
<i>Kulcsszavak.....</i>	9
KÖTETEK:.....	9
IMOLA. ÚJ CSALÁD, EGY SOHA NEM TAPASZTALT SZERELEM	11
2006, MÁRCIUS, EGY VALENTIN NAPI TALÁLKOZÁS.....	13
<i>Annak idején Marco Polo, ...</i>	26
<i>Kapitalista ellenes gondolatok, délen, langyos esőben, levél a Borisznak, (2003).....</i>	44
<i>Éj és hajnal senkiföldjén, lim.....</i>	50
<i>Ápr. 11. A Jill elvitte a hajó meg az autó papírjait.....</i>	55
<i>Egyik nap a biztonság kedvéért, felbírtam a Barkát, ...</i>	80
<i>Horgászni túntem.....</i>	80
<i>Elment A Jill Kötcseről elment a nő, ...</i>	84
<i>A pasik:.....</i>	84
<i>James is örököl –</i>	85
<i>Május 7 vasárnap – inntől Pesten írott dolgok, -napló.....</i>	89
<i>Az Imola feleajánlja – megváltja A Jillt, de fele Kötcse az ő nevére megy...Húba, hirtelen se köpni se nyelni nem tudok. A megváltás 8 millió, a ház minimum buszonötöt ér.</i>	91
<i>A hajó ellopása.....</i>	96
<i>június 10. Imola Második ajándata Köveskálra.....</i>	107
<i>2006. Kötcse, Június 13. AJÁNLAT JILLNEK a házmeosztásról, meg egyebekről.....</i>	108
<i>Imola el, Jill biza.....</i>	111
<i>MENTSÜK MEG KÖTCSÉT!.....</i>	113
JÚN 22-29 A FONAL ELVESZTÉSE, S MEGTALÁLÁSA..., S EZ A MI KAPCSOLATUNK	
IGAZÁN „NEM RAJTAM MÜLIK”. TANGÓZÁS AZ IMOLÁVAL.....	117
<i>Augusztus 2 Reggel azszal ébredtem, hogy mégsem kéne Amerikába visszamenni, ha... ..</i>	120
<i>Secondary rape – másodlagos nemi erőszak?, vagy mi a bráner.</i>	123
<i>2006. augusztus, az elmenés előtt, Megoldás a pénzkérdésre, na meg a jégnéző név eredete...129</i>	
<i>Aug. 11. készülődés, Harmadszor Amerikába, egy furcsa szakítás és az elmenés krónikája</i>	
.....	131
<i>nagyon bánt, verses válasz Imolának.....</i>	160
2006 JÚL. VÉGE A MÁSODIK MAGYARORSZÁGI TURNÉNAK.....	164
SZEPTEMBER ELŐ KÜLÖNVÁLÁS JACK VISSZAMEGY AMERIKÁBA.....	166
<i>76. old.Levelezés FOLYTATÁSA AZ Imolával. ILSzept. 17-TŐL, USA.</i>	166
2006 SZEPTEMBER 17. ÚJRA EGYEDÜL, AMERIKÁBAN.....	170

2006 szept. 18-21 beköltözés, kocsivárlás.....	170
Az Imola Jill által utánam küldött levelei	173
Ferlinghetti.....	193
A száros székek.....	203
Okt. 8 vasárnap Caligula lányának díszpábolja, avagy, - kételyekből főzött pacal leves – Válasz lim.....	212
Az angol nyersfordítás	214
Oct. 8 Sunday Caligula's Daughter's Feast, or, -Doubtledy, Pacallevés - Válasz lim.....	214
Elképzelem, ahogy kart karba öltve, tizen-EGYNÉHÁNY ÉV múlva, a Szajna vagy a Tiberis partján	245
Üvöltés, részlet.....	280
Önarckép számárral – avagy az én eszme-képem.....	315
Napló 2006 második dec. 17-től.A 2006 év vége Amerikában, készülődés hazamenésre. ...	356
KARÁCSONY ELŐTT? ÚJRA OTTHON.....	357
Dec. 28. „Velencei nászút”	359
2007.Január 1.?Szépség, az utolsó halvány csillag, Válasz lim.....	363
IMOLA II. RÉSZ .2007 A KASZTRÓFA ÉVE	364
Ez egy új korszak?Jan . 2.vissza az Imolához, mégiscsak..., de nem sokáig Elkezdünk levelezni.....	364
Újra néztem a naplómra, s ott van. Ez anéhány dolog:	369
„JACK, EZT MEG KELL ÍRNI, ÖREGEM” . BESZÉLGETÉS EGY HAVERRAL.....	372
Amerika újra Január 17-22, szerda-bétfő Átvergődtem ide bát, Már megint itt vagyok ebben az Amerikában.	384
2007, A KATASZTRÓFA ÉVE.....	385
Némi előzetes:.....	388
az EMBER” FRENOLÓGLA- egy áltudomány hasznos tanulságai	396
A LAVINA BEINDULT, EGY ÖSSZEFOGLALÓ IDEGENBEN	408
Kurwabányán	415
Ez egy új korszak?elkezdünk levelezni az Imolával.....	418
Febr. 1 az örvénylő senki földjén	426
Indulj velem a buddhista úton	478
Mi motiválja a férfit? Válasz lim.....	492
A RÉSZEG HAJÓ.....	506
Micsoda útjaim..., hm, nem is tudom, hol kezdjem?.....	523
innentől -kis korszakaink	527
MÉG EGY KIS LEVELEZÉS AZ IMOLÁVAL, ÁPR.-MÁJ.	537
Nem „a” SZEX, de a mi szexünk	546
szexológia lim	546
MÁJUS.....	555
MÁJ, 9. KIBÉKÜLÉS AZ IMOLÁVAL	565
2007 A JÉGNÉZŐ ÚJRA SZÍNRE LÉP	569
VÉGE 2007-NEK.....	613
2008 FÉLELMEK LENGŐAJTAJA	615
örjítő lötyögés az Jégnézővel.....	617
Jan. 7-19, jó kis kínlás vidéken	617
Jan 16 szerda, „elmegyek a világ végére magányosnak?” Utolsó este otthon Kötcsén	621
2008JAN. 19 SZOMBAT INDULÁS AMERIKÁBA!!!!!!!!!!!!	622

2008. TÁVKACSOLAT, IMOLA HARMADSZOR. JAN. 22 ÚJRA AZ IMOLÁVAL, NINCS JOBB.....	624
<i>Jan. 22 Nnyomor, meg pár szó a Jillről</i>	625
NOS KÉREM, JÉGL.....	626
<i>Jan. 24. Tanulság, a Carl Solomoni tanulság, jl</i>	632
<i>Jan. 29 kedd</i>	643
MEGINT EGY ÚJRAKEZDÉSI KÍSÉRLET IMOLÁVAL.....	651
<i>A Dobnányikert</i>	652
<i>Febr. 9. vádöszön, iml</i>	673
ITT VAN EGY NAPLÓRÉSZLET: MÁRCIUS 26. VASÁRNAP 9 ÓRA. IMOLA, A MI NAGY SZERELMÜNK KEZDETE EGY VISSZAEMLEKEZÉS.....	675
MÁRC. 29 TÁC, MÁSODIK TALÁLKOZÁS EGY EMLÉKEZTETŐ.....	676
<i>Febr. 10.Na, itt van A Jill eltörte a lábát...)</i>	678
<i>Febr. 16 Ezután bosszasan beszélgettünk az Imolával, s hát semmi semmivel</i>	701
<i>Mi és őke, ne keverjük össze</i>	703
<i>márc. 2 Egy artistic) „Sunny afternoon”, a la Jack</i>	719
<i>resumém:</i>	743
<i>sztívacs</i>	748
<i>márc. 9.” LEGALÁBB a tücsköket hallgathatom”, - az elköltözés újra gombolása, jl</i>	759
EGY ELIOT IDÉZET A NÉGY QUARTETT-BŐL:.....	770
ANDREA LEVELE „A LEGJOBB LEVÉL ÉLETEMBEN”, AMIT EGY NŐTŐL KAPTAM.....	775
2008. II. RÉSZ – EDIT, BOHÓCKODNI A VELED HASONLÓVAL.....	779
<i>Az én első levelem Editnek</i>	781
<i>Első reagálásom A” RÉKA” bemutatkozójára, aki a Edit nagy kék szemekkel</i>	781
<i>2008. márc. 25. iml</i>	781
<i>Kedves Edit,</i>	782
<i>Közben az Edit</i>	789
<i>válasz Imola levelére, még egy kis utórezgés, majd</i>	799
<i>2008 búcsú Imolától</i>	799
VÉGE AZ IMOLÁNAK.....	800
COLD COLD GROUND.....	815
„SZÖRNYŰ EGY LÓ ÉJJEL...”.....	830
<i>Pénzkérdés, a Edit elképzelése</i>	831
<i>Natacha Atlas</i>	837
<i>Megbűvöllek most) téged</i>	838
<i>Ismerkedés a Zizivel április 16 To: Chris Zizsi</i>	850
EDIT AMERIKÁBAN.....	869
<i>Május 23 Edit megérkezik Norfolkba</i>	871
2008 ITTHONI NAPLÓ.....	895
<i>júl. 22. utolsó csapásváltás az Erikával, Amerikából a Mama halála, s egyebek kapcsán)</i>	895
2008. JÚL. 24 ITTHON AZ EDITTEL.....	897
<i>2008 második félév Aug.11. bétő Együtt a Edittel lementünk a Siófoki Földbivatalhoz</i>	900
<i>Fölhívom az Imolát, azt mondja, menjek</i>	906
MINT A CSÁVÓ A FILMBEN, MEGYEK HAZA!.....	906
<i>Nov. 20 „Tavaszi nyár, őszi, tél, s tavasz újra”, avagy a buddhista út</i>	915

<i>A Gyula „nekrológja” az anyósomról, akét soba nem látott..., valamintegy kombinált értékelés mindenről, amit a Jillel egész életünkben csináltunk, s különösen rólam.</i>	916
JÚL. 30 ELŐSZÖR KÖTCSÉN, A CSALÁDOM HÁTBA SZÚR.....	917
<i>Ekkor elmesélem, a tervem, mi szerintem mindenkinek jó lenne</i>	918
<i>három variációja lenne:</i>	918
ÉVEK ÓTA VÁROK.....	923
ELHAGYOM HÁT MEGINT PESTET, NETÁN ÖRÖKRE?	926
JAN. 13 TÓL, MIUTÁN HAZAVONATOZTAM –	931
<i>szakítás a Edittel</i>	941
<i>Prostituáltam magam- ezt mondta</i>	942
<i>A Jégnéző szervezi az életemet</i>	943
<i>Végül is beszéltem vele, úgy néz ki, hogy megyünk Boglárra</i> ..	944
<i>Vége a második könyvnek</i>	949
TARTALOMJEGYZÉK.....	951

A Jack Quantum Egere című több kötetes regényciklus a „Kis-Nagy Emberről” szól, az általános névtelen, de többségben lévő valakiről, ki, mint korunk hőse megpróbálja a lehetetlent. Ugyan egyik jelentős költőnk József Attila szavai szerint a „*macska kint és bent (egzisztenciális-esszenciális) nem foghat egyszerre egeret,*” Jack, a könyv hőse azt próbálja bemutatni, hogy erre olykor mégis van lehetőség. Megvívhatunk a félelmetes erőkkel önmagunk megtartása mellett is!

A részben önéletrajzi történet valóságos események közben, a főhős tudatából, érzelmeiből, benső olykor tragikomikus, nem egyszer groteszk, és abszurd helyzeteinek átéléséből van kivetítve, s a magyar és az amerikai újkori (1950 - máig tartó) változásokba beillesztve, melyeket lehetőleg elfogulatlanul, s árgus szemmel figyelt.